Vintila Corbul

Extaz, moarte si rock'n roll

Din dorința de a aprofunda viața vedetelor rock, admirator al acestora, în special al lui Ozzy Osborne, Vintilă Corbul s-a documentat mult pentru a scrie Extaz, moarte şi rock'n roll. Are în bibliotecă zeci de cărți şi casete video pe această temă. Viața vedetelor, a geniilor artistice i-au stârnit în permanență interesul. Nonconformismul acestor persoane, tentațiile la care sunt expuse, suişurile şi coborăşurile carierelor sunt subiecte tratate în multe dintre cărțile autorului. Povesteşte că se simte de vârsta personajelor sale şi de aceea îi este foarte uşor să intre în pielea acestora. De multe ori, fără a fi direct, presară în romane pasaje autobiografice şi multe dintre personaje sunt întruchipări ale persoanelor pe care le-a cunoscut. Practic Operele Complete ale lui Vintilă Corbul include, în diferite versiuni, povestea romanțată a vieții sale.

EDITORUL

Aşezat în faţa mea — ne despărţea masa mea de lucru -Roger Osborne mă priveşte cu o atenţie curioasă. Băiat simpatic, el îndeplinea perfect rolul lui Ganimede la curtea lui Jupiter, pe culmile Olimpului. Dezamăgit de tăcerea mea, el reîncepu atacul:

— Un personaj în căutarea autorului său pare necuviincios, deşi cele şapte personaje ale lui Pirandello au deschis această cale.

Acest copil — căci era un copil faţă de mine — Îmi vorbea cu o siguranţă uimitoare. Conştient de charisma sa, de impactul psihologic al cântecelor sale asupra mulţimii şi de influenţa asupra mass-media, el îşi imagina probabil că întreaga lume asculta de capriciile sale. A trebuit să îmi dau seama mai târziu, după ce l-am cunoscut mai bine, că dezinvoltura sa nu era decât de paradă... o mască ce-i ascundea agitaţia interioară, focul care îl ardea. Reîncepu cu o tenacitate care îi depăşea slăbiciunea. Organismul lui biciuit de o voinţă dârză reînnoia energia de care avea nevoie, în felul unei centrale atomice. Încontestabil, personalitatea sa emana o fascinaţie, o aură orbitoare.

A fi ales pentru a-i scrie biografia lui Roger Osborne ar fi flatat pe orice scriitor. Cu toate acestea, eu ezitam. Roger Osborne îşi reluă campania de seducţie.

— Scribul propus de către editură nu mi-a inspirat deloc încredere. Un om de meserie care a rasolit o lucrare fără suflet.

— Iar dvs. v-aţi gândit la mine?

— Am dat din întâmplare peste cel mai recent interviu al dvs. Vă citez: „De puţin timp nutresc speranţa să scriu o carte despre lumea fabuloasă a *rock'n roll-ului.* Ideea aceasta va părea ridicolă oamenilor din generaţia mea, intelectuali cu concepţii carteziene. Împănaţi de prejudecăţi, cea mai mare parte a lor asimilează rockul cu o muzică brutală şi vulgară, un drog ce ameninţă să-i transforme pe tineri într-o masă de manevră". Să nu vă miraţi de capacitatea de a vă recita textul din memorie, dar meseria mea m-a obişnuit cu asemenea acte de curaj. Adesea, adevărurile trebuie să-şi ascundă faţa, din prudenţă. Eu cred că adevărurile trebuie trâmbiţate, aruncate în cele patru colţuri ale lumii, presărate prin oraş.

Am recepţionat mesajul. Roger Osborne nu se temea să şocheze. A reuşit să mă

facă să nu mai fiu rezervat. Un punct în favoarea sa. Am ridicat o obiecție care mi se părea întemeiată în acest stadiu al discuției:

— Îmi vorbiți de cariera dvs. De un crepuscul ce se profilează la orizont. Dar sunteți prea tânăr pentru a evoca eventualitatea unui sfârşit de carieră, sunteți abia la început.

— Rimbaud a pus punctul final al activității sale literare la vârsta de 19 ani. La 27 de ani Jim Morrison a murit uzat, golit, îmbătrânit prematur. Supradoza l-a doborât pe Jimmy Hendrix la 25 de ani. Tot o supradoza l-a luat şi pe Sid Vicious la 22 de ani; acuzat de moartea unui membru al grupului, el s-a sinucis. Ritchie Valens, la 17 ani, şi Buddy Holly la 23 au pierit ca victime ale unei catastrofe aeriene; se întorceau de la un concert. Brian Jones, de la Rolling Stones, la 27 de ani a fost găsit mort în piscină. Eddie Cochrane, 21 de ani, mort într-un accident de maşină. John Lennon, asasinat de un nebun; Leslie West, de la Cream, răpus de soție; Larry Williams, măcelărit la Los Angeles... Şi nu este decât un fragment dintr-un lung, foarte lung pomelnic...

Cufundat în gânduri, îşi înclină capul. Pletele îi cad în cascadă pe față.

— Este preferabil să părăsesc scena în plină glorie... Să las în urma mea o amintire luminoasă... Să nu cunosc chinurile decripitudinii, uitarea...Îşi ridică capul şi surâse zeflemitor.

— Cântărețele bătrâne au propria rațiune de a exista. Presupun că sunt mai bine acceptate de către oamenii de o anumită vârstă, şi care se tem de elanul brutal al tinerilor... A muri tânăr este un privilegiu al rockerilor...

— Privilegiu?

— A îmbătrâni este un blestem...

L-am privit uimit. Era o fațetă surprinzătoare a personalității sale.

— Vă este teamă de îmbătrânire?

O lumină sumbră umbri pentru o clipă ochii săi limpezi.

— Când eram mic, îmi era frică să cresc... Acum îmi e frică să ating vârsta adultă. Vârsta care vă face să uitați inocența, loialitatea, entuziasmul, elanul... Idealul adolescenței se prăbuşeşte, iar ruinele sale sunt baleiate de către un val de fond ce poartă pe creasta sa pătată de sânge toate deşeurile societății de

consum... egoismele, meschinăriile, trădările, mizeriile...Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi elibereze conştiința de o greutate insuportabilă.

— *Rock'n roll-ul* şi moartea se cuplează ca doi amanți... M-a frapat titlul unei cărți: *Sex, droguri şi rock'n roll...* Aş fi tentat să-l corectez: *Sex, moarte şi rock'n roll...* Apreciez viața după intensitatea ei durata îmi este indiferentă... cu cât este mai lungă, cu atât se diluează mai mult... A cocheta cu moartea este excitant... A te juca de-a v-ați ascunselea cu doamna în negru, ce poartă o coasă pe umăr, este la fel de antrenant ca şi ruleta rusească...

Atacă fără vreo introducere un alt subiect:

— Apropo de Jim Morrison, ați citit biografia sa *Personne ne sortira d'ici vivant* (Nimeni nu va ieşi viu de aici)?

Atunci când evocă pe celebrul interpret american, am remarcat, nu fără uimire, că pe trăsăturile lui Roger Osborne vibrează o umbră calchiată pe imaginea lui Morrison, dar în plus tânăr... stranie identitate vizuală între interpretul mort şi discipolul său viu. Numai pletele blonde ce băteau spre roşu şi cădeau mătăsos şi ondulat pe umerii lui Roger dădeau această asemănare.

După o scurtă pauză am răspuns:

— Da. Am citit-o. Este o capodoperă a genului.

Am avut brusc impresia că vorbele mele prozaice au rupt farmecul țesut în jurul nostru. Dar el nu a ieşit din norul său de aur. Privirea îi alunecă pe lângă mine şi se pierdu în profunzimile viselor sale.

— Am venit pe lume în ziua şi la ora la care Jim Morrison şi-a dat ultima suflare. La câțiva ani distanță...

Roger vorbea cu o voce stranie de vrăjitor căzut în transă. O brumă sidefie flutura peste fruntea sa inspirată. Aveam senzația că aud cântecul susurând al unui râu de munte.

— Pe 3 iulie 1971, în zori, atunci când ceasul suna ora cinci, Jim Morrison a abandonat viața terestră şi a păşit pe poarta legendei... Mitul lui Morrison s-a născut... Un mit care nu se va stinge decât în ziua în care pământul va fi înghițit de către o gaură neagră...

Roger Osborne îşi puse mâinile albe, cu degete prelungi de adolescent şi de

muzician, pe față... şterse viziunea, refuză să o împartă cu vreo altă ființă umană incapabilă de a se aventura în universul său. El făcu un efort pentru a se detaşa de infinit... Îşi descoperi fața de iluminat... bruma flotantă a dispărut... şi totul reintră în ordine...

Vocea lui Roger Osborne îşi reluă timbrul normal.

— După unele versiuni, neconfirmate, ar fi pierit ca urmare a unei supradoze, într-un bar parizian... Prietenii l-au transportat acasă şi l-au băgat în apă caldă pentru a-l reînsufleți... Medicul legist, chemat târziu, dimineața, a fixat decesul — după criteriile sale — la ora cinci... moartea lui a coincis cu trezirea soarelui... Un martor a pretins că Jim Morrison a murit la ora opt şi jumătate... Eu am văzut lumina zorilor la ora patru... În acest moment al zilei, Jim Morrison a părăsit lumea, ceea ce nu a însemnat pentru el decât o trecere spre nemurire...

Roger Osborne a revenit printre noi. I-am pus o întrebare foarte pământească după călătoria sa la mare înălțime.

— Credeți că Jim Morrison este superior lui Elvis Presley?

— Elvis Presley nu a fost decât un rege... Regele rockului... Jim Morisson s-a ridicat pe culmile divinității...

Nu m-am putut împiedica să-i spun:

— Dacă v-aş aprecia cariera după efectele fulgerătoare pe care aparițiile dvs. le produc asupra oamenilor, aş putea să afirm, fără teama de a fi contrazis, că sunteți angajat pe urmele lui Jim Morrison.

Mă privi surprins prin capitularea mea. Fața sa se lumină reflectând o frumusețe aproape supranaturală.

— Mulțumesc!

— Dau Cezarului ceea ce îi aparține Cezarului... El izbucni în râs.

— Oh, nu! Nu merit acest compliment... Nu îmi fac decât datoria... Să îmi apropii avantajele, gloria lui Jim Morrison? Aş deveni batjocura publicului!

— Prea multă modestie este o formă de vanitate.

— Puțină vanitate adormită sub crusta unor frumoase virtuți...

Râsul lui era contagios. Am surâs la rândul meu, mulțumit să-i descopăr umorul. Felul său de a se înveseli pe seama propriei persoane îl făcea simpatic

în ochii mei. Prima mea impresie fusese înşelătoare. Roger Osborne îşi păstra echilibrul. Gloria nu l-a îmbătat. Continuă cu simplitate:

— Voi pune la dispoziția dvs. o bogată documentație despre fenomenul rock, despre saga grupului meu.

— Puriştii consideră că termenul *saga* nu trebuie să fie asociat decât cu literatura medievală scandinavă.

O scânteie de ironie se aprinse în ochii tânărului meu interlocutor.

— Ați observat că rădăcina cuvântului *purist-pur-ul* ce exprimă puritatea, serenitatea, virtutea — serveşte ca punct de plecare pentru cuvinte ce au conotații mai curând dubioase: purist, puritan, purgativ, puriu, purulență?... De cealaltă parte a barierei, un singur termen pozitiv: puritatea... Trebuie să vă mărturisesc că întotdeauna m-am revoltat împotriva conformismului puritanilor. Sunt adversarul extremismelor, al falsei morale, al ipocriziei. Nu cred că riscul de a şoca anumiți oameni vă sperie?

Atinsese un aspect sensibil. În acest domeniu concepțiile noastre se uneau. I-am răspuns:

— Este adevărat! Nu cred în ex-comunicările *majorității morale.* Trebuie totuşi să recunosc că niciodată nu am mişcat în front. Am căutat mijloace literare subtile pentru a-mi afirma opiniile.

— Masele nu acceptă nuanțele intermediare. Când două sute de mii de oameni se concentrează pe un stadion ca să vă asculte, trebuie să alegeți numai între da şi nu, între alb şi negru.

— Argumentele dvs. sunt foarte convingătoare. Acum înțeleg admirația mulțimii pentru dvs.

Ochii săi strălucitori mă fixară cu un surâs.

Aş putea presupune că acceptați propunerea mea?

Voia să mă seducă aşa cum îşi seducea publicul. Bucuria proiecta pe fața sa o lumină interioară strălucitoare. Îmi oferea involuntar explicația magnetismului său tulburător asupra fanilor săi. Frumusețea sa perfectă nu suporta nicio descriere. Cele mai mici defecte ale feței oferă unui scriitor experimentat posibilități practic infinite pentru a le creiona. Un nas rău schițat poate fi cârn, ascuțit, ridicat, borcănat, ca o proră de galeră, coroiat, ca o trompetă,

bulbucat, sinuos, înroşit, plat şi multe altele... Un nas perfect însă, în armonie cu o față perfectă, scapă oricărei descrieri. Funcționarii care completează rubrica *semne particulare* folosesc termenul *fără* atunci când se află în prezența unei fețe fără semne particulare.

Spiritul de contradicție treaz în continuare îmi puse frână.

— Mi-ați vorbit de anumite adevăruri care deranjează... Roger Osborne surâse liniştitor.

— Nu vă voi cere să mă menajați. Dimpotrivă. Admir sinceritatea. Vorbirea francă. Detest pe biografii care fac o apologie fără rezerve eroilor lor şi acoperă cu un voal pudic viciile lor, defectele lor. Din acest motiv, un Michelangelo uman şi senzual, cum este cel al lui Frederic Rey, mă înflăcărează, în timp ce un Michelangelo perfect, suprauman, ca al lui Irvin Stone, mă lasă rece.Îşi apropie mâinile unindu-şi vârfurile degetelor.

— Fiecare om ascunde în străfundurile ființei sale o porțiune de divinitate şi puțin demonism. Omul este Dumnezeu şi Satana reuniți sub acelaşi înveliş... corpul său deținând o parte infimă a energiei universale. O energie care poate crea şi distruge universul...

Redeveni serios, grav, ochii săi păreau că au cules toată înțelepciunea veacurilor...

— În lucrarea *Dr. Jekill şi Mr. Hyde,* R.L. Stevenson a arătat dualitatea dintre bine şi rău aflate în una şi aceeaşi persoană.

Reactualizarea lui Janus, zeul roman cu două fețe. Un adevăr descoperit şi de Rimbaud ce admitea dedublarea personalității: *eu* şi *altul,* ce se identifică sub două aspecte în una şi aceeaşi ființă umană.

Roger Osborne continuă să viseze, cu o voce calmă, gravă, la ecourile bizare ce izbucnesc dintr-o cavernă invizibilă.

— Omul posedă o dublă personalitate. Personalitatea aşa-numită reală şi un *alter ego* ce-i apare în vis. Termenul *alter ego* atribuit de trecut *prietenului* desemna tot ce este mai propriu, mai sublim în relațiile umane... prietenia. *Alter ego* în noua sa accepțiune reflectă caracterul mereu opus al individului care se priveşte pe sine în oglindă. De o parte se află Dr. Jekill, de alta Mr. Hyde. O oglindă moale ce permite

imaginii să o traverseze ca şi cum ar fi vorba de o suprafață fără rezistență materială. O oglindă moale nu este o figură de stil suprarealistă. Nu compoziția (tain: amalgam de cositor şi mercur) reproduce imaginea. *Alter ego* poate să traverseze pereții, distanțele, spațiile ce separă realitatea de vis. O simplă leziune pe creier îi permite *alter ego*-ului să iasă din vis şi să se instaleze în pielea personajului real care la rândul lui a fost expulzat în spațiul visului. Jim Morrison, interpret şi poet genial — replică a lui Rimbaud — era în felul lui un Doctor Jekill. Acelaşi Jim Morrison, transportat de către o forță interioară irezistibilă, țipa pe scenă, în fața unui public împietrit: vreau să te ucid, tată... să te îmbrățişez, mamă... Dementul — Mr. Hyde — vorbea prin intermediul gurii lui Morrison...

Urmăream curios talazul vorbelor sale. Avea darul vorbirii persuasive.

— Între *eu* şi *altul,* al lui Rimbaud, între *ego* şi *alter ego,* între bine şi rău, lumină şi tenebre, starea de veghe şi cea de vis, viață şi moarte, real şi imaginar, frontiera este instabilă. Suprarealiştii au arătat lumii adevărurile refuzate de cartezieni, de campionii logicii... o logică ce nu este decât o iluzie... Raționalismul prost denunțat de Aragon, conformismul combătut de către Breton, imbecilitatea şi cretinismul utilitariştilor disprețuiți de Dali nu sunt decât umbrele chinezeşti a ceea ce se numeşte logică... minciună deghizată în ştiință rațională...

Roger Osborne era strălucitor. Un adolescent care mânuia ca un maestru limbajul universitar. Chiar dacă nu-i admiteai teoriile, trebuia să te înclini în fața forței argumentelor lui.

— Ei, da! Imaginarul este mai puternic decât realul. Voi insista pe acest subiect. Ultimele cercetări au făcut o descoperire senzațională. Este de ajuns o mică dereglare a funcțiilor creierului, o leziune infimă, pentru ca un om, bun prin natura sa, ce traversează un somn paradoxal, să fie cucerit de un *alter ego* rău, țâşnit din visele sale şi, dominat de acesta, să înfăptuiască o crimă. Se întâmplă, de asemenea, ca un personaj real să fie un asasin şi ca un *alter ego* — bun, de această dată — să-i reproşeze nelegiuirile.

Roger Osborne îmi vorbea ca un iluminat. El privea peste umărul meu spre un punct în gol.

— Atunci când mă privesc în oglindă, văd o imagine — cum o vedeți şi dvs. — pentru că sunt obişnuit cu aspectul meu material. În vis mă văd copil sau adult, adolescent sau încărcat de ani, cu pletele albite. Comit incesturi, crime, mă cufund în destrăbălare cu un fel de plăcere care nu este a mea. Când mă desprind de vis simt o ruşine dureroasă. Sunt conştient că *alter ego-u*\ meu — cel rău — mă şicanează şi că se bucură de dezordinea mea... Dincoace de oglindă, factorul divin al *eului* prevalează asupra demonismului *altului* meu... Presa raportează cazuri nenumărate de oameni echilibrați, cu principii morale sănătoase, demni tați de familie, care brusc, fără nicio explicație, fură, escrochează, ucid... Prostituate care devin sfinte şi bătrâni proxeneți care încep să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu... Răul exercită o fascinație perversă asupra oamenilor — bărbați sau femei. Romanele, filmele de oroare cunosc o vogă fantastică, în Statele Unite, o carte despre un mic iepure vampir, scrisă pentru puştii de la zece la paisprezece ani, s-a vândut în milioane de exemplare. Alice, cântăreața rock, a devenit celebră pulverizându-şi sânge sintetic şi mimând personaje sadice. Grupuri rock au adoptat apelative lugubre: Death Metall, Massacre, Obituary, Cadaver Fear Factory, Slaughter... Cea mai mare parte a acestor muzicieni sunt băieți adorabili... Dar puterea răului este imensă, insondabilă...

Roger Osborne suspină.

— Am compus cântece care au scandalizat câteva organizații conformiste, îmbătate de prejudecăți. Asociații religioase m-au hărțuit cu un val de reproşuri. Cenzura a intrat, de asemenea, în joc. Am primit scrisori de amenințare... Nefericit cel ce aduce scandalul, spuse el încet. Această frază enunță un adevăr dramatic. În cursul carierei mele de interpret scandalurile au tot explodat sub picioarele mele şi m-au urmărit ca o dâră de foc.

— Dârele de foc ale cometelor sunt amprenta unei frumuseți spectaculoase.

— Pentru mine au semnificația focului infernului. Torente de fiere şi de stigmatizări s-au abătut asupra mea cu violența surpărilor care mătură totul în

cale... Într-o seară am leşinat pe scenă, epuizat de un turneu obositor. Mă găseam în plină campanie de recoltare de fonduri cu scopul de a ajuta victimele de SIDA. Un ziarist a crezut că ştie că eu sunt bolnav de SIDA şi că pledez pentru propria-mi cauză. Duceam o bătălie înverşunată împotriva corecţiilor aplicate copiilor din centrele de detenţie pentru minori. Sinuciderile adolescenţilor, care nu mai puteau suporta abuzurile cărora le cădeau victimă, m-au umplut de oroare. Băieţi şi fete tracasaţi, persecutaţi şi-au găsit refugiul la mine. Un ziarist căutător prin gunoaie a făcut aluzie la o pedofilie incipientă, pe care o ascundeam probabil fără să dau socoteală. Aveam atunci paisprezece ani... În cântecele mele ceream mijloace care ar putea asigura un minim de existenţă pentru săraci, fără adăpost, ajunşi forţat în stradă. Am fost acuzat că încurajez lenevia, viciile... Micuţii trăiau abandonaţi de către părinţi în azile reci şi cenuşii rezervate pensionarilor... Slabi, vulnerabili, ofiliţi ca florile veştejite gata să moară, mi-au inspirat o milă imensă. Pentru a înveseli puţin crepusculul lamentabil al vieţii lor m-am hotărât să le ofer spectacole gratuite. Şi pentru a nu-i tulbura cu o muzică pentru ei dură şi zgomotoasă, am ales un program presărat cu balade, blues-uri şi dansuri diafane. Aşezaţi comod în fotoliile lor de palmier, veteranii urmăreau încântaţi concertul. Unul dintre ei făcea însă o notă discordantă. Plângea. Ştiam că cei bătrâni au o înclinaţie spre vărsarea de lacrimi. Totuşi, m-a impresionat. Zvelt, plăpând, cu obrajii brăzdaţi de riduri, îmi oferea imaginea dezolării. M-am apropiat de el şi şi l-am întrebat uşor: „Sunteţi nefericit... Ce aş putea face ca să vă ajut?" A ridicat spre mine ochii săi apoşi care pierduseră strălucirea tinereţii. „Am uitat de multă vreme gustul fericirii. M-aţi făcut fericit..." Am fost cu adevărat emoţionat, şi l-am îmbrăţişat... În ziua următoare o foaie de scandal a publicat un instantaneu cu această scenă, urmat de un comentariu cu privire la tendinţele anumitor tineri spre gerontofilie... Pedofilie şi gerontofilie nu prea fac un bun menaj.

— Plătiţi preţul succesului....

Dar Roger Osborne nu mai auzea. Căzut pe gânduri, el reconstituia, îmi închipui, întâlnirea cu bătrânul zvelt şi

plăpând. Presupunerea mea a fost confirmată imediat de vorbele sale.

— Când l-am văzut mort viu printre alți morți vii am avut revelația crudă a aspectului meu la vârsta sa. El era *eu*. Un *eu* confundat cu *altul*. Oroarea şi mila se amestecau. Am decis atunci să nu ajung vreodată un mort viu. Să părăsesc scena înainte ca descompunerea să înceapă să mă roadă, inima mea încă pulsândă. O supradoza luată la momentul potrivit, am prevăzut consecințele cu calm şi luciditate... iată soluția. Sid Vicious a lansat această modă... Fiecare candidat la disperare, la o anihilare lentă are dreptul să aleagă o soluție rapidă, dacă nu elegantă.

— Vreți să lansați un mesaj pentru tineri? întrebarea era brutală.

— Oh, nu! Este o opțiune strict personală. Potrivită numai cazului meu.

— Exemplul dvs. ar putea tenta pe fani.

— Nu! Sinuciderile tinerilor nu au rațiuni îndepărtate. Cauzele ce le provoacă sunt imediate. Un viitor imediat exasperant, legat de timpul prezent, îl conduce pe un tânăr spre dorința de a muri.

El surâse cu amabilitate.

— Sper că îmi veți ierta excentricitățile...

— Nu e nimic de scuzat. Sunt un amoral. Sau mai curând un inamic al falsei morale. Există însă oameni care nu vă vor ierta, care vor reacționa brutal la cele mai mici derapaje ale dvs. Vă îndreptați spre potou, într-un pluton fruntaş, cot la cot cu Michael Jackson, Axl Rose, Madona şi Prince, cu Mick Jagger, Elton John şi Sting. Stea printre stele. Dumneavoastră — toți — excitați animozitățile, ranchiuna rockerilor mai puțin norocoşi ca dvs., invidia şi duşmănia jurnaliştilor care au un anumit resentiment față de dvs., titanii rockului, pentru că beneficiați de un izvor de bogăție interzis scribălăilor. Prezența pe scenă şi milioanele de fani care vă adoră, cântecele dvs., care exaltă libertatea, şi aşa-zisa dvs. Îndecență dezlănțuie mânia ipocriților.

Mă întrebam dacă Roger Osborne era conştient de influența sa asupra maselor. Apariția imaginii sale pe coperțile unor reviste ca *Rolling Stone, Time, Life,* sau

Paris Match a consacrat o reputație planetară. Concertele sale în beneficiul cercetărilor anti-SIDA au mobilizat în jurul său pe cele mai strălucitoare personalități ale rockului mondial.

A scrie biografia lui Roger Osborne comporta multe riscuri. Proporțiile celebrității sale, ce ating limitele absurdului, contradicțiile care s-au adunat sub învelişul seducător al unui adolescent surâzător cu o inocență copilărească, multiplele fațete ale personalității sale, alternanța de zone de umbră şi lumină contribuiau din plin la metamorfozarea lui într-o enigmă vie. Cum să descrii o enigmă? Să descrii vântul, spiritul, abstracția însemna a construi un palat pe nisipuri mişcătoare, să atingi frontierele imposibilului. A descrie un personaj care unea geniul lui Rimbaud cu magia lui Morrison, ingenuitatea şi viclenia unui băiat uimit de tot ce îi prezenta lumea pe un platan, frumusețe şi depravare, implica nişte eforturi care s-ar putea dovedi în cele din urmă sterile.

Nu am avut totuşi cruzimea să prelungesc aşteptarea lui Itoger Osborne. Ultimele mele ezitări fiind împrăştiate, am decis să accept provocarea. Purtat de un elan de vitalitate care-i marca toate acțiunile — şi care-i explica în parte succesele — el îmi strânse mâna. Ochii îi străluceau.

— Veți face o lucrare foarte bună. O simt...

În dimineața zilei următoare, secretarul său particular, Robert Chambault, un băiat de optsprezece ani, cu o față inteligentă şi expresivă, ajutat de un asistent de aceeaşi vârstă, îmi aduse documentația promisă. Zece dosare uriaşe de presă, câteva sute de scrisori — cele mai importante, îmi explică el — declarații de iubire şi amenințări, adesea ambele la un loc, tentative de şantaj, programe, compact discuri, casete video, carnete de note scrise de Roger Osborne, sute de fotografii şi de postere, tricouri cu emblema sa, diplome universitare şi o carte despre viața lui Roger Osborne — genul reportaj — redactată de unul din parazitii care se ataşau de grupurile rock importante. Toate acestea încoronate de opera poetică — versuri şi poeme în proză — incluse în trei volume semnate de Roger Osborne. O activitate remarcabilă, dacă

ținem cont de vârsta sa — şaptesprezece ani.

Dosar nr. 326 Roger Osborne Grupul Osborne

Strict confidențial

Domnule,

Vă trimitem — În fotocopie — introducerea cărții pe care romancierul Vincent Dillon este în curs de a o scrie despre viața interpretului Roger Osborne.

Am luat cunoştință de decizia lui Roger Osborne de a încredința domnului Dillon această sarcină, după ce refuzase oferta făcută de două edituri care îşi manifestaseră dorința de a-i publica biografia.

Roger Osborne nu şi-a exprimat niciodată intenția — În fața cuiva — de a se adresa domnului Dillon. Probabil că întâlnirea lor a fost hotărâtă ca urmare a unei conversații telefonice de care noi nu avem cunoştință.

Relativ la dialogul purtat de domnul Dillon şi Roger Osborne suntem obligați să acceptăm versiunea prezentată în introducerea cărții.

Am profitat de absența domnului Dillon şi a personalului de serviciu pentru a introduce în apartamentul său pe specialiştii noştri care au fotocopiat manuscrisul şi au instalat microfoane.

Imediat cum vom deține noi informații, vă vom ține la curent. Domnul Osborne — o putem afirma nu presupune că este supravegheat de către personalul nostru 24 de ore din 24. Sarcina noastră este facilitată de prezența propriilor sale gărzi de corp care-i asigură securitatea lui şi a grupului său.

Vă rog să primiți, domnule, expresia profundului nostru respect.

Jarvis Penrose în momentul în care fetusul Roger — prenumele îi era predestinat — a început să prindă consistență în burta mamei sale, familia paternă a intrat în agitație. Cel de-al treisprezecelea conte Huntington, bunicul lui Roger, se întreba angoasat dacă nu cumva micuțul nu avea vreun defect corporal — şchiop — boală care-l lovise pe fiul său mai mare, Ingram, printr-o supracreştere a părții stângi, semn al unei posibile predispoziții spre homosexualitate, teorie formulată de anumiți psihologi şi geneticieni. Precedentul stabilit de lordul Byron, un bărbat frumos care, în ciuda

unei malformații similare, s-a afirmat ca unul dintre cei mai mari poeți englezi ai timpului, nu îl consola de bătrânul conte Huntington. Byron şi-a dobândit reputația de a fi fost nu numai un Don Juan irezistibil, dar şi un sodomit, secret divulgat de către una din numeroasele sale amante abandonate, *lady* Caroline Lamb. În culmea nefericirii, unicul fiu al lui Ingram avea un braț mai scurt decât altul, infirmitate care i-a obținut titlurile de noblețe grație împăratului Ludovic al II-lea de Germania, care îşi ascundea această atrofie înfundându-şi brațul în buzunarul hainei.Încă din timpul în care un strămoş celebru al familiei Huntington a debarcat pe pământul anglo-saxon urmân-du-şi suzeranul şi prietenul său, Ludovic de Normandia — zis Cuceritorul — nu a avut infirmi printre descendenți. Cel deal treisprezecelea conte Huntington era atins de o bănuială înfiorătoare. Contesa Adelaide, soția sa, nu cumva a poluat arborele genealogic al familiei Huntington printr-un aport spermatic străin?

Cel de-al treisprezecelea conte Huntington era un vânător pasionat de fiare mari. Când pairii din Camera Lorzilor l-au propus pentru demnitatea de vicerege al Indiilor — inițiativă aprobată de rege — contele Huntington a declinat această onoare pentru a nu-şi strica programul cinegetic, o mare vânătoare în Kenia, urmată de o expediție în Congo. În absența sa, contesa

Adelaide a cedat farmecelor unui frumos şi tânăr profesor de echitație, imbold care — după povestirile unor răuvoitori — ar fi împins şi augusta rațiune a reginei Victoria spre declin. Paralela, deşi ilustră, nu avea darul să îndulcească amărăciunea contelui. *Onorabilul* Walter Roger Osborne, fiul său cel mic, a venit pe lume fără să fie însemnat cu stigmatizările — era expresia bătrânului Huntington — vreunei infirmități fizice. Întegritatea corpului său pleda în favoarea unei filiații legitime la propriu şi la figurat.

Dar temerile venerabilului conte nu s-au calmat complet. El voia să se asigure că ultimul său nepot, abia conceput, era nu numai impecabil constituit, dar şi că era dreptaci. S-ar putea imagina o mai rea poziție decât utilizarea mâinii stângi pentru a apăsa pe trăgaci, a mânui crosa

de polo, racheta de tenis, sabia sau spada? Dreapta este asociată cu onestitatea, corectitudinea şi heterosexualitatea. Stânga implică inabilitate, încetineală şi evocă sodomia, atât de mult discreditată de biserică.

Nerăbdător, contele a cerut opinia câtorva oameni de ştiinţă eminenţi, ginecologi, psihologi şi specialişti în domeniul neuro-anatomiei. Un universitar cu ochii rotunzi de bufniţă declară cu autoritate:

— Ecografia ne va permite să rezolvăm această enigmă. Vedeţi fetusul — În burta mamei sale — gata să-şi sugă degetul. Cei care îşi sug degetul mâinii drepte sunt dreptaci şi îşi păstrează întreaga viaţă acest obicei. Cei care îşi sug degetul de la mâna stângă se dovedesc stângaci şi îşi păstrează definitiv acest caracter.

Margaret Osborne s-a arătat reticentă faţă de o examinare, care, considera ea, era umilitoare atât pentru mamă, cât şi pentru copilul conceput... şi în acelaşi timp prea puţin concludentă. Dar a te opune voinţei contelui echivala cu o tentativă de a opri un curent de lavă cu ajutorul unei bariere de pietre ridicate în pripă. Bătrânul a cerut specialiştilor să mai arunce o privire asupra picioarelor fetusului. Primul film a arătat că micuţul Roger îşi sugea degetul de la mâna dreaptă, dar picioarele nu apăreau cu destulă claritate. O nouă ecografie a descoperit un fenomen surprinzător: fetusul îşi sugea degetul de la mâna stângă.

— Ce se întâmplă? Ce înseamnă asta?, strigă contele speriat.

— Micul dvs. nepot va fi probabil ambidextru, murmură universitarul.

— Ambidextru?, ţipă Huntington. Heterosexual sau homosexual?

— Probabil că bisexual, opina ginecologul uşor amuzat.

— Nu este necesar!, interveni psihologul, iritat de surâsul colegului său.

— Asta mi-ar mai lipsi!, gemu contele.

— Michelangelo, Leonardo da Vinci erau dreptaci, spuse ginecologul pentru a-l calma.

— După informaţiile pe care le deţin, Michelangelo şi Leonardo da Vinci aveau o înclinaţie spre pedofilie, se lamenta Huntington lugubru.

— Să nu tragem totuşi concluzii false! Mulți dreptaci sunt foarte buni tați de familie, susținu neurologul placid.

— Iar picioarele?, întrebă Huntington.

— Sunt în stare perfectă!

Contele ridică ochii spre plafonul care înlocuia cerul.

— Ambidextru!... Doamne, Dumnezeule, ce păcat am făcut pentru a merita această pedeapsă?

Obişnuit să jongleze cu glumele pentru a calma pacientele, tinere femei însărcinate, înspăimântate de fenomenul iminent al naşterii ce le aduce ca pe o tobă la clinica sa, ginecologul se gândi să folosească aceeaşi tactică pentru a limpezi fruntea înnorată a lui Huntington.

— Dragă conte, trebuie să fiți mându de nepoțelul dvs.... o ființă excepțională care va face onoare familiei... Ați auzit de lateralitate? Este vorba despre proprietatea emisferei drepte a creierului uman de a conduce mişcările jumătății stângi a corpului, inclusiv inima, în timp ce emisfera stângă controlează partea dreaptă a corpului. Fața, ovarele, testiculele nu sunt simetrice... Persoanele dominate de emisfera stângă a creierului — dreptacii — au o memorie excelentă, raționează logic, ştiințele exacte şi în special matematicile le sunt accesibile. Lumea occidentală este în general guvernată de emisfera stângă. Emisfera dreaptă este intuitivă, instinctivă, emoțională... ea generează creațiile artistice: poezia, muzica, pictura... filosofia toate apanajul său... Imaginația predomină în raport cu simțul realității. Lumea orientală şi popoarele primitive erau guvernate în general de emisfera dreaptă. Există, desigur, şi excepții.

— Unde vreți să ajungeți?

— Nepotul dvs. se va bucura probabil de toate calitățile generate de emisfera dreaptă şi de emisfera stângă. Dacă ținem de rădăcinile sale ancestrale — gloria milenară a familiei Huntington — această probabilitate ar putea deveni o certitudine. Nepotul dvs. va fi un savant şi un om de acțiune.

„Sau un bastard", îşi spuse în gând contele. El păstra unele îndoieli secrete. Îi era teamă... că grefa lianelor sălbatice va înăbuşi arborele sănătos al familiei Huntington...

La adăpost, în micuțul compartiment delimitat de perineu, viitorul Roger

Osborne, interpret rock, încă în stadiu embrionar, apoi de fetus, încearcă transformările subtile ordonate de genele care îi determină sexul, inteligența, calitățile şi defectele, trăsăturile instinctive ale personalității sale viitoare. El purta nu numai mărcile programului său parental, ci şi moştenirea experiențşlor ancestrale şi rasiale îmbogățite în decursul generațiilor indefinite. Corpul său poseda deja o preistorie anatomică şi un sistem psihic formate în cursul a milioane de ani.Încă de la începutul existenței în matricea mamei sale, Roger — devenit după terminologia latină *infans conceptus* — evitase câteva pericole morale. Oamenii de ştiință au constatat că aproximativ 15 la sută din embrioni mor în timpul primelor patru sau cinci săptămâni ale vieții lor larvare şi sunt expulzați prin lichidele menstruale. Circa 15 la sută pier ca urmare a unei false naşteri spontane. Doi la sută sunt născuți morți. Procentajul de avorturi provocate variază în funcție de poziția țării în concertul mondial. Occidentul supercivilizat şi Extremul Orient bat toate recordurile în acest domeniu.

Pentru Roger riscul unui avort provocat nu se punea, deoarece familia sa paternă făcea parte din înalta nobilime care se interesa să aibă moştenitori capabili să le continue rasa şi să le poarte numele. Roger beneficia de o şedere confortabilă şi caldă în burta mamei sale, Margaret. Suferea însă anumite incomodități atunci când Margaret, primă balerină, îşi făcea exercițiile de dans, când se urca pe cal sau făcea jogging pentru a-şi menține agilitatea corpului. Roger se găsea la strâmtoare şi ajungea la limita sufocării atunci când mama sa îşi strângea talia foarte tare pentru a-şi ascunde diformitatea în public, împins de inconştient — şi înarmat cu întreaga sa experiență ancestrală — el protesta față de această agresiune mişcându-şi mâinile şi picioarele, un comportament brutal care o uimea pe Margaret.

Acest scurt capitol al vieții intrauterine a meritat o mențiune din cauza unui eveniment care a făcut senzație înainte de momentul dramatic al naşterii. Încă de pe acum, Roger țipa. Un fenomen rar ce poartă denumirea ştiințifică de *vagitus uterinus*. Roger scotea un strigăt atât de

puternic, încât toată lumea ce se afla prin preajmă îl auzea foarte clar. Margaret, care tresărea ca şi cum un curent electric ar fi trecut prin patul său, ginecologul cure o examina, cele două asistente, infirmiera, precum şi tatăl şi bunicul ţinuţi la distanţă, în spatele unui paravan vitrat. Contele Huntington voia să fie prezent la apariţia acestui moştenitor ambidextru, care va fi poate cândva chemat să poarte coroana Huntingtonilor. Perspectivă considerabilă, căci unchiul înghiţea ca o gaură neagră băuturile alcoolice găsite la îndemână, iar vărul — adolescent — se dedase drogurilor puternice, fără să ţină Hcama de interdicţia tatălui său şi de mustrările bunicului.

Ginecologul, uşor surprins de acest ţipăt ieşit din burta bombată expusă în faţa sa, anunţă cu un aer încurajator:

— Naşterea va avea loc în aproximativ o oră.

Dar mai multe ore se scurseră înainte ca fericitul eveniment să se producă. Ginecologul, devenit nervos de prelungirea antractului care-i contrazicea opinia, exclamă cu un fals abandon:

— Fiul dvs., domnule Osborne, va fi probabil un mare cântăreţ.

Bătrânul ripostă în locul fiului său: Cântăreţ?... Un Huntington cântăreţ?... Absurd!

Angoasată de maternitate — o premieră pentru ea — Margaret asculta cu o teamă superstiţioasă ţipetele care ieşeau din abdomenul său rotunjit, întins ca pielea unei tobe. În interiorul cuibului său, atât de moale cândva, Roger se simţi deodată strâmtorat. Aproape sufocat, purtat de o agitaţie furioasă, el se zbătea cu sălbăticie. Margaret urlă:

— Doamne Dumnezeule... Îmi e rău... faceţi ceva....

Roger îşi aruncă mai întâi capul împotriva învelişului care îl ţinea prizonier. Îl sparse şi fu apoi orbit de lumina proiectoarelor concentrate asupra micii sale persoane. Suntem născuţi printre excremente şi urină, zicea Sfântul Augustin, sexologul recunoscut al bisericii catolice. Urât ca un macac, aproape chel, ridat ca un îmbătrânit prematur, Roger alunecă pe un tobogan de mucus şi sânge şi căzu în mâinile ginecologului care, fără

să-i țină socoteală pentru întârziere, exclamă admirativ:

— Ce copil frumos!

Apreciere verbală stereotipă ce suna ca o muzică dulce în urechile părinților, fie ei nobili sau burghezi bogați, singurii ce aveau permisiunea să intre în clinică. Roger zbiera atât de tare încât eclipsa sirena unei maşini de pompieri ce trecea prin apropierea imobilului. O infirmieră îl luă pentru primele îngrijiri.

Evenimentul se producea în noaptea de 3 iulie, la ora la care Jim Morrison murea.

Coincidență?... Reîncarnare?....

Se scurseseră câțiva ani între decesul lui Jim Morrison şi naşterea lui Roger Osborne. Sarvastivadin, Sammatyia şi Vatsiputriya pretindeau că o viață crepusculară — mai mult sau mai puțin bravă — separă moartea şi reîncarnarea. Aşa ar putea fi explicat intervalul dintre ieşirea lui Jim Morrison pe poarta ce-l conducea spre infinit şi intrarea lui Roger Osborne pe poarta spre lumea celor vii.

Primele amintiri ale lui Roger se leagă de două episoade insolite. Se deplasa în patru labe pe un covor moale, când o arătare imensă cu părul lung, alb, tot în patru labe, îşi făcu intrarea în scenă şi răsturnă copilul care începu să zbiere... apoi se trezi atavismul lui Roger... Instinctul său de apărare primit de la strămoşi — locuitori ai grotelor — ce respingeau cu mâna goală fiarele pădurii, îi dădu un curaj eroic. Se ridică şi lovi puternic animalul imens care în loc să îl mănânce îl lingea prietenește. Roger încetă să mai țipe şi, gâdilat plăcut, izbucni apoi în râs.

Al doilea episod are ca decor o peluză verde, după ploaie. Escadrile întregi de fluturi, ce reflectau culorile unui curcubeu îndepărtat, cădeau pe florile pierdute pe acest verde incomensurabil. În patru labe, şi adesea în două, Roger alerga după aceste culori zburătoare ce lunecau în spațiu imediat ce se apropia de ele. Micile flori nu se ridicau însă. Roger se aplecă asupra unei tije fragile încoronată cu petale albastre şi cu mici diamante. Cu limba sa lipăi picurul strălucitor aflat într-un echilibru instabil. El era acum în comuniune cu cerul, cu o mică parte din bolta sa albastră... era felul său de a mulțumi copilului pentru iubirea pe care i-o purta, şi astfel de a se uni cu lacrimile

sale dulci şi tandre. Fluturii descriau cercuri şi zig-zaguri pe deasupra capului său, invitându-l să li se alăture. Roger îşi reluă cursa strigând de bucurie... privi uimit feericele culori zburătoare şi cerul atât de înalt, dar atât de apropiat de inima sa, uitând că se află pe un mic teren... pământul se termină sub picioarele lui, peisajul se răsturnă, iar Roger făcu o tumbă direct în apa rece a unei piscine...

Guvernanta, care îl văzu de departe, se lansă speriată să-l salveze din apă... Când ajunse la marginea piscinei, văzu copilul înotând... mişcările îi erau dezordonate, dar destul de eficiente pentru a se menține la suprafața apei... fluturii se învârteau în jurul creştetului cu plete de aur, salutându-l cu veselie.

Mulți ani mai târziu, atunci când Roger — devenit preadolescent — povestea cu umor aceste aventuri trăite, membrii familiei îi explicau că nu ar putea să îşi amintească de aceste incidente intervenite în cursul primelor luni de viață, că el abordase ulterior acest subiect şi că imaginația sa îl ajută să reconstituie trecutul. Uimit de neînțelegerea lor, el ridica din umeri şi abandona discuția.

Oamenii de ştiință au constatat că bebeluşii, ca şi oamenii mari, au nevoie de iubire, de tandrețe şi că răceala părinților atrage dereglări caracteriale care vor exercita influențe negative asupra copilului, iar mai târziu asupra adolescentului, determinând în decursul anilor un comportament neurotic, psihotic şi chiar criminal. Caracterul adultului este format din cea mai timpurie copilărie. Roger nu a avut ocazia să resimtă răceala sau indiferența părinților, căci prezența lor se reducea la câteva vizite fugitive. Mama sa apărea şi dispărea în postura unei loiale, frumoase şi fascinante creaturi de vis. Tatăl său lua în ochii lui proporțiile unui căpcăun mereu sumbru şi amenințător. Roger îl va identifica mai târziu cu diavolul. Încă sugar, el îşi manifesta în felul său sentimentele față de cele două personaje. În apropierea mamei sale, râdea mulțumit. La vederea tatălui, urla, făcea gesturi dezordonate şi se zbătea ca şi cum ar fi fost în pragul unei crize de isterie.

Roger, un drăguț pui de om, se dezvolta armonios. Totuşi, cea mai mică contrarietate — nu se ştia niciodată ce-i

plăcea şi ce nu-i plăcea — Îl făcea să plângă şi să țipe din toți plămânii. Pentru tatăl său — sclav al construcțiilor logice — comportamentul imprevizibil al copilului, salturile sale umorale inexplicabile, excesele sale vocale dezvăluiau o debilitate mentală, concluzie pe care Margaret o respingea cu indignare.În absența părinților, afecțiunea lui Roger se îndrepta spre guvernantă şi spre femeia de serviciu care populau micul său univers, compus dintr-o cameră cu pereții pictați cu flori şi plină de jucării, precum şi o terasă care-i permitea să vadă o grădină uriaşă, case albe cu acoperişuri argintii şi, dominând acest peisaj, un soare care se plimba în timpul zilei pe deasupra căpşorului său. Atunci când soarele se stingea şi tenebrele se îngrămădeau — noțiunile de zori şi de crepuscul îi erau încă străine — Îl instala în pătuțul său şi îl incita să adoarmă cu ajutorul cântecelor şi poveştilor populate de zâne şi dragoni. Un biberon ce înlocuia sânul matern îi asigura hrana.

Dacă ziua se derula monoton, visele lui Roger erau, în schimb, presărate cu imagini colorate şi în plină mişcare. Reflexele aventurilor strămoşilor săi se proiectau pe un ecran uriaş... privirea inconştientului său se arunca asupra unor lupte dintre oameni şi fiare, asupra pădurilor şi asupra mărilor fără de capăt... dragoni — dinozauri, brontozauri, iguanodoni, ichtiosauri — se amestecau cu şopârle, şerpi, broaşte-râioase şi enormi păianjeni mai recenți... zbura prin aer, ateriza pe un pământ înmuiat de ploaie... când o fiară se aruncă asupra sa pentru a-l mânca, spaima îl trezea din vis şi începea să plângă... apoi, foarte repede, fantasmele nocturne se risipeau şi le uita... adesea, el continua să verse lacrimi care se uscau, în vreme ce tânăra şi frumoasa sa guvernantă îl lua în brațe şi îl strângea la piept... Ea se numea Polly... veselă şi debordând de sănătate, bunătatea şi frumusețea sa au prevalat asupra hranei...

O umbră a întunecat acest tablou idilic. Încă de la intrarea pe scena lumii, Roger a manifestat o înclinație pentru cascadele de sunete, şi în special pentru propria sa voce... la ore nepotrivite... Prefigura, se pare, cariera sa viitoare de interpret de rock... Zbiera atât de tare încât vocea sa cobora în torente prin casa scărilor — de la etajul al doilea ce-i

adăpostea camera — până la parterul unde tatăl său îşi amenajase cabinetul de lucru. Magistrat conştiincios, pătruns de importanța şi de prejudecățile sale puritane, el distribuia justiția cu o severitate implacabilă. Seara, retras în bibliotecă, el îşi redacta hotărârile, exemple de precizie şi de competență juridică. Izbucnirile copilului, ce zbiera ca un posedat, împrăştiau ambianța calmă, favorabilă elaborărilor intelectuale. Exasperat, el a urcat în camera fiului ce țipa în continuare şi i-a ordonat lui Polly să îl facă să tacă. Cumea nu putea impune disciplina unui sugar care prin definiție nu se lăsa potolit, judecătorul a declarat-o incompetentă şi a concediat-o, fără să țină cont de opoziția rațională a soției sale.

Meg, noua guvernantă, primi un consemn precis: să reducă debitul sonor al micului Roger. Ea se achită miraculos de această misiune. Sub autoritatea sa, sugarul se arătă liniştit. În timpul zilei, îşi modera considerabil debitul vocal, iar după asfințit adormea şi nu se mai trezea decât în dimineața următoare, când Meg îl hrănea cu biberonul. Judecătorul exulta. Găsise în fine guvernanta ideală. Putea acum din nou să se aşeze să-şi scrie hotărârile fără să fie deranjat.

Margaret, mai puțin euforică şi mai puțin încrezătoare decât Hoț.ul său, a avut îndoieli. Pediatrul pe care l-a consultat i-a explicat că un sugar, în cursul primului an de viață, dezvoltă acțiuni senzorio-motorii care-l conduc la obişnuințe elementare, surse ale unor deprinderi simple, dar că la acest stadiu nu se constată o inteligență propriu-zisă. În concluzie, era exclus să i se impună vreo educație, chiar şi redusă la forma sa cea mai simplă.

Profitând de absența guvernantei ce beneficia de ziua sa liberă, Margaret a luat biberonul pe care Meg îl umpluse cu lapte înaintea plecării sale şi l-a dus la un laborator de analize medicale. Examenul a constatat prezența unui barbiturice într-o cantitate slabă, dar capabilă să adoarmă sugarul câteva ore şi să-l mențină în restul timpului într-o stare de toropeală şi de năucire cvasipermanentă. Scandalizată, Margaret a vrut să alerteze poliția, dar Walter a oprit-o. Ea nu ar fi putut dovedi că barbituricele a fost administrat de către Meg. Cuvântul ei contra cuvântului guvernantei nu avea destulă forță pentru a

justifica nişte urmări judiciare. În plus, Walter avea oroare de scandaluri. Familia Osborne se mulțumi să o concedieze pe guvernantă. Pentru Roger acesta a fost primul contact cu drogurile, care trebuie că a jucat un rol important în viața sa de interpret de rock.

Fără să țină seama de opinia lui Walter, care ar fi preferat pentru fiul său o guvernantă vârstnică, experimentată, cu principii rigide, Margaret a angajat o tânără simpatică şi veselă — Alice Simpson — pe care Roger o acceptă cu o plăcere evidentă. În ce-l priveşte pe judecător, infernul declanşa asupra lui noi-torente. Crispat de lipsa de barbiturice, sugarul şi-a amplificat țipetele. A împins țipetele şi urletele atât de tare, atât de puternic, încât Walter exasperat a trebuit să se refugieze la club pentru a-şi elabora în linişte hotărârile. El o regreta pe Meg, deşi metodele sale utilizate pentru a calma spiritele erau condamnabile. Îşi exprimă intresul de a o înlocui pe tânăra guvernantă, a cărei ineficientă se dovedea evidentă. Dar Margaret se arătă neînduplecată.

Divergențele cu privire la Alice Simpson şi la capacitățile sale educative nu au subliniat însă decât o fațetă a conflictului ce opunea pe Walter şi pe Margaret. Un mariaj nepotrivit, pretindeau pesimiştii o balerină zburdalnică şi de o frumusețe răpitoare acuplată cu un judecător ursuz, arogant şi înfumurat... frumoasa şi bestia... Optimiştii lăudau alianța dintre cele două mari şi nobile familii, care îşi dăduseră mâna peste Canalul Mânecii.

Farmecul lui Margaret, prim-balerină la douăzeci şi cinci de ani, adorată de public şi înconjurată de un cârd de admiratori, sedusese pe judecătorul de patruzeci de ani, pentru prima oară căzut în febra iubirii. A prevalat asupra titlurilor şi, contrar previziunilor, a câştigat partida. Margaret, care nu lua în serios elanurile tinerilor curtezani, fusese cucerită de caracterul integru al judecătorului, de soliditatea principiilor sale morale... de pletele sale argintii. Ea îi găsise frumusețea severă a Arhanghelului Mihai care se lupta cu dragonul.

Tatăl lui Margaret, un Lusignan-Valois adevărat, cu strămoşi încoronați de glorie în timpurile cruciadelor, păstra concepțiile

conservatoare şi desuete datorate educației şi rangului, îndreptate parțial de către lipsa persistentă şi demoralizantă a banilor. Pentru a se adapta exigențelor secolului XX, egalizator al claselor sociale, el se căsătorise cu o cântăreață de cabaret. Scandalizați, apropiații — părinți, prieteni, colegi de club — au susținut că e un sacrilegiu. Îndignarea a atins culmea atunci când fiica sa se dedicase dansului clasic.

— Din fericire, este dans clasic protejat şi înnobilat de regi şi de țari, a conchis cu indulgență unchiul său, contele de Grandpierre, un cvasiramolit simpatic. Dansul modern m-ar fi oripilat.

Grandpierre, un vechi prieten al contelui Huntington — pasiunea comună pentru regate îi apropiase încă din tinerețe —, îi furniza lui Lusignan informații puțin îmbucurătoare despre Walter Osborne. Pragmatic, intolerant, bigot, înclinat să comită cele mai rele nedreptăți în numele justiției, judecătorul o va face pe Margaret nefericită. Pusă în gardă, ea respinse neîngrijorată avertismentul.

Viața noului cuplu a debutat sub auspicii fericite. Walter poseda o frumoasă casă în Wilton Crescent, în plină Belgravia, şi se bucura de multe bunuri. În lumea ghidată de oamenii de legi britanici, el îşi cucerise o autoritate şi o notorietate redutabile. Magistrații se temeau de limba sa ascuțită, avocații îi blestemau în gând intransigența şi severitatea maladive, iar infractorii fugeau de el ca de ciumă. Apărătorii lor invocau cele mai îngrozitoare şicane procedurale pentru a evita judecarea clienților lor de către Walter Osborne, căci pedepsele erau foarte grele.

Dacă prestigiul public se întărea, în interiorul familiei sale relațiile se degradau. Margaret a înțeles în cele din urmă că pretinsele calități ale arhanghelului ei disimulau un orgoliu fără limită, certitudine a infailibilității sale, a superiorității sale asupra muritorilor. Răceala tot mai mare a soției sale, refuzul ei de a accepta o supunere altădată consimțită îi răneau vanitatea. Walter lua în derâdere cariera sa artistică, care o împiedica să se dedice în exclusivitate familiei. Prăpastia dintre ei se adâncea. Atunci când obligațiile sociale îi reuneau la întâlnirile mondene, ei se purtau ca doi

soți ce respectă convenienţele. O pace precară care ascundea o stare de război.

Dezamăgit de falsitatea raporturilor lor, Margaret a căutat în altă parte plăcerile unui sex pe care Walter i-l acorda cu o zgârcenie care i se părea a avea semnificaţia unei pedepse. Corpul de balet îi oferea lui Margaret o pepinieră de bărbaţi — dansatori cu nişte corpuri superbe — care compensau cu uşurinţă mediocrele acuplări domestice. Ea uita atunci vechile ei preferinţe pentru pletele grizonate, pentru oamenii serioşi, apropiaţi de vârsta a treia, în braţele unor tineri puternici... oferindu-i explozii de plăcere care o lăsau gâfâind...

Walter a constatat cu o uimire crescândă faptul că nu îşi mai impunea puterea asupra lui Margaret, ce manifesta un şocant spirit de independenţă. Ea era cea care îi refuza intrarea în camera sa. Ea era cea care îi acorda lui favoruri din când în când, ca să nu se învenineze atmosfera şi aşa încărcată de electricitate din Wilton Crescent.

Judecătorul a înţeles că şi-a pierdut autoritatea asupra lui Margaret... că soţia sa făcea acest joc numai din convenienţă. Îi făcea concesii pentru a evita o ruptură iremediabilă.

Roger a venit pe lume exact în aceste împrejurări. Walter a crezut că poate să profite de acest eveniment pentru a se apropia de soţia sa. Copilul era un pion important pe eşichierul relaţiilor lui cu Margaret. El încercă să fie drăguţ, dar ea se sustrăgea pe cât putea. Perspectiva unei rupturi definitive se pronia la orizont. Descumpănit, el abandonă morga sa şi-i ceru tatălui său să intervină în favoarea lui. Demersul nu avu însă nicio urmare.

Puţin după aceea, izbucni scandalul. Tina Cavalcanti, o balerină din a doua clasă valorică şi bună prietenă cu Robert Turner, un tânăr şi seducător dansator care se visa cu Margaret, a început să se agite. Exasperată, ea îndrăzni să o pălmuiască pe prima balerină în cursul unei repetiţii generale. Ziarişţii şi criticii care asistau la spectacol puseră mâna pe un subiect gras. Gestul Tinei ascundea desigur ceva dedesubt... o afacere acum lansată pe scenă. Nervoasă, ea făcu declaraţii uimitoare: prim-solista se culca cu toţi bărbaţii din trupă, fără deosebire. Existau desigur exagerări în vorbele sale,

dar adevărul nu putea fi contestat de nimeni.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un incident de culise, fără vreo importanță, dacă ar fi fost vorba de o balerină oarecare, a luat proporții datorită faptului că eroina principală era Margaret Lusignan-Osborne. Onoarea judecătorului Walter Osborne cerea o reparație pe măsură. Soția adulterină trebuia să suporte consecințele. Ducele de Lusignan, ce aflase din presă despre poznele fiicei sale, se resemna să accepte un divorț în favoarea soțului ofensat. Pentru a complica mai tare viața lui Margaret, judecătorul a cerut şi a obținut creşterea copilului. Familia Lusignan a trebuit să înghită pilula amară a ruşinii. Margaret plătea foarte scump libertatea sa recâştigată. Ea obținu dreptul să-şi viziteze fiul o dată pe săptămână.

Desigur, cel mai trist efect al acestei afaceri se răsfrângea asupra micuțului Roger. Judecătorul începu să aibă bănuieli cu privire la legitimitatea fiului. În ce o priveşte, Margaret simțea un sentiment de înstrăinare cu privire la acest copil care îi amintea de Walter...

Roger... răul îndrăgit...

Ieşit din brumele sidefii ale copilăriei sale tandre, Roger redescoperea lent minunile lumii exterioare. Nimeni nu l-a învățat ceea ce trebuia să facă sau să nu facă. El ştia că trebuie să țipe pentru a-şi impune voința, pentru a cere atenție, hrană şi îngrijire. El striga, de asemenea, pentru plăcerea din a-şi auzi vocea, pentru a-şi afirma existența. Teoria lui John Locke, care pretindea că inconştientul şi conştientul unui copil reprezenta la naştere un fel de spațiu gol, o *tabula rasa,* se dovedeşte falsă.

Copilul mic nu este nici ființa inocentă coruptă de societate. El nu ezită să rupă aripile muştelor sau să ucidă furnicile. Moştenire a strămoşilor săi luptători, vânători. Nimeni nu-l învață pe un sugar ce tocmai a ieşit din burta mamei să se sprijine pe picioare şi să se îndrepte spre pieptul care îi furnizează laptele necesar existenței. Nimeni nu învață pe micuța broască țestoasă, abia ieşită din oul înfundat în nisipul de pe plajă, să alerge spre valuri ca să scape de păsările prădătoare care se învârtesc pe sus şi o atacă în picaj.

Percepțiile primitive ale lui Roger se multiplică acum, se îmbogățesc. Ştia să facă diferența între voci umane, sunetele muzicii, scheunatul ogarului mamei sale, zgomotele uşii ce se închide, rezonanța linguriței pe peretele bolului umplut cu înghețată. Ştia că trebuie să surâdă pentru a câştiga grațiile tinerei guvernante, care-i asigura protecția şi care-i aducea tot ceea ce el dorea. Cum Margaret, acaparată de cariera sa, venea rar să-l vadă, Roger şi-a îndreptat iubirea spre Alice, tânăra care se găsea mereu în preajma sa. Îi purta ranchiună mamei ce părăsise casa luând cu ea şi pe ogarul alb, marele său favorit.

Inconştientul său poseda marile cunoştințe necesare vieții, totuşi Roger, copil fiind, lua cunoştință de micile lucruri legate de noua sa existență, prin intermediul a ceea ce se numeşte *educație.* Multiplele experiențe ancestrale acumulate de Roger în inconştient ieşeau la suprafață sub forma unor manifestări vitale, de reacții instinctive: gesturi automate de apărare provocate de vreo amenințare exterioară, sexualitatea anală, teama, bucuria, visul, mânia, țipetele... Roger ştia că dacă țipa, persoanele adulte ce se aflau în preajma sa se grăbeau să-i execute dorințele. Adesea, guvernanta, exasperată de urletele lui, îi vorbea cu un ton sever, dar nu-i producea teamă, căci Alice nu l-a bătut niciodată. Ea nu-l atingea decât pentru a-l îngriji. Devenise micul tiran prin forța naturii sale combinată cu instinctele şi cu aprecierile personale.

Mulțumită lui Alice, orizontul lui Roger se lărgea încontinuu. Ea îi deschise lumea sunetelor melodice, cântându-i pentru a-l linişti, pentru a-l adormi, sau pur şi simplu pentru a-i face plăcere. Cum ea nu ştia cântece de leagăn, le înlocuia cu cântece lansate de Elvis Presley, Beatles, Rolling Stones, Doors, care-i încântaseră adolescența. Roger o asculta uimit şi — Însuflețit de spiritul de imitație propriu copiilor de vârsta lui — o acompania în felul său cu mici țipete.

Alice a adus în cameră un televizor şi o instalație audio. Defilarea imaginilor în mişcare şi cascada de muzică i-au trezit interesul şi chiar plăcerea lui Roger. La vârsta de trei ani cânta şi se exprima într-un fel inteligibil.

Alice ceru autorizarea de a folosi de două ori pe săptămână maşina Bentley a

judecătorului Osborne, cu scopul de a-i arăta lui Roger oraşul şi împrejurimile. Ea îl duse la zoo. Copilul întâlni aici o lume a fiarelor care nu-i era cu totul necunoscută. Informații foarte vechi imprimate în memoria sa genetică, la fel ca într-un calculator, îi dictau comportamentul față de aceste animale. La vederea elefanților enormi, ca nişte munți, el bătu bucuros din palme, căci aceste pachiderme erau prietenii omului, informații existente în inconştientul său. În schimb, viperele, chiar dacă sunt mici şi slabe, îl umplură de teamă, deoarece aceleaşi informații — ascunse în conştiința sa — i-au trezit instinctul de autoapărare înaintea unui duşman de moarte al omului. Struții şi delfinii îl amuzau. Maimuțele îi aminteau de nişte adulți cu fața surâzătoare, ce-i vorbeau deformând cuvintele într-un fel care se dorea a fi nostim şi apropiat de înțelegerea interlocutorului. Ele se dovedeau ridicole şi-i lăsau impresia că sunt slabe de spirit, el care de multă vreme sesi: sensul, tonul şi modalitățile limbajului uman. Pentru *multă vreme* era o noțiune confuză. Pentru un copil de vi sa, o zi durează cât un secol, iar viața nu are nicio frontieră

Walter îl vedea rar pe copil. Îngrijirea de nevoile materiale al familiei — Întreținere, jucării, guvernantă, personal de serviciu, îngrijire medicală — Îl făcea să se degaje de orice responsabilitate suplimentară, gândea el cu conştiința împăcată. Alice avea toată libertatea să se ocupe de educația copilului. Judecătorul îşi încruntă sprâncenele când într-o după-amiază Roger a apărut în pragul cabinetului său de lucru şi îi ceru, cu o voce subțire, dar dulce şi cristalină, un câine care să înlocuiască ogarul mamei sale.

Walter îl privi surprins. Era prima dată când îl auzea vorbind. Mai înainte, în cursul scurtelor sale vizite, el nu a avut nici timp, nici dorință să-i adreseze vreun cuvânt. Se limita să se întrețină cu Alice un minut-două cu privire la sănătatea şi la necesitățile copilului. Apoi se retrăgea mulțumit, că şi-a îndeplinit datoria.

Cu ochii mirați, studie prelung pe copilul oprit în pragul uşii. Judecătorul îl măsură din cap până în picioare şi îl cântări mental. Frumos... poate prea

frumos şi delicat pentru un băiat. Pletele buclate de un blond auriu care bătea spre castaniu, cu ochii albaştri, limpezi, cu pielea rozã şi trăsături fine, Roger nu semăna cu nimeni din familie, şi nici cu părinții mamei sale, cu toții cu un fizic mai degrabă mediocru. În sângele copilului nu curgea oare sânge străin de cel al său?

Brusc indispus, el răspunse pe un ton sec:

— Vei avea ogarul tău atunci când vei fi destul de mare pentru a te ocupa de el.

Răspunsul copilului îl uimi.

— Dar sunt mare! Ştiu să citesc, să scriu şi să socotesc! Pronunță cuvintele cu o siguranță care impunea. Neîncrezător, Walter îi împinse o carte deschisă, o foaie de hârtie şi un creion, aşezate pe masă, şi, cu un ton ironic, îi ceru să-şi arate capacitățile intelectuale. Cartea, un tratat de drept, plin de termeni dificili, cu sens necunoscut pentru Roger, îi dădu totuşi ocazia să se descurce într-o manieră surprinzătoare. El pronunța expresii juridice cu o precizie uluitoare pentru un copil de vârsta lui.

— Eşti un papagal perfect, spuse Walter răutăcios.

Roger îl privea cu seninătate. Scrise apoi, fără să facă greşeli de ortografie, o lungă şi complicată frază dictată de tatăl său. Uluit, judecătorul îi indică nişte cifre grupate în sute şi îi ceru să le adune. Roger execută această operație, apoi adăugă o scădere şi o înmulțire.

— Nu sunt însă obişnuit cu geometria, dar voi fi în curând. Walter avu senzația că visează cu ochii deschişi. Cunoştințele fiului său erau deconcertante. Îi reamintea de un cățel savant care epata spectatorii unui circ. Nici familia Huntington, nici Lusignan, în ciuda nobleței lor, nu oferiseră lumii creatori de mare renume. Unii strămoşi ai lor arătaseră o anumită strălucire în lumea diplomatică sau militară, dar care nu cerea o inteligență ieşită din comun. Walter era primul magistrat al familiei. Pentru Lusignan, magistrații, chiar şi înnobilați, făceau parte dintr-un ordin inferior al aristocraților de viță veche. Roger era eventual un exemplar uman unic, ca şi tatăl său.

— Matematicile îmi plac, dar prefer literatura. Limbajul lui Roger era neobişnuit pentru un copil.

— Îmi poți spune ce ai citit?

— Cărți, răspunse el evaziv.

— Vei avea ogarul tău, îi promise judecătorul.

— Alb, insistă Roger.

— Alb.

Remarcă surprins că micuțul nu a pronunțat deloc cuvântul *tată*....

Margaret obişnuia să îşi anunțe vizitele cu câteva zile mai înainte pentru ca soțul său să poată să plece de acasă, spre a evita o întâlnire neplăcută. Ca de obicei, ea aducea multe jucării, dar a rămas interzisă atunci când copilul a aruncat o privire indiferentă asupra cutiilor care se aflau în brațele şoferului.

— Aş fi preferat cărți, a zis Roger.

— Ce fel de cărți? Cărți de colorat? Cărți cu benzi desenate?

— Nu! Cărți serioase...

Margaret observă pe masă câteva romane şi culegeri de poeme în engleză şi franceză. Descifra cu uimire nume mari: Dos Passos şi Rimbaud, Jack Kerouac şi Frost, Burroughs şi Whitman, Vidai şi Ginsburg.

— Înțelege oare toate aceste cărți?, întreba Margaret intrigată.

— Am început, doamnă, să-i citesc poveşti cu zâne, benzi desenate, cărți pentru copii, spuse guvernanta. Dar această literatură nu îl impresionează. Într-o zi, când traversam holul, Roger a văzut biblioteca domnului prin uşa deschisă. Cărțile cu coperți aurite l-au atras. Mi-a cerut să le vadă de aproape. Cum domnul era plecat, i-am dat voie să intre. Țipa de bucurie atunci când deschidea volumele groase, cu ilustrații numeroase, enciclopedii, albume de artă, tratate de istorie... romanele, plachetele de versuri l-au sedus. Şi cum ştia să citească...

— Cine l-a învățat? Vreun profesor?

— Nu, doamnă! Eu l-am învățat. Ceea ce a început ca un amuzament s-a transformat pentru el într-un joc pasionant. Poemele l-au încântat. Sinceră să fiu, eu nu înțeleg mare lucru, dar Roger se simte în mijlocul cărților ca un peşte în apă. Cum îmi era frică să îl las să frunzărească în bibliotecă — căci accesul este interzis când domnul nu este acasă — l-am obişnuit pe Roger să frecventeze librăriile. Uimit, el alerga de la un stand la altul şi îmi cerea să-i cumpăr o groază de

cărți. Debaraua este plină. Librarii sunt uimiți de alegerile lui. Eu ştiu că avem de-a face cu un copil excepțional.

— Nu vă e teamă că aceste eforturi ar putea să îl obosească?

— Nu cred, spuse Alice cu un ton încrezător. Roger este diferit de copiii de vârsta lui.

Diferit... Acest cuvânt se imprimă în spiritul lui Margaret, care, ca şi Walter, îmbrățişa copilul cu o privire profundă, ca şi cum ar fi vrut să studieze în profunzime acest fenomen atât de lăudat de către guvernantă. Un psihanalist a brodat o lungă teorie, plicticoasă şi plină de termeni tehnici, pentru a ajunge la aceeaşi concluzie ca şi Alice.

Roger, plictisit de acest dialog, îşi îndreptă spre terasă ochii săi strălucind de inteligență şi spuse vesel:

— Doris!

Un câine alb cu părul lung şi ondulat apăru pe uşa deschisă, se precipită asupra copilului şi începu să-l lingă pe față.

— Gata, Doris, strigă Roger râzând cu lacrimi. Ajunge! Tabloul plăcut o încântă pe Margaret, dar în acelaşi timp o făcu geloasă.

— Cine i-a oferit acest câine?

— Domnul. La cererea expresă a lui Roger. El adoră câinele. Este cel mai blând şi mai tandru animal pe care l-am văzut vreodată. Dar dacă încercați să vă apropiați de Roger atunci când se joacă împreună, vă arată colții. El îl apără ca pe puiul său.

Margaret se simțea vinovată. A dovedit ea vreodată dorința de a-şi proteja copilul, de a-l veghea? Poate, la început, imediat după naştere... Apoi se mulțumise să ştie că el se află pe mâini bune... O guvernantă, practic o străină, se ocupa acum de el şi un câine îl adora...

— Cine l-a învățat limba franceză?, întrebă Margaret.

— Mama mea este franțuzoaică, doamnă. Am început prin a-i vorbi în franceză. Dar nu e o franceză şlefuită, ci un jargon cotidian...

Ea îi arătă cu un gest cărțile:

— Lectura poeților francezi i-a şlefuit limbajul. Adesea, el pronunță cuvinte pe care eu nu le înțeleg. Am cumpărat dicționare pentru a-i da explicații atunci când îmi pune întrebări grele... L-am văzut descifrând textul, despărțind cuvintele în

silabe... imediat după aceea a ajuns la o lectură curentă... El alegea, de exemplu, o carte ce prezintă veliere. Lua apoi un velier miniatural şi, privind imaginea unui vas cu vele, îşi punea degetul pe un catarg şi murmura *catarg*. Apoi îşi punea degetul pe o etravă şi zicea *etravă*. Adeseori, pronunția era defectuoasă. Atunci îl ajutam să spună corect acel cuvânt.

— Ați urmat o şcoală, Alice?

— Da, doamnă. Am terminat şcoala secundară. Puțin după aceea părinții mei au pierit într-un accident de maşină. A trebuit să-mi câştig singură existența. Şi iată-mă aici!

— Aveți talente de educatoare, Alice. Este imens ceea ce ați făcut pentru el.

— Nu am făcut decât să-i deschid o poartă... el singur a făcut apoi totul.

Margaret luă o carte — *Wilderness* de Jim Morrison — o deschise, apoi cu mâna sa liberă îi mângâie creştetul lui Roger, care mângâia cu blândețe câinele cuibărit la picioarele sale.

— Ai citit toate astea?, îl întrebă ea neîncrezătoare. Copilul îşi ridică ochii albaştri spre mama sa şi, cu vocea lui delicată, dar vibrândă, asemănătoare cu nişte clopoței cântăreți, recită:

I received an Aztec wall ofvision
End disolved my room in sweet derision
Closed my eyes, prepared to go
A gentle wind inform'd me so
And bathed my skin in either glow...

— Şi versurile acestea îți plac?

— Ah, da!

— De ce?

— Cântă! Este muzică!

Walter şi Margaret au anunțat această revelație familiilor lor. Trezirea capacităților mentale ale lui Roger s-a produs mai repede decât la copiii de vârsta lui. Huntington şi Lusignan au fost însă puțin interesați. Winston Churchill, mezinul prea clocotitor, a eclipsat pe fratele său mai mare, ducele de Malborough, şi l-a împins brutal în culisele istoriei. A deveni anexa unui țânc, fie el şi genial, nu-i convenea nimănui.

Bătrânul conte Huntington îşi exprimă dorința să revadă această mică minune, care la intrarea în lume, cu patru ani mai

înainte, avea aerul unui macac ridat şi prost. Chiar şi Walter, cel mai flegmatic dintre englezi, părea descumpănit de această transformare. Calmul său şi răceala câştigaseră un lustru legendar. Se povestea cu admirație reacția sa într-un mare restaurant din Brighton, în care patru indivizi mascați şi înarmați cu pistoale au pătruns acolo şi au cerut cu un ton amenințător bijuteriile şi argintul clienților speriați, paralizați de teamă. Sosit înaintea lui Walter, care şi-a luat automat masca de judecător implacabil, şeful bandei, impresionat, speriat, tremurând, se retrase antrenând şi complicii lui. Întâlnirea dintre conte şi copil nu era lipsită de umor. Moşul, un gigant magnific, orgolios, plin de importanță, privea de la înălțimea sa urmaşul fragil, vesel şi impasibil. Părinții prezenți la această ceremonie îşi holbau ochii stupefiați de acest comportament incalificabil. Un curtezan care s-ar uita cruciş cu un aer insolent la regele Soare, la Curtea de la Versailles, ar fi provocat mai puțină uimire decât atitudinea de frondă a micuțului Roger în raport cu şeful în viață al familiei Huntington.

— Roger, tatăl dvs. mi-a povestit că vă place poezia... Şi nu *Cei trei purceluşi* sau *Micul Chaperon roşu.* Se pare că preferați pe Rimbaud, pe Frost... şi pe Whitman...

Contele era un membru al acelei coterii selecte care folosea un limbaj prețios... vorbind cu dvs. cu toată lumea... cu copiii şi cu servitorii, cu prinții şi cu capetele încoronate şi chiar cu soția: „Draga mea Amelie, ați vrea să vă scoateți cămaşa de noapte... şi să vă îndepărtați picioarele, vă rog". Ei nu tutuiau cu o reală plăcere decât pe prostituatele generos plătite, pentru a suporta fantasmele lor bolnave.

— Ați putea să-mi recitați un poem, dragul meu Roger? Micuțul se execută cu grație. Cu vocea sa melodioasă, declamă cu o cadență perfectă o suită de cuvinte incomprehensibile.

— Presupun, dragă Walter, că fiul tău ne joacă o farsă, exclamă contele surprins.

Judecătorul îşi încruntă sprâncenele.

— Ce vrei să spui, Roger?

Fratele său mai mare, vicontele, surâse răutăcios.

— Din această vorbărie nu am înțeles decât numele lui Zeus şi Ganimede.

Roger aruncă o privire uimită asistenței.

— Cu toate acestea, am fost foarte clar.

Un tânăr, rudă îndepărtată, care își terminase studiile la Cambridge, izbucni în râs:

— Fiul dumneavoastră, Walter, este un chefliu. A recitat acest fragment în cea mai pură greacă veche. Roger este un copil cu adevărat surprinzător.

— Sunteți sigur, Gerald?, întrebă bătrânul conte.

— Absolut. Este din Straton. Un poet erotic. Când ai învățat greaca veche, Roger?

— Nu am studiat niciodată greaca veche, a răspuns el cu simplitate.

— Poți repeta acest text?

— Da! Nicio problemă!

— Atunci fă-o! Pe măsură ce tu vei recita, eu voi traduce, pentru ca toți aceşti domni să poată înțelege.

Roger s-a executat. Gerald a dat poemului o interpretare modernă în limba engleză.

Urcă spre eterul divin, acvilă superbă, urcă,
Şi poartă copilul pe aripile tale întinse
Urcă şi păstrează cu grijă în gheare pe dulcele Ganimede,
Şi păstrează cu gelozie paharnicul
Ce-l va servi pe Zeus din cupe cu delicii...

Gerald a terminat traducerea. Vicontele surâdea excitat.

— Este un poem picant... Zeus.. Ganimede... cupe cu delicii...

— Fiți mai explicit, Ingram, ordonă contele nerăbdător. Bătrânul era prea puțin familiarizat cu mitologia.

— Vreți să spuneți că...

— Relațiile dintre Jupiter şi Ganimede erau... mai degrabă dubioase...

Contele îşi încruntă sprâncenele. O amintire ieşi din întunericul inconştientului la lumina realității şi îl frapa cu o mare angoasă... Roger era ambidextru... deci suspectibil de... El evită însă formularea expresiei care-l bântuia. Se îndreptă spre copilul uimit de reacția părinților.

— De ce ați ales acest subiect?... Despre Ganimede... ce ştiți?

— Era un băiat care a intrat în palatul zeilor...

— Prin nişte mijloace nepotrivite...

— De ce nepotrivite?, a întrebat Roger stupefiat de brutalitatea contelui.

— Îşi bate joc de noi!, a spus William, vărul primar al lui Roger.

Cu gura strâmbă, el îl privea cu un aer răutăcios. Furios, Roger îşi muşcă buza de jos.

— Mi-ați cerut să vă recit nişte versuri. Ceea ce am făcut. Ce mai vreți?

Pentru prima dată, judecătorul îi mângâie capul şi îi vorbi cu dragoste:

— Bine, Roger! Să lăsăm asta. Mie mi-a plăcut poemul!

însoțit de fiul său, judecătorul Osborne a părăsit îngrijorat Haslemere, sediul străvechi al familiei Huntington. Reîntors la Londra, el a făcut o vizită — chiar a doua zi — profesorului Albert Kingsley, directorul Institutului de Neurologie. Rapoartele lui Kingsley, clare şi competente, dovedeau elocvent capacitatea sa. Walter i-a vorbit de fiul său, de precocitatea lui şi a insistat asupra recitării poemului din greaca veche.

— Tatăl meu a fost cu adevărat şocat, încât m-a sfătuit să-l eliberez de demonii săi prin efectuarea de exorcizări. Mi-a recomandat un preot italian — admis de către Vatican — care este un exorcizator recunoscut. Mii de posedați au fost salvați de diavol mulțumită unui colier de fier utilizat cu o eficacitate garantată de 1700 de ani. Acest colier a fost făcut de către Saint Vicino, care *strangula* impulsurile diabolice. Un copil de țară, fără nicio educație, a fost exorcizat după ce a vorbit greaca veche, întocmai ca şi fiul meu.

Profesorul Kingsley izbucni în râs.

— Faptul că Biserica Catolică — În plin secol XXI — obține avantaje din naivitatea oamenilor de la țară şi din credulitatea orăşenilor cu facultăți intelectuale limitate nu mă surprinde deloc. Pentru a face față asaltului noilor săi inamici, Copiii lui Dumnezeu, Cultul lui Moon, Sataniştii, Cultul Şerpilor, Voodoo, vechile credințe ale amerindienilor resuscitate de rămăşițele lor păməntești, Vaticanul e obligat la compromisuri. De exemplu, dă un nou suflu exorciştilor, care, asemenea vrăjitorilor sau iluzioniştilor, fac să iasă din gura posedaților viermi împuțiți şi în

cele din urmă un aşa-zis diavol care fuge cu coada între picioare. Filmul *Exorcistul* a cunoscut un succes monstru. Dar să nu vă fie frică, domnule Osborne. Greaca veche vorbită de fiul dvs. nu are nimic demonic. Acest fenomen cunoscut sub numnele de *xenoglosie* intervine atunci când subiectul

— În acest caz, fiul dvs. — este cufundat în ceea ce se cheamă *xenofrenie.* Xenofrenia implică o graniță fluctuantă între domeniul conştientului şi cel al inconştientului. Ca urmare a unor tulburări psihice, informațiile acumulate de milenii

— În cazul fiului dvs., greaca antică — alunecă, se filtrează în conştient. Răni, boli sau chiar emoții puternice pot să producă această confuzie între trecutul uitat şi memoria prezentă, în fața areopagului bătrânilor domni, fiul dvs., care este cu adevărat foarte sensibil, a avut o puternică presiune psihică, iar reacția s-a manifestat prin această recitire a unui poem grec. Pentru el, poemul era perfect inteligibil. El îşi imagina pur şi simplu că şi dvs. Îl înțelegeți. Revenit în starea normală, nu va mai putea să reînnoiască acest experiment. Va rog să aduceți mâine dimineață copilul aici. Îi voi testa capacitățile mentale. Noi acum posedăm toate mijloacele adecvate. Mai întâi, coeficientul de inteligență, IQ — *intelligence quotient* —, a cărui marjă de eroare este foarte redusă. Tabelul IQ acordă 0-20 puncte pentru un idiot, 20-50 pentru un imbecil, 50-70 pentru un cretin, 70-90 pentru un normal mediocru, 90-110 este normalitatea comună. După cum observați, normalilatea şi cretinismul sunt foarte apropiate, a spus profesorul Kingsley cu un umor crud. 110-l20 sunt atribuite inteligențelor superioare, 120-l40 unor indivizi ce posedă o inteligență peste cea superioară, pentru ca peste 140 să fie pentru persoanele foarte dotate. Se întâmplă să se depăşească 200 de puncte. Atunci avem de-a face cu geniile, caz rarisim,

În ziua următoare, Roger era aşezat pe un scaun metalic în fața unei lungi mese la care stăteau şapte savanți, profesori universitari şi cercetători experimentați, cu părul alb. Ei îl priveau pe puşti cu o curiozitate binevoitoare. Pentru a nu-i tulbura calmul spiritual, absolut necesar reuşitei testelor, ei nu au solicitat performanțe lingvistice precum cele

încercate în fața familiei Huntington. Cum era rar ca un copil de patru ani să fie capabil să recite un poem în cea mai pură greacă veche, ei i-au acordat tot interesul. Fața deschisă a lui Roger, inteligentă, angelică pleda în favoarea sa. Un cobai simpatic ce promitea un examen instructiv chiar şi pentru nişte bătrâni încercați. Cel mai în vârstă dintre ei curățase deja un Premiu Nobel şi mai multe diplome de Doctor Honoris Causa.

Pentru a-l destinde, au început prin a-i pune întrebări despre jucării, despre Nintendo, despre Sega şi despre patinele pe rotile. Roger se supuse cu grație dorinței lor de a comunica cu mica sa persoană, ceea ce mai degrabă îl flata. La Wilton Crescent, numai Alice şi Doris purtau conversații cu el — evident, fiecare în felul său, cu propriile mijloace. Doctele personaje au simțit că alunecă în gol atunci când Roger le răspunse că jucăriile nu îl impresionau, că Nintendo era un joc pentru copiii mici şi că patinele pe rotile erau practic inutilizabile pe terasa apartamentului său. În schimb, el prefera să rezolve problemele de şah ridicate de calculatorul său, care era un partener potrivit.

— Şi cine v-a învățat să jucați şah?

— Alice, guvernanta mea. Dar după câtva timp, ea a încetat să mai fie un partener interesant. Jucătorul automat, care dă riposte ingenioase, calculate de computer, este mult mai palpitant.

— Nu vă plac trenulețele, avioanele, maşinuțele?

Roger îi asigură că îi plac foarte mult, dar numai ca să se distreze, după ocupațiile lui serioase...

— Care sunt aceste ocupații?, îl întrebă deținătorul Premiului Nobel.

Răspunsul lui Roger îl uimi. Cu vocea sa delicată, copilaşul a abordat subiecte aparent inabordabile pentru un copil de vârsta lui: istoria universală, în special epoca romană şi Renaşterea, biologia, cosmologia şi tehnica filmului îi ofereau un teren vast de studiu. Găurile negre exercitau asupra lui o atracție specială. Literatura şi muzica îl pasionau. Trei titani străluceau în mod special: Shakespeare, Rimbaud şi Morrison. Michelangelo şi Van Gogh îi plăceau cel mai mult din lumea artei.

Savanții examinatori au crezut că visează. Un copil de patru ani ce discuta despre subiectele cele mai variate în felul unui conferențiar. Expresiile sale livreşti curgeau limpezi, fluide.

— Unde ați găsit această mare cantitate de informație?, a întrebat Kingsley, intrigat şi admirativ.

Roger aruncă o privire rapidă asupra tatălui său, apoi îşi dezvălui ezitant sursele. Judecătorul a aflat cu ocazia asta că băiatul frunzărea de multă vreme prin biblioteca sa, fără ca el să-i fi dat voie. Pentru a minimaliza impactul produs de fapta sa, el a adăugat că o mare parte a cărților au fost cumpărate de către Alice.

— Ați avut timp să citiți toate aceste cărți?, îl întrebă atunci Jules Favrault, profesor de psihologie la Universitatea din Paris.

Răspunsul lui Roger îl năuci.

— Am deprins lectura rapidă, în diagonală. Dar să ştiți că îmi plac şi Mickey Mouse, Woody Woodpecker, rățoiul Donald, cei trei purceluşi şi lupul cel rău.Înainte de a se trece la testele psihologice, profesorul Wallis, neurochirurg apreciat, a spus la urechea lui Kingsley:

— Mă întreb dacă nu cumva această activitate uimitoare nu este rezultatul vreunei leziuni pe creier.

— Eu nu cred, dar vă rog!

Wallis s-a apropiat de Roger şi i-a examinat albul ochiului cu ajutorul unei lămpi minuscule, apoi i-a palpat craniul, învârtindu-l în scaun ca un *disc-jokey* care făcea să valseze un disc. Wallis nu a constatat nimic suspect. Coeficientul de inteligență al lui Roger, interpretat de un tânăr doctor în psihologie, asistent al lui Kingsley, a furnizat o nouă dovadă ce confirma capacitățile mentale extraordinare ale copilului: 210 puncte, ceea ce depăşea toate limitele. Somitățile strânse în jurul acestui caz au decis să se continue investigațiile prin toate mijloacele oferite de ştiința modernă: artileria grea a celor mai severe teste.

Kingsley i-a dat lui Osborne câteva explicații sumare:

— Actualmente, noi tocmai testăm treizeci de studenți de la Oxford, solicitându-le să joace Tetris, un joc video care ne va permite să vedem consumul de

glucoza de către creier în cursul unei activități. Un creier antrenat face mai puțin efort pentru a realiza 100 de puncte decât pentru a realiza 10. Vom utiliza, de asemenea, matricile progresive Raven — testul PMAR -precum şi testul CPT — *continuous perfomance test* — care implică un ritm delirant, toate acestea pentru a vedea diferențele de performanțe dintre subiecți. Încă o chestiune de rutină: trebuie să-i administrăm fiului dvs. o injecție intravenoasă FDG — fluro-desoxy-glucoză —, pentru a putea să citim reacțiile creierului atunci când va fi instalat sub casca unui scaner. Toți sudenții au fost deja injectați, fără nicio problemă.

— Cred că fiul meu nu va accepta fără să protesteze acest experiment.

— Este pentru binele lui şi al dumneavoastră. Ştiți de ce depinde... De altfel, vrem să tratăm cu copilul. Îi vom oferi în schimbul colaborării un frumos cadou.

Premiul Nobel îl luă pe Kingsley spre pervazul ferestrei şi îi murmură la ureche:

— Dacă vom utiliza şi chirurgia stereostatică, am putea obține rezultate...

— Scuzați-mă, domnule, a spus Kingsley, dar copilul face mofturi şi față de injecția FDG, nici el şi nici tatăl său nu vor accepta să i se bage un electrod în profunzimile creierelui.

— Păcat! Era o tehnică nedureroasă... În fine... aproape nedureroasă...

— Nu! Este complet exclus!

Atunci când a trebuit să i se facă injecția, Roger a uitat toate regulile de politețe, învățate de la Alice, şi a făcut o demonstrație de țipete atât de ascuțite încât a impresionat tot institutul. În cele din urmă, flatat, tentat de oferta unei impozante enciclopedii medicale ilustrate, s-a supus. Râsetele ironice ale studenților testați alături de el au contribuit la această colaborare. Kingsley a decis ca Roger să facă testele de la nivelul mental al studenților. Rezultatele au demonstrat că un copil de patru ani putea să se distanțeze de studenți foarte înzestrați. Profesorul Wallis a ridicat din umeri:

— Nu sunt foarte mulțumit de rezultate. În majoritatea colegiilor, coeficientul de inteligență al studenților este superior celui al profesorilor.

— Performanțele mentale ale micuțului Osborne sunt remarcabile, fără îndoială, a insistat Kingsley. Înteligența, memoria, raționamentul, atenția, concentrarea...

Psihiatrul Peter Horn, chel şi pântecos, s-a arătat mai puțin entuziast:

— Este prea frumos ca să fie adevărat... La şcoala secundară aveam un coleg de clasă care ne uimea. Creierul său lucra ca un calculator. I se dădea un număr cu şapte sau opt cifre şi i se cerea să le înmulțească sau să le împartă cu un număr de cinci sau şase cifre. Substanța cenuşie intra în funcțiune. Ochii lui rotunzi fixau tavanul şi după câteva secunde dădea rezultatul exact. Putea extrage mental rădăcina pătrată sau cubii oricărui număr. Au venit să-l vadă savanți de peste tot, vorbească, să-l înțeleagă. Dacă el ar fi fost de acord, ei i deschis craniul, i-ar fi disecat creierul... La vârsta de şaisprezece ani, copilul era un geniu. Dar la treizeci era un om sfârşit.Nu a fost capabil să-şi fructifice talentul. La patruzeci de ani vânează muşte într-un azil de alienați mintal.

Walter Osborne se arătă decepționat. Kingsley se îndreptă spre el.

— V-ați gândit la o carieră pentru fiul dvs.?

— L-am înscris dinainte la Eton, pentru a-i asigura intrarea atunci când va fi de zece ani. Oxford sau Cambridge pentru studiile universitare. Totul încoronat cu o onorabilă carieră juridică asemănătoare celei a tatălui său.

Un surâs ironic apăru pe fața lui Willis.

— Nu credeți că ar trebui să-l întrebați şi pe împricinat? În cursul discuțiilor noastre cu fiul dvs., studiile de drept nu au fost deloc evocate. Lăsați-l să se descurce singur. Îşi va alege singur drumul.

— Acest sfat reprezintă concluzia analizelor dvs.? a întrebat judecătorul iritat.

— Nu, domnule Osborne. Veți primi în cursul săptămânii următoare un raport detaliat despre dezvoltarea psihologică şi intelectuală a fiului dvs., a răspuns cu calm Kingsley.

Deocamdată, pot să vă spun numai că suntem martorii unui miracol. Un creier de adolescent excepțional înzestrat într-un corp de copil mic, în plină creştere, ce are nevoie de somn şi de îngrijiri speciale. Înteligența sa, capabilă să asimileze

cunoştinţe de o mare bogăţie şi dorinţa de a aprofunda experienţele riscă să provoace pierderi iremediabile. Este clar... că educaţia fiului dvs. comportă serioase preocupări. Dezvoltarea sa fizică, relativ lentă în raport cu evoluţia psihică rapidă va fi eventual accelerată, deoarece natura caută mereu un echilibru, adesea instabil. Colegii mei şi cu mine am căzut de acord să vă sugerăm să îl trimiteţi pe Roger la o şcoală elveţiană special dotată pentru educaţia copiilor supradotaţi.

Judecătorul le acceptă sfaturile, deşi ar fi preferat foarte selecta Ludgrove House, şcoală engleză ce primea puştii de elită şi, suprema onoare, pe descendenţii familiei regale. Cele două şcoli erau foarte scumpe, dar cum contele Huntington suporta cheltuielile, acest aspect nu îi punea probleme. Zgârcenia judecătorului era binecunoscută. Odată făcută alegerea, Geneva prezenta pentru el un anumit avantaj. Ea îl elibera de prezenţa bruiantă a fiului său. Roger putea să-şi petreacă vacanţele la ţară, la castelul Huntington, sau la Lusignan, la părinţii dinspre mamă. În acest fel, toată lumea va fi mulţumită.

După acest aranjament, Roger a plecat — cu arme şi bagaje, adică jocuri, cărţi, casete video şi, bineînţeles, ogarul — spre malurile lacului Geneva. Alice îl însoţea tristă, căci după această călătorie ea trebuia să-l părăsească şi să se întoarcă la Londra. Walter a făcut dovada unei rare generozităţi şi a oprit-o în serviciul său pentru ca ea să se ocupe de Roger în timpul vacanţelor.

Precaut, Walter făcu o vizită la Eton pentru a asigura fiului său un loc în afara planificării. Cancelarul, devenit concesiv în urma raportului strălucit al lui Kingsley, a promis să găsească o soluţie convenabilă.

După o plăcută călătorie la bordul maşinii Bentley — copilul a refuzat vehement transportul cu avionul sau trenul, care ar fi implicat instalarea lui Doris într-o cuşcă, printre bagaje — Roger a văzut încântat lacul ce se întindea, ca o mare, până dincolo de orizont. Şcoala, înconjurată de verdeaţă şi construită pe malul lacului, îi inspira o anumită neîncredere; prezenţa bruiantă a altor copii mai mari decât el, nu era de natură să-l liniştească. Crescut în solitudinea răsfăţată a locuinţei din Londra, el se

găsea brusc aruncat într-un mediu plin de agitație care îi provoca dureri de cap.În realitate, ambianța şcolii era mai puțin tumultoasă decât a altor stabilimente de acelaşi gen. Direcția cerea elevilor un comportament afectuos, paşnic, apropiat de atmosfera unui club englezesc. Energia proprie copiilor exploda adesea, rupând zăgazurile unei gravități impuse de tradiție. Profesorii, blindați cu o politețe rece, nu ridicau niciodată tonul, care era întotdeauna calm şi echilibrat. Ei se adresau copiilor cu "dumneavoastră" şi îi tratau cu o considerație evidentă. În această şcoală rezervată moştenitorilor bogați sau de sânge nobil, termenii „eliminare" sau „exmatriculare" nu se pronunțau niciodată.

Dacă un anumit antagonism între profesori şi elevi nu putea să fie negat, totul se petrecea cu calm, fără să fie făcute valuri. În domeniile sportului şi artei, spiritul de competiție şi promovarea talentelor erau foarte mult încurajate. Direcția era conştientă că reputația de copil supradotat ce-l preceda pe Roger Osborne va suscita animozități printre colegi. Micuțul englez a primit autorizarea excepțională să păstreze câinele în cameră.

Faptul că noul-venit a obținut privilegii nu îi deranja însă pe ceilalți copii, obişnuiți să primească un tratament favorizant dacă era comparat cu cel din alte şcoli particulare. Cai, motorete, jocuri electronice, ordinatoare, instalații video, instrumente muzicale erau puse la dispoziția preadolescenților şi adolescenților. Micuții puteau găsi în afara orelor de şcoală toate jucăriile pe care imaginația cea mai debordantă o putea concepe.Înainte de a începe cursurile, o comisie compusă din trei profesori desemnați de director s-a reunit pentru a examina nivelul cunoştințelor lui Roger şi în special ceea ce nu ştia, pentru a se stabili clasa al cărei program ar fi putut conveni continuării studiilor. Ignorând subtilitățile gramaticii, el alegea cuvintele, le combina cu pricepere, modela instinctiv frazele şi se exprima cu eleganță. Poseda cunoştințe aproximative despre aritmetică. Comisia a decis să fie repartizat — provizoriu

— În ultima clasă elementară. Trebuia evitat riscul de a-l demobiliza, risc mereu

prezent dacă era trimis printre colegi prea mult sub nivelul său. Graţie capacităţii sale de a absorbi informaţiile, de a le stoca în inconştientul său, apoi de a le scoate la suprafaţă, el va reuşi să treacă examenele în ritm accelerat

— şi după previziunile lui Kingsley — să termine liceul la zece sau unsprezece ani şi universitatea la treisprezece ani... fără să se excludă eventualitatea unui accident susceptibil să stopeze maşina.

Intrarea lui Roger într-o sală de clasă populată cu copii de nouă ani a excitat o curiozitate generală. A fost instalat într-o bancă redusă la dimensiunile sale, i s-a pus în faţă un morman de cărţi şi caiete, apoi a fost lăsat să se aclimatizeze cu ambianţa foarte nouă pentru el.

Directorul i-a anunţat pe elevi că Roger Osborne, micul lor coleg, a urmat cursuri particulare şi că ei trebuie să-i arate înţelegerea şi prietenia. Dacă era cazul, să-l ajute să îşi facă temele.Încă de la început, copiii l-au privit cu ostilitate. La vârsta lor, se considerau superiori acestui puşti plăpând care ar fi avut loc aproximativ în prima clasă elementară. Dar cum el era tăcut şi nu se amesteca cu ei la joacă, l-au uitat... sau aproape...În timpul recreaţiilor, Roger nu ieşea în curte. Aşezat în banca sa, plonja în lecturile cărţilor lui de istorie sau de filosofie. După-amiaza, atunci când elevii îşi pregăteau lecţiile pentru ziua următoare, sub supravegherea pedagogilor, stăpâni absoluţi ai sălilor de studiu, însoţit de o autorizaţie specială, lucra în bibliotecă sau ieşea în parc, la această oră goală, şi se plimba pe malul lacului, însoţit de Doris. Dar prefera să se închidă la el; în solitudinea camerei sale, îşi pregătea examenele, asculta poemele lui Jim Morrison şi, în timp ce asculta, arunca o privire la casetele video care prezentau concerte rock. Atenţia sa distributivă îi permitea să se concentreze la două subiecte simultan. El nu urmărea moda. Roger nu împărtăşea gustul marelui public pentru Bruce Springsteen, Bob Dylan, Joe Cocker sau Phil Collins. Îi plăceau Beatles, îi admira pe Rolling Stones şi adora pe Sex Pistols. În Olimpul cântăreţilor el înălţase pe

Michael Jackson şi Joey Tempest, pe Elton John şi Bon Jovi, pe David Bowie şi Sebastian Bach. Punea pe acelaşi picior de egalitate pe Queen şi pe Poison, pe Dire

Straits şi Scorpions, pe Guns'n'Roses şi Wings. Şcoli şi stiluri diferite, concepții şi tehnici diferite.

Rock 'n 'roll, muzica ritmată, nervoasă, se confunda cu polifonia scandată, în felul unui poem latin care-i sosea pe aripi nevăzute de departe, de foarte departe... el zbura atunci spre porțile infinitului... trecutul, prezentul şi viitorul se suprapuneau... formau o unitate perfectă... Roger simțea în corpul său efluviile sonore... siluete brumoase se desenau înaintea ochilor lui interiori care plonjau într-o lume inaccesibilă ochilor lui exteriori... parcurgea în stare de veghe lumea viselor... un punct aruncat deasupra abisului negru al uitării lega conştientul şi inconştientul... muzica rock îi descoperea orizonturile feerice al imaginarului... zboruri de lumini dansante, uimitoare jocuri de artificii brodau arabescuri de culori şi de sunete şi îl ridicau pe culmile extazului.

Roger nu era decât un copil conştient de slăbiciunea sa... forțele necunoscute care se instalau în micuțul său corp îi inspirau bucurie, dar şi o frică ciudată... ele îi ordonau să le servească drept interpret... Înzestrate cu inteligență şi venită de nicăieri, ele îi aduceau mesaje tot mai incomprehensibile... el nu ştia ce ar trebui să facă, ce se aştepta de la el... Dalai Lama era ales ca şi el, de mic, de foarte mic...

Adeseori, se întreba dacă se află sub imperiul visului, dacă imaginația nu îi juca feste, dacă nu lua himerele drept realitate...

Pe micul ecran al televizorului său, Led Zeppelin interpretau excelentul lor cântec *Tea for One.* Roger îl îndrăgea pe Robert Plant, interpretul, şi pe Jimmy Page, admirabilul chitarist, dar îl detesta pe Bonzo Bonham, bateristul, pentru că şi-a lăsat barbă...

Domnul Frederic Glaenzer urmărea cu un interes constant evoluția mentală şi fizică a lui Roger Osborne, singurul copil-minune al unei şcoli destinate, teoretic, să educe copii supradotați. Domnul Glaenzer îi privea cu un ochi dezabuat pe pretinşii supradotați primiți pentru a fi îngrijiți aici. Părinții bogați îşi exteriorizau mândria excitată de înscrierea progeniturilor lor în registrele unei şcoli care nu îşi deschidea porțile decât pentru a primi talente

autentice. Din nefericire, cei bogați şi cei superiori dădeau naştere unor copii de o mediocritate exasperantă. Ei lăsau impresia că şi-au epuizat toate mijloacele pentru a face bani. Pentru a menține intact prestigiul şcolii, comanditarii acordau zece burse copiilor supradotați proveniți din familii sărace. Marile minți din domeniul artei, literaturii, muzicii, dansului aveau o proveniență modestă.

Roger Osborne era o excepție. Sau bârfele care circulau cu privire la originea sa discutabilă erau întemeiate? Divorțul judecătorului Osborne de soția sa ar fi avut drept cauză o afacere de acest fel. Primele împroşcări cu noroi îl aveau drept țintă. Nu era decât un modest început.

Domnul Glaenzer a acceptat fără ezitare concluziile profesorului Kingsley cu privire la personalitatea lui Roger Osborne: geniul şi inocența aliate sub acelaşi înveliş copilăresc. Micuțul Roger adora bomboanele, înghețata, Coca-Cola, patinele cu rotile şi compania ogarului său alb. Roger, geniul, a depăşit toate barierele neverosimilului. Copilul depunea o mare cantitate de energie pentru nişte jocuri neînsemnate, în schimb, creierul său consuma o cantitate infimă de glucoza pentru a compune un poem demn de un mare poet. Majoritatea profesorilor săi se îndoiau însă de calitățile sale.

— Este un foc de paie!

— O păpuşă mânuită de un ventriloc!

— Un zombi!

Domnul Glaenzer surâdea disprețuitor. Le răspundea mental: „Bieți nebuni, pedanți şi invidioşi!..." El inspecta, din timp în timp, fără să se anunțe, sala de clasă unde Roger, aşezat la masa lui, asculta cu mintea aiurea pe profesorul de matematică de la care învăța geometria. În cursul unei după-amiezi, trecând pe lângă uşa sălii de muzică, la o oră la care nu exista acolo vreo activitate, el a auzit un rock îndrăcit interpretat la pian şi acompaniat de scheunatul unui câine. A intrat şi l-a văzut pe Roger absorbit în execuția acestei bucăți. Degetele sale alergau de la un capăt la altul al clapelor, asemenea unor şoricei roz, agili şi nervoşi. La vederea domnului Glaenzer, care se apropia de pian, el şi-a întrerupt jocul şi s-a ridicat în picioare.

— Este o premieră acest acompaniament de către un câine, a spus el amuzat.

— Pink Floyd au avut această inițiativă, domnule, a spus el cu aerul serios al unui şef de orchestră în plin efort.

— Perfect! Vă rog să continuați!

Domnul Glaenzer a ieşit în vârful picioarelor...

După câteva zile, l-a găsit pe Roger pe malul lacului. Copilul dormea la umbra unei sălcii pletoase, cu capul sprijinit pe burta cățelului său alb, care nu se mişca pentru a nu-l trezi. La apropierea domnului Glaenzer, el îşi arătă colții. Directorul a privit multă vreme acest tablou de o inocență paşnică, apoi s-a îndepărat ca să nu-i atragă mânia lui Doris...

Domnul Glaenzer a făcut studii aprofundate despre psihologia copilului şi adolescentului. Personalitatea cu fațete contradictorii a lui Roger Osborne i-a inspirat o metodă de lucru *sui-generis*. El a dat instrucțiuni imperative personalului care se ocupa cu educația micuțului englez — la împotrivirea colaboratorilor săi — de a-i acorda o libertate fără limite. Profesorii trebuiau să-i predea materiile prevăzute în programul său particular, fără a-i impune eforturi — În ceea ce-l priveşte — inutile; întrebările adresate elevilor, probele scrise despre lecția din acea zi, discuțiile care ar fi riscat să-i frâneze elanul. Numai examenele trimestriale îi erau cerute. Patru trimestre vor egala cei patru ani de şcoală elementară. Pentru a finaliza şcoala elementară, trei ani vor fi mai mult decât suficienți.

— Elevul Osborne nu va rezista la acest ritm infernal, a protestat profesorul de matematică. Mai devreme sau mai târziu va claca. De-abia a împlinit cinci ani.

— Îmi asum responsabilitatea pentru deciziile mele!, a declarat sec domnul Glaenzer.

Corpul didactic, un dragon cu douăzeci şi opt de capete, a trebuit să se recunoască învins. Rămăşagul directorului a fost astfel câştigat.

Seara, profesorii opozanți au strigat indignați, angoasați:

— Oare vrea să demonstreze că munca noastră cotidiană este inutilă? Că aceşti copii supradotați nu au nevoie de un învățământ clasic? Că rolul nostru poate fi

micşorat cu 80 la sută? Semnificația acestui fapt este clară! Suntem înjunghiați pe la spate!

— Din fericire, nu putem găsi copii supradotați la orice colț de stradă. Calmați-vă! Experiența lui Frederic nu va fi decât o încercare fără urmări... Nu avem decât să aşteptăm să eşueze..., a spus directorul adjunct care spera că avea să-l înlocuiască într-un viitor apropiat.

Măsurile *manageriale* au devenit, printr-un joc, cuvinte *dictatoriale...*

Puțin după aceea, Roger a făcut să se vorbească despre el. Părintele Pierre Hauser, care recruta copii pentru corul şcolii, l-a întrebat de ce religie aparține.

Roger s-a ridicat în picioare şi a spus surâzând:

— Nu ştiu, domnule.

— Părinții dumneavoastră, domnule Roger, sunt ei catolici, protestanți sau calvinişti?

— Mama este catolică, iar tata protestant. Alice m-a învățat să mă rog.

— Cine este Alice?

— Guvernanta mea, domnule.

-Atunci când vă adresați, trebuie să spuneți „părinte". Roger a mărit ochii, uimit:

— Dar dumneavoastră nu sunteți părintele meu.

— Eu sunt părintele dumneavoastră spiritual, fiule. Roger s-a împotrivit.

— Dar eu nu sunt fiul dumneavoastră!

— Sunteți încăpățânat, fiule!

Roger s-a aşezat şi şi-a coborât fruntea, fără să mai răspundă.

Mai târziu, reverendul a avut o discuție cu directorul.

— Mi-ați vorbit de coeficientul mental ridicat al acestui copil, a spus el încrucişându-şi brațele pe un piept larg îmbrăcat în negru. Astăzi el este slab şi vulnerabil. Cu toate acestea, mă sperie. Eu văd în el pe adolescentul şi adultul de mâine. Un etern rebel. Mă tem pentru el. Poate că am luat-o razna..., dar caracterul unui copil se cristalizează mai târziu. După vârsta de zece ani. Aş vrea să-mi fac despre asta o judecată timpurie. Am impresia că în corpul acestui copil s-a ascuns geniul răului.

— Haideți, părinte!... Să nu exagerăm! Nu este decât un copil diferit de ceilalți

copii de vârsta lui. Tiparele obişnuitului nu pot să-l conțină şi pe el. Supradotații produc întotdeauna dificultăți. Pentru Roger Osborne eu simt o anumită admirație. La vârsta sa, recită versuri din Rimbaud, Whitman sau Morrison.

— Tot nişte genii ale răului!

— Pery, pedagogul său, l-a găsit în bibliotecă citindu-l pe Schopenhauer. Este ceva uluitor! Şi minunat!

— Îmi produceți confuzie, dragă domnule director. Confuzie şi dezolare. Aveți datoria să-l frânați, să-l domesticiți!

Domnul Glaenzer a făcut un gest de nerăbdare.

— Nu avem dreptul să-i împiedicăm dezvoltarea. Este adevărat, pentru pediatrii noştri, pentru psihanaliştii noştri, acest copil ridică o mare dilemă. Ei şi-au epuizat toate argumentele. Roger Osborne reduce la neant toate teoriile lor. Bibliotecarul mi-a adus lista cu lecturile lui preferate. Biologie, animale preistorice, zboruri interplanetare, uniforme militare, sculpturi renascentiste, muzică, dans... totul se află aici. În special, albume cu bogate ilustrații. Are nevoie de imagine pentru a-şi face o idee vizuală despre lumea complicată ce-l înconjoară. Nu a cerut niciodată cărți despre micuțul Iisus, a adăugat Glaenzer cu o uşoară răutate.

— Asta nu mă uimeşte deloc!, a exclamat reverendul muşcându-şi buzele violacee. Orientarea sa este prea materialistă. Trebuie să ne ocupăm şi de spiritul lui.

— Părinte, eu conduc un colegiu laic. Dacă părinții elevilor o doresc, noi asigurăm prezența unor preoți creştini, evrei, musulmani, brahmani sau alții, fără nicio discriminare. Bineînțeles, nu încurajăm prozelitismul. Nu mă opun față de faptul că doriți să-i inculcați nişte rudimente ale religiei. Vă doresc să aveți succes. Dar mă îndoiesc foarte mult. Roger Osborne nu iubeşte poveştile. Să nu contați pe sprijinul meu. Nu am primit de la părinți instrucțiuni cu privire la educația sa religioasă.

Reverendul a ridicat ochii şi a adresat cerului o rugăciune mută.

— Nefericit este omul prin care soseşte scandalul! Noul testament, Matei, XVIII...

— Frumoasă frază!, a declarat domnul Glaenzer fără să-şi ascundă ironia. Sper că nu o veți aplica unui copil de cinci ani.

Reverendul şi-a apropiat palmele şi a îndreptat faţa spre Judecătorul Suprem.

— Iarba rea se cunoaşte încă de când încolţeşte... geniul răului nu are vârstă...

Geniul răului prin care soseşte scandalul...

Predicţia reverendului Weintraub s-a realizat mai repede decât şi-ar fi dorit chiar şi el. După o săptămână, Pery s-a îndreptat spre clasă, după recreaţie, atunci când l-a găsit pe Roger plângând, singur, pe culoar. Profesorului nu-i plăceau elevii care plâng. Îl şoca faptul ca minunea şcolii să se lamenteze ca o fetiţă.

— Ce s-a întâmplat? Copilul a smiorcăit:

— M-au alungat...

Era atât de disperat, atât de nefericit, încât Pery a fost tentat să-l mângâie pe creştet. Dar s-a abţinut, căci detesta sentimentalismele. În clasă domnea un vacarm general.

— Haide, urmează-mă!

Roger a scuturat din cap în semn de refuz. Pery a intrat în clasă şi a lăsat uşa deschisă, pentru a-l incita pe micuţ să-i treacă pragul. Elevii în plină agitaţie s-au arătat intimidaţi de mânia reflectată pe faţa profesorului.

— Vă cer o explicaţie!

Vocea sa imperioasă a sunat ca o lovitură de bici. Jean de Villeneuve, un puşti dezgheţat, cel mai obraznic dintre toţi, a luat cuvântul.

— L-am expulzat!

Un murmur aprobator de voci subţiri a susţinut declaraţia sa. Adulţii sunt uimiţi atunci când copiii folosesc termeni precişi, insoliţi:

— Expulzat?, a exclamat Pery perplex.

— Exact! Alungat din comunitatea noastră. Este nedemn de noi!

„Supradotaţii sunt adesea bizari", s-a gândit Pery. Villeneuve, deşi excepţional, în ciuda celor zece ani ai săi, rămase în spatele lui Roger.

— Poftim? Pentru ce aţi luat această măsură radicală? Jean de Villeneuve a răspuns aprins:

— Pentru că Roger Osborne este un spion!

— Cum aşa?, a întrebat Pery uimit.

— Este un liliputan! -Ce?

— Un pitic, şi nu un copil ca şi noi. Un extraterestru trimis aici ca să ne spioneze!

Un licăr de amuzament s-a aprins o clipă în ochii lui Pery:

— Şi dvs. sunteți purtătorul de cuvânt al clasei, domnule Villeneuve?

— Da, domnule!

Rumoarea de asentiment l-a sprijinit.

— Decizia noastră este irevocabilă!, a reluat Villeneuve pe un ton care nu admitea replică.

Pery a izbucnit în râs. El prefera metoda umoristică unei atitudini severe care ar fi înveninat atmosfera.

— În primul rând că Roger nu este nici liliputan, nici extraterestru.

Villeneuve a insistat cu un calm glacial:

— V-a păcălit chiar şi pe dvs!...

— Gluma a durat destul!, a spus Pery autoritar. Nu aveți dreptul să-l expulzați pe camaradul vostru.

Şi el s-a apropiat de uşă.

— Domnule Osborne, a spus pe un ton ferm. Vă rog să intrați şi să mergeți la locul dvs!...

Roger a apărut timid pe uşă. Ezitant, s-a îndreptat spre banca sa. Brusc, Johhan Tewel, un copil mai voinic şi cu pistrui, împingându-şi înainte combativ buza inferioară, a declarat solemn:

— Atunci plecăm noi din clasă!

Elevii au înaintat în ordine spre uşă. Paşii lor mici răsunau pe podea.

„Asta este grevă!, s-a gândit Perry furios. Mucoşii fac grevă! Cel puțin dacă ar fi pentru o cauză bună!"

O astfel de mişcare de solidaritate ar fi trebuit să-l alarmeze, căci cariera sa risca să aibă de suferit. Din fericire, cazul Osborne angaja responsabilitatea şcolii, a corpului profesoral în întregime. Rămas cu Roger, s-a scărpinat în cap, apoi un surâs i-a luminat fața. Optimismul era specialitatea sa. A întins mâna spre copilul care îl privea speriat, cu capul uşor înclinat într-o parte.

— Hai să bem o Coca-Cola la cantină, domnule Osborne!

Directorul Frederic Glaenzer a convocat corpul profesoral într-o reuniune de criză. Rivalitățile dintre coterii — pro sau contra Glaenzer — au luat sfârşit în mod automat. Un scandal ar fi lezat interesele şi unora, şi altora. Se impunea o soluție diplomatică. Nu se puteau elimina greviştii fără a declanşa mânia părinților, cu toții influenți, şi nici culpabiliza pe Roger Osborne. El cunoştea deja o anumită

notorietate după ce a fost citat în două studii semnate de Kingsley: *The psihology of Intelligence* şi *The problems of giften children.* Tânărul Pery a propus o formulă salvatoare: promovarea lui Roger în clasa a noua şi predarea separată, pentru el, a ştiinţelor exacte, pe care nu le poseda încă.

Domnul Glaenzer l-a prezentat personal noilor săi colegi -adolescenţi care atinseseră deja un nivel excepţional. A avut grijă să le explice că el nu va face altceva decât să asiste la cursuri şi că nu va deranja nicidecum desfăşurarea lor. Detestat de cei mici, Roger a devenit din ziua următoare vedeta celor mari. Gelozia, teama de concurenţă nu mai aveau niciun rol. Ei vedeau în el un fel de mascotă. Roger s-a arătat satisfăcut de această schimbare. Se simţea comod, ca un peştişor răsfăţat de balene uriaşe. Adolescenţii îi dădeau bomboane, îl mângâiau, îl protejau. În această ambianţă favorabilă el făcea progrese uluitoare. Reputaţia sa tot mai mare era alimentată de un grup de profesori — mândri de elevul lor strălucit, ce creştea astfel prestigiul şcolii — de către adolescenţii care în timpul vacanţelor şcolare vorbeau acasă despre *fantasticul* şi *genialul* lor coleg mai mic, de către reporterii în lipsă de subiecte, care îl abordau cu o curiozitate temperată, dar care după o scurtă discuţie cu copilul-minune scriau articole entuziaste. Roger se comporta ca şi cum agitaţia care se derula în jurul său nu îl privea deloc. Celebritatea nu îl încânta.

Deoarece era prea mic pentru a urma programul sportiv al celor mari, Roger a primit un regim special: exerciţii individuale de gimnastică, excursii în împrejurimile Genevei sau vizite la zoo. Programul său încărcat nu-l împiedica să aterizeze din când în când în sala de muzică pentru a cânta la pian. Din nefericire, ea era ocupată ore neîntrerupte de profesori de pian şi vioară, care dădeau lecţii copiilor agasaţi de aceste corvezi impuse de către părinţi.

Serile, Roger intra în sala în fine golită, se aşeza la pian şi, transportat de un fel de elan extatic, interpreta ultimele *hituri* lansate de Faith no More sau de Guns'n'Roses. Întâmplarea a intervenit şi în legătură cu acest aspect pentru a-i determina viaţa. Profesorul de pian care îşi uitase geanta a revenit să o ia. Ca şi

domnul Glaenzer mai înainte, el a ascultat surprins cascada de arpegii brodate pe clapele albe şi negre. S-a apropiat de Roger şi i-a pus uşor mâna pe umeri. Doris, care se găsea lângă stăpânul său, a mârâit ameninţător. Roger s-a oprit surprins.

Domnul Schindler, personaj exotic cu o mare coamă albă, reamintea de bătrânul Liszt.

— Interpretarea nu e rea... nu e rea deloc!... Nu vă place decât rockul?

— Da, domnule.

— Persoana care v-a învăţat la pian nu a încercat să vă familiarizeze cu muzica clasică?

— Nu m-a învăţat nimeni la pian, domnule.

— Nu ştiţi să citiţi o partitură?

— Nu, domnule.

— Aveţi prea mult talent ca să-l risipiţi. O să vă învăţ eu la pian.

— Dar nu sunt înscris la cursul dvs., domnule.

— O să vă înscriu din oficiu! Este pentru binele dvs. Cândva îmi veţi mulţumi. Asta va fi recompensa mea.

Doris nu a mai mârâit.

Ea îşi dăduse seama că omul cu coama albă nu voia să-i facă rău stăpânului.

Domnul Schindler s-a dovedit copleşitor. Buna sa voinţă nu putea să fie pusă la îndoială. L-a învăţat pe Roger partitura, contrapunctul, armonia, compoziţia. Copilul a apreciat eforturile domnului Schindler de a-i impune concepţiile sale, de a-i demonstra că fără cunoaşterea tehnicii muzicale nu va fi decât un diletant, decât un amator admirat în interiorul unui cerc restrâns de prieteni. Numai munca rafinată prin tehnică creează opere nemuritoare, susţinea profesorul scuturându-şi coama sa albă.

Roger a citit şi a înţeles foarte bine teoria lui Schopenhauer despre acest subiect. În profunzimile noastre, păstrăm o ştiinţă secretă care ne leagă de sursele inepuizabile ale eternităţii. Savanţii şi filosofii identificau această cunoaştere cu conştiinţa cosmică, cu sufletul universal. Roger a apropiat această teză de cea a lui Bucke, care pretindea că persoanele capabile să decripteze conştiinţa cosmică pot dobândi luminile cunoaşterii cu o rapiditate uluitoare, inaccesibilă

muritorilor, ce au nevoie de ani de studiu pentru a ajunge la un rezultat similar.

Roger a descoperit, ca urmare a unei revelații, secretele creației muzicale. Experiența lui s-a îmbogățit după ce a primit învățăturile domnului Schindler. Mai înainte, melodiile improvizate, adesea de o reală frumusețe, cădeau în uitare. Memoria nu putea păstra la infinit amprentele ce se ştergeau lent, ca nişte urme lăsate de paşi peste dunele bătute de vânturi. După ce a învățat notația sunetelor, el a fixat pe liniile paralele ale unui portativ siluetele notelor care îi evocau nişte micuți căluți de mare. Muzica răspundea apelului său, venea de peste tot şi nu îl obosea niciodată. Pentru el totul se reducea la un joc minunat.

Muzicienii care sunt privați de focul sacru, chiar dacă primesc o perfectă instrucție muzicală, nu fac decât să îngroaşe numărul instrumentiştilor mediocri care aleargă prin toată țara pentru a-şi găsi un angajament, ce înveselesc cu muzica lor sărbătorile de familie sau festivalurile. Cei mai norocoşi, recrutați de orchestrele simfonice, trăiesc la umbra soliştilor care monopolizează toate aplauzele. Majoritatea marilor rockeri sunt lipsiți de cultură muzicală, dar geniul lor suplineşte această lacună.

Domnul Schindler, în ciuda bunei sale voințe de a-l iniția pe Roger în toate secretele meseriei, îl şoca cu insistența sa pentru muzica clasică. Copilul putea să cânte bine la pian Chopin sau Debussy, dar, împins de o inspirație malefică, termenul era cel folosit de Schindler, aluneca spre o interpretare rock. Atunci când bea ceva mai mult, profesorul de muzică lăsa să apară amărăciunea cauzată de acest eşec.Într-o după-amiază, a sosit mai târziu şi mai amețit decât de obicei.

— Am vorbit despre progresele dvs. cu domnul Glaenzer. Mi-a răspuns... că el consideră asta normal... pentru că sunteți... un geniu...

A pronunțat termenul *geniu* cu un ton ironic, răutăcios.

— Hm!... Sunteți un geniu?

Roger a răspuns fără falsă modestie:

— Nu, domnule. Nu sunt un geniu. Posed o bună memorie. Asta e tot. Cunoştințele pe care le dobândesc ies la suprafață fără nicio greutate. Pot să repet

pagini întregi, ca şi cum aş citi textul. Am un inconştient docil.

— Docil? Vă consideraţi superior altora!... Diferit!...

Era aproape agresiv. O faţetă necunoscută a caracterului său ieşea la suprafaţă şi umbrea imaginea sa obişnuită. Roger a avut brusc senzaţia că profesorul îl duşmănea. Coama sa albă era zburlită. Îşi agita mâinile, cu vene proeminente, de culoare gri.

— Ar trebui totuşi să vă fiu recunoscător, domnule Osborne. Când veţi fi cineva important, biografii dvs. Îmi vor cita numele alături de cel al dvs. „Schindler a fost maestrul său de muzică în vremea epocii elveţiene". Se va vorbi de epocile vieţii dvs. aşa cum sunt evocate epocile carierei lui Picasso. Aţi putea face o epigramă în contul meu, domnule Osborne... pentru că am fost obtuz şi v-am criticat gustul pentru muzica rock...

Se clătina ca şi cum un vânt foarte puternic ar fi ameninţat să-i compromită echilibrul.

— V-am învăţat tot ce v-ar putea fi util. Rolul meu s-a terminat. Dispuneţi acum de toate cunoştinţele unei diplome de conservator. V-a trebuit pentru asta mai puţin de un an. Nu e nevoie să îmi mulţumiţi. Practic, am eşuat... Sunteţi diferit...

A pronunţat ultimul cuvânt cu o cutremurare de spaimă. S-a îndreptat ezitant spre ieşire, în felul unui echilibrist novice care înaintează pas cu pas pe o coardă subţire.

Roger l-a urmărit cu ochii până când uşa s-a închis în urma sa... Ultima sa frază i-a revenit în minte... „Sunteţi diferit"... Imaginea doctorului Kingsley s-a profilat pe fondul amintirilor sale. El formulase aceeaşi frază... „Sunteţi diferit"... dar a adăugat: „Conştiinţa de a fi diferit nu trebuie să vă tulbure, să vă sperie, sau mai rău, să vă facă să vă culpabilizaţi... A fi diferit înseamnă o superioritate care vă separă de vulg, de mediocritatea patentă a burgheziei... Diferenţa vă ridică pe nişte culmi inaccesibile... Diferit este un semn de noblеţe cosmică... Să fiţi mândru că sunteţi diferit..."

La şapte ani Roger era deja lansat în asaltul şcolii secundare. El beneficia de un program special care-i permitea să-l parcurgă fără ca toate cursurile să fie

frecventate, căci cunoştea deja majoritatea materiilor. În anumite domenii literare şi chiar ştiinţifice, el îi depăşea până şi pe profesori. Între timp, a dezarmat şi ultimele neîncrederi. La opt ani poseda opt limbi străine, fără să mai socotim greaca veche şi latina. Capacitatea de a angaja discuţii profunde despre catolicism, protestantism, iudaism, islamism şi budhism îi uimea pe teologii speriaţi de încercarea sa de a pune întrebări despre existenţa divinităţii. Conflictele dintre ştiinţă şi religie îl preocupau în mod special. Spiritul său se răzvrătea împotriva expresiei „Căile Domnului sunt necunoscute". Roger nu putea înţelege existenţa unei divinităţi răzbunătoare, necesitatea catastrofelor naturale, a foametelor, a epidemiilor, ce nu puteau fi scopul unui Dumnezeu milostiv, bun prin definiţie. Roger refuza credinţa impusă cu forţa.

Copilul filosof avea desigur şi capricii proprii vârstei. A pretins să urmeze programul sportiv al camarazilor săi adolescenţi. După obiceiul său, producea valuri prin comportamentul lui excentric. Atunci când a fost adus în prezenţa cailor, şi-a manifestat bucuria într-un fel arzător, ceea ce l-a făcut pe maestrul de echitaţie să zâmbească. Amuzamentul său indulgent a dispărut atunci când Roger a refuzat să urce pe un ponei, care îi era destinat, şi a cerut un cal în mărime naturală. A ţipat atât de tare şi a făcut un asemenea circ încât în cele din urmă i s-a îndeplinit dorinţa. Maestrul de echitaţie a ales pe cel mai paşnic cal, l-a înşeuat şi i-a potrivit etrierele, operaţie pe care Roger, calmat brusc, a urmărit-o cu ochii surâzători. A înălţat pe copil în şa, arătându-i cum să se ţină şi cum să mânuiască hăţurile, apoi a luat calul de căpăstru şi a început să-l conducă la pas. Cocoţat pe animal, Roger avea aerul — dacă păstrăm proporţiile — unui macac cocoţat pe un elefant. După un tur complet al padocului, el l-a rugat pe maestrul de echitaţie să îl lase să se descurce singur. Acesta a ezitat puţin, dar apoi a admis cererea.

Se spune că un înger veghează asupra copiilor şi nebunilor. Roger a făcut de trei ori turul padocului la pas şi de trei ori la trap. Nu numai că s-a menţinut foarte bine în şa, dar ghidat de un instinct sigur a

făcut şi o scurtă demonstraţie de galop, la sugestia maestrului de echitaţie. Când a auzit de acest lucru, directorul Glaenzer era gata să facă infarct. Odată trecută prima emoţie, a decis să i se permită exerciţiile de echitaţie cu blândul cal alb.

Roger a început studiul calculului infinitezimal la opt ani, o materie învăţată la şcoala politehnică. Cu ocazia unei *check up,* neurologul Jules Chambert a opinat că eforturile mentale riscau să rupă echilibrul fizic şi psihic al copilului şi că un accident cerebral era oricând posibil. Dar neurologul Martin Ritter a susţinut o teză contrară.

Fenomenalul Roger Osborne era totuşi, în ciuda performanţelor sale şcolare, un puşti. Într-o zi a fost nevoie de pompieri pentru a-l coborî de pe acoperişul şcolii. Interogat de domnul Glaenzer cu privire la motivele care l-au împins să se urce pe acoperiş, a răspuns candid că voia să facă cunoştinţă cu porumbeii care frecventau acel loc înalt şi de asemenea cu eretele care venea din când în când şi-i punea porumbeii pe fugă. Roger dorea să aibă o discuţie ca de la om la pasăre cu eretele pentru a-l convinge să aibă un comportament mai drăguţ faţă de porumbei... În plus, el dorea să vadă lumea aşa cum o vedeau păsările.

Puţin după aceea el a dat emoţii prietenilor săi adolescenţi care l-au luat cu ei la înot pe lacul Geneva, sub supravegherea maestrului de înot. Îndepărtat de mal, el a dispărut brusc. Alarmaţi, elevii şi profesorul s-au lansat în căutarea lui. Au plonjat în apă şi cei mai buni înotători au făcut investigaţii pe fundul lacului. Roger a apărut în fine la suprafaţă, într-un alt loc, încântat că a văzut comportamentul peştilor în mediul lor natural. Adulţii nu puteau înţelege naivitatea acestui copil-minune care putea calcula cu uşurinţă temperatura stelelor.

Unii elevi îşi petreceau vacanţa de Crăciun în şcoală, deoarece părinţii lor — prea acaparaţi de afacerile sau cu obligaţiile mondene — nu puteau găsi timp să se ocupe şi de ei. Şcoala îi trimitea la Saint Moritz, la sporturi de iarnă, în grija unui instructor de schi. Părinţii plăteau nepăsători notele de plată piperate. Roger a participat regulat la aceste expediţii, căci tatăl său nu avea intenţia să se îngrijească de mica şi zgomotoasa sa persoană în

timpul vacanțelor care-i aduceau un binemeritat repaus după dificilele sale activități juridice. Margaret Lusignan, mereu în turnee, nu se putea împiedica de un copil atunci când sezonul de dans era la vârf, iar energia sa se concentra asupra îmbunătățirii nivelului artistic al trupei sale de balet.

Domnul Glaenzer a considerat că Roger este apt pentru a se familiariza cu schiul, un sport individual prin excelență. Roger ar fi preferat să se instaleze în spatele colegilor săi pe săniile de competiție ce devorau pistele înghețate, cu curbe şerpuitoare. Dar era considerat prea mic pentru a fi expus marilor probe sportive, care cereau experiență şi curaj. Dacă experiența îi lipsea, nimeni nu punea la îndoială excesul său de curaj.

După câteva lecții de schi, Roger a considerat că se poate lansa fără probleme pe pistele de zăpadă aproape pline de mulțimea de schiori ce coborau; costumele lor pestrițe formau un caleidoscop în plină mişcare etalat pe fondul alb argintiu de nea. Profitând de neatenția instructorului, care făcea ochi dulci unei tinere, Roger s-a lăsat purtat de micile sale schiuri care-i dădeau aripi. Alertat de bucuria asta de a schia, instructorul şi-a întors capul, dar nu a avut timp decât pentru a-l vedea pe copil că zbura spre pistele rezervate sportivilor de performanță.

— Lăsați-vă jos!, a urlat instructorul speriat de ideea de a-l vedea zdrobit de rocile ce se vedeau pe ici şi colo ca nişte colți de dragon. Purtat de elan, Roger a ieşit de pe pistă şi s-a îndreptat spre o râpă. Rămas fără respirație, instructorul a întrevăzut sfârşitul copilului-minune şi pedeapsa care-l aştepta, consecință a propriei neglijențe în ochii superiorilor săi.Înainte de a sări în hău, lansat de către o frondă invizibilă, un schior îmbrăcat în albastru ce cobora ca o săgeată, surprins de apariția bruscă a copilului pe traiectoria sa, l-a prins în brațe după ce mai înainte şi-a aruncat instinctiv bețele. Ei rulau acum împreună pe zăpada granulată, la fel de fină ca zahărul pudră. Din această aventură, schiorul s-a ales cu o comoție cerebrală care l-a ținut o săptămână în spital. Cu un mare noroc, Roger a scăpat doar cu câteva vânătăi care au trecut repede. Copilul i-a declarat instructorului, încântat de acest sfârşit fericit, că

niciodată nu s-a amuzat atât de bine. Întors la hotel, Roger a povestit pățania lui Doris, care îl asculta cu atenție, privindu-l tandru în ochi.

Seara, copiii mai mici de paisprezece ani rămâneau în apartamentele lor, privind la televizor. Dar cei mari aveau dreptul să iasă împreună, însoțiți de instructorul de schi, care-i conducea la cinema sau la discotecă. Roger, care făcea parte în mod oficial din clasa terminală, a primit autorizația de a-i însoți pe cei mari, un privilegiu care a trezit gelozia celor mici. *Disc-jokey-ul,* partizan al muzicii *rock, hard-rock, heavy-metal* şi *thrash-rock,* a injectat foc în venele băieților care s-au aruncat pe ringul de dans, se legănau şi se răsuceau împreună cu fetele de vârsta lor descoperite pe loc. Roger s-a amestecat printre cupluri... oamenii priveau cu plăcere evoluțiile copilului vioi, cu un aspect plăcut, care schița cu uşurință mişcările cel mai complicate.

Adolescenții frecventau şi un bar la mare modă, care îi prezenta pe *Phantom Fighters,* un grup elvețian de mare succes. Roger a ascultat liniştit decibelii cadențați, varietățile puternice, agresive, alchimia vocilor imprimate pe ritmurile percutante ale bateriei şi ale chitarelor. Prestațiile celui de la clape i-au excitat ambiția de a-l depăşi. În timpul unei pauze, Roger s-a strecurat nevăzut pe platforma muzicienilor care se odihneau la bar şi s-a instalat la orga electronică. Şi-a întins mâinile pe deasupra orgii, apoi degetele sale s-au abătut asupra clapelor albe şi negre.

A fost o explozie de sunete care cădeau în cascadă cu violență, bizare, înzestrate cu o forță uimitoare. Rumoarea din sală a încetat brusc. Pianistul grupului a vrut să se îndrepte spre paltformă, dar bateristul i-a prins brațul.

— Lasă-l!

Pe ultimul cântec al grupului, copilul a brodat o improvizație strălucită, cu variații extravagante care arătau o armonie sălbatică. Tinerii muzicieni ai grupului au privit surprinşi pe micuțul care a cucerit cu un avânt de acorduri atenția şi liniştea publicului. Bateristul s-a aşezat apoi la baterie şi şi-a pus baghetele în funcțiune. Tamburii, toba mare, cinelii alergau să acompanieze clapele, arpegii fantastice. Seduşi, transportați de valurile sonore pe

care le scotea copilul din măruntaiele instrumentului, chitarişii au urcat la rândul lor pe platformă şi au improvizat un acompaniament pentru pianistul cățărat pe scaunul taburet. Mâinile lui făceau minuni. Asistența, uluită de ploaia de armonii sonore ce punea în evidență frumusețea electronică a rockului, a uitat de dans. Beția sonoră a invadat simțurile, creierii.

Copilul a cântat purtat de propriul său extaz. Broderiile sale muzicale au creat fantasme cuprinzătoare. Concertul improvizat a durat o jumătate de oră. Când Roger s-a oprit, o lungă linişte a acoperit sala. Apoi aplauzele au izbucnit asurzitoare. Lumea se înghesuia lângă platformă. Muzicienii îşi loveau spatele chitarelor, bateristul a urcat tensiunea cu percuțiile sale dezlănțuite.

Copilul a privit uimit această explozie de bucurie, fără să-şi dea seama că el însuşi o provocase. Frenezia s-a calmat lent. Patronul barului i-a oferit lui Roger în semn de omagiu o sticlă de 2 litri de şampanie şi un carton de 20 de sticle de Coca-Cola.

Copilul a revenit la locul său înconjurat admirativ de colegi, care-l felicitau bucuroşi de acest succes.

Un domn între două vârste, înconjurat de o mică curte de lăudători, s-a apropiat de instructorul de schi şi i-a explicat surâzând că este producător la Hollywood şi că micul pianist i-a trezit un viu interes. I-a lăsat cartea de vizită. O tânără doamnă acoperită de bijuterii, ce făcea parte din suita sa, i-a mângâiat pletele lui Roger, puțin obişnuit cu acest gen de efuziuni.

Producătorul s-a îndreptat spre copilul-minune şi i-a vorbit cu simplitate:

— Mă numesc John Mantegna şi fac filme. Nu ați vrea să vă vedeți imaginea pe ecranele cinematografelor din lumea întreagă?

Era prima oară în viață când vorbea unui copil cu dumneavostră...

Vacanta de Crăciun a luat sfârşit.

Domnul Glaenzer — informat de instructorul de schi — a primit vizita domnului Mantegna, care a insistat să-l vadă înaintea întoarcerii sale în Statele Unite. Oferta sa era atrăgătoare. Lansarea micuțului Roger Osborne ar servi nu

numai propriului interes, dar ar face totodată o frumoasă reclamă şcolii.

— La Hollywood tinerele, foarte tinerele vedete au ocupat partea din faţă a scenei. Ele ating nişte onorarii fabuloase şi aprind gelozia actorilor adulţi, care se văd împinşi lent în planul al doilea. Este o inversare de valori care nu mă surprinde. *Rock'n roll-ul* a dat tonul acestei mode.

Domnul Glaenzer a răspuns cu mândrie:

— Roger Osborne ilustrează foarte bine teoria dvs. El este bijuteria şcolii. După calculele noastre, aniversarea de zece ani îl va găsi pe băncile Universităţii. Domnule Mantegna, aveţi acordul meu de principiu. Dar nu este suficient. Trebuie să obţineţi consimţământul părintelui său, judecătorul Walter Osborne.

— Obţineţi-l... şi prima parte a filmului se va derula în cadrul şcolii dvs....

Scrisoarea domnului Glaenzer, redactată remarcabil, a ajuns la Ixindra *par avion.* Răspunsul a venit după douăzeci şi patru de ore. Stilul casant, plin de morgă al judecătorului Osborne punea încă de la început punct final refuzului propunerilor a mericanilor. Fiul unui magistrat britanic nu va deveni niciodată un saltimbanc. S-a declarat şocat de importanţa pe care şcoala o dădea talentelor de muzician ale fiului său. Judecătorul solicita ca programa didactică a copilului său să fie de acum înainte axată pe studii de drept.

După ce a visat un zbor de şoim spre culmile cinematografului, Roger a primit cu supărare sentinţa fără apel a tatălui său. Aversiunea împotriva tatălui, latentă deja, a luat proporţiile unei animozităţi veninoase...

La nouă ani, Roger şi-a luat chitara şi s-a prezentat în faţa unei comisii extraordinare compuse din principalii profesori ai şcolii şi din trei profesori universitari, care i-au examinat cunoştinţele din toate domeniile şi i-au acordat diploma de bacalaureat încununată cu cele mai înalte calificative.

Copilul s-a întors la Londra însoţit de profesorul Pery, delegat de şcoală să-i aducă judecătorului Osborne, personal, documentul care certifica sfârşitul studiilor secundare ale fiului său şi să-i furnizeze toate explicaţiile cerute. Plin de prejudecăţi, Walter a primit cu scepticism

rezultatele şcolare ale lui Roger. L-a invitat pe Pery la cină, dar acesta s-a scuzat politicos invocând o întâlnire şi s-a retras.

Rămas singur cu fiul său, care ţinea într-o mână lesa lui Doris, el l-a studiat cu o privire critică. A constatat că este bine dezvoltat pentru vârsta sa. Ochii săi albaştri, limpezi, trăsăturile sale rgulate, graţia sa seducătoare îl indispuneau. Roger moştenea frumuseţea malefică a mamei sale. Buclele ondulate îi dădeau un aer de fetiţă. A decis să-i taie pletele, să-l facă mai masculin. Tatăl sfidător, posac şi fiul posomorât se observau muţi, uitându-se urât unul la altul. Tăcerea devenea grea. Judecătorul îşi amini că nu l-a îmbrăţişat pe copil. Detesta sentimentalismele, dar după o lungă absenţă, anumite gesturi se impuneau. Îi întinse mâna sa osoasă, aspră ca un pergament. Micuţa mână a înaintat cu ezitare. Strângerea a fost scurtă, fără efuziune. Chiar şi Doris, neîncrezătoare, era gata să-l muşte pe părintele stăpânului său....

Roger a urcat la el, apoi a revenit în cabinetul de lucru al judecătorului, ce şi-a încruntat fruntea iritat. Fiul său ar fi trebuit să se anunţe. Ar fi trebuit să-şi amintească protocolul.

— Unde este Alice?

Întrebarea bruscă a copilului l-a agasat.

— Am concediat-o. Eşti prea mare pentru a avea o guvernantă care să se ocupe de tine.

Roger s-a întors pe călcâie şi a părăsit scena...

Copilul a primit cu bucurie permisiunea de a-şi petrece vacanţa de vară în Franţa, la bunicul său, ducele, care purta acum o barbă albă, în evantai. Margaret îi descrisese cu entuziasm castelul Lusignan — compus din trei sute de piese — şi construit pe locul unei vechi fortăreţe feudale de către cardinalul Richelieu, îmblânzitor al înaltei nobilimi orgolioase şi rebele. Roger îşi imagina uriaşa locuinţă — leagăn al familiei Lusignan — mai maiestuoasă decât locuinţa de vară a conţilor Huntington, care rivaliza totuşi cu castelul din Blenheim, reşedinţă a familiei Malborough. Văzută de aproape, vasta construcţie ridicată în secolul XVII prezenta un aspect dezolant de abandon şi mizerie. Numai o

parte din aripa dreaptă era locuită. Restul servea drept adăpost pentru şoareci şi şobolani. După căderea nopții, țipetele lor îi dădeau frisoane lui Roger şi o făceau pe Doris să urle.

În acest uriaş cavou care ascundea gloria şi visele familiei Lusignan, bătrânul duce, paralizat de reumatism, vieţuia singur. Fiii săi îşi duceau existența la Paris. Raymond muncea într-o casă de modă şi Dieudonne vindea maşini de ocazie. Margaret, fiica sa, parcurgea lumea cu trupa de balet.

Ducele îşi ucidea timpul pe care-l mai avea de trăit în bibliotecă sau la vânătoare, atunci când soarele şi căldura îl ajutau să suporte mai bine suferința. Ducele îl adora pe nepotul său. La rugămintea sa, a deschis uşile mai înainte încuiate cu lacătul, pentru a-i permite să descopere labirintul prăfuit al castelului adormit.

Urmat de Doris, Roger trecea uimit printre galeriile vaste, şirurile de saloane, coridoarele strâmte, pivnițele şi hambarele. El urca şi cobora scări... Camerele, cu pereții tapisați cu piele înnegrită, arătau nişte pete dreptunghiulare clare, mărturii derizorii ale unei splendori trecute. Tablourile, statuile — nu mai erau decât piedestalurile goale — au luat de multă vreme drumul vânzării publice. Scaune sparte şi mese şchioape, uitate zăceau în câteva colțuri. Într-un salon de muzică, apropiat de apartamentele locuite, Roger a dat peste un pian cu coadă, relicvă acoperită cu pânze fine de păianjen, gri ca pletele unei bătrâne doamne. Era o oră magică... asfințitul şi tenebrele se întâlneau, se salutau politicos, apoi lumina se disipa, iar umbrele se instalau tot mai groase, aşteptând noaptea şi corul de bufnițe. Luna filtra razele fragile prin fereastra înaltă şi țesea în jurul pianului o aură argintie. Roger se aşează pe taburet, şi el argintiu, şi îşi purtă mâinile pe clape. Pianul, obişnuit cu interpreți care cântă lucrări clasice, avu surpriza la început neplăcută să se simtă aruncat în cele patru colțuri de către deflagrațiile sonore, disonanțele stupefiante, arpegiile turbate, un joc de note imprevizibile, sălbatice...

La început înspăimântat de această ortofonie răsunătoare, deşănțată, pianul a simțit apoi un curent al tinereții ce trecea prin degete, din degete în corzi... apoi carcasa sa a intrat în delir... copilul

transmitea viață suntelor, care se îndreptau duse într-un dans fantastic...

Bătrânul duce citea proza cartezianã, foarte echilibratã, a lui Camus, atunci când uraganul, izbucnit în sala de muzicã, s-a abãtut asupra bibliotecii ieşite din toropealã. Cu timpanele agresate, Lusignan şi-a pus mai întâi mâinile la urechi pentru a le proteja de barbaria sonorã. Muzica lui Roger nu-i era chiar necunoscutã. A ascultat-o la radio, dar de fiecare datã a schimbat postul. S-a ridicat gemând, cãci picioarele anchilozate nu-l mai ascultau. În vreme ce strãmoşii sãi sufereau cu stoicism arsurile gutei aristocratice, el, ultimul duce, trebuia sã se consoleze cu un reumatism proletar. Şi-a târât picioarele spre salonul de muzicã transformat în cameră de tortură. Ajuns în pragul acestei imense cutii de rezonanță, el a fost întâmpinat de Doris, care-şi legãna amical botul ornat cu franjuri de piele albã. „Un maestru de ceremonie fermecător", a apreciat bătrânul ce mai avea încă spiritul poetic din tinerețea sa pierdută. Simultan, muzica nepotului a trezit vestigiile unui senzualism pe care-l credea adormit definitiv.

Îl văzu pe băiat care — întors cu spatele la el — zburda cu mâinile pe clape. Aureolat de raze argintii, el se reliefa pe fondul sumbru al salonului. Ducele îl contempla uimit. Atunci când Margaret i-a povestit despre calitățile prodigioase ale fiului, el le-a acceptat sub beneficiul de inventar. Acum însă a realizat că îndoielile sale erau ridicole.

A pus cu blândețe mâna pe umărul lui Roger şi a simțit sub degete osatura delicată a corpului tânărului ce a tresărit. Copilul s-a oprit şi şi-a îndreptat privirea întrebătoare asupra bunicului său. Ducele i-a surâs cu blândețe şi mândrie. I-a vorbit pe un ton plăcut:

— Când aveam vârsta ta, loveam cu pumnii clapele acestui sărman pian. El gemea, urla...

Copilul a scuturat capul în semn de asentiment.

— Înțeleg... Pianul plângea... Nu mă iubeşte. El simte mâinile prietenilor şi se supune cu blândețe mângâierilor, ca un cățel ce adoră pe stăpânul şi prietenul său.

— Tu eşti un prieten al pianului?

— Bineînțeles! Şi el o simte!

— Mi-am imaginat că vrei să-l demolezi. Ştii ceva mai calm? O baladă, un cântec trist, patetic... Oamenii de vârsta mea sunt înclinaţi spre reverie, spre melancolie...

Roger a interpretat *People are Strânge* şi *The Unknown Soldier.* Prima melodie dulce şi uşor mistică a reţinut aprecierea a lui Lusignan, care-şi înclina capul mulţumit. Cea de-a doua, marcată de accente dureroase, tragice, a atins în interpretarea lui Roger limite funebre. Sub mâinile copilului pianul plângea în hohote. A terminat cu *The End,* îngrozitoarea baladă care părea să prezică apropiata ieşire din scenă, sfârşitul dramatic şi misterios a autorului său.

— Este de Jim Morrison... Dumnezeul rockului şi al tinereţii, a murmurat Roger. Îl ador pe Morrison, bunicule.

Bătrânul duce era singurul părinte pe care-l iubea, singurul care păstra sub aspectul său trist şi aparent ameţit, o inimă de aur.

— Roger, tu eşti pe punctul de a modifica opinia mea despre rock. Ai scris tu şi balade senine, paşnice? În genul feeric?

— Pentru a adormi sugarii? Sigur!

Cu vocea sa dulce şi copilărească, Roger a cântat povestea unei tinere care culegea stele pentru a-şi împodobi pletele blonde. Tot alergând în căutarea de stele frumoase, ea s-a îndepărat prea mult de casa părintească şi s-a pierdut în labirintul Căii Lactee. Sfârşitul cântecului l-a lăsat pe duce visător. După câteva clipe de tăcere, farmecul s-a risipit. Revenit la realitate, ducele l-a privit cu încântare pe acest nepot al său atât de diferit de verişorii lui. L-a aplaudat.

— Mulţumită ţie, Roger, am călătorit printre stele ca Dedal. Am întâlnit-o chiar şi pe fetiţa din stele, fetiţa ta, care mi-a surâs şi mi-a făcut un semn cu mâna...

Intrat în jocul nepotului său, se simţea reîntinerit, regenerat. Cu apetitul mărit — eveniment uitat de multă vreme — el avu senzaţia că până şi durerile sale reumatice l-au părăsit.

— Roger, haide să mâncăm, a spus el trezit la viaţă. Cina ne aşteaptă.

Salata de creveţi, servită de şofer-valet-ospătarul, era delicioasă. Muşchiul de viţel cu ciuperci de pădure ar fi făcut mândru şi pe patronul localului *Tour d'Argent.*

Desertul, frişca în cidru, sote de mere, înghețată, comandate de Roger, precum şi fructele alese cu mare grijă, au avut un succes binemeritat. Reducerea drastică a personalului de serviciu, impusă de căderea veniturilor familiei Lusignan, nu a atins şi bucătăria de mare calitate, care — considera ducele — era indispensabilă pentru a menține demnitatea familiei.

Devenit volubil datorită vinului îmbătător, bătrânul a angajat o conversație — de la egal la egal — cu talentatul său nepot.

— Înțeleg oarecum entuziasmul tău pentru muzica rock, dar opera lirică nu-ți spune nimic?

— Iertați-mă, dar o găsesc complet ridicolă.

— Ridicolă? Este un termen nedrept!

— Am văzut la Covent Garden o Julietă cât un elefant, cam de cincizeci de ani, ce asculta declarațiile de dragoste ale unui Romeo pântecos şi bărbos, de aceeaşi vârstă; el îşi acompania turul său vocal de forță cu gesturi largi, declamatorii, teatrale, care mă făceau să râd. La un moment dat, nu m-am putut împiedica să râd, ceea ce a trezit indignarea unei doamne aşezate lângă mine. Romeo a vrut să o îmbrățişeze pe Julieta, dar burțile lor constituiau un obstacol de netrecut... două baloane căre făceau dragoste... ei imitau cu haz elanurile unei tandreți care evoca două balene în călduri... pentru balene chiar că este în regulă, dar pentru oameni... să nu mai vorbim... Rockul poate fi brutal, zgomotos, subversiv, adeseori bufon, dar niciodată nu este ridicol... Bufoneria este căutată, ridicolul este involuntar... şi în cele din urmă trist... Se spune că ridicolul ucide... Ridicolul ucide opera lirică...

Lusignan a surâs indulgent.

— Rockul este muzica generației tale... Când eram tânăr, eu adoram jazzul...

— Jazzul este bunicul rockului, iar *ritm-and-bluess-u* îi este tată. Facem parte din aceeaşi familie muzicală. De altfel, rockul nu se adresează exclusiv tinerei generații. Tinerii de ieri, adepți ai rockului, sunt adulții de azi.

Roger dirijase barca spre portul ales de el. El s-a hotărât să dea lovitura fatală:

— Sunt sigur că un concert rock vă va face să vă schimbați opinia.

— Ce vreți să spuneți?

— Am citit în ziar că la sfârşitul acestei săptămâni va avea loc la Paris un concert cu Bon Jovi. De ce să nu asistați?

Ducele şi-a mărit ochii.

— Eu?... La un concert rock?

— O experiență interesantă atât pentru dvs., cât şi pentru mine. Ne vom face amândoi botezul muzicii rock *liue*. Nu aş îndrăzni să merg acolo singur.

— Absurd! La vârsta mea în mijlocul unui ocean de tineri... aş fi ridicol...

— Sunt sigur de contrariu...

— În primul rând, cine ți-a spus că te voi lăsa să mergi la acel Capharnaum?... Rişti să fii strivit de către mulțime...

— Mulțumită dvs., nu voi fi strivit. Ducele a izbucnit în râs.

— Perseverența nu este punctul tău slab... hm... trebuie să mă gândesc... Dacă prietenii mei de la Jockey Club m-ar vedea asistând la un concert rock... Nu mai vorbesc de tatăl tău...

— Mental, domnul Osborne este mai bătrân ca dvs... Roger simțea o dificultate tot mai mare să pronunțe cuvântul

„tată", chiar şi atunci când vorbea de el...

Arhaicul Rolls-Royce al familiei Lusignan era la fel de înalt pe roțile sale precum un cocostârc pe lungile sale picioare. Avea totuşi un aer măreț, dat de livreaua alb cu albastru a lui Francois, şoferul, ce sărise deja de bariera celor şaizeci de ani. Roger era fericit. Franța şi bunicul său, ducele, îi ofereau toate oportunitățile inaccesibile în Elveția sau refuzate în Anglia. Copilul palpita... anticipa cu plăcere spectacolul interpreților săi rock favoriți în carne şi oase... Alături de el, ducele medita cu o iritare retrospectivă la toleranța sa... s-a îmbarcat într-o aventură nedemnă de vârsta lui... oare nu a căzut în mintea copiilor?... el a fost tentat să se întoarcă, dar privirea lui Roger, care tremura de nerăbdare, îl împiedică să dea curs acestei idei... nu îndrăznea să-l dezamăgească, să-i înşele încrederea...

Ca şi cum ar fi descifrat, grație unui al şaselea simț, ezitările bunicului, copilul a strigat entuziasmat:

— Am chef să îmi strig bucuria, ca micile păsări ieşite la soare... ați realizat cea mai arzătoare dorință a mea... este ziua cea mai frumoasă din viața mea...

Ducele l-a privit lung, apoi a surâs. Roger a ştiut în acel moment că bunicul său nu va face cale întoarsă.

— Alice mă adormea cu cântecele celor de la Beatles, Rolling Stones, Doors... aceste cântece au făcut parte integrantă din viaţa mea... ca aerul pe care l-am respirat... Pentru ocaziile speciale ea poseda o comoară: două casete video... cu concertele *live* ale lui Bon Jovi şi Europa... A-i vedea pe rockeri cântând, dansând, identificându-se cu publicul ţinea — pentru mine — de miracol... rockul interpretat de Bon Jovi şi Joey Tampest câştiga forţa magică, infinită a unui vis... aveam chef să râd şi să plâng... este totuşi bizar... atât suferinţa, cât şi bucuria ne aduc lacrimi... o descărcare nervoasă care ne animă spiritul împovărat de durere sau exaltat de o bucurie care ne ridică până la înălţimi cosmice...

Roger a frânat apoi elanul său liric.

— Iertaţi-mă dacă vă par a fi ridicol...

— Ridicol?... Nu... Încercam să te înţeleg...

— Domnul Osborne nu a fost niciodată tentat să se aplece, să se coboare la nivelul meu...

— Să se aplece, să se coboare... Nu!... eu aş opta pentru termenul *a urca*... să urce până la nivelul tău... ar fi el oare capabil?...

Cu mâna sa pământie, bătrânul l-a mângâiat pe creştet.

— Sunt mândru de tine, Roger!

Copilul l-a privit plin de recunoştinţă. Lacrimile scânteietoare îi creşteau strălucirea ochilor.

— Domnul Osborne nu mi-a spus niciodată că ar fi mândru de mine... deşi am făcut totul pentru a-l mulţumi... Între noi s-a ridicat un perete de gheaţă...

Lusignan era familiarizat cu lumea spectacolului. Fusese căsătorit cu o cântăreaţă de operă. Cântăreţii de operă reprezentau aristocraţia muzicii. A trebuit să aleagă între Olympia, diva, şi *Miss* Stormont, fiica unui miliardar american... *Miss* Stormont putea salva familia Lusignan. Dar el nu concepea situaţia unui gigolo ducal. Dacă nobilii sărbătoreau, algând dive, ornament al societăţii lor, ei le acceptau cu mai puţin entuziasm în sânul familiei. Ducele Lusignan nu a vrut să meargă pe calea aceasta, ceea ce era impardonabil.

Dacă Opera — descrisă de Roger — atrăgea un public mai mult sau mai puțin rafinat, care aplauda politicos la sfârşitul fiecărui act, un spectacol rock avea proporții ciclopice. Când ducele s-a prezentat la intrarea din incinta stadionului Vincennes, nu a trezit nici ostilitate, nici veselie. O curiozitate amuzată, poate. Un om de serviciu, impresionat probabil de pletele sale albe, l-a condus la loja sa. Câțiva tineri au aplaudat, iar un ziarist a făcut o fotografie a bunicului însoțit de micul său nepot care arunca o punte peste prăpastia deschisă între generații.

Roger nu ştia concertele rock *live* decât prin intermediul casetelor video. Întegrarea în aglomerația enormă de fani îi provoca o senzație de beție, de extaz împărtăşit de toți fidelii noi religii... religia rock...

Aşteptarea înfrigurată a fost recompensată cu o cascadă de focuri de artificii. Ritmul fulgerător al chitarelor, clapelor, accentuat de baterie, a invadat spațiul. Jon Bon Jovi a survolat mulțimea, purtat de nişte fire invizibile şi, înconjurat de lumini, a aterizat pe scenă. Vocea sa caldă şi comunicativă țesea legături între el şi public. Fetele, vrăjite de frumusețea şi farmecul său, se agitau frenetic. Bon Jovi sărea de la un capăt la altul al draperiei incandescente în felul unui cerb. Muzicienii emanau prin toți porii bucuria de a trăi. Valuri de fum roşu, verde, albastru creau un ecran de fond pentru umbrele chinezeşti care dansau, alergau, săreau cu o grație celestă. *Living on a prayer* şi *You give love a bad name* au electrizat spectatorii care urlau întărâtați. Apoi o muzică lentă, mângâietoare, dulce, din *Never say goodbye* a ridicat pe fani până pe culmile extazului. Părțile solo de la clape, dantelele sonore ale chitariştilor, jocul strălucitor al bateriei au atins perfecțiunea.

Ducele îl privea din timp în timp pe nepotul său care urmărea această paradă magică transfigurat, fericit...

După spectacol, Lusignan l-a condus pe copil la un *drug-store* pe Champs-Elisees. Epoca în care se desfăta la *Tour d'Argent* şi la *Pre Catelan era.* demult apusă. El făcea acum eforturi financiare pentru a-şi plăti cotizația la Jockey Club, deşi îşi vânduse de multă vreme caii de curse. A comandat o cină bogată, dar

Roger a mâncat foarte puțin. Aflat încă sub impresia puternică lăsată de prestația fabuloasă a lui Jon Bon Jovi, el privea surâzând un punct pierdut în gol... Copilul părea angajat într-un dialog cu nişte personaje invizibile pentru bunicul său... Roger îl tulbura pentru că nu ajungea să-l înțeleagă. Alternanța de râs şi lacrimi determinate de nefericirea copiilor famelici din Africa, jocurile sale naive şi profunzimea comentariilor sale filosofice, cascada paradoxurilor sale îi puneau bătrânului probleme insolubile. El recunoştea superioritatea lui Roger asupra oamenilor care mişună ca furnicile anonime, strălucirea şi bizareriile lui care făceau o parte integrantă din personalitatea sa.

Brusc, Roger a ieşit din reverie:

— Iertați-mă, bunicule! Ce spuneați?

Ducele a ținut cont că nepotul său era atât de profund ancorat în universul viziunilor sale, încât a pierdut contactul cu realitatea. Roger a dedus — din greşeală — că bunicul său îi vorbea şi că a comis impolitețea de a nu-i fi răspuns la vreo întrebare. Pentru a nu creşte confuzia, a inventat un subiect de conversație:

— Spuneam că interpreții rock se aseamănă: strălucitori, scandaloşi, drogați, psihopați sexuali...

Roger a scuturat din cap ca un cățeluş uimit.

— Cred că concluziile dvs. sunt premature, bunicule...

El s-a abținut să-l contrazică deschis. A reluat cu blândețe:

— Sunt foarte diferiți unii de alții. Dacă ar fi aruncați în aceeaşi moară, i-ar ucide monotonia. Au însă o trăsătură comună: detestă mediocritatea. Şi pe bună dreptate.

— De ce disprețuieşti mediocritatea? Termenul *mediocru* nu înseamnă o insultă. *Aurea mediocritas* spuneau latinii. Mediocrii sunt muncitorii fără număr, onorabilii tați de familie care asigură continuitatea speciei, burghezii care reprezintă pilonii societății...

— Nu m-ați înțeles, bunicule... eu îi respect ca pe oricine... Dar ca furnicile, ei dispar fără să lase urme. Amintirea lor moare odată cu ei. Chiar şi neînsemnatele lor pietre de mormânt sunt măcinate de timp... Burghezia tristă şi anonimă a fost întotdeauna ocărâtă de tinerii care vor să se detaşeze de această masă mohorâtă...

Cântăreții rock trebuie să găsească combustibilul care să poată să-i smulgă, să-i facă să iasă din obscuritate şi să-i catapulteze spre culmi. Este o condiție *sine qua non* pentru a atrage mai întâi atenția publicului, a-l cuceri şi apoi pentru a se impune ca un egal al profeților care pun bazele unei noi religii... Ducele era puțin enervat de acest copil care vorbea ca un adult. În comedii, tinerii băieți prea intelectualizați sunt adipoşi şi poartă ochelari. Roger este frumos şi nici ochelari nu poartă...

— Exagerezi, a spus ducele. Roger a insistat:

— Posibilitatea de afirmare se oferă tuturor indivizilor, fără nicio excepție... Încercați să va imaginați milioanele de mediocri care cântă în baie, fac parte din corul bisericii locale, îşi pun la lucru corzile vocale cu ocazia diverselor sărbători de familie. Câți dintre ei reuşesc să-şi facă cunoscut talentul, în cazul în care au? Ei nu încearcă imposibilul, căci în forul lor interior îşi dau seama că nu posedă focul sacru. Cei care îndrăznesc să explodeze mai mult decât..., scuzați-mă, bunicule, nu fac decât să mărească numărul marginalilor, al artiştilor jalnici, pierduți ce zbiară prin stațiile de metrou sau la colțurile străzilor...

El s-a întrerut pentru a-şi umezi buzele cu o Coca-Cola.

— Pentru marile talente care se afirmă, există şi reversul medaliei. Forțe mai mult sau mai puțin ascunse intră în joc pentru a le servi şi profita de ele. Dacă ele nu ajung să fie smulse, sunt folosite marile mijloace... Nesupuşii vor fi eliminați... Marii rockeri reuşesc adesea să se elibereze de aceşti paraziți... Un exemplu: Michael Jackson... de neatins, deasupra tuturor criticilor, a fost atacat cu privire la fața sa... Michael Jackson s-a desfigurat... ardeți-l pe rug pentru că adora să devină mai frumos decât era... atât albii, cât şi negrii s-au simțit lezați de reputația sa şi au început să-l sfâşie, să tragă de el... Zeii zboară pe deasupra mulțimii...

Ducele îl privea perplex. Roger depăşea posibilitățile sale de înțelegere. Copilul îl ucisese.

— Rockerii trebuie să-şi păstreze eternă tinerețea, a spus el visător... Să nu îmbătrânească... Când Jon Bon Jovi a făcut douăzeci şi cinci de ani şi şi-a

pierdut prospețimea, îşi va conserva el oare şi charisma?... Mă îndoiesc... Cele mai tandre nuanțe ale cerului care țin de purpura asfințitului valorează mai puțin decât lumina vie, brutală, oarbă a soarelui matinal...

Lusignan a surâs.

— Îți e teamă de bătrânețe?

Fața lui Roger s-a umbrit. Tristețea i-a marcat trăsăturile sale de copil.

— Bătrânețea este mai rea decât moartea... A muri tânăr este un privilegiu...

Ducele a izbucnit transportat printr-un bufeu de mânie:

— Taci din gură! Refuz să ascult aceste elucubrații! A muri fără a-ți trăi viața este inconceptibil pentru orice om normal!

Roger l-a privit speriat. Lusignan a oftat măcinat de remuşcări:

— Îmi pare rău, micuțule! Nu am vrut să te sperii. Promite-mi că ai să uiți aceste gânduri morbide. Dacă Jim Morrison ți-a inspirat asemenea idei, îl blestem!

Dosar 326 Roger Osborne Grup Osborne

Strict secret

Domnule,

Vă trimitem manuscrisul Dillon, paginile 20-l01.

Ne permitem să vă semnalăm cu respect rândul şase din pagina 101. Mica frază „nesupuşii vor fi eliminați" ridică un semn de întrebare.

Domnul Osborne a avut o nouă întreținere cu scriitorul Vincent Dillon la Barney's Bar de pe Fifth Avenue. Zgomotul acoperea conversația. Am plasat la o distanță prudentă un expert capabil să descifreze cuvintele după mişcarea buzelor. Din nefericire, conciliabulul a fost purtat, se pare, în limba franceză, limbă pe care expertul nostru nu o cunoştea. Presupunem că subiectul acestei conversații a fost anodin, frivol, căci interlocutorii râdeau frecvent.

După plecarea lui Vincent Dillon, care s-a produs la ora 3 a.m., interpretul Jim Robbins s-a aşezat la masa lui Roger Osborne. Întâlnirea — Întâmplătoare — i-a furnizat lui Robbins ocazia de a-şi exprima nemulțumirea provocată de contractele leonine impuse de producător. El a lansat ideea unei acțiuni comune pentru obținerea unei creşteri substanțiale a onorariilor lor. Nu avea în vedere un proces lung şi

costisitor. El dispunea de mijloace mai convingătoare. El a schimbat subiectul atunci când o tânără s-a oprit la masa lor.

Vă rog să primiți, domnule, expresia profundului nostru respect.

Jarvis Penrose.

Notă: Pregătim un dosar complet despre scriitorul Vincent Dillon. Toate relațiile sale, fără excepție, vor fi examinate cu grijă.

J.P.

Arhaicul Rolls-Royce a reintrat în Curtea de onoare invadată de ierburi sălbatice. Scăldat în lumina crudă a soarelui, castelul îşi arăta rănile — pete cărămizii ca o piele jupuită — apărute pe ici şi colo sub tencuiala smulsă de intemperii. Vasta clădire deteriorată i-a facilitat lui Roger câteva întâlniri cu fantome fermecătoare. Spiritele nomade care-i bântuiau pe cei vechi rămân, leagăn al existenței lor efemere, pierdute în negurile trecutului, neinspirându-i teamă. El le aştepta tremurând de emoție. Angajarea unei conversații cu stră-stră-stră-străbunicii lui, ascultarea pățaniilor lor de război sau de iubire îl uluiau. Adesea, le solicita mental o întâlnire în locurile cele mai prăfuite ale castelului. Cei care reveneau, intimidați de lumina zilei, aşteptau căderea nopții pentru a răspunde invitației sale. Pentru a nu-l speria, se găteau în chipul cel mai frumos şi, surâzând, alunecau în visele lui. Ei se întreceau în a-i povesti aventuri amuzante. Un băiat frumos, translucid ca o uşoară negură sidefie, i-a reamintit că jucaseră împreună la Versailles, în timpul lui Ludovic XV şi că s-au reîntâlnit, de asemenea, într-un cartier sărac din Babilon. Ultima dată s-au regăsit în pielea a doi crocodili care țopăiau în apropierea unui fluviu din pădurea amazoniană.

Jim Morrison i-a făcut o vizită în cursul unei nopți care vibra de tunete şi de rafale de ploaie ce se metamorfozau în aplauze. Tineri soldați morți în Vietnam şi primiți cu brațele deschise în lumea infinită a spiritelor prezente la un concert interstelar îi aduceau un omagiu lui Jim, autorul imnului *The Unknown Soldier,* compus în onoarea lor. Totul acompaniat de ritmul universal al stelelor. Jim l-a luat apoi pe Roger la o mică plimbare pe Calea Lactee şi i-a cântat o tristă baladă. „Am avut intenția de a nota pe hârtie, dar nu am avut timp, căci am părăsit lumea celor vii

înaintea materializării proiectului meu. Tu trebuie să reiei proiectul. Chiar în această dimineață, imediat după sculare, trasează notele pe portativ, altfel cântecul va cădea în uitare".În dimineața senină şi trandafirie ca obrajii unui copil -furtuna se stinsese pentru a nu împiedica cu vacarmul său opera muzicală — Roger a executat dorința lui Jim. Fericit, ridicat pe aripile unei veselii accesibile numai artiştilor, a scris dintr-un condei balada *întâlnire cu Jim Morrison.*

Energia copilărească ce dormea în micul său corp — atunci când spiritul se abandona fantasmelor în care se înfunda pe calea filosofiei — ieşea din lâncezeală şi îl incita să se agite, să cheltuiască din prea plinul de combustibil uman. Atunci, Roger alerga prin pădurea din împrejurimi, urmat de Doris care lătra vesel; el înota, făcea canotaj şi găsea chiar timp să-şi facă noi prieteni.

Intendentul Pierre Gouvernal purta în orice împrejurare costumul de vânătoare, pentru a fi pregătit în permanență să-l urmeze pe stăpânul său dacă îi venea chef să urmărească vânatul. După sosirea lui Roger, care avea oroare de masacrarea animalelor, ducele şi-a întrerupt provizoriu aventurile sale cinegetice.

Gouvernal avea o fiică de zece ani, ce răspundea la numele de Biche. Roger a remarcat-o într-o dimineață foarte devreme. În felul unei căprioare, ea culegea ierburi sălbatice care îşi aflaseră paradisul în arcul abandonat de grădinari. Mici pete de trandafiri ornau verdeața. Uşoarele strigăte de plăcere ale lui Biche se întâlneau cu ciripitul păsărilor albastre ce făceau slalom pe pistele de vânt... Fetița se lăsa să cadă pe iarba stufoasă, mătăsoasă, presărată cu flori sălbatice, şi se tăvălea până ce rochia i se îmbiba, iar pielea i se umezea, absorbind prin toți porii roşeața care o unea cu cerul.

Aceste imagini poetice, puțin cam dulcege, inspirate de literatura din secolul XIX, defilau prin fața ochilor şi în capul lui Roger. El a întrevăzut suita unui conte brodat în jurul lui Biche. Fiul stăpânului casei, un tânăr nobil destupat, a sedus-o pe tânăra fată, i-a făcut un copil şi a abandonat-o imediat într-o pădure plină de lupi, pentru a şterge urmele faptelor sale. Întriga se putea termina bine sau rău, după gusturile poetului, morbide sau

stropite cu apă de trandafiri. Roger a fost tentat să scrie o baladă cu menestreli, cu cavaleri cu bardele lor de fier. A o combina cu muzica rock ar fi fost foarte caraghios. Oripilat de deschiderea sa de limbaj, el a înlocuit termenul *foarte,* foarte argotic, cu stilatul *extrem.*

Roger şi Biche au devenit prieteni. Doris, puțin geloasă, completa trioul. Ducele împărtăşea sentimentele tristului copoi atunci când nepotul său l-a rugat să o ia şi pe Biche la concertele rock programate în timpul verii la Paris. Prezența micuței punea sfârşit discuțiilor interesante purtate cu Roger. Farmecul a fost rupt.

Gouvernal, care a asistat la această discuție, a observat reticențele şi proasta dispoziție abia ascunsă a stăpânului său.Diplomat, el i-a mulțumit lui Roger pentru bunele sale intenții,

dar a adăugat că nu era convenabil pentru o fetiță de zece ani să meargă la concerte rock. De altfel, ea nici nu cunoştea această muzică. Ducele şi-a exprimat formal regretele. Roger şi-a dat seama că este inutil să mai insiste. Întristată, Biche a găsit o uşoară consolare împărțind singurătatea cu Doris, îndureratã şi ea de absențele stăpânului.

Ducele Lusignan, întinerit de compania nepotului său şi de baia de mulțimi adolescentine, care umpleau până la refuz stadioanele ce vibrau de muzică şi de țipete, a început să simtă pe propria sa piele undele sonore, senzații descrise de Roger cu o plasticitate uimitoare. Oamenii de serviciu s-au obişnuit cu pletele sale albe şi cu silueta sa înaltă alături de un copil subțire şi drăguț...

Astăzi era evenimentul anului... Concertul bătrânilor Rolling Stones... Fanii, o sută patruzeci de mii, aşteptau avizi intrarea în scenă a formației... Mii de oameni se călcau în picioare în fața intrării în stadion în căutarea unor bilete în plus, care ajunseseră pe piața neagră la nişte prețuri uluitoare. Caleidoscop de imagini, de melodii, de cuvinte, toate legate de Rolling Stones, se succed în mintea lui Roger... miliarde de discuri survolau pământul şi împrăştiau în cele patru vânturi cântecele lor... miliarde de mici sateliți ce fac concurență neloială celor mari... Rolling Stones?... monumente antice în pericol... Interpreți care au

depăşit vârsta canonică şi care se gândesc la tinerețea eternă, rostesc critici veninoase... Rolling Stones urâți... Rolling Stones adorați... tone de articole tipărite pe gura cărnoasă, excitantă a lui Mick Jagger... Mick Jagger androginul... Mick Jagger scandalosul... Mick Jagger geniul... „V-ați lăsa fiica să se mărite cu un Rolling Stones?"...Rolling Stones, antiteza infernală, demonică a Beatles-ilor, curați şi înțelepți... hipersexualitatea lor scandalizează pe puritani, pe fundamentalişti... patru morți petrecute la un singur concert... alianța dintre Rolling Stones şi Hell's Angels... ce ruşine... un Rolling Stones, Brian, s-a sinucis... Mick Jagger şi Keith Richards arestați pentru deținere de droguri... pedeapsă cerească, scrâşnesc pudibonzii... fanii sunt consternați... uriaşul *Times* se amestecă şi el în această afacere... şi ia apărarea celor persecutați... procesul se termină apoteotic... Rolling Stones triumfă... s-au născut noii regi ai rockului... Înterviurile lor fac valuri... ironiile spirituale ale lui Mick Jagger trosnesc... focuri de artificii verbale... iubirile lor sunt la fel în toate ziarele... Rolling Stones — arhanghelii secolului XX, sparg dragonii falsei virtuți...

Pentru Roger, Rolling Stones nu sunt nici bătrâni, nici îmbătrâniți... pentru Roger, Rolling Stones sunt nişte stele, meteoriți...

Arena urla... o sută patruzeci de mii de guri îşi urlau entuziasmul delirant... căci Rolling Stones şi-au făcut apariția... Roger strigă şi îşi agită brațele ca un posedat... la unison cu cei o sută patruzeci de mii de fani care strigă şi îşi agită brațele...

Venerabilul duce de Lusignan este uluit... a aflat că Mick Jagger se apropie de cincizeci de ani... cu binoclul său poate să discearnă trăsăturile accentuate ale interpretului, care s-au transformat în riduri... În ciuda vârstei sale, Mick are o siluetă de efeb şi aleargă, şi face salturi, şi cântă, şi cântă, şi cântă... fără să gâfâie... Mick este neobosit... Ducele s-a hotărât să se înscrie la un centru de aerobic.

Asfințitul a creat un delir purpuriu, luminos, feeric, mângâietor şi catifelat. Pentru Roger asfințitul vacanțelor sale s-a confundat cu un concert oferit de Europa, grupul care constituia, împreună cu Jon

Bon Jovi şi Skid Row, preferinţele sale indiscutabile.

În aşteptarea spectacolului, copilul a descris în termeni inflamaţi grupul Europa bunicului său, care îl asculta admirativ.

— Trebuie să fii prezent la concertul lor pentru a descoperi personalitatea lui Joey Tempest, acest băiat fantastic cu o voce uluitoare, care concentrează în natura sa frumuseţea, talentul şi autoritatea charismatică ce-i permit să ţină în pumnul său catifelat o sută de mii de oameni, ce fac corp comun cu el şi grupul său. Trebuie să-i vezi pe cei de la Europa în plină acţiune pentru a înţelege semnificaţia unităţii perfecte, a coeziunii fără falii şi a unui armonios joc de ansamblu. Veţi observa arta unică a rockului ce străluceşte respectând o tramă melodică elegantă.Încrezător în recomandările nepotului său — ce luase în ochii lui proporţiile unui miracol viu — ducele s-a prezentat vioi la concert. Bătrânul şi copilul, stăpâniţi de aceeaşi plăcere estetică, priveau uimiţi jocul de scenă al lui Joey Tempest care broda o tapiţerie sonoră vibrând de emoţie, fond ce permitea gesturilor sale să se dezvolte, să se reliefeze cu o eleganţă scandată, cu o artă şi o graţie care sfidau comparaţiile. Era fericit să cânte, să facă energia să explodeze, să o comunice publicului său încălzit până la incandescenţă.

Purtaţi de elan, muzicienii care-l acompaniază construiesc adevărate spirale sonore, răsunătoare, dar în acelaşi timp de o coerenţă impecabilă. Reverberaţiile orgii, rifurile chitarei, ritmul nebun, percutant creat de baterie adăugau spiralelor de unde lansate în spaţiu o forţă ce friza supranaturalul...

După spectacol, la un *drug-store* de pe Champs Elysees, ducele a pus o întrebare nepotului său, ce devenise un fel de enciclopedie vorbitoare de rock:

— În ciuda talentului lor evident, vedetele tale nu sunt foarte cunoscute. Nu am auzit niciodată vorbindu-se de ei la televiziune. Mi s-a întâmplat, de câteva ori, să dau peste emisiuni de rock. Nu îmi amintesc de vreun program dedicat acestui grup. Este adevărat, nu sunt fan al MTV...

— Adesea, bunicule, succesul anumitor grupuri deranjează... Pentru a se impune în lumea rockului, trebuie să fii acceptat de cei *mari*... Sunt multe criterii... Cei mari

— În domeniul cantitativ, şi nu calitativ — sunt puțin numeroşi, dar ei dețin cheile... În spatele uşilor închise ei reunesc, se coalizează şi iau decizii irevocabile... A-i cumpăra cu Mafia înseamnă a insulta Mafia... Adesea, ei intră în conflict... iar grupurile suportă consecințele... În jurul anumitor afirmații se ridică cordoane sanitare... Circulă apeluri telefonice... Sunt distribuite consemne...

Ducele l-a privit uluit pe acest copil ce vorbea cu asemenea siguranță.

— Cum ai aflat tu despre toate aceste lucruri? Trebuie cunoscute dedesubturile lumii spectacolului pentru a emite anumite opinii...

Roger a surâs triumfător ca un puşti ce tocmai a descoperit misterele unui joc de Nintendo.

— Este foarte simplu. Este suficient să citesc presa de specialitate. Printre rânduri, se discern multe secrete bine păstrate. Îndiscreții voluntare, maşinațiuni dezvăluite de foile de scandal, lovituri aranjate... Am un mare respect pentru cuvântul scris. Trebuie să ştii să citeşti pentru a fi la curent cu tot ceea ce se petrece în lume. Un ermit claustrat în cabinetul său, dar care citeşte, este mult mai informat decât un globe-trotter preocupat numai de călătoriile sale. Copiii de vârsta mea se joacă, citesc, învață. Este specialitatea lor. Totul depinde de dozaj.

Ducele a izbucnit în râs.

— Tu uiți factorul inteligență, Roger.

— Inteligență rimează cu persistență, bunicule.

Apropiata plecare a lui Roger a aruncat o umbră de tristețe asupra ducelui, asupra lui Biche şi a aruncat albinele, fluturii şi ierburile sălbatice într-o baie de tristețe. Înconştient, copilul proiecta propria sa suferință asupra peisajului înconjurător, el vizualiza în exterior propria sa stare sufletească.Înainte de a-l lăsa să plece, Lusignan i-a cumpărat un sintetizator, ce a cauzat o mare gaură în bugetul său. Va trebui să facă economii drastice pentru a nu da proporții primejdioase descoperirii sale de cont, destul de importantă. Se impunea o nouă ipoteză: marele mausoleu de marmură al familiei Lusignan ar putea interesa banca. Un dictator retras la Paris, ce voia să cheltuiască în linişte câteva sute de milioane de dolari — bogăție recoltată de la o carieră bine realizată -era dispus să

achiziționeze somptuosul monument. Ducele rezistase ispitei: un milion de dolari, plătiți pe loc, în bijuterii sau depuşi într-un cont secret dintr-o bancă elvețiană. Să vândă oasele strămoşilor? Inconceptibil! A-i transporta pe domeniul familiei Lusignan? Fezabil... Dar inima bătrânului s-a răsculat. Mândria sa medievală, perimată, absolut demodată, s-a trezit. Ducele a respins oferta şi, ca să pună punct acestei afaceri, s-a cinstit cu două sticle de *Dom Perignon,* păstrate cu religiozitate în pivnițele castelului.

Dosar Roger Osborne

Domnule,

îmi permit să vă atrag atenția în special asupra paginii 112 din manuscris. Nu pun la îndoială autenticitatea cuvintelor pronunțate de un copil de zece ani despre anumite personaje criptice, prezentate sub titulatura de cei mari. Înteligența sa surprinzătoare este certificată prin diplome, expertize medicale (păstrate în fotocopie în arhiva noastră). Sursele invocate par veridice. O reducere a libertății presei ar trebui să fie luată în calcul de către factorii capabili să exercite o influență în acest sens. Este o simplă opinie personală.Îmi permit să subliniez că domnul Osborne nu ar trebui să-şi manifeste nemulțumirile cu privire la acțiunile celor mari. După cum ştiți foarte bine, ultimul lui disc a cunoscut o difuzare absolut fabuloasă. Dar rockerii, fără excepție, s-au obişnuit să cerceteze găurile din brânză.

Domnule,

Am păstrat la sfârşitul acestui raport o informație ce merită o atenție specială. Domnul Osborne a fost invitat la ultimul festival de Saturday Night Live, dar decalajul intervenit în cursul turneului european l-a obligat să o decomandeze.

Domnul Robbins a fost decepționat de acest contratimp, căci dorea să aibă o întrevedere cu domnul Osborne. Am ajuns la concluzia că domnul Robbins se întreabă dacă nu cumva a fost pus sub urmărire. Convorbirile sale telefonice şi discuțiile purtate în interiorul apartamenului său, sau în camerele de hotel, sunt anodine şi lipsite de interes. Manifestă o mare rezervă chiar şi cu privire la membrii grupului. Are intenția probabil de a-i comunica domnului Osborne informații al căror conținut este încă necunoscut.

Vă rog să primiți, domnule, expresia profundului şi eternului nostru respect.

Jarvis Penrose

— Roger, te-ai amuzat destul, a spus judecătorul Osborne pe un ton de gheață.

Aşezat la biroul său, el examina cu ochi inchizitoriali pe copilul ce a rămas nemişcat în fața lui şi care îl privea cu un calm supărător. Părțile din proces, martorii, avocații şi chiar procurorii ce pledau în fața lui resimțeau o anumită frică. Nu era prima dată când descifra pe fața lui Roger o sfidare, ce părea să prefigureze o provocare, încă latentă, dar care nu va întârzia să se arate. A sparge rezistența acestui băiat obsedat, dur, se impunea cu forța unei datorii.

— Acum, a continuat el, rostind cuvintele răspicat, să trecem la lucruri serioase. Nu voi admite să faci paradă de diploma de complezență pe care elvețienii ți-au acordat-o. Presupun că au montat această afacere din mai multe piese pentru a da un lustru fals şcolii lor şi educației celor supradotați.

A făcut o nouă pauză pentru a constata efectul cuvintelor sale tăioase ca firul unui scalpel. Întonațiile nepoliticoase, rigiditatea atitudinii sale ce făcea să plângă pe cei mai duri răufăcători se aplatizau în felul unor gloanțe de pistol trase asupra blindajului unui tanc. Nervii judecătorului s-au întins la maximum.

— La Eton vei învăța adevărata semnificație a termenului *a munci*. De la fondarea acestei şcoli, toate generațiile de Huntington au frecventat-o.

Decanul celui mai celebru stabiliment de învățământ secundar din Regatul Unit — şi, poate, din lumea întreagă -nu putea să refuze înscrierea lui Roger Osborne, solicitată de judecător, tatăl său, cu atât mai mult cu cât un loc îi era rezervat, conform tradiției, încă de la naştere. Dar cum trebuiau respectate, cel puțin teoretic, concluziile domnului Glaenzer, decanul de la Eton a decis să investigheze personal cunoştințele tânărului Osborne. Examinarea, mai curând o discuție, a durat circa două ore. În cele din urmă copilul a primit permisiunea de a se retrage.

După o lungă reflecție, decanul a convocat în cabinetul său pe profesorii care predau principalele cursuri ştiințifice şi literare şi i-a invitat să se aşeze.

— Domnilor, l-aţi văzut pe Macaulay Culkin în filmul *Home alone?*

Îl văzuse toată lumea cu excepţia profesorului de matematică, ce considera cinematograful o artă minoră. În schimb, titularul de la catedra de literatură engleză a furnizat nişte cifre care au epatat auditoriul:

-Vă pot informa că filmul a raportat peste cinci sute de milioane de dolari! Este fantastic, nu?

Decanul şi-a împreunat mâinile sale durdulii.

— Domnilor, vreau să vă prezint o frumoasă replică a lui

Macaulay Culkin, capabil să vă vorbească cu acelaşi antren despre ogarul său ce răspunde la numele Doris, ca şi despre filosofia lui Platon sau Schopenhauer, despre suprarealism şi William Shakespeare, despre univers, neutrino şi ultima teorie despre corzile cosmice. A abordat chiar şi teoria relativităţii a lui Einstein, pentru a o combate cu argumente aparent pertinente. Profesorul de fizică a intervenit revoltat:

— Să-l combată pe Einstein? Absurd! Osborne al dvs. trebuie să fie un mucos pretenţios!

— Înainte de a vă pronunţa, domnule Marlow, trebuie să-l auziţi vorbind.

Comisia constituită de decanul Graham şi completată cu doi universitari de la Oxford, l-a ascultat pe Roger vorbind. Toate materiile prevăzute pentru a trece ultimul obstacol al şcolii secundare şi a obţine Marele Certificat de Educaţie, GCE, adică un corespondent al bacalaureatului francez, au fost verificate. Comisia a constatat că tânărul candidat avea cunoştinţe de un nivel universitar mediu. Decanul Graham a decis în cele din urmă să-l admită la Eton ca Oppidan şi să-l autorizeze, în consecinţă, să locuiască în afara şcolii. Înspirat de felul de acţiune al domnului Glaenzer cu privie la Roger Osborne, a stabilit pentru micuţul geniu un program special care să-i permită eventual, dacă el dorea, să-şi pregătească examenele pentru Oxford, Cambridge sau Londra, ce acceptaseră deja printre studenţi un băiat de zece ani. Decanul Graham era nu numai un excelent profesor, dar şi un savant de prim ordin. El

studiase raportul profesorului Kingsley anexat la dosarul lui Osborne şi a fost foarte interesat de concluziile sale. Procedura sa risca mai mult sau mai puțin să-l indispună pe acest judecător obtuz şi plin de el. Experiența trebuia continuată...

Dacă judecătorul Osborne a considerat just să conteste valabilitatea certificatului elvețian, nimeni nu-l putea obliga să-şi schimbe opinia. Pentru autoritățile britanice documentul semnat de domnul Glaenzer era perfect valabil, cu atât mai mult cu cât fusese confirmat de către comisia de la Eton.

Grație lui Roger Osborne, ştiința va descoperi limitele inteligenței, va aprofunda posibilitățile sale de dezvoltare, va afla legile sale încă misterioase, va trage concluziile cuvenite şi le va aplica unor subiecți aleşi cu discernământ, pentru a ameliora calitățile creierului uman şi a-i întări capacitățile.

Pentru început, toți experții amestecați în această afacere recunoşteau, să spunem, geniul lui Roger. Dar ei nu au primit încă răspuns la o întrebare fundamentală: cum vor utiliza, atunci când vor fi chemați să o facă, enormele sale facultăți mentale?

Judecătorul Osborne a decis să sărbătorească la club cea de-a unsprezecea aniversare a lui Roger. S-a gândit multă vreme înainte de a accepta raportul lui Graham. Dacă ar persista în respingerea acestui *modus uivendi* aparent rațional, ar risca să se înstrăineze de opinia unor oameni destul de numeroşi, care urmăreau cu o mare curiozitate evoluția fiului său. O singură teamă îi mai dădea amețeli: emancipat teoretic, Roger, deja nereceptiv în fața autorității sale, va încerca să se debaraseze de ultimele constrângeri părinteşti. Judecătorul şi-a schimbat vizibil atitudinea ca urmare a unei întâlniri cu un membru al clubului, adică vicontele Roxbury, care i-a vorbit cu vocea sa behăită:

— L-am întâlnit la ducesa de Northland pe decanul Graham care povestea despre fiul dvs. ca despre o a opta minune a lumii. Am vrea să cunoaştem această *rara avis*.

Bătrânul lord Havisham, prezent la această discuție şi căruia îi plăcea să jongleze cu umorul negru, chiar folosit în

detrimentul colegilor săi, a adăugat malițios:

— Luminile intelectuale ale fiului dvs. vor mai risipi puțin din întunericul ce cuprinde circumvoluțiunile prietenului nostru. Roxbury, de câtă vreme nu v-ați mai pus creierul la contribuție?

— Dragă Havisham, presa de acum nu face decât să prostească oamenii. În ce privește ședințele de la Camera Lorzilor, ce să mai vorbim: toată lumea este liniștită. Eu aveam de gând să îmi aduc un micuț ceas pentru a dormi mai bine... Mâine seară am câțiva invitați. O cină între prieteni, servită de incomparabilul nostru chelner. Osborne, sper că te vei alătura!

Judecătorul a vrut să se arate la înălțimea ospitalității legendare a familiei Huntington.

— Viconte, dvs. şi cu prietenii dvs. sunteți invitații mei. Vom sărbători intrarea fiului meu în lumea adolescenților.

Ulterior, a regretat acest elan, căci era mai degrabă un zgârcit. Dar răul era deja făcut. Atenția specială care i se dădea prin reputația fiului său creştea propria sa reputație, ceea ce reprezenta un punct câştigat.

În acest mediu răsfățat, de club, în care membrii săi schimbă rar mai mult de cinci cuvinte pe oră, reduse adesea la interjecții abia susurate, Roger a văzut nişte bătrâni domni, mumii vii. Fosile exhumate, care dormitau în fotoliu, cu *Times* deschis, uitat pe genunchi. La sosirea sa, alături de tatăl său, Roxbury, Havisham şi trei gentlemani arhaici s-au ridicat emoționați, măsurându-l cu nişe ochi lăcrimați de sus în jos şi de jos în sus, apoi, fermecați de grația sa seducătoare, i-au strâns mâna.

O masă de şapte persoane, împodobită cu flori şi cu cea mai frumoasă argintărie, îi aştepta în sala de mese. Charles, chelnerul, demn, ceremonios, îmbrăcat în frac cu papion negru, a aprins lumânările şi a prezentat meniul, apoi, la cererea lui Walter, a propus nişte specialități.

— Roger trebuie să aleagă!, a opinat Havisham. Este sărbătoarea lui!

N-a vrut decât să destindă atmosfera tensionată, dar nu a reuşit decât să-l încurce pe copil, care a roşit până în vârful urechilor. Roger nu a urmărit cu atenție

recomandările complicate ale chelnerului. Întimidat, şi-a înghiţit saliva şi a răspuns politicos:

Un hamburger, cartofi prăjiţi, îngheţată şi un pahar de Coca-Cola.

Vocea sa clară ce rezona ca un clopoţel a trezit din toropeală chiar şi pe bătrânii aşezaţi la mesele învecinate.

— Tineretul de astăzi are gusturi proletare, a bombănit surâzând marchizul de Scunthorpe — pe care prietenii îl numeau pe la spate *cunthorpe*.Bătrâna bucătărie tradiţională este condamnată să dispară în neantul barbariei...

Jenat de stângăcia fiului său, judecătorul Osborne a glumit cu o vioiciune forţată:

— Roger are simţul umorului. ...Charles, adu-ne pentru început caviar Beluga, ficat de raţă în tarhon şi somon marinat â la Aneth. Aşteptând chelarul, nu uitaţi aperitivele...

Havisham a încercat să repare confuzia creată de propria sa greşeală:

— Nu trebuie să vă descurajaţi, Roger. Acest club nu este sălaşul fiarelor. Cineva l-a comparat cu un palat ducal, cu ducele zăcând pe catafalc la primul etaj, şi la parter părinţii, în mare doliu, aşteptând ridicarea corpului.

Roger a surâs. Havisham a continuat încântat să vadă fruntea liniştită a copilului.

— La noi, micuţul meu, trebuie să prefere un cuţit de argint, chiar dacă este tocit, unui cuţit inoxidabil bine acuţit... Deh, legile nescrise ale tradiţiei.

Devenit melancolic, datorită prezenţei lui Roger, a suspinat.

— Când copiii noştri cresc, simţim în paralel anii care trec tot mai grei pe umerii noştri... Atunci când ei ajung la vârsta adultă, avem oribila senzaţie că ne-am cufundat în abisul bătrâneţii... venirea pe lume a nepoţilor noştri ne face să alunecăm pe nesimţite în cea de-a doua şi ultima copilărie... ajungem chiar să folosim limbajul lor...

— Devii macabru, George!, a exclamat Scunthorpe scuturat de un frison.

Roxbury a cântat pe aceeaşi coardă.

— Concluzia este clară: nu vă căsătoriţi! Celibatarii, fără familie, fără copii, nu au motive pentru comparaţii deprimante...

Lordul Letherby, foarte mândru de nasul său acvilin ce sublinia o foarte veche linie aristocratică, şi păstrând un gust pronunțat pentru citate din epoca, îndepărtată, a sejurului său printre pereții savanți din Cambridge, a intervenit cu autoritate:

— Tinerețea va trece. Şi cu ce rapiditate. Timpul neobosit nu se opreşte niciodată şi nu revine asupra paşilor săi. Am văzut mai mult de un nefericit, copleşit sub greutatea vârstei, gemând că şi-a pierdut, printr-o indiferență inconştientă, zilele sale frumoase.

De obicei uita, adesea conştient, să-şi precizeze sursele care îi furnizau observațiile, omisiunea creându-i reputația de fin spirit.

— Iată o foarte bună remarcă!, a exclamat Havisham.

Vocea de argint a lui Roger s-a făcut auzită:

— Tibul, *Elegii,* cartea întâi...

Toate privirile s-au îndreptat spre el, apoi spre Letherby, care a lăsat să-i scape un mic surâs jenat:

— Latiniştii se înțeleg între ei... am vrut să testez cunoştințele fiului dvs., Osborne... Trebuie să fiți mândru de el...

S-a eliberat cu eleganță dintr-o situație mai curând jenantă. Scunthorpe, antrenat de tendința lui Havisham şi Letherby de a ajunge mereu în partea din față a scenei, s-a adresat lui Roger cu un ton protector care se dorea a fi amical:

— Unsprezece ani!, a clamat el elegiac. Ați devenit în fine un băiat mare. Ce impresie vă face asta?

Acest băiat gentil îi reamintea de tinerețea sa pierdută în universul trecutului, cu câțiva mii de ani înainte. Roger a râs arătându-şi gropițele din obraji:

— Nicio impresie. Totuşi savanții susțin că la zece ani, ritmul creierului unui copil suferă nişte modificări funcționale care îl apropie de ritmul cerebral al adultului. EEG-ul...

— EEG-ul?, a exclamat Scunthorp, deconcertat de această paradă de cunoştințe, pentru el necunoscute.

— Este o prescurtare de la encefalogramă. Undele creierului, frecvențe, cicluri, pulsații sunt înregistrate

pe hârtie, pe un graf. Este un adevărat cântec trasat pe un portativ potrivit. Pentru a fi mai exacți, slabele impulsuri electrice sunt generate de straturile corticale. Fiecare om îşi are propriul EEG, ce este unic, în felul unei amprente digitale.

Bătrânii l-au privit uluiți. Roger a monopolizat întreaga atenție. Judecătorul, în schimb, se simțea frustrat. Era uitat ca şi cum nu ar fi existat. Nimeni nu îi dădea cuvântul. Ar fi trebuit să fie mândru de fiul său, de personalitatea sa, de farmecul lui. Walter avea senzația neplăcută de a fi împins spre periferie. I se refuza, se pare, meritul de fi dat naştere acestui copil care zbura cu propriile lui aripi, ignorându-l cu bună-ştiință.

— Creierul meu emite chiar şi acum unde?, a întrebat Roxbury.

— Da, domnule. Unde *beta,* cu o frecvență de la 14 la 26 hertzi pe secundă, ceea ce corespunde stării de veghe.

— Iar când dorm?

— Unde *delta,* de 1 la 3 hertzi pe secundă. Conştiința creatoare emite undele *theta,* de 4 la 5 hertzi pe secundă.

— Iar când sunt mâniat în Camera Lorzilor?

— Undele sunt modificate de emoțiile puternice, de temperatura înaltă, de muzica zgomotoasă...

— *Rock'n roll-ul,* de exemplu, a intervenit judecătorul.

— Exact, dar şi de zgomotul străzii, de halucinații, de anumite medicamente, de orgasm...

Roxbury a repetat deconcentrat:

— De orgasm?

Scunthorpe a izbucnit în râs:

— Ce ştii despre orgasm, Roger? Copilul a răspuns fără să se tulbure:

— Teoretic, posed câteva informații... practic, foarte puțin... savanții pretind că unii copii cu vârsta de până la pubertate au ejaculări fără emisie de sămânță...

Judecătorul Osborne a intervenit cu autoritatea unui judecător care conduce dezbaterile într-un proces şi ia măsuri atunci când pledoariile amenință ordinea morală. Cum îi lipsea ciocănelul, el a lovit cu pumnul în masă.

— Ajunge, Roger! Astfel de prostii înveți tu la şcoală? Copilul a închis gura uimit de violența bruscă a tatălui său.

— Osborne, fiul dvs. este un mic savant. Decanul Graham nu s-a înşelat, a spus Roxbury. Maturitatea emoțională a lui Roger ne apare ca o consecință a nivelului său intelectual, deasupra tuturor normelor imaginabile pentru noi, muritorii obişnuiți... Eu mă înclin în fața lui...

Convivii au aplaudat şi, eveniment care face epocă într-un club tăcut ca un salon funerar, s-a cântat în cor:

— La mulți ani, dragă Roger, la mulți ani...!

Walter era preocupat de metamorfoza nesănătoasă a fiului său, de refuzul său de a-i asculta ordinele, de rezistența sa mută, dar îndârjită. Nu voia să-şi impună autoritatea prin forță. Trebuia să-l convingă că disciplina este necesară, că un tată are obligația şi puterea să triumfe asupra unui copil tentat să nu respecte legile morale. Judecătorul înțelegea că Roger era o persoană excepțională; chiar această constatare îi ordona să-l apere împotriva propriilor sale înclinații rele, împotriva instinctelor sale animalice, împotriva spiritului său de independență, de neconceput la un copil de unsprezece ani. Roger alerga spre propria sa pierzanie. Înteligența sa diabolică îi aducea deservicii. A vorbi despre orgasm şi sămânță în fața a patru domni de vârsta bunicului său dovedea un început de alienare mintală. Walter nu se hrănea cu iluzii cu privire la fiul său. Adesea, i se întâmpla să ajungă la sentimente mai bune, să-i arate chiar o anumită bunăvoință.

După un anumit timp, cei doi au respectat un armistițiu tacit. Când judecătorul se afla acasă, Roger nu cânta la orga electronică pentru a nu-l mânia. Dar muzica nu era decât un aspect al dezacordului lor. Roger ar fi vrut să descopere rațiunile profunde ale resentimentelor sale, să caute explicația comportamentului său, a pulsiunilor sale. Dar imposibilitatea purtării unui dialog cu tatăl său făcea ca orice tentativă să fie în zadar.Într-o zi, în timpul absenței judecătorului, Roger, ce traversa salonul, şi-a reamintit vag că deasupra şemineului exista un portret pictat, în mărime naturală, al unei femei în alb, înlocuit ulterior cu un peisaj marin de Turner. Amintirile lui erau nesigure, căci schimbarea de decor a avut loc după doi sau trei ani de la venirea sa pe lume, gaură

neagră în memoria copiilor. Doamna Betsy, bucătăreasa, i-a oferit explicaţia pe care o căuta. Era vorba de portretul doamnei Margaret Osborne, pe care domnul judecător l-a ridicat după divorţ.

Revenit în sala de baie, Roger s-a studiat în oglindă şi a constatat, după amintirile sale, că trăsăturile feţei lui erau identice cu cele ale mamei sale. În acel moment a realizat adevărul: aversiunea pe care i-o inspira tatălui său era datorată acestei asemănări.

Roger a acordat un interes crescând muzicii rock şi efectelor acestei forme de manifestare culturală asupra tinerilor, fie mici, fie mari. Într-o zi, judecătorul a revenit acasă mai devreme decât de obicei şi a fost frapat neplăcut de valurile sonore, sacadate, ce se răspândeau în tot imobilul prin casa scărilor. Înfuriat de acest tapaj ritmic, care-l mânia întotdeauna, el a urcat la etajul fiului său, s-a năpustit în camera acestuia şi l-a găsit urmărind un concert *live* al fomaţiei Queen, pe Wembley, în faţa unei mulţimi de şaizeci de mii de oameni care urlau exaltaţi. Surprins, Roger a vrut să oprească magnetoscopul, dar judecătorul a ţipat:

— Lasă-l să continue! Vreau să îmi explici gustul tău pentru acest zgomot barbar care trezeşte tot ce este mai rău, mai grosolan, mai ignobil în natura umană... ascultă aceste urlete, aceste mugete! Am spune că e vorba de o colosală peşteră a fiarelor în care se amestecă lătrăturile lor cu urletele lupilor care se destrăbălează pe scenă! Este degradant... ruşinos... uluitor... Iar aceste tobe... am crede că suntem transportaţi pe un malefic covor zburător în cea mai înapoiată junglă din Africa Centrală... nu mai lipsesc decât negrii care zbiară agitându-şi lancea de lemn...

Ajuns la culmea exasperării, judecătorului îi curgeau balele ca unui animal turbat. O spumă albicioasă s-a adunat în colţul buzelor. Roger îl privea interzis, uimit de această explozie de mânie. Felul de a spune ceva este adesea mai important decât conţinutul. O tează expusă într-o manieră discursivă, calmă, ponderată anunţă o personalitate detaşată, academică, savantă ce doreşte să-şi convingă interlocutorul prin forţa argumentelor. Aceeaşi tează ţipată, scuipată ca flăcările care ies din gura unui dragon

mânios, trădează o pasiune oarbă, prejudecăți profund ancorate, voința de a sparge rezistența interlocutorului, de a-i impune propria voință. Prima variantă se raportează, de exemplu, la un savant, la un profesor universitar, adesea dogmatic, dar mereu stăpân pe pulsiunile lui; cea de-a doua variantă caracterizează un tiran, fie el un tată de familie, gardian, sergent major, preot fundamentalist sau dictator. Această atitudine incisivă, imperativă marchează teama ascunsă, întotdeauna la pândă, gata în orice moment să facă față unei revolte şi să lovească puternic pentru a o domoli. Furtuna verbală a lui Walter putea, la rigoare, speria, dar în niciun caz convinge.

Roger şi-a încrucişat brațele, apoi şi-a amintit că acest gest semnifică o tentativă de apărare, de teamă manifestată instinctiv. Iar copilul nu accepta supunerea, aservirea fără luptă, subjugarea fără ripostă. Şi-a descrucişat brațele şi le-a lăsat să cadă pe lângă corp. Fața lui reflecta imobilitatea, absența interesului, rezistența pasivă, mută, dar îndârjită, ce ar fi permis indienilor lui Ganghi să se elibereze de sub tutela britanică.

Judecătorul a resimțit această opoziție mută în felul unei ofense, a unui refuz principial de a se plia pe exigențele legilor morale, al căror paznic se considera. A continuat ambalat:

— Priveşte această mulțime demențială... un fenomen tipic de isterie colectivă... Interpretul — dacă putem califica drept cântec acest răcnet sprijinit pe tam-tam, exercită o vrajă asupra imbecililor care-i ascultă ordinele, fără să fie conştienți că sunt purtați de nas... Hitler resuscitat sub boarfele unui rocker... Nebuni!... Nebuni de legat!... Din nefericire, ospiciile sunt insuficiente pentru a prelua toată această pleavă!

Roger s-a întrebat oripilat dacă tatăl său nu cumva şi-a pierdut mințile. Judecătorul a arătat cu degetul acuzator ecranul televizorului:

— Dacă îți place aşa ceva, eşti la fel de depravat ca şi ei!

A scos caseta din magnetoscop, a aruncat-o la pământ şi a călcat-o în picioare. Apoi a întins brațul spre zona încărcată cu câteva sute de casete video:

— Poți păstra filmele. Dar îți ordon să te debarasezi de toate casetele cu muzică rock! Toate! Ai înțeles? Toate! Nu mai vreau să văd în casa mea asemenea orduri!

Walter l-a amenințat cu degetul lui subțire:

— Iar dacă o să constat că te angajezi pe calea deschisă de aceşti declasați, te voi supune unui tratament psihiatric... Nu uita! Am mijloacele!

Scârbit, judecătorul a părăsit camera fiului său şi a coborât circumspect scara. Avea impresia că un pumn invizibil suspendat deasupra capului său putea în orice moment să se detaşeze de legături şi să-l zdrobească. A făcut o constatare sfâşietoare: obstinația lui Roger era cu atât mai periculoasă cu cât se sprijinea pe o eroare de raționament. Walter a sperat ca în cele din urmă rațiunea să învingă şi copilul rătăcit să regăsească calea cea dreaptă... O va regăsi oare?... O îndoială insidioasă a pus stăpânire pe el, iar încrederea ce i-a ghidat întotdeauna spiritul s-a fisurat. Va fi oare pierdut fiul său?

Tensiunea ivită între tată şi fiul rebel a atins un grad de concentrare care prevestea complicații. Roger aştepta cu mare nerăbdare sfârşitul vacanței de vară, prea lungă după gustul lui şi care lua pentru el culorile sumbre ale unui infern terestru. Aparent, el ar fi trebuit să fie fericit. Părinții săi erau bogați; dispunea de bani de buzunar după cum dorea; o bătrână bucătăreasă, doamna Betsy, îl umplea cu prăjituri şi bunătăți; un ogar superb, Doris, îl însoțea peste tot. Nu avea însă prieteni, căci inteligența sa uimitoare îi speria pe băieții de vârsta lui. Acest inconvenient nu îl supăra însă deloc, deoarece îşi era suficient; universul imaginar construit în jurul persoanei sale înlocuia avantajos o companie numeroasă şi insipidă.

Roger nu era singurul copil din lume ce avea un părinte incomprehensiv, absurd şi plin de principii morale severe, cvasipuritane. Dar sensibilitatea sa extremă, exacerbată, dădea conflictelor dureroase cu tatăl său o importanță nemăsurată.

Un eveniment intervenit pe acest traseu cețos trebuie să fi aruncat puțină lumină asupra acestei vacanțe risipite. Vicontele Roxbury l-a întâlnit la o

vânătoare pe contele Huntington, şi seara, în cursul unui banchet, în faţa unui parter de invitaţi deveniţi curioşi, l-a felicitat pentru şansa care i-a favorizat familia.

— Genele spiţei dvs. au obţinut marele premiu de excelenţă atunci când nepotul dvs., Roger, a venit pe lume. El va ridica gloria, scuzaţi-mă, puţin stinsă a blazonului dvs., care din vremea cruciadelor nu s-a mai manifestat decât în domeniul curselor de cai. Roger Osborne a făcut să se iveaască vechea noblеţe a Angliei din somnul său un pic cam greu.

— Uitaţi, dragul meu, pe gloriosul nostru Winston Churchill, a intervenit marchizul Scunthorpe.

— Familia Malborough face patre din nobilimea recentă... Secolul al şaisprezecelea. Eu mă raportam la nobilimea ce posedă un arbore genealogic milenar.

— Arborii foarte vechi sunt găunoşi, a spus lordul Letherby, care nu avea în spatele lui decât trei generaţii nobile înscrise în Gotha.

— Strămoşii mei coboară din Adam şi Eva, a exclamat cu umor *Sir* Harold Winter, înnobilat recent şi care a fost primit în rândurile nobilimii mai curând pentru miliardele lui decât pentru calităţile sale personale.

— Fals, dragă *Sir* Harold, a spus Havisham, ce a adăugat pe un ton maliţios: ignoraţi maimuţele ingeniosului nostru Darwin.

Figura lui *Sir* Harold s-a alungit. Aluzia era ofensivă. Ar fi trebuit să riposteze, dar el ştia că aristocraţii sunt susceptibili şi că un incident risca să-i închidă uşa lor în nas.

— Domnilor, faceţi abstracţie de teoria cu privire la generaţiile spontane, a strigat prinţul Glovine — noblеţe de import prin intermediul unui mariaj bogat — care se fudulea cu cunoştinele sale ştiinţifice.

— Roger Osborne ne-ar putea lămuri cu privire la acest subiect, a reluat Roxbury. Acest băiat este bijuteria tinerei generaţii. Huntington, trebuie să fiţi mândru cu acest băiat care, într-un viitor apropiat, va face să se vorbească de el. Judecătorul, fiul dvs., ar trebui să se arate mai tolerant cu el.

Această discuţie l-a determinat pe Huntington să-l invite pe Roger la Haslemere. Dacă nişte străini vorbeau cu

atâta entuziasm de el, era vorba cu adevărat de un copil special înzestrat. Bătrânul conte nu a dovedit niciodată un mare ataşament pentru acest nepot ambidextru, pe care nimeni din familia sa nu îl iubea în mod special.

Dinastia Huntington se bucura, grație unui favorabil joc de împrejurări, de o bogăție enormă, ce rivaliza cu norocul familiilor Sunderland, Grosvenor şi Gainsbury. Contele primea venituri de la o treime a oraşului Liverpool, de la un sfert de Manchester şi de la câteva grupuri de case din Londra. Priceput om de afaceri, el îşi dirija personal imperiul imobiliar. I se ridica părul ca unui porc furios la ideea că fiul său cel mare, Ingram, preocupat exclusiv de frivolități, va moşteni într-o zi toate aceste miliarde. Walter, mezinul, era un prost administrator. William, încă adolescent, se droga şi se înhăita cu pleava socetății londoneze. Să fie oare trimis Roger de către Providență pentru a salva norcul familiei Huntington?

în străfundurile sufletului său, bătrânul conte era un socialist convins; dar bogăția sa îl condamna să facă valuri printre cei bogați şi foarte bogați. Ați văzut vreodată un nabab să renunțe la tonele de aur în favoarea unor dezmoşteniți, famelici, zdrențăroşi? Dacă ar fi împărțit bunurile englezilor, fiecare persoană ar fi primit o liră sterlină, ceea ce nu reprezintă totuşi decât puțin lucru. Contele nu a îndrăznit niciodată să-şi exprime în public ideile, pentru a nu încuraja riscul de a fi taxat drept slab de spirit şi internat într-un ospiciu de nebuni. Dorința sa secretă, visul său de a deveni deputat laburist, nu va fi niciodată realizat. Duelurile oratorice angajate de parlamentarii din Camera Comunelor îl pasionau. Nu-i rămânea decât să moțăie pe băncile Camerei Lorzilor, reduşi la un rol decorativ. Nimeni nu se ocupa de Camera Lorzilor, ca şi cum existența sa s-ar identifica cu neantul. Când regina le făcea câte o vizită, se ştergea praful, se luau pânzele de păianjen, lorzii erau scoşi din toropeală, erau îmbrăcați în ținuta de ceremonie, erau expuşi la televiziune... Chiar şi turiştii erau mai mult atraşi de tinerii soldați din garda regală, decât de bătrânii lorzi cu creştetul despuiat ca nişte vulturi pleşuvi, uitați într-o cuşcă de la grădina zoologică.

Contele spera să găsească în Roger un interlocutor valabil. Roxbury, atât de cinic, blazatul Roxbury, se emoționa foarte greu. Atunci când îşi arăta entuziasmul în fața unor comeseni surprinşi, obiectul admirației sale era cu adevărat excepțional.

Contele îl primi pe nepotul său în marele hol al castelului, în prezența invitaților. Drapele sfâşiate smulse de la inamic şi portrete ale câtorva duzini de conți Huntington, aşezate în ordine cronologică pe pereții tapisați cu piele roşie, asistau gravi şi imobili la această ceremonie. Bătrânul conte şi-a privit nepotul peste ochelari. Comparația decanului Graham, repetată de Roxbury, i-a revenit în minte. „O replică a lui Macaulay Culkin, ce comentează filosofia lui Schopenhauer". Poate că nu erau cuvintele exacte, dar comparația îşi păstra intactă plasticitatea. Surâsul blând al lui Roger l-a mişcat. II vedea în fața lui pe Culkin copil şi pe Culkin filosof. I-a întins mâna, înaintea invitaților chemați pentru acest eveniment, şi i-a spus cu o onoritate binevoitoare:

— Roger, iată-te printre ai tăi!

Cu un gest larg, circular, i-a arătat stindardele şi portretele ce evocau gloria trecută a familiei Huntington. Tradițiile, legăturile prinseseră rădăcini.

Atunci când a primit invitația la Haslemere House, Roger era căzut într-o adâncă deprimare. A fost bântuit de ideea sinuciderii. O sinucidere analizată mai întâi sub aspect filosofic şi însoțită de un act care ar fi trebuit să fie îndeplinit în perioada imediat următoare. O sinucidere precedată de o scrisoare trimisă bunicului Lusignan şi eventual o copie adresată presei. Gestul nu ar fi trecut neobservat, iar cei interesați nu ar fi putut să-l machieze într-un accident. A optat chiar pentru o punere în scenă spectaculoasă. Îmbrăcat în alb, el se va cocoța pe acoperişul clădirii Nat West Tower, va arunca o ultimă privire asupra unui oraş aglomerat etalat la picioarele sale, apoi se va lansa în gol, cu brațele încrucişate... o porumbiță fără aripi... Sub ochii mulțimii împietrite, el va descrie un arc de cerc... meteor aprins... şi se va zdrobi pe esplanada neagră de lume... Apoi va asista la funeralii... cariera judecătorului Osborne ar fi fost compromisă şi o pată de

neşters ar marca reputația familiei Huntington...

Fantoma sa va bântui casa din Wilton Creccent şi, de ce nu, castelul Haslemere. Octoplasma sa argintiu-aureolată -toate spectrele sunt albicioase — va determina vizite la castelul Lusignan, pentru a atrage turiştii amatori de emoții tari, care vor plăti scump dreptul de a-l vedea şi de a trece prin umbra sa. Va putea chiar să se joace de-a v-ați ascunselea cu Biche şi cu copii din vecini... Noi idei au înflorit evanescent... Va face o propagandă intensă în special printre cohortele de britanici — Regatul Unit are o propensiune specială pentru populația de spectre — şi va recruta chiar şi câțiva vampiri din Transilvania pentru a realiza un spectacol dantesc, în premieră mondială, de o calitate înnebunitoare... frisoanele, teama, emoțiile îşi vor da aici întâlnire... pentru a accelera pulsul şi a da o lovitură de bici adrenalinei, o colaborare cu zombi din Haiti va fi luată în calcul... Din nefericire, acompaniamentul sonor va păcătui printr-o sărăcie decepționantă... Fantomele nu iubesc zgomotul de lanțuri şi nici urletele vârcolacilor... va trebui găsită o euritmie ameliorată, capabilă să ridice tensiunea nervoasă a spectatorilor... Brusc, reveria macabră a lui Roger s-a întrerupt. Doris se apropiase de el şi îi lingea dulce mâna. Impresionat, copilul a mângâiat-o pe cap. Avea el dreptul să o abandoneze pe Doris? Durerea s-a terminat brusc, a intrat în baie şi s-a spălat pe față. Totul a reintrat în normal.

Episodul suicidului şi cortegiul de sentimente şi idei amare care l-au însoțit s-au pierdut în labirintul de poteci inextricabile, infinite, ce ne compun inconştientul.

Roger nu iubea prea mult domeniul Heslemere. Castelul macabru, cu patru sute de piese, şi parcul imens, perfect întreținut, îi reaminteau de un Disneyland privat de prospețimea copilărească a lui Mickey Mouse, a lui Pluto sau Donald Duck. Se găsea aici tot ce-i putea amuza pe adulți şi pe adolescenți; ecurii ce ascundeau sute de cai pur sânge, cotețe pentru vânătoare de curte, hipodrom, teren de polo, zece terenuri de tenis, un circuit pentru curse de carting, lac pentru canotaj, iahting şi natație şi chiar o colecție de vechi avioane de vânătoare şi de

luptă. Contele participase la cel de-al Doilea Război Mondial ca locotenent de aviație şi şi-a păstrat propriul aparat, reformat ca urmare a unei aterizări forțate după ce a primit o ploaie de proiectile inamice. Pe flancuri erau marcate, cu nişte cruciulițe, avioanele naziste doborâte.

— A colecționa maşini vechi este un hobby banal, a spus Huntington. A colecționa avioane este o artă. A zbura cu propriile aripi în înaltul cerului este un vis ce poate primi consistență...

Fără să ştie, contele era un poet ratat. Bogăția a stins strigătele inimii, a rupt elanurile corpului. Războiul a avut, pentru el, semnificația unei lupte pentru eliberare, a distrugerii unui univers de suferințe.

Roger se apropia de concepțiile bunicului său. Respira tonicitatea, măreția, căldura soarelui, frumusețea galaxiilor ce dansau prin spațiile infinite...

La Haslemere, visătorii, contemplativii, poeții, îndrăgostiții nu putea găsi nici măcar o singură clipă de linişte. Iubitorii naturii sau amanții, care ar fi căutat solitudinea potecilor ce se intersectau prin parc sau prin pădure, riscau să se vadă bombardați cu rămăşițele unor porumbei de argilă proiectați în aer de către sarbacane şi sparți în mii de bucăți de către amatorii de tir. Dacă scăpau de porumbei şi se plimbau pe câmpurile înflorite, apropierea unui front de călăreți purtați în mare galop de animalele lor le-ar strica toată plăcerea, căci ar fi forțați să alerge disperați în căutarea unui adăpost în fața acestei furtuni. Dacă ar fi tentați să înoate pe valurile mici şi vesele ale lacului, o planşă cu pânze ar apărea din neant sau o ambarcațiune înaltă ce ar trece mugind ca un dragon de mare furios, amenințând să le ia capul mai repede decât barda mânuită de un călău, din timpurile cavalerilor îmbrăcați în fier.

Pentru a încorona totul, William şi prietenii lui jucau adesea feste invitaților. În cursul unui mare dineu cu candelabre, un stol de porumbei a izbucnit dintr-o imensă prăjitură, stropind cu cremă de ciocolată pe comesenii care se aflau prin apropiere. În timpul nopții, fantome fosforescente scoteau țipete lugubre, trezindu-i pe oaspeții obişnuiți să pățească astfel de asalturi de surprize delirante. „Necunoscuții" vărsau zahăr pudră în rezervoarele de benzină ale invitaților sau

le goleau de aer roțile maşinilor de lux, exact înaintea deschiderii unei defilări de eleganță motorizată. La un concurs care trebuia să desemneze primul din cei mai frumoşi câini din Regatul Unit şi din țările vecine, pisici scăpate ca din întâmplare au invadat terenul. Frumoasele canide, împopoțonate, parfumate, ofensate de această irumpere intempestivă, s-au lansat scheunând după felinele speriate, trăgând după ele şi pe stăpâni. Dezordinea care a urmat — bufeturi răsturante, doamne aruncate la pământ, produse gastronomice de înaltă calitate proiectate prin aer -evoca cea mai haioasă comedie de Mac Senett.

Contele iubea şi respecta tradițiile. La balurile sale, o orchestră de jazz clasic interpreta muzica lui Glenn Miller şi Irving Berlin. William şi prietenii săi se postau în apropierea imediată a suflătorilor şi îşi sorbeau citronadele. Saxofoniştii, flautiştii, trombonistii se arătau învinşi şi lăsau pianistului şi bateristului sarcina de a continua singuri prestația muzicală.

Adesea, tinerii farsori strecurau şoareci pe sub picioarele dansatorilor, semănând dezordinea printre tinerele fete, care țipau isteric. Amfitrionul surâdea cu complezență. Oricum, nu se putea pretinde că oamenii se plictiseau la Haslemere.

Roger nu a agreat atmosfera dementă care făcea deliciile verişorilor săi apropiați sau îndepărtați. El avea impresia că tatăl său şi-a pus în execuție amenințarea, trimițându-l, fără să-l prevină, la o casă de nebuni. Se supunea aparent cu grație capriciilor Huntingtonilor, pentru a-i face plăcere bătrânului conte care-i subvenționa cu larghețe nevoile financiare. Prefera decăderea aristocratică a familiei Lusignan extravaganțelor bogați or săi părinți englezi.

Roger a regăsit la Haslemere House un sport care l-a entuziasmat dintotdeauna: cursele de carting pentru copii. Maşinile ce le erau rezervate atingeau performanțe mici, adică viteza unei biciclete de curse în plin randament era maximum autorizat. Roger a cerut permisiunea de a participa la competiții. Unchiul său, Ingram, i-a spus cu bunăvoință că era prea mic pentru această vitejie, periculoasă chiar şi pentru adolescenți.

— Nu mai sunt un copil, a protestat Roger, cu obrajii roşii de mânie. În curând voi face doisprezece ani.

Contele, prezent la această contestație, impresionat de focul aprins în ochii geniului familiei Huntington, a luat o decizie în favoarea sa.

— Lasă-l să alerge, Ingram!

— Vă asumați responsabilitatea, tată?

— Bineînțeles.

Şi s-a îndreptat spre un tânăr blond, subțire, bine proporționat, cu o față deschisă şi surâzătoare. Ochii lui albaştri se armonizau cu pletele sale lungi.

— Robert, dă-i câteva lecții de carting. Cred că e capabil să conducă o mică maşină.

— Bine, unchiule.

Acesta i-a întins mâna lui Roger.

— Prietenii îmi spun Bob. Sunt bucuros să te cunosc personal. Reputația ți-a luat-o înainte.

Roger a arătat încă de la început o mare simpatie pentru noul său prieten. A trebuit să afle imediat după aceea că Bob tocmai a moştenit titlurile tatălui său, marchizul de Fontevrault şi conte de Berwicke, mort recent ca urmare a unui accident de maşină, Bob era jumătate englez, jumătate francez, exact ca şi Roger.

Bluza şi ginşii lui negri îl întinereau. Deşi a împlinit douăzeci şi cinci de ani, avea o înfățişare şi o alură de adolescent. Fetele, atât de numeroase la Haslemere, îi aruncau priviri admirative. O nuanță de tristețe îi umbrea însă ochii. Sentiment legitim, considerau oamenii, după dispariția tatălui său.

O nouă competiție de carting trebuia să aibă loc săptămâna următoare. Bob era înzestrat cu un mare talent pedagogic. Problemele cele mai complicate dobândeau, datorită explicațiilor sale, o simplitate perfectă. Roger a învățat uşor funcționarea micii maşini. Apoi Bob l-a condus la pistă, l-a instalat într-o maşină şi a urcat la volanul alteia. Încă de la prima tură, Roger s-a descurcat foarte bine cu schimbătorul de viteze. După ce a reuşit să stăpânească în Elveția un cal mare cât un elefant, în comparație cu mărimea sa, a constatat acum că maşina de carting era mai uşoară decât rivalul său patruped. Ea nu azvârlea din copite, nu sărea într-o parte, pentru a-l dezechilibra, nu cabra, nu râcâia continuu pământul şi nu-şi balansa capul.

Adesea, în timpul lecțiilor, Bob ofta şi privea în gol. Dar se trezea repede.

— Scuză-mă, Roger. Astăzi sunt puțin distrat. O să încerc să fiu mai atent.Într-o seară, după un ultim tur de carting, Bob şi-a încrucişat brațele.

— Balurile, sărbătorile şi marile cine de la Haslemere House mă fac să vomit, iar muzica lui Glenn Miller mă adoarme. În această noapte le voi lăsa pe tinerele debutante cavalerilor lor şi voi zbura spre lumea delicioasă a panchiştilor. O discotecă plină de fum, colcăitoare şi desfrânată. Bunicul tău mi-a spus că tu eşti nu numai un fan *rock'n roii,* dar şi un executant de mare clasă. Bătrânul Lusignan te califică drept „minune a secolului rock". Este adevărat?

— Modestia mea suferă. Tot ce îți pot spune este că rockul îmi place la nebunie. Nu vrei să mă iei şi pe mine acolo?

— Un minor de unsprezece ani într-o discotecă? Şocant... şi... Înterzis...

— Te asigur că prezența mea va trece neobservată. Un mic pahar de Coca-Cola îmi ajunge.

— Şi un suc de căpşuni?, a surâs Bob.

— Sucul este pentru țânci... Eu vreau o înghețată.

Bob a oftat după propoziția tânărului său prieten. Perspectiva companiei sale îl amuza. Acest băiat era irezistibil.

— Cred că aş putea aranja să fii admis în lumea panchiştilor. Tu beneficiezi de un cec în alb. Discoteca şi întregul domeniu aparțin bătrânului țap.

Roger a mărit ochii cu o inocență adorabilă.

— Bătrânul țap? Cine e?

— Bunicul tău englez. Când era tânăr avea reputație de satir insațiabil. Eh, *tempi passati...* Vârsta l-a mai înțelepțit. Haide să cerem voie.

Contele nu a părut prea uimit de cererea nepotului său. Extravagațele sale erau arhicunoscute. Capriciile lui Roger nu îl surprindeau deloc. Era un Huntington. Excentricitățile unui Huntington, tânăr sau bătrân, se înscriau în tradiția familiei.

Robert a adăugat:

— Verişorul meu Ferdinand ne va însoți. Bătrânul a înclinat din cap în semn de înțelegere.

— Este bine...foarte bine...

Roger a fost dezamăgit. O escapadă în trei cu Ferdinand, anexă insipidă, îşi pierdea tot farmecul.

Expediția nocturnă a început cu o cursă nebună de la Haslemere la Liverpool, ce a avut darul să-i deschidă lui Roger gustul pentru viteză şi pentru maşinile puternice. Maşina, un Ferrari roşu-rubiniu, cu forme aerodinamice de o frumusețe perfectă, putea atinge trei sute de kilometri pe oră. Înstalat lângă Bob, care conducea ca şi cum ar fi participat la o competiție de Formula 1, Roger avea senzația că peisajul luminat de proiectoarele cvadruple se strivea sub bara de protecție a maşinii. Drumul, cu nişte curbe pronunțate, impunea o perfectă stăpânire a volanului. Aşezat pe bancheta din spate, Ferdinand s-a apropiat de spătarul scaunului cu energia disperatului. Temeritatea verişorului său ce sfida pericolul îi tăia respirația. În schimb, Roger se simțea în elementul lui. Maşina roşu-rubiniu a atins limitele oraşului Liverpool când noaptea se apropia de zenit. Străzile goale ca nişte poteci dintr-un cimitir abandonat păreau să anunțe un oraş mort. Reverberațiile luminau cu zgârcenie trotuarele cuprinse de o negură gri.

— Nu mai lipsesc decât nişte fantome!, a rostit Ferdinand speriat. Este departe discoteca?

— Pe strada Victoria, la cinci minute de aici. Ferdinand a întrebat sarcastic:

— Beatles nu şi-au făcut acolo debutul? Cred că toți patronii de baruri din Liverpool pretind că Beatles au cântat cel puțin o dată în localul lor.

Ferrari torcea ca un tigru ghiftuit, înaintând uşor, căci negura s-a făcut mai groasă. Spre deosebire de străzile goale, discoteca părea să fi concentrat toată tinerimea oraşului. Firma *Morning Star,* cu litere groase din neon, strălucea. Bob era cunoscut de tot personalul localului. Cele două gorile ce filtrau publicul la intrare au ridicat mai mult de formă obiecții la vederea lui Roger.

— Dacă polițaii îl găsesc la noi, riscăm să fim închişi...

— Dacă polițiştii se arată la uşa principală, îl vom face să iasă pe uşa de serviciu.Înăuntru înghesuiala era foarte mare, încât Bob, Ferdinand şi gorila au construit din corpurile lor o barieră pentru

a asigura protecția lui Roger. Cum toate locurile erau ocupate, s-a impus instalarea pentru noii-veniți a unei mese aproape de estrada muzicienilor. Programul alterna ultimele discuri lansate pe piața rock cu prestația unui grup, *Deadly Sinners*, care a cucerit destul de repede o notorietate invidiată de concurență. Apoi, patronul localului *Morning Star* s-a prezentat personal ca să ureze o seară plăcută lui Bob şi prietenilor săi. Bob a schimbat mai multe strângeri de mână cu numeroşi tineri. Roger a admirat această popularitate. Ferdinand tresărea pe scaun în ritmul muzicii.

— Nu dansezi, Roger?, a întrebat el. Sunt aici multe fete frumoase!

— Sunt prea bătrâne pentru mine, a spus Roger. Ferdinand a râs cu hohot.

— Bătrâne la cincisprezece — şaisprezece ani?

— Nu te mira, Ferdie. Încearcă să vezi lumea cu ochii săi. La unsprezece ani şi eu gândeam la fel.

— Eu nu, a răspuns verişorul. Cu cât sunt mai mari, cu atât mai mult cunosc trucuri pentru a vă da gata...

Ferdinand s-a lansat în vâltoare. Roger asculta ca un cunoscător *hard-rockul* grupului.

— Nu e rău, a exclamat el.

Bob nu dansa. Cu degetele sale subțiri lovea în masă în ritmul muzicii şi urmărea cu un aer absent spectacolul oferit de mulțimea transpirată şi gâfâindă. Bea serios. Aproape singur, a golit o sticlă de scotch.

Roger a remarcat că este agitat.

— Ceva te frământă, Bob, a spus el grijuliu. Ce aş putea să fac pentru a te linişti puțin?

Fumul acru al țigărilor şi cel dulceag de marihuana se amestecau cu mirosul de bere şi cu duhoarea transpirației.

— Am nişte probleme, Roger....

Bob şi-a pus ochelarii de soare pentru a se apăra de agresiunea reflectoarelor.

— Nu pot să te ajut cu nimic?, l-a întrebat Roger. Sistemul de aer condiționat era insuficient, nu putea să evacueze masa de aer poluat.

— Nu... oricum, îți mulțumesc...

Vibrațiile amplificatoarelor excitau pe dansatorii dopați, stimulați de un libidou

exacerbat. Roger şi-a muşca buzele. Refuzul lui Bob nu l-a descurajat.

— Dacă e vorba de bani, bunicul te poate rezolva. El este înclinat să acorde mai mult decât este obligat să facă.

Micuții dealeri cu ochii indiscreți se strecurau prin înghesuială în căutarea unor clienți.

— Am mai mulți bani decât îmi trebuie...

— Bob, o povară împărtăşită este mai uşor de dus... Bob a răspuns ironic:

— Generozitatea ta mă impresionează.

Un chelner într-o livrea roşie i-a adus lui Roger un alt pahar de Coca-Cola. Roger a insistat:

— Este o durere sufletească? Bob a oftat istovit:

— Tu eşti un mic înger, Roger, iar îngerii sunt prea inocenți ca să poată înțelege anumite complicații care otrăvesc viața adulților.

Şi-a aprins nervos o țigară.

— Roger, ai avut vreodată teamă pentru un mâine incert? Interpretul a atacat o baladă tristă. Roger a avut intuiția unei crize.

-Mâine este o iluzie... Ieri este mort... Fiecare secundă ce trece se pierde în infinit... Nimic nu e mai imprecis ca secunda care va trece... Nu contează decât prezentul... *Carpe diem*...

Bob a privit gânditor muzicienii care îşi acordau o pauză binemeritată, umplută de intervenția *disc-jokey*-ului care a spart timpanelor tinerilor cu ultimele noutăți semnate Scorpions şi Ugly Kid Joe. El a făcut un semn chitaristului, ce a surâs şi s-a apropiat de masa lor.

— Roger, îți prezint pe Jim Robbins, o stea în urcare. Jim... Roger... Un whisky?

— Cu plăcere.

Bob l-a invitat să se aşeze.

Jim Robbins, blond, foarte tânăr, era replica cântărețului Sebastian Bach — frumosul Bach — dar, în plus, dur. El afişa siguranța unei persoane obişnuite să înfrunte dificultățile şi să le învingă. Lipsit de o veritabilă cultură muzicală, dar înzestrat cu un talent exploziv, a întemeiat un grup care se bucura de o notorietate în plină ascensiune. Jim reunea frumusețea rece, inima curată, spiritul calculat al unui *golden-boy*.

— Micul meu verişor este un muzician veritabil, l-a lăudat Bob.

— Da?

— Compune cântece rock, a răspuns Bob.

Un surâs sarcastic a curbat uşor colţul buzelor interpretului.

— Un rock glam, cu influenţe roxy, presupun, a spus Jim răutăcios.

— Nu, a protestat Roger. Îmi place *hard-rockul...* şi sunt impresionat de *rock punck. Îi* ador pe *Sex Pistols,* deşi domnia lor s-a cam sfârşit... Asta nu înseamnă că resping muzica pop... muzica pop a lui Michael Jackson a ridicat în slăvi *rock'n roll-ul.*

— Ai cunoscut vreodată foamea? Foamea săracilor ce nu este niciodată satisfăcută?

— Nu, a spus Roger deconcertat.

— Dacă nu ai ascultat niciodată protestele sonore ale maţelor tale goale, nu vei fi capabil să pătrunzi adevăratul sens al muzicii *punk,* al *rock'n* roll-ului.

— Nu am cunoscut foamea, foamea devoratoare... Dar nici Jim Morrison nu a cunoscut-o. El făcea parte dintr-o familie avută. Asta nu l-a împiedicat să devină dumnezeul rockului.

Răspunsul său nu a tulburat aplombul lui Jim.

— Morrison este o excepţie...

— În ceea ce mă priveşte, am încercat amărăciunea... mânia... revolta... Nu am avut o existenţă roz-bombon...

Jim a surâs cu insolenţă.

— Capriciile copilului lui papa, ce se scaldă în opulenţă şi simte din când în când mici dificultăţi, mi se par cel puţin ridicole... Tu eşti vărul lui Bob... Tu eşti deci o parte din lumea lui...

— O lume pe care o disprețuiesc la fel ca voi. Judecata pe care o aveți despre mine este complet eronată. Eu mi-am construit lumea mea, universul meu de culori în care rozul nu există.

Jim a părut interesat de ultima frază a copilului.

— Tupeul nu îi lipseşte. Ai avea curaj să cânţi la pian, aici?... Pentru toţi aceşti tineri îmbătaţi de sex, alcool, marijuana şi... muzică? O muzică ce-şi lansează protestele ca pe nişte izbucniri de lavă ale unui vulcan. Îţi vorbesc cu o sinceritate brutală, pentru că sunt un panchist.

Roger a surâs amuzat.

— Nu vorbiți ca un panchist.

— Ba da. Dar sunt un panchist poet... şi mândru să fiu aşa... Un poet al săracilor, ca Francois Villon, ca Marlow, ca Rimbaud... eu cânt pentru oamenii ce suferă. Priveşte băieții şi fetele ce se înghesuie aici, în jurul nostru. Majoritatea sunt şomeri. Ei caută dacă nu uitarea, cel puțin o uşoară alinare... Muzica punk înseamnă o luptă dură, furioasă împotriva inegalităților, călăilor, mâncăilor, însetaților de aur. Ai putea interpreta o asemenea muzică? Ai curaj?

Îl tutuia cu desconsiderație pe copilul bogat care-şi imagina că, dacă maimuțăreşte, punkul va deveni automat un adevărat rocker. Panchiştii de salon sunt groteşti... Bob s-a simțit obligat să intervină în ajutorul vărului său prea maltratat de Robbins:

— Exagerezi, Jim!

Interpretul l-a ignorat şi a continuat să se adreseze lui Roger, țintindu-l cu ochii lui pătrunzători, ca şi cum ar fi vrut să-l hipnotizeze.

— După ce ți-am spus, îți voi repeta întrebarea: ai curaj să cânți în fața noastră?

— Roger nu se produce în baruri, a spus Bob iritat.

— Te rog, Bob. Mie mi-a fost lansată această invitație, aşa că eu trebuie să răspund.

Roger era un luptător înnăscut. A acceptat propunerea, în ciuda riscurilor la care se expunea:

— Sunt gata, Jim.

Interpretul l-a privit cu o milă caraghioasă.

— Bine. Aşteaptă o clipă.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre locul *disc-jokey-ului.*

— Opreşte-te, Jim, a strigat Bob.

Interpretul era deja intrat în mulțime. Înima lui Roger bătea mai tare ca o tobă lovită de un baterist nebun.

— Această confruntare este ridicolă!

— Nu te amesteca! Este o afacere între el şi mine. Nu sunt copilul bogat cum îşi închipuie el.

Brusc muzica s-a oprit şi vocea *disc-jokey-ului* a anunțat pe un ton jovial:

— Puțină atenție, vă rog! Un foarte tânăr prieten vrea să ne ofere un specimen de muzică punck. Să-l ascultăm! Roger Osborne, te aşteptăm!

Roger s-a ridicat agresiv. Vărul său l-a tras de braț.

— Nu merge! Vor să râdă de tine. Să te demoleze. Respectă demnitatea familiei Huntington!

— Ştii că am rupt orice legătură cu familia de multă vreme. Nu vreau să depind de nimeni... de nimeni....

Când a intrat pe estradă precedat de Jim Robbins, aplauze răzlețe s-au auzit ici şi colo... ezitau... apoi s-au stins...

Roger se afla în fața unui sintetizator vechi, dar încrederea nu l-a părăsit. Ştia să obțină din acest instrument căzut în bătrânețe sunetele de care avea nevoie.

— Amplificatoarele funcționează convenabil, a spus Jim. Orchestra este a ta.

Roger şi-a cântărit şansele. Sintetizatorul manevrat cu rapiditate şi pricepere îi va permite să arate ca o orchestră întreagă. Pian, sunători, instrumente cu coarde, instrumente de percuție... o polifonie perfectă. Microfonul atașat permitea şi un acompaniament vocal. Mâinile sale s-au abătut asupra clapelor. O furtună ritmică ce plângea, urla de durere, o izbucnire de lacrimi — cascadă de clopote — plângeau cu căldură, vibrând asupra unei mulțimi pietrificate de explozia de suferințe sonore. Apoi tempoul delirant s-a domolit, iar vocea dulce, electrizantă a lui Roger a improvizat un poem despre moarte... Moartea lui Jim Morrison, dumnezeul său...

Imobil, Jim Robbins asculta uluit dezlănțuirea de sunete şi de imagini colorate, de o putere evocatoare ce atingea culmea. Cuvintele interpretului construiau o lume miraculoasă, fabuloasă, ce-şi găsea originile în boli, în nefericirile tinerei generații. Adolescenții se regăseau în muzica lui Roger, cu cortegiul lor zilnic de nefericiri, de dorințe nesatisfăcute, de sete arzătoare pe care ei nu o puteau umple...

Apoi cântecul s-a accelerat din nou. Roger s-a dezlănțuit cu furia unui arhanghel care se luptă cu nişte şerpi uriaşi. Tinerii şi-au ridicat brațele purtați de o forță ca un vârtej, de un elan care îi ridica prin tavan aparent volatilizați spre nişte înălțimi accesibile numai nefericiților

care caută disperați lumina, liniștea, bucuria... Roger Osborne le deschide poarta spre paradis... un paradis fără îngeri ce se confunda cu broderia infinită a galaxiilor dansante...

Roger şi-a terminat mesajul cântat, conştient că a fost învestit cu o misiune superioară, şi anume aceea de a face tolerabile mulțimilor legile reci, inexorabile ale imperiului său fără sfârşit şi fără început, energie universală încredințată marilor artişti, poeți şi filosofi, vocația, darul de a învălui realitatea sordidă într-un voal de iluzii... iluziile de frumusețe, de farmec şi de fericire. Astfel deghizată, măreția sălbatică şi crudă a naturii devine accesibilă oamenilor. Lipsiți de spiritualitatea lor aparentă, oamenii se găseau reduşi la nivelul animalelor ce nu trăiau decât pentru a se hrăni şi înmulți, aşteptând inconştient moartea care seceră toate creaturile vii.

Când cascada de aplauze şi de ovații a luat sfârşit, Jim Robbins l-a îmbrățişat pe băiat.

— Sunt atât de fericit că te-am cunoscut, Roger Osborne. Să ştii că nu voi îndrăzni niciodată să cânt alături de tine, pentru că tu arunci, fără să vrei, o umbră asupra tuturor muzicienilor intrați în raza ta. Vei eclipsa şi pe cele mai mari vedete. Iar eu, eu aspir să devin o vedetă, să zbor cu aripile mele.

— Vei reuşi, a spus Roger cu blândețe. Vei reuşi...

— Voi reuşi. Este sigur. Pentru că voi călca peste cadavre pentru a mă impune şi a-mi atinge scopurile...

La întoarcerea la Haslemere, Bob Fontevrault a povestit tuturor despre succesul repurtat de micuțul geniu al familiei. Contele Huntington a făcut involunar o figură ce ascundea în mod imperfect o anumită contrarietate. El sperase să găsească în Roger un demn moştenitor. Toți ceilalți membri ai familiei sale nu erau decât nişte trântori, incompetenți sau nebuni. Contele îl încadra pe Walter Osborne în această din urmă categorie.

Cursa de carting, aşteptată cu nerăbdare de micii concurenți, a început prin semnalul vicontelui Ingram care a tras un foc de pistolet. Micile maşini au țâşnit de pe loc, bolizi în miniatură, care fac zgomot şi scuipă gaze. Roger executa cu

conştiinciozitate sfaturile lui Bob, dar kartul său rula greu ca o vacă. A împins accelerația până la fund, dar rezultatul era acelaşi. Vehicolul tuşea, gâfâia şi, în ciuda eforturilor sale, nu reuşea să se detaşeze de coada plutonului. Plângând de ciudă, Roger a ajuns ultimul la linia de sosire.

William, care-l detesta, l-a privit zeflemitor:

— Micul nostru geniu şi-a stricat reputația!

Contele l-a mângâiat pe nepot care s-a întunecat ca un cer de iarnă plin de nori negri.

— Fiule, data viitoare, vă veți îmbunătăți performanțele. Sunt sigur.

Apoi s-a făcut vid în jurul său. Verişorii săi şi cu prietenii lor s-au îndepărtat de el cu o afectare ostentativă. Nu-i puteau tolera cutezanța de a fi diferit. Unul singur dintre ei, Guy Salisbury, îl privea cu o curiozitate atinsă de un anume interes. La şaisprezece ani, era un jucător desăvârşit de tenis şi căpitanul echipei de baschet din şcoala sa. Prin sfidare, Roger a şters suferința nedemnă de el. În timp ce invitații se îndreptau spre terenul de polo, pentru a asista la un meci interesant, s-a retras în biblioteca de la Haslemere House, unde a descoperit incunabule ce meritau o analiză susceptibilă de a-i îmbunătăți cunoştințele despre lucrări tipărite înainte de secolul al XV-lea.

În dimineața următoare, făcea un duş în camera sa de baie când Guy a intrat brusc. Vesel, cu bună dispoziție, el purta un halat alb, scurt, care-i expunea picioarele deja pline de păr.

— Roger, duşul meu s-a stricat. Mă găzduieşti alături de tine? Duşul tău este destul de încăpător pentru amândoi!

Roger l-a privit uimit. Ostilitatea lui Guy, arătată în prima zi, sub influența lui William, s-a metamorfozat într-o prietenie debordantă. Dar copilul nu a avut timp să-i răspundă căci uşa se mai deschise o dată şi Bob, în combinezon de mecanic, a dat buzna.

— Am descoperit secretul!

— Aveți multe secrete să vă spuneți. Aş fi în plus, aşa că mă retrag. Distracție plăcută!

A ieşit fără să asculte răspunsul lui Roger. Bob nu i-a acordat importanță. A spus:

— William tocmai ți-a jucat o festă. Accelerația karturilor este reglată astfel încât viteza să fie limitată atunci când e vorba de curse rezervate copiilor. Accelerația mașinii tale — am verificat-o — a fost traficată pentru a se reduce viteza sub norma admisă. I-am spus lui Ingram, care nu a luat afacerea în serios. Cică nu e decât o glumă între copii, a adăugat el. Roger, am aranjat o nouă cursă.

Roger a oprit dușul și și-a învelit spatele cu un prosop.

— Mulțumesc, Bob. Îmbătat de viteză, entuziasmat de lecțiile tale, eu mă gândeam să mă dedic curselor de Formula 1. Acum trebuie să renunț la ideea asta. Dacă un mecanic angajat poate să influențeze rezultatul unei competiții, eu mă lipsesc.

A privit combinezonul pătat de ulei.

— Apropo de mecanici. Aș vrea să te întreb ceva. Am văzut într-o revistă de sport fotografia unui pilot de Formula 1 care semăna cu tine. Este vreo rudă de-a ta?

Bob a surâs:

— Eram eu.

— Serios? Nu te vedeam în postura asta.

— Am luat un nume de scenă, pentru a nu provoca rezistență din partea nobilei și susceptibilei mele familii. Cum performanțele nu au fost formidabile, am trecut neobservat. Dar tu, tu faci mereu valuri. Prea multe valuri. Verișorii tăi fug de tine ca de ciumă, iar unchii tăi ar fi mai puțin șocați de un spectacol porno decât de apariția ta subită.

Dosar 326 Roger Osborne Grupul Osborne

Strict confidențial

Domnule,

Fragmentul din manuscrisul Dillon (pp. 105-l54), pe care tocmai vi-l trimitem, confirmă concluziile noastre anterioare.

Primo. Atunci când autorul a descris sumar norocul familiei Huntington, el nu a avut cunostință de dificultățile financiare de care s-a lovit recent contele Huntington. Participarea sa la vastele construcții imobiliare din Londra, ce au suferit un crah -ca urmare a crizei mondiale — i-a cauzat pierderi cifrate la peste trei miliarde de lire sterline.

Contele Huntington va avea de ales: să accepte sprijinul nostru financiar sau să suporte consecinţele unui OPA inamical. Prin intermediul familiei Huntington, noi vom exercita o presiune accentuată asupra lui Roger Osborne.

Secundo. Discuţia dintre Jim Robbins şi Roger Osborne, citată în manuscrisul Dillon (pp. 146-l51) arată starea de spirit a celor doi interpreţi. Este posibil ca recentul contact al lui Jim Robbins cu o persoană suspectă la ora actuală să se fi dovedit inofensiv. În caz contrar, măsuri drastice sunt necesare. Eliminarea fizică nu este exclusă. Evident, noi nu vom ajunge la acest caz limită decât forţaţi de evenimente. Am vrea să evităm o anchetă care se va deschide cu siguranţă de către autorităţi pentru a se elucida cauzele morţii.

Tertio. Ne continuăm investigaţiile asupra domnului Dillon. Scriitor cunoscut în Statele Unite şi în afara ţării, el se află în evidenţa mai multor poliţii secrete. Toţi aceşti oameni îşi fac meseria, precum şi noi o facem pe a noastră. A-i împiedica să meargă pe platbanda noastră este un obiectiv prioritar.

Quatro. Vă trimitem noul nostru cifru. Vă rugăm să folosiţi serviciul de decriptare de acum înainte pentru orice corespondenţă confidenţială.

Vă rog să primiţi, domnule, expresia profundului nostru respect,

Jarvis Penrose

— Poziţia ta de geniu unic în spaţiul Regatului Unit este ruinată, a strigat roşcatul Ted Hastings, ce purta uniforma de la Eton cu o neglijenţă studiată, gen Oscar Wilde, atunci când Roger a intrat în sala de clasă, la terminarea vacanţei de vară.

David Leighton a agitat un ziar pe deasupra unei clăi de păr ridicate pe capul său întocmai ca ghimpii unui arici.

— Se numeşte Nicholas MacMahon şi la patru ani manipulează computerul ca un logician experimentat.

— La vârsta asta tandră Universitatea l-a admis printre studenţii săi, a adăugat Nick Frazer triumfător, tot ridicându-şi spre tavan nasul său lat, ca un pavilion al unei clarinete.

— Micul tău concurent poate repeta de la un cap la altul Enciclopedia Britanică, a

intervenit grasul Burt Linklater. II poți imita?

Sean Goldcrest, căpitanul echipei de crichet, a supralicitat:

— Cunoaşte pe dinafară numele latineşti al tuturor animalelor... vorbeşte franceza şi...

— Şi cântă la vioară Mozart, nu rock, aşa cum pot face toți, a strigat Ben Besford, care a mai bătut un cui în coşciugul lui Roger.

— Ai putea fi bunicul lui Nic MacMahon, a urlat excitat Benjy Crawford, ce a aplicat lovitura mortală.

Roger a râs cu hohot.

— Experiența bătrâneții aliată cu vârsta tinereții! Este ideal! De acum înainte să-mi spuneți *papyl* Să-mi spuneți *papyl*

A început să danseze în cerc, cotcodăcind în felul celor de la Peaux-Rouges.

Profesorul de limba franceză, descărnat ca un hering afumat, a intrat purtând pe umeri o robă neagră care părea agățată de un țăruş. În ciuda aerului său de sperietoare, domnul Thourlow era simpatic şi amuzant. El ținea sub brațul stâng o carte voluminoasă, pe care a pus-o pe catedră. Apoi, cu degetul său atins de nicotină a descris în aer un fel de semn cabalistic în formă de zigzag.

— Domnilor! Domnilor, vă rog, comportați-vă ca nişte gentlemeni!

Liniştiți, elevii s-au instalat la locurile lor. Profesorul a deschis impozanta carte şi a început să vorbească pe un ton glumeț:

— Domnilor, v-am adus cartea recordurilor Guiness. Constat, a spus el întorcându-se spre Roger, că faceți prozeliți, domnule Osborne. Guiness anunță un fenomen remarcabil. Un țânc de şapte ani, Michael Tan, din Noua Zeelandă, a fost acceptat printre studenții Universității din Canterbury, specializarea matematică. Fratele său, David, a realizat această performanță la 13 ani, iar sora lor, Audrey, un pic mai târziu, la 15 ani.

David Leighton a scos ziarul şi a spus pe un ton blazat:

— Vârsta studenților primiți la Facultatea de Ştiințe este în cădere liberă. Ultimul a devenit la patru ani favoritul Universității din Brunei.

— Vă mulțumesc pentru acest supliment de informație, domnule Leighton. Ați auzit, domnule Osborne?

Brunei ne-a lansat provocarea. Nu vă rămâne decât să refaceți timpul pierdut. Nu uitați că reprezentați culorile reunite ale universităților Eton şi Oxford. Dovediți-vă la înălțime.

Perorația domnului Thourlow nu era o simplă invitație politicoasă atinsă de un umor lejer. Cursa contra cronometru făcută de Roger suscita o mare curiozitate, un interes crescând. La început amuzați, apoi pasionați, anumiți studenți şi chiar profesori au făcut pariuri cu privire la capacitățile intelectuale ale acestui băiat care spărgea barierele în care voia conformismul să-l închidă.

Vicecancelarul Marshall şi-a exprimat uimirea în cursul unei discuții telefonice purtate cu decanul Graham.

— Studentul Osborne este un element ieşit din comun. Trebuie să o recunosc. Trece peste examene ca un bulgăre uriaş peste nişte popice. Surprizele oferite de cortexul uman sunt extraordinare. Ați remarcat, dragă Graham, precocitatea copiilor de azi? La zece ani şi chiar la cinci ani ei iau universitățile cu asalt. La opt ani devin ucigaşi în serie, răpitori, traficați...

— S-ar spune că lumea s-a prins într-un vârtej, într-un ciclon care scapă controlului nostru. Geniile precoce se înmulțesc, centenarii, de asemenea. Este o nebunie ce se petrece în jurul nostru. Nebunesc şi gradios.

— Nebunesc?... Poate... Dar grandios?... Este mai puțin sigur... Un singur lucru este cert: cei mici au început să devină vedete în locul celor mari.

— Am mai auzit această frază prin diverse locuri...

— Ați auzit-o şi o veți mai auzi... Iar când vorbesc de cei mari, nu mă refer numai la adolescenți, ci mă gândesc şi la adulți... Ca să revenim la minunea noastră; copii de vârsta lui joacă Nintendo. Roger Osborne creează imagini pe calculator. Efectele speciale, vizualizarea ştiințifică şi imaginile de sinteză îl fascinează. Acum câteva zile şi-a prezentat opiniile în acest domeniu în fața unui amfiteatru de studenți uluiți şi în prezența profesorului. Picturile suprarealiste, cubiste, futuriste, abstracte, simboliste, expresioniste, pe care marele public le privea mai înainte cu o neînțelegere mai curând ironică, îi devin accesibile grație

calculatorului şi imaginilor de sinteză. Ideile lui Osborne nu sunt lipsite de logică... Ştiţi ce m-a impresionat la el? Limbajul său corect, aproape literar. Acest băiat ce predică libertatea de opinie, de moravuri şi care urăşte conformismul sub toate formele, disprețuieşte argoul ce sărăceşte limba vorbită, frumoasa limbă a lui Whitman, a lui Rimbaud sau Rilke. Este o contradicție... Nu împărtăşiţi opinia mea?

Ba da, mai mult sau mai puțin.... Sunt puțin jenat.... Când un copil de unsprezece ani impietează un domeniu rezervat în mod tradițional nouă, adulților, încercăm o anumită încurcătură...

A venit sărbătoarea de Crăciun. Roger înainta cu mare greutate prin mulțimea care invadase trotuarele şi care se oprea în fața vitrinelor feerice, blocând circulația. În buzunarul interior al gecii sale cu forme rotunjite de minge, păstra o mică comoară: nouă sute de lire sterline, pe care contele Huntington i-a trimis ca să-şi cumpere o cameră Panasonic, reperată la Harrod's. Fațada marelui magazin, luminată de ghirlande electrice, îl atrăgea cu forța unui magnet. Copilul ce zăcea în străfundurile ființei sale îşi scotea la suprafață capriciile. A năvălit în raionul de jucării. Lipsit de tandrețe, el simțea nevoia să-şi descarce inima în sânul acestei lumi minunate a iluziilor.În marele hol central, o echipă de fotografi, dirijați de către un tânăr îmbrăcat cu un gust țipător, îşi alegea cu grijă copii decorativi şi îi plasa în jurul unui Moş Crăciun surâzător, încărcat cu daruri. La apariția lui Roger în câmpul său vizual, tânărul a ridicat brațele şi s-a adresat entuziast unui domn în vârstă, cu un aer important, ce arbora o vestă bleumarin cu nasturi aurii.

— Iată-l pe Micul Prinț! Micul Prinț venit din paginile minunate ale lui Saint-Exupery! Micul Prinț în carne şi oase!

L-a luat de mână pe Roger şi l-a arătat, ca pe un trofeu extraordinar, însoțitorului său cu aer important, ce surâdea.

— Ai dreptate, Rick! Este Micul Prinț!

— Îl caut de secole!, a exclamat tânărul. O imagine ideală pentru departamentul Harrod's copii. Un copil genial pentru un magazin genial! Priveşte ce față uimitoare! Iar ochii ce cântă cu inocență şi care pun întrebări fără răspuns. Gura deschisă exprimă uimirea!

Ce fragilitate, ce blândețe! Pletele sale mătăsoase cu bucle ce dansează! Este modelul visat!

Cu mâna sa subțire, domnul cu aer important a ridicat bărbia delicată a lui Roger. Fotografii şi-au îndreptat aparatele spre copil. Fleşurile au început să trosnească.

— Aş vrea să vorbesc cu tată tău, a spus bătrânul domn. Sunt sigur că va agrea propunerea noastră. Îi voi oferi condiții avantajoase.

Roger s-a simțit flatat să fie în centrul atenției tuturor acestor oameni care se învârteau acum în jurul lui. Clienții au fost şi ei atraşi de acest spectacol. Doamnele îşi schimbau impresiile:

— Ce copil drăguț!

— Fermecător!

— Un obiect viu de artă!

— Uimitor!

— Cum te numeşti?, a întrebat tânărul de la egal la egal. Eu sunt Rick.

— Eu sunt Roger.

— Ce nume frumos! Foarte frumos!

— Cine este tatăl tău?, l-a întrebat domnul cu bunăvoință.

— Judecătorul Walter Osborne.

Numele a avut efectul unui cuțit de ghilotină care cade şuierând. Surâsul amical s-a stins. Rick i-a spus cu un ton condescendent, rece:

— Când vom avea nevoie de tine, te vom anunța. La revedere.

Surprins să fie concediat într-un fel atât de cavaleresc, Roger s-a retras. Dar a uitat repede că amorul propriu i-a fost rănit când a ajuns în fața raionului cu obiecte muzicale. A renunțat la camescop şi a cumpărat o chitară dotată cu un sistem electronic complex care îi permitea o paletă bogată de sonorități.

Judecătorul Osborne a fost în mod penibil afectat de alegerea fiului său, care insista să-şi manifeste interesul pentru meseria de histrion. Atât de puternic a fost acest resentiment, încât în seara de Crăciun de-abia i-a adresat câteva cuvinte.

Odată terminată vacanța, Roger a revenit la Eton, bucuros că s-a îndepărtat de tatăl său. Despre mama sa a primit puține noutăți: i-a găsit numele şi imaginea în revistele de balet clasic. Rarele elanuri de tandrețe nesatisfăcută, care anterior îl făceau să sufere, s-au micşorat

treptat într-o vagă tristeţe slăbită odată cu trecerea timpului.

Pentru Roger sfârşitul vacanţei şi întoarcerea la lucru rămâneau o simplă figură de stil. Cum el studiase dinainte majoritatea subiectelor dezvoltate de profesori la tablă, nu avea lecţii de pregătit. În timpul programului, schiţa feţe de băieţi şi de fetiţe, maimuţe, peisaje lugubre sau copulări între oameni cu organe sexuale de dimensiuni enorme, cum apăreau prin stampele erotice japoneze. Desenele sale făceau deliciul colegilor. În timpul examenelor scrise, el le trimitea mici bucăţi de hârtie pe care nota răspunsurile sau soluţiile întrebărilor puse de examinatori. Operaţia se derula fără dificultate, astfel încât popularitatea crescândă a lui Roger se putea uşor explica.

Charles Davenport, tânărul profesor de muzică, l-a inclus printre favoriţi. Roger cânta bine şi corect, iar vocea sa cu un timbru argintiu, de clopoţel, se detaşa de a celorlalţi, ca o pasăre cu aripile desfăcute ce se lansează spre fereastră încercând în zadar să evadeze. Solourile lui degajau o charismă şi o vrajă irezistibile. După ce a descoperit talentul lui Roger la pian, o tehnică fără cusur şi un limbaj armonic perfect, Davenport l-a recrutat în orchestra simfonică a şcolii. Cum dispunea de mai mult timp liber decât colegii lui, Roger îşi petrecea adesea după-amiezile în faţa clapelor albe şi negre ale pianului şi, aşteptându-l pe profesor, se lansa rapid pe pistele vertiginoase ale muzicii rock.

Davenport l-a găsit pe cale să masacreze scumpul pian Beckstein al şcolii cu nişte cântece răsunătoare, care ar fi zgâriat urechile colegilor săi, profesori demni, ostili prin definiţie inovaţiilor muzicale. Purtat de un elan de sinceritate, Davenport i-a încredinţat vioara Ingres. Constituise un grup rock compus din cinci muzicieni, cu roluri bine stabilite: voce, clape, chitară, bas şi baterie. Din raţiuni de disciplină profesională, grupul nu va urca pe scenă, ci va lucra în studio. Clăparul, de curând ieşit de la Eton, îi părăsise pentru a-şi continua studiile la Cambridge. Roger a acceptat fără nicio ezitare ideea lui Davenport care i-a propus să-l înlocuiască pe clăpar. Partenerii lui erau: Danny Grant, 17 ani, voce şi chitară, Will Stanhope, 11 ani, chitară, Bruce

Gordon, 16 ani, baterie şi Davenport, bass. Repetiţiile aveau loc de două ori pe săptămână într-un garaj transformat cu ocazia asta în studio. Spaţiul, prevăzut pentru trei maşini, era suficient pentru nevoile grupului, prezentând, în plus, o bună acustică. Rocker entuziast, Davenport a făcut mari sacrificii financiare, considerabile în raport cu bugetul său subţire, pentru a-şi procura instrumentele muzicale şi echipamentul sonor al unui studio: sintetizatoare, magnetoscoape, expandoare, masă de mixaj, secvenţiometre, flight-cases etc. Roger s-a obişnuit repede cu acest arsenal tehnico-muzical. El s-a bucurat chiar de o extensie de memorie de 657 Ko care i-ar fi permis să găzduiască întreaga filarmonică din Londra.

Roger a fost acceptat fără probleme de noii săi parteneri. Atunci când a cântat la pian o suită de improvizaţii pe o temă de *heavy-metal,* aplauzele au izbucnit în mod spontan. Sămânţa invidiei nu găsea aici un teren fertil. Vocea caldă, comunicativă, colorată a lui Roger nu îl indispunea pe Danny, interpretul titrat al grupului, care oricum trebuia să părăsească formaţia după ce va fi terminat şcoala. Numai frumuseţea frapantă a noului recrut arunca o umbră peste liniştea lui Danny, care îşi imagina că a atins perfecţiunea fizică a lui Adonis. De altfel, el dorea să devină actor.

Bruce, mereu zâmbitor şi gata să-şi inunde prietenii cu glume burleşti, vedea lumea sub un voal roz-bombon. Cu nasul ridicat, faţa rotundă de copil mic şi ochi iscoditori, el i-a arătat o vie prietenie lui Roger încă de la prima lor întâlnire.

Will era fascinat de personalitatea sclipitoare, stranie a acestui nou partener coborât aparent din altă galaxie, însoţitorul său, un ogar alb, blazat şi trândav, avea o alură de prinţ metamorfozat într-un câine princiar.

Davenport a fost impresionat de charisma pe care Roger o exercita asupra anturajului. Într-o seară, după o repetiţie lungă şi obositoare, l-a luat pe Roger la cofetărie. I-a oferit o înghe̦ţată şi un pahar de Coca-Cola. Doris a primit o prăjitură foarte dulce pe care a mâncat-o lent, cu graţie.

— Roger, am plănuit nişte proiecte pentru tine... După reunirea lor în acelaşi grup, se tutuiau.

— Tu ai stofă de interpret, de mare interpret. Imobilizat la pian, lipsit de libertatea de mişcare, de dinamica scenei, vei pierde un important atu. Elton John este o excepție. Agitația neîncetată a lui Axl Rose ce se calchiază pe cântecele sale face să urce până la paroxism febra mulțimii. Aminteşte-ți de Jim Morrison, ce umplea cu personalitatea sa gigantică, cu forța sa magică scena şi spectatorii care erau iluminați feeric. Nu depinde decât de tine să-l egalezi. Nu uita cuvintele mele!

Târziu în noapte...

Culcat pe pat, cu mâinile încrucişate sub cap, Roger privea tavanul visând. Somnul i-a fugit. Tocmai a întrerupt lectura unei cărți, *Vatican Connection*, de Richard Hammer. Nu se putea concentra asupra acestui subiect, de altfel foarte interesant. Gândurile sale îl tulburau. Davenport tocmai i-a întredeschis poarta spre paradis... paradisul rock... Tot ce a învățat, literele, filosofia, istoria, ştiințele păleau în fața soarelui rockului. Această alegere nu antrena încetarea studiilor, ci marca numai deschiderea unei noi epoci din viața sa, afirmarea independenței sale... Ca interpret nu va mai avea nevoie de un sprijin financiar din partea tatălui său, îşi va putea câştiga existența şi astfel se putea bucura de o libertate completă. Dar pentru a atinge acest scop, el trebuie să joace în linişte, căci obstacolele îi pot bloca drumul. Mai întâi, obiecțiile tatălui său — un viitor judecător, pretindea el, nu se poate compromite trăgând după el o reputație de bufon muzical. Apoi vârsta... până la majorat, va trebui să se supună legilor ce limitează libertatea copiilor. Roger a izbucnit în râs. A găsit mijloacele pentru a-şi impune voința...

De câtva timp, Roger avea o problemă stranie, dorința sexuală, fenomen pe care-l cunoştea teoretic, dar pe care nu-l experimentase, un impuls totuşi moderat, dar care îi punea organsimul într-o stare de efervescență. Citise în tratatele de sexologie că erecția penisului nu constituie un privilegiu exclusiv al adolescenților şi adulților, ci că intervine şi la micii copii, fără ca instinctul sexual să le fie trezit. Vise bizare îi traversau somnul. În duşurile din şcoala elvețială a dat într-o zi peste doi

elevi, mai mari, care făceau dragoste. Fără să fie observat, el a luat-o la fugă. În cursul plimbărilor sale pe malurile lacului Leman i-a remarcat pe băieții şi fetele care se îmbrățişau, într-o seară, la Saint-Moritz, ieşind de la un club, a observat un cuplu care făcea dragoste într-o maşină. Mişcările lor sacadate, îmbrățişările frenetice, privirile tulburate explicau clar ceea ce făceau acolo.

Pentru Roger, meandrele sexualității se pierdeau într-o dezordine inexplicabilă, pe culoarele unui labirint apăsător. Aflase despre importanța sexului pentru continuitatea nu numai a speciei umane, dar şi a tuturor ființelor vii răspândite pe toată suprafața pământului. Roger se limita la speculații filosofice, căci la vârsta de unsprezece ani experiența personală îi lipsea, îl deconcerta un obstacol: noțiunea de fruct interzis ce figura în tradiția iudeo-creştină. Termenul de "păcat" şi variantele sale, păcat original al lui Adam şi Eva, păcat mortal ce atrage condamnarea eternă, păcat venal ce atrage pedepse mai mici, căci Purgatoriul poate elibera pe individul uman de sexualitatea sa, îi păreau desuete, în afara realității. Reverendul Opalinsky, de la Trinity Lutheran Church, Latrobe (Pensylvania), declara nedemn că cel de-al zecelea amendament ar fi fost violat de 317 ori în decurs de trei ore al unei emisiuni de la televizor. Sfântul Augustin a stigmatizat organele ruşinoase care scapă de controlul individului, iar călugărul Severinus pretindea că omul este lucrarea lui Dumnezeu de la cap şi până la buric şi a diavolului de la buric în jos. Toate aceste teorii erau valabile ieri, dar foarte discutabile astăzi.

Studiind istoria religiilor Indiei şi Extremului Orient, Roger a constatat cu uimire că budismul nu cunoştea ideea de păcat al cărnii şi că enumera printre fericirile posibile plăcerea simțurilor. Hinduşii Upanişadelor credeau că Dumnezeu să găseşte în lumina stelelor şi în plăcerea sexuală. Roger înțelegea de ce un mare număr de rockeri înclinau spre budism. Ei erau însetați de libetate, urând cenzura puritană. Gustul lui Jim Morrison pentru şamanii indieni, precum şi zelul hinduist al lui George Harrison, chitaristul de la Beatles, nu îl mai şocau.Într-o librărie, Roger a descoperit o carte

semnată de un japonez, Mori Ogai, intitulată *Vita sexualis sau ucenicia amoroasă a profesorului Kanai Shizuka.* Într-o videotecă, el a făcut o a doua descoperire interesantă: filmul *Cercul poeților dispăruți,* ce l-a atras prin parfumul său uşor romantic. Acțiunea se derula într-un auster colegiu american. Roger îşi imagina că aceste două lucrări îl vor ajuta să iasă din labirint, doborând îndoielile care îi luaseră în stăpânire spiritul. A devorat mai întâi cartea, ce povestea viața unui băiat de la vârsta de şase ani şi până la maturitate. Scrisă la persoana întâi, se poate presupune că autorul îşi povestea propriile experiențe. Până la unsprezece ani, vârsta lui Roger, micuțul aflase că bărbații şi femeile au copii, dar nu s-a interesat şi de condițiile naşterii, într-un cufăr al tatălui său, a găsit cărți cu poze colorate, cu subiecte pornografice. I-a privit pe ascuns pe oamenii care urinau pe stradă şi pe tinerele fete goale. Devenit intern la o şcoală secundară, a descoperit sodomia între băieți, comportament care l-a şocat. A căzut victimă a unei tentative de viol, din fericire fără urmări. Dorința sexuală nu l-a turmentat. Practicarea masturbației îl scârbea. La douăzeci de ani, tot virgin, s-a culcat cu o prostituată. A renunțat apoi la un mariaj de conveniență, pentru a părăsi Japonia ca să-şi continue studiile în Germania.

Decepționat, Roger a închis cartea. La apariția sa, în anul 1908, această poveste incoloră a provocat un mare scandal. După aceea moravurile au evoluat, libertatea sexuală s-a generalizat. Oricum, Roger nu avea nicio intenție să-şi păstreze virginitatea până la douăzeci de ani. Impulsuri vagi îi inspirau deja idei extravagante. În schimb, *Cercul poeților dispăruți* l-a extuziasmat. Idealismul tinerilor din colegiu avizi după frumos şi vis, iubirea lor pentru poezie şi pentru reprezentările dramatice au aprins mânia anumitor părinți — burghezi cu gulere albe -plini de prejudecăți, materialişti şi care disprețuiau artele. Conflictul dintre cele două tendințe trebuia să se finalizeze cu o tragedie. Roger a văzut şi a revăzut acest film care i-a acentuat oroarea de conformism.

Pudibonzii detestau *rock'n roll-ul,* dar aversiunea lor ascundea o gelozie furioasă.

Greierele şi furnica, celebra fabulă a lui La Fontaine, îşi pierdea valoarea moralizatoare, în versiunea nouă, de la sfârşitul secolului al XX-lea, greierele era ridicat pe culmile gloriei. Idolatrii se precipitau la picioarele sale. În timpul iernii, furnica insignifiantă privea invidioasă la televizor, iar greierele, plin de aur, se bronza pe plajele de la Miami, Coasta de Azur sau la Copacabana.

Locuind la doamna Gertrude Inskip, matroană rotunjoară, simpatică şi limbută, Roger îl avea ca vecin de cameră pe Bruce Gordon, expansivul baterist, care-i arăta o prietenie fără cusur. Cinau împreună, vorbeau despre toate şi despre nimic, se izolau de ceilalți locatari ai pensiunii care îi priveau cu o gelozie bosumflată. Seara, Bruce îl invita în camera sa, punea instalația radio în funcțiune, ce deversa undele sonore ale ultimului compact disc cu REM, Extreme şi Red Hot Chilii Pepers, grupurile sale favorite. Ascultau încântați muzica lor răsunătoare. Bruce a țipat în cel mai pur stil al tinerilor branşați: „super!", „fantastic!", „formidabil!". Roger îl uluia cu analiza comparativă a cântecelor, presărată cu termeni savanți şi colorați, inventați de criticii rock experimentați.

Adolescenții de la Eton, reduşi la o companie permanentă a băieților, îl priveau pe Roger cu o vagă emoție ce disimula o dorință sexuală nediferențiată. Roger, încă preadolescent, avea aerul unei fetițe. Întărit cu psihologie şi sexologie şi, după ce citise cartea lui Mori Ogai, el se prefăcea că nu le observă avansurile.

Grupul dirijat de Davenport continua repetițiile. Solourile vocale ale lui Roger se lansau în felul unor incantații magice închinate dumnezeului rockului. După o epuizantă după-amiază de înregistrări în studio, Bruce i-a spus, făcându-i complice cu ochiul:

— În această seară vom sărbători. Trebuie să celebrăm ultimul tău solo. Ai fost extra-ultra!

Tot grupul, ca şi Davenport şi inginerul de sunet, angajat recent, era entuziasmat. Era primul disc al formației *Happy Ones.* Profesorul îi prevedea un succes sigur.

Reîntorşi acasă, Bruce l-a invitat pe Roger la obişnuita lor şedință de muzică înregistrată. A închis uşa cu cheia şi i-a aruncat însoțitorului său, puțin alarmat,

un surâs misterios. Apoi a deschis o valiză prevăzută cu un cod secret şi a scos mai multe sutiene, slipuri de dantelă şi i le-a arătat excitat.

— Vrei să le încerci?, l-a incitat cu ochii strălucitori. Roger a înțeles despre ce e vorba.

— Prefer să o faci tu, a spus el în expectativă.

Fără să fie rugat, Bruce începuse deja. S-a dezbrăcat lent şi a rămas gol. La şcoala din Geneva, în sala de baie, Roger vedea deseori băieți goi până la piele, dar nuditatea lor nu i-a făcut nicio impresie. Stripteasul lui Bruce îl tulbura, dar când i-a văzut sexul întărit ținut captiv în dantela slipului, a izbucnit în râs. Bărbatul travestit i s-a părut ridicol, grotesc. L-a părăsit pe Bruce, ce a rămas consternat, şi s-a întors în camera sa, fără să-şi poată stăpâni veselia.

Anul şcolar se apropia de sfârşit. Grație statutului său particular, Roger făcea naveta între Eton, locul unde prezența sa era simbolică, şi Oxford, locul unde îşi dădea examenele. În afara partenerilor lui din grupul muzical, nu avea prieteni. După tentativa eşuată de a realiza cu el o legătură particulară, Bruce se arăta rece. Danny, traumatizat de performanțele vocale ale lui Roger, şi-a înmulțit absențele de la repetiții. Se simțea eclipsat de personalitatea acestui copil care nu avea teamă să-şi afirme superioritatea, care se purta ca şi cum totul i s-ar fi cuvenit. Davenport, după ce a contribuit la ascensiunea lui Roger, se simțea trădat. Acest protejat ingrat ataca acum propriul său domeniu, compoziția. Atâta vreme cât Roger se mulțumea să improvizeze, Davenport nu găsea nimic rău de spus. Dar când s-a prezentat timid cu partitura cântecului *Goană printre stele*, un cântec lin, de concepție nouă, ce alia melodicitatea cu ritmul, totul de o frumusețe perfectă, în mod involuntar copilul l-a umilit, i-a demonstrat că el nu era decât un profesor de muzică pretențios, ce-i maimuțărea pe compozitori. Davenport a trebuit să se încline în fața evidenței. Avea de-a face cu un creator. Cu un autentic compozitor. Agenții care au descoperit talentul lui Michael Jackson copil trebuie să fi avut aceeaşi emoție estetică. Ce atitudine ar trebui să adopte?

Numai Will accepta această situație cu liniște. Succesul lui Roger îl făcea fericit. Era singurul prieten al lui Roger. Davenport a decis să includă melodia *Goană printre stele* printre cântecele de pe discul *Happy Ones,* pe care mai figura un cântec mediocru al lui Danny. Profesorul l-a admis pentru că nu credea în concurența sa; înalta calitate a muzicii sale va stimula eventual vânzarea discului. Cuvintele inspirate de viața agitată a unui rocker mort în urma unei supradoze reaminteau de avânturile lirice ale lui Jim Morrison, marele model al lui Roger.

Apariția compact-discului a coincis cu sărbătoarea de 4 iunie, celebrată cu mare fast la Eton. Orchestra simfonică şi corul şcolii au prezentat un concert ce a avut un real succes. În schimb, compact-discul lansat de un producător obscur şi distribuit de un serviciu mediocru de difuzare a înregistrat un eşec complet. Pentru a evita trăsnetele din partida conservatorilor, prin definiție împotriva rockului, Davenport se ascunsese sub un pseudonim, Phebus. El a utilizat aceeaşi stratagemă şi pentru tinerii săi parteneri, ce se văzură împopoțonați cu nişte nume inventate: Little Boy, George, Ricks şi Sonny. Descurajat de eşecul discului, Davenport a abandonat grupul, care astfel s-a dizolvat.

Flancat de cățeluşa sa albă, culcată la picioarele sale, Roger stătea nemişcat în fața tatălui său aşezat la masa de lucru. De la întoarcerea la Londra, se întâlneau pentru prima oară. Judecătorul îl privea cu un ochi critic. Fiul său nu surâdea niciodată. De fapt, nu i se oferise niciodată ocazia de a-şi manifesta mulțumirea, plăcerea, bucuria. Între ei se ridica o barieră de neînțelegere. Relațiile nu se puteau deloc îmbunătăți, astfel încât nici tatăl, nici fiul nu cedau niciun centimetru din terenul fiecăruia. Este trist să dai naştere unui geniu, se gândea Walter. Sau un simulacru de geniu, căci termenul „simulacru" îl satisfăcea mai mult. El refuza opinia generală ce-i atribuia lui Roger o capacitate aflată cu mult peste norme. Într-o zi această falsă reputație se va evapora ca un balon spart. Această perspectivă imaginară îi procura o stranie satisfacție. A constatat cu un început de rea conştiință că dorea ratarea fiului său, că-i voia eşecul. Citise cărți ştiințifice

despre copilărie şi adolescență pentru a se documenta, pentru a adopta un comportament adecvat cu privire la Roger, dar tratatele consultate nu furnizau nicio indicație despre micile genii.

— Roger, am primit o scrisoare semnată de vicecancelarul Marshall care mi-a solicitat o întrevedere. Vrea să îmi vorbească despre tine. Se pare că i-ai făcut o impresie foarte bună. Vicecancelarul nu a specificat termenul *geniu,* dar aprecierile sale merg în acea direcție.

Roger îşi păstra impasibilitatea. Walter a reluat după o scurtă pauză:

— Tu studiezi filosofia. Reaminteşte-ți ce scria Schopenhauer despre genii. Cu puterea de a-şi fixa privirea asupra stelelor, geniul nu percepe obstacolele apropiate şi cade în gropi.

— Este un risc să alergi, domnule.

— Te sfătuiesc, Roger, să nu pierzi niciodată contactul cu realitatea. Modestia este un merit.

— Modestia, a spus Schopenhauer, este o umilință prin care ființele înzestrate cu calități excepționale caută să se facă iertate față de cele care nu le au. El a adăugat că modestia este o virtute pentru imbecili, căci ea le ascunde orgoliul.

Walter a dat acestei replici semnificația unei provocări. Părinții se obişnuiesc treptat să facă mici concesii copiilor, pe măsura dezvoltării lor normale. Roger ardea etapele. El respingea constrângerile autorității. Religia sa era rebeliunea deschisă. Roger era, se pare, victima unei dereglări genetice. Judecătorul a făcut un efort să se acomodeze împrejurărilor.

— Mă gândesc să îți ofer o vacanță la Ibiza.

Roger avea însă alte proiecte. A adus un pretext plauzibil:

— Aş vrea să rămân la Londra. Am foarte mult de lucru. Judecătorul a oftat.

— Îți voi remite o carte de credit. Pentru cheltuieli. Te voi înscrie în clubul meu de tenis.

— Mulțumesc, domnule. Voi profita de bunăvoința dumneavoastră.

Tatăl şi fiul erau ca doi străini ce locuiau sub acelaşi acoperiş.

Roger a primit permisiunea de a ieşi singur în oraş, dar cu o restricție: să se întoarcă acasă la ora zece. Voia să se bucure din plin de această libertate. Se

plimba pe străzile Londrei, privind cu aviditate oamenii, vitrinele, imobilele. Oraşul văzut prin geamul unei maşini este diferit de cel parcurs de un pieton ce se împiedică de alți pietoni, ce se pierde în mulțime, se opreşte la culoarea roşie, aspiră mirosurile ce se suprapun, parfumurile, benzina, mizeriile, florile... Albă ca aripile unui înger, Doris îl urma cu mersul său nonşalant.

Roger fixa tinerii îmbrăcați în piele şi cu capul ras — nu total, cu excepția unei coame verzi, albastre sau roşii — ce ocupau partea superioară a trotuarului şi scrutau cu îndrăzneală şi dispreț pe burghezi. Ei se îmbrățişau în plină stradă şi făceau dragoste în pasajele întunecate, ignorând indignarea oamenilor în vârstă, îngroziți de tinerețea depravată şi fără jenă. Cei eleganți purtau pantofi de sport ce costau 200 lire sterline şi ginşi Levi sofisticați.

Roger nu a vrut să folosească cartea de credit pe care i-a dat-o tatăl său. Era destul de mare pentru a câştiga bani şi a-şi construi propriul viitor. Pentru a adormi neîncrederea judecătorului, frecventa cu asiduitate clubul de tenis. Dacă îşi rezerva diminețile pentru activitățile sportive, păstra zelos după-amiezele pentru ocupațiile sale secrete. Roger urma pas cu pas realizarea ideii care dansa de multă vreme în capul său, aceea de a reconstitui grupul *Happy Ones.*

Contactați, Will şi Bruce au acceptat cu bucurie propunerea sa. Danny a cerut un termen de gândire înainte de a se pronunța. Un argument a contat pentru ezitările sale ultime. După plecarea lui Davenport, direcția grupului îi revenea lui, datorită vârstei sale mai mari. Roger a sugerat această formulă, căci ascendentul său asupra lui Danny îi va permite să-şi impună voința dacă va fi cazul. Euforic, băieții au sărbătorit reînvierea formației şi aniversarea de doisprezece ani a lui Roger. Repetițiile au început în garajul lui Stanhope. Repertoriul s-a îmbogățit cu patru noi cântece compuse de Roger. Partenerii săi l-au felicitat.

— Uimitoare!, a strigat Will entuziasmat.

— Superbe!, a exclamat Bruce.

— Vor face să se umple străzile!, a supralicitat Danny sincer admirativ. Sper că ne vor aduce şi bani.

— Să fiți siguri de asta. Concertele noastre vor aduce mulți bani.

Bruce râdea de îşi scutura burta.

— Mă dezamăgeşti, Roger. Vorbeşti ca un mic capitalist.

— Iată o mare eroare de raționament. Nu mă interesează bogăția. Banii îmi vor permite să nu mai depind de nimeni. A nu avea bani, un minimum de existență, este degradant. Dar Vițelul de aur nu va fi niciodată obiectul cultului meu.

A câştiga bani... Pentru Roger problema se punea cu mare acuitate. Angajamentul eşuat de la Harrod's i-a dat o idee. A consultat câteva cotidiene importante la rubrica „Cereri şi oferte de serviciu" şi a găsit ceea ce căuta. Mari magazine şi reviste de modă recrutau băieți şi fete pentru a-şi ilustra cataloagele de modă pentru copii. S-a prezentat la departamentul de publicitate al casei de modă Warren and Hopkins, unde a constatat că este în concurență cu vreo treizeci de candidați transpirați de emoție şi escortați de mamele lor îmbrăcate de sărbătoare. Cinci mici concurenți au fost reținuți, printre care şi Roger.

— Nu sunteți însoțit de mama dvs.?, l-a întrebat o femeie bogat fardată, elegantă, cu părul argintiu, preşedinta comisiei de selecție.

Prevăzuse această întrebare şi avea pregătit un răspuns:

— Sunt orfan, doamnă. O mătuşă se ocupă de mine.

— Oh, sărmanul copil! Atunci, să duceți vestea cea bună mătuşii. Sunteți angajat. Dar să ştii că pentru semnarea contractului avem nevoie de acordul scris al mătuşii dvs. Să-i transmiteți acest formular. Ea este tutorele, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

Dar Betsy a refuzat să se preteze la această şmecherie. El i-a explicat că nu avea decât să-şi pună semnătura pe un document, fără să adauge nimic. A insistat atât de mult, încât a câştigat războiul, iar bucătăreasa a fost convinsă. În ziua următoare, odată formalitățile îndeplinite, Roger a participat la prima şedință profesională în calitate de manechin, în studioul unui fotograf la modă, Henry Mowby, un personaj surâzător, între două vârste, care purta lanțuri de aur la un extravagant costum de muncă. Asistenții

săi — o tânără surâzătoare şi cochetă, precum şi un adolescent simpatic cu alură vag efeminată -care-l asurzeau pe Roger cu pălăvrăgeala lor, l-au dezbrăcat, complimentându-l cu privire la fața sa şi la liniile armonioase ale corpului.

— Ce mic e!

— Şi dulce ca o fetiță!

— O mică comoară!

— Acum vei proba costumul de tenis!

Roger s-a executat, puțin ofuscat de aprecierile lor ce-l reduceau la nivelul unui puşti abia ieşit din copilărie. Domnul Mowby îl mânca din ochi, tot examinându-l din toate unghiurile. Apoi a făcut o mulțime de instantanee.

— Admirabil!... Superb!... Întoarce-te... Strânge brațul!... Aşa... Priveşte obiectivul cu un aer ştrengăresc... Imaginează-ți că eşti un actor de cinema ce vrea să-şi cucerească partenera... Regizorul este foarte exigent... El îți comandă o atitudine sexi... Aşa... Bravo!... Voi face din tine manechinul anului. Îți voi deschide porțile Hollywoodului.

Asistenții i-au cerut să poarte mai multe costume, majoritatea de sport. Nu era totuşi obositor, căci domnul Mowby îi acorda pauze dese, iar asistenții îi ofereau băuturi răcoritoare. O atmosferă veselă, de sărbătoare. În timpul unei pauze, Roger a făcut cunoştință cu un băiat de paisprezece ani, Edmond Hutton — Ed —, foarte simpatic, timid şi aparent înfometat, căci devora prăjiturile. Încălțările de marcă, blugii deşirați şi foarte strâmți, tricourile şi bluza din bumbac trădau o lungă folosire. Simpatia dintre cei doi băieți s-a transmis natural, după principiul vaselor comunicante. După încercările preliminare, Roger şi Ed Hutton au obținut condițiile cele mai avantajoase şi promisiunea unui angajament de lungă durată.În studioul domnului Mowby, Roger a întâlnit numeroşi băieți şi fete. Anumiți adolescenți, toți frumoşi şi atrăgători, reveneau adeseori. Alții dispăreau. Roger poseda un statut privilegiat. În timp ce majoritatea copiilor primeau un cec de cinci sute de lire sterline pe săptămână, el a atins plafonul, primind o mie de lire pentru aceeaşi perioadă. Roger îşi asuma conştient un risc. Imaginea sa va apărea în revistele de modă, dar această perspectivă nu îl îngrijora. Tatăl său nu citea decât dosare, tomuri de drept şi ziarul *Times*.

Modelingul, bine plătit şi distractiv, i-a impus o activitate suplimentară şi minuni de ingeniozitate. Dimineața el juca un set de tenis, pentru a face un act de prezență, apoi părăsea clubul, se îmbarca în primul autobuz şi mergea la domnul Mowby. După-amiaza participa la repetițiile grupului. Adesea, Danny îşi ducea partenerii la marile concerte rock de pe Wembley. Reîntors la Wilton Crescent, scria versurile pentru cântece, îşi pregătea examenele şi, pentru a se destinde, parcurgea ultimele romane de succes. În cele din urmă, adormea epuizat, cu capul sprijinit pe o carte deschisă sau pe caietul de notițe, o ultimă frază întreruptă... Bucătăreasa, atentă, îl dezbrăca şi îl culca fără ca el să-şi dea seama. În ziua următoare, lua programul zilnic *da capo*. *Î*ntr-o zi, l-a invitat pe Jim Robbins la o repetiție a grupului *Happy Ones*. Jim a fost cu adevărat entuziasmat de prestația lor, astfel încât le-a propus să cânte în deschiderea concertului grupului său, *Deadly Sinners*. Pentru Roger şi prietenii săi era un eveniment considerabil, care inaugura ieşirea lor în public. Prestația lor impecabilă a fost remarcată de presă. Patronul unui club literar le-a oferit un contract pentru şase luni. Deşi condițiile erau satisfăcătoare, au refuzat. Sfârşitul vacanței se apropia. Şcoala îşi cerea drepturile. Danny, în calitatea sa de şef al grupului, se preocupa de găsirea unor angajamente ocazionale şi bine plătite. Voia să-şi demonstreze utilitatea şi, în acelaşi timp, să contrabalanseze eforturile lui Roger, care cumpărase pentru grup — din veniturile sale — un sintetizator de 76 piste, o masă de mixaj, o baterie completă şi amplificatoare sofisticate.

Grupul şi-a făcut debutul la o nuntă într-o grădină din Notting Hill. Cei patru muzicieni s-au descurcat atât de bine, încât tinerii căsătoriți, părinții şi invitații lor le-au plătit în plus pentru a continua programul până la răsărit. Adolescenții din cartier, atraşi de acest concert de rock în miezul nopții, au început să danseze în stradă. Vecinii, scandalizați de zgomot, au alertat agenții de ordine publică, care au intervenit cu un zel moderat. Acesta a fost primul contact al lui Roger cu poliția. El a reeditat experiența lui Jim Morrison.

Cu inima bătând puternic, a ajuns la răsărit acasă şi a constatat că absența sa nu a fost observată.

La Notting Hill, reputația grupului *Happy Ones* a început să lase urme. Erau chemați la nunți, la botezuri, la Bar Mitsva. Danny radia de fericire. Îşi imagina că are un cap de om de afaceri. În realitate, clienții mai puțin fericiți erau mulțumiți să danseze la petrecerile lor pe muzica unui bun grup rock, pentru un preț relativ moderat. Pentru prima oară în viața lor, Danny şi prietenii lui au încasat bani, din munca lor, pe care i-au cheltuit fără să le mai țină socoteala.

Recomandat de Roger, Ed Hutton s-a ataşat de grup. Se ocupa de aparatura electronică cu o abilitate remarcabilă. Fruntea sa, mai înainte întunecată, acum s-a luminat, iar ochii i-au devenit strălucitori. Chiar şi timiditatea i-a dispărut. Arăta acum multă siguranță. Dar în ciuda acestor ameliorări nete a stării sale financiare, purta aceleaşi haine vechi.

Aproape în fiecare dimineață, se întâlneau la domnul Mowby. Într-o zi, fotograful le-a arătat triumfător *Esquire, Arena, Sky* şi *Hommes Vogue* ce le etalau imaginile de manechini sofisticați, sub marca Warren and Hopkins. Roger a constatat cu satisfacție că numele său nu figura. Pentru a sărbători evenimentul, domnul Mowby le-a oferit o bogată gustare.

— Hollywoodul nu este departe, a exclamat el.

Ed Hutton naviga pe o mare paradiziacă. Se vedea deja alături de Jason Priestley, Luke Perry şi Chistian Slater, vedete ale unui serial TV. Lucid, Roger ştia să separe visul de realitate.

Happy Ones au asistat la carnavalul pitoresc de la Notting Hill, dar fără a participa. Imigranții, în special din Jamaica şi Trinidad, roiau. Comunitatea neagră îşi afirma hegemonia culturală bogată, exuberantă, împestrițată. Formațiile lansau în eter sunete delirante de calipso, regae, soca, funk. Întrarea formației *Happy Ones* pe piața muzicală din Notting Hill nu a determinat excitarea populației de culoare.

Domnul Mowby a fost extrem de afectat atunci când Roger l-a anunțat că trebuie să-şi întrerupă activitatea de manechin din cauza plecării la Eton. Pentru a mai şterge din tristețe, băiatul a promis să-şi reia

munca în timpul vacanței de Crăciun.În timpul ultimelor şedințe, Ed a lipsit de la apel fără să-l prevină pe domnul Mowby. Fotograful i-a mărturisit lui Roger îngrijorarea sa, care s-a hotărât să meargă să-l caute. După ce a obținut adresa, a luat un taxi. Şoferul s-a orientat bine prin labirintul din Bethnal Green şi l-a lăsat în fața unei case vechi, la fel de mizerabilă ca şi imobilele decrepite ce mărgineau strada. A fost primit de o femeie despletită, replică a bătrânelor vrăjitoare descrise de Dickens. În interiorul unui culoar strâmt, a fost lovit de un miros de mucegai şi de urină de pisică. Copii în zdrențe îl priveau cu un aer pe jumătate curios, pe jumătate ostil. Condus de femeia ce îi surâdea cu o amabilitate forțată, a ajuns la Ed, culcat pe un pat cu cearşafuri murdare. Bandajele îi dădeau piciorului său stâng proporțiile unei labe de elefant. Jenat că este găsit în această stare tristă, Ed i-a explicat că a fost lovit de o maşină. Fractura, după opinia medicului curant, nu îi va lăsa vreo urmă, aşa că va putea să-şi reia ocupația sa de manechin. A adăugat că toți banii i-au servit la întreținerea familiei, ceea ce explica indecența ținutei sale. Tatăl său, fraților, surorile, deşi buni de muncă, erau în şomaj. Roger a disimulat dezacordul. A scos din portofel cinci sute de lire, tot ce avea la el. Nu şi-a păstrat decât nişte bani pentru taxi.

— Te rog sa iei aceşti bani, Ed. Pentru cheltuieli urgente.

— Nu, nu pot...

— Taci din gură! Îmi vei restitui banii atunci când vei fi patronul unei mari case de modă. Domnul Mowby te aşteaptă cu nerăbdare. Îți voi scrie de la Eton. Ne vom revedea în timpul vacanței de Crăciun.

Mama lui Ed l-a servit cu un ceai cu gust de leşie. Roger a băut afişând o mare apreciere, dar fără a reuşi să-l înşele pe prietenul său.

La Eton, mulțumită decanului Graham, ce se arăta înțelegător, Roger avea libertatea să-şi pregătească examenele cerute la Universitate. Într-o scrisoare către bunicul său Lusignan, el a răspuns că sfârşitul anului îl va găsi cu titlul de *Bachelor ofArts şi Bachelor of Science*, titluri ce corespund licenței în litere şi în ştiințe. La paisprezece ani, el spera să obțină diploma PhD, adică de doctor.

După un început promițător, grupul *Happy Ones* era practic dizolvat: Danny s-a înscris la Universitatea din Londra, Will şi cu Bruce erau la Eton, iar Roger era în cea mai mare parte a timpului la Oxford. Formația era în adormire, aşteptând condiții propice pentru ieşirea din letargie.

Doamna Inskip era impresionată de zelul tânărului său locatar, ce lucra zi şi noapte, dar îşi găsea timp şi pentru a privi la casete video, a scrie versuri sau a cânta la pian propriile compoziții. Reputația lui Roger depăşise deja incinta Universității. Doamna Inskip furniza mereu prietenelor sale, foarte curioase, noutăți cu privire la acest copil minune.

— Şi fetele? Fetele?, a întrebat-o o femeie de cincizeci de ani cu părul roşcat şi cu ochii strălucitori de plăcere.

— Nimic de acest gen, a răspuns doamna Inskip. Este totuşi un copil!

O femeie uscățivă, fardată excesiv, care, la patruzeci de ani îşi dădea aere de Marylin Monroe, a spus:

— La vârsta sa, nepotul meu, Irving, face curte tuturor fetelor din vecini.

Doamna Inskip a rămas interzisă atunci când a abordat-o un ziarist, cu un surâs profesional:

— Toate ziarele publică articole despre capacitățile intelectuale ale copiilor supradotați. Pe noi ne interesează în special viața privată a locatarului dvs.

Doamna Inskip l-a privit uimită. Acest individ cu ochi indiscreți de viezure arăta aceeaşi curiozitate bolnavă ca şi cea a prietenelor sale.

— Muzica este pasiunea lui.

— Nu m-ați înțeles, dragă doamnă. Mă refer la prietene... Înțelegeți ce vreau să spun...

— Are drept însoțitor un coleg de şcoală... Puțin mai mare ca el.

— Relații... să zicem... particulare...

— Particulare?... ce vrea să însemne asta?

— O prietenie... homo...

Doamna Inskip a adoptat o atitudine demnă şi a ripostat cu hotărâre:

— Adică să trădez secretele locatarilor? Eu conduc aici o pensiune de familie... deci, respectabilă sub toate aspectele...

— Ziarul meu ar fi dispus să plătească bunăvoința dumneavoastră... Vă asigurăm

totodată o publicitate gratuită... Dar dacă preferați discreția, ne conformăm dorinței dvs....

Roger adora visul, evanescența sa şi, în mod paradoxal, forța sa. Numai oamenii valoroşi cunosc valoarea visului, aptitudinile, talentul, capacitățile creatoare pe care le concede idolatrilor. Roger plonja adeseori în vise cu voluptatea unui înotător ce se lansează de la o trambulină în undele albastre, a unui surfer care înfruntă de pe planşa sa jocul fantastic al valurilor înalte, a unui explorator care atacă cu nerăbdare spațiile necunoscute, a unui cercetător ce analizează înfrigurat secretele naturii...

Dinamica visului aliată cu spiritul său creator furnizau imaginației sale fertile schița poemelor sale, a cântecelor, dar şi răspunsul unor construcții ştiințifice. Desigur, el nu-l imita pe Einstein, care nu se culca fără să aibă prin preajmă un creion şi o foaie de hârtie, pentru a înscrie când se trezeşte soluțiile pe care visele le aduceau problemelor sale. Visele dispuneau de o asemenea forță încât persistau în memoria sa multă vreme, în mod normal, visele se uită repede, dar pentru marii artişti

— scriitori, poeți, pictori, actori — visele constituie o sursă de inspirație inestimabilă. Din imperiul viselor a ieşit Frankenstein, al lui Shelley, Dr. Jeckill şi Mr. Hyde, al lui Stevenson, *Castelul din Otrante,* de Walpole, operele lui Rimbaud, Breton, Morrison, Sartre, Aragon, picturile lui Picasso, Chirico, Dali, Dubuffet, Pollack. Suprarealiştii şi-au propus să exprime funcționarea gândirii, a visului sau a delirului. O pretenție, să recunoaştem, ce frizează absurdul, căci este peste puterile omului să exprime inexprimabilul, să definească indefinibilul. Culmea a fost atinsă atunci când mai multe modele ale suprarealismului au avut nefericita inspirație să asocieze suprarealismul cu marxismul. A alia visul cu materialismul dialectic înseamnă a uni focul cu apa sau sublimul cu vulgarul.

Pentru Roger visul nu era numai o sursă inepuizabilă de inspirație. Visele sale depăşeau intensitatea vieții reale. În aceste vise apărea adesea un sclav egiptean care, împreună cu câteva duzini de milioane de sclavi, împingeau cuburi de piatră spre

vârful unei piramide. Alteori, visa un cavaler îmbrăcat în zale, omorât în Palestina în timpul cruciadelor, sau un rechin cenuşiu ce înota prin adâncurile sumbre ale oceanului, ori un albatros ce aluneca cu aripile albe, larg deschise, pe pantele mângâietoare ale vântului....

Straniul intervenea atunci când Roger se identifica cu toate aceste fiinţe, aparent atât de diferite. Profesorul Kingsley, mentorul său, îi explicase cu răbdare că anumiţi subiecţi supuşi unui somn hipnotic îşi retrăiesc viaţile lor anterioare. Un şoc traumatizant produs cu câteva sute de ani mai înainte asupra individului, ce se afla pe firul vieţilor lui succesive, a produs nişte efecte nocive asupra persoanei vii de acum. Visele, ce făceau ca din inconştient să ţâşnească experienţele tragice, puteau deveni periculoase. Un om normal, căzut sub imperiul unui vis foarte violent, este capabil să-şi ucidă soţia ce doarme alături de el; odată trezit, el constată cu groază că a comis o crimă fără motiv. Este un efect pervers al unui vis devenit coşmar sub forma sa cea mai rea.

Un vis erotic, inedit pentru Roger, i-a provocat prima experienţă sexuală. După o senzaţie fantastică de plăcere, s-a mişcat în somn şi a constatat tulburat şi jenat că o mică pată umedă a maculat cearşaful. Roger aflase din anumite tratate despre sexualitatea din Evul Mediu, teorii care l-au uimit şi amuzat prin extravaganţă. Anticii credeau că spiritul morţilor copulează cu oamenii vii în timpul somnului... Poluţia nocturnă nu era decât o consecinţă palpabilă a acestui schimb. Kabala denunţa pe incubus — demoni masculini — şi pe sucubus — demoni feminini — care se culcau cu oamenii. Teologii catolici admiteau chiar că incubus pot chiar să dea naştere la copii cu femeile care le deveneau un fel de suport, servanţi ai lui Satana. Chiar şi în zilele noastre, un cuplu de englezi au pretins cu candoare că o fantomă i-a violat.

Pentru Roger, trezirea instinctului sexual i-a revelat existenţa unui nou mod de viaţă care îl atrăgea cu puterea unei găuri negre.

La începutul lui decembrie, doamna Inskip a primit vizita unei verişoare, doamna Penelope Deathridge, însoţită de fiica sa, Aretha, care la vârsta de paisprezece ani părea de şaisprezece.

Aproape zilnic, Penelope lua trenul de Londra, fără să se îngrijoreze de fiica sa, care ar fi încurcat-o în afaceri. Pentru a păstra intactă virtutea nepoatei sale, curtată de tinerii locatari, doamna Inskip i-a încredințat-o lui Roger, cel mai mic şi aparent cel mai înțelept din toată banda. Copil supraînteligent, metamorfozat într-un seducător preadolescent, el s-a comportat ca un perfect gentleman. Deşi fetița îi suscita un viu interes, el nu a exteriorizat nimic. Roger a invitat-o în camera sa şi i-a pus câteva discuri. Dar nu a uitat să lase uşa deschisă. I-a oferit înghețată la o cofetărie şi a invitat-o la cinema. Aretha iubea în special mica seară cu plante medicinale amenajată de doamna Inskip, adeptă a homeopatiei. Arbuştii acoperiți cu zăpadă îi împiedicau pe cei din casă să vadă ceea ce se petrecea în construcția vitrată. Aşa că într-o zi, Aretha a găsit un pretext oarecare pentru a-l ruga pe Roger să o însoțească în seră. Ea era frumoasă şi conştientă că place. A cuceri pe acest băiat suspicios şi probabil neexperimentat îi întărea amorul propriu. Aretha a aruncat o privire rapidă înspre uşă pentru a se asigura că este închisă, apoi s-a apropiat de Roger şi buzele ei au atins buzele lui. Sărutul se prelungea, salivele lor se amestecau. Aretha a început expertă să-i exploreze corpul. Degetele sale de vrăjitoare i-au atins ceafa, urmărind lent curbura umerilor, apoi a început să-i frământe pieptul. Ea i-a deschis încet cămaşa. Degetele sale tot mai impertinente zburau ca nişte mici păsări pe torsul gol, apoi au coborât de-a lungul corpului, strâns lipit de al său, i-a atins coapsele, apoi i-a mângâiat sexul, care era deja întărit.

Transparența verde a serei cu parfumuri grele îl tulbura pe Roger. Carnea sa era străbătută de nişte frisoane plăcute. Respirația caldă a Arethei şi săruturile ei au avut darul să-i înroşească şi mai tare obrajii. Fata i-a deschis fermoarul şi a început să-i mângâie membrul întărit. Roger gâfâia. Nişte unde plecau de la creier, alergau de-a lungul coloanei vertebrale şi se concentrau în zona mijlocului. Apoi ea s-a dezbrăcat şi l-a primit cu un gest seducător.

Roger s-a cabrat şi a pătruns în acea încăpere caldă a ei. Voia parcă să se elibereze de ceva, căuta un loc de scăpare.

Aretha scotea mici țipete de plăcere până când Roger simți nişte pulsații violente. Fata arăta o plăcere grea, îmbinată cu suferință, ca şi când un cuțit de fier ar fi pătruns-o. Apoi, totul s-a calmat...Încă încinsă, Aretha s-a lăsat în jos, în genunchi, şi a început o nouă serie de dezmierdări. Sângele pulsa din nou în tâmplele lui Roger... După explozie, degetele Arethei păreau să traseze pe coapsele băiatului nişte semne kabalistice. Pentru Roger era însă destul. El s-a retras brusc. Avea sentimentul că fetița voia să-l înghită.

Aretha s-a ridicat, apoi radioasă şi-a tras hainele pe ea. I-a surâs lui Roger, apoi a plecat alergând din seră. Rămas singur, Roger se întreba brusc angoasat dacă nu cumva ea se ducea să-l reclame gazdei. Dar toate aceste temeri s-au dovedit zadarnice. La cină, Aretha s-a comportat ca şi cum ar fi uitat incidentul din seră. În ziua următoare, când s-a înapoiat de la şcoală, Roger a aflat că fata şi mama au plecat spre regiunea lor îndepărtată. Experiența, odată consumată, nu l-a afectat peste măsură. Cu excepția plăcerii intense care a încoronat ejacularea, afacerea apărea cuprinsă de o lumină decepționantă şi uşor caricaturală. Elementul estetic era nul...În timpul vacanței de Crăciun el l-a întâlnit bucuros pe Ed Hutton, ce-i părea acum schimbat. Hainele sale sport, scumpe, elegante denotau bunăstarea materială. În schimb, tras la față, nervos, cu privirea tulbure, dar fără a-i altera frumusețea, toate acestea denotau o îngrijorare, o agitație stranie. Au petrecut seara la un concert oferit de Deadly Sinners. După spectacol, au luat cina la un bar unde Jim Robbins era cunoscut. Roger, ce părea mai mare decât o arăta vârsta, a fost primit fără probleme. Ed a râs zgomotos atunci când Jim a povestit anecdote deocheate, specialitatea sa. Brusc, a căzut pe gânduri, frământându-şi fruntea cu mâna lui ornată cu o piatră de aur masiv, apoi şi-a revenit în simțiri, scuturându-şi capul. De mai multe ori, s-a ridicat de la masă pentru a vorbi la telefon.

— Mowby mă întreabă deseori de tine, Roger. Ar fi mulțumit dacă ai dori să-ți reiei activitatea de manechin. Pentru a te avea, este gata să dezlege baierele pungii,

l-a anunțat Ed. Ştii că are o slăbiciune pentru tine.

Robbins a intervenit agasat:

— Manechin? După un debut atât de promițător ca muzician şi compozitor? Cu tinerețea uzată, manechinele sunt abandonate la rândul lor. Marii rockeri cu cât sunt mai bătrâni cu atât strâng mai multe milioane.

— Iată o alternativă care nu mă atrage deloc, a spus Roger surâzând. Eu nu voi îmbătrâni, voi muri tânăr...

— Îți propun să cântați în deschiderea concertului nostru de la Paris.

— Şcoala a risipit formația *Happy Ones. În* iulie ne vom relua poate activitatea muzicală. Am citit în *Rolling Stone* că Deadly Sinners au semnat un contract avantajos cu Ring`s Voice.

— Da, am avut această şansă, a răspuns Robbins.

Aerul dezorientat şi agitația lui Hutton au atras uimirea lui Roger:

— Eşti bine, Ed? Eşti sigur că eşti bine?

Privirea lui Ed reflecta o zbatere, o dezamăgire bizară.

— Sunt bine...

A arătat cu un gest scurt colierul şi brățara din aur:

— Nu mai am grija banilor. Mi-aş putea cumpăra un Rolex dacă aş avea chef...

A izbucnit în râs şi a adăugat:

— Ai mei stau acum într-o casă renovată. Fratele meu mai mare şi-a deschis un magazin. Surorile mele muncesc la el. Totul merge ca pe roate. Silueta mea împopoțonată cu țoale de lux se etalează prin numeroase reviste de modă. Sunt fericit... sunt atât de fericit încât îmi vine să plâng....

Şi-a consultat ceasul şi a spus:

— Eu trebuie să vă părăsesc. Am o întâlnire. Nu trebuie să o ratez. Mâine seară sunt liber. Ne putem reîntâlni aici. Apoi vom face turneul ducilor...

A plecat. Ed s-a rafinat, a gândit Roger. Foloseşte expresii consacrate în lumea şic... O ascensiune rapidă... prea rapidă....

Dar în seara următoare, Ed nu se ținu de cuvânt. La sfârşitul vacanței, Roger a părăsit Londra fără să-l fi revăzut pe Ed. Îşi pregătea ultimele examene la Oxford, când ochii i-au căzut pe un mic anunț din *Daily Express:* „Tânărul manechin Edmond Hutton a murit ca urmare a unei

supradoze. Drogurile au pus capăt unei frumoase cariere începute sub auspicii foarte bune."

Dosar 326 Roger Osborne Grupul Osborne

Strict confidențial

Domnule,

Vă semnalăm primul pasaj al manuscrisului Dillon care ar putea reprezenta un pericol pentru securitatea noastră. Deteriorarea afacerii Hutton este cel puțin regretabilă. Autoritățile au clasat dosarul după ce au stabilit că e vorba de o moarte accidentală datorată unei supradoze. Apropierea dintre sfârşitul lui Hutton şi activitatea domnului Mowby este susceptibilă de a trezi bănuieli şi eventual o redeschidere a anchetei. După cum ştiți, lichidarea lui Edmond Hutton a fost decisă de comitetul de direcție. Acest tânăr devenise supărător. A administra o supradoza unei persoane pe care vrem să o suprimăm este o joacă de copil.

Se ridică însă o întrebare: de ce se face aluzie în manuscrisul Dillon la afacerea Hutton? Este un fapt divers sau Roger Osborne şi Jim Robbins sunt intrigați şi au suspiciuni? Evident că noi vom acționa dacă presupunerile noastre se vor transforma în certitudini.Într-o altă ordine de idei, îmi permit, domnule, să vă informez că sprijinim în continuare asociațiile conservatoare ce combat pornografia, comerțul cu droguri şi libertatea sexuală pentru a le dirija campaniile împotriva organizațiilor ce ne fac concurență. Onorabilitatea noastră şi concepțiile noastre morale sunt mai presus de orice suspiciune. Ca să facă paradă de imparțialitate, presa controlată de noi lansează din timp în timp critici la adresa grupului Osborne. Psihologii noştri analizează aceste articole, pentru a le da o turnură care să-i fie în cele din urmă favorabilă. Critica negativă face adesea mai multe servicii şi creează mai multă popularitate decât considerațiile pozitive.

Pentru a evita surprizele neplăcute, comitetul director a pus deja în discuție lichidarea fizică a lui Jim Robbins. În ce-l priveşte pe Roger Osborne nu ne putem permite luxul de a lua măsuri extreme. Turneele sale ne aduc, după ştiința mea, profituri enorme. Manuscrisul Dillon ne furnizează indicii prețioase despre evoluția personalității şi ideilor interpretului.

Vigilența noastră va şti să facă față oricărei agitații.

Vă rog să primiți, domnule, expresia devotamentului nostru,

Jarvis Penrose

La treisprezece ani, Roger a revenit la Wilton Crescent înarmat cu două diplome universitare. Prezența sa la Eton a devenit superfluă. Walter a admis situația împotriva vrerii sale. Fiul său a pierdut ocazia de se afla la o şcoală cu copii de vârsta lui, viitorii piloni ai Regatului Unit. În schimb, i-a cerut să se pregătească pentru înscrierea la Facultatea de Drept, ideea sa fixă. Îşi imagina că o activitate intelectuală intensă îl va împiedica să se consacre muzicii rock. Dar, spre surprinderea sa, Roger s-a arătat intratabil. Rockul şi arta poetică rămâneau marile lui pasiuni. Epuizându-şi argumentele, Walter l-a consultat pe tatăl său, ce l-a sfătuit să fie moderat. Roger urma să-şi demonstreze calitățile. A compune cântece rock şi a se produce în fața publicului nu reprezentau ocupații chiar atât de dezonorante. Judecătorul l-a ascultat consternat.

— Mai demult concepțiile dvs. erau diferite.

— Concepțiile evoluează în ritmul timpului. Obişnuiți-vă să nu-i mai controlați viața.

— Dar este încă minor. În fine... dacă aşa spuneți... Vă cer în schimb să vă arătați mai puțin liberal cu privire la banii lui de buzunar...

— Fiți sigur, Walter, că va putea să-şi găsească alte surse... legale sau... chiar ilegale....

Roger i-a confirmat presupunerile. El a reluat, în mod provizoriu, munca sa de manechin la domnul Mowby, încântat de întoarcerea sa. Cu mijloacele financiare asigurate, Roger a reluat, dar într-o formulă nouă, grupul *Happy Ones*. Danny şi Bruce au răspuns apelului său. Numai Will lipsea. Doctorul l-a dus în vacanță la Acapulco. Urma să se întoarcă în Anglia la sfârşitul lui iulie. Pentru a inaugura reluarea activității muzicale, Danny a anunțat radios un angajament bine plătit. Verişorul lui i-a recomandat un evreu bogat care făcea Bar-Mitzva fiului său. Cu această ocazie, Danny a lansat o

compoziție proprie, plină de sonorități cadențate:

„Rock is my religion
Rock is my communion
With God,
Rock is reuolution
Rock is invitation
To paradise..."

Cuvintele simpliste, copilăreşti spărgeau timpanele, iar repetiția lor obsedantă câştiga forța unei incantații. Violența delirantă a cântecului îi uluia pe adulți şi îi entuziasma pe tineri. Compozițiile mai rafinate ale lui Roger erau brodate pe acelaşi tempo rapid. Versurile sale sofisticate, armoniile inspirate arătau un farmec îmbătător. Bătrânii bărboşi şi nepoții lor graşi şi bogați priveau cu o dezaprobare mută pe dansatorii dezlănțuiți care, după concepțiile lor, pierduseră simțul moral. Muzicienii au profitat de o scurtă pauză pentru a-şi trage suflul, când un domn cu fața rotundă, jovial, cu burta proeminentă, strânsă într-un smoching bine croit, s-a apropiat de ei.

— Am urmărit cu interes concertul vostru. Aveți un bun pianist, un bun chitarist, un bun baterist şi voci agreabile (se raporta la Roger, căci Danny l-a impresionat mai puțin). Colaborați cu vreo casă de discuri? Danny a blufat cu siguranță:

— Am primit mai multe propuneri, dar încă mai ezităm. Am cerut un termen de gândire. Căutătorii de talente care ne hărțuiesc nu sunt obişnuiți să se ciocnească de tergiversări. Nu am vrea să tratăm cu lejeritate un angajament.

Domnul cu fața rotundă şi rumenă a surâs cu finețe şi a scos o carte de vizită.

— Mă numesc Goldbloom. Samuel Goldbloom. Aş vrea să mă ocup de voi, să lansez un disc cu cântecele voastre originale. Cred că vă pot oferi cele mai bune condiții. Dacă vă permite programul, vizitați-mă la începutul săptămânii următoare.

Danny a avut chef să țipe de bucurie, dar s-a abținut, căci în afaceri trebuie să rămâi serios.

— Okay! Vom veni!

În aşteptarea întrevederii cu domnul Goldbloom, Roger a îndepărtat toate obstacolele mentale care ar fi putut să-l împiedice să se concentreze asupra compoziției şi asupra temelor pe care voia

să le atace. Încă de la cea mai fragedă vârstă, era urmărit de un sentiment de urgență, de o teamă că nu va putea îndeplini datoria pe care o avea. Nu era capabil să spună care este sursa acestui ordin, a acestei presiuni ce-l împingea cu brutalitate înainte, ce-l forța să alerge spre capăt, spre o finalitate de apoteoză, ca moartea explozivă a unei stele masive, a unei supernove care lansează în spațiul interstelar o strălucire de sute de milioane de sori.

Roger a aflat că o ființă umană, care ar circula cu viteza luminii în spațiul vid ce separă îngrămădirile de galaxii, ar fi capabilă să trăiască cam zece existențe petrecute pe pământ. Această ipoteză l-a uluit. Un scriitor trăieşte mai multe existențe, căci fiecare din romanele sale reprezintă o viață separată, la fel cum fiecare tablou al unui mare pictor se identifică cu o lume, fiecare cântec creat de un compozitor posedă cele trei elemente ale unei existențe: început, conținut şi sfârşit. Spiritul acordă creatorilor imensul privilegiu de a traversa mai multe vieți grație operelor lor.

Diplomele universitare nu semnifică pentru el realizări. Diplomele, de fapt nişte pătrățele de hârtie ornate cu litere mari şi cu o emblemă universitară mai mult sau mai puțin ilustră, permit beneficiarilor să se orienteze pe piața muncii. Pentru Roger, termenul *profesie* implică rutină, monotonie, ochelari de cal. Un inginer rămâne toată viața un inginer, un contabil se interesează numai de cifre, un avocat, un zidar sau măcelar îşi păstrează ocupația până la pensionarea întunecată şi tristă cum este toată viața lor. Iubirea, redusă la scopul ei utilitarist, adică perpetuarea speciei, problemele de familie, cazarea, hrana, copiii nu făceau decât să puncteze această existență gri.

Diplomele ascund adesea o sărăcie dezolantă de cunoştințe. Studiile universitare nu fac decât să-i familiarizeze pe studenți cu metodele de învățare, de raționare, de dobândire a mijloacelor intelectuale care le vor permite, odată gradele universitare obținute, să aprofundeze domeniul literelor sau ştiințelor, să devină la rândul lor universitari, să jongleze cu speculațiile filosofice, cu minunile cosmologiei, cu

istoria şi preistoria, să descopere secretele virtuților, să îmbogățească artele şi să construiască viitorul umanității.

Din cauza vârstei sale, Roger nu îndrăznea să-şi exprime în mod deschis concepțiile, pentru că adolescenții nu l-ar fi înțeles sau l-ar fi considerat infatuat, orgolios, iar adulții, şocați de cuvintele lui, s-ar arăta ostili. În schimb, prin intermediul cântecelor, putea să filtreze ideile puțin câte puțin, să-şi permită să expună adevăruri crude, să mobilizeze tinerii, să-i integreze într-o lume capabilă să înțeleagă valorile umane, să le inspire gustul de a se angaja pe calea creației. El îşi va realiza proiectele, căci voința şi timpul nu îi lipseau... putea să le comprime sau să le destindă după gustul său....

Aşteptând semnarea contractului propus de domnul Goldbloom, Roger se gândea la perspectivele ce se deschideau în fața grupului *Happy Ones*. Era un prim pas, dar bogat în consecințe. Roger atribuia o valoare specială acestui debut ce însemna pentru grupul său intrarea în lumea profesionistă a rockului. Valoarea, spunea el, este calitatea pe care noi o atribuim unui obiect, unei idei, unei ființe, adică o apreciere obiectivă. Căci acelaşi obiect poate avea o valoare afectivă, dar nicio valoare în bani. Un tablou, de exemplu, posedă mai multe valori, în funcție de calitățile sale intrinseci, în funcție de poziția adoptată de criticii de artă, în funcție, în fine, de speculatori, ce fac adesea ca prețul să urce sau să coboare după propriul lor interes. În Japonia, jocul afacerilor a determinat, într-un timp record, o urcare de o mie la sută a prețului unor pictori impresionişti şi din obscura şcoală de la Paris. Un tablou de Mărie Laurencin, vândut în mod normal cu un preț între 10 000 şi 60 000 dolari, a cunoscut o creştere spectaculoasă până la 500 000 şi chiar 600 000 dolari, sumă urmată de o cădere la fel de spectaculoasă atunci când boomul s-a spart în 1972, iar Mărie Laurencin a revenit la vechiul nivel.

Roger povestea prietenilor săi acest fenomen legat de relativitatea valorilor. Brusc, plictisit de teoriile academice, a strigat:

— Hai să facem o cursă! Premiul întâi o înghețată!

— Şi zece sucuri primă!, a adăugat Bruce, gata să accepte toate capriciile prietenului său. Ultimul plăteşte nota!

Roger era cucerit de planşele cu role, moştenitoare mai rapide ale trotinetelor, la modă între cele două războaie. La vârsta de zece sau unsprezece ani, băieții abandonau trotinetele şi adoptau bicicletele de curse. În zilele noastre, planşele seduc şi pe adolescenții mari, căci, asemănătoare planşelor surferilor, ele permit performanțe ce produc senzații tari. Adesea, băieții ce năvălesc în trombă de-a lungul străzii aruncă panica printre trecătorii paşnici. Roger adora să-i deruteze pe demnii domni cu pălărie şi pe doamnele cocoțate pe încălțări înalte, să facă țăndări calmul lor britanic. Cu ochii strălucitori, cu obrajii roşii, cu corpul împins înainte, brațele fandând prin aer, s-a aruncat în vâltoare urmat de prietenii săi, ce au lansat nişte țipete războinice ca nişte piei roşii. Era mai grav când plonja în fluviul de maşini ce se scurge de la un trotuar la altul la orele de vârf. Apariția intempestivă a adolescenților ce alunecau zgomotoşi pe planşe semăna confuzie printre şoferi. Pentru a nu-i strivi, ei frânau brusc şi provocau tamponări în serie, din fericire fără gravitate căci circulația se făcea cu viteză mică din pricina densității.

Danny nu a participat la aceste expediții incompatibile cu demnitatea sa. L-a certat pe Bruce:

— Este indecent pentru un student de vârsta ta să alerge pe străzi pe planşă, în coada câtorva puşti cu pantaloni scurți. Tu ai deja responsabilități de adult. A refuza detaşarea de adolescență este ceva apropiat de patologie.

Bruce a răspuns ironic:

— Ai devenit un burghez înainte de vârsta cerută pentru asta. Păstrează mustrările pentru tine. Eu n-am ce să fac cu ele...

În aşteptarea întrevederii cu domnul Goldbloom, Roger a făcut o cursă mai specială decât de obicei pentru a-şi calma agitația. La întoarcerea la Wilton Crescent, Winter l-a anunțat pe un ton grav:

— Domnul judecător vă aşteaptă în bibliotecă.

Roger a înțeles că trebuie să se pregătească pentru o primire neplăcută. Judecătorul era aşezat într-un fotoliu, cu

mâinile pe genunchi, cu fața sumbră şi privirea dură.

— În mod hotărât, pedepsele corporale de la Eton aplicate studenților indisciplinați erau foarte justificate. Chiar şi eu am făcut cunoştință cu biciul pentru o greşeală. Astăzi, pe Picadilly Circus, te-am văzut traversând flota de maşini în mijlocul unei bande de derbedei care se strecurau pe planşe... Un spectacol respingător, vulgar, oferit de propriul meu fiu. Cu o diplomă la Oxford... Modalitatea biciuirii a trecut însă... Păcat... Mă dezamăgeşti, Roger...

A făcut o pauză pentru a-şi pune ideile în ordine, apoi a continuat:

— Am vrut să îți aduc la cunoştință o veste în condiții cât mai potrivite, având în vedere importanța... M-am hotărât să mă recăsătoresc!

Roger nu s-a clintit. Secundele se scurgeau grele, interminabile ca nişte secole....

— Vă felicit, domnule...

Walter şi-ar fi dorit o mărturisire a simpatiei de la fiul său, dar el era insensibil, rece... un bloc de gheață... Acest băiat este un monstru, s-a gândit el.

— Sâmbătă seara vom primi cu toate onorurile vizita lui *Lady* Annabel Farnsworth, viitoarea ta mamă vitregă, care vrea să te cunoască. Ea va fi însoțită de tatăl său, ducele de Northminster şi de unchiul său, contele Hastings. Cu ocazia asta îți cer să-i câştigi prietenia doamnei Joan Crighton şi a lordului Holborne. Ei vor face parte din lumea ta şi vor prezenta garanția unei educații perfecte.

Walter se delecta cu titlurile lor de noblețe cu un orgoliu grotesc. Arăta prin toți porii aroganța şi mândria clasei sociale din care făcea parte.

— Vei cânta la pian două sau trei bucăți clasice, de preferință Liszt, Chopin sau Mozart. Bineînțeles, îți vei schimba aceste haine de prost gust cu fracul de la Eton. Îmi amintesc cât eram de mândru atunci când mă îmbrăcam de ceremonie pentru a urma studiile cotidiene. Eram conştient că această ținută purtată de dimineața şi până seara sublinia apartenența mea la o lume superioară, în care fracul devenea un costum de lucru. În ce ne priveşte pe noi, membrii colegiului, atunci când mergeam pe stradă, trecătorii ne priveau cu plăcere şi cu respect.

Făceam parte din cea mai selectă şcoală din Anglia. Am regretat dintotdeauna indiferența ta cu privire la apropiații tăi. Dacă verişorul tău William va deceda, tu vei moşteni titlul de conte Huntington...

Roger a înțeles acum amărăciunea ce-l rodea ca un cancer pe tatăl său. Onorabilul Walter Osborne nu era decât un cadet neînsemnat al unei mari familii. Învăluit cu roba de magistrat, se bucura de prestigiul legat de înalta sa demnitate, dispunea de o putere mai mare decât a fratelui său mai mare. A obține titlul de lord, grație propriului său merit, era o posibilitate pe care o avea în vedere. Militar, politician, bancher, profesor universitar, trebuia să se integreze într-o ierarhie, să aibă superiori, patroni, directori. Judecătorul nu avea de dat socoteală decât propriei sale conştiințe.

Walter a reluat:

— Bun! La ora şapte vom primi invitații. Vei sta alături de mine. Ne-am înțeles?

Complexul Goldcrest, instalat la Notting Hill, într-o veche fabrică dezafectată, cuprindea patru studiouri. Birourile ocupau o parte a etajului. Spațiul neutilizat era destinat să servească înregistrării videoclipurilor, extensie visată de multă vreme de

Samuel Goldbloom. Dar acesta s-a abținut să arate noua ramură de activitate înainte de consolidarea casei lui de discuri. Din prudență — impusă de un capital insuficient — bătea pasul pe loc, fără a realiza beneficii substanțiale şi fără să obțină o poziție de prim-plan pe piața discurilor. Motivul era simplu: nu înregistra decât interpreți cunoscuți, ce prezentau o anumită garanție, dar care, în schimb, cereau un onorariu foarte ridicat. Se întâmpla însă ca până şi grupurile celebre să producă eşecuri. Eşecurile îl costau scump.

Goldbloom a realizat destul de târziu că trebuia să caute noi talente, puțin pretențioase, maleabile şi subordonate interesului său. Păsări rare. *Happy Ones* umpleau acest gol. Majoritatea minori, ei vor putea fi uşor conduşi. Atunci când cei patru s-au prezentat la birou, Goldbloom i-a primit cu o bunăvoință studiată, pentru a nu-i intimida, afişând un aer de patron supărat şi atotputernic, şi pentru a nu-i încuraja să ceară onorarii ridicate,

arătându-se prea amical. A trebuit să adopte o cale de mijloc. Pentru a le risipi jena — doar era primul lor contract le-a strâns mâinile cu căldură şi le-a oferit Coca-Cola servită de o secretară blondă şi drăguță. Le-a arătat apoi studioul în plină activitate. Băieții erau familiarizați cu înregistrarea unui disc, realizat în condiții rudimentare de către Davenport. Înstalați în spatele unei vitrine, asistau acum la aceeaşi operație, dar realizată într-un studio mare, perfect echipat. Specialiştii imprimau acum cântecele unui grup care trebuiau să fie distribuite în curând în toate magazinele de specialitate din lumea civilizată. Ceea ce avea aerul unui joc la Davenport lua proporțiile unei industrii de o anvergură uriaşă.

Goldbloom a remarcat cu plăcere uimirea celor de la *Happy Ones*. Afacerea este în geanta mea, a gândit el.

— De mâine vom putea începe înregistrarea lucrărilor voastre. Vreți să vă aduceți instrumentele? Vă semnalez că noi dispunem de cele mai bune mărci. Domnişoara Gilda vă va prezenta contractele. Goldcrest se obligă să înregistreze primul vostru disc şi îşi păstrează dreptul de preempțiune pentru următoarele...

A continuat volubil, ca şi când ar fi vrut să se scalde în torentul propriilor sale cuvinte:

— Vă propun să schimbăm numele grupului. *Happy Ones* este foarte vag. Ar fi perfect *Happy Kids*, adică nişte copii fericiți care încep să cucerească lumea. Dacă vă gândiți că este prea apropiat de New Kids on the Block, *Happy Boys* ar fi la fel de dinamic.

Băieții s-au consultat din ochi:

— Am prefera vechiul nostru nume, *Happy Ones*. Ne-a adus noroc, a spus Danny.

Goldbloom şi-a încruntat sprâncenele, contrariat. Şocul s-a repetat atunci când Roger a intervenit la rândul lui:

— Clauza ce priveşte un drept de preempțiune pentru toate discurile din viitor nu este realistă, domnule.

Surâsul lui Goldbloom s-a transformat în grimasă. Nu se aştepta la această obiecție formulată pe un ton atât de ferm de către cel mai aerian membru al grupului.

— Bine, să spunem atunci cinci!, a propus Goldbloom impresionat de aplombul copilului.

— Trei!, a răspuns Bruce. Dar trebuie mai înainte să discutăm despre condițiile financiare.

Doamna Gilda şi-a dus mâna la gură, pentru a-şi ascunde râsul. Patronul ei şi-a închipuit că are de-a face cu nişte novici.

Danny a semnat propriul contract, căci era major, iar Will şi Bruce, încă minori, au cerut semnătura părinților, care şi-au dat consimțământul. Această activitate muzicală, credeau ei, îi va împiedica pe copii să bată străzile în timpul vacanțelor. După o uşoară opoziție, doamna Betsy şi-a reluat rolul de „tutore" şi şi-a depus semnătura pe contractul lui Roger. Conştientă că este angajată într-o spirală fără întoarcere, ce cădea sub prevederile Codului penal, ea tremura la ideea că domnul judecător ar putea descoperi şmecheria, dar a acceptat acest risc; bunul-simț îi susura la ureche că „fiul" său trebuie să fie ajutat să-şi facă un nume în lumea muzicii. Era o situație absurdă, incredibilă pentru oameni cu reacții normale.

Prima zi de înregistrări s-a derulat fără probleme. Băieții au simțit emoțiile oricărui debutant. Studioul improvizat de domnul Davenport în garaj avea aerul unei caricaturi, a unui joc de copii în comparație cu echipamentul complicat aflat la compania

Goldcrest. Consola de dischete, care se putea asculta ulterior pentru a se îmbunătăți interpretarea, multipistele, aparatele pentru a face mixaje, sintetizatoarele numerice şi analogice, eşantioanele ce tăiau şi filtrau zgomotele, secvențiometrele ce transferau sunetele pe multipiste şi le înregistrau direct pe bandă reprezentau pentru Will, Bruce şi Danny o rețea înspăimântătoare, mai rea ca pânza unui păianjen din clasa văduvelor negre. În schimb, Roger naviga pe o mare de plăceri. El vorbea aparatelor, iar ele îi vorbeau. Simultan, era plin de admirație pentru tehnicienii care mânuiau mulțimea de butoane, manete, clapete pentru a face să iasă, ca din pălărie, un disc pe care ceilalți specialişti îl vor fabrica şi multiplica la infinit, pentru a hrăni gloria muzicienilor, pentru a umple buzunarele producătorilor, a asigura dividente

acționarilor şi în cele din urmă a-i îmbogăți pe patroni, marii beneficiari ai acestui izvor de bogăție.

Doris asista la toate scenele de muncă. Privită la început cu neîncredere de către personal, ea a fost acceptată treptat, în ciuda celor patru picioare ale sale, ca un membru al grupei. *Lost Souls, rockul funck,* compus, aranjat şi interpretat de Roger, a excitat uimirea tehnicienilor. Atraşi de aplauze, promițătoare specii răsunătoare şi trepidante, domnul Goldbloom şi asistenții săi şi-au părăsit birourile şi au ajuns precipitați la locul unde se creau evenimentele. Era oare vorba de un succes, de un miracol dorit cu atâta ardoare după un cortegiu de eşecuri ce amenințau să-i ruineze? Inginerul de sunet i-a făcut să înțeleagă că macheta poate deveni, după el, un mare hit. Patronul a observat expresia de fericire a domnişoarei Gilda care, în ciuda naivității ei, ştia să aprecieze un cântec de valoare.

— Iată o muzică ce reflectă gustul tinerilor, ce impresionează imaginația şi încălzeşte simțurile, a strigat ea. Este o mare lovitură, domnule! MAREA LOVITURĂ!...

Lady Annabel Farnsworth a apărut la Wilton Crescent înconjurată de o adevărată galaxie de duci, prinți, marchizi, conți şi mici lorzi — toți părinții ei. Majoritatea, fără a fi exact famelii, traversau o perioadă grea ce risca să se permanentizeze. Cei mai răi erau vânduți unor moştenitoare bogate, văduve sau divorțate, în general purtătoare de fese late cât un teren de golf, de bombe înalte cât un munte, de burți uriaşe în felul celebrului Ayers Rock din Australia Centrală şi de nişte crevase insondabile în raport cu care soțul ar trebui să se înarmeze cu o busolă înainte de a se aventura cu prudență extremă. Comparațiile generate de imaginația debordantă a lui Roger i-au sugerat un cântec crud, *Les Midas du jet-set,* o satiră pe care voia să o includă pe albumul următor.

Walter Osborne a primit-o pe viitoarea sa soție alături de fiul ei şi de o galaxie de mici stele, un fel de Andromeda eclipsată parțial de către vecina sa uriaşă, Calea Lactee. Almanahul Gotha a permis apariția în paginile sale a celui mai celebru sânge albastru pentru a onora răsăritul unei strălucite alianțe matrimoniale. Această

uniune ascundea însă sub splendoarea sa aparentă toate mizeriile unei lumi crepusculare, credea Roger, ce cunoştea personal sau din auzite ceea ce se spunea despre majoritatea membrilor săi. Lady Annabel îi reamintea de o supernovă strălucitoare alături de judecătorul Osborne, o micuță stea aproape stinsă. Dacă Roger a abandonat comparațiile inspirate de cosmologie şi le-a redus la proporții umane, Annabel, înaltă şi subțire ca un manechin, putea să privească de la înălțimea sa calviția incipientă a lui Walter, al cărui cap îi ajungea până la umeri. Judecătorul trăia probabil o dramă. Subțire, de statură medie, privat de farmec, el era atras de femei frumoase şi mult mai tinere decât el, adică o poziție generatoare de multe neplăceri şi de complicații adesea triste, dacă nu cumva groteşti. Pierderea Margaretei Lusignan se pare că nu l-a făcut mai înțelept. Annabel era foarte frumoasă, dar o frumusețe rece ca a unui Everest feminin, ca frumusețea indiferentă a unei statui de marmură sculptate de Praxiteles. Cu siguranță, ea îl va face să sufere, prefigura Roger fricțiunile inevitabile, ca şi cum ar fi fost ghidat de un al şaselea simț.

Ducele de Northminster a acceptat acest mariaj ca pe un rău necesar. Norocul său se scufunda încet, în felul statuilor de gheață sculptate de artiştii din Peking şi care se descompun la prima căldură a primăverii. Beneficiar al unor venituri mici, el vieţuia într-un mic apartament plin de amintiri, de fantome şi de regrete. Nu putea să uite trecutul glorios, iar amărăciunea îi otrăvea existența, visele, iluziile. În timpul zilei moțăia la club, accepta cu recunoştință invitațiile la vânătoare organizate pe domeniile prietenilor săi, bogați în continuare. Deasupra patului, păstra o mare fotografie a castelului său, o construcție splendidă, în stil gotic, intrată în patrimoniul statului. Înainte de a dormi, îl privea suspinând...

Sărbătoarea desfăşurată în salonul albastru de la Wilton Crescent era lispită de viață. Bufetul de o mare bogăție, muzica dulce, melancolică, interpretată la pian de un profesionist dezgustat şi mediocru, conversația purtată cu voce scăzută se combinau prost, realizând o ambianță funebră. Bătrânii şi adulții ce se plictiseau

regeşte îl lăsau indiferent pe Roger. Tinerii, apropiați de vârsta sa, i-au trezit însă curiozitatea. Joan şi Langley, gemenii contelui Hastings, călduros recomandați de judecător, prezentau o atât de mare asemănare încât ai fi putut crede că ai de-a face cu acelaşi exemplar uman, dublat în băiat şi fată. Numai îmbrăcămintea îi diferenția. Gemenii i-au arătat lui Roger o simpatie reciprocă. Joan îi întâlnise deja numele într-un articol despre copiii supradotați. În sânul clanului Hastings, Roger dobândise o anumită celebritate.

Pentru a însufleți atmosfera morocănoasă, Walter i-a cerut fiului său să cânte la pian o sonată de Chopin. Roger s-a executat. A atacat fără prea mult entuziasm sonata nr. 2, apoi umorul său s-a întunecat şi a brodat o scurtă improvizație ce i-a permis să alunece pe acordurile triste ale sonatei în si bemol minor, *Funebra...* Walter a avut o senzație penibilă. Fiul său îşi bătea joc de el. Nu a putut însă să intervină, căci vocea cristalină a lui Joan s-a făcut auzită:

— Nu ați putea interpreta ceva mai modern? Un rock, de exemplu?

Tinerii au izbucnit în apluze:

— Bravo! Un rock! Un rock la alegerea dvs.! Un rock! Vrem un rock!

Un început de rebeliune ce-l supăra pe judecător. Roger a resimțit tensiunea nervoasă ce a crescut brusc, amenințătoare. Contele Huntington a spus cu condescendență:

— Va trebui să-i satisfaceți dorința lui Joan, în cazul în care, desigur, cunoaşteți cântece moderne.

Partea a doua a frazei avea un sens ambiguu. Putea însemna: este preferabil să nu depuneți prea mult zel... Toate privirile s-au concentrat asupra tânărului pianist. Pentru a realiza un echilibru satisfăcător între toate părțile interesate, Roger a improvizat un rock mai curând glam în jurul *Funebrei.* Nu a făcut decât să crească divergențele între conservatori şi tinerii reformatori. Rebelii schițau paşi de dans în jurul pianului. Ritmul s-a accelerat, s-a accelerat... Roger a fost purtat de valul propriei muzici. Energia agresivă a făcut să sară corzile bătrânului pian.

Un val de sânge a inundat creierul judecătorului. A scăpat ca prin minune de o congestie cerebrală:

— Ajunge, Roger! Ajunge! Insulți memoria lui Chopin! Acest zgomot infernal ofensează bunul-simț! Organismul uman posedă o anumită limită de toleranță în fața agresiunii sunetelor! Limita odată depăşită, efectele nocive asupra celulelor din urechea interioară au ca rezultat surzenia! Subliniez: surzenia! Ceea ce ai interpretat este o cacofonie! O cacofonie periculoasă! Nebunie! O manifestare de nebunie furioasă! Este inadmisibil!

Walter a realizat brusc tăcerea grea ce cuprinsese salonul şi faptul că-şi pusese un fel de mantie de plumb pe umeri. Victimă a propriei violențe, el apărea ridicol, grotesc, rău în fața lui Annabel şi a invitaților.

Contele Huntington a intervenit cu bonomie:

— Aveți dreptate în principiu, Walter! Vă pot asigura însă că Roger nu a avut intenția de a vă ofensa urechile şi nici de a pune la probă răbdarea noastră!

Ironia fină a bătrânului a avut pentru judecător efectul unor foaie, dar disciplina ancorată în spiritul lui l-a împiedicat să reacționeze.

— Walter manifestă pasiunea unui adolescent!, a adăugat Annabel, însoțindu-şi cuvintele de un surâs fermecător. Pentru această prospețime a spiritului, noi, cu toții, îl iubim.

Fraza bine întoarsă a înseninat frunțile. Dintr-o singură lovitură, Annabel a făcut o etalare a fineții sale diplomatice, a cucerit recunoştința lui Walter şi i-a arătat lui Roger forța personalității sale. Familia Huntington a înțeles că de acum înainte la familia Osborne ea va aduce ploaia sau soarele.

Judecătorul s-a apropiat de viitoarea sa soție, i-a luat mâna şi a sărutat-o, o amprentă de iubire şi respect.

— Annabel, veți fi ornamentul, soarele acestei case!

Roger a devenit prietenul indispensabil al gemenilor. În fiecare seară se întâlneau şi frecventau marile concerte rock şi barurile în care grupurile rock la modă îşi demonstrau cu putere talentul lor exploziv, seri oferite pentru prietenii gemenilor. Precedat de reputația sa, Roger se bucura de un succes monden ce ar fi umflat de orgoliu pe un băiat mai puțin avertizat. Bine dezvoltat pentru vârsta sa, el afişa

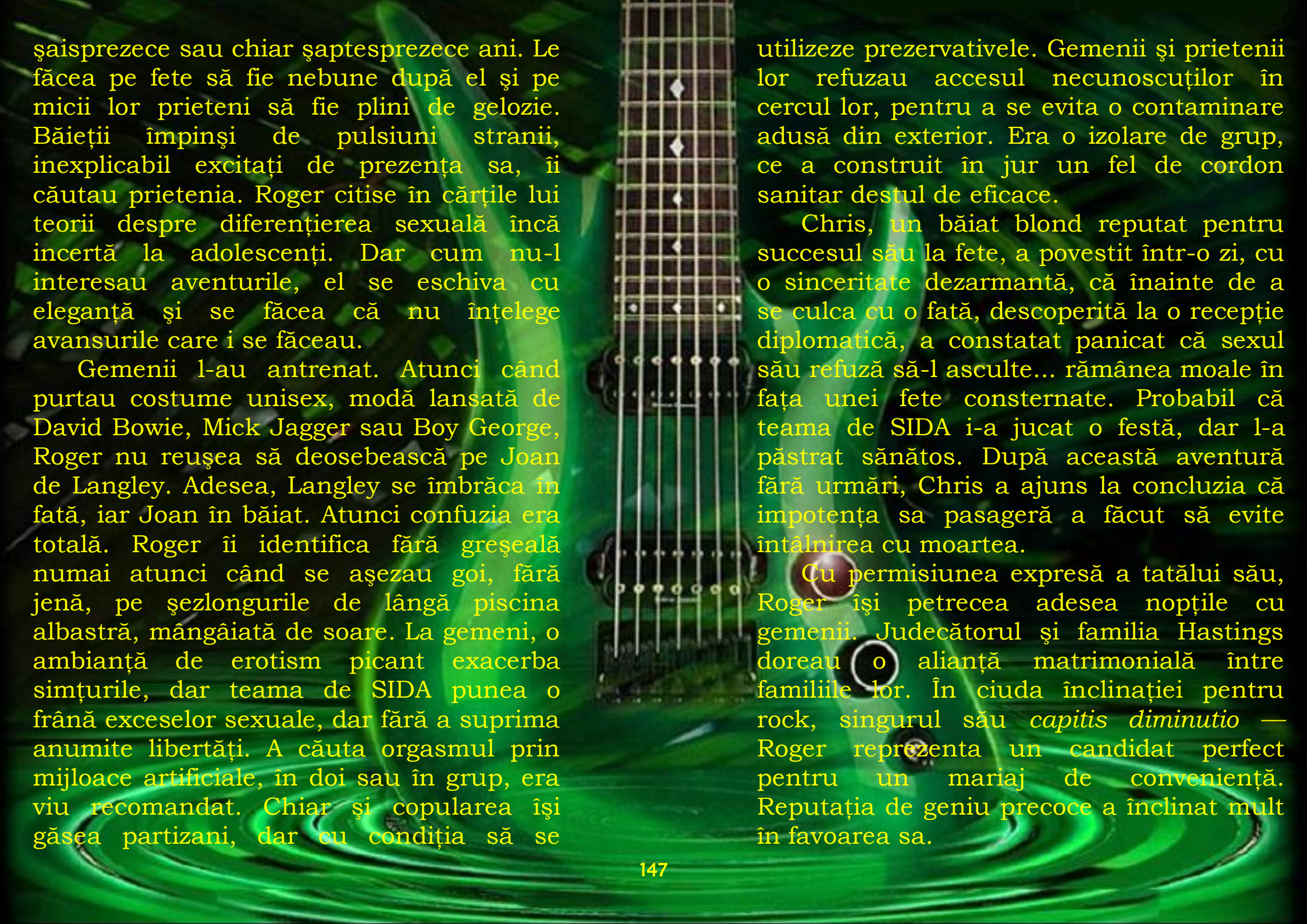

şaisprezece sau chiar şaptesprezece ani. Le făcea pe fete să fie nebune după el şi pe micii lor prieteni să fie plini de gelozie. Băieții împinşi de pulsiuni stranii, inexplicabil excitați de prezența sa, îi căutau prietenia. Roger citise în cărțile lui teorii despre diferențierea sexuală încă incertă la adolescenți. Dar cum nu-l interesau aventurile, el se eschiva cu eleganță şi se făcea că nu înțelege avansurile care i se făceau.

Gemenii l-au antrenat. Atunci când purtau costume unisex, modă lansată de David Bowie, Mick Jagger sau Boy George, Roger nu reuşea să deosebească pe Joan de Langley. Adesea, Langley se îmbrăca în fată, iar Joan în băiat. Atunci confuzia era totală. Roger îi identifica fără greşeală numai atunci când se aşezau goi, fără jenă, pe şezlongurile de lângă piscina albastră, mângâiată de soare. La gemeni, o ambianță de erotism picant exacerba simțurile, dar teama de SIDA punea o frână exceselor sexuale, dar fără a suprima anumite libertăți. A căuta orgasmul prin mijloace artificiale, în doi sau în grup, era viu recomandat. Chiar şi copularea îşi găsea partizani, dar cu condiția să se utilizeze prezervativele. Gemenii şi prietenii lor refuzau accesul necunoscuților în cercul lor, pentru a se evita o contaminare adusă din exterior. Era o izolare de grup, ce a construit în jur un fel de cordon sanitar destul de eficace.

Chris, un băiat blond reputat pentru succesul său la fete, a povestit într-o zi, cu o sinceritate dezarmantă, că înainte de a se culca cu o fată, descoperită la o recepție diplomatică, a constatat panicat că sexul său refuză să-l asculte... rămânea moale în fața unei fete consternate. Probabil că teama de SIDA i-a jucat o festă, dar l-a păstrat sănătos. După această aventură fără urmări, Chris a ajuns la concluzia că impotența sa pasageră a făcut să evite întâlnirea cu moartea.

Cu permisiunea expresă a tatălui său, Roger îşi petrecea adesea nopțile cu gemenii. Judecătorul şi familia Hastings doreau o alianță matrimonială între familiile lor. În ciuda înclinației pentru rock, singurul său *capitis diminutio* — Roger reprezenta un candidat perfect pentru un mariaj de convenință. Reputația de geniu precoce a înclinat mult în favoarea sa.

După serile lor pline de mişcare, gemenii şi Roger se întorceau istoviți la Hastings House. Pentru a se întrema, trăgeau o mică dâră de pudră albă, beau un pahar de whisky, apoi se culcau toți trei într-un pat mare al unei camere rezervate pentru prieteni. După ce au epuizat toate combinațiile posibile, ei adormeau epuizați. Dimineața, Roger s-a trezit gol, prins ca un sandvici între cei doi, şi ei la fel de goi.

Joan a deschis ochii şi s-a întins cu voluptate, tot privind cu mare plăcere corpul lui Roger.

— In toate filmele cu copii de colegiu, savantul clasei era gras, dolofan şi făcea tot felul de prostii. Din cauza nasului, nu vedea stelele. Slut, el era ignorat de toate fetele. În schimb, tu spargi toate tiparele, Roger. Frumusețea ta face ravagii...

— Mulțumesc pentru compliment. Dar te asigur că nu sunt un exemplar unic. Rimbaud şi Morrison uneau frumusețea cu geniul. În ceea ce mă priveşte, atunci când mă uit în oglindă, descopăr imperfecțiuni uimitoare. Frumusețea este o himeră.

— Ipocritule! Perfidia ta îmi face scârbă, a spus Langley râzând.

— Frumusețea este o valoare perisabilă pe care vârsta sau moartea o fac fărâme. Prefer calitățile sufletului decât pe cele ale corpului.

— Eu prefer invers, a susurat Joan.

Privirea sa a alunecat spre sexul lui Roger, deja intrat în erecție. Langley l-a imitat.

— Gata!, a strigat Roger. Noaptea îmi ajunge. Mă aşteaptă piscina...

Contele Hastings, bancher încercat şi industriaş cu concepții vaste, acaparat de afaceri şi adesea în călătorie pe continent sau în Extremul Orient, se dezinteresa de copii, care nu-i puseseră până acum probleme. Educația lor era asigurată la şcoli şic; ambianța bogată şi rafinată de acasă, banii de buzunar furnizați fără control le deschideau o cale fără obstacole spre viața adultă. Contesa Hastings, dedicată operelor de binefacere, se ocupa de copiii maltratați, abandonați, bolnavi de SIDA, sau de infractori ori prostituate şi uita de propriii copii.

Gemenii, atât de lăudați pentru comportamentul lor aristocratic şi pentru echilibrul lor moral, l-au învățat pe Roger şmecheriile, subtilitățile menite să

adoarmă vigilența unor adulți copleşitori şi scormonitori. I-au insuflat voluptatea pericolului, plăcerea unor întâlniri echivoce, surprizele contactelor cu lumea interlopă — traficanți, prostituate, găinari, proxeneți, cerşetori albi, negri sau galbeni, capete rase, panchişti, îngerii iadului — cu toții adolescenți, prieteni ai lui Langley. Această lume violentă, pestriță, colcăitoare, ce nu admitea decât legea celui mai tare şi mai rău, îl captiva pe Roger, îl împingea să o aprofundeze, să o cunoască mai de aproape, pentru a o putea descrie în poemele sale, a o cânta în compozițiile sale muzicale. Era o lumea aparte care nu era complet rea, care ascundea multă generozitate, devotament, iubiri arzătoare şi adesea un spirit de sacrificiu aproape divin. Roger era fascinat de gemenii care evoluau în acest mediu cu o dezinvoltură uluitoare. John Paul Getty jr a plătit această experiență cu o lungă şi dureroasă captivitate într-o peşteră infectă, care i-a ruinat sănătatea, reducându-l la starea de paralitic orb. Gemenii au beneficiat de un privilegiu inexplicabil. Acceptați de lumea interlopă, deveniți un fel de mascotă dublă, ei erau protejați cu o gelozie posesivă. Se ştia că sunt bogați, că părinții lor ar plăti o recompensă grea în cazul unei răpiri. Dar nimeni au ar fi îndrăznit să înfrâneze legea unei invizibile Curți a minunilor ce le acorda protecție.

Roger regăsea la gemeni dedublarea lui Jeckill şi Hyde, a lui *eu* şi *altul.* Gemenii protejați de către lumea interlopă îi evocau imaginea unor mici păsări care tocmai curățau colții unor crocodili ce stau cu gura deschisă, docili, prietenoşi... strania complicitate dintre peştii remora şi rechinii care le acceptă compania, înțelegerea dintre delfinii ce dirijează bancuri de peşti spre plasele pescarilor.

Roger, prietenul gemenilor, beneficia de acest bizar privilegiu. Era privit cu simpatie, era salutat, i se surâdea, i se arăta o cordialitate impresionantă. Apoi înțelegerea i-a luminat spiritul, explicația era de o simplitate copilărească: gemenii se despuiau de snobism, de superioritatea, de aroganța clasei lor şi se comportau ca nişte camarazi fericiți să împărtăşească plăcerile, bucuriile, suferințele, pasiunile ciudaților lor prieteni.În cursul unei expediții nocturne, Roger a descoperit într-un bar din Notting Hill o veche cunoştință,

Jim Robbins. Jovialul Jim părăsise Liverpoolul natal pentru a înveseli cu muzica sa pe tinerii londonezi amatori de *hard-rock* cântat până la ultimele limite ale rezistenței auditive. Ne-am fi imaginat că Red Hot Chili Peppers, Ugly Kid Joe sau Poison şi-au dat o întâlnire cu fanfara Infernului pentru a face să sară capacul unei marmite muzicale încălzite la o temperatură de câteva milioane de grade Kelvin. Jim l-a zărit pe Roger care-şi căuta cu greutate o cale, urmat de gemeni, prin mulțimea dansantă, şi i-a făcut semn să se îndrepte spre o masă situată aproape de platforma muzicienilor. Această masă i-a oferit o nouă surpriză. Aşezat în fața unei sticle de whisky, Bob Fontevrault îşi golea paharul cu mici înghițituri. Întâlnirea cu Roger l-a umplut de bucurie. El s-a ridicat şi l-a îmbrățişat. Foarte repede s-a ataşat de gemeni, obişnuiți să câştige fără eforturi simpatia oamenilor. A comandat pentru noii veniți băuturi fără alcool.

— Pentru ochii ofițerilor de poliție, a spus el cu o voce joasă, făcând cu ochiul. Pe sub mână voi puteți primi alcool. Discreție şi eficacitate garantată.

A privit amuzat pe gemeni:

— Cine este fata şi cine este băiatul?

— Contează diferența?, s-a îngrijorat Langley surâzând.

— Nu, doar o simplă curiozitate.

— Cu cine ați vrea să vă culcați?, a reluat Langley.

— Iată o întrebare care nu e lipsită de franchețe! Pentru moment, e dificil să fac o alegere... Sunt prea beat...

Roger a fost impresionat de ruinarea fizică a lui Bob. Slab, cu ochii sticloşi, îmbrăcat în negru, cu gura amară, cu mâinile uşor tremurătoare, golea pahar după pahar. În timpul unei pauze a grupului, umplută de intervenția *disc-jokey-ulm* ce a lansat spre dansatori decibelii unui rock de Van Halen, Jirrrs-a alăturat lui Roger şi prietenilor lui. Era însoțit de un adolescent cu fața deschisă, cu ochii albaştri, ageri. Roger a remarcat părul lung, ondulat şi mâinile sale fine, subțiri, cu degete lungi. Jim i-a urmărit privirea.

— Mâini de pianist, a spus. Vă prezint pe Jimmy Stewart, pianist, şomer. Precizez: şomer prin opțiune.

A oprit un chelner.

— Tom, două beri!... Jimmy este un profesionist de primă clasă şi un comic inepuizabil. O comoară de poante. Este capabil să-i înveselească şi pe cei mai deprimaţi oameni. Tocmai mi-a semnalat ultima fațetă a rasismului japonez: în anumite băi publice din Tokio europenii nu mai sunt admişi.

— De ce?

— Deoarece s-au obişnuit să poarte chiloți, ceea ce este contrar tradiției nipone.

— Este adevărat?, a surâs Joan, viu interesată.

— Mă găseam într-o situație jenantă, a explicat Jimmy flegmatic. După o săptămână, într-un restaurant din Singapore, am vrut să îmi aprind o țigară. Un autohton, vecin de masă, m-a oprit. „Ce vârstă aveți?", „Şaptesprezece!", i-am răspuns. „La noi, în Malaysia, un tânăr de mai puțin de optsprezece ani ce este surprins că fumează este condamnat la doi ani de închisoare." După o săptămână, noi eram în turneu la Hong-Kong. Un grom de la hotelul nostru plângea. Impresionat, am vrut să ştiu cauza suferinței lui. „Ziarele recomandă oamenilor să se debaraseze de pisicile lor, ce suferă de o epidemie de SIDA de felină. Iar eu, mi-a spus el, nu vreau să-mi omor pisica".

Paharul din mâna lui Bob s-a spart cu un zgomot sec. Băutura înroşită de sânge s-a scurs pe fața albă de masă. Privirile prietenilor stupefiați au întârziat pe pata ce se lărgea încet. Aceeaşi idee traversa mintea gemenilor, a lui Roger şi a lui Jimmy. Fața lui Bob îşi păstra calmul. Şi-a şters mâna şi i-a cerut unui chelner să-i aducă un nou pahar. Jim a surâs ca şi cum incidentul nu ar fi avut loc. Dacă Bob era contaminat cu HIV, masa îmbibată cu sângele lui era un focar de infecție. Presupunerea lui Roger s-a transformat în certitudine atunci când Bob a cerut un sac de material plastic şi, sub privirea uimită a chelnerului, a luat fața de masă şi a îndesat-o în sac.

— Să-i spuneți patronului să ardă această masă!

I-a aruncat chelnerului uimit un pumn de bancnote.

— Este suficient pentru a se acoperi consumația, costul feței de masă, al sacului şi al mesei.

Apoi s-a ridicat, le-a surâs celor de la masă, cu surâsul trist al unui copil care tocmai şi-a pierdut jucăria preferată, şi a spus cu simplitate:

— Într-una din aceste zile...

Fără să le strângă mâna, s-a îndepărtat şi s-a pierdut în mulţime. O ieşire din scenă ce avea ceva teatral, nobil, sublim... Omul ce intră în comuniune cu moartea şi care surâde întrevede deja splendorile existenței cosmice de dincolo de mormânt... este ca şi culcarea soarelui, urmată de o lungă noapte, apoi de o nouă apariţie a soarelui... un ciclu ce se repetă la infinit... căci în cosmos moartea eternă nu există... totul vieţuieşte, piatra şi focul, lumina şi frigul, şopârla şi diamantul... haos ilimitat... universul fără sfârşit şi fără început refuză legile...

Construcţiile filosofice reci iau alte dimensiuni atunci când perspectiva unei morți iminente atinge un părinte sau un prieten... Ieşirea dramatică a lui Bob Fontevrault îl arunca pe Roger într-un abis de meditații negre...

Gemenii şi Jimmy Stewart şi-au reluat conversația, ca şi cum nimic special nu a intervenit. Jim Robbins, sumbru, păstra liniştea. Brusc, Roger s-a ridicat.

— Vă rog să mă scuzați! Sunt puțin obosit... Vă doresc o seară plăcută!

— Aşteaptă, a spus Langley. Te vom conduce noi acasă.

— Mulțumesc, voi lua un taxi. Vă ador..., dar pentru moment am nevoie să fiu singur. Pe curând.

— Păcat!

Acelaşi cuvânt pronunțat simultan de gemeni a produs un efect bizar.

În seara următoare, Roger a revenit la bar înainte de intrarea în scenă a formației Deadly Sinner. L-a găsit pe Robbins care tocmai se bărbierea în loja artiştilor. La celălalt capăt al camerei,

partenerii săi tachinau două tinere îmbrăcate țipător, cu părul vopsit în verde şi albastru, îmbrăcate ca nişte perii cu țepi lungi. Râdeau cu o indecență stridentă.

Roger şi Jim se priveau prin intermediul oglinzii ce le reflecta fețele.

— Jim, aş vrea să-ți pun o întrebare.

— Presupun că e vorba de Bob.

— Tu ştiai că e bolnav?

— Da. Am aflat din întâmplare, la New York. Eram în turneu. Mă găseam în holul

din Grand Central Station. Enric, fratele meu mai mic, de şase ani, era cu mine, ca de obicei. El mă urmează peste tot. Sunt pentru el şi frate, şi tată şi mamă, căci părinţii noştri au murit. Acest detaliu este important. Aici l-am întâlnit pe Bob. Îl cunosc de ceva vreme. Venise să ridice al doilea premiu la cursa de Formula 1 de la Watkins Glen. Părea foarte mulţumit. Brusc, Eric mi-a arătat cu mâna nişte străluciri uriaşe — globuri de metal acoperite cu becuri incandescente. Aranjate în dublu fir, ele formau un ansamblu important.

— „Iată baloanele de SIDA!", a exclamat el.

— L-am privit şocat: „Ce ştii tu de SIDA?", „Am găsit o revistă într-un sertar, la hotel... În camera noastră... baloane roz, ca nişte mici arici. Se poate juca cu ele?". „Nu. Este un balon atât de mic, încât nu poate fi văzut cu ochiul liber." Mi-a cerut bani ca să-şi cumpere o bandă desenată de la un chioşc de ziare. Rămas cu Bob, am observat paloarea feţei sale. Un surâs, mai curând o grimasă, i-a marcat gura. Un surâs de clovn, căci ochii săi erau atinşi de tristeţe. „Eric are imaginaţie", a spus el. „El nu se îndepărtează de realitate... ne-am putea juca cu mingi acoperite de ţepi... ne jucăm fără să o ştim... şi chiar ne jucăm cu viaţa noastră... sau mai degrabă la ruleta rusească... Am fost tentat să-i spun, dar nu m-ar fi înţeles..." Nici eu nu-l înţelegeam.

Apoi a reluat: „Mâine voi zbura la Londra. Anul viitor nu voi mai putea participa la cursa de la Watkins Glen. Căci bolnavii de SIDA nu sunt autorizaţi să intre pe teritoriul Statelor Unite." „Ce îmi cânţi?" „în aşteptarea cursei mă simţeam rău. Abia am terminat probele de la Watkins Glen. Situat la coadă, nu aveam practic nicio şansă să câştig cursa. Am leşinat ca o femeie diafană. Când m-am trezit, la spital, un tânăr medic m-a anunţat că analiza sângelui a arătat existenţa virusului HIV. Am fost distrus. În ziua următoare, am făcut nebunii: fie câştig cursa, fie mă zdrobesc de barierele de protecţie. Cu o maşină mai bună, voi câştiga marele premiu..."

A izbucnit în râs. Un râs ce suna ca un hohot de plâns. „Nici măcar un preot nu ar fi obţinut această confesiune", a continuat el. „Eric a reuşit să o facă. Pentru moment,

să păstrezi secretul, Jim. Voi căuta un moment potrivit pentru a face o declarație publică."

Pentru vacanțe, gemenii au primit de la tatăl lor un superb periplu prin insulele Virgine Britanice, Bahamas, Cayman, Bermude, Curacao, Tahiti, paradisuri terestre şi paradisuri fiscale... marele rechin îi familiariza pe cei mici cu viitorul lor teren de vânătoare... Gemenii i-au propus lui Roger să-i însoțească. Dar el a declinat invitația. Angajamentele îl rețineau la Londra. Ei se vor revedea după terminarea vacanței.

Eliberat de prezența lor agreabilă, dar un pic acaparatoare, Roger şi-a reluat vechile ocupații: dimineața, şedințele de modeling de la domnul Mowby, după-amiaza, înregistrări la Goldcrest, seara concerte rock şi apoi două, trei ore de studii şi compoziție.

Will era fericit. Şi-a regăsit prietenul, fascinat de gemeni, marii săi concurenți. Spectacolele rock le ofereau posibilitatea să compare muzica lor cu cea a grupurilor în vogă. Ei mâncau saci întregi de fulgi de porumb, savurau sucuri aromate, aplaudau cântecele ce meritau admirația şi criticau fără menajamente pe cele rele. Performanțele formațiilor Ugly Kid Joe, Red Hot Chili Pepper sau Little Angels se conformau preferințelor lor pentru formațiile tinere, ce aduceau o notă de noutate. Ei urmăreau cu mare interes interviurile rockerilor adolescenți, candoarea dezarmantă a răspunsurilor lor, justificarea muzicii lor şi a opiniilor lor umanitare, exprimate adesea cu naivitate. Cei de la Cult, traumatizați de pierderea bateristului, au trecut în tabăra concurenței, dar ce concurență!, la Guns'n' Roses... Îşi pansau rănile relundu-şi treptat plăcerea de a trăi şi de a scrie.

Adesea, Roger şi Will se amuzau să surprindă micile imperfecțiuni ce stricau — nu prea mult — imaginea anumitor rockeri, dintre cei mai mari: cascadele de sânge artificial şi de instrumente de tortură etalate de Alice Cooper; gesturile nefericite ale lui Joe Cocker; jocurile de picioare ale lui James Brown, ce repetă figurile cu o frecvență uluitoare; urâțenia lui Peter Garrett, de la Midnight Oii, ce are un cap de Frankenstein chel; mania lui Robert Plant, de la Led Zeppelin, de a-şi ridica mâinile cu palmele în sus, gest

feminin prin excelență; pantalonii de adolescent întârziat purtați de Angus Young, de la ACDC; barba de trei zile a lui Prince, ce răsună cu o voce, de altfel foarte frumoasă, de sopranǎ; costumele extravagante ale lui Elton John; Iggy Popp, ce-şi expune nuditatea un pic descărnată a bustului; grotescul trist al celor de la ZZ Tops, clovni bărboşi de o calitate slabă; Bob Dylan, cu aerul său de pensionar obosit; Kenny Rogers, umbra lamentabilă a unui trecut glorios; Jerry Garcia, ce evocă un preot ortodox bărbos rătăcit printre rockeri tineri; David Bowie, incomparabilul David Bowie, care tocmai face un legământ de umilință în sânul grupului Tin Machine.

Roger îşi recunoştea prejudecățile, erorile de raționament. Acorda tinerilor privilegiul exclusiv de a fi interpreți de rock. Dar fosilele erau capabile de salturi spectaculoase. Paul McCartney şi Mick Jagger făceau minuni. Eric Clapton curăța toate premiile cu o perseverență uimitoare. Roger ofta. La opt ani, Michael Jackson urca scara celebrității, în timp ce el, copil minune, la treisprezece ani, se scălda într-o mare de mediocritate. Primul disc a fost un fiasco, cel de-al doilea, încă în gestație, ridica un semn de întrebare. Gloria întârzia să vină la întâlnire. Optimismul lui era erodat de o sămânță de deziluzie, de dezgust, amenințând să se prăbuşească la fel ca zidurile căzute în fața suflului trompetelor din Jerichon. Ar fi preferat sunetele reconfortante ale lirei lui Amphion ce ridicau meterezele de la Theba.

Temperament ciclotimie, Roger traversa perioade strălucitoare, de vioiciune, productive, euforice, intercalate cu faze scurte de tristețe, de zbatere. Roger traversa o perioadă de depresie, când Will, fără vreo intenție răuvoitoare, i-a înfipt şi mai tare cuțitul în rană:

— Calvin Klein plăteşte milioane manechinilor săi. Teak

Nicholas şi Marcus Schenkenberg fac surf pe valuri de dolari. Marky Mark pescuieşte pe linie alte milioane pentru a-şi arăta musculatura învăluită într-un slip ce poartă marca Calvin Klein, în timp ce zgârcitul tău de Mowby te gratifică cu o sumă mizerabilă de o mie de lire pe săptămână.

— Teak şi Marcus, vulcani sexuali, iar Marky Mark, rege al rapului, primesc

milioane, este adevărat, dar raportează duzine de milioane.

— Vulcanii, pot să înțeleg... dar rapul mă face să vomit... Beuh! După ce ai auzit un rapper, poți să spui că i-ai auzit pe toți, atât de mult se aseamănă.... cuvinte vomitate în ritm accelerat... rapul... copilul degenerat al rockului... Nu sunt singurul care-l detestă. Elton împărtăşeşte opinia mea.

— Rapul exprimă un mesaj...

— Nu îmi pasă de mesaj. Nici lui Marky nu-i pasă. Am oroare de politică. Cântecele trebuie să îndulcească moravurile, nu să propovăduiască violența sau asasinatul. Poşta transmite mesaje...

Puțin după aceea, Will trebui să constate, surprins plăcut, că mesajele telepatice îşi atingeau ținta. Domnul Mowby, radiind de bucurie, l-a anunțat pe Roger că onorariul lui va fi majorat la trei mii de lire pe săptămână, ca urmare a solicitărilor crescute ale clienților săi, impresionați de imaginea sa de băiat şic. Farmecul aliat cu eleganța au activat vânzările de haine bine croite, respinse în general de tineri, atașați de blugi şi de țoale învechite. În schimb, domnul Mowby i-a cerut o favoare: prietenul său, Colin Headly, inaugurase un club de gimnastică şi prezența charismatică a lui Roger ar face furori. Dansul învățat la Şcoala de balet îi va fi de o mare utilitate. Mişcările ritmate, grația, tinerețea vor incita pe candidații la culturism să aleagă această disciplină sportivă. Pentru început, el urma să primească cinci sute de lire pe şedință.

Banii curgeau... simbol al unui debut promițător pe calea vedetismului....

Muzica, literatura, studiile, modelingul şi aerobicul supraîncărcau programul lui Roger. Dar munca îl amuza. Într-o perioadă în care specializarea devenea un factor important al civilizației occidentale, Roger îşi înmulțea activitățile. Un ziarist, uimit de nonconformismul lui, i-a pus nişte întrebări:

— Vă manifestați pe mai multe planuri: artă, ştiințe, sport... Trebuie să aveți o preferință secretă...

Roger a răspuns cu candoare:

— Preferința mea? A mă închide între cei patru pereți ai camerei, a-mi lăsa gândirea să vagabondeze prin labirintul incertitudinilor mele, a părăsi conştientul, a mă înfunda în universul inconştientului

meu şi a scoate din profunzimile sale cele mai frumoase imagini. Cei patru pereți câştigă transparența cristalului, dulceața vântului, inconştiența eterului. Gândurile mele evadează, zboară... Înțeleg aici neputința temnicerilor, fie ei împărați, dictatori sau tâlhari, de a închide ideile. Înțeleg şi că omul nu este decât un instrument al gândirii, o gândire ce precede ivirea sa în lume, îl însoțeşte pe timpul vieții şi supraviețuieşte morții.

— Uitați că omul a creat cultura şi civilizația... Cred că disprețuiți omul....

Roger a surâs:

— Nu-l disprețuiesc. Constat numai că el a luat în mod propriu fraza din geneză care spune că Dumnezeu l-a creat pe om după imaginea Sa. S-a căzut în antropomorfism, atribuind lui Dumnezeu o formă umană. Descendent din Adam şi Eva, în plus orgolios, omul îşi imaginează că este stăpânul universului şi că domeniul său, pământul, este centrul spațiului sideral. Apoi infailibilul constată cu stupoare şi neîncredere că pământul nu este decât un fel de minusculă navă spațială, o mică şi neînsemnată planetă ce se învârteşte în jurul soarelui, şi nu invers, cum se credea. Înfailibilul cade astfel din surpriză în surpriză. El va afla că soarele însuşi nu este decât o stea de dimensiuni modeste ce se roteşte în jurul centrului galactic al Căii Lactee, şi că pentru a îndeplini o rotație, la o viteză de 23 kilometri pe secundă, are nevoie de 250 de milioane de ani. Înfailibilul va descoperi uimit că galaxia noastră, Calea Lactee, cuprinde circa 100 miliarde de sori. Şi ea este o galaxie de proporții modeste, fiind inclusă într-un grup de galaxii ce reunesc o duzină de trilioane de sori. Cascada de cifre fabuloase, aparent incredibile, continuă cu îngrămădirile de galaxii, ce sunt formate din câteva mii de galaxii. În fine, superîngrămădirile de galaxii, giganții stelari, acumulează duzini de miliarde de galaxii.

Ziaristul a obiectat:

— Oameni ca dvs. şi ca mine au făcut toate aceste descoperiri...

— Nu! Ei nu sunt deloc ca dvs. şi ca mine. Geniile fac parte dintr-o lume aparte. Ei posedă un grăunte din gândirea universală. Englezii folosesc termenul *mind,* ce înseamnă suflet, spirit, lumină universală, energie. Renunț la termenul

spirit ce este legat de religie prea mult, un mit inacceptabil pentru savanți. Geniile îmi evocă extraterestrii. Neînțeleşi, blestemați, adesea admirați ei sunt luați drept țintă de către cel infailibil. Giordano Bruno a pierit pe rug deoarece a îndrăznit să afirme că universul infinit conține o infinitate de lumi. Copernic a scăpat cu puțin de furia Inchiziției. Omul infailibil, convins de superioritatea lui, de forța convingerilor sale, de justețea credințelor sale, nu este decât un sărman naiv, ce merită toată compasiunea.

Ziaristul l-a privit iritat şi, fără să o recunoască, uluit de aceste concepții. Acest băiat preadolescent, în ciuda atitudinii sale fals modeste, se exprima cu siguranța şi agresivitatea unui protestatar călit.

— Oamenii care vă cunosc, domnule Osborne, vă atribuie în unanimitate calități ce ating genialitatea. Vă considerați, domnule Osborne, diferit de tinerii de vârsta dvs.?

— Nu mă consider....

„Diferit"... această boală îl urmărea peste tot. Totuşi, profesorul Kingsley i-a spus: să fiți mândru că sunteți diferit... este un privilegiu pe care ți-l acordă natura.

Ziaristul a reluat pe un ton malițios, aproape agresiv:

— Da, sunteți diferit. Şi din cauza acestui ecart disprețuiți pe omul obişnuit.

Insistența interlocutorului său i-a displăcut. Dar se obişnuise să acorde interviuri. A primit botezul în Elveția, la şcoală. Ziariştii nu-l impresionau. Discuția s-a derulat în marele salon al domnului Mowby, în prezența tuturor copiilor şi fetelor ce făceau modeling. Prestigiul lui Roger a urcat vertiginos. Numai cei mai mari manechini, încoronați cu o reputație bine stabilită, puteau trezi interesul presei. Roger nu a acceptat provocarea. A răspuns cu vocea sa dulce, mângâietoare:

— Vă înşelați, domnule. Eu nu am prejudecăți cu privire la omul obişnuit, normal prin definiție. Dar atunci când este luat ca fiind infailibil şi manifestă principii extremiste, rigoriste, atunci când devine un cenzor şi încearcă să şteargă libertatea oamenilor care nu-i împărtăşesc convingerile ultraconservatoare, învechite, atunci eu adopt o poziție fermă. Îi recomand să facă dovada lucidității, a

umilinței creştine şi să abandoneze pretențiile de infailibilitate. Evident, nu ies în stradă, nu ridic pumnul şi nu provoc violențe, proprii indivizilor primitivi. Eu utilizez o armă mai eficace: cuvântul, scris sau cântat. În acest sens, rockul şi-a demonstrat eficacitatea.

Ziaristul s-a retras cu un surâs gri pe față. Tinerii manechini urmăriseră cu o vie curiozitate acest interviu, denaturat, convertit la un moment dat în luptă. Reputația lui Roger a avut darul să crească. Îl felicitau admirativ, dar în secret erau geloşi. Înformat de acest eveniment, domnul Mowby a căutat o formulă susceptibilă să amplifice rolul lui Roger în casa sa de modă. O idee fulgerătoare i-a apărut în minte: să-i atribuie lui Doris o figurație avantajoasă pentru a crea o nouă imagine de marcă a lui Roger. Frumosul băiat cu un câine alb... pentru a ajunge aici, Roger trebuie să-şi schimbe înfățişarea.

— Veți abandona costumele cu liinii clasice. Timpul lordului Fauntleroy a trecut. Veți deveni steaua modei *grunge,* ultima nebunie vestimentară din Occident. Veți lansa eleganța neglijentă, extravagantă, aparent învechită, haine bizare, haine militare reformate combinate cu ginşi Levi. Veți purta un tricou negru, o cămaşă în carouri, gen western, deasupra o cămaşă împestrițată, scoasă din pantaloni, poalele vor zbura în vânt, un pulover purtat în formă de centură, cu mânecile încrucişate, pentru a permite tuturor acestor straturi suprapuse să se balanseze cu nonşalanță. Pantofii de 150 lire sunt indispensabili. De preferință, tricolori. Pletele lungi revin în forță. Adio, cap după modelul chel, dar cu o tufă de păr, gen palmier, decorație capilară aleasă de boxeri. Din fericire, Roger, pletele lungi vă dispensează de o perucă ce ar strica armonia ansamblului *grunge.* Trebuie să aveți aerul că tocmai ați ieşit de la talcioc, ştiind că purtați pe spate câteva milioane de dolari. Evident, un Rolex şi un triplu lanț de aur sunt obligatorii. Dacă e posibil, pentru a completa tabloul, trebuie să vă puneți rundul pe bancheta unui Ferrari sau Porsche roşu-cardinal. Idealul este să aveți alura unui delincvent minor, fără să fiți. Alături de dvs., Doris va furniza o imagine de eleganță. Aparițiile sale vor fi, desigur, bine plătite...

Denis Cameron, un băiat simpatic, cu trăsături feminine, dar care se purta ca un macho perfect, a observat uimit:

— În timpul verii, toate aceste haine aruncate pe un mascul oare nu îi vor ține de cald?

Domnul Mowby i-a explicat cu răbdare:

— Transpirația adaugă un pigment olfactiv excitant... Masculul tău va deveni un seducător irezistibil...

Patronul s-a apropiat de Roger şi l-a bătut vesel pe umăr:

— Mâine dimineață la ora nouă vom începe lucrul. De acord? A părăsit salonul cu pasul lui săltăreț. Dennis s-a întors spre

Roger:

— Carraciollo, un prieten deal lui Mowby, frapat de întinderea modei *grunge,* a cumpărat o mare cantitate de echipament militar reformat, tricouri, haine de lucru, caschete, chiloți de sport, cămăşi... deşirate, pătate cu fantezie, şi a obținut litere de noblețe *grunge...* Vor fi luate la prețul lor în aur... Capisci?

— Am înțeles, a spus consultându-şi ceasul. A trecut prânzul. Vreau să plec.

— Aş putea să te însoțesc până la autobuz?

— Desigur.

Pe drum, Dennis şi-a exprimat admirația pentru replicile lui Roger din cursul interviului.

— Chestia cu acele miliarde de stele este adevărată?

— Absolut!

— Faptul că tu ştii pe dinafară toate aceste cifre mă face să mă simt trimis la plimbare.

— Dacă tu îți vei domina teama de a face cunoştință cu stelele, ele îți vor vorbi, vor deveni prietenele tale. Pentru mine, stelele dansează, cântă, se joacă de-a v-ați ascunselea, aleargă unele după altele, se tem de găurile negre...

— Cred că glumeşti! Atunci când privesc cerul în timpul nopții, stelele sunt imobile...

Roger a surâs:

— În univers imobilitatea nu există. Totul se mişcă, la viteze pe care creierul nostru imperfect cu greu le poate concepe. Să priveşti în această seară stelele şi să laşi gândirea ta să danseze în compania lor.

Ei au aşteptat autobuzul.

— Ed Hutton mi-a vorbit adesea de tine, a spus Dennis. Şi despre grupul tău muzical. El îți admira talentul. După o scurtă pauză, a adăugat: în cazul în care vei avea nevoie de un chitarist, voi răspunde prezent...

— Tu cânți la chitară?

— La chitară şi la chitară-bass. Am făcut parte şi dintr-un grup, Red Devils. Mai degrabă, diavoli săraci ce îşi trăgeau nefericirea pe coadă. Când au început să se îndepărteze de ghinionul lipicios, mi-au făcut vânt. Eram prea mic. Stricam estetica grupului. Un băiat plăpând printre tineri care-şi dădeau aere de macho... Pune-mă la încercare....

— Modelingul nu-ți este suficient?

— Câştig destul de bine, am un ceas de aur, un Rolex veritabil, lanțuri de aur. Mi-am cumpărat o motocicletă, port țoale scumpe, locuiesc într-un frumos apartament, voi putea chiar să îl mobilez convenabil, dar toate aceste lucruri mă lasă rece.

— Noi suntem un grup mic, de patru persoane, dar dacă se va prezenta vreo ocazie, mă voi gândi la tine.

— Mulțumesc.

A venit autobuzul. Roger a urcat la bord. Dennis i-a făcut cu mâna în semn de salut. Tristețea îi acoperea chipul....

Două sau trei zile mai târziu, Roger parcurgea Oxford Street, când l-a văzut pe Dennis ce urca într-un Rolls-Royce. O doamnă în vârstă acoperită de bijuterii l-a primit cu o extremă plăcere. I-a pus un sărut apăsat pe obraz, apoi i-a oferit o mică cutie pe care Dennis a deschis-o fără prea mult entuziasm. Roger nu a asistat la continuarea scenei, căci maşina s-a pierdut în fluviul de autoturisme de pe stradă. În ziua următoare, l-a întâlnit din nou într-un restaurant şic din Piccadilly. Dennis însoțea un domn distins, elegant, de vreo cincizeci de ani, care îi vorbea cu afecțiune.

— Părinții, i-a explicat Dennis neglijent, atunci când s-au întâlnit la domnul Mowby. Am o familie numeroasă, foarte numeroasă...

La aerobic, Roger a remarcat domni cu părul alb şi doamne pline de celulita ce priveau cu invidie la instructoarele grațioase şi instructorii musculoşi. Un interes academic, căci nu se petrecea

nimic condamnabil. Întâlnirile, dacă erau, se petreceau în afara institutului. Roger privea aceste fleacuri cu un amuzament indulgent. În fond, se gândea el, toți oamenii, tineri sau mai puțin tineri, au dreptul să facă nebunii din când în când pentru a se menține în formă. A te adăpa la fântâna tinereții nu este condamnabil....

La Goldcrest munca înainta într-o manieră satisfăcătoare. Opt cântece au fost înregistrate. Şase compuse de Roger, două, mai puțin reuşite, opera lui Danny. Roger petrecea cea mai mare parte a zilei la Notting Hill. Acest cartier cu reputație proastă cunoştea o înnoire senzațională. Tinerii bogați şi eleganți, artiştii la modă, oamenii de bani-gata îşi găseau o plăcere subtilă şi perversă să se înhăiteze, să guste din pericol, să aibă frisoane atunci când, la căderea nopții, întâlneau la colț de stradă o bandă de negri solizi ce-şi continuă drumul paşnici, fără grijă. Încidentele nu au întârziat să apară. Toată lumea, şi în special noii locuitori ai cartierului Notting Hill, aveau senzația că joacă în permanență la ruleta rusească. Vechile tabuuri, coborâte de pe soclu, erau la pământ. Noi concepții s-au instalat, antrenând o schimbare profundă de mentalități. Acum se comentau aventurile amoroase ale unor membri ai familiei regale britanice, ca şi cum ar fi fost vorba de un cuplu de saltimbanci ce se făceau remarcați mai mult prin scandal decât prin talent. Adulterinii din guvern trezeau mai mult interes decât discursurile parlamentare. Înaugurarea unui nou bar în Notting Hill Gate lua astfel o dimensiune epocală. Moda la Notting Hill păstra un stil propriu. Capul, o mică minge cu plete lungi, pusă pe o mare bulă, cu bluza verde, roşie sau albastră, totul sprijinit pe picioare lungi îmbrăcate în blugi albi. Mariajul fiicei unui lord cu un parvenit jamaican nu a mirat pe nimeni. La

Notting Hill minicelebritățile deveneau celebrități cu drepturi depline, picturile warholiene suscitau admirația, iar interpreții de rock underground se bucurau de un succes nebun.

Invazia de lume şic a acestei părți a oraşului, mai înainte vreme ignorată, a provocat o urcare meteorică a agenților imobiliari. Clădirile aproape prăbuşite erau renovate, se deschideau săli de expoziție, baruri de lux, magazine de sport — bluze

verzi, roşii, albastre şi blugi albi — apăreau ca ciupercile. Reclamele de neon gigantice se înmulțeau. Consecințele acestei bulversări s-au făcut simțite traptat. Vechea populație de culoare, şomerii, pensionarii cu venituri modeste, familiile sărace au trebuit cu toții să plece. Radicalii negri şi indieni, lumea interlopă locală, prostituatele, traficanții, peştii, capetele rase, huliganii ieşeau cu toții repede din ascunzişuri. Frumoasa lume care era cucerită de Notting Hill devenea o pradă desemnată drept o sursă inepuizabilă de pungăşii şi de profituri nemărturisite. O zonă de umbră întuneca această mulțumire generală: poliția se activa cu un zel excesiv cu privire la afacerile dubioase. Notting Hill era gata să fure gloria regiunii pariziene Clichy.

Acest univers citadin l-a adoptat pe Roger. Tinerii prieteni ai gemenilor îşi arătau, adesea cu stângăcie, simpatia şi ataşamentul. Charisma sa făcea minuni. În prezența sa, membrii bandelor rivale ajungeau la un armistițiu tacit. Dar cartea sa principală rămânea apartenența la lumea rockului, ce propovăduia armonia şi iubirea dintre oameni.

Roger disprețuia legea celui mai tare şi nu avea decât dispreț pentru indivizii cu instincte primitive, care nu se impuneau decât arătându-şi muşchii. Tinerii macho, ce se simțeau vizați de cuvintele lui, râdeau cu indulgența oamenilor în vârstă, confruntați cu capriciile inofensive ale copiilor. Toată lumea era de acord să recunoască talentul lui de interpret. Beatles au ridicat prestigiul oraşului Liverpool, Roger, se spune, a exaltat reputația regiunii Notting Hill.

Anumite zvonuri circulau cu privire la originea sa aristocratică. Panchiştii, demagogi, şi-au încruntat sprâncenele. Dar cuvintele lui Lenny Kravitz au risipit îndoielile: „Viața unui artist ce debutează greu nu este legată de setea de bani. Un artist plecat dintr-un ghetou poate fi un nenorocit, un altul, ieşit din palatul Buckingham, poate străluci. Originea nu contează. Focul ce arde în interiorul artistului este important." Roger cânta bucuria şi suferința tinerilor, visele lor şi deziluziile lor. El îşi arăta compasiunea pentru copiii şi adolescenții supranumiți şoareci chei, deoarece preferau noaptea prietenoasă zilei ostile.

La Notting Hill, Roger a înțeles că majoritatea delincvenților nu erau funciarmente răi. Crescuți într-o ambianță sănătoasă

— familie înstărită, educație îngrijită, perspective încurajatoare

— ei nu ar fi ales calea ce ajunge la crimă. Atunci când stomacul înfometat protestează zgomotos, furi o pâine de la magazin. Atunci când eşti lovit violent, deoarece pielea agresatului nu are aceeaşi culoare cu cea a agresorului, întotdeauna reacționezi. Când constați că banda din colț este singura capabilă să te protejeze, te ataşezi de ea. Când părinții te abandonează, te terorizează sau au murit, iar strada îți oferă o susținere, precară, dar imediată, accepți fără ezitare. Că strada cere în schimb un jurământ de credință, asta înseamnă a te supune legilor ei.

Elevii de la Eton citează cu mândrie pe cei şaptesprezece prim-miniştri produşi de şcoala lor. Tinerii din Notting Hill se fălesc cu sportivii lor şi cu Robin Hood, mai mult sau mai puțin strălucitori, ieşiți dintre ei.

Popularitatea lui Roger era hrănită şi de generozitatea sa. Le oferea prietenilor lui, tot mai numeroşi, Coca-Cola, hamburgeri, cartofi prăjiți, iar pentru adolescenți cu gusturi mai înaintate, halbe de bere. Cumpăra copiilor planşe pe role şi tone de suc şi de fulgi de porumb. Tinerilor nevoiaşi sau în pană financiară serioasă, le oferea împrumuturi nerambursabile. Le numea aşa ca să nu aibă aerul că le face pomeni.

— Tu aplici proverbul antic: cine dă săracilor împrumută lui Dumnezeu, i-a spus odată Dennis, cu ochii plesnind de răutate.

— Nu fac comerț. Nu vreau să îmi cumpăr intrarea în paradis. Ajut oamenii pentru că eu cred că aşa este bine. Fără să aştept vreo recompensă, cum făcea scumpul nostru Rousseau, sau ca băcanul din colț.

Pentru a-şi umple găurile din buget, Roger trebuia să-şi multiplice onorariile. Din această cauză, a ascultat cu atenție o propunere a domnului Mowby:

— Unul din clienții mei, George Gabriel, sculptor de mare talent, are nevoie de trei băieți pentru un grup: bătălia de la Termopile. Dennis şi Keith lucrează deja pentru el. În tinerețe s-a afirmat printre adepții unui simbolism al formelor, dar

îmbătrânind, a revenit la surse. Astăzi, el este exponentul unui clasicism grec renăscut. Extremele se atrag... I-am vorbit de dvs. şi, impresionat de descrierea mea, vă propune o mie de lire pe şedinţă. Dar vă rog să păstraţi secretul. Dennis şi Keith nu primesc decât două sute de lire. Este o plată bună. De altfel, el îşi permite acest lux, fără probleme. Există amatori care să-i cumpere lucrările. Ultimul său grup, Cursa pe jos, i-a adus 600 000 de dolari.

Fiindu-i trezită curiozitatea, Roger a acceptat să facă o vizită lui George Gabriel. Dennis s-a oferit să-l conducă. Ieşit în stradă, l-a invitat pe locul din spate al motoretei sale Harley Davidson.

— Superb, nu?, a spus el cu mândrie. Tocmai am cumpărat-o. Ed Hutton avea una la fel. Şansa îl curta, în fine. Plin de lovele, putea intra la Harrod's şi spune: cumpăr asta şi asta... Nu fuma decât marijuana... totuşi a murit de o supradoză de heroină.În frumosul oraş regal Londra, Dennis îşi imagina că ia parte la o cursă moto. Centaur modernizat, făcea corp comun cu vehiculul său răsunător pe două roţi, care strivea spaţiul, alunecând prin torentul de maşini în felul unei şopârle ce alerga printre pietre la vânătoare de insecte. Angoasat, Roger se întreba dacă destinul i-a hotărât să-i taie firul vieţii sub roţile unui autobuz, sau cu capul spart de bordura unui trotuar, înainte de a-şi realiza o carieră muzicală de rocker. Frica luă proporţiile panicii când Dennis şi-a întors capul peste umăr şi l-a anunţat râzând că şi-a luat permisul de conducere şi că de atunci avea impresia că a intrat în pielea lui James Dean, constatare afirmată de fetele care vorbeau despre asemănarea sa uimitoare cu celebra stea de cinema.

Ca să nu primească calificativul de pui fricos, Roger nu i-a cerut să reducă viteza. Împotriva oricărei aşteptări, Dennis l-a depus sănătos în faţa uşii atelierului lui George Gabriel. Sculptorul i-a primit într-o hală amenajată în studio. Statui de marmură superb lucrate, reprezentând personaje goale sau îmbrăcate ca în antichitate, erau în curs de finisare. George Gabriel, instalat într-un fotoliu cu picioarele în X, le evoca un leu de mare, greu, enorm, îmbrăcat cu o rasă de călugăr. Ochelari negri îi acopereau cea mai mare parte a feţei sale buhăite, rasă de curând.

Un asistent negru îşi făcea de lucru în faţa unei lungi mese încărcate cu instrumente.

— Apropiaţi-vă, apropiaţi-vă, a spus sculptorul atunci când Roger şi Dennis au intrat în studio.

Vorbea cu greutate, gâfâind, ca şi cum cuvintele se temeau să iasă din corpul său ce nu mai avea loc în fotoliu. Roger s-a oprit la o distanţă respectuoasă şi l-a salutat.

— Mai aproape, a repetat George Gabriel. Vreau să vă ating faţa ca să vă identific, să vă apreciez conturul şi să o recunosc dintr-o mie... Acest domn Mowby nu v-a spus că sunt orb? Mi-am pierdut vederea de multă vreme... o boală congenitală, mi-au spus doctorii... nişte idioţi care îşi umplu ignoranţa sub explicaţii la fel de idioate...

Roger s-a executat cu o anumită jenă, mai curând din repulsia de a fi atins de către acest pachiderm bătrân. George Gabriel a perceput această ezitare.

— Să nu ai teamă! Nu-ţi voi face rău. Am nevoie să vă ating pentru a reţine trăsăturile şi a le putea reproduce în marmură. Cei de la Cartea Recordurilor ar fi trebuit să mă includă... sunt singurul sculptor din lume care, deşi orb, continuă să lucreze.

Roger a cedat dorinţei lui. George Gabriel şi-a plimbat uşor degetele, ce miroseau a lavandă, pe obraji, pe buze, pe haină... Roger a dat înapoi. Un frison de dezgust l-a parcurs. O grimasă amară a deformat gura sculptorului.

— Dacă sunteţi reticent, mă văd nevoit să renunţ.

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu sunt obişnuit.

— Se obişnuieşte puţin câte puţin, a intervenit Dennis. Şi eu am fost jenat la început...

— Lăsaţi-vă condus. Aveţi încredere în mine, domnule Osborne...

Degetele lui au explorat rădăcina nasului, ochii, fruntea... Asistentul de culoare privea scena cu aerul unui martor familiarizat cu metoda ciudată a patronului, care, recunoştea el, păstra sub aspectul său respingător o scânteie de geniu. George Gabriel a reluat:

— Mowby a avut dreptate. Sunteţi frumos, foarte frumos, dragul meu.... Voi imortaliza chipul dumneavoastră frumos...

Dennis a intrat după un paravan uriaş. Roger auzea şuşoteli şi râsete. Apoi doi băieți cu corpul grațios, Dennis era unul dintre ei, şi trei adulți cu muşchii proeminenți, toți goi şi înarmați cu lănci şi scuturi, au urcat pe o estradă şi au adoptat atitudini marțiale, de luptă. Alături de ei, un grup de marmură, încă în stadiul de schiță, aştepta ciocanul artistului.

— Mergeți să vă dezbrăcați, fiule. Veți fi personajul principal din acest grup. Elanul dumneavoastră dinamic îi va antrena pe camarazi în luptă.

Roger şi-a închipuit mânia tatălui său, dacă va afla că fiul lui poza pentru George Gabriel.

— Regret, domnule. Vă admir lucrările şi am un mare respect pentru condițiile muncii dvs. Din nefericire, meseria mea nu se potriveşte cu a dvs. A rămâne imobil ore întregi este un lux pe care nu mi-l pot permite.

Buza de jos a maestrului a înaintat bosumflată.

— Să nu luați o decizie grăbită... mai gândiți-vă...

— M-am gândit destul, domnule. Vă rog să mă scuzați! La revedere!

— Nu plecați! Aşteptați! Vom ajunge poate la o înțelegere... Mowby mi-a spus că sunteți muzician. Şi eu sunt un muzician ca dvs. Dacă instrumentul dvs. este pianul, al meu este marmura... când o tai, marmura cântă...

Apelul lui patetic a atins limitele disperării. Roger a realizat că farmecul lui l-a prins involuntar în plasă pe bătrânul sculptor. Probabil că maestrul a regăsit în el simbolul tinereții pierdute.

— Vom reconsidera onorariul dumneavoastră... Bătrânul a comis o mare greşeală.

— Banii nu mă interesează, domnule.

— Nu am vrut să vă ofensez.

— Sunt sigur! La revedere, domnule!

În zilele următoare, domnul Mowby nu a făcut nicio aluzie la refuzul lui Roger de a poza pentru George Gabriel. El prezenta modele unor clienți. Restul nu îl privea. Dennis a făcut câteva comentarii:

— Devastat de plecarea ta, bătrânul a făcut să cadă asupra noastră efectele ciudei sale. Nu e obişnuit cu astfel de refuzuri brutale. Ştiam că aritiştii sunt duşi cu pluta, dar nu în aşa fel. Nu a încetat să ne reproşeze pozițiile

defectuoase. Ne atingea cu degetele lui nervoase şi ţipa: muşchii picioarelor nu sunt destul de întinşi, curba braţului evocă mişcările rotunde ale dansatorilor şi nu gesturile violente ale luptătorilor... În ciuda curiozităţilor sale, nu e un tip rău. Ne plăteşte bine, iar la sfârşitul fiecărei şedinţe ne oferă o masă bogată.

Dennis a început să râdă, amuzat de scenele destrăbălate ce defilau prin faţa ochilor minţii sale. Imagini lascive de un comic irezistibil.

— La ce te gândeşti atât de vesel?, l-a întrebat Kimberly, o fată frumoasă, subţire ca o trestie, dar care avea aerul hotărât şi felul de a fi al unui băiat. Deşi nu-şi ascundea preferinţele lesbiene, această tendinţă nu o împiedica să stea pe lângă Roger.

— Adesea Gabriel este gâdilat de diavolul desfrâului. Când îşi plimbă mâinile pe corpurile noastre pentru a ne impune o anumită poziţie care va fi materializată în marmură, degetele sale agile ca de pianist întârzie adesea pe fesele noastre, pe penisurile noastre. S-a întâmplat chiar să ne masturbeze....

— Toţi bărbaţii sunt nişte porci! Tineri sau bătrâni, îngeri sau demoni, superinteligenţi sau idioţi! Voi, macho, obsedaţi de pseudosuperioritatea voastră, pretindeţi că prostituţia este proprie femeilor....

— Ele se lasă penetrate, se murdăresc de balele clienţilor lor. Îmi iau mica porţie de plăcere, fără nicio consecinţă, şi în schimb primesc un mic cadou.... Ştii, micuţa mea Kimberly, că accept anumite practici, dar nu sunt homosexual...

— Ce limbaj vulgar! Să accepţi atingerea murdară a unui bătrân...! Beah! Nu eşti gerontofil?

Dennis a ripostat cu superbie:

— Tinerele secretare ce se culcă cu patronii lor bătrâni sunt ele gerontofile sau prostituate? Tinerii prezentabili, fermecători ce se căsătoresc din interes cu femei bogate, adesea mature, intră oare în categoria prostituaţilor sau gerontofililor?

— Argumentele tale sunt specioase! Să cerem părerea micuţului geniu! Roger, oracolul se exprimă prin gura ta. Te ascult!

Roger a surâs:

— Nu cred că vârsta partenerului contează..., avantajul material ce se speră

că se obține în schimbul serviciilor afrodiziace oferite caracterizează actul, îi dă o anumită culoare..., vânzarea propriului corp, deşi blamabilă, este mai scuzabilă decât un furt. Evident, trebuie să beneficiezi de anumite avantaje pentru a-ți vinde corpul....

Dennis a căutat o ieşire de siguranță:

— Geniul lui Gabriel aruncă un văl peste vârsta sa... Noi îl admirăm atât de mult, încât capriciile sale nu ne mai deranjează...

Roger şi-a încrucişat brațele. Un gest de apărare.

— Grupul Who are un cântec, *Mai curând mort decât bătrân.* Le împărtăşesc oroarea, urăsc bătrânețea, o boală mai gravă decât SIDA. Bătrânii mă înduioşează. Prăpastia dintre generații este explicabilă... Toți indivizii trăiesc în prezent... Se uită trecutul ce alunecă în domeniul inconştientului... tinerii îşi imaginează că tinerețea este eternă... Disprețuiesc pe fosilele arțăgoase, pudibonde... iar bătrânii uită că şi ei au fost tineri... Îi urăsc pe tineri care se bucură de plăcerile refuzate persoanelor încărcate de ani, suferind de reumatisme, anchiloze, obsedate de moarte... Am observat un fenomen. Cu cât anii apasă mai mult umerii unui individ, cu atât mai mult i se accentuează moralismul. Este o neînțelegere nefericită care otrăveşte relațiile dintre generații. Cred că pe băncile Parlamentului ar trebui să se aşeze, alături de adulți şi bătrâni, tineri de optsprezece ani, să vorbească în numele adolescenților şi să nu accepte la infinit legea persoanelor în vârstă, incapabile, prin definiție, să-i înțeleagă. Jim Morrison, apostolul tinerilor, a cântat „Noi vrem lumea... acum" Adulții, şi în special adulții bătrâni, îşi închipuie că au acumulat toată înțelepciunea lumii... cu cât se consideră mai infailibili, cu atât sunt mai orbi de neputința lor de a înțelege evoluția accelerată a societății. Ei mor distruşi de propria lor insuficiență, de propriul obscurantism... sigur, pot invoca o scuză: obscurantismul se asociază cu o anumită doză de naivitate... naivitatea vârstei înaintate...

Au izbucnit aplauze. Atraşi de filipica lui Roger, prietenii l-au ascultat cu încântare. Kimberly a strigat cu putere:

— Vrem deputați de optsprezece ani!... Acum!

Culcat la pământ, cu picioarele trase, cu brațele sub genunchi, Roger privea cu adorație un poster uriaş al lui Jim Morrison şi întreținea cu el un dialog mut, pentru el mai viu, mai elocvent decât o discuție adevărată. Culcată alături de stăpân, Doris îl contempla cu adorație, urmărind cu un interes susținut conversația.

Roger i-a vorbit lui Jim de Robert de Fontevrault şi de Ed Hutton, primul ucis de SIDA, al doilea de o supradoza de droguri. Era vorba de primul contact cu moartea care a lovit doi dintre prietenii săi. Roger citise nenumărate studii despre marele voiaj dincolo de Styx elaborate de filosofi şi poeți, de savanți şi teologi... Ştia că moartea sub forma unei aneantizări finale a vieții nu exista, că nu era decât începutul unei noi existențe... Roger i-a evocat concepțiile sale, ce coincideau de altfel cu concepțiile lui Jim; îi descrise eforturile de a răspândi ideile prin intermediul cântecelor şi nu uită să-i vorbească de îndoielile sale, de lenta sa evoluție... Cu vocea sa caldă, percutantă şi comunicativă, Jim l-a reconfortat şi l-a incitat să persevereze... luptă, Roger... sparge porțile imposibilului... ieşi şi ia-ți zborul... aleargă spre Calea Lactee... pune-ți piciorul pe o stea, apoi pe alta... pătrunde infinitul şi eternitatea... eternitatea este la îndemâna noastră... trebuie doar să ştii cum să o atingi... Îmbrățişează-mă, Roger...

Exact în acest moment a sunat telefonul. Roger a tresărit violent. S-a ridicat şi a luat receptorul. A auzit vocea cunoscută a unei tinere, dar fără a o putea asocia cu o față precis determinată. Lacuna a fost repede umplută:

— Bună, Roger... sunt eu... prietena ta... Roger avea oroare de acest cuvânt vulgar.

— Micuța ta prietenă, a continuat vocea pe un ton jovial... Aretha... Nu-ți mai aminteşti de seră?... Acolo am făcut dragoste... Dumnezeu a binecuvântat burtica mea... sunt însărcinată, Roger... Fructul fericitei noastre întâlniri bate la uşă...

Roger a avut senzația că este aruncat din paradis, atras în abjecție, înfundat în mizeria pestilențială a plevei societății...

— Regret, Aretha...

— De ce regreți! Eu sunt fericită! Trebuie să ne împărtășim fericirea! Ne vom căsători!

A rămas perplex.

— Alo! Roger!... Mă asculți? Alo...

Un frison de dezgust i-a parcurs corpul. Şi-a revenit cu mare greutate.

— Te ascult... Întonația s-a înăsprit.

— Te ascult... În ce priveşte mariajul, presupun că glumeşti. Dacă nu, reține răspunsul, dacă eşti capabilă să înțelegi. De mariaj nu poate fi vorba. Este ridicol, grotesc! Dacă ai plecat la vânătoare de băieți destul de proşti să îşi asume paternitatea acestui copil, nu ai decât să-i cauți în altă parte. O fată ce se culcă cu primul venit nu merită nicio încredere!

Cuvintele sale s-au lovit de un zid de ostilitate. O voce stridentă a trâmbițat la celălalt capăt al firului:

— Aici doamna Deathridge, mama Arethei. Ascultă, tinere, dacă credeți că vă derobați de obligațiile paternale, vă înşelați amarnic. Voi şti să fac respectate drepturile fetei mele! Vă previn că soțul meu nu este un om comod...

Roger, activat de un aport suplimentar de adrenalină, a ripostat pe un ton sec:

— Doamnă, nu mai am nimic să vă spun! Bună seara!

A închis furios. Doamna Deathridge şi ai săi nu ar îndrăzni să amenințe un adult musculos şi puternic. S-a calmat treptat, iar înțelepciunea i-a revenit. Tinerețea sa extremă îl putea apăra cu mai multă eficacitate decât forța brută. Teoretic, un băiat de doisprezece ani este incapabil că procreeze. Roger a surâs. Familia Deathridge voia să obțină bani. Dar au bătut la o poartă greşită. Prin asociație de idei, Jim Morrison i-a revenit în minte. Sărmanul Jim! A fost victima multor procese de paternitate. Celebritatea comportă multe riscuri.

Roger şi-a privit ceasul. În fiecare seară de sâmbătă, lua cina cu tatăl său. Un ritual plictisitor, dar care trebuia respectat, înainte de a coborî în sala de mese, s-a examinat în oglindă. Roşu ca un rac, s-a spălat pe față cu apă rece, pentru a-şi relua culorile normale. Şi-a reamintit învățăturile lui Zenon care recomanda discipolilor săi să se arate stoici în fața pericolului, să adopte o atitudine fermă, curajoasă, să manifeste un echilibru sufletesc, o netulburare şi o voință fără

fisură, pentru a învinge adversitățile. Dar teoria şi practica nu se potriveau întotdeauna. Tatăl său îi inspira mai multă teamă decât toți Deathridge reuniți.

Roger nu l-a găsit în sala de mese.

— Domnul judecător vorbeşte la telefon în cabinetul său, domnule!, l-a anunțat Winter ceremonios.

Cinci minute mai târziu, Walter a intrat cu un pas greu. Sumbru, taciturn, s-a instalat la capătul înalt al mesei, a desfăcut şervețelul şi l-a pus pe genunchi. Roger s-a aşezat la celălalt capăt. Erau separați de trei metri de față de masă albă, acoperită cu veselă, argintărie şi lumânări aprinse... Era un protocol strict şi imuabil...

— Un anumit domn Deathridge tocmai mi-a telefonat, a spus judecătorul cu o voce egală, rece, impersonală.În timpul mesei, l-a lăsat pe Roger să se frământe pe scaunul devenit arzător. După cafea, a binevoit să-i vorbească:

— Acest individ cere reparația onoarei fiicei sale, lăsată gravidă de tine.

Şi-a băut cafeaua încet. Roger a avut impresia că judecătorul s-a bucurat de aventura sa nefericită, care îi oferea ocazia de a-l ține la mila sa şi de a juca frumosul rol al tatălui salvator.

— L-am avertizat pe acest caraghios să înceteze să ne inoportuneze, altfel mă voi vedea obligat să-l acționez în justiție pentru proxenetism, seducție de minori şi şantaj. Aş putea chiar să pun Scotland Yardul pe urmele lui, dar vreau să evit cu orice preț un scandal şi o publicitate inoportune. Această afacere trebuie să-ți servească de lecție. Trebuie să ştii să-ți alegi relațiile. Acest Deathridge este cu siguranță un individ periculos, altfel nu ar fi îndrăznit să mă contacteze. Pentru un anumit timp aş vrea să te țin departe de Londra. Este o măsură de prudență elementară. În timpul absenței tale, mă voi putea ocupa de acest Deathridge. Vei merge la bunicul tău Lusignan.

Roger l-a privit siderat. A întrerupe înregistrarea discului ar fi o catastrofă pentru *Happy Ones*. A invocat un pretex inutil: lecțiile de tenis. Antrenamentul său va avea de suferit. Judecătorul s-a arătat inflexibil.

— Te-aş însoți în Franța, dar trebuie să mă ocup de pregătirile nunții. Winter te va conduce cu maşina. Vei părăsi Londra

chiar în această seară. Îți doresc o călătorie plăcută!

Cățeluşa albă, lungită pe bancheta din spate a maşinii, cu capul sprijinit pe genunchii lui Roger, a oftat fericită. Plictisit, el privea visător peisajele ce-i treceau repede prin fața ochilor. A elaborat deja un plan pentru a îndrepta în avantajul său acest periplu neaşteptat. Maşina Bentley îi evoca o furgonetă de poliție ce transportă un prizonier spre locul de detenție. Winter conducea un tren al infernului. Spre deosebire de micul său stăpân, era nerăbdător să revină la Londra, dar pentru rațiuni diferite: pariase sume mari la cursele de cai din Ascot.

Maşina Bentley a traversat Parisul, a ieşit pe autostrada soarelui, s-a înfundat în pădurea Fontainbleau, a luat-o la dreapta şi ajuns înaintea grilajelor deschise ale castelului Lusignan. În marea curte de onoare domnea dezordinea. Se părea că o turmă de elefanți a trecut pe acolo în trombă, distrugând iarba atât de bogată înainte. Muncitori în combinezoane albastre demontau nişte țevi metalice ale unei estrade ridicate în aer liber. Fațada deteriorată a castelului cu o sută de ferestre sugera capul enorm al unui colos cu o sută de ochi holbați cu ostilitate asupra viermuielii de jos, ce-i tulbura somnul greu.

Atunci când Roger a urcat scara monumentală şi a intrat în holul gol de mobile şi de statui, nimeni nu l-a primit. Paşii săi răsunau pe dalele jegoase de marmură. Dar ştia drumul şi obiceiurile maestrului de ceremonii. A traversat un şir de saloane goale, cu ferestre translucide şi a ajuns în biblioteca cu rafturile golite de cărțile cele mai prețioase. În mijlocul camerei, înfundat în fotoliul de piele învechită, bătrânul duce dormita. Zgomotul neregulat al ciocanelor se auzea de departe, asurzitor. Ducele a făcut o mişcare, ochii lui s-au deschis, iar privirea s-a plimbat, plăcut surprinsă, pe silueta nepotului.

— Te aşteptam să vii. Tatăl tău m-a anunțat. A râs, cu burta tresărind la fiecare hohot:

— Eşti precoce... foarte precoce... Veselia i s-a accentuat.

— Mi s-a atribuit paternitatea unui țânc când aveam treisprezece ani. Tocmai mi-ai furat un titlu de glorie, căci tu ai

făcut dragoste la doisprezece ani. E al tău copilul?

— Aşa se spune...

— Instinctul tău patern nu se pronunță?

— Nu! Este mut. Mut ca un tipar de heleşteu. Bătrânul a râs în hohote.

— Cum ca un tipar de heleşteu!? Superbă comparație. Sugestivă...

Bubuiturile ciocanelor s-au auzit din nou.

— Ce este cu dezordinea asta din curte? Ducele a oftat.

— A fost un spectacol de sunet şi lumini. Am închiriat curtea. Primarul mi-a spus că este un cadru ce se potriveşte cu subiectul reprezentației. *Frumoasa din pădurea adormită...* a fost atroce... Perfect atroce...

Cuplarea asta hibridă dintre *perfect* şi *atroce* îl făcu pe Roger să surâdă. Lusignan a continuat:

— Experiența asta mi-a adus câțiva ludovici... Apropierea dintre arhaicul ludovic de aur şi venerabilul duce nu avea nimic neplăcut. Lusignan şi-a consultat ceasul de buzunar.

— Într-o jumătate de oră voi primi vizita unui miliardar anglo-american, originar din Galiția. Mi-a propus o afacere, dar am cerut un termen de gândire înainte de a lua o decizie. Astăzi trebuie să îi dau un răspuns, este punctual. Acest domn este preşedintele unei corporații ce realizează cifre de afaceri superioare bugetului de stat al frumoasei noastre patrii. Îi place să frecventeze nobilimea. Colecțiile sale de tablouri, de cai cu cursă, de castele şi de iahturi sunt celebre în toată lumea. Gusturile lui sunt însă îndoielnice. Nişte experți îl ajută să facă alegeri. Am fost invitat la el, şi alături de mobile autentice ce costau o avere, am remarcat fotolii tapisate cu înlocuitori din piele şi obiecte de plastic ce se vând prin localitățile estivale. Un personaj foarte colorat. Întinde o mână de ajutor marilor decăzuți, reduşi la o mizerie tot aurită. În schimb, beneficiarii largheței sale trebuie să joace după cum le cântă el. Mai întâi, a vrut să cumpere acest castel. Natural, l-am refuzat. În cavoul familiei, construit sub capelă, se odihnesc osemintele cruciaților, strămoşii noştri. Am datoria să le asigur păstrarea...

— Şi atunci ce caută?

— Un fel de concesiune. Să renoveze castelul şi să-l trasforme în muzeu, combinat cu o piaţă de obiecte de artă: tablouri, covoare, bijuterii... gen Christie's, Sotherby, Koller, Drouot... Eu voi păstra un mare apartament, garajul şi se va amenaja pentru folosirea mea şi a moştenitorilor mei o piscină şi două terenuri de tenis. Condiţiile financiare sunt avantajoase. Un singur lucru mă jeneză: convertirea unei părţi a casei în han pentru vizitatori, ca la Vaux-le-Vicomte...

Şi-a aprins o ţigară şi i-a aspirat aroma.

— Mi s-a spus că are o fată foarte frumoasă...

— Nu mă interesează fetele, bunicule. Complicaţiile cauzate de Aretha îmi ajung. Să schimbăm subiectul, vă rog!

— Tatăl tău m-a rugat să te păstrez aici câteva săptămâni... Roger i-a explicat cu răbdare că trebuie să se întoarcă repede la Londra. A invocat contractul cu Goldcrest, lucrul cu domnul Mowby, repetiţiile cu *Happy Ones*... „Tatăl meu nu este la curent... Îl ţin în ignoranţă pentru a evita o criză fără ieşire... Pentru el muzica este o ocupaţie marginală... concepţie pe care nu o împărtăşesc..."

— Cu alte cuvinte, îmi ceri să-ţi fiu complice?

— Mi-aţi arătat dintotdeauna înţelegere...

— Bine! Când vrei să te întorci?

— Cât mai curând. O să merg cu trenul. L-am lăsat pe Winter să plece. Mă spionează şi apoi îi raportează tot ce fac tatălui meu.

— Francois te va conduce la Londra. Cu maşina. În timpul absenţei sale, Gouvernal se va ocupa de mine. Şi Biche. Nu vrei să o vezi?

— Nu. Tatăl ei ar putea crede că vreau să o seduc.

— Ce vrei să-i spun lui Walter dacă mă va întreba despre tine?

— Îi spuneţi că-l însoţesc pe unul din verii mei pe Coasta de Azur.

— Mă inciţi să mint.

— Foarte puţin.

— Cinismul nu este punctul tău slab, a murmurat ducele surâzând cu indulgenţă.

Brusc şi-a acoperit urechile cu mâinile sale noduroase.

— Te rog, mergi la pian şi cântă ceva tare... cel mai dur rock este preferabil zgomotului acestor ciocane...

Ciocanele băteau ca o baterie de mortiere în plină acțiune.

— Îmi explodează capul. Mergi, Roger!

— Ai încredere, bunicule! Voi putea acoperi gălăgia lor! Roger nu s-a limitat la o simplă promisiune. Pianul, cu un suflet propriu — animiştii au dreptate —, a crezut că i-a sunat ceasul. Se aştepta de la o clipă la alta să-şi vadă clapele albe şi negre sărind în aer ca în desenele animate, atunci când Donald Duck se străduieşte să ofere un concert pe un pian intrat în delir. Chiar şi Doris, obişnuită cu excentricitățile sonore ale stăpânului său, a început să scoată mici țipete tânguitoare. Autorizat de duce, Roger şi-a permis extravaganțe în care se uneau nebunia furioasă, acordurile tumultuoase, arpegiile ce evocau căderea unei grindini zgomotoase pe un acoperiş de tablă. Furtuna, tunetele, rafalele urlătoare, infernul au făcut să intre în rezonanță ferestrele, pereții, plafonul... Brusc, pianul s-a gârbovit, incapabil să mai suporte tortura, suferințele cauzate de tânărul discipol al lui Lucifer... A pierit, cu corzile rupte...

Roger s-a ridicat consternat de sfârşitul neaşteptat al pianului ce şi-a dat ultima suflare. Aplauze — atât de slabe în comparație cu concertul asurzitor — au izbucnit în spatele său. Trezit la realitate, s-a îndreptat spre intruşi. Ducele şi un colos, replică a lui Godzila, încadrau o tânără simpatică, gingaşă, instalată într-un scaun cu rotile.

— Iartă-mă, bunicule...

— Nu te scuz! Pianul a murit ca un erou. Şi-a încheiat existența apoteotic. Domnule Dexter, domnişoară, vă prezint pe nepotul meu, Roger Osborne.... Roger... domnul Harold Dexter, domnişoara Myra Dexter...

Un larg surâs ce se voia amical a inundat fața buhăită a miliardarului.

— Felicitări, domnule Osborne! Sunteți un muzician desăvârşit! Sunt sigur că şi fiica mea împărtăşeşte aceeaşi opinie.

Privirea lui s-a îndreptat spre fată. Îl contempla pe băiat cu o admirație ce friza extazul. Prințul din visele ei se materializase în fața ochilor săi, frumos de-

i tăia respirația. Fata a exclamat în crescendo:

— Da..., da..., da..., oh, da!!!

Dexter a primit mesajul. Myra îl dorea pe băiat. Pentru ce nu l-ar cumpăra pentru ea? Toți oamenii, fără excepție, au un preț. Preț ridicat sau derizoriu. Dexter poseda instinctul sigur şi ochiul format al unui geambaş. A evaluat repede valoarea tânărului Osborne. A acoperit fără ezitare suma. Cu cât i se rezista mai mult, cu atât el se înverşuna să-l urmeze şi să-şi atingă scopul. Dexter nu se lovea niciodată de refuz.

— Înțeleg că Goldcrest se ocupă de dvs..

Roger a iertat indiscreția bătrânului duce, ce arăta plăcerea de a-l lăuda.

— Este adevărat.

— Goldcrest este o mică casă de discuri ce este pe marginea falimentului. Eu sunt patronul lui King's Voice. Dispun, de asemenea, de mai multe lanțuri de televiziuni. Nu ați vrea să acceptați o colaborare fructuoasă cu King's Voice? Ați beneficia de o publicitate imensă.

— Vă mulțumesc, dar sunt legat prin contract de Goldcrest.

— Nu e nicio problemă! O să mă ocup eu de asta!

În desenele animate, maşinile antice tuşesc, stropesc, gâfâie. Bătrânul Rolls-Royce, grațios şi cochet, în ciuda vârstei sale înaintate, rula încet, fără zgomot şi fără să dea vreun semn de oboseală. La ieşirea dintr-o stație de benzină, un băiat de circa şaisprezece sau şaptesprezece ani — cu blugi, bluză şi bascheți — privea distrat circulația intensă. Purta în bandulieră cutia groasă a unei chitare, iar sub braț un mare carton cu desene. Aştepta cu răbdare invitația vreunui şofer, fără să arunce priviri disperate ce i-ar fi dat aerul unui artist în mizerie ce imploră mila oamenilor. Roger l-a văzut şi s-a hotărât să ajute un confrate nefericit. I-a ordonat lui Francois să oprească şi a deschis portiera.

— Vă conduc?

Fața băiatului s-a luminat. A urcat în Rolls şi s-a aşezat lângă Doris, care, din obligație i-a făcut loc.

— La Paris?

— La Paris... Mulțumesc.

Maşina s-a pus în mişcare. Chitaristul s-a simțit obligat să întrețină conversația.

— Tot la Paris mergeți?

— Nu. La Londra.

— Englez?

— Englez şi francez...

Discuția lâncezea. Noul pasager s-a prezentat:

— Mă numesc Louis, Louis Dieuleveult...

— Ce nume frumos! Evocă fastul de la Versailles şi Regele Soare! Voit de Dumnezeu! Foarte poetic!

— Mama nu m-a dorit, iar tatăl meu nici atât. În ce-l priveşte pe Dumnezeu, mă îndoiesc c-a făcut vreo cheltuială pentru venirea mea pe lume... Întotdeauna am fost prost iubit... la mine, acasă, la şcoală, la diverşi patroni... Mai târziu, liderul grupului mi-a făcut vânt... Era mai curând urât, iar fetele mă preferau pe mine. Asta îl înfuria. Apoi fetele nu m-au mai simpatizat, deoarece nu mai voiam să fac dragoste cu ele. Îmi era frică de SIDA. Liderul nostru era un escroc. Făcea *play-back*. Mima cuvintele, iar cântectul se difuza prin amplificatoare. Fanii nu iubeau chestia asta... Îmi reamintea de grupul pop Milli Vilii. Doi tipi din grup, ce cântau pe scenă sau în videoclip, nu făceau decât *play-back*. În realitate, alți doi tip cântau şi făceau înregistrările. Doi tipi de culoare... Când mă gândesc la toate aceste prostii şi la prefăcătorie simt că înnebunesc şi din cauza asta vreau să cânt singur, fără martori, sau desenez, adesea mai şi vând, pentru a-mi îmbunătăți condiția... Mi s-a spus că la Paris, pe Montmartre, pictorii îşi expun lucrările... şi că din când în când găsesc vânzători...

— Ce desenați?

— Arbori...

— Numai arbori?

— Arborii sunt fantastici! Inepuizabili!

A deschis cutia şi a arătat câteva foi în cărbune sau în creion. Surprins, Roger a văzut stranii siluete umane, animale fabuloase ieşite dintr-o preistorie imaginară.

— Desenele sunt remarcabile... vă jucați cu fantasticul...

— Mulțumesc.

— Dar unde sunt arborii?

— Tot ce vedeți sunt forme inspirate de încrengăturile arborilor... Eu le-am interpretat... este ca şi cu nişte pete arătate de un psiholog unor copii, cerându-le să spună ce le sugerează...

— Interesant! Foarte interesant! Doriți să-mi vindeți acest dragon înaripat?

— Cu plăcere!

— Cât face?

— Vi-lofer!

— Nu, mulțumesc. Munca trebuie să fie recompensată, plătită.

— Dvs. trebuie să stabiliți prețul.

— Într-un viitor apropiat cred că acest dragon va costa o avere. Pentru moment 500 lire sterline ar fi suficient?

Ochii lui Louis au strălucit.

— Este un preț princiar. Mulțumesc! Mulțumesc foarte mult.

— Vorbiți şi limba engleză?

— Desigur. Dacă vrei să fii cunoscut în afară trebuie să cânți în engleză. Vanessa Paradis este un exemplu grăitor.

— Ați vrea să cântați o compoziție de-a dumneavoastră?

— Cu plăcere!

Ca să-i dea voie să se desfăşoare, Doris s-a instalat pe genunchii lui Roger. O poziție incomodă, căci partea din spate a corpului trebuia să rămână pe banchetă. Louis a cântat acompaniat de chitară. Avea o voce uşor răguşită, dar expresivă şi caldă. O voce sexi, în armonie cu aspectul său plăcut. Ceea ce explica succesul lui la fete. Înterpretarea la chitară amintea de Eric Clapton. O armonie sofisticată, ritm subtil, o tehnică ireproşabilă. Atunci când a sfârşit reprezentația, Roger l-a privit cu admirație.

— Acum înțeleg de ce ați fost alungat din grup. Fetele reprezintă un factor secundar. Liderul grupului vedea în dvs. un rival capabil să-l zdrobească..

Louis a surâs flatat.

— Mulțumesc.

— Nu trebuie să-mi mulțumiți. Numai că talentul dvs. v-a făcut deservirii. Talentul este periculos, căci trezeşte ura pigmeilor. Ascultă-mă, Louis — pot să-ți spun aşa? —, am prieteni în lumea rockului englez. Aş putea să vă fiu util.

I-a dat adresa şi numărul de telefon al firmei Goldcrest.

— Goldcrest? Am auzit vorbindu-se de ei. Lucrați tot în branşa asta?

— Da... În fine,... acum debutez...

— Trebuie să câştigați tone de bani dacă puteți călători cu Rolls-Royce. Nu sunteți cumva Ozzy Osbourne?... Nu.... sunteți prea mic.

— Nu sunt Ozzy, iar această maşină nu este a mea... Cântaţi şi la bas?

— La bas şi la baterie. Pentru a obține un angajament trebuie să ştii toate instrumentele. Într-un grup am înlocuit pentru câteva nopți bateristul mort de o supradoza. Nu am fost reținut. Rockerii grupului pretindeau că tinerețea mea scoatea în relief vârsta lor... Se îndreptau spre patruzeci de ani... Bătrânii nu ne lasă să trăim... *Live and let die...* McCartney a enunțat un mare adevăr atunci când a compus acest cântec... Guns'n'Roses l-au adoptat ca pe un fel de emblemă...

Louis a privit în jurul lui. Roger a observat.

— Ce cauți?

— Maşinile acestea au de obicei un bar...

— Când s-a construit aceasta, moda barurilor la bord nu începuse încă. Doriți o bere? Ne vom opri la prima stație de benzină. Oare ni se va vinde bere? în Anglia eşti întrebat de vârstă.

— Pe autostrăzile de la noi barmanii nu sunt atât de iscoditori. Dacă pun întrebări indiscrete, le explicăm că luăm bere pentru tatăl nostru care alimentează...

La Londra, Roger a primit ospitalitatea lui Will, foarte bucuros de a-l avea la el, de a-i fi util, de a-i vorbi în fiecare zi, de a se afla împreună sub acelaşi acoperiş. Pentru el prietenia era mai prețioasă ca aerul, ca apa, ca propria sa viață. Roger şi-a reluat ocupațiile evitând mereu străzile pe unde putea trece tatăl său spre Tribunal, la club sau la Northminster. Pentru a trece neobservat a purtat în permanență ochelari negri, care-i acopereau aproape jumătate din față, şi o caschetă americană.

Docilitatea tinerilor care făceau paradă de spiritul lor de independență, dezgustul lor pentru potecile bătătorite, dar care acceptă fără ezitate uniforma BBB — bluzon, blugi, bascheți -servea intereselor sale. Afişându-se în BBB, se putea pierde în masă, mijloc garantat pentru a-şi asigura anonimatul. Cum eleganța nonşalantă a lui Doris risca să-i trădeze incognitoul, el i-a încredințat-o lui Will. Cățeluşa albă a suportat cu greu acest abandon. Privată de plimbările sale cotidiene în compania micului ei zeu, s-a cufundat într-o tristețe şi disperare vizibile.

Un argument suplimentar justifica comportamentul lui Roger cu privire la

Doris. Nu o putea îmbarca pe motocicleta lui Dennis, care se oferise gentil să-l transporte la diversele sale destinații. Dennis şi-a programat întâlnirile cu bogații lui părinți după-amiezele, atunci când Roger lucra la Goldcrest.În aceste condiții, primul compact-disc al formației *Happy Ones,* editat de Goldcrest, a apărut în vitrinele magazinelor. Pentru un grup practic necunoscut, vânzările — fără să provoace agitație — au atins un nivel satisfăcător. În revistele de specialitate criticile atacau cu plăcere pe *Happy Ones...* că au aliat zborul ambițios cu *punckul...* au alternat melodiile strălucitoare şi *hardcore-vl* pretențios... focul sângeriu şi baladele dulcege... bucățile supraîncălzite şi distorsiunile psihedelice... rock metal de o violență dementă şi bâlbâieli de începători... îndrăzneala şi lipsa de forță surprinzătoare... exploziile de geniu şi o naivitate enervantă...

Aceste opinii autorizate au stabilit dezechilibrul existent între originalitatea strălucitoare a lui Roger şi mediocritatea lui Danny. În ciuda imperfecțiunilor, şi grație tânărului Osborne, discul nu a trecut neobservat. Danny a primit cu amărăciune aprecierile negative ale criticii. El s-a simțit treptat marginalizat, spre profitul lui Roger. Îl evoca pe Brian Jones, companionul sclipitor al formației Rolling Stones, şi şeful virtual al grupului, care şi-a pus capăt zilelor după ce a fost eclipsat de Mick Jagger şi lăsat în urmă. Adeseori se resemna să dea mâna cu rivalul său, apoi ambiția îl furnica. Frustrat, mâhnit, îşi dezvăluia trăsăturile cele mai dezagreabile ale caracterului. În cursul înregistrărilor celui de-al doilea disc, s-a văzut redus la rolul umil de *backing vocals,* voce de acompaniament. Coleric, comitea adesea greşeli voluntare cu scopul de a-l sabota. Înginerul de sunet, aşezat la pupitrul de mixaj, repara pagubele, rotunjea unghiurile, se străduia să calmeze spiritele.

Samuel Goldbloom a făcut un mic calcul: să exploateze antagonismul ce mina raporturile dintre Roger şi Danny. Voia să-l sacrifice pe Danny care nu era decât o mână moartă pentru formație. Mulțumită acestei metode, spera să obțină recunoştința lui Roger şi semnătura pe un contract reînnoit avantajos pentru Goldcrest. Din nefericire, o problemă cu

consecințe uriașe le-a umbrit viitorul. Al doilea disc era aproape terminat. Cel de-al treilea, odată finisat, încheia din punct de vedere legal colaborarea dintre *Happy Ones* şi Goldcrest. Or, Roger reprezenta o valoare sigură, ce trebuia să rămână în curtea sa. Acest băiat aducea lui Goldcrest izvorul de bogăție pe care Beatles l-au adus firmei Parlophone-EMI sau Rolling Stones lui Decca.

Evident, nu a spus nimic lui Roger de King's Voice. A trecut sub tăcere presiunile exercitate de uriașul Dexter Corporation pentru a-i sufla pe *Happy Ones*. Goldbloom îşi dădea seama că poziția lui era precară. Odată încheiat contractul cu *Happy Ones*, rechinii de la King's Voice, deja în aşteptare, vor interveni pentru a-l îndepărta şi, la nevoie, pentru a-l dezmembra. Le vor oferi condiții fabuloase, pentru că au nasul fin şi pot mirosi de departe parfumul banilor. Ca să se apere, va trebui ca el să joace tare, perspectivă puțin plăcută, având în vedere că poziția sa financiară actuală este foarte slabă. Ar fi cu adevărat fericit să lanseze formația *Happy Ones* pe piața rockului, tocmai pentru a scăpa de un rival.

Goldbloom l-a primit pe Roger afişând un surâs radios, prietenos.

— Tinere, voi fi sincer cu tine. Îți admir talentul. Eşti singurul muzician autentic din această formație. Eu sunt gata să semnez cu tine, fără grup, un contract de lungă durată, pentru toate lucrările viitoare, în cele mai bune condiții! Iți dublez onorariul! Roger a surâs. Surâsul lui ce fascina şi distrugea inimile cele mai tari.

— Sunt foarte flatat de oferta dvs., domnule Goldbloom. Dar nu mă pot despărți de colegii mei..., de grupul meu....

— Mă faceți să râd. Serios, mă faceți să râd. Ce grup? Danny profită de talentul tău! Dacă ar putea, v-ar tăia gâtul. Dar nu are curaj să o facă. Bruce şi Will sunt nişte copii gentili, care vă iubesc..., dar ei aleargă la sute de metri în urma ta. *Happy Ones*, fără tine, nu are niciun viitor. Pentru tine, este un lest. Noi instrumentişti formați la şcoala dură a rockului profesionist vor da un nou lustru formației. Aş prefera crearea unui nou grup, care să fie al tău şi care să poarte numele tău.

— Propunerea dumneavoastră cu privire la grup este tentantă, domnule

Goldbloom. Cât despre noul contract, trebuie să mă gândesc.

— De acord. Nu trebuie să îmi dai un răspuns imediat. În cazul în care vă displace un contract pe termen lung, sunt dispus să discut condițiile tale. Nu mă gândesc decât la interesul tău...

În cele din urmă Goldbloom a aruncat în luptă argumentul suprem:

— Am aranjat pentru tine şi pentru grup o serie de trei concerte pe scena unui club celebru din Notting Hill, şi anume Stardust, punct obligatoriu de trecere pentru formațiile ce au dobândit o reputație mondială. Acum, este rândul vostru să cântați.

Euforic, imagini diafane incitându-l să danseze, Roger se îndrepta spre casa lui Will după o şedință de modeling bine făcută. Viitorul se îmbrăca în haine aurite. În aşteptare, secretara domnului Goldbloom i-a transmis mesajul unui anumit domn Louis Dienleveult, care a telefonat din Paris, indicându-i adresa unde poate fi contactat. Roger se gândea să-l invite la Londra. Fantasmagoriile sale inspirate de arbori, tratate în cel mai pur stil suprarealist, fără ca el să o ştie, îşi găseau aici amatori. La rigoare, *Happy Ones* ar putea coopta şi utiliza talentele sale de muzician.

Un simțământ de uşurare înlătura legile gravitației. I se părea că o singură lovitură de pantof i-ar fi permis să zboare şi să planeze în felul lui Icar pe deasupra mulțimii ce trece pe Regent Street. Roger a surâs. Amuzat de fantezia sa ce galopa ca nişte cai sălbatici, el şi-a imaginat stupoarea trecătorilor dacă ar îndrăzni să-şi ia zborul. Se gândea să pregătească cele mai vii surprize acestui public împărțit în două tabere, violent opuse: adoratorii zeului rock şi denigratorii feroce, ipocriți şi înapoiați. Dar nu trebuie niciodată să-ți subestimezi adversarii. Roger ştia această axiomă şi o respecta. Cel mai rău inamic era tatăl său, judecătorul. Îl înțelegea pe Morrison... şi pe Axl Rose... şi pe Marvin Guye, ucis de tatăl său, un foarte demn reverend... Complexul lui Oedip inversat...Înainte de a intra pe scenă, Roger a suportat nerăbdător pe coafeza care încerca să-i tapeze părul. Dar a refuzat încercarea machieuzei de a-i da cu puțin roşu în obraji.

— La sfârşitul primului cântec voi avea corpul alb şi faţa umflată.

— Nu mă înţelegeţi, domnule Osborne. Aici, la noi, nu vă aflaţi pe un stadion, în faţa unei mări de spectatori, majoritatea atât de îndepărtaţi încât de-abia vă disting silueta plonjată într-o avalanşă de lumini. Publicul de la Stardust este aproape de estradă. Dacă ieşiţi din culise sub lumina proiectoarelor, veţi avea o faţă albă ca de fantomă. Iar sex-appealul dvs. va fi egal cu zero.

Danny, Bruce şi Will au acceptat fără să protesteze serviciile celor două doamne. Paloarea lui Danny şi mâinile lui tremurânde îi trădau emoţiile. La sărbătorile de familie, audienţa formaţiei era redusă la minimum. Clienţii clubului Stardust plăteau foarte scump privilegiul de a asista la un concert oferit practic de un grup necunoscut.

Crainicul a anunţat jovial programul serii:

— Avem plăcerea să vă prezentăm lansarea formaţiei *Happy Ones,* un grup care va cuceri lumea rockului.

Promisiune curajoasă ce suna ca o provocare. Muzicienii au intrat. Danny, Will şi Bruce purtau bluze verzi brodate cu argint şi pantaloni din vinilin negru — un echipament ţipător furnizat de către Goldcrest. Apariţia lui Roger îmbrăcat în alb şi însoţit de Doris, elegantă şi albă ca zăpada, a trezit aplauze. Iniţiativa risca să se dovedească rentabilă. Interpretul cu un câine alb va deveni imagina sa de marcă. El s-a aşezat la pian, iar căţeluşa s-a instalat la picioarele sale. În ciuda tracului, o undă de mânie a făcut să tresalte sângele lui Danny. Roger i-a furat din nou rolul vedetei. Publicul, compus în majoritate din adulţi, nu se ambala uşor. Vârsta medie se situa în jur de treizeci de ani. Roger ar fi preferat o audienţă mult mai tânără, mai vioaie.

— Aduceţi suzetele!, a strigat un glumeţ. Mici râsete s-au auzit pe ici şi colo.

— *Happy Ones* sau *Happy Babies?,* a supralicitat un tip solid, ce a făcut cu ochiul complice vecinului său de masă.

Deconcentraţi, Danny şi Will şi-au luat chitarele. Bruce s-a instalat la baterie. Roger şi-a ridicat mâinile deasupra pianului ca şi cum ar fi vrut să vrăjească clapele. Toată lumea privea cu atenţie căţeluşa, aşteptând ca ea să fugă îngrozită,

încă de la prima lovitură de tobă. Sala a fost scăldată într-o penumbră crepusculară, în timp ce proiectoarele şi-au lansat luminile, fulgerele stroboscopice şi o ploaie de curcubeie. La început, buimăciți de această iluminare schimbătoare, formația, cu excepția lui Danny, şi-a recâştigat siguranța.

Programul a fost deschis cu *Sundry diamonds alive,* un *rock funk* cu tente psihedelice, prezentat sub o nouă formă muzicală — sunetele prelungi de chitară, arpegii de pian presărate cu pizicato, toate acestea brodate pe un fond de reverberații creatoare de imagini bizare — obiecte solide lichefiate de pensula lui Dali, asociate cu spațiile dezgolite ale lui Chirico, pentru a cădea în cascadă în cele din urmă în haosul caleidoscopic al lui Pollock. Era un rock melodios ce reînnoia formula lui Pink Floyd, dar păstrându-şi originalitatea.

Aplauzele au arătat că începutul e interesant. Chiar şi cei blazați simțeau un anumit frison de plăcere. În culise, domnul Goldbloom aştepta temător urmarea planului său ce viza eliminarea lui Danny. Roger era prea loial pentru a se preta la jocul său. Golbloom ştia ceea ce urma să se întâmple şi se bucura dinainte. Danny trebuia să cânte *Out of breath,* un rock de inspirație *punck,* ce nu punea probleme. Siguranța afişată în studio se clătina în fața spectatorilor care — după o deschidere strălucită — se aşteptau la un regal liric. Danny a cântat ezitant primele măsuri, apoi vocea i s-a înmuiat. Roger, Bruce şi Will, vocile de fundal, au simțit pericolul şi au cântat mai tare. Bateria şi-a accentuat jocul baghetelor. Danny behăia, mieuna panicat. Câteva doze goale de bere au aterizat la picioarele lui. Cu fața descompusă, cu picioarele tremurând, avea poftă să plângă. Roger a înțeles pariul lui Goldbloom: de a-l determina pe Danny să se retragă singur. Privirile înnebunite ale lui Will şi Bruce s-au concentrat asupra lui, Danny era terminat, iar Roger a preluat ştafeta. La semnul său, grupul a atacat un *hard rock.* Vocea clară, expresivă a lui Roger a inundat sala. Doris s-a ridicat, s-a apropiat de Danny şi i-a lins mâinile. Corpul i-a fost parcurs de o undă de curaj, a deschis gura, apoi a emis sunete tot mai distincte. Şi-a recâştigat în mod penibil vocea. Duoul s-a afirmat.

Intervenția cățelușei salvase situația. Publicul a avut impresia că asistă la un joc de scenă abil destinat să sublinieze rolul frumoasei cățeluşe albe. Doris îşi agita acum coada sa lungă, ca şi cum ar fi dirijat grupul. Efectul a fost imediat. Aplauzele au izbucnit. Concertul amenințat să cadă în dezastru a luat alura unei comedii reuşite. Tipii ce au lansat dozele de bere şi-au schimbat atitudinea şi acum fluierau admirativ.

Vocea pură a lui Roger răsuna charismatic, sprijinită de Danny, ce se micşora în mod voluntar în fața colegului său. Bunul său caracter ieşea acum la suprafață. Cântecul pasionat, melodios al lui Roger a cucerit publicul exigent de la Stardust. O nouă stea urca pe firmament.

Succesul lui Roger Osborne, ieri necunoscut, astăzi împins printre candidații la gloria marilor aleşi, demonstra că rockul -contrar celor susținute de cei munciți de gânduri negre — nu era mort şi că noi vedete izbucnesc pentru a-l relansa şi pentru a-i mări strălucirea. Fraze laudative de acelaşi calibru au apărut în mai multe reviste de specialitate. Sam Goldbloom a avut grijă să invite la Stardust un număr impozant de critici rock cu o reputație bine precizată.

Seara următoare, când Roger cobora din autobuz pe Portobello Road, pentru a se întâlni cu Will la club, a văzut cinci băieți care mergeau încet în şir indian... pe piept şi pe spate ei purtau pancartele Stardust ce anunțau concertul formației *Happy Ones*... numele său era citat în frunte... al lui Danny era al doilea... Pentru Roger acest text a luat semnificația vechiului avertisment ce-i semnala regelui Nalthazar şi oaspeților săi distrugerea oraşului Babilon... Mane, Thecel, Phares... A avut astfel revelația a ceea ce-i va marca viața... Era damnat...În aşteptarea concertului formației *Happy Ones,* patronul clubului a propus o prelungire a contractului pentru cincisprezece spectacole. Goldbloom a înțeles cu satisfacție că performanețele *live* ale formației aduceau bani. În ziua următoare, i-a convocat pe cei patru muzicieni în biroul său pentru a le comunica plăcuta veste. A simțit o vie decepție atunci când Roger s-a arătat reticent, fără să dea explicații. Îngrijorarea sa era întemeiată: afirmarea grupului pe piața rock i-ar fi

permis să majoreze pretențiile în cursul negocierilor cu King's Voice. Presiunile lui Dexter se accentuau. Partenerii lui Roger îl priveau cu uimire. A respinge ocazia de a câştiga bani şi de a profita de publicitatea făcută în jurul lor li se părea absurd. În realitate, visul lui Roger, întunecat de succesele recente, amenința să se schimbe într-un coşmar. A primit un mesaj panicat din partea bunicului său din Lusignan. Walter şi-a exprimat dorința de a-i vorbi fiului său. Aşa cum au convenit, ducele i-a răspuns că Roger se plimba pe Coasta de Azur în compania vărului său, Olivier. La ora actuală nu ştia unde se află băiatul. Contrariat, judecătorul i-a cerut să ia contact cu Roger şi să-i spună să se întoarcă urgent la Londra. Dorea ca fiul său să ia parte la ceremonia nunții sale. Roger se temea de ce e mai rău. Dacă tatăl său află că l-a păcălit şi că acum cântă într-un club din Notting Hill, va înnebuni.

— Nu vă înțeleg!, a exclamat Goldbloom sumbru. Marile grupuri rock, fără excepție, au cunoscut debuturi penibile. Eu vă deschid porțile şi voi refuzați să intrați. Favoritul vostru, Axl Rose, înainte de a fi lansat de Geffen, împărțea cu cei patru parteneri ai lui o cameră mizerabilă, fără WC, fără baie şi fără bucătărie. Beatles, regii rockului, au cântat în taverne mizerabile din Hamburg... Zău că mă decepționezi, domnule Osborne...

Brusc, Danny a lansat câteva cuvinte, care mai târziu i-au adus mari prejudicii.

— Aşteptând ca Roger să-şi schimbe părerea, am putea continua fără el prestația pe scena Stardust.

Goldbloom l-a privit fără să răspundă. Privați de prezența charismaică a lui Roger, *Happy Ones* se va scufunda în neant.

— Nu voi cânta fără Roger, i-a anunțat Will.

Bruce şi-a privit gânditor vârful degetelor; perspectiva de a lucra sub conducerea lui Danny nu-l seducea deloc.

— Sunt de acord cu Will. Danny s-a înroşit consternat.

Roger a înțeles că prietenii săi îi condamnau dezertarea.

— Domnule Goldbloom, voi semna hârtia.

Semne rele s-au arătat apoi. În seara următoare, pe acelaşi l'ortobello Road,

Roger şi Will se îndreptau spre Stardust, când o bătrână cerşetoare ştirbă i-a scuipat în față, apoi şi-a continuat drumul. Uluiți, au mărit pasul, ca să se spele în loja artiştilor, de IM club. Se aflau la înălțimea barului, când, brusc, vitrina a sărit în aer şi o ploaie de cioburi a căzut asupra lor. Uşa s-a deschis cu un bubuit, iar un tânăr cu pielea de culoare închisă a ieşit clătinându-se, i-a împins pe cei doi chelneri, a făcut câțiva paşi, n-a clătinat şi apoi s-a prăbuşit cu fața în rigolă. Patru capete rase, îmbrăcați în piele şi înarmați cu bâte au intrat în bar în urmărirea sa, urlând: „Negru nenorocit!" „Față de şoarece!" „Imbecilule!", „Fiu de curvă!" S-au aruncat asupra victimei căzute pe asfalt. Brusc, un foc de armă se auzi. Trăgătorul se afla la etajul al doilea al casei de vizavi. Unul din ei a tresărit, cu fruntea însângerată, apoi a dat din brațe ca şi când ar fi vrut să-şi ia zborul, dar incapabil să se lanseze printre aştri, a căzut pe spate. Tovarăşii săi s-au îndreptat atunci spre locul trăgătorului. Trecătorii s-au dat la o parte cu teama imprimată pe față. Alte capete rase ce se aflau în vecinătate au scos strigăte de luptă şi au fugit spre imobilul vizat. Un al doilea foc de armă a lovit o vitrină. Toate aceste întâmplări s-au derulat foarte repede, ca într-un fim polițist.

Will l-a prins de braț pe Roger:

— Să-l ducem la bar!

— Ne va aduce probleme. Îl vor capetele rase!

S-au aprins luminile la ferestre. Semnalul uşor al unei maşini de poliție a acoperit pentru o clipă vacarmul, apoi sirenele s-au auzit în noapte.

— Să plecăm!, a strigat Will.

Mai multe focuri s-au auzit în casa asediată. Sirenele s-au apropiat. Will l-a prins de braț:

— Să mergem! Atmosfera s-a supraîncălzit! Roger părea fascinat de violența spectacolului.

— Aşteaptă! Am găsit o sursă de inspirație. Will a exclamat bulversat:

— Sursă de inspirație? Această porcărie?

— Sursele de inspirație nu sunt întotdeauna idilice. Trecătorii care se aruncaseră la pământ s-au ridicat şi s-au îndepărtat alergând.

— Dacă poliția ne găsește aici, ne va pune ca martori. Argumentul excludea orice replică. Roger s-a lăsat condus de acolo cu regret.

Seria de concerte suplimentare se apropia de sfârșit. Succesul a răspuns prezent la apelul lui *Happy Ones*. Stardust cunoștea animația marilor zile, devenită cotidiană. Rezervațiile trebuiau să fie făcute cu o săptămână înainte, pentru a nu da loc unui refuz. Afluența uriașă a ridicat mari probleme. Pompierii pretindeau că numărul clienților trebuie limitat în funcție de capacitatea clubului, pentru a nu se ajunge la o catastrofă în caz de incendiu.

Direcția clubului Stardust a propus formației *Happy Ones* să-și reînnoiască contractul pentru șase luni. Această ofertă după lansarea discului, bine primit de public, echivala cu o consacrare. Goldbloom, care și-a atribuit rolul de manager al grupului, a reclamat o creștere a onorariului. Direcția a acceptat protestând. *Happy Ones* au sărbătorit evenimentul. Notting Hill se mândrea cu patronarea grupului în felul orașului Liverpool, care-și asuma gloria de a fi dat lumii pe Beatles. Roger nu împărtășea bucuria prietenilor săi. Notorietatea sa crescândă îi aducea deservicii, căci zgomotul risca să ajungă la urechile tatălui său. În cursul micului lor banchet, Bruce, euforic, l-a prins pe Roger de după umeri.

— Dacă citeam un roman care să-mi prezinte un personaj ca tine, aș fi spus că este neverosimil. Un geniu precoce, bogat, ieșit din marea nobilime, devenit rocker. Geniile din zilele noastre produc bombe atomice, nu cântece.

Roger a râs.

— În universul rock geniile colcăie... Ne ciocnim de genii... La fiecare pas ne împiedicăm de genii... Nu, nu glumesc. Altfel, cum se explică masele care se pun în mișcare?

— Un singur detaliu mă încurcă. Tu ești bogat. Rockul este apanajul săracilor, al disperaților, al revoltaților.

— În primul rând că nu sunt bogat, și nici tatăl meu. Dragă Bruce, bogăția este relativă. Contrar legendei, Mick Jagger este copilul unei familii bogate. O statistică recentă pretinde că majoritatea rockerilor sunt ieșiți din clasele mijlocii și superioare. Apoi, rockul produce milionari așa cum

mezelarii produc cârnați, copiii lor sunt născuți în purpură, în felul prinților moştenitori din Bizanț.

Danny a surâs cu o bonomie simulată:

— Nobilul Roger Osborne îi ridiculizează pe noii îmbogățiți rockeri, totuşi eu îi prefer pe aceşti muzicieni care câştigă bani mulțumită talentului lor, aristocraților de spiță înaltă — cu familia regală britanică în capul listei — care nu devin celebri decât prin scandaluri.

Roger nu s-a formalizat.

— Nu te contrazic. În ceea ce mă priveşte, eu nu sunt decât un fel de părinte sărac al unei mari familii.

— Dacă îți clamezi apartenența la masa revoltaților, eşti un punkist?

— De ce nu?, I-am admirat dintotdeauna pe Sex Pistols.În dimineața următoare, după şedința de modeling, domnul Mowby l-a întâlnit pe Roger în salon şi l-a anunțat vesel:

— Am o mare surpriză pentru tine.

Roger detesta surprizele. Nu-i aduceau decât dezamăgiri.

— Despre ce e vorba?

— Dacă v-aş spune, nu ar mai fi o surpriză.

Plin de negre presentimente, inexplicabile, Roger a intrat la Stanhope. L-a găsit pe Will în grădină, aşezat la umbră, cu revista *Times* pe genunchi. La apariția lui Roger s-a ridicat şi i-a arătat ziarul.

— Tatăl tău tocmai s-a căsătorit. Iată anunțul!

Roger a primit ştirea cu indiferență, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt divers. Din fericire, judecătorul nu a aşteptat întoarcerea sa la Londra. Will părea încurcat. Ar fi vrut să vorbească, dar nu găsea cuvintele potrivite. Roger i-a observat reticența.

— Ceva nu merge?

Will îl privea ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Nu, nu, totul este bine..., sau aproape...

— Ce vrei să spui?

— Nimic, nimic important...

Will purta un halat verde, de burete. Sub pulpanele sale, nişte bermude încă umede se mulau pe sexul său. El a adăugat:

— In timpul absenței tale am făcut câteva lungimi de bazin... Prietenii mei au venit să mă vadă... Adoră piscina...

— Vreau să fac un duş, a spus Roger. Căldura jilavă din aceste zile de toamnă mă face să transpir.

Will l-a privit cu un aer straniu... Roger simțea o plăcere extremă de a sta sub jetul cald al duşului, care îi biciuia plăcut pielea. Adesea, intra în erecție şi simțea nevoia imperioasă să se elibereze de spermă printre picăturile de apă ce cădeau cu putere. Se delecta de zece minute sub duş, când Will a intrat în baie. Ezitant, s-a apropiat de prietenul său. Surâdea. Privirea lui s-a plimbat pe corpul lui Roger, pe pielea care câştigase o transparență sidefie. Roger nu se mira atunci când ochii oamenilor, cunoscuți sau necunoscuți, se holbau la el, era conştient de farmecul pe care îl degaja, de sexualitatea pe care o aducea, fără să vrea, de atracția exercitată de corpul său... Solicitările, care îl asediau, ar fi umplut de bucurie şi de mândrie pe orice băiat de vârsta lui, ar fi impresionat pe admiratori, mai curând decât pe admiratoare, dar pe el nu-l impresionau; rece şi distant, evolua ca Hyperion în spațiul astral... Femeile şi homosexualii îl urmăreau cu aceeaşi ardoare; pierdut în visele sale, îi ignora pe oameni... Se mira acum să regăsească această excitate în privirea lui Will...

— Vreau să-ți fac o confesiune, a spus Will. Am avut azi o experiență tristă, foarte tristă.

Vocea dulce a lui Will broda sunetele pe zgomotul susurat al duşului.

— Adesea, este penibil să faci mărturisiri... Aş putea veni mai aproape de tine? Aş avea mai mult curaj...

— Bineînțeles. E loc destul pentru amândoi.

Will şi-a scos halatul şi chiloții. Roger s-a întors ca să-i facă loc sub duş.

— În această dimineață, în timp ce prietenii mei făceau sărituri şi înotau în piscină, ca nişte mici delfini, am urmat o fată într-o cameră, de la etaj, în care puteam fi singuri... Avea pielea mătăsoasă, sânii copilăreşti, buzele senzuale.... Este o descriere banală, nu sunt poet ca tine... Ne-am dezbrăcat, am îmbrățişat-o... Eram foarte încins... Am împins-o pe pat, am urcat pe ea... şi mă pregăteam să o pătrund, când brusc m-am golit de sânge;

arătam jalnic sub ochii fetei; surâsul ei ironic a fost mai rău ca o palmă... Mi-a spus că nu trebuie să-mi fac griji, se mai întâmplă; şi-a tras bikinii şi s-a tirat. Sunt sigur că acum le povesteşte prietenelor ei despre eşecul meu; până acum m-am culcat cu fete fără nicio problemă, de data asta cred că mi-am amintit de ceea ce mi-a spus tatăl meu despre SIDA....

Şi-a pus buzele pe umărul lui Roger, care l-a prevenit cu blândeţe:

— Ascultă Will... eu nu sunt la prima experienţă sexuală, m-am culcat cu două fete şi cu un băiat... aş putea să am SIDA.... Will şi-a sprijinit capul pe pieptul ud al lui Roger.

— Nu trebuie să ai teamă de mine... Te-am mințit, sunt virgin... Priveşte... Nu sunt impotent...În taxiul care îi conducea la Notting Hill, Roger era bântuit de gânduri negre. A mângâiat cu un gest automat capul lui Doris, ce stătea culcată la picioarele sale şi, din timp în timp, arunca o privire fugară spre Will, ce fredona ultimul lor cântec, *Strugling to be Happy*. Noile sale raporturi cu Will îi vor complica existența, deja foarte încâlcită, mai rău ca un labirint... Rătăcea printr-un talmeş-balmeş de culori şi poteci fără să posede vreun fir al Ariadnei care să-l ajute să iasă. Will şi-a pus prietenește mâna pe genunchiul lui Roger. Simțea nevoia, plăcerea, setea de a-l atinge, de a-i simți în mod fizic prezența.

— Sunt fericit, Roger. Sunt atât de fericit, că am chef să dansez, să-mi strig bucuria, să explodez, să fac pe cer un foc de artificii uriaş. Aş vrea să mă aliniez cu stelele docile şi să înscriu câteva cuvinte... Îl iubesc pe Roger, iar Roger mă iubeşte....

Doris a oftat indulgentă. Slăbiciunea oamnenilor, atât de mari, atât de puternici o făceau confuză. Roger a atins tandru mâna prietenului său.

— Trebuie să păstrezi în străfundul sufletului tău această fericire care nu va putea niciodată să înflorească în libertate. Acest fel de dragoste este tolerat cu condiția să rămână ascuns..., mai mult sau mai puțin îmbrăcat într-un limbaj diplomatic. Brett Anderson, interpretul fabulosului grup Suede, a explicat ziariştilor: eu mă consider un bisexual care nu a avut niciodată experiențe homosexuale. Abil, nu? Androginia lui David Bowie şi Mick Jagger este mai mult

sau mai puțin acceptată. Numai Elton John este îndeajuns de mare pentru a-şi permite luxul de a înfrunta conformismul moraliştilor. Toată lumea uită tentația, gustul dulce al fructului oprit.

Roger şi-a consultat ceasul.

— Am întârziat. Oamenii de la Stardust trebuie că-şi rod unghiile. Sunt sigur că ne pregătesc o primire proastă...

Taxiul a traversat Picadilly pentru a se angaja pe Regent Street. Roger privea cu un ochi distrat peisajul citadin arhicunoscut. Brusc, a lăsat să-i scape un țipăt.

— Iată o surpriză. Mowby a pus afişe peste tot.

A oprit taxiul, l-a plătit, apoi a coborât, trăgându-l pe Will năucit. Doris i-a urmat pe trotuarul plin de pietoni.

— Priveşte, Will! Priveşte!

Will a văzut un panou de reclamă imens, luminat de proiectoare, ce acoperea fațada unei case cu patru etaje. Imaginea în mişcare a lui Roger prezenta o serie de veşminte sport create de Casa de modă Saint Georges.

— Superb!, a exclamat Will încântat. Este o publicitate fantastică pentru tine şi indirect pentru grupul nostru. Hainele purtate de la Calvin Klein de către Marky Mark au contribuit la gloria rapperului mai mult decât prestațiile sale *live*.

— Publicitatea lui Calvin Klein, ce a făcut de la sine servicii notabile lui Marky Mark, pentru mine se va dovedi catastrofală. Ea pune în mod brutal capăt unei comedii pe care am jucat-o în ultima vreme cu un anumit succes. Fotografia mea afişată pe toți pereții nu are cum să scape de vigilența tatălui meu. Acum el mă va urmări peste tot. În ochii lui, am comis cea mai rea dintre crime. Un interpret este la rigoare acceptabil. În ochii lui, un manechin nu este decât un *call-boy*. Adjectivul nu este rău plasat. Prima consecință: nu voi mai putea să mă bucur de ospitalitatea ta şi a tatălui tău. Va trebui să-mi încetez activitatea cu Mowby şi să mă retrag practic din grup. Involuntar, semăn dezordine... Ca să exprim ceea ce îmi rămâne de făcut, voi folosi limbajul jurnalistic: trebuie să intru în clandestinitate... Este ocazia de a cunoaşte lumea nevoiaşilor, a plevei ce se ascunde sub lustrul societății de consum.

La urma urmei, tatăl meu va ceda, nu eu....

Walter Osborne dovedea un adevărat cult pentru familie. Atunci când era într-o criză majoră, el chema în ajutor adunarea familiilor Huntington, Hastings, Gresterforth şi Sunderland, fără să uite pe Northminster după căsătoria sa cu Annabel. Ducii şi conţii, nemişcaţi ca Buddha în meditaţie, erau aşezaţi pe nişte scaune cu spatele aurit în formă de liră. Aveau cu toţii un aer important când — Îmbrăcaţi cu robele lor purpurii -primeau cu mare fast pe regină la Camera Lorzilor. Îmbrăcaţi burghez — costum în trei piese, cravată de culoare închisă — ei îşi pierdeau morga de paradă pentru a dobândi o faţă mai umană. Un Hastings avea aerul blând al unui contabil pensionar. Un Sunderland pântecos, cu obrajii durdulii, roşii, reamintea de un preot gurmand ce iubea vinul bun. Un Huntington masiv, cu faţa rotundă, cuperoasă semăna cu un măcelar ce tocmai şi-a ridicat şorţul pătat de sânge.

Un consiliu macho, căci nu figura nicio femeie alături de aceşti domni aranjaţi în arc de cerc, ca un tribunal *sui-generis,* ce trebuia să judece cazul lui Roger. Înaintea lor, Walter Osborne se agita, înotând pe o mare de mânie.

— Trebuie să-l internez într-un azil de nebuni! Fiul meu este ruşinea familiei noastre! Am aflat recent că s-a asociat cu drojdia societăţii, ce nu respectă nici tradiţia, nici valorile umane, nici morala cea mai elementară. Roger frecventează derbedeii, capetele rase, negrii şi metecii.

Contele, tatăl său, a schiţat o grimasă de dezaprobare. Familia Huntington nu a căzut niciodată în păcatul xenofobiei. Strămoşii săi formau un ONU în miniatură: germani şi austrieci, americani şi francezi, italieni şi spanioli, precum şi câţiva ruşi, coborâţi din arborele imperial tăiat de Lenin şi banda sa. Familia Huntington a primit cu plăcere invitaţiile oamenilor cu prepuţul circumcis, prinţi arabi şi bancheri evrei. Un Gresterforth a depăşit chiar măsura atunci când s-a căsătorit cu o dansatoare arabă ce nu era nici prinţesă, nici fiică de şeic; tatăl ei vindea fleacuri într-un bazar din Alger. Pentru urmaşii îndepărtaţi ai cavalerilor căzuţi în timpul cruciadelor sub loviturile musulmanilor infideli, această mezalianţă

aberantă insulta bunul-simț şi memoria eroilor dispăruți. Toate porțile s-au închis în fața acestei oi râioase a familiei. Ca represalii, Wilbur Gresterforth a uitat să menționeze titlul său de noblețe pe cărțile de vizită şi pe documentele numeroaselor sale întreprinderi. Noblețea şi afacerile sunt incompatibile, spunea el. Wilbur găsea că este rea concepția Majestății Sale ce acorda titluri de noblețe burghezilor care produceau bideuri sau veşminte în cantitate industrială.

Expulzarea lui Wilbur de către tovarăşii lui a căzut în desuetudine atunci când s-a constatat că figurează în *Forbes* printre primii zece miliardari ai lumii; o depăşea chiar şi pe regina Angliei. A fost iertat, cu atât mai mult cu cât acorda împrumuturi părinților săraci, uitând să le mai ceară înapoi.

Walter a pus sfârşit mişcării sale oscilatorii de la un cap la altul al camerei, a aruncat o privire supărată spre auditoriu, apoi a arătat cu un gest revistele de pe biroul său.

— Roger se contorsionează şi adoptă poziții impudice pentru a apărea în fotografii de modă. Fiul meu se vinde pentru bani. Nepotul dvs., tată, se deşănțează şi se prostituează pe marile panouri publicitare. Este o ruşine care cade asupra mea, asupra familiei!

Contele Huntington a făcut un gest de potolire.

— Păstrează-ți calmul, Walter! Dumnezeu ne aprobă! Noi trebuie să avem răbdare şi să judecăm fără *parti-pris.*

— Atunci când pronunțați numele lui Dumnezeu, inima mea se tulbură, a declarat Walter pe un ton teatral. Îmi amintesc ce mi-a spus Roger într-o zi... mi-a spus... a îndrăznit să-mi spună că dumnezeul lui este Jim Morrison, iar Rimbaud, profetul. Mi-a vorbit de Rimbaud, acest poet ce l-a corupt pe Verlaine... sau invers?... Îmi scapă acest detaliu scabros... de altfel, neesențial.

— Cine este acest domn... Morrison?, a întrebat ducele de Northminster. Un şef de sectă?

— M-am documentat despre acest personaj trist, a spus judecătorul. Trebuie cunoscuți inamicii, pentru a-i combate mai bine! Fiul unui amiral — Îl deplâng pe acest tată nefericit -student mediocru, poet ratat, interpret de rock dedat drogurilor şi

mare consumator de alcool, el a declarat ziariştilor că tatăl său este mort, deşi era în viaţă. Şi-a jignit mama prin versuri ruşinoase... Din fericire, moartea l-a luat... În nişte condiţii foarte dubioase...

Contele Ayrton — cu barba triplă acoperindu-i în parte cravata ca un pieptar — a intervenit cu un sentiment de tristeţe trezit de nedemnitatea umană:

— Aceşti rockeri sunt foarte bizari! îmi amintesc de Sex Revolver s...

— Sex Pistols!, l-a corectat Gresterforth.

— Aceşti anarhişti care insultau imnul nostru *God Save the Queen,* a continuat Ayrton, ignorând întreruperea. Toţi aceşti detractori ar trebui închişi în Turnul Londrei!

— De multă vreme Turnul Londrei nu mai serveşte de închisoare, a surâs Gresterforth.

Walter a reluat indignat:

— Fiul meu m-a mințit, m-a păcălit grosolan. M-a lăsat să înţeleg — sunt câteva luni de atunci — că îşi petrece vacanţa în Franţa, pe Coasta de Azur. În realitate, reîntors în Anglia, poza pentru un fotograf clandestin şi se producea într-un grup de rock cu idei subversive!

Contele Ayrton a emis un suflu de şarpe astmatic:

— Aceste lichele au idei stranii...

— Într-adevăr!, a spus Walter. Aspectul cel mai grav al acestei afaceri este uzul de fals de care s-a dovedit capabil Roger. Fiul meu a pretins în faţa angajatorilor că eu sunt mort. Lecţiile lui Jim Morrison s-au dovedit fructuoase. Un detectiv particular, pe care eu l-am angajat, a descoperit întreaga filieră. Mă gândesc să alertez Scotland Yardul.

Contele Ayrton a tresărit violent, ca un animal însemnat cu un fier roşu:

— Ce? Scotland Yard? Niciodată! Scandalul ne va umple de mocirlă. Un tânăr membru al familiei noastre tocmai a fost arestat pentru că a condus maşina în stare de ebrietate. Asta ajunge! Roger şi bucătăreasa, traşi în justiţie? Inacceptabil. O internare fără zgomot într-un spital psihiatric ar fi preferabilă. Soluţia ta, Walter, este cea mai bună. Gresterforth a râs în hohote:

— Glumeşti, dragul meu. Fără zgomot?! Copilul minune al familei

Huntington, doctor în litere al Universității Oxford, salutat de critici cu aprecieri elogioase după debutul său artistic...

— Rockul nu ține de artă!, a declarat judecătorul sentențios. Gresterforth l-a privit amuzat:

— Este opinia ta, micul meu Walter. În ce privește internarea lui Roger într-un azil de nebuni, este ideea cea mai abracadabrantă ieșită dintr-un creier omenesc! Ce psihiatru ar îndrăzni să-și asume o asemenea responsabilitate? La ora actuală legea recunoaște copiilor dreptul de a se separa de părinții lor legitimi... Trebuie să știi asta, Walter!

— Desigur. Este o lege stupidă! Votată de un parlament lovit de demență.

— *Dura lex sed lexl*

Contele Huntington a intervenit pentru a modera spiritele prea încinse.

— Înțeleg indignarea și dezacordul lui Walter. Înainte de a ne reuni aici, pentru a găsi o soluție împreună, Walter mi-a mărturisit, strangulat de emoție, că Roger s-a volatilizat în natură, în spațiu... O umbră printre umbre. La toate aceste complicații se adaugă afacerea sordidă cu fata Deathridge. Walter se teme de o răpire. Toată lumea știe că eu sunt bogat. Vă reamintiți de răpirea tânărului John Paul Getty jr, răpitorii i-au tăiat o ureche. Bătrânul Getty a trebuit să dea câteva milioane... Numai în Londra, în acest oraș tentacular, ce nu este milos cu copiii pierduți...

— Roger nu mai este un copil, a spus Hastings, agitându-și mâna durdulie pentru a risipi fumul de țigară scos de vecinul său, contele Ayrton, ce infestase încăperea. Roger are capul pe umeri...

Walter a lovit cu pumnul în maldărul de reviste:

— Vreau să vă asigur... eu nu voi aștepta cu brațele încrucișate urmarea evenimentelor! Voi acționa!

Roger se plimba visător pe trotuarele din Notting Hill. Doris, cățelușa albă, îl urma cu un pas de dans. Și-a reluat ochelarii negri și cascheta cu lungi viziere, înfundată pe cap, ce-i ascundea pletele blonde bine strânse. Îmbrăcăminte BBB îi compromitea totuși anonimatul, căci banalitatea sa contrasta cu extravagațele celorlalți adolescenți — băieți și fete — ce fac ca prin etalarea apartenenței lor la diferite grupări, bande, clici, triburi sau

curente rock să fie numiți capete rase, *skas, rasta, mods, queens, fachos, machos, rackabillys, prolos, panteres, shunks* şi chiar punkişti, reveniți în forță după o scurtă eclipsă. Aceste porecle sunt legate fie de culoarea pielii, fie de concepțiile politice rasiste în general, fie de adoptarea unei anumite mode vestimentare, fie de dependența de un mediu social bine definit, fie de solidaritatea față de o mişcare umanitaristă, fie de gustul pentru un anumit stil de rock. Îndrăgostiții de tatuaje sunt pasionați de o formă de ornamentație rezervată altădată ocnaşilor. Coafurile oferă o inepuizabilă varietate de stiluri: capete rase, capete cu coame strâmte, cu tente de roşu, albastru, verde sau galben, cranii cu părul uşor trasat în coadă de şobolan, cranii cu modele desenate cu briciul — şerpi, păianjeni etc.

O modă insolită face furori printre fete: fesele goale expuse, grație unor mici deschizături rotunde decupate în partea din spate a blugilor atrag privirea trecătorilor, deveniți voaiori fără voie. Fuste foarte scurte permit explorarea vizuală îndrăzneață a dantelei chiloților. Negrii au copiat pe rapperii americani, iar motocicliştii albi îi imită pe Hell's Angels din Los Angeles. Schimburile culturale inițiate de Beatles şi Rolling Stones continuă cu veselie. Pietonii paşnici trebuie să facă salturi dezordonate ca să evite coliziunea cu tinerii ce trec în trombă pe role sau pe skateboard — patine şi planşe pe role. A merge pe trotuar a devenit mai periculos decât a traversa strada prin afara pasajului pentru pietoni. Turiştii străini, uşor de recunoscut din cauza aparatelor fotografice agățate la gât, ca şi provincialii atraşi de prestigiul capitalei, privesc interzişi această defilare exotică, întrebându-se dacă nu cumva se află în Africa, în Bronx, pe vreo insulă din Jamaica sau prin India. După căderea nopții, cuplurile fac dragoste sub ochii trecătorilor, ce surâd cu o indulgență complice. Popi rigizi în scaunele lor critică moravurile depravate ale tinerilor, dar strălucirile vocii lor vibrânde de mânie se pierd inutil sub cheile bisericilor. Amenințarea unui cer iritat nu mai impresionează pe nimeni.

Roger a ales în mod deliberat clandestinitatea. O clandestinitate relativă, căci prezența lui Doris alături de el

echivala cu un parfum afişat cu ostentaţie. Lansa o nouă provocare tatălui său şi societăţii conformiste din care face parte familia sa. Ştia că judecătorul nu ar îndrăzni să facă apel la poliţie, căci scandalul ar păta numele familiei Huntington şi i-ar submina prestigiul său de magistrat. A luat măsuri de răspuns. Voia să arate copilului său că revolta nu este bună şi că urmărit din toate părţile, fugarul va renunţa în cele din urmă. În cursul unei întâlniri fixate la telefon, Will i-a confirmat corectitudinea raţionamentelor şi temerilor sale:

— Tatăl tău ne-a băgat în rahat până la gât.

Will, de obicei timid, politicos, cu vorbirea pură, cizelată -influenţa lui Roger juca desigur un rol — a uitat reţinerea sa şi s-a exprimat ca un adolescent mânios: „Goldbloom este furios! Căci tatăl tău i-a interzis vânzarea discului. Patronul de la Stardust este înnebunit căci dispariţia ta i-a aruncat în aer tot programul. Plecarea ta a prăbuşit formaţia *Happy Ones*. Danny a înţeles în fine că fără tine nu este decât un tip sărman".

Will s-a îndreptat spre o altă ordine de idei:

— Nu ai alergat destul? Unde ţi-ai găsit un culcuş?

— Într-o locuinţă ilegală...

— Cum?, a strigat Will indignat.

-Da. Şi mă simt foarte bine. Suntnişte case ale municipalităţii construite pentru oamenii cu mijloace reduse, imobile vechi, ajunse în ruină, abandonate de vechii locatari şi invadate acum de o lume stranie, dar simpatică: pictori nevoiaşi, şomeri, artişti dramatici fără vreun angajament, dealeri, fugari ca mine, evadaţi, poeţi pierduţi printre vise, prostituate fără susţinere..., în fine, tot evantaiul.

— Mă iei să văd şi eu?

— De ce nu? Dar săptămâna viitoare. Pentru că azi e deja prea târziu. Vecinătatea este mai curând nelinişţitoare, iar ambianţa este sinistră.

Will l-a privit alarmat:

— Şi nu ţi-e frică?

— Nu. Doris îmi asigură securitatea imediată. Ieri seară, întorcându-mă la mine, am fost atacat de un drogat care voia să îmi ia banii. Doris a intervenit ca un

deux ex machina. Şi-a înfipt colţii în fesele agresorului, care a luat-o la goană urlând de durere.

— O invidiez de Doris! Ar trebui să mă păstrezi aproape...

— Nu cred că tatăl tău ar fi de acord.

— Apropo. A primit un telefon de la judecătorul Osborne care i-a propus să angajeze o acţiune împotriva lui Goldbloom. S-a lovit de un refuz politicos, dar ferm. Tatăl meu i-a spus că e preferabil pentru un băiat de vârsta mea să facă parte dintr-un grup de rock pe cale de afirmare, decât să bată străzile. Judecătorul a fost foarte dezamăgit. Acum ce vei face?

Roger a ridicat din umeri.

— Nu ştiu... O să mă gândesc... Voi găsi eu o soluţie...

In timp ce devora cu Will hamburgeri la un McDonald's, diverşi tineri cu aspect foarte diferit îl salutau amical pe Roger, ce le răspundea cu un surâs larg. Fetele îi făceau ochi dulci.

— Văd că te bucuri în acest cartier de o anumită simpatie...

— Într-adevăr. Oamenii de la colţul străzii îi iubesc pe interpreţii rock.

— Mă fac gelos.

— Nu este cazul, a răspuns Roger foarte vesel.

Un negru cu faţa radioasă s-a apropiat de Roger şi l-a bătut uşor pe umăr:

— Dennis te caută de câteva zile. Vrea să-ţi vorbească. Vrea să-ţi facă o propunere.

— Mulţumesc, Ales. Mâine la aceeaşi oră îl aştept aici.

— Bine. Îi voi transmite mesajul tău. Le revedere.

Puţin după aceea un tânăr cap ras, cu braţele goale tatuate până la subţioară, s-a aşezat direct la masa lui Roger, care a făcut prezentările:

— Ross este campionul de kung-fu al cartierului. Într-o seară m-a scos dintr-un impas. Câţiva ţicniţi îmi voiau pielea.

— Da, dar ei nu ştiau că tu eşti Roger Osborne. Roger Osborne al nostru. Din fericire pentru tine, albi, negri, galbeni, bronzaţi îţi iubesc cântecele deopotrivă. Dar atenţie! La Notting Hill există încă raşi gata să-i taie pe masculii care îi pup în fund prea mult pe negri.

Roger nu a părut impresionat de avertismentul lui Ross, care a reluat:

— Profu de istorie ne-a vorbit într-o zi despre genii. Numele îi ieşeau din gură ca nişte păsări din pălăria unui prestidigitator, ca nişte albine dintr-un stup. Toți acei masculi erau albi. L-am întrebat dacă există şi negri geniali. Mi-a dat numele unui scriitor — l-am uitat — şi a vorbit apoi de Martin Luther, Malcolm X, Louis Armstrog, Michael Jackson... de acord, cântăreții şi jazmenii sunt o legiune..., dar adevăratele genii lipsesc la apel. Pe scurt, lista era cam subțire.Întristat de propensiunea nefericită a extremiştilor de dreapta sau de stânga de a escamota adevărurile care nu le convin, Roger a răspuns liniştit:

— Profesorul a uitat probabil să vă spună despre vechile civilizații africane ce au cunoscut o dezvoltare remarcabilă. Strălucita civilizație egipteană, ce a dat piramidele şi monumentele splendide, era de esență africană. Sclavagismul instituționalizat mai târziu nu era de natură să dezvolte cultura neagră...

— Roger, te iubesc, dar nu vreau să ascult gogoşile tale. Argumentele tale mă fac să vomit.

După plecarea lui Ross, Will îl privi cu admirație pe prietenul său:

— Eşti un diplomat înnăscut. Nu aş ajunge niciodată să mă descurc ca tine. Acum o ultimă veste: plec la Acapulco, să mă văd cu maică-mea; rămân două săptămâni în compania sa, apoi te voi reîntâlni la Londra.

— Nu mi-ai vorbit niciodată de mama ta.

— Nici tu... Am crezut că nu e un subiect pe care îl ai la inimă... Părinții divorțați...

Şi-a lăsat fraza în suspensie.

Roger şi-a găsit culcuşul într-un imobil insalubru şi păduchios, gata de demolare. Locuitorii săi ilegali — femei şi bărbați, tineri şi bătrâni — l-au primit cu bucurie. Le trezea instinctele materne, de simpatie, de veselie, adesea gânduri de nemărturisit. Nimeni nu îi punea întrebări cu privire la identitatea sa, la motivele fugii, la detaliile sejurului său. O adevărată Curte a Minunilor în plin secol XXI. Un spațiu trist care te făcea să plângi, condus de o fatalitate ce ți se lipea de piele pentru toată viața. O lume neverosimilă... de ratați, nefericiți, uitați, ce sângerau, râdeau,

cântau, se rugau, urlau, făceau dragoste şi sperau într-un viitor mai bun. Roger înțelegea acum revolta panchiştilor ce vituperau împotriva inegalităților sociale, ce denunțau faliile ivite între cei bogați şi cei lipsiți de mijloace, între privilegiați şi şomeri, între viața în roz şi decăderea liberă a demnității umane.Încă de la venirea sa, Roger a primit oferte de serviciu. Un dealer i-a propus să-i fie coechipier şi să vândă droguri la poarta şcolilor; fața sa plăcută i-ar fi permis să se amestece printre elevi fără să trezească bănuieli. Roger a refuzat politicos. O doamnă ştirbă — ce pretindea că a fost în tinerețe *stand-in* a lui Vivien Leigh — i-a făcut lui Roger o propunere pe care el a refuzat-o dintr-o dată: să fie adoptat de către un cuplu fără copii.

Roger împărțea o cameră mai mare amenajată sub acelaşi acoperiş cu alți patru băieți: Troy, un desenator de graffiti, ce îl introdusese în acest mediu original; Brad, un tânăr prostituat, ce-i ajuta pecuniar cu plăcere pe prieteni; Keith, un acrobat de circ specializat la trapez, ce-şi pierduse partenerii în timpul unui carambolaj uriaş ce a avut loc pe autostradă — trailerul lor, lovit şi incendiat de către un camion cisternă plin cu benzină, a fost redus la o grămadă de fiare; cel mai tânăr din camera lor era un puşti trist, de unsprezece ani, care nu râdea niciodată şi care vorbea foarte rar. Nişte femei îi aduceau mâncare. Eric primea slabul tain cu o mare curtoazie, ce fermeca pe binefăcători. Roger l-a luat imediat în grija sa. Eric era frumos, avea fruntea înaltă, iar buclele îi căzeau în dezordine pe urechi şi pe gâtul slab. Cânta la chitară şi adesea cu o voce subțire şi dulce. Cuvintele sunau bine şi se potriveau cu muzica. Roger nu-şi amintea să fi auzit vreodată aceste cântece.

— Eu sunt compozitorul şi poetul, a explicat Eric cu mândrie.

Şi-a părăsit casa părintească fără să lase urme. Mama sa, care nu l-a dorit, îl bătea întruna fie cu motiv, fie fără. Tatăl său, ce presupunea că soția i-a născut acest copil în complicitate cu un străin, îl bătea pentru cea mai mică greşeală. Îl trăgea de păr şi îl dădea cu capul de masă. Ultima dată l-a aruncat la pământ, l-a jucat în picioare, i-a rupt două coaste şi i-a spart splina. La spital, tatăl a explicat cu o

aparentă disperare că s-a împiedicat şi a căzut din greşeală pe copil. Soția i-a confirmat spusele. Terifiat, copilul nu a îndrăznit să dezvăluie adevărul. A suferit o intervenție chirurgicală reuşită. Temându-se la întoarcerea acasă şi de o nouă repriză de rele tratamente, el a fugit din spital şi, după câteva zile de rătăciri şi înnoptări printre sacii de gunoaie, în cele din urmă şi-a găsit refugiul în casa dezafectată. Cu ocazia unei descinderi a poliției, o gravidă l-a ascuns sub o pătură alături de ea. Polițiştii s-au retras. Pe jumătate sufocat, Eric a părăsit adăpostul. Nu ieşea niciodată în stradă, căci polițaii îi aveau semnalmentele.

Troy trasa graffiti mirobolante pe nişte foi mari de hârtie şi le vorbea colegilor de cameră despre New York, oraşul viselor lui, în care pasionații de graffiti au deschis expoziții şi săli cu vânzare. Anumite piese atingeau la licitații chiar şi zece mii de dolari.

Keith, acrobatul, era bântuit de coşmaruri. În timpul nopții, urla ca o fiară şi se trezea transpirat. Moartea groaznică a colegilor lui îl obseda. Căuta în zadar un angajament. Directorii de circ îl concediau căci se temeau de ghinionul legat de persoana sa.

Brad, prostituatul, era un băiat simpatic la propriu şi la figurat. Ținuta sa BBB mirosea tot timpul a lavandă. Meseria lui aducea bune câştiguri, dar el nu risipea banii. Hrana şi țoalele îl costau puțin. Cea mai mare parte a câştigurilor lui erau îndreptate spre un mic oraş din Scoția. Şase frați mai mici aşteptau mana cerească aşa cum puii îşi aşteaptă hrana în cuibul lor. Îi scria mamei sale văduve lungi scrisori. Însista asupra postului său bine plătit şi asupra satisfacției patronilor săi. Când arăta mândru misivele vecinilor, nimeni nu se îndoia de adevăr. Roger înțelegea omisiunile mentale ale lui Brad şi nu le condamna.

Cuvintele lui Jim Robbins îi reveneau adesea în minte. Trebuie să trăieşti cu mijloacele săracilor pentru a cunoaşte suferințele lor şi a interpreta complexitatea problemelor lor.

După plecarea lui Will la Acapulco, numai Dennis Cameron menținea legătura, destul de precară, dintre Roger şi lumea exterioară. Dennis i-a propus să constituie un grup rock independent. El va găsi uşor

interpreți gata să-l urmeze. Jim îi oferea prima parte a concertelor, pentru a-l ajuta să iasă din rahatul în care l-a băgat tatăl lui. Limbajul verde al lui Dennis îl amuza pe Roger, care i-a recomandat să se debaraseze de expresiile argotice dacă voia să scrie versuri pentru cântecele lui. Stilul clar, epurat al lui Morrison trebuia să-i servească ca ghid. Dennis își clătina capul neîncrezător, promițând să-și curețe limbajul, dar își uita angajamentul imediat ce se găsea singur.

Roger a aflat, prin intermediul lui Dennis, că numeroşi tineri din Notting Hill, cuceriți de muzica şi de personalitatea sa, comentau cu iritare comportamentul tiranic al judecătorului Osborne. Acest magistrat îmbătrânit ignora că vânătoarea de vrăjitoare era proprie unei perioade revolute. Roger a aflat că tatăl său a mobilizat forțele obscurantismului învechit împotriva luptătorilor noului. Dar el nu ştia decât partea vizibilă a acestui aisberg. Partea cufundată în apa oceanului scăpa privirii sale.

Acțiunea injustiție declanşată de Walter Osborne, fără ştirea tatălui său, a lui Wilbur Gresterforth şi a ducelui de Northminster a făcut mari valuri, care l-au împins pe Sam Goldbloom spre centrul ciclonului. Clubul Stardust cerea despăgubiri pentru a acoperi cheltuielile cauzate de întreruperea concertelor formației *Happy Ones;* fabricanții de discuri şi de casete video — pentru livrările executate integral, dar fără a fi onorate; diversele lanțuri de radio şi televiziune — pentru ruperea contractelor de emisie. Înterdicția notificată atelierului lui Mowby, cu privire la multiplicarea şi difuzarea fotografiilor lui Roger, a generat o serie de procese intentate de revistele de modă şi de agențiile de publicitate care au plătit scump dreptul de a le utiliza.

Goldbloom întrevedea tenebrele prăpastiei care era gata să-l înghită, atunci când o mână de ajutor s-a îndreptat spre el. A strâns-o febril, dar fiind conştient de faptul că în schimb va trebui să accepte condițiile grele ale unui parteneriat exigent şi incomod. Cu independența pierdută, va fi obligat să danseze după muzica lui Harold Dexter.

Domnul Mowby lucra de multă vreme pentru mogulii presei. El dispunea de o anumită autonomie, dar avea oroare de

scandal. Problemele financiare îl preocupau mai puțin decât campaniile de presă ostile sau articolele care forfecau prea tare viața intimă a manechinelor lui. Era cazul lui Roger Osborne. Reporteri şi critici forfoteau în jurul lui. Imensul grup de presă al lui Dexter a trecut la contraatac.

Eric cânta la chitară *Yesterday,* de Paul McCartney. Roger, Troy şi Keith îl ascultau încântați. Uşa se deschise până la perete şi Sally, o tânără dansatoare fără angajament, vecină de palier, năvăli gâfâind, agitând pe deasupra capului un săptămânal bogat ilustrat.

— Roger, fotografia ta figurează în mai multe reviste. Nu am avut destui bani să le cumpăr pe toate. Este minunat să-ți vedem fața etalată peste tot. Nu ştiam că eşti o celebritate.

Băieții au examinat fotografia, apoi s-au auzit stigăte de entuziasm. Dintr-o cameră vecină s-au auzit sonorițățile unei cântec interpretat de *Happy Ones.* Roger a recunoscut una din compozițiile sale favorite, *Playng with eternity.* O eternitate s-a scurs de când posturile de radio au încetat să-i difuzeze cântecele. Brad a intrat mai devreme ca de obicei şi a fost pus la curent cu cauza acestei veselii. Când a aflat despre ce e vorba, a invitat pe toată lumea la McDonlad's-ul din colț pentru a sărbători evenimentul. Înainte de a intra în restaurant, Roger a observat un mare semn de întrebare pe un panou publicitar ce prezenta mai înainte fotografia sa. Pentru prima dată, chibzuitul Brad a oferit tot ce era mai bun în meniu şi chiar în porții duble. Erau la desert — Înghețată triplă — când Dennis Cameron a intrat în sală, şi după ce a aruncat o privire circulară asupra tuturor clienților, s-a apropiat de Roger şi de grupul lui. Transpirația îi şiroia pe față.

— Roger, te caut de câteva ore. Doctorul Stanhope m-a contactat. Vrea să-ți vorbească urgent.

Roger a avut o tresărire care a făcut ca linguriţa să-i cadă din mână.

— Will? I s-a întâmplat vreun accident?

— Nici vorbă. Este vorba despre ceva ce te priveşte personal. Întrigat, Roger a intrat într-o cabină telefonică şi a format numărul de telefon al Casei Stanhope. Doctorul i-a răspuns personal:

— Am veşti bune pentru tine şi pentru *Happy Ones.* În numele tatălui tău, vicontele Gresterforth a agitat drapelul alb şi a propus încetarea ostilităților. Ar vrea să vă întâlniți.

Roger se temea de o cursă. A refuzat întâlnirea propusă de unchiul său. Medicul a insistat pledând cauza lui Gresterforth. Sinceritatea lui era în afara oricărei îndoieli. Sub aceste baze, Roger a acceptat o întrevedere pe un teren neutru. Doctorul Stanhope, mai curând amuzat de afacerea care îl interesa şi pe fiul său, a abandonat pentru o zi preocupările lui profesionale, pentru a realiza în cele mai bune condiții această luare de contact. Demersul lui Gresterforth, care nu se deranja niciodată pentru fleacuri, şi seriosul Roger, care se purta ca un adult precaut, l-au scos puțin din rutina sa de multe ori plictisitoare.

L-a condus pe Roger la bordul maşinii sale Bentley spre un refugiu de pe autostrada M4. Gresterforth a sosit singur la volanul maşinii sale Bentley, identică cu cea a doctorului. Bentley indică un statut social bine definit. Rolls-Royce arată un mare lux adesea epatant al şeicilor din Golf, înalta stare a actorilor ce au atins vârful gloriei şi al capetelor încoronate ce dispun încă de venituri suficiente; Ferrari desemnează pe copiii de bani gata, pe sportivii înstăriți, pe artiştii în plină ascensiune, pe gigolo bine plătiți şi pe bărbații maturi ce vor să afişeze o tinerețe puțin ofilită; Bentley marchează severitatea emfatică, inflexibilitatea înaltei burghezii, rigoarea bancherilor sau rigiditatea înalților prelați; în fine, micile maşini modeste, puțin scumpe, aproape invizibile sunt rezervate tinerilor bogați şi indivizilor foarte bogați care vor să treacă neobservați pe sub nasul celor de la fisc.Întâlnirea dintre Roger — mereu în alertă — şi Wilbur, ce a afişat un umor radios, s-a derulat în linişte.

— Dragul meu, a exclamat vicontele întinzându-i mâna, războiul s-a sfârşit. S-a făcut o tranzacție. Avocații lui Goldbloom şi Mowby au invocat buna lor credință. Acoperiți de semnătura pretinsului tutore, puteau la rândul lor să ceară despăgubiri, pentru că acțiunea în justiție introdusă de tatăl tău leza grav interesele lor. În cele din urmă numai doamna Betsy a plătit oalele sparte. Pentru a evita un scandal care nu ar fi servit reputației familiei Huntington,

căci asta te va atinge indirect şi pe tine, toată lumea a depus armele în semn de pace şi de bună intenție. Pentru a-şi păstra demnitatea intactă şi a masca înfrângerea, apropiații tăi s-au arătat indulgenți. Vor să-ți ierte năzbâtiile cu condiția să faci un jurământ de credință familiei din care, *volens nolens,* faci parte.

Roger s-a arătat nemulțumit:

— Nu...

— Aşteaptă! Nu protesta! Vei face un gest de curtoazie pentru galerie, ce nu te va costa nimic... Bănuiesc că vrei o probă pentru ceea ce ți-am spus, nu? Priveşte!

I-a arătat un panou publicitar uriaş la capătul autostrăzii. Nişte muncitori în combinezoane albastre, cocoțați pe scări extensibile, lipeau benzi colorate, reconstituind imaginea lui Roger îmbrăcat în haine de piele, pe dedesubtul unei reclame scrise cu litere aurite. Gresterforth a deschis apoi uşa maşinii sale, a luat din interior macheta unui compact-disc şi i-a prezentat-o nepotului său.

— Iată! Rezultatul lăudabil al creației tale muzicale este din nou pe piață. La Londra vei găsi discul în toate marile magazine.

Ochii lui Roger s-au umplut de lacrimi. Simțea o căldură dulce prin tot corpul. Gresterforth i-a pus uşor mâna pe umăr.

— Se spune că bancherii sunt obtuzi, pretențioşi, încăpățânați, incapabili să înțeleagă arta şi pe artişti, că au transformat Holywoodul într-o fabrică de filme, că şi-au aservit rockul şi l-au convertit într-un fel de piață de larg consum. Parțial, este adevărat. Dar nu monopolizează stupiditatea, înfumurarea, suficiența. Rockul a suscitat dintotdeauna ostilitatea oamenilor care predică bunele moravuri, decența, virtutea, castitatea. Societatea ce gândeşte sănătos disprețuieşte arta şi pe artişti. Cuvântul cântat li se pare în mod particular periculos. Părinții cu concepții limitate îşi închipuie că rockerii seamănă revolta printre copiii lor, fără să ştie că această revoltă este înnăscută în spiritul tuturor tinerilor ce ies din sânul adolescenței. Ei vor să se elibereze de autoritatea părinților ce li se pare din ce în ce mai apăsătoare. Se pregătesc instinctiv pentru vârsta adultă ce bate la uşă. Cu cât autoritatea este mai grea, cu atât revolta câştigă în forță explozivă. Este un fenomen pe care

nimeni din lume nu l-ar putea împiedica să se producă. Mai devreme sau mai târziu, autoritatea trebuie să se spargă. Autoritatea familiei, a statului, a bisericii urmează aceeaşi lege ireversibilă. În acest fel se poate explica şi căderea imperiilor. Revolta apare peste tot în natură. Tinerii, ca şi vulcanii, cataclismele, supernovele sau găurile negre reprezintă tocmai această revoluție eternă împotriva unei ordini prestabilite... Roger l-a privit mirat:

— Văd că îmi împărtăşiți opiniile... Gresterforth a surâs:

— Să spunem că ți-am parcurs caietele... Am comis un sacrilegiu?

— Nu. Tot ce am scris în acele pagini am difuzat în public prin intermediul cântecelor... Cel puțin, m-ați înțeles?

— Cert. Şi presupun că nu te înşeli deloc. În mare parte te înțeleg... Nu trebuie uitat că pe lângă tine eu sunt un fel de creatură antediluviană.

— A citit şi tatăl meu aceste caiete?

— Da. A fost dezgustat, dar nu le-a distrus. Are respect pentru cuvântul scris. Era însă amărât. Nu aş vrea să induc zâzanie între voi. Între tine şi tatăl tău va exista mereu o mare de neînțelegere.

— Da, ştiu...

— Este conştient de inteligența ta. Iar acest adevăr îl face să sufere. Trebuie să fii indulgent cu el. Este incapabil să-şi schimbe concepțiile...

Doctorul Stanhope a intervenit apoi ca un om de ştiință:

— Ideile judecătorului Osborne se asociază în jurul unei idei centrale: eşecul. Nu a reuşit să-şi formeze fiul după dorințele sale. Atunci îşi îndreaptă agresivitatea împotriva sa. Se pedepseşte pentru că a eşuat. Este complexul clasic al lui Hamlet...

Vicontele a oftat:

— Înainte de a vă întâlni, doctore, m-am gândit la Roger. A îndreptat o parte a eşecului angajat între doi adversari pe care i-a manipulat cu o măiestrie desăvârşită.

— Mă flatați, a răspuns Roger cu o uşoară ironie. Gresterforth a izbucnit în râs:

— Dacă aş fi avut inteligența ta la vârsta de paisprezece ani, aş fi fost azi omul cel mai bogat de pe planetă.

— Oricum, nu vă descurcați deloc rău, a surâs Roger.

— Mulțumesc. Din partea ta este un compliment pe care îl apreciez. Am uitat să te anunț că Samuel Goldbloom tocmai a informat presa că *Happy Ones* va oferi o serie de concerte în Anglia şi în străinătate. Avanpremiera va avea loc într-o localitate balneară, Seaford, parcă... Un ultim detaliu: Goldcrest va fi sprijinită de colosul King's Voice, al lui Harold Dexter.

Buzele lui Roger au schițat un surâs. Gresterforth a întrebat:

— Vrei să spui ceva?

— Mă întrebam cine a manipulat pe cine?

Reconcilierea judecătorului Osborne cu fiul său nu era o iluzie. A fost nevoie de presiunile întregii familii pentru a accepta să-l primească pe Roger, pentru a-l anunța cu un aer posomorât că-i ierta boroboațele, cu condiția să-şi îndrepte ideile şi să adopte pe viitor comportamentul unui băiat conştient de obligațiile şi de rolul lui într-o lume ce nu face niciodată concesii. În forul său interior, rumega cu amărăciune înfrângerea. Margaret, fosta sa soție, îl trădase, fiul său s-a răsculat împotriva autorității sale, iar propria familie l-a lăsat să se plângă lui Wilbur, care aparent era legat de Harold Dexter. Acest din urmă personaj, odată intrat în joc, a subminat solidaritatea familiei Huntington. L-a detaşat pe Wilbur de clanul lui, în schimbul unor anumite avantaje, obişnuite în sfera înaltei finanțe.

Walter era excesiv. Prietenii care-i împărtăşeau principiile sale stricte şi îi încurajau intoleranța s-au îndepărtat prudent atunci când tapajul făcut în jurul acestei afaceri a luat o amploare disproporționată.

Roger nu s-a mirat peste măsură de agitația iscată de rebeliunea sa. Era destul de isteț ca să vadă că un singur disc lansat pe piața rock nu a ajuns să trezească asemenea pasiuni.

Conflictele, mai înainte ascunse marelui public, şi-au găsit brusc oportunitatea de a se etala în lumina zilei. Odată ridicată interdicția judecătorului, contele Huntington a sugerat, într-un fel mai curând imperios, că Wilbur Gresterforth este autorizat să se ocupe de afacerile lui Roger. Walter a semnat, cu inima strânsă, o procură în acest sens. Cu asentimentul lui Roger, Wilbur a încheiat cu King's Voice — ce trăgea după sine pe

Goldcrest cu o influență scăzută — un acord pentru producerea şi editarea a şase albume, precum şi organizarea de cinci turnee în Europa, Statele Unite, America de Sud şi Japonia. O serie de concerte în Australia erau în vedere, dacă condițiile o cereau. King's Voice a angajat în această afacere zece milioane de dolari, o sumă considerabilă pentru un grup care abia a debutat pe scena internațională. Patronul lui Goldcrest a urmărit cu o îngrijorare crescândă escalada cheltuielilor programate de către Harold Dexter, un partener incomod, ce stătea la pândă şi specula cele mai mici greşeli ale sale, pentru a-l avea la mână şi a-l îndepărta. Dar pentru moment, era nevoie să facă o figură bună pentru un eventual joc prost.

Semnarea contractului a avut loc într-un cadru festiv, în prezența lui Harold Dexter şi a lui Samuel Goldbloom. Myra Dexter a asistat şi ea la ceremenie. O emoție puternică i se putea citi pe față. Roger a avut impresia că privirea sa îl învăluia cu un fel de pânză de păianjen ce îi dădea dureri de cap. Cu ocazia asta, Danny a constatat amărât că nu va putea niciodată să ia în mâinile lui frâiele grupului. Atenția tuturor se îndrepta spre Roger, propulsat în poziția de vedetă.

După intrarea rivalului său în clandestinitate, Danny a vrut să profite de absența sa pentru a reconstitui grupul sub bagheta lui. Dar a suferit un eşec umilitor. Privat de personalitatea charismatică a lui Roger, *Happy Ones,* în noua formulă, s-au lovit de un public inițial persiflator, apoi ostil pe față. Această tentativă eşuată a confirmat opinia lui Goldbloom ce lega existența grupului de fascinația hipnotică şi de vocea vrăjită a lui Roger.

Dexter i-a prezentat apoi tânărului Osborne două personaje care vor face de acum înainte parte din statul major al grupului: Mark Schweize, regizor şi organizator de concerte, şi John Stratmore, manager de turnee. Mark era tânăr, simpatic, surâzător şi blond cu părul ondulat. La patruzeci şi cinci de ani, Stratmore ascundea sub o amabilitate politicoasă o severitate şi un autoritarism ce l-au servit cu folos în carieră.

După tradiționala cupă de şampanie, Dexter şi-a expus proiectele cu privire la apropiata avanpremieră a formației *Happy Ones.* La o privire mai atentă, se pare că

Seaford nu va fi suficient să asigure concertului amploarea unui eveniment muzical memorabil. Brighton, înfrumusețat pentru vacanța de vară, părea să fie locul ideal pentru o manifestare grandioasă de acest gen. Mark şi grupul lui de specialişti se vor ocupa de organizare. Această deschidere spre orizonturile notorietății internaționale va impune o restructurare a formației, cu atât mai mult cu cât Will nu revenise din călătorie. Trebuie ca numărul muzicienilor să fie crescut. Audițiile vor fi anunțate în presă şi la televiziune. Evident, deciziile în ce priveşte alegerea celor potriviți vor fi luate de comun acord de Roger, Mark şi John. Danny a remarcat cu amărăciune că numele lui nu a fost pronunțat. Părerea sa nu conta. Ar fi protestat, dar nu a îndrăznit. Goldbloom nu căuta decât un pretext pentru a-i face vânt şi nu dorea să-i dea această satisfacție.

Dexter vorbea de viitorul strălucit al formației *Happy Ones* cu pasiunea ce caracterizează toate marile inițiative. Stratmore nu împărtăşea complet entuziasmul patronului. Recunoştea talentul lui Roger, dar îi aprecia mai puțin pe ceilalți membri ai trupei. Dacă Stratmore păcătuia printr-un scepticism excesiv, Mark cădea în cealaltă extremitate. Încă de la debut, el fusese fascinat de farmecul tânărului interpret. Cunoştea acest fenomen. Ambiguitatea cultivată de Mick Jagger, David Bowie ori Jim Morrison şi jucată azi, mai mut sau mai puțin conştient, de interpreți precum Axl Rose, Bret Michael, de la Poison, Lenny Karvitz, Nick Scotti — protejatul Madonnei — Evan Dando, de la Lemonheads, creau în jurul lor o atmosferă plină de sexualitate, de altfel apanajul tuturor marilor grupuri de rock. Dacă interpretul aruncă fetele în pragul isteriei, dar lasă rece pe băieți, efectul este negativ. În ecuație, se adună plusurile şi minusurile, rezultatul este minus. Dar dacă se adună plus cu plus, asta va da plus. Trebuie încălziți atât fetele, cât şi băieții, pentru a atinge pragul de excitabilitate ce determină succesul unui grup. Alchimia triumfului în galaxia rock implică şi alte elemente, dintre care muzica joacă un rol primordial. Dar nimeni nu va înlocui atracția magică, dionisiacă a interpretului. Tânărul Mick Jagger este un exemplu perfect.

Adolescentul Roger Osborne prezintă aparența unui Ganymede androgin ce poate aprinde concupiscența lui Jupiter...

Roger a dat două telefoane internaționale. Primul, la Acapulco, pentru a-i comunica lui Will vestea semnării contractului şi apropiatul concert de la Brighton. Will a scos un țipăt de bucurie şi a promis să revină cât mai repede pentru a participa la acest eveniment major. Al doilea apel a fost rezervat pentru Louis Dieuleveult, la Paris. L-a anunțat de audiție, ce va avea loc în curând, şi i-a cerut să se prezinte neîntârziat.

— Cheltuielile mă privesc pe mine, a spus Roger, ce cunoştea situația financiară precară a tânărului francez. Vei primi în 24 de ore un mandat poştal de o mie de lire sterline. Îți ajunge suma?

— Din plin. Sunt fericit să te revăd, indiferent de rezultatul audiției.

— Mă ocup eu de asta. Te rog să te grăbeşti.

I-a telefonat apoi şi lui Jimmy Stewart şi lui Dennis Cameron, dar nu i-a găsit acasă. În aceeaşi zi a primit un mesaj de la Jim Robbins, ce-l invita la *Flamingo Club* unde el avea o serie de concerte. S-au întâlnit în cabina artiştilor. Robbins i-a oferit un pahar de şampanie pentru a sărbători semnarea contractului cu King's Voice.

— Toate revistele de rock vorbesc despre asta. După o astfel de lansare, se ajunge printre stele sau se coboară pe un tobogan teribil de alunecos până în gura fierbinte a infernului... Nu vreau să te sperii, dar trebuie să fii prudent. Mai ales, să nu-ți închipui că decorul tău muzical va fi mereu colorat în roz-bombon. Ambianța se poate uşor schimba în negru...

— Nu eşti deloc liniştitor!

— Un om avertizat face cât doi. Eu lucrez cu King's Voice de câțiva ani şi vreau să te fac să profiți de experiența mea. Orice contract cuprinde numeroase file scrise cu litere mici, ce nu prezintă avantaje decât pentru una dintre părți, în speță pentru King's Voice.

— Unchiul meu, care se ocupă de afacerile mele, m-ar preveni...

— Probabil că este înțeles cu ei. Adesea, interesele primează în fața legăturii de sânge. Bancherii au acest obicei... King's Voice face în jurul tău o publicitate imensă. Ei pregătesc o mare

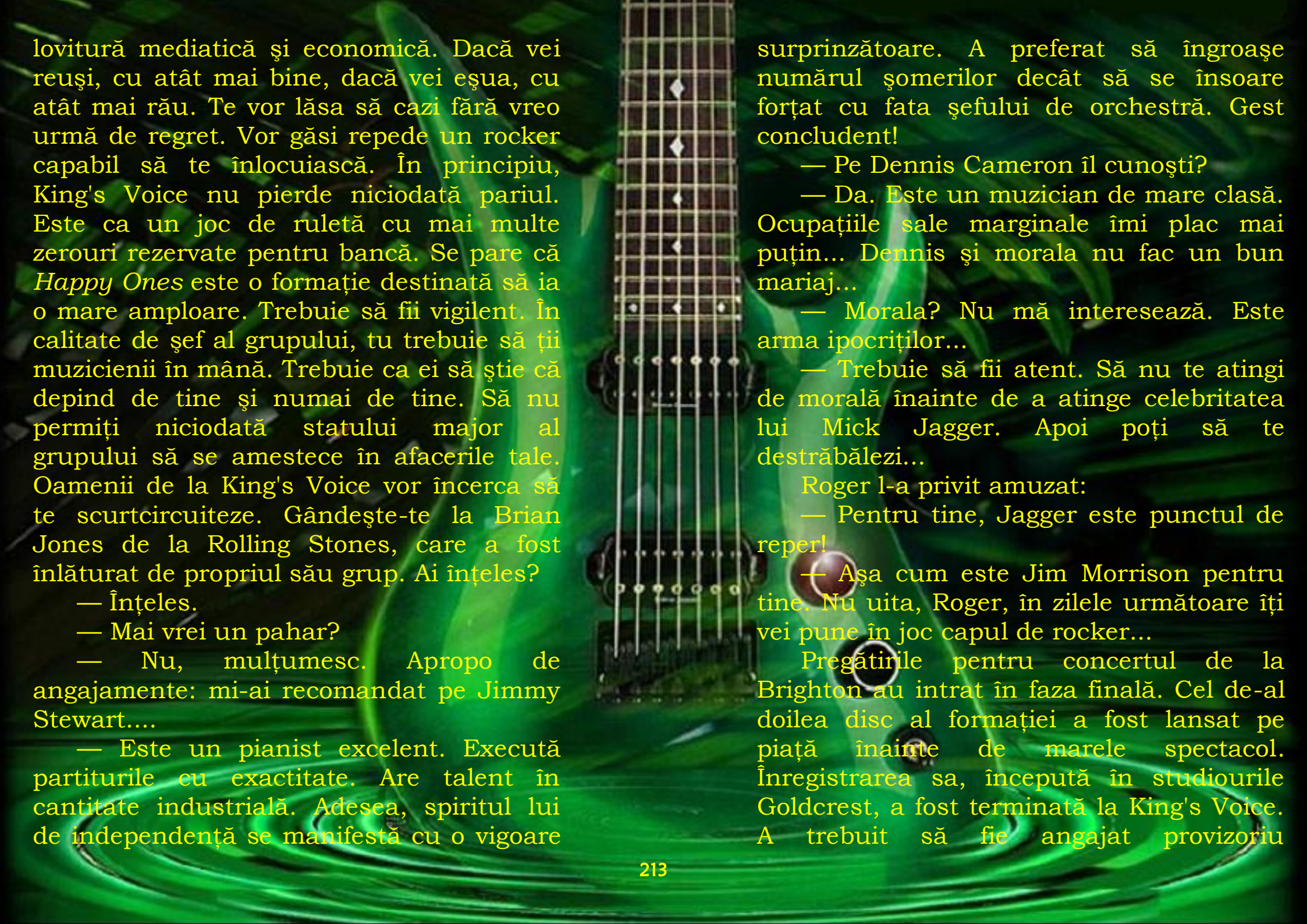

lovitură mediatică şi economică. Dacă vei reuşi, cu atât mai bine, dacă vei eşua, cu atât mai rău. Te vor lăsa să cazi fără vreo urmă de regret. Vor găsi repede un rocker capabil să te înlocuiască. În principiu, King's Voice nu pierde niciodată pariul. Este ca un joc de ruletă cu mai multe zerouri rezervate pentru bancă. Se pare că *Happy Ones* este o formație destinată să ia o mare amploare. Trebuie să fii vigilent. În calitate de şef al grupului, tu trebuie să ții muzicienii în mână. Trebuie ca ei să ştie că depind de tine şi numai de tine. Să nu permiți niciodată statului major al grupului să se amestece în afacerile tale. Oamenii de la King's Voice vor încerca să te scurtcircuiteze. Gândeşte-te la Brian Jones de la Rolling Stones, care a fost înlăturat de propriul său grup. Ai înțeles?

— Înțeles.

— Mai vrei un pahar?

— Nu, mulțumesc. Apropo de angajamente: mi-ai recomandat pe Jimmy Stewart....

— Este un pianist excelent. Execută partiturile cu exactitate. Are talent în cantitate industrială. Adesea, spiritul lui de independență se manifestă cu o vigoare surprinzătoare. A preferat să îngroaşe numărul şomerilor decât să se însoare forțat cu fata şefului de orchestră. Gest concludent!

— Pe Dennis Cameron îl cunoşti?

— Da. Este un muzician de mare clasă. Ocupațiile sale marginale îmi plac mai puțin... Dennis şi morala nu fac un bun mariaj...

— Morala? Nu mă interesează. Este arma ipocriților...

— Trebuie să fii atent. Să nu te atingi de morală înainte de a atinge celebritatea lui Mick Jagger. Apoi poți să te destrăbălezi...

Roger l-a privit amuzat:

— Pentru tine, Jagger este punctul de reper!

— Aşa cum este Jim Morrison pentru tine. Nu uita, Roger, în zilele următoare îți vei pune în joc capul de rocker...

Pregătirile pentru concertul de la Brighton au intrat în faza finală. Cel de-al doilea disc al formației a fost lansat pe piață înainte de marele spectacol. Înregistrarea sa, începută în studiourile Goldcrest, a fost terminată la King's Voice. A trebuit să fie angajat provizoriu

chitaristul formației Devils'Claws pentru a-l înlocui pe Will, încă absent. Înciudat, Sam Goldbloom resimțea pierderea treptată a controlului său asupra formației, dar trebuia să se preteze cu plăcere la un joc impus care nu-i mai convenea deloc.

Audiția anunțată cu atâta zgomot s-a desfăşurat presărată cu mici incidente, dar care i-a dovedit lui Mark şi John că Roger se afirmă ca un partener puțin comod. A refuzat candidații propuşi de Stratmore şi i-a ales pe Jimmy Stewart pentru pian, pe Danny Cameron, pentru chitară şi pe Louis Dieuleveult, pentru bas şi baterie. Diplomat, Mark a susținut alegerea făcută de tânărul interpret, atitudine care l-a exasperat pe manager, obişnuit să ia deciziile finale. Regizorul a propus apoi creşterea grupului care — după concepțiile domnului Dexter — trebuie să depăşească numeric formațiile Prince, Michael Jackson sau Axl Rose. Patronul a sugerat chiar abandonarea formulei *Happy Ones,* prea copilărească, şi adoptarea unui nume legat de importanța dobândită de interpret, adică grupul *Osborne.* Mark a adăugat:

— Veți avea nevoie şi de un trompetist şi de un saxofonist. Cântecele voastre se pretează la o muzică mai amplă, mai sofisticată. Trei coriste drăguțe, cu forme excitante, vor face o bună impresie. Bruce Gordon, prietenul vostru, mi-a spus că sunteți un dansator excelent. Un corp restrâns de balet va exterioriza prin mişcări ritmate emoțiile pe care le exprimă cântecele. Un sistem sofisticat de scripeți vă va ridica în aer...

— Nu atât de repede. Nu atât de repede...

— De ce? Vă e teamă? Jon Bon Jovi ori Michael Jackson o fac fără probleme...

— Zborul cu sau fără aripi nu mă sperie, dar nu sunt Icar, ca să mă sperii de apropierea de soare!

— Atunci?

Roger l-a privit fără să răspundă. Avertismentul lui Jim Robbins, ieşit din inconştientul lui, i s-a înscris cu litere roşii în minte. Nu trebuie jucat totul pe o singură carte. O intrare prea răsunătoare pe o scenă publică poate atrage ostilitatea celor invidioşi sau a conformiştilor. Fără să fie un punk, el înțelegea revolta formației Sex Pistols împotriva uriaşilor rockului, ce

au trădat încrederea fanilor. Beatles, Rolling Stones, Led Zeppelin au devenit milionari ce cochetează cu *establishmentul,* inamicul lor de ieri. Şi-au creat o reputație de cavaleri ai tinerilor. La începutul carierei lor, s-au erijat în apărători ai aspirațiilor adolescenților. Au cântat setea de libertate, generozitatea, altruismul, supremația spiritului asupra materiei, asupra egoismului adulților. În zilele noastre ei posedă castele, domenii, duzini de milioane de lire în conturi. Clapton, Springfield, Dylon s-au înfundat în pernele unei semipensionări aurite. Roger le admira talentul, dar le condamna îmburghezirea.

Mark a crezut că înțelege starea de spirit al lui Roger, reticențele, temerile sale şi stima pentru el a crescut. În loc să se ambaleze, îmbătat de roza perspectivă ce i se oferea pe un platou de platină, acest băiat atât de diferit de congenerii săi scruta viitorul, conştient de pericolele care îl pândeau. Această diferență care îl singularizează îi irita pe conformiştii bolnavi de o mediocritate fără leac, ce refuză superioritatea talentului, a tinereții, a frumuseții, deoarece sunt diformi, îmbătrâniți pematur, neputincioşi şi iremediabil neghiobi. Criticile mai veninoase decât ale unor văduve negre — păianjeni păroşi cu picioarele răsucite purtătoare de moarte — Îl vor agresa cu o violență amplificată de propria lor intoleranță oarbă şi malefică.

Mark studiase toate operele lui Roger. Ca şi Rimbaud şi Morrison el îndreaptă împotriva sa pe adulții convinşi că autoritatea parentală sacro-sanctă le permite toate abuzurile, toate excesele. El va trezi mânia politicienilor aţâțători de război, a fundamentaliştilor ce predică intoleranța şi asasinatul, invocând numele lui Dumnezeu, a speculanților ce adună miliarde şi seamănă nefericirea şi şomajul, a ipocriților şi pudibonzilor ce predică o falsă morală, inventată de ei. Roger va fi atacat de toți rigoriştii cu idei preconcepute, înguste şi fixe, tartufi care vor să impună unei societăți în plină evoluție concepții învechite sau o ideologie demodată. Toți cei care identifică pe interpreții rock cu spiritul de rebeliune, cu respingerea tradițiilor sănătoase, cu păcatul sub formele sale cele mai grave îl vor lua pe Roger drept o țintă. Acesta

trebuie să prevadă dificilele probe pe care le va înfrunta. Numai cei tineri îl vor accepta probabil cu entuziasm, deoarece el cântă libertatea, bucuria de a trăi, senzualitatea, visele...

Regizorul a încercat să-i explice propunerile:

— Lansarea unui grup ce va purta numele dvs. nu trebuie să aibă semnificația unei lovituri mediatice destinate să asigure promovarea unui produs. Este o operație tactică bine plănuită, ce face parte dintr-un important plan strategic, având ca scop să vă plaseze pe orbita marilor vedete. Nu trebuie să cedați în fața timidității şi a fricii, domnule Osborne. Eu m-am aflat, din întâmplare, în sală, atunci când ați cântat pentru prima oară la Stardust. Am fost frapat de personalitatea dvs...., de prezența scenică.... Vocea, gesturile, mişcările corpului în ritmul muzicii..., totul era perfect... Aveți şaisprezece ani parcă?

— Da, a mințit Roger.

— Oamenii care nu vă cunosc ar putea cu mare greutate să-şi închipuie că un băiat de vârsta asta, la o reprezentație, ar putea să fie capabil să exercite o asemenea fascinație asupra publicului. Felicitările mele şi mult curaj, domnule Osborne! Aveți o misiune de îndeplinit. Asumați-o! Ca să închei, îndrăznesc să vă spun că sunt fericit că v-am cunoscut... Este un privilegiu pentru mine să lucrez pentru dvs....

— Mulțumesc, domnule Schweize.

— Mark pentru prieteni. Marky pentru prietenii foarte buni.

— Perfect, Marky. Eu sunt Roger pentru cei care mă iubesc.

— Sunt foarte onorat, Roger.

Pronosticul lui Mark Schweize s-a realizat. Cel de-al doilea album al formației *Happy Ones, Right to Live — Right to Die,* a cunoscut încă de la lansare un mare succes. Susținut de o publicitate epatantă, a realizat vânzări de patru milioane de exemplare în primele zece zile şi locul doi în clasamentul celebrităților rock. Roger a izbucnit ca o rachetă şi involuntar a eclipsat pe toți camarazii lui. Totuşi, erau muzicieni foarte buni. Dennis Cameron, Louis Dieuleveult şi Jimmy Stewart -noii recruți — au întărit potențialul artistic şi tehnic al grupului, în timpul repetițiilor, numeroase şi prelungite târziu în noapte,

ce au precedat concertul de la Brighton, ei s-au identificat cu profilul şi spiritul formației şi i-au împărtăşit calitățile.

Roger îşi păstra realismul. Nu se hrănea cu iluzii. Criticii şi aşa-zişii prieteni care îți cântă laude atunci când urci spre zenit vor profita de cea mai mică slăbiciune, de o infimă cădere de popularitate pentru a te umple cu sarcasmele lor. Adesea, un grăunte de şansă inversează situațiile aparent compromise. Atunci elogiile se reiau cu mai multă strălucire. Oamenii au o memorie scurtă.

Deocamdată Roger se bucura de plăcerea cumpărătorilor care îşi procurau muzica sa. Mark a arborat un larg surâs:

— Buna vânzare a albumului serveşte turneului, iar succesul turneului va accelera difuzarea albumului, şi aşa mai departe. Echilibru şi armonie. Îndrăzneşte, Roger, îndrăzneşte. Tu ai toate atuurile.

Sam Goldbloom a propus să se susțină *Happy Ones* — În prima parte — cu o formație cunoscută, care va servi ca paratrăsnet dacă lucrurile ar evolua rău. Mark a respins propunerea. El nu voia să-l lege pe Roger la remorca unei formații internaționale care — prin comparație — ar putea să-l împingă în umbră. Şi-a luat un risc calculat: Roger trebuie să se afirme singur, prin mijloacele lui.În ziua următoare, Schweize a fost convocat la Harold Dexter, care l-a primit în biroul lui, fără martori.

— Goldbloom tocmai mi-a telefonat. Pretinde că puneți în pericol cariera lui Roger Osborne, că lăsați să apese pe umerii lui întreaga responsabilitate a concertului de la Brighton. Apoi mi-a vorbit mult de ultimul cântec al lui Roger, cel care trebuie să fie piesa de rezistență a viitorului album. Întitulat *Fear,* el descrie dificultățile poetului angoasat de propriile creații ce îl conduc în pragul prăpastiei. Este destul de complicat, nu? Goldbloom crede că e vorba de o lucrare morbidă, incompatibilă cu alura de optimism, de bucurie, de fericire ce trebuie să învăluie personalitatea unui tânăr interpret.

—Regret, domnule, dar sunt din nou în dezacord cu Goldbloom. Am ascultat piesa, iar Roger evocă aici viața şi moartea, pe Apollo şi Dionisos, creația şi distrugerea, ordinea şi dezordinea, luciditatea şi nebunia, chestiuni pe care toate marile

spirite şi le pun. Talentul autentic nu are vârstă....

— Goldbloom consideră că obsesia morţii trădează la Roger o fragilitate ce necesită o protecţie, o vigilenţă permanentă. Stratmore îi împărtăşeşte opiniile.

— Domnule, poetul nu este un canar pe care îl păstrăm într-o cuşcă pentru a-i asigura protecţia. Libertatea fără limite este ambianţa ce favorizează creaţia. Obsesia morţii, tulburările şi îndoielile mobilează domeniul adevăraţilor artişti. Rimbaud scria că aripile nebuniei zboară în jurul lui. Baudelaire vorbea de teamă ca de un vânt care îi îngheţa sângele. Creatorii cochetează permanent cu moartea. Moartea care nu este pentru ei decât un pasaj obligatoriu spre o altă viaţă. Creatorii sunt diferiţi de noi, domnule. Iar Roger Osborne este simbolul viu al acestei diferenţe.

— Fiica mea crede că el este genial...

— Cred că nu se înşală, domnule.

— Am în vedere pentru el un mare turneu european, urmat în acelaşi an de unul american. Credeţi că va ţine pasul?

— Sunt convins, domnule.

— Voi pune la bătaie câteva milioane... Când mă lansez într-o afacere, calculez cu precizie riscurile şi avantajele, până la ultima liră aproape...

— Această întreprindere va aduce beneficii imense, domnule. Eu sunt ghidat de un fel de instinct. Este bizar, dar nu m-am înşelat niciodată, domnule. Îmi asum toată responsabilitatea...

Dexter a izbucnit în râs:

— O împărţiţi cu fiica mea!

— Sunt onorat de această dublă năşire, domnule!

— Bine, Schweize. Aveţi carte albă din partea mea. Încă ceva: Stratmore, fără a minimaliza meritele lui Roger, crede că extrema sa tinereţe ar putea să-i dăuneze. Nu ar fi credibil...

— În primul rând, Roger are aspectul unui băiat de optsprezece ani. Este foarte bine dezvoltat pentru vârsta sa. Apoi, îmi permit să vă atrag atenţia asupra grupului Bad 4 Good. Chitaristul are 12 ani şi a jucat deja într-un film. Numai interpretul a făcut 16 ani şi la activul lui se înscrie un film de mare succes, *Terminator 2.*

Dexter a schiţat un gest comic de disperare:

— Presupun că într-un viitor apropiat vârsta de pensionare va coborî până la treizeci de ani.

— În lumea tenisului bătrâneţea este la douăzeci şi opt de ani. Orice se poate întâmpla, domnule.

Flotele de tineri şi-au desfăşurat pânzele în faţa celor patru case de bilete. O afluenţă neaşteptată chiar şi pentru optimistul Goldbloom. Parcarea era deja inundată de maşini venite de departe. Autocarele se înşirau pe două rânduri, încurcând circulaţia. Biletele de şase lire au atins şaizeci de lire pe piaţa neagră. Afluenţa era explicabilă. Mass-media bombardase publicul zi după zi cu tot felul de informaţii şi de comentarii asupra personalităţii lui Roger, precum şi critici cu privire la muzica sa, cea mai mare parte elogioase.

Mark Schweize îşi freca mâinile, încântat de acest succes ce confirma previziunile lui. John Stratmore instalase puncte de vânzare a tricourilor, fotografii cu Roger, precum şi albumele grupului. Arena se umplea repede. Tinerii mişunau: panchişti, mods, rastas, rockeri, rockabillys, pantere. Fanii din Nothing Hill se grăbeau să-şi ocupe locurile.În loja artiştilor, muzicienii se pregăteau pentru a intra pe scenă. Jimmy, Dennis, Louis, instrumentiştii mai mult sau mai puţin experimentaţi, obişnuiţi cu spectacolele, trăgeau, fiecare, câte o linie de cocaină, pentru a intra în formă. Danny şi Bruce tremurau de emoţie. Era primul lor mare concert. Numai Roger aştepta liniştit înfruntarea cu marele public. O experienţă nouă, căci prestaţia din faţa clienţilor de la Stardust nu era -prin comparaţie — decât un amuzament copilăresc. Sosirea lui Eric Jones, puştiul interpret, îl emoţionase. Copilul cu ochii strălucind de bucurie a fost adus de tinerii locatari ai locuinţei ilegale ce împărţeau camera cu Roger, în cursul aventurii sale în străfundurile Londrei. Roger i-a invitat, cu toate cheltuielile plătite, inclusiv sejurul de o săptămână la Brighton. Prezenţa lui Eric, presupunea el, îi va duce noroc. A găsit mijlocul de a-l înscrie la o şcoală particulară, fără ştirea părinţilor lui care l-au maltratat şi terorizat. Chircit, copilul mângâia uşor capul lui Doris, culcată la picioarele sale.

— Nu vrei puțină zăpadă, Roger?, a întrebat Dennis. Asta te va face *cool*. Când ochii — mii — te săgetează, planezi, uşor ca o pasăre, pe deasupra mulțimii... De la Euterpe vei avea fluierul, de la Appolo vocea, iar Dionisos îți va da magia... Grație poemelor lui Morrison am învățat mai multe despre mitologie decât la şcoală, în câțiva ani....

Jimmy a făcut o grimasă ironică.

— Şi oamenii care pretind că rockerii sunt ineducabili, vicioşi şi nebuni...

Louis păstra o anumită reținere, o discreție timidă. El se simțea încă rău în mijlocul junglei londoneze. Numai prezența lui Roger îl elibera de orice constrângere. Vorbea curent engleza. Se ataşase de această limbă după ce a învățase pe dinafară toate cântecele Beatles-ilor şi Rolling Stones. Îi invidia în secret pe cei doi francezi, Patt Fontaine şi Terry Illous, care au spart zidul rockului internațional şi s-au afirmat printre vedetele grupului califonian XYZ. Visul lui s-a realizat. Fusese primit într-un mare grup britanic şi acum se pregătea să contribuie la ascensiunea sa. Louis aspira să atingă notorietatea Vanessei Paradis, ce urca, şi ea, spre culmile gloriei mondiale. Lenny Kravitz a contribuit la construirea succesului său. Roger Osborne deschidea porțile gloriei pentru un alt francez, Louis Dieuleveult, ce escalada la rândul său Everestul rockului.

Toți băieții purtau veste din piele, ce le lăsau brațele descoperite, cu excepția lui Jimmy, care arbora o vestă bine croită, cu mâneci trei sferturi. Capriciul unui om elegant ce voia să ofere publicului o imagine separată? Sau un dependent ce voia să ascundă urmele înțepăturilor? Roger şi-a amintit de avertismentul lui Jim: Stewart este un pianist de mare clasă, dar atenție!, se pierde. Jimmy iubeşte drogurile puternice. Trebuie să ai la dispoziție un pianist care să-l poată înlocui dacă se întâmplă o cădere provizorie. O mare formație implică complicații. Apoi Jim adăugase:

— Chiar şi cei mici fac adesea probleme: basistul meu, Phil Donovan, a murit din cauza unei supradoze chiar înaintea concertului din Dallas. Nu te voi obosi povestindu-ți eforturile pe care a trebuit să le fac pentru a găsi un baterist în ultimul moment, într-un oraş pe care de

abia îl cunoşteam. Începutul concertului a avut loc după două ore de întârziere. Publicul este crud. Moartea unui om nu îl interesează decât sub aspectul de senzațional. Un fel de sadism ascuns în sufletul fiecărui individ...

Coafeza, machieuza şi costumiera, care au îngroşat rândurile asistenților permanenți ai grupului, aduceau muzicienilor ultimele retuşuri. Tehnicienii de sunet, de lumină şi pirotehniştii s-au instalat la pupitrele lor. Serviciul de ordine ocupase punctele strategice. Înfirmierele aşteptau momentul să intervină....

Prezent în culise, Goldbloom privea siderat această desfăşurare masivă de forțe şi calcula panicat cheltuielile. Alți membri de execuție îl însoțeau: Lewis Humphrey, asistentul său, ataşat de grup, fără a avea funcții bine stabilite după intrarea în scenă a firmei King's Voice; John Stratmore, mereu nervos şi cu umor negru; Mark Schweize, destins şi optimist, căci avea toată încrederea în Roger şi muzicienii lui.

Regizorul de platou a dat semnalul intrării în scenă. Patruzeci de proiectoare au aruncat un torent de raze ce cădeau în culorile curcubeului peste muzicienii primiți cu aplauze răzlețe. Tinerii spectatori, fani ai formațiilor rock celebre, aşteptau cu răbdare performanțele acestor adolescenți apăruți ca o cometă pe un cer fără nori înainte de a se pronunța. Miile de discuri vândute pledau în favoarea lor, dar prezența scenică era practic necunoscută. Numai Roger se bucura de o anumită notorietate, grație zgomotului mediatic. Apariția lui Doris în suita sa le-a trezit curiozitatea.

Trupa a atacat *Alone in the Desert,* un rock rapid cu ritmuri apăsate, ce nara pățaniile unui băiat pierdut în mijlocul unei metropole reci, zgomotoase, în care absența sentimentelor umane a creat în jurul fiecărui individ un vid greu ca o mantie de metal fierbinte... Versurile lui Roger denunțau un fenomen paradoxal şi tot mai răspândit: singurătatea din mijlocul aglomerărilor urbane aride, nemiloase. Zumzetul şi mişcările publicului au încetat dintr-o dată. Toate privirile s-au îndreptat spre scenă. Imaginea charismatică a lui Roger, mărită pe ecranele de televiziune, exercita asupra spectatorilor o forță magică. Debutul concertului părea mai mult decât

promițător... Aplauze masive au salutat sfârşitul primului cântec. După o mişcare pregătitoare, făcută de Bruce, Roger şi-a apropiat buzele de microfon. A anunțat că acest concert este dedicat memoriei lui Jim Morrison, dumnezeul rockului. Grupul va interpreta neuitata sa capodoperă *When the music's ouer.* Vocea sa a fost foarte apreciată, căci personalitatea fabuloasă a lui Morrison obseda toate spiritele. Vocea caldă a lui Roger, vibrândă, amprentă a unei tristeți profunde, a bulversat, impresionat şi posedat cu o asemenea forță evocatoare publicul, încât toți îşi închipuiau că-l văd şi-l ascultă pe Morrison. Roger a terminat cântecul înaintea unei arene reculese, tăcute, ca o adunare religioasă. Apoi şi-a ridicat brațele spre cer şi a lansat un apel spre lumea de dincolo, care a sunat ca o incantație păgână:

— Jim Morrison... te iubim şi te venerăm... tu vei ghida tinerii... generație după generație... În secolele care vin... Ca şi tine, Jim, noi vrem lumea... o vrem... ACUM!!!

Un țipăt fantastic a terminat invocația.... Explozii de aplauze şi aclamații au izbucnit... A fost un delir... Roger şi-a câştigat publicul...

Devil's Kitchen, Rock'n Roii Era, Peace Soldiers şi *Playing with Death,* compoziții proprii, au purtat pe tineri pe valurile unui surf sonor. Urlete de entuziasm au izbucnit din mii de piepturi şi o pădure de brațe — ca nişte coloane albe — s-au ridicat şi se agitau prin aer. Roger a reuşit să stabilească o legătură electrică între grup şi public.

Radios, Goldbloom a pus o mână încrezătoare pe umerii asistentului său.

— Am câştigat pariul, Lewis! Apoi s-a îndreptat spre Stratmore.

— Să-i spuneți patronului că v-am adus pe covorul zburător un grup formidabil.

— Da, a murmurat managerul.

— Sunteți foarte dificil, a spus Goldbloom supărat.

— Obişnuința ne face blazați...

Tears and Stars, Dance with Death şi Woman's perfume au urcat febra publicului la un grad vecin cu incandescența. Bateria lui Bruce, riturile de chitară, vocea clară, expresivă, încântătoare a lui Roger amplificau tensiunea auditoriului ce zbura

pe culmile freneziei. Mark avea senzația că se dizolvă în neant ca un foc de artificii. O dublă doză de cocaină nu ar fi avut un efect mai excitant. Aştepta cu nerăbdare sfârşitul concertului pentru a-i telefona lui Harold Dexter, şi a-l anunța vestea. King's Voice descoperise o mină de aur cu numele Roger Osborne... Dacă patronul va dormi, îl va trezi... îl va face să uite de somn... Acest băiat este dotat cu o putere hipnotică, cu o forță care se detaşează de rădăcinile sale pământeşti, ce anulează gravitația şi îl lansează spre aştri... îl poartă pe spectator în trena sa şi îi dă senzația de a fi un meteor ce cochetează cu infinitul... „îi voi spune lui Dexter că dacă nu aş fi fost martorul acestui fenomen nu aş fi crezut că e posibil... Prin mimetism, fanii îl imită, îi reproduc gesturile, dacă Roger plânge, toată lumea plânge, dacă Rogher râde, ei hohotesc, dacă el cântă bucuria, fericirea, ei se bucură şi sunt fericiți... Roger exprimă arta în forma sa cea mai pură sau face vrăji. Roger este o creatură umană, dar şi un zeu, ca Jim Morrison... aşa cum se spunea Garbo divina, lui i se va spune Osborne sublimul..." Apoi Mark şi-a frânat zborul liric, luciditatea sa de tehnician al artei l-a luat pe sus... „Trebuie să avem grijă de imaginea lui... să creăm pentru el costume de scenă, să desăvârşim imaginea lui de sex-simbol... să distrugem cu o contralovitură contrafacerile ce inundă piața filmului şi a muzicii rock... într-un viitor apropiat, Roger va zbura strălucitor ca Hyperion... îi voi spune lui Dexter, dacă mă lăsați să lucrez după concepțiile mele, Roger va deveni primul star mondial al rockului..."

După sfârşitul cântecului *Children's Dreams,* urmat de cascadă de ovații, Roger s-a retras în culise pentru a-şi reface suflul. Solo-urile de chitară, de pian şi de baterie au pregătit intrarea în scenă a lui Danny Grant, ce prezenta unul din cântecele bine apreciate de critică şi de amatorii de muzică glamour, colorată cu puțin funk şic şi languros, adus la modă de către Bryan Ferry. Bun interpret, Danny avea un timbru plăcut, uşor răguşit, ce-i dădea o anumită savoare. Din nefericire pentru el, comparația cu Roger îl dezavantaja. După fiecare strofă, striga cu veselie: *Let's be happy!!!* Brusc, totul s-a stricat. Un punkist a strigat:

— Tacă-ți fleanca, ratatule! Bogații înoată în veselie, nu noi, cei nefericiți!

Au izbucnit urlete şi vociferări:

— Ne faceți să vomităm!

— Plecați de aici!

Nu înțelegeți că ne faceți să vomităm.

— Mergeți să vă împuşcați.

Capetele rase, shunk, panchiştii, majoritatea purtătorilor de creste roşii, verzi, albastre şi cu haine din piele s-au dezlipit de public, au sărit pe scenă, au doborât oamenii de ordine şi s-au năpustit la tot ce le-a căzut în mână: carcase, claviaturi, amplificatoare pe care le-au făcut țăndări. Speriați de hoarda barbară, muzicienii s-au refugiat în culise, sub privirile consternate ale lui Goldbloom, paralizat de teamă. Mark, ce nu era la prima sa experiență de acest gen, i-a împins pe artiştii speriați spre o ieşire de siguranță. Fanii lui Roger, veniți de la Notting Hill, au baricadat pe huligani. Din fericire, încăierarea s-a limitat la proximitatea scenei. Intervenția în forță a poliției a calmat încet-încet spiritele.

Când muzicienii au ajuns la maşini, au constatat că Danny avea o tăietură la cap, ce sângera. Puțin după aceea, a leşinat. A fost transportat la spitalul cel mai apropiat, i s-a aplicat o cusătură, apoi a fost lăsat să plece. Rana nu era gravă. Atunci când a redevenit conştient, şi-a amintit că un obiect contondent l-a lovit în frunte. Dennis, care cânta la chitară alături de el, a confirmat că era vorba de o doză de bere.

Incidentul de la Brighton, amplificat de ziare, a deschis istoria agitată a grupului...

Pentru turneul european decis de Dexter, Mark şi John au stabilit un deviz general uriaş: trei scene de 200 metri lungime pe 350 metri adâncime, trei grupuri electrogene de 2,6 megawați, cinci ecrane uriaşe, 140 piste de sunet, 1500 tone de echipament, 20 km de cabluri, 70 de camioane pentru transportul materialului, 15 autobuze pentru personal, 6 limuzine pentru grup, un avion Caravelle pentru deplasări rapide, 400 persoane ataşate grupului, adică ingineri, tehnicieni, stilişti, croitori, montatori, agenți de pază etc.

Dexter a spus colaboratorilor săi:

— Să nu vă gândiți la cheltuieli! Michael Jackson, Prince, Madonna, Guns'n' Roses etc. au obişnuit publicul cu

turnee monstruoase. Aceste eforturi şi-au primit recompensele: mari beneficii ce sunt apoi reinvestite în creşterea întreprinderii.

Stratmore a dat din cap îngrijorat:

— Odată ajunse în vârf, aceste vedete au abandonat firmele ce le-au asigurat ascensiunea. Recompensa lor, domnule, nu a fost la înălțimea talentului lor.

— Trebuie să ne asumăm acest risc, domnule Stratmore. Îi vom asigura lui Roger Osborne avantaje pentru a respinge o eventuală tentație de a ne părăsi.

Mark a intervenit cu felul său sincer de a vorbi:

— Nu cred că bugetul actual ar fi de natură a-l convinge să-şi reclame independența.

— Goldbloom, care este un zgârcit din necesitate — dimensiunile liliputane ale firmei împiedicându-l să aibă o viziune largă -, a cerut reducerea bugetului pe care l-am propus. Cum eu vreau: să-l ataşez de trena firmei King's Voice, am acceptat formula sa. De acum înainte, voi şti să-l fac să danseze după cum îi cânt eu. Interpretul vostru, domnule Schweize, va primi o substanțială creştere a onorariului. O creştere graduală pe care am prevăzut-o deja... suntem pe calea cea bună. Chiar şi publicitatea făcută în jurul incidentului minor de la Brighton a servit intereselor noastre... Domnilor, inaugurăm turneul european cu un concert pe Wembley. Vă solicit toate eforturile pentru a obține un succes răsunător.

— Succesul va depinde în cea mai mare parte de prestația lui Roger Osborne, a spus Stratmore.

Dexter şi-a aprins o țigară groasă.

— Trebuie să ştiți, domnule Stratmore, că marile case de discuri creează vedetele, în proporție de cel puțin 50 la sută. Roger Osborne ştie să-şi facă meseria. Faceți-o şi dvs., domnule Stratmore. Domnul Schweize va fi aici ca să vă ajute... Puteți pleca...

Sam Goldbloom parcurse speriat devizul pe care i l-a trimis Dexter. Mari picături de transpirație îi curgeau pe fața sa congestionată. Cifrele — pentru el exorbitante — erau aliniate în fața sa ca soldații unui pluton de execuție.

— Regret, domnule Dexter, dar mă puneți în fața unui fapt împlinit. Ar fi trebuit să fiu consultat.

— Aveți dreptate. Din nefericire, timpul ne presează. Turneul a fost deja anunțat. Sigur că voi lua măsuri împotriva celor care ar fi trebuit să vă pună la curent... Dacă sunteți de părere că dvs. nu puteți suporta partea ce vă revine, eu sunt gata să vă eliberez de ea, strângeți şi...

Un val de căldură a invadat fața lui Goldbloom:

— Nu se pune problema! îmi voi asuma toate obligațiile! Dexter a râs atât de tare încât burdihanul său gelatinos a început să tresalte. Veselia sa avea ceva amenințător care a activat emoția şi transpirația lui Goldbloom. Stăpânul casei şi interlocutorul lui evocau doi lei de mare uriaşi hotărâți să se bată pentru o femelă. Dar Dexter emana o asemenea impresie de forță încât Goldbloom a făcut prudent un pas înapoi.

— Vom găsi un teren de înțelegere...

— Iată o atitudine corectă, logică. Câteva milioane în plus sau în minus nu mai contează când e vorba de o perspectivă fabuloasă, de beneficii uluitoare... Vom găsi fără probleme o bancă dispusă să vă acorde finanțarea adecvată...

Goldbloom avea oroare de bănci şi de bancheri. Avea senzația penibilă că se găseşte pe marginea unui hău care-l atrăgea ca o gaură neagră. Mai avea timp să se retragă, dar tentația era prea mare. Convins că Roger era creația sa, nu concepea să se separe de un bun care-i revenea de drept. Forțat de un concurs de împrejurări nefavorabile, acceptase un partaj care îl dezavantaja. Dar să renunțe?... Niciodată!....

După extenuanta dovadă de forță contra patronului de la King's Voice, Goldbloom a avut o întrevedere cu Mark Schweize, care i-a expus ultima găselniță, sugerată de viitorul concert al lui Roger la Wembley:

— La fiecare bilet de intrare va fi ataşat un bilet de loterie. Câştigătorul va primi o motocicletă Harley Davidson. Trebuie să încurajăm industria engleză.

Goldbloom a gemut:

— Harley Davidson? Costă o avere!

— Nu chiar! Dar ce publicitate! Fiecare spectator, indiferent că e din primul rând sau de la galerie, va avea aceeaşi şansă. Domnul Dexter a dat deja undă verde...

Dosar 326 Roger Osborne

Anexa LX, extras din dosarul 272 Jim Robbins

Strict confidențial A se arde după lectură

Domnule,

Pasajele cu privire la personalitatea şi metodele de lucru ale lui Harold Dexter nu fac decât să confirme concluziile noastre formulate înainte de intrarea sa în corporația noastră. Gigantismul lui, imprudențele, deciziile luate, adesea pripite, ca şi influența exercitată de fiica sa, Myra, l-au determinat să angajeze cheltuieli extraordinare pentru a pune pe picioare grupul Osborne, aflat încă la debut. Din fericire, acest interpret a confirmat aprecierile pozitive ale criticii. Dar a se utiliza fiul unui judecător care nu aşteaptă decât un moment oportun, cel mai mic pretext, pentru a scufunda cariera muzicală a băiatului, denotă o lipsă uimitoare de previziune. În cazul unui conflict, mereu susceptibil de complicații, Dexter nu numai că va suferi consecințele erorii sale, dar ne va expune pericolului de a fi antrenați şi noi în siajul său.

Nu voi căuta să minimalizez concepțiile sale financiare, curajoasele sale OPA. Spun numai că el îşi asumă riscurile cu un fel de plăcere suicidară. Când v-a acceptat ajutorul şi s-a angajat să urmeze politica dvs., se afla într-o situație dificilă. Era în pragul falimentului.

Marile turnee rock dirijate de King's Voice şi alte case de discuri controlate de noi asigură un excelent randament şi permit spălarea şi circulația banilor. Ne oferă chiar condiții mai bune decât cazinourile noastre din Las Vegas şi din Atlantic

City şi decât cluburile sportive intrate în grija noastră. Turneele rock, grație mobilității lor, lasă să treacă pe sub nasul vameşilor, poliției şi DEA produsele noastre, adesea în cantități industriale. Expresia exporturilor noastre nu trebuie să fie periclitată de nişte imprudențe condamnabile.

Unii din colaboratorii dvs. apropiați mi-au reproşat severitatea extremă cu privire la Harold Dexter. Cred că nu am făcut niciun rabat de la datoria mea.

Pot să vă asigur, domnule, că pentru turneul lui Roger Osborne am organizat o rețea constituită din personal tehnic

competent şi de un serviciu de informaţii şi contrainformaţii care şi-au arătat deja profesionalismul.

Vă rog să primiţi, domnule, expresia profundului nostru respect.

Jarvis Penrose

Anexa I

Extras din dosarul Jim Robbins

Am considerat necesar să vă reamintesc că eliminarea fizică a lui Jim Robbins a fost decisă în urma raportului agentului nostru cu nr. 247, ce l-a surprins în compania unei persoane suspecte, identificată ulterior. Era vorba de Brian Forbes, agent DEA, ce lucra sub acoperire ca reporter muzical la revista Hard Rock şi sub numele de Clifford Gorham. Ultima lor întreţinere a fost înregistrată pe bandă graţie unui microfon miniatural implantat în tocul pantofului lui Robbins.

DEA îl bănuieşte pe John Foster, membru al grupului Deadly Sinners, că ar fi un dealer. În realitate, Foster, un consumator de heroină, a surprins acţiunile lui Justin Selden, unul din oamenii noştri ataşaţi acestui grup. Foster l-a şantajat pe Selden, care, pentru a-l face să tacă, i-a procurat heroină în cantităţi relativ importante. Din fericire, nici Brian Forbes, nici DEA nu îşi imaginează că King's Voice este în realitate sub controlul nostru şi că Justin Selden nu este decât o infimă rotiţă a organizaţiei noastre.

Jim Robbins a fost doborât de revelaţiile lui Brian Forbes şi a promis să colaboreze.

Am considerat că eliminarea tuturor persoanelor angajate în această afacere se impune, înainte ca bănuielile celor de la DEA să fie îndreptate spre eşaloanele superioare ale organizaţiei noastre. Această curăţire se impunea cu atât mai mult cu cât Robbins a cerut o întâlnire urgentă lui Roger Osborne pentru a-i face o comunicare de interes capital.

Domeniul rock prezintă pentru noi un singur inconvenient major. Atunci când liderul unui grup câştigă o celebritate mondială, lichidarea sa fizică trezeşte o emoţie generală şi impune autorităţilor nişte investigaţii foarte amănunţite.Îndrăznesc să subliniez, cu o anumită mândrie, eficacitatea serviciului nostru. Eliminarea unei persoane devenită incomodă a fost atât de bine machiată încât autorităţile nu au putut să ne considere vinovaţi.

Evident, sarcinile noastre sunt facilitate de jocul de interese care ne leagă de personalități politice şi de polițişti de rang înalt.

Ne permitem să vă informăm cu privire la urmările acestei afaceri.

Jarvis Penrose în aşteptarea concertului de pe Wembley, poliția l-a ridicat pe micuțul Eric, ce locuia într-un mic hotel din West Side, în compania lui Troy, Brad şi Keith, vechii săi prieteni din locuința ilegală, şi aştepta decizia ce-i va acorda separarea de părinții săi abuzivi şi dreptul de a-şi alege o nouă familie. Dar o fotografie făcută de un reporter în loja artiştilor înainte de concertul formației *Happy Ones* de la Brighton a arătat în planul din spate imaginea lui Eric, care tocmai mângâia cățeluşa lui Roger. Familia Jones, părinții, căzuți din întâmplare pe instantaneul publicat în fruntea unui reportaj, chiar pe prima pagină a unui ziar de seară, au alertat autoritățile. În ciuda protestelor lui Roger, chemat de prietenii lui şi venit în grabă, polițişii au aplicat legea şi l-au obligat pe Eric să se întoarcă acasă. Pentru a calma mânia şi suferința nepotului, Wilbur Gresterforth i-a promis să-şi mobilizeze avocații, pentru a-l lua pe copil de la părinții lui nedemni. În dimineața următoare, el a primit un telefon care l-a consternat: secretara doctorului Stanhope l-a "anunțat că Will a fost victima unui grav accident de circulație în Mexic. Spitalizat, el a suferit o intervenție chirurgicală. Starea sa era critică.

— Doctorul ar fi preferat să vă anunțe personal, căci el cunoaşte şi apreciază prietenia şi afecțiunea care vă leagă, dar a trebuit să ia primul avion ce pleacă spre Mexico City. Îmi voi permite să vă sun din nou pentru a vă transmite noutăți...

Bulversat, Roger a revenit la masa de lucru, a adunat foile risipite, cu portative înnegrite de note muzicale trasate cu o mână nervoasă, apoi le-a băgat într-o geantă din piele. Tocmai închidea geanta, când Mark a intrat cu un pas vioi, precedat de cățeluşa albă, ce părea a-l ghida.

Cu mult umor, regizorul râdea în hohote:

— Am fost foarte emoționat de gentilețea lui Doris care mă aştepta la uşă, ca şi cum ar fi ştiut că îi pregătesc o surpriză.

Mark a remarcat trăsăturile trase ale lui Roger, privirea sa fierbinte, sumbră, cu maxilarele strânse şi a crezut că apropierea concertului îl crispează. Era nevoie să-l calmeze, să-l liniştească, să înlăture tracul firesc înainte de proba din acea seară. Mark a continuat pe acelaşi ton vesel:

— Ți-am îndeplinit dorința şi am pus pe scenă un mare cub din sticlă luminat în interior, ce va servi ca piedestal pentru Doris. Subtil simbol!... Înlocuirea vițelului de aur, semn al bogăției triumfătoare, cu un cățel alb, atribut al inocenței şi al prieteniei indestructibile... Iată, Doris mă ascultă şi mă aprobă dând din coadă...

Roger i-a spus tragedia lui Eric şi nefericirea lui Will. Surâsul lui Mark i-a înghețat pe buze.

— Sunt dezolat, Roger! Sincer dezolat! Dar nu uita că în seara asta vei da o bătălie şi că trebuie să o câştigi!

— Ştiu care este miza... Îmi joc capul şi viitorul grupului...

— Capul tău, dar şi pe al meu! Dacă vei rata debutul, cariera mea este compromisă. Dexter, Stratmore şi zgârcitul ăla de Goldbloom mă vor face responsabil de toate milioanele risipite pentru promovarea ta.

— Când se vorbeşte de un produs vândut cu preț redus, se foloseşte termenul „promoție"...

Mark a schimbat subiectul. Voia să-l îndepărteze pe Roger de gândurile lui morbide. La bordul limuzinei care-i conducea la stadionul Wembley — Mark voia să-l familiarizeze cu ambianța arenei, cu imaginea sa dinspre scenă, dinspre muzicieni — i-a vorbit de iluziile şi de deziluziile lui ca om de teatru:

— Animat de un entuziasm debordant, am urmat cursurile celei mai celebre şcoli de artă dramatică din Londa. Stimulat de Stanislawski, speram să-mi încoronez fruntea cu aura sa... să-i fur strălucirea... Visam să pun în scenă Skakespeare la *Stratford upon Avon.* Şi iată-mă eşuat la rangul de creator de spectacole rock...

— Concluzia nu e deloc flatantă pentru noi, a surâs Roger.

— Mă felicit pentru asta. Pentru câteva momente, am reuşit să-ți alung tristețea. De altfel, vreau să-mi fac *mea culpa.* La *Stratford upon Avon* nu aş fi strâns niciodată 200 000 de spectatori, cum fac

curent Mick Jagger, Axl Rose, Prince sau Michael Jackson. În plus, sunt mai bine plătit decât cei mai celebri regizori de teatru din Anglia sau din Statele Unite. Dar sunt conştient că nu reprezint decât o simplă anexă a rockerilor. Cu cât ei urcă pe culmi, cu atât mai mult doresc să se despartă de noi, de tehnicienii de artă. Prince îşi organizează singur spectacolele. Madonna a mers pe aceeaşi linie. Presupun că mâine sau poimâine îți vei lua şi tu zborul şi mă vei evita cu blândețe. Dar nu vreau să mă plâng. Există multe grupuri care au nevoie de asistență. Şi, ca de obicei, voi fi ultima coardă a unei chitare... Nu-mi voi lega niciodată numele de cel al lui Shakespeare.... Aşa trebuie să fie, Roger... Nu putem avea totul...

Când au ajuns pe Wembley, scena era montată, microfoanele, amplificatoarele, consolele, incintele, proiectoarele, ecranele uriaşe, instrumentele muzicale instalate etc. Se făceau ultimele probe, tehnicienii de sunet, de lumină şi video lucrau cu o precizie profesionistă. Formația *Happy Ones* privea profund impresionată această încâlceală în plină activitate. Membrii ei se prezentau acum pentru prima oară în fața publicului ultrapretențios de pe Wembley, obişnuit cu cele mai mari vedete rock. Zece dansatori şi trei coriste, drăguțe, bine făcute, rămâneau grupați, puțin mai în spate. Grupul s-a rodat în urma mai multor repetiții extenuante făcute în marele studio al firmei King's Voice.

Steve Champion, primul asistent al lui Mark, s-a apropiat de el şi i-a vorbit la ureche. Foarte eficient, în ciuda tinereții sale, ar fi vrut să se afirme în galaxia rock, căci avea o foarte frumoasă voce, dar obez de mic, nu avea fizicul pentru o astfel de întreprindere. Formele rotunde, acceptate numai de amatorii operei lirice, nu puteau întruni sufragiile publicului amator de rock.

Mark a dat din cap şi s-a adresat tinerilor muzicieni:

— Domnilor, costumele voastre de scenă sunt gata şi vă aşteaptă în cabinele voastre.

Cu o vizibilă ironie, şi-a plimbat privirea pe îmbrăcămintea lor de tipul BBB:

— Să vă scoateți blugii largi care vă dau aspectul de castrați adipoşi, cu şolduri grele, de claponi pregătiți pentru frigărui!

Bruce a spus râzând în hohote:

— Şi ne vom mişca liber prin aer. Mark a surâs cu indulgență:

— Luați ca ghid formația Guns'n' Roses. Ei ştiu foarte bine să se îmbrace. Trebuie să arătați ce aveți mai sexi, dar fără a insulta buna-cuviință. De acum înainte, veți purta pe scenă pantaloni colanți, pentru a vă etala formele şi a face să se excite spectatoarele ce se presează în apropierea scenei. Veste încărcate cu broderii de aur şi tricouri în culori strălucitoare şi cu desene fantasmagorice vă vor fi prezentate. Nu aveți decât să le îmbrăcați la alegere. Şi încă ceva: ați studiat casetele video pe care vi le-am recomandat?

Louis, ce-şi petrecuse noaptea într-o companie galantă, a întrebat somnolent:

— Nu ați vrea să ne învățați ce doriți să facem?

— În primul rând, ceea ce nu trebuie să faceți! Interpretul din Minight OiZ mugeşte pe scenă şi se agită ca un zombi isteric; Tracy Gun, de la Los Angeles Guns, se face remarcat prin capul său asemănător unui praz acoperit de o coamă de păr zburlit; cântăreț nul, Summer in Siam, de la grupul Pogues, este un model de exotism bine vândut, dar prost inspirat; *Closing Time,* cântată de Leonard Cohen, realizează penibilul la puterea a patra; interpretul de la ACDC, un grup onorabil, urlă ca o sirenă stricată; Van Halen, pe care îl admir, a comis cea mai mare gafă din carieră când l-a înlocuit pe David Lee Roth, genialul compozitor al cântecului *Just a gigoloJain't got nobody* cu un interpret ce transpiră prin toți porii mediocritatea... *Just a gigolo* rămâne cea mai bună transpunere a unei opere clasice în muzica rock... Arthur H. ne face cunoscut prostul gust prin nuditatea sa dezolantă; Joe Cocker îşi mişcă antebrațele cu o stângăcie înduioşătoare şi face nişte salturi ca un țap bătrân... păcat pentru muzica sa frumoasă...

— Atacați un prinț al rockului, a exclamat Dennis şocat.

— Prinții îmbătrâniți ce uită că o retragere onorabilă este preferabilă unei expuneri a bătrânelor oase şi a muşchilor slăbiți...

— Cliff Richard şi Neil Diamond au atins oare vârsta de pensionare?, a întrebat Danny, ce-l idolatriza pe Neil.

— Da, cred că da...

— Detestați bătrânețea, a constatat Bruce. Roger a intervenit în ajutorul regizorului.

— Nu o detestă, dar îi inspiră o teamă legitimă... Mark a izbucnit în râs:

— Mulțumesc, Roger. Ai descifrat exact gândurile mele... Dansatoarele şi cele trei fete nu s-au amestecat în acest schimb de opinii, ce implica o luare de poziție imprudentă. Mark a vrut să-i facă să iasă din rezervă, să-i ataşeze de grup, să rupă barierele care încă îi mai izolau. Pentru a destinde ambianța un pic tensionată din apropierea unui concert atât de important pentru toată lumea, s-a adresat lui Jill Ingall, o foarte tânără rusoaică, ce ignora mereu avansurile colegilor ei.

— Jill, aş vrea să cunosc şi părerea ta...

Tânăra fată a avut impresia că Mark îi lansează o provocare. El era probabil informat despre înclinațiile ei lesbiene, aşa că a răspuns cu o aroganță surâzătoare:

— Tineri sau bătrâni, bărbații sunt atât de ridicoli cu zdrențele lor ce le atârnă moale.

Un râs general, zgomotos, cu toată gura, a urmat acestor vorbe. Jill a spart gheața. Toată lumea era acum destinsă...

Muzicienii şi-au încercat costumele. Uimiți, se priveau în oglindă, costumierii au făcut adevărate minuni, subliniind personalitatea fiecărui muzician. O cupă a pantalonilor le reliefa sexul. Bluza arăta piepturile musculoase, brațele bine modelate, întregul arăta frumusețea tinereții şi farmecul masculin... Dennis a strigat entuziasmat:

— Fetele vor cădea la picioarele noastre ca nişte popice lovite de o minge uriaşă. Fiecare cupă va face un masacru!

Pentru Roger, stilistul imaginase pantaloni scurți, în genul Axl Rose, foarte strâmți şi în contrast cu un tricou şi bluze ample care se desfăşurau ca nişte aripi, descoperind torsul gol pe care îl unduia în ritmurile muzicii. Roger a refuzat tatuajele propuse de Mark, dar a acceptat nişte desene fanteziste ce ieşeau prin spălare.

Consumat cu aceste ocupații multiple, timpul se scurgea cu repeziciune. Seara a căzut atunci când grupul s-a reunit în jurul unei gustări frugale. Exhibițiile spectaculare şi imensa cheltuială de

energie impusă de un concert bazat pe zgomot şi mişcare rapidă nu puteau fi îndeplinite decât de nişte tineri: privarea de hrană era un adevărat *must* acceptat de toți cei interesați. Numai drogurile, admise tacit, acopereau oboseala şi împrospătau conştiința adesea începeţoşată. Chiar şi Roger, inamic declarat al drogurilor puternice, a acceptat o priză de cocaină în timpul lungilor şi dificilelor şedințe de lucru din studio...

Coafeza îi tapa părul când a primit un telefon. Vocea lui Jim Robbins îi ascundea cu greutate agitația.

— Te caut de două zile, fără să te pot contacta. Trebuie să-ți vorbesc înainte de a pleca la New York. Este urgent! Foarte urgent!

— Într-o jumătate de oră trebuie să intru pe scenă, la Wembley!

— Mă bucur pentru tine! Îți doresc succes!

— Ascultă, Jim, te aştept aici. Voi da dispoziții să fii lăsat să intri în camera mea. Vom putea vorbi în timpul primei pauze.

— OK. Voi fi acolo.

Apoi Roger a stâns muzicienii în jurul său şi le-a înmânat partiturile scrise înainte de răsărit şi completate după anunțul accidentului suferit de Will.

— Acest cântec este intitulat *Will and Eric — we sing for you.* Descifrați-l. Este în Do minor. O melodie uşor de memorat. O voi cânta, iar voi mă veți acompania...

— Fără repetiție?, a obiectat Danny.

— Fără, a răspuns Roger.

— OK. Fără, a accentuat Bruce, impresionat de acest gest de prietenie pură, pe care îl aproba din toată inima.

Dennis a supralicitat:

— Pentru un adevărat rocker o singură lectură sau audiție ajunge pentru a învăța pe dinafară orice melodie...

— Roger, ai încredere în noi, a spus şi Louis.

Formația academică a lui Jimmy Stewart îl făcea prudent:

— La nevoie voi pune partitura pe pupitru. Ne vom descurca, Roger! Will şi Eric merită puțin efort!

Roger a surâs fericit:

— Ştiam eu că pot conta pe voi. Will şi Eric vor primi cu plăcere caseta. Ei vor şti că nu i-am uitat.

Wilbur Gresterforth a intrat agitat. Eleganța sa conservatoare — smoching, cămaşă albă apretată, papion negru, pantofi vernil -contrasta cu țoalele fanteziste, extravagante ale muzicienilor.

— Bună seara, copii! Roger, a trebuit să trec de şapte uşi sever apărate pentru a ajunge la tine! Nu am văzut niciodată o asemenea mulțime! Cordoanele de poliție mențin cu greu ordinea. Tinerele fete ambalate îți scandează numele. O blondă roşie în obraji zbiera cât putea de tare: „Ce frumos este! Roger este cel mai frumos băiat pe care l-am văzut vreodată!" Colega sa i-a răspuns: „Este incredibil de frumos. Când m-a privit, eram atât de emoționată că aproape am leşinat!" „Te-a privit?", a întrebat-o prima. „Inchipuieşte-ți că mi-a surâs!" Reporteri înarmați cu tot echipamentul „tăiau" mulțimea. Nu voi uita niciodată gorilele păroase ce m-au identificat. Acum, pregăteşte-te pentru o veste bună. Înainte de sfârşitul acestei săptămâni, voi obține o ordonanță care îmi va permite să-l duc pe micul Eric la asistența socială, aşteptând decizia Tribunalului, care îi va încredința o nouă familie. Mă voi ocupa de viitorul lui... Bun! Mă retrag. Sunt invitat în loja lui Dexter.

Fără să aştepte mulțumirile nepotului său, a ieşit. Băieții au descris — dansând — un cerc în jurul lui Roger.

— Eşti atât de frumos, cum se spune?

— Ne trezeşti gelozia!

— Să nu monopolizezi toate fetele!

— Chiar şi băieții te consideră pe gustul lor, a declarat Bruce surâzând cu cochetărie.

Homosexualitatea sa afişată deschis nu mai şoca pe nimeni. I se acceptau calitățile şi defectele ca atare. Se cunoştea înclinația lui Dennis pentru aventuri sumbre, amprente ale unui sulfuros sado-macho-ism. Louis, care şi-a americanizat numele, devenit Lou, curta fetele şi, se părea, şi băieții. Jimmy, cu băutura şi cu drogurile, îşi împărțea timpul între pian şi *roadies,* foarte mulțumite să se ofere unui membru al formației *Happy Ones.* Danny iubea bârfele şi fetele mai vârstnice decât el. Pentru toată lumea, Roger rămânea o enigmă. Fetele şi băieții alergau după el. Le vorbea cu blândețe şi înțelegere, le dădea impresia că le împărtăşeşte gusturile mai mult sau mai puțin ascunse pe care le

aveau în cele din urmă, imaginându-şi că l-au cucerit. Dar în ultimul moment, el schița o piruetă elegantă şi ieşea, lăsându-şi admiratoarele şi admiratorii cu buza umflată. Se vorbea pe la spate de perfecționismul lui, identificat cu un narcisism înfrânat. Atunci când tinerii Hastings — Joan şi Langley — făceau aluzie la relațiile lor privilegiate cu Roger, oamenii surâdeau increduli. Nu şi-l imaginau pe fabulosul Osborne, interpret de rock şi savant, poet sau manechin, aristocrat şi rebel, în postura de model al virtuții. Scandalul ce a adus în față pe Aretha Deathridge, o mică burgheză fără importanță, ori relațiile de prietenie, prea intime, ce-l aveau ca subiect pe Will, făceau eventual credibile ceea ce se numesc „aserțiunile tinerilor Hastings". Răuvoitorii găseau exagerată reacția lui Roger şi tulburarea sa, după anunțul accidentului survenit de Will. Toată lumea era de acord că trebuie să i se acorde o bisexualitate fluentă, în aşteptarea urmării evenimentelor.

Că Roger era foarte frumos era o axiomă. Îmbrăcat în alb, pentru a intra în scenă, el tăia respirația tuturor persoanelor ce se înghesuiau — cu sau fără motiv — În loja sa de pe Wembley. Toți martorii convin, în forul lor interior, că au de-a face cu un fenomen rarisim. Formarea unui nou astru, a unei supernove gata să eclipseze întreaga galaxie.

Harold Dexter a ales exact acest moment pentru a-şi face apariția. Masiv, elefantin, făcea podeaua să tremure sub pasul său. Urmat de Stratmore şi de secretari îmbrăcați după ultimul jurnal de modă, el degaja energie şi optimism. A strâns cu cordialitate mâna lui Roger.

— Dragul meu prieten, ai realizat un miracol. Abia lansat, ai făcut tribunele stadionului Wembley să se cutremure sub picioarele fanilor... Dă-mi voie să te privesc... Myra mi-a spus că semeni cu Morrison, dar ceva mai frumos...

S-a întors spre asistență şi a continuat cu vocea sa puternică:

— Myra, fiica mea, este expertă în domeniul rockului. Încă de la debut, a fost fascinată de personalitatea şi de talentul lui Roger Osborne. Jucați pe mâna mea şi veți câştiga! Aşa că am urmat sfatul ei. Iar rezultatul, iată-l aici!

— Vă mulțumesc pentru bunătate, domnule.

— Meritul descoperirii îi aparține Myrei, nu mie. Ea mi-a repetat des: să dăm Cezarului ce-i al Cezarului...

Toată lumea a remarcat — inclusiv Roger — că Dexter sublinia rolul determinant al Myrei. Bancherul a lăsat privirea să-i cadă asupra asistenței, adoptând o poză tipică musoliniană:

— Să nu uitați, dragă Roger, că încă de azi, responsabilitatea față de grup şi de cele câteva sute de persoane — economişti, ingineri, tehnicieni, specialişti din domeniul spectacolului, al discului, video-ului — cade pe umerii tăi. Să vă gândiți la miile de muncitori ce produc albumele, la cei care le pun în vânzare, la *disc-jokey*, la lanțurile de televiziune ce vă difuzează cântecele în lumea întreagă, în fine, la milioanele de clienți tineri sau mai puțin tineri care le cumpără...

Dexter se îmbătase cu propriile cuvinte, cu propriile imagini legate de lumea afacerilor şi a marii industrii... de lumea lui... imperiul pe care îl crease. Pe tabla sa de şah Roger era redus la un simplu pion, iar el, Harold Dexter, era maestrul, marele maestru, jucătorul ce putea să pună pionii în mişcare... pioni ce reprezentau o mulțime de societăți, uzine, ziare, afaceri ce angajau sute de milioane de dolari, miliarde...

Mike Coleman, regizorul, a intrat agitat. La vederea marelui patron ținând o conferință, cuvintele sale i s-au oprit în gât...

Dexter s-a întrerupt şi şi-a îndreptat privirea spre această infimă rotiță a uriaşului său ansamblu:

— Spuneți ce aveți de spus!

A pronunțat această scurtă frază, conştient de măreția sa. Un Ludovic al XTV-lea resuscitat în pielea unui bancher din mijlocul secolului XXI. Regizorul şi-a înghițit imediat cuvintele, incapabil să vorbească în fața lui Harold Dexter.

— Ei bine!?

Mike Coleman a reuşit să bâiguie ceva:

— Publicul... este nerăbdător, domnule... Grupul trebuie să intre în scenă...

Dexter a surâs amuzat. Oamenii care se aplatizau în fața lui îi dovedeau imensa sa putere. S-a întors spre Roger:

— În acest moment, publicul este regele. Te aşteaptă! Roger a simțit un gol în stomac. A aspirat cu putere aerul,

umflându-şi plămânii. A făcut un semn colegilor lui:

— Să mergem!

Roger a ieşit precipitat urmat de muzicieni, de dansatori şi de coriști. Mark încheia micuța coloană.

Roger parcurse cu un pas rapid lungul culoar. Printr-o asociație de idei, rememora silueta subțire a lui Morrison, văzut din spate, care tocmai traversa un coridor spre o ieşire puternic luminată. O imagine emoționantă, legată de un personaj intrat în legendă. Roger avu strania impresie că Jim mergea în fața lui şi că îi deschidea drumul spre un viitor luminos, dar confuz. Escortat de gărzi de corp şi talonat de colegi, el înainta cu un pas sigur şi rapid. La capătul acestui drum îl aştepta rumoarea dezordonată a unui mari mulțimi. Ajunse pe scenă, scufundată încă într-un uşor nor negru, cu mici indicatoare fosforescente, încastrate în planşeu, ce ajutau pe muzicieni să se îndrepte spre locurile lor. Dincolo de scenă, masa zgomotoasă a publicului se derula uriaş, survolată de un halou difuz.

Bateria lui Bruce a intrat în joc. La început, o ciocnire lentă ce se accelera gradual. Brusc, o Niagara de lumini a explodat. Câteva sute de proiectoare şi-au lansat fasciculele orbitoare, ce-şi schimbau culorile şi scăldau scena, cerul, arena. Simultan un rock metal uluitor a izbucnit ca o bombă atomică. Zgomotul ritmat şi-a detonat undele isterice, ce au spart timpanele spectatorilor, pentru a se plimba apoi în mod liber prin trompa lui Eustache. Vocea lui Roger se făcu auzită clar, aeriană, percutantă: *Vagabonds among the Stars.* O călătorie fantastică, vertiginoasă printre meteoriți, stele, galaxii, găuri negre... Ideea volatilă prindea corp, câştiga o energie debordantă, se înfunda în adâncurile stelelor, se juca cu atracția mortală a găurilor negre, se elibera de constrângeri, îşi reînnoia forțele şi se lansa invincibilă, înfruntând infinitul...

În paralel, jeturi neîntrerupte se încrucişau cu luminile stroboscopice şi cu artificiile. Nişte guri de păuni strălucitori, incandescenți se ridicau spre înălțimi pentru a recădea sub forma unei ploi de

scântei asupra publicului uluit. Efecte psihedelice ce produceau o ambianță halucinantă. Cele cinci ecrane uriaşe îl prezentau pe Roger din față, profil şi spate. Fetele şi băieții strigau excitați, exaltați de surâsul lui, de ochii lui mătăsoşi, de gropițele din obraji, de gura şi buzele lui senzuale.

Mark a realizat o spălare de creier de o perfectă eficacitate. Toate fasciculele luminoase se concentrau din nou pe Roger. Apoteoza unui interpret transfigurat în Dumnezeu...

În dimineața următoare, Roger s-a trezit în patul lui, ca orice băiat de vârsta lui, ce deschidea ochii, încă sub imperiul viselor, trezit repede de razele soarelui intrate pe geam. A privit posterele care acopereau pereții, casetele video şi cărțile aliniate pe etajere, a revăzut maşinile miniaturale, fetele — tot miniaturale — create de un vrăjitor ce se numea Bărbie, micii ursuleți de pluş şi alte jucării pe care le păstra, fără să se poată despărți de ele..., rachetele de tenis, bâta de hochei şi sigla Universității Oxford..., un interior banal, decor al tuturor viselor lui. Concertul, ce se confunda cu visele sale cele mai nebuneşti, era totuşi real...

Brusc, o teamă insidioasă s-a strecurat ca un şarpe în spiritul lui. Succesul este capricios, extravagant şi adesea crud ca o zgripțuroaică. El cochetează cu tine, te îmbată, se joacă cu sentimentele tale în felul unei pisici care se joacă prietenește cu un şoarece, îl atinge delicat cu lăbuța, îl pipăie cu afecțiune, îl încurajează să se arate receptiv la avansurile sale, îl face să-şi arate emoția, îl obişnuieşte cu plăcerea pericolului... apoi îl loveşte... adesea îi prelungeşte agonia cu o plăcere perversă... şoarecele confuz simte moartea planând deasupra capului... Deseori, pisica ucide, deseori îl uită, şoricelul câştigându-şi incredul libertatea. Succesul este un stăpân periculos, l-a făcut să piară pe Van Gogh în mizerie şi să acorde onoruri academice pictorilor pompieri. L-a aruncat pe Oscar Wilde în spatele gratiilor închisorii şi a făcut să se acorde Premiul Nobel unor nulități pe care posteritatea le-a uitat complet, a facilitat suişul anumitor grupuri spre culmile gloriei, apoi le-a împins spre fundul disperării şi al anonimatului. Animals, Band, Steppenwolf

şi atâtea altele... În felul lui Moloch, el asumă, cheltuieşte şi se hrăneşte cu carnea copiilor lui. Brian Jones, adevăratul creator al grupului Rolling Stones, s-a sinucis sau a fost omorât în condiții suspecte; Sid Vicious, de la Sex Pistols, ucis de o supradoza de droguri înainte de a fi fost judecat pentru asasinarea presupusă a amantei lui; Jim Morrison, de la Doors, cel mai mare dintre cei mai mari, a dispărut în plină tinerețe... Bizar, succesul se ataşează de poala unor bătrâni ce orăcăie pe scenă, fără să-şi dea seama că sunt ridicoli...

Roger a respins aceste gânduri penibile în străfundurile subconştientului... fragmente de amintiri îl asaltau... somptuosul banchet oferit de Harold Dexter pentru a sărbători succesul de pe Wembley... discursurile confuze ale linguşitorilor... vecinătatea Myrei, ce-l privea amorezată, sorbindu-i cuvintele şi urmărind încântată cea mai mică mişcare a lui, tot încercând, poate în mod inconştient, să țească în jurul său o pânză de păianjen aurită care îl contraria, sperria şi provoca o senzație colorată de un vag dezgust. După mai multe pahare de şampanie, Dexter a pronunțat o frază imprudentă: voi răsturna lumea şi voi umple de bogăție şi de glorie pe băiatul care-i aduce fericire fiicei mele, dar îl voi ucide cu mâinile mele dacă o va face nefericită... Cuvinte bizare, care au semănat o umbră de jenă printre invitați... La ce făcea aluzie? Roger credea că ştie...

A luat micul dejun singur, în camera sa. În timpul verii prefera să se instaleze pe terasa micului său apartament şi -spirit visător — să privească acoperişurile caselor vecine. Din nefericire, timpul rău — nori, ploi, furtuni — Îi strica plăcerea. Nu lua masa cu nimeni. După falsa reconciliere cu tatăl lui, Annabel îl invitase, într-o seară, la cină în familie. Voia să forțeze un armistițiu între soț şi Roger. Tentativă eşuată. O seară ratată. Walter se menținea pe poziția sa. Sumbru şi taciturn, nu a schimbat niciun cuvânt cu fiul lui. Annabel se chinuia să angajeze conversația cu fiecare, separat. A fost penibil.

După succesul lui Roger de la Brighton, Gresterforth l-a felicitat pe judecător:

— Fiul tău a repurtat un triumf ce va da o nouă strălucire familiei noastre.

Walter şi-a încruntat sprâncenele:

— Nu am niciun fiu!

Roger îşi termina micul dejun când Mark a fost anunțat. A intrat euforic, cu brațele pline de ziare.

— Glorie şi lauri!, a strigat el. Toată presa te acoperă cu elogii. Două sau trei ziare slabe îți recunosc talentul, dar atribuie fenomenalul succes unei charisme, unei senzualități agresive ce dă erecție băieților şi le împinge pe fete să se masturbeze atunci când te privesc evoluând pe scenă.

Roger a făcut o grimasă:

— Este dezgustător! Nu vor decât să-mi înnegrească reputația. Nu fac decât să-şi îndrepte toate armele împotriva mea!

Mark şi-a încrucişat brațele cu o lipsă de griji sublimă:

— Proasta critică îți face — adesea — involuntar — cele mai mari servicii. Cu cât se înverşunează, cu atât se întăreşte mai mult renumele tău, popularitatea şi priza asupra fanilor. Guns'n'Roses, precedat de cea mai tristă, cea mai execrabilă celebritate, un grup condamnat de Biserică, de autoritățile statului, de către tații şi mamele de familie, de către aşa-zişii gardieni ai decenței, ai moralei, de partizanii cei mai zeloşi ai cenzurii, se afirmă azi în primul rang al mişcării rock. Axl Rose a depăşit stadiul de sex-simbol. S-a identificat, s-a confundat cu sexul. Dionisos resuscitat sub o formă umană! Formația U2, ce a urcat în primul rang al grupurilor rock, a fost atât de mult asociată cu concepțiile serioase, solide, încât purtătorul său de cuvânt, faimosul Bono, a considerat necesar să precizeze poziția grupului: „În trecut sexul a reprezentat pentru noi ceva atât de înspăimântător încât azi mă face să îmbrac obiceiul unui maniac sexual, pentru a recunoaşte în fața publicului că eu, şi eu am o p... Am fost adus în situația de a da un interviu în pielea goală. Artiştii se îndepărtează de Dumnezeu atunci când se apropie de sex, şi invers...." Mark s-a lăsat să cadă pe un scaun:

— A separa sexul de mişcarea rock este la fel de aberant ca şi a admite ipoteza unui arbore viu după ce i s-au tăiat rădăcinile.... Ai ales un bun drum, Roger. Acționează! Nimic nu te poate opri!

Plăcut surprins, Roger a parcurs câteva titluri: „Roger Osborne, o stea în ascensiune!", „Charismaticul Roger Osborne a îmbogățit constelația marilor interpreți ai sfârşitului de secol!", „Roger Osborne, interpretul anului!", „Concert triumfal al lui Roger Osborne!", „Roger Osborne — preotul revoltei copiilor împotriva autorității parentale!", „La Wembley, Roger Osborne ia apărarea copiilor oprimați!".

— Iată ce este cel mai exact, a spus el.

Brusc, privirea i-a căzut pe un titlu publicat pe o pagină din *Daily Express:* „Un avion de pasageri, cu traseul Londra -New York, a explodat deasupra Atlanticului şi s-a prăbuşit în ocean. Înterpretul Jim Robbins şi grupul său, Deadly Sinners, se aflau la bord. Nu există supraviețuitori". Bulversat, Roger i-a arătat articolul lui Mark, care l-a parcurs rapid şi a exclamat surprins:

— Sunt dezolat! Îl cunoşteam bine pe Jim. Lucra pentru noi. Am montat câteva spectacole pentru grupul lui. Jim era un interpret înzestrat. Alerga în fruntea plutonului, dar era mult în spatele tău...

— Ieri seară, înainte de concert, mi-a telefonat. Voia să mă vadă urgent. Jim, de obicei calm şi puțin înclinat să se agite pentru nimicuri, părea foarte tulburat. L-am invitat la spectacolul meu. Mi-a promis că vine. Dar l-am aşteptat în zadar. Acum, îmi amintesc că am observat în vocea sa o anxietate, un fel de alarmă care m-a intrigat...

— Sub calmul lui aparent, Jim era un maniac depresiv. Se spune că grupul lui era în pragul dizolvării..., o perspectivă care l-a afectat, probabil.

— Nu! Nu mi-a vorbit pe acel ton panicat pentru a mă anunța iminenta disoluție a grupului... Sunt sigur. El se temea de un pericol... Moartea sa în aceste condiții nu face decât să confirme presupunerile mele.

Mark a făcut un gest de respingere.

— Vezi, Roger..., între companiile de discuri există o anumită rivalitate. Dar se bat pe mulți dolari şi nu se ucid între ei....

Două zile mai târziu, Roger a găsit în revista *Rolling Stone* un reportaj despre concertul de pe Wembley. „Presiunea publicului de la porțile arenei era atât de puternică, încât cordonul de securitate

trebuia să facă eforturi pentru a împiedica oamenii în număr foarte mare să intre în incintă. Am văzut, cu ochii mei, un spectacol incredibil. Înterpretul Jim Robbins, totuşi bine cunoscut, a fost împins cu politețe, dar cu fermitate, când a vrut să intre în loja lui Roger Osborne. «Vreau să intru să-i vorbesc! Anunțați-l! Mă aşteaptă!», «Fără bilet, nu se poate intra», a intervenit un tip slab, cu părul roşu. «Eu sunt Jim Robbins, prietenul lui Roger!», «Regret, domnule Robbins. Vă cunosc, dar nu pot să vă las să intrați. Avem ordine!»"

Intrigat şi revoltat, Roger l-a invitat pe Mark Schweize la Wilton Crescent şi i-a înmânat reportajul.

— Mark, găseşte-mi-l, te rog, pe omul cu părul roşu. Vreau să lămuresc această afacere!

Regizorul a telefonat pe loc şefului serviciului de securitate, Liam Loring, care i-a furnizat o explicație clară şi plauzibilă. Pentru a opri mulțimea şi a preveni violențele, mereu posibile pe Wembley, a cerut agenției Bodyguard International o întărire de douăzeci de persoane, polițişti pensionari, ce erau dintre cadrele cel mai bune. Printre ei nu există niciunul cu părul roşu. Are fişele lor, prevăzute cu fotografii în culori. Reporterul de la *Rolling Stone* probabil s-a înşelat. Argumentele lui Loring nu au risipit însă bănuielile lui Roger. A contactat apoi redacția revistei. Peter Lewison, autorul reportajului cu pricina, şi-a menținut mărturia. Un om roşcat, musculos, autoritar i-a interzis lui Jim Robbins accesul la Roger Osborne.

Două evenimente, intervenite la puțin timp, l-au împiedicat pe Roger să-şi continue investigațiile. O scurtă ştire publicată de *Daily Mail* a semnalat sinuciderea unui băiat de unsprezece ani, Eric Jones, care s-a spânzurat la domiciliul părinților lui.

Pe corpul lui, anchetatorii au constatat urme de violență. Tatăl copilului a declarat că fiul lui fusese bătut de nişte golani din cartier. Aserțiunile lui nu au fost verificate.

— Am ştiut că se va întâmpla nenorocirea asta. Şi nimeni nu a putut să mă ajute să o împiedic. Legea acordă părinților dreptul de a abuza de copiii lor, de a-i ucide lent. Este o ruşine!

A făcut declarații răsunătoare în favoarea copiilor maltratați, pe care ziarele

s-au înghesuit să le publice. A vorbit mult de Eric, de talentul lui şi a insistat asupra suferinţelor sale. A biciuit cu violenţă inerţia autorităţilor care cunoşteau situaţia micului martir, dar fără a face nici cel mai mic gest pentru a-l salva.

Un apel telefonic din Los Angeles a reprezentat un al doilea eveniment. Will l-a anunţat cu o bucurie copilărească apropiata reluare a activităţii sale muzicale în mijlocul formaţiei. Era tot convalescent, după ce a suferit două intervenţii chirurgicale ca urmare a accidentului de maşină, unul în Mexic — nereuşit — şi altul în Los Angeles, unde îl transportase tatăl său, cu un elicopter, după o serie de peripeţii demne de un roman. I s-au făcut două transfuzii de sânge, sânge mexican şi sânge american, aşa că dacă ţinem cont şi de sângele lui englezesc, a devenit acum un perfect cosmopolit.

Chiar şi după aceste necazuri, Will îşi păstra intact umorul. Perspectiva revederii cu Roger îl făcea fericit. I-a mulţumit pentru scrisorile de încurajare şi l-a asigurat de afecţiunea lui. A adăugat că îi pare rău că nu-şi poate exprima adevăratele sentimente...

Un al treilea eveniment, de altfel prevăzut, a sosit călare pe un cal Pegas cu aripi de foc. Harold Dexter i-a invitat la el pe Roger şi pe ceilalţi membri ai formaţiei pentru a-i anunţa personal succesul comercial al turneului european, ce urma să debuteze la Paris. Toate biletele erau deja vândute, iar concertele se vor derula cu casa închisă, în cele treizeci de oraşe programate. Reprezentanţii firmei King's Voice au angajat deja negocieri pentru noi turnee în Statele Unite, America de Sud, Australia şi Japonia.

Apoi Dexter a adus la cunoştinţa muzicienilor uluiţi o creştere substanţială a onorariului lor. Roger Osborne va beneficia de un tratament preferenţial. El nu a uitat să sublinieze participarea fiicei sale la elaborarea acestui plan promoţional. Ea îşi asuma protecţia formaţiei *Happy Ones,* favoriţii săi. Când Dexter a pronunţat această din urmă frază, privirea Myrei s-a fixat cu adoraţie asupra lui Roger. Ignora că semnele de veneraţie, atât de apreciate de guru de ieri şi de azi, îl jenau, îl speriau. Dexter şi-a terminat discursul cu precizarea că noi

contracte vor enunța concesiile lui generoase.

Roger şi-a amintit cuvintele lui Jim: „Orice contract cuprinde file scrise cu litere mici ce avantajează numai una din părți, în speță King's Voice"... Sărmanul Jim....

Dexter şi *Happy Ones* au ciocnit un pahar cu şampanie, pentru a sărbători fericitul eveniment, şi chiar şi adolescenții care nu împliniseră deja majoratul au avut dreptul la o cupă de *Dom Perignon*....

Alternanța dintre marile turnee şi apariția discurilor pe piață era perfect sincronizată şi marca trecerea de la o etapă la alta a carierei, comparabile cu perioadele roz sau albastră ale lui Picasso. Lansarea celui de-al treilea album, intitulat *Sex? Yes!... Love? What is it?,* a precedat concertul de la Paris şi deschiderea marelui turneu european. A fost nevoie de o singură zi pentru ca fanii să-l procure, golind raioanele magazinelor de specialitate. Muzica sa se infiltra acum peste tot: inunda maşini şi avioane, baruri şi discoteci, centre comerciale şi parcuri de distracție. Grupurile profesioniste l-au inclus în repertoriul lor, iar formațiile de tineri de colegiu l-au adoptat în unanimitate. Noile cântece ale lui Roger traversau Canalul Mânecii şi Oceanul Atlantic, ca o pată de ulei, în toată Europa, Statele Unite şi Canada. Discuri şi casete video au apărut pe piața neagră şi în țările din Est. Dexter Broadcasting Corporation şi MTV bombardau urechile amatorilor de muzică rock, umplând programele cu cântecele semnate de Roger Osborne. Sunderland Braodcasting Corporation a obținut — În schimbul unui preț uluitor — dreptul de a filma concertul de la Paris. Un fel de boală sonoră contamina spațiul. Sateliții au invadat cu emisiunile lor continentul negru, imensitatea rusă, Extremul Orient, continentul cangurilor şi au făcut ca muzica lui Roger să plouă peste tot, îndrăcită sau languroasă, lacrimogenă sau fremătătoare, zgomotoasă sau sensibilă. Banii intrau în flote, dar în acelaşi timp cheltuielile se umflau într-o manieră alarmantă pentru micuțul Goldcrest, al cărui bilanț era scris cu roşu. Dezacordul dintre Goldbloom şi Dexter s-a accentuat.

— În ciuda beneficiilor importante, eu sunt în pragul falimentului, striga patronul minusculului Goldcrest.

— Să faceți investiții este cea mai bună politică financiară, dragă Goldbloom. Răbdare! Recompensa va fi la înălțimea sacrificiilor noastre!

Critica de specialitate a salutat cu entuziasm admirabilul album *Sex? Yes!. ..Love? What is it ?* După Beatles şi Rolling Stones, rockul englez reintra în forță, sprijinit de Roger Osborne, un grup adolescentin ce stăpânea tehnica şi rafinamentul, umorul coroziv şi tandrețea impresionante... Roger Osborne cânta aici triumful sexului şi umilea iubirea şi o reducea la expresia cea mai simplă, acuplarea, dar îi acorda totodată, cu generozitate, meritul unor funcții creatoare... Roger, idol al adolescenților, un geniu ce atingea culmile divinității, în felul lui Morrison, modelul şi precursorul său... prospețime şi senzualitate... creator al unui sunet original şi percutant... Roger Osborne unicul... un adevărat Mozart al rockului...

Pe ici şi colo, criticile negative îşi arătau colții, asemenea unor şerpi ce dansează şi care ies din vizuina lor, picurându-şi otrava la fiecare muşcătură. Un scribălău arțăgos îşi vărsa fierea în *Music and Sound,* o revistă cu tendințe conservatoare: *Sex? Yes!... Love? What is it?* — o temă ce insultă textele sfinte — a inspirat muzica cea mai licențioasă, cea mai obscenă pe care am auzit-o vreodată. Cuvintele de o eleganță academică înşelătoare, cântate de Osborne şi coriştii lui, sunt dispuse în aşa fel încât să rezoneze — În spațiul unui acrostih sonor — cu termeni ca "fuck", cu o frecvență obsedantă. A transpune pe „fuck" în sunete şi imagini implică o virtuozitate, o inventivitate muzicală, ce ar fi meritat o folosire mai potrivită. Cântecul, dotat cu o putere evocatoare diabolică, produce un efect subliminal auditiv şi vizual care nu are decât un singur scop: a perverti tânăra generație, a se denigra iubirea ritualizată, consacrată de Biserică, a eroda autoritatea părinților, a dresa adolescenții împotriva adulților, a distruge morala societății. Roger Osborne glorifică aici copularea animalică. Am aflat că el abia a împlinit cincisprezce ani. Este dezolant!

Roger a râs cu poftă. Pudibonzii şi-au ridicat scuturile. Involuntar, ei au construit renumele, celebritatea marilor

grupuri rock, căci au trezit spiritul de contradicție al tinerilor fani.

Roger a primit un telefon de la Mark, care s-a amuzat copios după ce a citit articolul publicat în *Music and Sound:*

— Acest individ este un obsedat sexual. Crede-mă. Ți-a făcut un mare serviciu. Toată lumea va vrea acum să-ți înțeleagă acrostihul, subliminalul. Ar merita o recompensă pentru toată această publicitate formidabilă.

Existau însă destule persoane care nu împărtășeau opinia lui Mark. Din cauza căldurii caniculare, destul de rară la Londra, Roger a lăsat ferestrele şi uşa camerei sale deschise, pentru a face să intre un uşor curent de aer. Din casa scării i-au parvenit brusc țipetele de mânie ale tatălui său, care se întorcea acasă, şi cuvintele lui Annabel ce încerca să-l calmeze. Puțin după asta, valetul a urcat la Roger pentru a-l anunța că domnul judecător voia să-i vorbească. El a adăugat jenat:

— Trebuie să vă previn, domnule, că Excelența Sa nu este binedispusă.

Roger era tentat să-l întrebe când a fost vreodată binedispus, dar s-a abținut. Era nedemn să facă comentarii în fața personalului de serviciu. S-a limitat să răspundă politicos:

— Mulțumesc, Winter.

Amărăciunea îi otrăvea viața. De ce simțea aceste frisoane de alarmă şi de teamă atunci când îl chema tatăl său? Aceeaşi angoasă trebuie să simtă şi inculpații aduşi în fața lui pentru a fi judecați. Îşi amintea cu un vag sentiment de invidie tandrețea şi afecțiunea pe care doctorul Stanhope le arăta fiului său. Will nu avea de să se plângă...

L-a găsit pe Walter aşezat la masa de lucru, imobil, cu brațele încrucişate, cu o expresie severă pe fața sa umbrită de mânie. *Lady* Annabel, aşezată şi ea într-un fotoliu, aştepta încurcată urmarea acestei confruntări. Roger s-a oprit în mijlocul camerei. Judecătorul îl fixa cu ochii unui şarpe care voia să-şi paralizeze prada. Aşteptarea grea a durat câteva secunde sau câteva secole.

Cu un gest rapid, Walter şi-a întins degetul spre revista *Music and Sound,* deschisă în fața lui:

— În dimineața asta, la tribunal, am încercat cea mai insuportabilă umilință din

viața mea atunci când un coleg mi-a adus această revistă şi m-a privit cu milă. „Îmi pare rău pentru dvs.!" Am citit acest articol şi în acest moment am înțeles consternat că am eşuat în misiunea mea de tată şi de pilon al societății. Ai terminat două Universități ca să ajungi aici?... Este o ruşine! Nu voi mai îndrăzni să mă mai atât la club! Tu ai aruncat un oprobriu asupra întregii familii!

Annabel a intervenit cu blândețe:

— Un critic veninos nu contează alături de masa de aprecieri elogioase ce cântăresc mult mai mult în balanță...

Judecătorul a tresărit ca şi cum ar fi fost muşcat de o viperă Cobra regală:

— Annabel, nu interveni în favoarea lui! Nu merită bunătatea ta! În ce priveşte elogiile, lasă-mă să-ți citesc un exemplu.

A luat un ziar pus în dreapta sa, l-a deschis şi a citit un fragment semnificativ: „Pe scenă, interpretul Roger Osborne este aureolat de o frumusețe aproape supranaturală... un halo divin îi învăluie fața... exaltarea fanilor cuceriți de charisma lui şi de vocea lui fără pereche îşi au o justificare perfectă!..." Judecătorul s-a oprit, a oftat ca şi cum ar fi vrut să-şi calmeze astfel tensiunea nervoasă, şi apoi a reluat:

— Frumusețe... termenul frumusețe aplicat unui băiat are întotdeauna o conotație peiorativă... mereu te întrebi dacă este homo... sau travestit... Walter şi-a încleştat maxilarele cu mânie, apoi a continuat lectura: „Roger Osborne reaminteşte de grația seducătoare a lui David Cassidy, care la paisprezece ani a îmbrățişat pe toți adolescenții din timpul său, şi după o serie de succese uluitoare, şi-a abandonat cariera de star rock, deoarece unul din fani, un băiat de cincisprezece ani, a fost doborât în plin concert de o criză cardiacă." Judecătorul a adăugat:

— Sper, Roger, că vei urma calea trasată de Cassidy, înainte să ai pe conştiință accidente regretabile... isteria colectivă dusă la ultimele ei limite poate provoca tulburări psihice periculoase, adesea ireversibile... Aştept răspunsul tău, Roger! Ridici din umeri? Este singurul tău răspuns după tot ce ți-am spus?

A interpretat liniştea băiatului ca pe un act de sfidare. Iritat, şi-a scrâşnit dinții:

— Încă ceva!

Judecătorul i-a arătat cu mâna sa, cu vene proeminente, un teanc de scrisori aruncate pe covor, în fața şemineului:

— Trebuie să angajez un secretar ca să degajeze corespondența mea de aceste semne imunde făcute de nişte fete isterice şi băieți perverşi. Le voi arunca în foc dacă scrisorile mele se vor amesteca cu cele ale tale.

Frazele scurte, respirația şuierătoare îi trădau tulburarea, deruta. Vechea ierarhie de valori, ce constituise pentru el legea supremă, religia vieții sale, a lumii sale, s-a prăbuşit, era inversată de nişte factori noi, anarhici, ce amenințau ordinea prestabilită, disciplina, morala, coloana vertebrală a familiei sale.

— Să ceri patronilor tăi să schimbe adresa poştală! Poți pleca!

L-a concediat ca şi cum ar fi fost un valet. Roger s-a retras. Exasperat de atitudinea fiului său, el o califica drept obtuză, încăpățânată şi rebelă.

— Am fost foarte supărat, Annabel, atunci când un coleg de tribunal m-a întrebat dacă Roger şi-a vopsit părul în verde sau în albastru... În zilele următoare, situația s-a deteriorat şi mai mult. Nişte tineri s-au adunat în fața casei din Wilton Crescent şi au început să scandeze foarte tare:

— *We want Roger! We want Roger!*

Judecătorul, ce voia să se ducă la club, şi-a găsit cu greu un drum printre fanii purtați de entuziasm. La rândul lui, a devenit isteric. A intrat în imobil şi a chemat poliția. Agenții forței publice nu s-au grăbit însă. O jumătate de oră mai târziu, au sosit la locul cu pricina şi şi-au făcut datoria cu blândețe. Nu era vorba de o manifestare periculoasă, cum pretindea judecătorul. Tinerii s-au risipit fără să protesteze, dar după aceea s-au adunat pe trotuarul de peste drum. Walter a putut să parcurgă fără dificultate scurtul traseu de la poartă şi până la maşina Bentley. Pentru a-l sfida, ei au reluat în cor:

— *We want Roger! We want Roger!*

Ajuns la club, judecătorul a povestit furibund pățania. Vicontele Roxbury, ce dovedea o mare simpatie pentru Roger, a izbucnit în râs:

— Din fericire pentru anumiți parlamentari, fiul dvs. nu are încă vârsta cerută pentru a candida. Dacă şi-ar depune candidatura în oricare dintre

circumscripții, ar răsturna toți candidații conservatori, liberali sau chiar pe socialişti...

Evenimentele s-au precipitat la uşa lui Roger. La începutul serii, a primit un telefon surprinzător: foarte vesel, domnul Mowby i-a reproşat mai întâi ingratitudinea. Roger, modelul lui preferat, nu a mai trecut pragul atelierului de şase luni.

— M-am gândit des la tine. Vreau să-ți ofer şansa să te vezi în toate revistele de modă englezeşti, franțuzeşti şi americane, în felul lui Jason Priestley. Vei monopoliza ceea ce se numeşte publicitatea permanentă. Sunt informat despre turneul european. Unul din fotografii mei cei mai buni vă va însoți... În aşteptarea unui nou contract, vă propun un clip turnat la Londra, pentru casa Turner Seymour, la un preț de 100 000 lire sterline pentru o muncă de o oră, maximum două.

Uimit de mărimea sumei, Roger a ezitat să se angajeze. Pentru â realiza un spectacol perfect pentru publicul european, avea nevoie de balet, un efort ce-i solicita mult timp. Pentru a-l descuraja pe domnul Mowby, a răspuns râzând:

— Pentru mai puțin de 500 000 nici nu poate fi vorba... Domnul Mowby a oftat:

— Pentru un clip de treizeci de secunde 500 000 de lire? Mă ucideți... În fine... accept... pentru că vă sunt prieten...

Lui Roger i s-a tăiat respirația. Înterlocutorul său a continuat:

— Trebuie să fie turnată înainte de plecarea în Europa. Mâine vă convine?

— Mă luați pe nepregătite, domnule Mowby!

— Nu avem nevoie decât de două ore, poate mai puțin! Încă ezitând, Roger a ridicat o obiecție:

— Sunt legat prin contract de King's Voice... Nu ştiu... Cred că ar trebui să le cer acordul...

Domnul Mowby a râs:

— Este un lucru aranjat! Domnul Stratmore vă poate confirma!

După cinci minute John Stratmore a dat aprobarea firmei King's Voice.

— Domnul Dexter vă va face fericit. În plus, e vorba de o publicitate suplimentară.

După aceea, i-a telefonat Mark:

— Păstrează-ți dimineața pentru a turna clipul. Mă ocup eu de balet. Să nu îți faci nicio grijă!

Odată terminate discuțiile, Roger s-a întrebat perplex: ce voi face cu atâția bani? Nevoile sale personale erau modeste. Trebuie puse bazele unui club sportiv pentru prietenii lui din Notting Hill. Iată o idee... Fundațiile sunt scutite de impozite... va trebui să-i ceară sfatul unchiului Wilbur...

În dimineața următoare, Dennis a venit cu uimitoarea sa motocicletă Harley Davidson, pentru a-l conduce pe Roger la Turner Seymour, unde îl aştepta domnul Mowby cu echipa. Pentru a-i recompensa prietenia şi devotamentul lui Dennis, ce adora să-l însoțească peste tot, şi a-i asigura transportul, fără să-şi menajeze timpul, Roger i-a cerut domnului Mowby să-l includă într-un clip şi să-i plătească 20 000 lire.

— Dennis este un tip fermecător, dar pentru o figurație 5000 de lire ar fi mai mult decât suficient...

Roger a acceptat să completeze diferența de la el.

Când a ajuns înaintea luxoaselor magazine Turner Seymour — taioare de lux — instalate pe Saville Row de două secole, domnul Mowby l-a primit speriat:

— Unde este Doris? Imaginea dvs. de marcă este de *interpretul cu un cățel alb.* Roger a acceptat cu plăcere ideea. Un asistent al domnului Mowby a făcut o cursă cu maşina până la Wilbur Crescent şi a revenit triumfător cu frumoasa cățeluşă, ce se bucura cu nonşalanța ei obişnuită. Scenariul era infantil, la limită ridicol. Roger mergea pe jos pe Saville Row. Apariția sa trezea interesul şi curiozitatea trecătorilor, care îşi întorceau capul după el, se opreau, îl aplaudau. Fetele strigau în extaz: „Ce frumos este! Ce şic este!" Băieții exclamau: „Ce eleganță! Ce clasă!" Şi atunci Dennis, care îl urma pe Roger, însoțit de

Doris, arăta cu degetul firma Turner Seymour şi spunea cu un aer fin: „Iată secretul: Turner Seymour!" Doris îl aproba agitându-şi coada sa albă.

— Nu ați putea înlocui termenul *frumos* cu altul?, a cerut Roger care şi-a amintit de aversiunea judecătorului pentru acest calificativ ataşat fiului său.

— De acord, a spus scenaristul fără să se formalizeze. *Minion*, merge?

— Este mai rău. *Minion* are o conotație foarte specială...

— Atunci *adorabili*

Roger a acceptat această versiune. S-au făcut două repetiții, apoi regizorul — mulțumit — a ordonat cu un aer important, ca şi cum era vorba de un film cu un buget uriaş.

— Acțiune!

Dennis se găsea aproape de Roger şi arăta firma cu degetul, când, tresărind violent şi fără vreun zgomot, a căzut pe trotuar. O pată de sânge se mărea pe cămaşa sa de culoare verde, deasupra umărului. Filmarea a fost întreruptă, iar poliția chemată pe loc a conchis că este vorba de un atentat. O ambulanță l-a transportat pe Dennis la spitalul cel mai apropiat. Glonțul a fost scos, rana nu era foarte gravă. În câteva zile, el va putea să meargă acasă.

Anchetatorii au descoperit pe acoperişul casei de peste drum urme de praf de puşcă. În ziua următoare, ziarele au publicat vestea atentatului, nerevendicat de nimeni, aşa încât s-a presupus că e vorba de IRA. Numele lui Roger a fost citat în trecere.

Mark i-a făcut o vizită la Wilton Crescent.

— Dexter a fost zdruncinat de această afacere, a spus.

— Iar eu am fost şi mai zdruncinat când l-am văzut pe Dennis căzând lângă mine! Au fost prinşi teroriştii IRA?

Mark l-a privit cu un aer bizar:

— Nu cred că IRA este în cauză.

— Atunci, cine? Un nebun? Un rival nefericit? Dennis avea bune relații cu toată lumea...

— Am nişte teorii despre asta...

— Presupui că eu am fost vizat? Că Dennis a încasat glonțul care îmi era mie adresat?

— Nu mă pronunț înainte de a fi sigur.

— Vorbeşti în enigme...

— Dennis duce o viață dublă sau triplă. Ca să-şi rotunjească veniturile, el acceptă anumite compromisuri. Pretinşii lui părinți, bogați şi numeroşi, sunt de fapt nişte clienți. Cunoşti termenul de gigolo?

— Dennis nu este un gigolo.

— Este frumos din partea ta să-i iei apărarea.

— Câştigă destui bani pentru a nu avea nevoie să-şi vândă corpul... Mowby este isterizat ca o găină ce apără viața puişorilor...

— Pentru Mowby şi pentru Dexter tu valorezi cât greutatea ta în aur.

— Mă flatezi.

— Dexter a angajat atâtea milioane în jurul persoanei tale, încât este normal să se simtă îngrijorat de securitatea ta. Companiile multinaționale se dedau adesea la jocuri periculoase. Când eşti prins în acest angrenaj îți rişti pielea.

— Asta înseamnă că aş fi putut fi ținta acestei agresiuni?

— Nu exclud nicio ipoteză. În orice caz, Dexter vrea să-ți asigure securitatea. O maşină blindată va fi pusă la dispoziția ta, iar numărul gărzilor de corp va fi dublat. Sunt de acord cu aceste măsuri. Stratmore a primit deja ordinele de rigoare.

Roger s-a bosumflat:

— Aşteaptă! Nu mai sunt autorizat să ies singur în oraş? La munte? La țărmul mării?

— Prince, Michael Jackson, Axl Rose etc. au acceptat această servitute de multă vreme! Celebritatea cere sacrificii...

— Îmi place celebritatea, dar nu cu prețul libertății... Să renunț la plimbarea prin Hyde Park cu Doris? Niciodată!... Doris are nevoie să alerge, să se joace!

— Vom găsi un băiat care iubeşte câinii, pentru a o plimba.

— Mai întâi că Doris nu este un câine! Este o prințesă deghizată în cățeluşă rusă...

— OK. Vom găsi o soluție...

Seara, Roger a luat cina — singur — pe mica terasă a apartamentului său. Prezența lui Doris umplea golul lăsat de familie. Tatăl său îl ignora cu bună-ştiință. Mama sa tocmai îi trimisese prin poştă o şa superbă de piele de bună calitate, nişte frâie şi o cravaşa aurită; un cadou costisitor, dar complet inutil, căci el nu avea cal.

Ajuns la desert, ciugulea nişte căpşuni, când Annabel îşi făcu o intrare teatrală. Fardată, impecabil coafată, ea purta un chimono de mătase neagră, brodat cu aur, ce-i descoperea generos albeața sânilor. Fără să aibă frumusețea uluitoare a lui Cindy Crawford, ea se încadra în canoanele stabilite de modelele cu siluete fine şi subțiri. Annabel îşi mişca şoldurile

cu o voluptate aparent înnebunitoare şi avea o privire ce exprima inocența. Roger s-a ridicat şi a primit-o cu o politețe perfectă. Era cea mai bună apărare împotriva femeilor adulte care vedeau în el un fiu şi un amant. Sentimente tulburătoare care îi repugnau. Maturizat precoce datorită acestei vieți de rocker, ce-l punea în contact cu persoane de ambele sexe cu trăsături ambigue, el afişa o naivitate, o lipsă de perspicacitate, de sagacitate descurajante pentru tentativele cele mai abile şi care derutau şi pe corupătorii experimentați.

Annabel a constatat întristată că Roger a ridicat între ei un zid invizibil, dar de netrecut. De la căsătoria cu Walter şi instalarea sa la Wilton Crescent, ea a încercat în zadar să câştige simpatia fiului său vitreg. Şi-a oferit serviciile pentru a rotunji asperitățile dintre Roger şi tatăl său, dar nu a găsit decât o indiferență ascunsă sub un înveliş surâzător.

— Aş vrea să-ți vorbesc, Roger. Tatăl tău a fost scandalizat când a aflat că prezența ta a fost semnalată în cursul unor împuşcături de tip mafiot.

El a privit-o cu un aer mirat, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt divers, care nu îl privea, tot recunoscând în forul lui interior că tatăl său nu se îndepărta prea mult de adevăr. Mark ştia ceva de asta. Dar a adoptat o atitudine care arăta o perplexitate bine jucată.

— Ascultă, Annabel... În primul rând, un nebun a tras spre noi de undeva de sus, apoi s-a evaporat în natură; în al doilea rând, făceam atunci o muncă onorabilă, bine plătită.

Prudent, a evitat să spună sumele.

— În orice caz, Annabel, îmi câştig banii de buzunar în condiții mai bune decât tinerii de vârsta mea care lucrează în pizzerii, spală maşini în stația de benzină, distribuie ziare abonaților sau vând produse mai mult sau mai puțin prohibite. Pot să te asigur că mă descurc destul de bine... Şi fără ajutorul nimănui...

— Tocmai aceste manifestări de independență îl irită pe tatăl tău. Mereu te întorci acasă dimineața. Dacă el ar şti, ar face o criză de nervi. Rişti să dai nas în nas cu el, căci adesea se aşază la lucru înaintea zorilor... Trebuie să recunoşti că

spectacolele tale se termină la miezul nopții, a adăugat ea cu un surâs complice.

Annabel s-a apropiat de el şi l-a mângâiat pe păr. Ca din întâmplare, i-a atins ceafa.

— Eşti un copil adorabil care a crescut prea repede!

El s-a tras uşor înapoi, pentru a nu se mai afla la îndemâna ei. Şocată de acest refuz, ea a insistat:

— Ai putea organiza micile tale petreceri la tine. Eu aş putea să aranjez să coincidă cu sfârşitul de săptămână când noi ne aflăm la țară, sau la prieteni.

Complicitatea oferită de Annabel i se părea neplăcută.

— Vă mulțumesc pentru bunătate. Dar aceste neplăceri sper să nu se mai repete. Oricum, voi pleca în curând în turneu. Această absență va face bine tatălui meu...

Dezamăgită, Annabel l-a măsurat din cap până în picioare. Se arăta reticent ca un tânăr cal. Avu senzația că a suferit o înfrângere.

— Călătoria mea în Europa va coincide cu turneul tău. Drumurile noastre se vor încrucişa. Voi avea plăcerea să asist la concertele tale. Fără să cer autorizația lui Walter...Îi propunea din nou complicitatea sa.

— Voi fi fericit să vă ofer o invitație, a spus Roger cu o politețe rece.

— Bine, atunci vă las, a oftat ea cu regret.

Cu amorul propriu rănit, Annabel s-a retras...Îmbulzeala aproape cotidiană a tinerilor idolatri în fața casei din Wilton Crescent a devenit atât de zgomotoasă încât vecinii s-au plâns poliției. Era de ajuns ca uşa de la intrare să se întredeschidă, pentru ca fanii să se împingă pentru a-l vedea ieşind. Dacă era judcătorul Osborne, mereu sobru, tăcerea se aşternea peste mulțime, reporterii îşi stingeau aparatele şi îi făceau loc ca să ajungă la maşină. Pentru *lady* Annabel rezervau acelaşi tratament. Dacă mutra arhicunoscută a lui Doris apărea în deschizătura uşii, țipetele, ovațiile, aplauzele se dezlănțuiau, deoarece era clar că Roger trebuia să apară în urma cățelului. La trecerea lui, fetele țipau, gemeau, plângeau, împinse de pulsiuni irepresibile. Băieții îl luau ca model şi îşi lăsau fanteziile cele mai delirante să-i conducă. Şi toată această nebunie exploda

sub tirurile aparatelor de fotografiat şi sub privirile perplexe ale poliţiştilor, deoarece în afara acestui entuziasm zgomotos, nimic nu justifica intervenţia lor. Toată lumea a remarcat noutatea.

Un şofer în uniformă albastră, cu nasturi auriţi, a deschis cu ceremonie portiera unei limuzine Lagonda aliniată lângă trotuar. Era maşina blindată lăudată de King's Voice pentru a garanta securitatea lui Roger. La început, Roger a refuzat această etalare de lux, care — pretindea el — Îi strica reputaţia de prieten al tinerilor săraci, persecutaţi, şomeri uitaţi de societatea de consum ce-i respectau numai pe cei bogaţi, chiar dacă printre ei se aflau şi canalii. În cele din urmă, acceptase maşina, căci pătania lui Dennis îi era vie în minte. Lagonda îi oferea şi un mijloc de a se feri de admiratorii săi prea curioşi. Altfel, el ar fi trebuit să meargă urmat de un cortegiu de fani jenând circulaţia oraşului.

Şoferul era un tânăr vietnamez pe care Roger, fidel eclectismului său, a început a-l simpatiza. Cao Van Tiu a scăpat din Vietnam la bordul unui mic vapor plin de refugiaţi ce au trecut prin toate ororile îndurate de atâtea mii de refugiaţi înaintea lor. Atacaţi de piraţi, femei violate, oameni maltrataţi, bagaje furate. Eşuaţi pe coastele Thailandei, Cao şi camarazii lui de suferinţă au fost internaţi într-un lagăr de refugiaţi. Stimulat de visele lui şi de voinţa de a le realiza, dar ajutat şi de noroc, el a evadat din Thailanda la bordul unui vapor ce pleca spre Anglia. Când era vorba să-şi realizeze scopurile, accepta cele mai rele compromisuri. Băiat simpatic, încă adolescent, a plătit în natură preţul transportului: valet ziua, îşi petrecea nopţile în cabina comandantului. Debarcat clandestin la Portsmouth, a reuşit să se facă admis de către serviciul de imigranţi, ca urmare a unei campanii de presă conduse de un ziarist impresionat de povestea sa. Acelaşi ziarist i-a înlesnit obţinerea unei munci la Motorent, o societate ce închiria maşini de lux unor clienţi bogaţi. Mulţumită surâsului său cuceritor şi blândeţii sale, Cao a obţinut autorizarea de a urma şcoala de şoferi a casei. Fizicul lui plăcut şi politeţea înnăscută i-au deschis poarta unei mult râvnite munci: şofer la Motorent. Întrat în această categorie privilegiată de salariaţi,

el fusese detaşat la serviciul de noapte. Roger, cucerit de veselia şi amabilitatea lui Cao, ceruse să fie repartizat în permanență în serviciul său. Tovarăşii vietnamezului erau desigur nemulțumiți, având în vedere bacşişul gras împărțit de interpret. Motorent nu putea ignora cerința făcută de clientul lor cel mai bun.

Doris a sărit în maşină şi s-a instalat regeşte pe bancheta din spate, lăsând un mic loc şi pentru stăpân, ce-i menaja comoditatea. Cao îşi asigura simpatia cățeluşei, aducându-i de fiecare dată câte o mică prăjitură pe care ea o accepta cu o privire de regină obişnuită să primească omagiile supuşilor. Roger o mângâia pe cap pe Doris, ce-şi pusese, încrezătoare, botul pe genunchii săi, apoi a privit prin geamul din spate casa ce se îndepărta şi fanii ce-l salutau agitându-şi brațele... S-a întors spre şofer:

— La Paris, Cao! La Paris! Direct!...

Maşina a părăsit Londra şi s-a angajat spre o autostradă mai aglomerată decât o stradă a capitalei la o oră de vârf. Gânditor, Roger privea peisajele fără să le vadă. A avut concerte la Southampon, Bristol, Birmingham, Manchester, Liverpool, Newcastle şi Edinburgh, pentru a le încorona cu un al doilea concert pe Wembley. Peste tot fanii i-au oferit mărturia entuziasmului lor, a adorațiilor lor. Gărzi de corp au construit în jurul lui un cordon de netrecut. Această izolare forțată îl îngrozea. Pentru a-l calma, Mark îi explica amuzat:

— Dacă i-ai lăsa pe fani să se apropie de tine, ei ți-ar rupe hainele pentru a le lua ca amintiri, te-ar jupui din dragoste, pentru a te avea dacă nu întreg, măcar în câteva bucăți separate... De câte ori trebuie să repet că ai devenit o mare vedetă...

Roger s-a obişnuit cu publicul britanic, cu fanteziile şi excesele lui. Prima sa înfățişare înaintea publicului francez îi dădea un uşor trac. Avea mari emoții la gândul acestei întâlniri.

Va fie capabil să-l cucerească? Contrar previziunilor sumbre ale tatălui său, a cumulat noi succese, discuri de aur şi de platină... lirele sterline curgeau valuri în contul său bancar... Judecători, ingineri, universitari, savanți, titulari ai unor diplome prestigioase câştigau modest viața lor de muncitori cu gulerul alb...

Mulțumită lui Roger, micul grup rock creat la Oxford de profesorul Davenport şi-a luat un zbor grandios. O maşină blindată şi o armată de gărzi de corp îi protejau persoana. Un autobuz confortabil rezervat muzicienilor circula gol. Dennis, rapid refăcut, a încălecat pe motocicleta sa Harley Davidson şi s-a îndreptat vesel spre Paris. Lou dansa la bordul unei maşini Porsche roşie ca o mantie de cardinal. Jimmy alerga pe autostradă într-o maşină decapotabilă BMW alături de un grup excitant, ales dintre zecile de fete ce-i dădeau târcoale. I se întâmpla des să se oprească pe la vreun refugiu şi să se depraveze sub privirile unor automobilişti şocați, ce făceau un scurt repaus în apropierea lor. Bruce şi-a cumpărat un uriaş Bentley, cu geamuri fumurii pentru a ascunde în spatele lor pe prietenul său de suflet şi de pat, blândul Jason, ce a abandonat sportul profesionist pentru a-l urma peste tot. Danny, mai zgârcit, a preferat un autobuz, dar ca să nu se dezonoreze şi-a procurat un Rover roşu aprins — cheltuială condamnată de tatăl său, amiralul, care i-a recomandat sobrietatea...

Reversul medaliei era mai puțin strălucitor. Roger avea mereu senzația că trăieşte într-un oraş de pe coastă, a cărui populație aştepta speriată un val gigantic — anunțat dinainte — şi care risca să-i înghită corpuri şi bunuri. Fisuri invizibile pentru marele public lezau zidurile edificiului construit cu mare grijă şi care aduceau aminte de Turnul lui Babei. Dennis se droga de multă vreme şi disimula o cădere care — mai devreme sau mai târziu — avea să se producă. Într-o zi — incidentul s-a petrecut în timpul turneului din Anglia — Roger l-a găsit singur, în camera sa de hotel, zăcând pe pat, prosternat, cu ochii tulburi, pe jumătate închişi, cu respirația şuierând, cu o seringă în braț, deasupra cotului. Temându-se de o supradoza, Roger a chemat o ambulanță, dar în ultima clipă a anulat comanda. Cu limba cleioasă, Dennis a murmurat că starea sa nu trebuie să-l sperie.

Shoots de heroină provoacă reacții care nu prezintă niciun pericol. Lou iubea băuturile tari. Încă minor, el îi înjura pe chelnerii hotelului care îi aduceau în fiecare seară o sticlă de whisky. În timpul

spectacolului, nu arăta însă vreun semn de beție. Jimmy, un *junkie* irecuperabil, s-a trădat în public, spre consternarea colegilor lui. În timp ce-l acompania la pian pe Roger, s-a oprit brusc din cântat. Înainte de a intra în scenă, a tras o doză de heroină, mai tare ca de obicei, ceea ce i-a provocat o bruscă blocare a memoriei. Cu un aer degajat, ca şi cum ar fi fost vorba de o schimbare plănuită dinainte, Roger s-a instalat la unul din cele trei piane plasate în fața lui Jimmy şi a început să execute acompaniamentul. Bruce era un baterist impecabil. Dar prezența lui Jason în culise îi făcea pe oameni să pălăvrăgească. Dacă s-ar fi culcat cu un membru al grupului, păcatul ar fi trecut neobservat. Pentru a-l acoperi pe Bruce, Roger l-a angajat pe acesta pentru a acorda instrumentele, sinecură ce justifica prezența lui în mijlocul grupului. Stratmore a acceptat fără discuție această măsură inteligentă. Danny, după ce a încercat să se încline înaintea preeminenței lui Roger, şi-a arătat din nou nemulțumirea. Cocaina îl făcea nervos şi guraliv. Îşi apostrofa camarazii, îl lua mereu pe Roger ca țintă şi îi ataca chiar şi pe Mark sau Stratmore, care îl tratau cu indulgență.

De câtva timp, Roger priza cocaină pentru a-şi alunga oboseala şi a-şi ameliora starea de spirit. Ciclotimia sa se accentua. Momente de depresie nemotivată alternau cu explozii de mânie. Relațiile lui cu dansatorii păstrau un caracter strict profesional, prezența, reputația sa îi intimida. Roger avea impresia că era izolat de grup, că Stratmore vrea să-l închidă într-un fel de cocon, sub pretextul fals că îl menajează, că îl apără de neaveniți. A devenit treptat prizonierul unui sistem greu, constrângător. Lagonda blindată nu constituia decât un fel de lanț care îl lega la trena firmei King's Voice şi a lui Dexter Corporation. Trei gărzi de corp îl urmau într-un uriaş Mercedes. El a protestat furios atunci când Stratmore a vrut să planteze o gorilă pe bancheta din față, alături de Cao...În fața Hotelului Intercontinental — cartierul general al lui Roger & co de la Paris — câteva sute de fani aşteptau excitați sosirea idolului. Pentru a evita incidentele, agenții de poliție în uniformă supravegheau această manifestare paşnică. O formație muzicală

creată spontan — nu le lipsea decât bateria — executa cu o stângăcie impresionantă ultimele şlagăre ale lui Roger. Entuziasmul era cu atât mai inflamat cu cât Roger, în ciuda numelui său englezesc, purta în corp jumătate de sânge franţuzesc. Nu uita niciodată, în cursul interviurilor, să menţioneze acest fapt, care, spunea el, îl onorează. Lagonda lui Roger îşi găsi cu greu o cale prin mulţimea înfierbântată. Când a coborât din maşină, garda personală a ridicat în jurul său un dig viu.

Ziarele au anunţat că două etaje erau rezervate pentru Roger şi personal. Un secretar a trebuit să-i selecteze pe vizitatori, pentru a-i pregăti câteva ore de repaus înaintea unui concert, ce va solicita întreaga sa energie. Un reporter a anunţat un detaliu amuzant. Roger Osborne a ales el însuşi acest hotel, în amintirea unui scurt sejur petrecut aici, în aşteptarea intrării la şcoala elveţiană. În acea perioadă, când avea cinci ani, se împrietenise cu portarul hotelului, care era jovial şi impresionant în livreaua sa brodată cu aur, ca o uniformă de mareşal sau de membru al Academiei.

În ciuda severului consemn, Roger a primit câteva vizite. Mai întâi, verişorii săi francezi care i-au oferit complimente şi l-au prezentat prietenilor încântaţi să-l cunoască personal. Dar plăcerea lor a fost de scurtă durată, căci un număr mare de ziarişti, deja programaţi, îl aşteptau pentru un interviu.

Aşezaţi pe mai multre ranguri, în semicerc, ziarişţii îl priveau cu o legitimă curiozitate. Departe de luminile orbitoare ale scenei, care îl înconjurau cu o aură cvasidivină, el avea aspectul unui adolescent, desigur, foarte frumos, în ciuda înălţimii lui — de un metru şi optzeci şi doi — particularizat printr-o vulnerabilitate ce-l făcea seducător. După câteva întrebări banale, clamante, destinate să-l facă să iasă din rezerva sa, bombardamentul s-a declanşat brutal:

— Unul din confraţii noştri de la *Music World* v-a descris drept un personaj neverosimil: copil precoce, aristocrat sută la sută, poet cu limbaj preţios, artificial, rocker puţin motivat şi fără mare relief. Ce credeţi despre această opinie?

Roger a răspuns cu o politeţe fină:

— Am citit articolul cu pricina. Foarte interesant! Găsesc concepția acestui domn puțin îngustă şi împovărată de anumite prejudecăți care-i reduc valoarea. Nu-i contest convingerile. Fiecare individ este liber să-şi exprime ideile, judecățile. Latinii sunt autorii unei formule lapidare, *De gustibus non disputandum!* Acest domn este exponentul unei ideologii represive împinse în față de Biserică — a cărei autoritate se fărâmițează zi de zi —, de apărătorii decenței, de reacțiunea puritană, de partizanii cenzurii, de comitetele de părinți care preconizează menținerea autocrației familiale, de politicienii conservatori şi ultranaționalişti. Toți, absolut toți, văd în rock o atingere a omnipotenței lor. Fundamentaliştii rigizi consideră rockul ca pe un produs bolnav al lumii proletare, periculos prin definiție — Sex Pistols constituie un exemplu frapant. Ei au distrus pe Sex Pistols aşa cum au distrus pe Doors. Pentru aceste personaje intransigente, apărătoare ale virtuții ofensate, muzica rock este o invenție diabolică ce împinge pe tineri să se revolte împotriva ordinii restabilite. O succesiune haotică de sunete şi de zgomote, o junglă distructivă de valori culturale, brutalitate, vulgaritate expuse cu simplitate dezolantă. Pentru aceşti gardieni groteşti ai unei culturi care nu se identifică cu adevărata cultură umană, ce vrea să resuscite obscurantismul unui trecut trist, muzicienii rock practică violul, incestul, crima, sadomasochismul, homosexualitatea, satanismul, erezia, suicidul, amorul ilicit — adică cel din afara căsătoriei... După aceste critici virulente, care nu apar întotdeauna prin spiritul lor, prin intelectul sau prin cultura lor, rockerii sunt ignoranți, paranoici, dedați drogurilor, beți, vicioşi... îndrăznesc chiar să spun, fără teama unei dezmințiri, că rockerii nu sunt ipocriți...

O tânără care purta ochelari cu rame aurite s-a ridicat în picioare şi a întrebat:

— Domnule Osborne, nu vreau să vă pun întrebări despre capacitățile dvs. Intelectuale — care ne sunt cunoscute — nici despre succesul dvs. formidabil, pe care marele public — În special cel tânăr —, ca şi mass-media le recunosc fără rezerve. Ați vorbit despre revolta adolescenților împotriva ordinii

prestabilite. Militați în favoarea revoluției sexuale?

Roger a surâs cu bunăvoință:

— Doamnă, nu bat niciodată la porți deschise! Revoluția sexuală este un fapt realizat. Cei care se opun își imaginează că pot să sprijine cu mâna un munte de prejudecăți ce se prăbușește, să oprească o furtună ce se dezlănțuie, să împiedice un vulcan să explodeze...

— Vreți să fiți mai explicit?, a întrebat un ziarist ce purta un costum cu trei piese și o cravată frumos asortată.

— Da. Este foarte simplu. Viața este condiționată de trei adevăruri fundamentale: nașterea, viața și moartea. La asta se adaugă hrana și somnul care asigură existența. Preoții de la orice biserică, veche sau modernă, au monopolizat controlul nașterii, al sexului și al morții prin intermediul anumitor practici religioase. Astfel s-a născut noțiunea de păcat, ce este condamnată chiar și în somn. Hrana a rămas la îndemâna muritorilor, care trebuie să muncească atât pentru preoți, cât și pentru privilegiați. Anumite religii au învățat pe oameni să-și facă credințele să prevaleze prin forță, sabie și sânge. Rockerii refuză violența, războiul, constrângerile, tabuurile sexuale, prejudecățile... ei îi apără pe cei săraci și pe cei nefericiți deoarece majoritatea rockerilor au cunoscut sărăcia și adversitatea înainte de a deveni bogați și adulați... ei iubesc muzica și visul... refuză un paradis în care plăcerile sexului nu există... un paradis comparabil cu o mănăstire de dimensiuni celeste, în care se întinereşte și se cufundă în rugăciuni pentru eternitate... În ce mă privește, eu prefer infernul în care se găsesc oamenii cei mai interesanți: artiști, poeți, regi, prinți și chiar papi... și femei ce iubesc dragostea și băieții zănatici...

— Sunteți credincios, domnule Osborne?

— Nu! Nu sunt!... Dar respect convingerile religioase ale oamenilor..., libertatea de opinie este o cucerire a lumii moderne.... Din nefericire, Biserica este pe cale să moară, victimă a propriilor excese.... Interdicția avortului, războaiele religioase ca în plin Ev Mediu... Este absurd...

— Să revenim la muzica dvs., domnule Osborne! Este ea inspirată de visele dvs.?

— Visul este legat de muzică aşa cum lumina este legată de soare...

— Apreciaţi deci muzica lentă, rockul psihedelic... Înspirat de droguri....

— Nu. Nu am niciun raport cu drogurile... Atunci când compun muzică, sunt inspirat de propriul meu extaz... produs la rândul lui de un aport de adrenalină... de endorfină... propriul meu corp îmi activează visele. Arta este legată în mod indisolubil de vise... muzica, romanele, versurile, pictura, teatrul, filmul... fără excepţie... Filmul european a pierdut partida după ce a introdus în accesoriile sale intimismul mediocru.... bucătăria, patul conjugal, neînsemnatele conflicte de familie au lezat repede publicul... monotonia ucide... Arta este un vis materializat de artişti şi exprimat sub diverse forme...

— Domnule Osborne, anumiţi critici consideră că imaginea dvs. de perfect androgin vă asigură adoraţia tinerilor — fete sau băieţi în egală măsură. O atracţie fizică ce ar explica în parte, repet, în parte, succesul dvs...

— Nu eu sunt cel care trebuie să aprecieze! Anumiţi adolescenţi, este adevărat, prezintă această imagine, ce este de altfel de scurtă durată... marii rockeri au cultivat-o cu un succes evident... David Bowie, Mick Jagger, Elton John, Joey Tempest, Bret Michaels, Kurt Cobain şi atâţia alţii au prezentat conştient sau inconştient această imagine... Atâta vreme cât eşti tânăr, ea te hrăneşte... Dar după treizeci de ani devine ceva ridicol... Doamnelor, domnilor, vă rog să mă scuzaţi, dar în mai puţin de o oră voi urca pe scenă....

Jurnaliştii au înţeles invitaţia şi s-au retras încărcaţi cu o recoltă bogată de remarci ce le vor permite să-şi servească cititorii cu un portret colorat al lui Roger Osborne, cel mai recent uriaş al rockului...

Roger se examina în oglindă, în timp ce machiorul şi coaforul îi dădeau un ultim retuş imaginii lui. Încă sub impresia interviului, abia încheiat, el a exclamat înciudat:

— Oare nu am aerul unei fete cu aceste plete lungi şi ondulate? Apoi ochii, gura, buzele prea marcate accentuează această impresie... prea androgină...

Mark, ce asista la operație, a încercat să-i calmeze temerile:

— Roger, liniştește-te! Johnny şi Bob îşi cunosc foarte bine meseria. Sub lumina crudă a proiectoarelor, fața ta fără fard ar părea fără sânge, lividă, cadaverică.

Roger s-a supus fără plăcere. Şi-a tras costumul de piele albă cu ornamente de metal aurit.

— Nu am nevoie de această umplere cu câlți pentru a reliefa sexul. Nu pot nici măcar să am erecție dacă aş avea chef!

Croitoreasa i-a ridicat câlții, fără ca Mark să se opună. El ştia să se arate conciliant atunci când opoziția devenea prea puternică. Dar şi-a justificat concepția:

— O mutrişoară de înger şi o coadă bine reliefată dau o combinație explozivă; ambiguitatea garantează sex-appeal-ul...

— Mark, eşti un pervers înrăit!, a spus Roger râzând.

— Nu este adevărat! Sunt un expert în marketingul rock!

— Înțeleg acum de ce Dexter îți acceptă ideile, fanteziile fără să ridice vreo obiecție.

— Trebuie făcut totul pentru a creşte prestigiul firmei King's Voice, a mări beneficiile şi a servi gloriei vedetei sale, extraordinarul Roger Osborne!

— Linguşitorule!

— Tu eşti cheia succesului! Este purul adevăr!

— Vedetele sunt prețioase, dar nu indispensabile! Amin-teşte-ți de Jim Robbins şi de sfârşitul lui. Vedeta a murit! Trăiască vedeta!

— Tu îl înlocuieşti, Roger! într-un mod avantajos, pentru toată lumea...

Stratmore a intrat jovial, plin de vervă. Aducea o sticlă de *Dom Perignon* şi trei pahare. Managerul, mai înainte atât de sobru, atât de exigent, era transformat într-un personaj vesel, amabil, spontan. Urâțenia îi dădea un aer de țap ieşit din vechile legende greceşti. A desfăcut sticla şi a turnat în pahare şampanie:

— Un pahar înaintea primului spectacol al turneului european! Trebuie să-l sărbătorim!

— Înainte?

— De ce nu? Am certitudinea unui mare succes!

Au golit paharele. Buna dispoziție a lui Roger a crescut. Avea senzația că zboară prin spațiu ca o pasăre a paradisului.

Mark îl privea cu un ochi uşor critic. Regizorul s-a precipitat în cabină:

— Este rândul vostru, Roger! Toată lumea este pe scenă!

Roger îşi umplu plămânii cu aer şi se concentra câteva secunde. Şampania şi adrenalina i-au furnizat un supliment de energie. În acest moment era capabil să înfrunte fără teamă o armată de nebuni. Înconjurat de patru gărzi de corp, ce-l aşteptau la uşă, a parcurs alergând culoarul cu numeroase ocolişuri.

Publicul urla deja. Apariția lui Roger pe rampă a declanşat un tunet de aplauze şi de urlete. Deşi era îmbrăcat în alb, Roger era capabil încă să judece cu luciditate efectul produs asupra mulțimii de către arta regizorului. Exploziile de lumini verzi, roşii, aurite, albastre, cascadele strălucitoare, razante, asociate cu zgomotul infernal al muzicii creau o ambianță înnebunitoare de big-bang. Mark spăla creierele, ştergea conştiința de toate ideile ordonate, logice şi făcea să iasă la lumină din inconştient pulsiunile sălbatice.

Douăzeci de dansatori se unduiau asemenea unor flăcări vii. Aproape goi, acoperiți numai cu nişte voaluri roşii luminate şi suflate cu aer de jos în sus, făceau să se unduie finele pânze purpurii. Rockul răsunător, obsedant, marcat de cele trei baterii, accelera pulsul spectatorilor ridicați pe valuri de cald şi de frig -veritabile şocuri electrice ce tulburau rațiunea şi simțurile.În această atmosferă răsunătoare, cântecele lui Roger se încrustau ca nişte diamante pe un râu de platină lichidă. Dispunerea programului îi dădea răgazul de a-şi schimba costumele tot mai excentrice. Se prezenta în fața publicului într-un slip colant de piele albă sau neagră şi o vestă din piele pe torsul lui gol, ansamblul lansat de Axl Rose în cursul faimosului său concert de la Tokyo. Gesturile lui, mişcările — ce nu aveau nimic feminin — inspirau fanilor o frenezie sexuală debordantă.

Concertul de la Paris a stabilit o dată marcată cu creion roşu în istoria rockului. Roger Osborne s-a afirmat ca o stea strălucitoare în galaxia marilor stele...

Turneul european se derula într-un ritm infernal. Adesea concertele se succedau noapte după noapte. Când Roger cânta pe scena din Toulouse, o a doua

scenă era montată la Montpellier şi a treia la Marseille. Apoi se adăuga a patra scenă, deoarece transportul şi instalaţia foarte complexă a unei scene necesitau cel puţin patru zile.

Dexter voia să egaleze — iar ambiţia sa secretă îl împingea să depăşească — gigantismul întreprinderii muzicale a lui Michael Jackson. Cum succesul lui Roger era dincolo de speranţele sale cele mai optimiste, el înainta triumfal pe această cale, convins că de acum înainte nimic nu se va opune ca King's Voice să devină cea mai mare casă de discuri din lume. Jackson aducea un miliard de dolari pentru Sony, Roger va atinge dublul acestei sume. Era sigur de asta.

În ziua sosirii sale la Bordeaux, Roger a primit un telefon de la Los Angeles. Will îi anunţa vindecarea completă şi îi cerea permisiunea de a se alătura grupului. Roger s-a deschis bucuriei celei mai debordante. L-a invitat să se grăbească, căci prezenţa lui îi va aduce fericire. Will i-a răspuns că va lua primul avion ce pleacă spre Franţa.

La Marsilia, înainte de intrarea sa în scenă, Roger a aflat o veste care i-a trezit suferinţa provocată de dispariţia lui Eric. Părinţii copilului martir au fost condamnaţi de către justiţia britanică: trei ani de închisoare, pedeapsă derizorie ce nu putea compensa moartea unui micuţ om dublat de un mare talent. În acea noapte, Eric i-a apărut în vis, cântând o melodie frumoasă şi emoţionant, surâzând fericit că trăieşte. Roger s-a trezit cu ochii în lacrimi.

Will a venit la Nice în aşteptarea concertului formaţiei *Happy Ones*. Roger l-a aşteptat la aeroport. S-au strâns în braţe frăţeşte. Roger radia de bucurie. Will va participa la concertul din acea seară, căci el cunoştea pe dinafară toate noile compoziţii ale prietenului său. Pe patul de spital, în Mexic şi la Los Angeles, le fredona cu o concentrare ce-i dădea senzaţia că se afla în mijlocul grupului, departe de suferinţele sale, ce se vor estompa sub imperiul unei hipnoze autoprovocate. Chirurgii mexicani, ignari literalmente, l-au tăiat în bucăţi, ca pe o vită pregătită pentru măcelar. A fost nevoie de intervenţia energică a tatălui său, sosit urgent de la Londra, pentru a-l salva. Transportat cu avionul la Los Angeles, a

fost supus unei noi intervenții chirurgicale, pentru a repara stricăciunile.

Will nu a avut nevoie de repetiții pentru a se obişnui cu ambianța grupului. Cânta la cel de-al doilea pian, alături de Jimmy Stewart, care s-a obişnuit repede cu noul lui partener. Un solo executat de Will cu acompaniamentul bateriei a repurtat un sincer succes. Tinerii scandau cuvintele binecunoscute şi îşi manifestau zgomotos mulțumirea. În timp ce mâinile lui Will alergau pe clape, lacrimi de bucurie îi scăldau obrajii. Mark, care se temea de un insucces, a respirat liniştit.

La Nice, Roger a avut o pauză de trei zile. A închiriat un apartament la Marina Baie des Anges, pe care-l adora, şi s-a pregătit pentru un sejur de vis la țărmul mării. Pentru el, Coasta de Azur era cel mai frumos loc de pe pământ. Un paradis oferit muritorilor de către natura generoasă, ornată cu cele mai frumoase atuuri ale sale. Mersul de-a lungul țărmului cu maşina sau cu motocicleta la Basse Corniche îi procura o plăcere inegalabilă. Maşina cu gărzile de corp, care-l urma peste tot, nu-l mai deranja, căci circulația de pe strada ce se întindea de-a lungul mării era atât de intensă încât escorta trecea neobservată. Când ieşea pe motocicletă — şi-a procurat una — avea impresia că face o cursă călare în fruntea unei mulțimi de Hells Angels, gărzile fiind urcate pe Toyota sau pe Harley Davidson.

Rockerii caută celebritatea pentru a evada din mediocritatea familiei. Odată îndeplinit acest scop, constată uimiți că au pierdut plăcerea vieții private. Dacă prin neşansă îşi pierd gloria, perspectivă care trebuie luată în calcul, se înfundă într-un anonimat resimțit cu amărăciune. Cazul faimosului Gene Vincent, autorul celebrului cântec *Be-Bop-A-Lula,* era tipic. După ce a savurat renumele şi bogăția, a murit pe un pat de spital, uitat, cu o datorie de câteva mii de dolari.

Roger a cunoscut senzația îmbătătoare a vitezei în spatele lui Dennis, pe motocicleta sa Harley Davidson, condusă cu o linişte care friza nebunia. La început, el a simțit o anumită înțelegere, dar apoi drogul vitezei l-a cucerit. Mai întâi, şi-a cumpărat un scooter ce permitea tinerilor de cincisprezece ani să conducă un vehicul pe două roți fără permis. Dar un astfel de motor, cu performanțe foarte modeste, nu

putea să-l satisfacă. Dacă voia să devoreze spațiul, trebuia să se ataşeze de Dennis, ce adora să facă concurență bolizilor. Dar dacă era condus de altcineva, îi reducea plăcerea. Adesea, exhibițiile lui

Dennis, ce alunea cu o celeritate imprudentă printre maşini, îi dădeau frisoane de teamă dezagreabile, căci se asocia cu o imagine de coşmar: creierul lipit pe bara de protecție al unei maşini mari. Trecerea de bariera de şaisprezece ani i-a permis în fine să acceadă — cu câteva restricții uşor de ocolit — la lumea atât de invidiată a motocicliştilor cu permis de conducere. Şi-a cumpărat — tremurând de emoție — o superbă motocicletă Honda Wing, un mastodont de 1500 cm cubi, ce cântărea 362 kilograme. Condus de o pasiune de colecționar, el a făcut după aceea o nouă achiziție: o Harley FLHTS Electra Glide Ultra Classic, cu un nume cu rezonanță, asemenea celui al unui mare senior din Evul Mediu. Acesta cântărea mai puțin decât Honda — avea 356 kilograme — dar putea să atingă viteza rivalei sale: 185 de kilometri pe oră, asigurând maxima plăcere pentru şofer. Un anumit detaliu al Hondei îi producea lui Roger o puternică impresie: ea poseda o treaptă de mers înapoi pentru a facilita manevrele. Pentru această bijuterie a tehnicii moderne, John Stratmore a plătit — bombănind —, la Paris, un sfert de milion de franci.

Mark l-a tachinat:

— Nu este decât începutul! Pregăteşte-te să deversezi triplu sau cvadriplu atunci când gusturile lui se vor trezi pentru un Porsche, Ferrari, Lagonda sau pentru toate trei deodată. De altfel, sunt banii lui!

— Banii lui! Poate! Dar acest turneu ne costă enorm!

— Trebuie să-ți reamintesc că beneficiile sunt mult mai mari?

— Mark, să nu ne angajăm în aceste discuții.... delicate.

— Corect, nu trebuie să forțăm nota. Stratmore a ripostat iritat:

— Nu uita că Dexter ne-a recomandat expres să avem grijă. Criza ce se pregăteşte îmi dă sudori reci.

— Am trecut prin situații mult mai rele decât această încăierare trecătoare:

— Uneori calmul tău mă exasperează.

— Ne calmăm! Ne calmăm! Îmi faci impresia unei femei isterice!

— Ajunge! Urăsc această comparație!

Mark a răspuns pe un ton apăsat:

— De ce să ne certăm pentru probleme ce se vor rezolva la un nivel mult mai înalt?...

Această discuție purtată în barul deschis pe Promenade des Anglais a întins nervii managerului:

— Să schimbăm subiectul, Mark. Este un tip la masa din colț care ne spionează. Ne priveşte pe furiş.

— Nu are decât să ne privească! Noi ne facem meseria! Asta-i tot!

Un concert oferit în incinta hipodromului din Vincennes a reprezentat finalul turneului francez. Scena instalată în semicerc domina peluza şi marea tribună a spectatorilor. După o zgomotoasă şi sofisticată introducere de sunet şi lumină, ce a urcat vertiginos adrenalina publicului, Roger şi-a făcut o intrare furtunoasă în mijlocul corului de balet dezlănțuit. El a cântat apoi marile sale succese, *Rock'n'Roll Era* şi *Never Say Forgive Me. În* duo cu Louis a prezentat în franceză *La mort vampe dans la Foret d'Amazonie*. În timpul unui solo de pian al lui Will, Roger şi-a schimbat costumul. La întoarcerea pe scenă, s-a adresat publicului:

— Am compus pentru voi cântecul *Dumnezeu nu ne-a însămânțat pe pământ pentru a fi fericiți.* Mi-a fost inspirat de performanța unui medic ce a demonstrat că naufragiații pot să bea — În caz de nevoie disperată — apă de mare pentru a-şi potoli setea, o apă de mare care nu costă nimic... Gratuitate... Ce noroc pentru naufragiații vieții, ce sunt presați de lipsa banilor, îşi caută hrana prin gunoaie şi dorm sub cerul liber. Am dedicat o odă şomerilor, noii naufragiați, ce au început să facă concurență vagabonzilor şi oamenilor fără adăpost. Pentru a ameliora starea unei populații ce se multiplică prin sciziparitate peste tot în lume, ar trebui puse bazele unui Institut de Înalte Studii care să cerceteze cele mai bune soluții pentru a asigura gratuitatea nevoilor vitale ale şomerilor. Care să-i învețe mijloacele de supraviețuire: apa de mare, aerul saturat cu aromele răspândite de bucătăriile marilor restaurante, adresele unde se află cele mai delicioase deşeuri... Un concurs, dotat cu premii speciale -cea mai frumoasă şi cea mai bogată colecție de chiştoace —

pentru a recompensa cel mai confortabil adăpost construit cu ajutorul cutiilor de carton şi acoperit cu material plastic, în culori vii sau în tonuri pastelate... A se organiza vacanţe la malul mării, un ghid al trenurilor de marfă ce pot asigura un transport gratuit şi plăcut va fi stabilit în cel mai scurt timp. Manifestările culturale vor fi încurajate în mod particular, de exemplu, spectacole de muzică şi dans rap organizate la colţul străzii... Comitete de timp liber vor amenaja concursuri de eleganţă *grunge*... zdrenţele cele mai extravagante vor fi premiate... vor fi notificate interdicţii celor bogaţi de a purta zdrenţele ce constituie azi culmea farmecului... manifestări pacifiste vor fi mobilizate împotriva comerţului cu vechituri a celor ce vând ţoale plăcintarilor... încăierările vor fi stilizate drept lupte de kung-fu... dacă există vreo sursă de muzică prin apropiere, un balet ar putea fi luat în calcul... o atenţie specială va fi acordată prietenilor noştri, câinii vagabonzi... Şomajul va aduce paradisul terestru... Fără muncitori, nu vor mai exista patroni, nu vor mai fi taxe de plătit, maşini de întreţinut, nu va mai fi colesterol, şi mai ales nu vor mai fi impozite.... Tinerii care termină studiile nu vor mai fi bântuiţi de teama şomajului. Şomajul va deveni un fel de viaţă de invidiat de către muncitorii cu guler alb sau albastru... Ghidul perfectului şi fericitului şomer va fi difuzat gratuit căci va circula de la om la om... Editurile, intermediarii sunt excluşi... Vagabonzii şi oamenii străzii, individualişti prin excelenţă, vor refuza să se organizeze în sindicate... Se poate clama dreptul lor la şomaj fără să fie nevoie de delegări salariale care fac bla-bla în numele lor. O singură problemă se va impune cu acuitate: cine va plăti impozitele? Politicienii de carieră — o profesie adesea transmisă din tată în fiu — vor trebui să găsească o soluţie, dacă nu... vor cunoaşte şi ei plăcerea de a fi trimişi în şomaj... Urlete frenetice au izbucnit. Roger lovise foarte bine...

Pe drumul spre Milano, Roger a făcut o pauză de 24 de ore la Geneva, pentru a oferi vechilor lui condiscipoli un concert gratuit. Două etaje rezervate la Hotelul Hilton trebuiau să adăpostească persoana sa şi statul său major.

— Un capriciu foarte costisitor, Mark!, s-a plâns Stratmore, cu privirea fixată pe registre.

— Dar ce publicitate fantastică! Camarazii lui de şaisprezece ani îşi pregătesc anul terminal, în timp ce interpretul nostru, deja doctor, rivalizează cu cei mai mari rockeri!

Stratmore a răspuns:

— Rockeri! Uneori sunt sătul de ei! Capricioşi, pretenţioşi, plini de orgoliu! Toţi, nişte filistini! Se ataşează de bogaţi, dar indignarea lor nu-i împiedică să se îmbogăţească! Disprețuiesc autoritatea legală şi propovăduiesc rebeliunea, dar îşi tiranizează anturajul! Rocker rimează cu Lucifer, afacere, vorbe goale, la vârsta mea, îmi închipui că sunt guvernatorul unor mucoşi! Vei vedea! Ateismul afişat de Roger riscă să îndepărteze America profundă! În aşteptarea turneului nostru în Statele Unite, atitudinea lui ar putea să ne coste scump! Şi mă gândesc la viitor!

— Nu fundamentaliştii din America profundă vor umple stadioanele! Vor răspunde la apel tinerii! Îţi garantez!

— Directorul acestei şcoli din Geneva, ce simte de departe snobismul, ar trebui să ne plătească pentru publicitatea pe care i-o face Roger!

— Dragă John, nu eşti decât un bătrân morocănos!

Lester Biddle, avocatul ataşat de grup în calitate de consilier juridic, a intrat val-vârtej. Încă tânăr, el era obsedat de începutul calviției ce amenința să-i golească țeasta. Pentru a repara această anomalie, îşi trăgea părul dinspre vârful capului spre frunte, operație ce-i dădea un aspect vag de cal.

— Aţi aflat ultima veste? Este în toate ziarele! Micuța Deathridge cere două milioane de lire pentru întreținerea pretinsului fiu al lui Roger!

— Nu este adevărat, a exclamat Stratmore. Frumoasă reclamă ce ne precede în fățarnica Elveție.

— Credeam că afacerea asta este reglată definitiv!

— Familia Deathridge îşi abandonase pretențiile atunci când Roger nu era decât un simplu licean, apărat de către un tată autoritar, călare pe lege. Astăzi, interpretul Osborne, multimilionar, este o mană cerească. Familia Deathridge şi avocații ei sunt gata să rişte un proces. Început la

tribunal, ei ar fi condamnați să plătească niște despăgubiri pe care nu le vor putea achita niciodată, dar dacă câștigă, este o pomană pentru întreaga familie.

— Calomniați, calomniați! Veți rămâne mereu cu câte ceva! Oare cine a spus asta?, s-a întrebat Mark.

Tinerii din demna și pașnica Geneva, ca și adolescenții din localitățile învecinate, așteptau cu înfrigurare marele concert gratuit al lui Roger, în onoarea vechii sale școli. Colegii lui, încă la școală, nu mai aveau mintea la cursuri. Foarte impresionați, ei priveau cu uimire armata de *roadies* ce monta scena și finaliza instalația aferentă în cele trei zile premergătoare concertului. Bârfele cele mai nebune alergau în jurul lui Roger și a grupului său. Se credea că o sută de *groupies* — tinere fete de o frumusețe răpitoare — Îi însoțea pe muzicieni, ca vivandierele de altădată.

Un comitet de primire organizat și prezidat de domnul Glaenzer pregătea o serbare care trebuia să aibă drept cadru sala de festivități a școlii. Cum cererile de participare venite din exterior afluiau — notabilități, părinți ai elevilor, muzicieni, critici, ziariști etc. ce voiau să-l cunoască pe tânărul geniu —, comitetul a decis în cele din urmă să ofere o chermeză în parcul școlii. Profesorul de muzică a propus inaugurarea unei plăci comemorative, care să lege pentru posteritate numele lui Roger Osborne de cel al școlii elvețiene care l-a educat. Afacerea Deathridge, căzută rău, a răcit puțin entuziasmul profesorului de muzică și al unei părți din colegii lui — calvinişti cu idei mai înguste — dar directorul Glaenzer a trecut peste și a comandat placa.

Seara atât de mult așteptată și-a aruncat voalul asupra naturii, și ea în sărbătoare. Cerul înstelat, sufla un pic de vânt, ușor parfumat, și vecinătatea lacului creau o ambianță de vis. Amatorii de muzică rock interpretată de Osborne soseau pe lungi coloane ce se îngroșau tot mai mult. Apoi acestea se disipau ca niște torente de lavă. Elvețienii și francezii, ce au traversat în veselie frontiera — căci un mare concert gratuit este o ocazie unică de a nu lipsi — au invadat terenul. După previziunile organizatorilor, publicul din Geneva — liniștit și prea puțin înclinat

spre manifestări zgomotoase — nu putea depăşi limita de douăzeci şi patru de mii. Atunci când această marjă confortabilă a fost atinsă, Stratmore, Mark şi statul lor major au schimbat priviri neliniştitoare. Spațiul rezervat parcării nu ajungea. Maşinile oprite blocau toate drumurile de acces. Iar valul se deversa inepuizabil... cincizeci de mii... şaizeici de mii... optzeci de mii... Mulțimea creştea... iar serviciul de ordine se văzu repede depăşit. Poliția, prezentă pentru a acoperi orice eventualitate, a solicitat prin radio întăriri.

Pentru a calma agitația crescândă, Mark, de acord cu Stratmore şi Liam Loring, a decis începerea concertului înaintea orei prevăzute. Vrăjit de efectele speciale, de muzica percutantă, de baletul ce executa cu precizie un tablou de fond mişcător pentru un Roger dezlănțuit, publicul a uitat pentru moment de propria incomoditate. Dar sursele ce îngroşau această mare umană nu au secat. Oamenii de la margine, ce nu puteau urmări ceea ce se petrece pe scenă, au început să protesteze. O parte din aceşti nemulțumiți au intrat în parcul şcolii, de unde puteau viziona — de departe, este adevărat - spectacolul. Ecranele uriaşe acopereau parțial inconvenientul datorat distanței. Exemplul lor a fost urmat de mulți amatori, care s-au obişnuit cu această soluție bastardă. Entuziasmul, exaltarea, dar şi presiunea acerbă din sânul acestei mari mase de oameni au cauzat numeroase leşinuri. Concertul se transforma încet-încet într-un coşmar. Din fericire, tinerii din Geneva sunt în general paşnici. Dezastrul care a pătat reputația formației Rolling Stones, cu ocazia unui spectacol gratuit la Altamont, în Statele Unite, părea să amenințe concertul din Geneva. Bilanțul dezordinilor fu însă moderat: câteva încăierări şi contuzii fără importanță. În schimb, chermeza fu anulată. Învadând parcul şcolii, mulțimea a răsturnat bufetul, făcând inutile eforturile comitetului de primire.

După succesul — puțin cam şters — de la Geneva, Roger a primit la Milano şi la Turin laurii triumfului. Tinerii entuziasmați îl purtau pe umeri, aşa cum vechii romani îşi purtau eroii. Serviciul de ordine, prins ca într-o menghină vie, asista neputincios la aceste manifestări idolatre.

Stratmore, Mark şi Loring tremurau la ideea unui atentat, mereu posibil.

Criticile elogioase şi reportajele despre concerte se uneau cu comentariile despre afacerea Deathridge ce lua amploare. O foaie britanică ce căuta prin gunoaie a publicat un interviu cu Aretha. Mama abandonată se plângea cu privire la lipsa de generozitate a lui Roger şi la refuzul lui de a recunoaşte fructul iubirii lor.

La Roma, trei concerte prezentate pe Hipodromul din Villaglori au reunit 350 de mii de spectatori. Cântecele interpretate în italiană i-au încântat pe fani, care ţipau frenetic. După ultima reprezentaţie, Roger s-a retras obosit în apartamentul lui de la Grand Hotel şi a cerut să nu fie deranjat, sub niciun pretext. A făcut o lungă baie odihnitoare, s-a îmbrăcat cu chimonoul său şi apoi s-a aruncat pe pat gemând de plăcere. Ca de obicei, a început să răsfoiască ziarele ce-l aşteptau pe masa de citit. Îi plăcea să parcurgă criticile, care adesea nu îl menajau deloc. Rockerii duri îl acuzau de a fi trădat spiritul rockului pur şi violent, în profitul unui glam ce căuta strălucirea, complet în dezavantajul ritmului, zgomotului şi furorii. El schimba comentarii cu Will, cu care împărţea locuinţa sa personală.

Brusc, privirea i-a căzut pe un jurnal fără valoare din Londra, care alterna scandalurile cele mai sordide, pline de descrieri obscene, cu articole ce promovau morala cea mai strictă. În acest fel, ziarul conţinea două câmpuri: pe de o parte amatorii de poveşti picante, pe de alta puritanii, ipocriţii ce-şi clamau principiile rigide. Tatăl lui Roger, judecătorul, publica aici din timp în timp articole de o înaltă ţinută morală, motiv pentru care la club era supranumit — nu fără ironie — Savonarola.

De această dată, gazeta se lua de Roger. Ea dezvăluia revelaţiile unui anume James Roe, valet al contelui Hastings, care surprinsese, din întâmplare, în acelaşi pat, pe Roger făcut sandvici între cei doi veri ai lui, Joan şi Langley; toţi trei goi. Mai târziu, valetul a reuşit ca fără ştirea lor să le facă fotografii compromiţătoare. Prima îi expunea pe cei trei — la piele -care tocmai se aşezau la soare la marginea piscinei. Altele îl surprindeau pe Roger ce săruta pe gură, fără deosebire de sex, atât pe fascinanta domnişoară, cât şi pe tânărul

lord. Semnatarul articolului a avut grijă să adauge că valetul îşi asuma întreaga responsabilitate a declaraţiilor sale. El nu a uitat să menţioneze că James Roe fusese concediat de către contele Hastings. Această nouă poveste condimenta viaţa privată a interpretului şi arunca o lumină echivocă asupra prietenilor lui. Will a surâs amuzat în faţa acestor detalii picante:

— Scandalurile sunt la modă. Detaliile scabroase excită imaginaţia impotenţilor, ce se ascund în spatele unei carapace de virtuţi ofensate. Prin comparaţie cu poveştile lui David Bowie, Mick Jagger, Michael Jackson sau Elton John, tu faci o figură de copil nevinovat. Scadalurile aprind focurile celebrităţii!

Exact în acest moment a sunat telefonul. Conform instrucţiunilor stricte, centralista l-a anunţat pe Roger că domnul Lagley Holbrone dorea să-i vorbească.

— Bine, dă-mi-l.

Din tonul vocii, Roger a înţeles că fata citise articolul cu pricina. Râsul răsunător al lui Langley s-a auzit de la celălalt capăt al firului:

— Ai citit faimoasele declaraţii ale acestei secături de Roe?

— M-au amuzat puţin. De unde vorbeşti? Eşti la Londra?

— Nu. Vorbesc de aici, din Roma. Suntem invitaţi ai tinerilor Monteleone. I-ai cunoscut la noi, în Anglia.

— Nu. Nu cred că am avut această plăcere.

— Cu atât mai bine. Surpriza va fi mai plăcută. Sunt fantastici! Stai puţin, Joan vrea să-ţi vorbească.

— Bună seara, a strigat ea vesel. Tocmai îmi imaginam figura tatălui tău când va cădea peste mărturiile lui James!

— Ar fi cel mai fericit dintre muritori dacă ar putea să mă interneze într-un institut de corecţie... Dar al tău?

— Când făceam dragoste cu tine, nu săvârşeam nimic împotriva naturii. În schimb, Langley va trebui să dea explicaţii... Din fericire, tatăl nostru are concepţii destul de moderne... El nu s-ar îndrepta niciodată împotriva imposibilului... I-ar spune lui Langley: răul este făcut... Totuşi, un proces de defăimare împotriva ziarului ar fi de luat în calcul... Că doi băieţi se sărută pe gură nu este o

crimă... În fine, voi vorbi cu avocatul... Îl ştiu pe tata mai bine ca oricine... El ne va spune: încercați să nu luați SIDA. Ar fi trist ca un virus de nimic, invizibil cu ochiul liber, să poată pune capăt familiei noastre de multe ori centenară.... Spectacolul continuă, Roger, a precizat Joan izbucnind în râs. Mulțumită ție, am intrat şi eu în lumea infernală a celebrităților... Te aşteptăm la Monteleone! Va veni maşina lor să te ia! Poți aduce pe Will sau toată formația, dacă doreşti. Îți voi garanta, a continuat ea cu o vervă inepuizabilă, un divertisment *hors concours!* Părinții prietenilor noştri sunt prinți. De două sute de ani, strămoşii lor, bancheri ai Bisericii, au fost înnobilați de către papă. Iisus vâna cămătarii Templului, iar conducătorii de azi ai catolicismului i-au înălțat peste vulg... îți promit o surpriză. Va fi una de seamă! Roger a promis că-i va întâlni:

— Nu am nevoie decât de adresă, căci Cao se va descurca. Palatul Monteleone era un edificiu enorm ce reamintea de sediul Preşedinției Republicii Italiene. Romanii antici şi moderni ştiau să ridice construcții arhitectonice grandioase. Înteriorul urla de bogăție cu o ostentație ce friza prostul gust. Mobilele aurite, de un baroc italian târziu, se orânduiau în şiruri de saloane cu plafon înalt. Cărțile minunate ce umpleau biblioteca de proporții monumentale erau cumpărate la metru. Obiectele de artă, tablourile, sculpturile, tapiseriile erau de inspirație religioasă. O capelă a fost adăugată palatului, după cumpărarea făcută de prinții bancheri. Arome de tămâie se simțeau peste tot, iar la subsol se aflau hambarele...

Prințul şi prințesa se îmbrăcau întotdeauna în negru şi păstrau pe față un surâs fix, de beatitudine celestă. Pentru a sublinia caracterul sacru al acestui mariaj, Monteleone era însoțit întotdeauna de soția lui: personaje, călătorii de afaceri sau agrement, vizite caritabile, reuniuni sociale, mondene. Un singur nor a tulburat seninătatea sufletului lor. Cei doi fii ai lor, Adam, de 16 ani, şi Abel, de 17, se situau la antipozii părinților lor. Rebeli impenitenți, ei respingeau şi ridiculizau sentimentele religioase ale părinților, exasperați de atitudinea lor ostilă la orice compromis. Toate mijloacele utilizate pentru a-i face să se schimbe au eşuat:

admonestări, pedepse, exorcisme, consult psihiatric s-au lovit ca de un zid de încăpățânare inevitabilă. Totuşi, ei erau fermecători, de o inteligență sclipitoare, sportivi desăvârşiți, cu note mari la şcoală şi foarte iubiți de colegii lor.

— Au o frumusețe de Lucifer, se lamenta prințul.

— Şi perfidia filistinilor, adăuga prințesa.

Bunicul Monteleone, de multă vreme hemiplegie, intervenea scandalizat:

— Copiii voştri sunt descendenții direcți ai şarpelui şi ai femeii ce l-au împins pe Adam să muşte din măr şi să facă

J

păcatul original, a strigat el cu o voce spartă de bătrânețe, în timp ce lăsa să alunce printre degetele sale noduroase colierul de smaralde ce-i ținea loc de mătănii.

Puțin după aceea a murit, vegheat de un cardinal... Cuplul princiar se găsea în pelerinaj la Ierusalim, când Abel şi Adam au oferit prietenilor lor o seară rock. Fete şi băieți din înalta societate a Romei s-au mişcat până în zori pe ritmul unei muzici îndrăcite. Un servitor pios, ce credea că merită o recompensă de la stăpânii săi, a denunțat — la întoarcerea acestora în Roma -practicile diabolice ale celor doi băieți. Plin de mânie, prințul le-a ridicat motocicletele şi le-a retras toți banii. Servitorul, apărător al virtuții creştine a tinerilor prinți, a primit demnitatea de vicemajordom. O importantă călătorie de afaceri l-a îndepărtat iar pe Monteleon — şi soția lui — de vila Cezarilor. Concurența era gata. Numeroşi bancheri nobili sau oameni de rând priveau cu poftă aurul Vaticanului. A se ocupa de aceste finanțe implica mari avantaje pentru adepții zeului Baal.

Într-o noapte întunecoasă, noul vicemajordom a fost agresat

— În plină stradă — de doi indivizi mascați care l-au umplut de lovituri. Cu corpul plin de echimoze şi cu trei coaste rupte, el a fost spitalizat. La întoarcerea la Roma, prințul a ordonat să se facă lumină. Bănuielile căzute asupra celor doi fii erau desigur logice. Dar lipseau probele. Cei doi tineri se aflau în mijlocul prietenilor lor care sărbătoreau un grup rock în trecere

prin Roma. Autoritățile au trebuit să închidă cazul. Vicemajordomul

— repus pe picioare — şi-a reluat serviciul, dar de atunci gura i-a fost pecetluită. Teama este tiranul cel mai eficace. La palatul Monteleone delațiunea nu mai are acum loc. Prințul a constatat dezolat că a pierdut controlul asupra copiilor. Un prieten cardinal i-a spus în semn de consolare:

— În zilele noastre morala este o monedă care se devalorizează tot mai mult. În trecut, mai mulți papi au făcut rabat de la datoria lor. Alexandru VI este un exemplu elocvent. Îndulgența este foarte recomandată de către Sfânta noastră Biserică.

Cuplul princiar a înțeles lecția, aşa că între cele două tabere a intervenit un armistițiu tacit: în prezența părinților, adolescenții vor respecta stricta disciplină a familiei, iar în absența lor, băieții vor profita de libertate, păstrând o anumită moderație. Frontierele acestei moderații nu au fost precizate...

Roger şi Will au fost primiți cu obişnuitele explozii de veselie. Amplificatoarele vărsau în saloanele nobilului etaj sunetele asurzitoare ale unui rap violent interpretat de Marky Mark. Roger a remarcat un detaliu vestimentar amuzant. Fetele şi băieții afişau un stil *grunge* nestăvilit, ce se caracteriza prin nişte blugi mai găuriți ca drapelele ce au traversat multe războaie. La miezul nopții, Adam a luat microfonul. Pentru câteva momente, Marky Mark s-a oprit din zbierat. Vocea lui Adam, întărită de amplificatoare, a anunțat, acoperind zgomotul:

— După cum o ştiți foarte bine, în această casă blugii sunt expulzați. Vă rog aşadar să vi-i scoateți! Trebuie să vă reamintesc că slipul este interzis!

Sub privirea uluită a lui Roger, toți invitații s-au executat, fără excepție. Adam a reluat:

— În onoarea iubitului nostru Roger Osborne, a iubitului său Will Stanhope şi a gemenilor Hastings noi vrem să oferim Olimpiada sexului. Concurenții se vor departaja în cinci stiluri: hetero, homo, bisex, lesbi şi mono!

— Ce este mono?, a întrebat Will curios.

— Nobilul sport al masturbării, prietene, a răspuns Adam pe un ton doctoral. Nu se ia SIDA, fetele nu se îngraşă, nu mai pierzi timp în căutarea unui partener, te poți culca cu cine vrei... în imaginație...

Joan, prezentatoarea lui Roger, i-a surâs tandru:

— Tu şi Will sunteți acum singurii cu pantaloni. Dezbrăcați-vă! La noi discriminările sunt interzise. Apoi alegeți proba ce vă convine! Partenerii nu vă vor lipsi. Nu aveți decât de luat o decizie! Suntem în număr mare ca să ne punem pe categorii...

Turneul european a fost marcat de diverse incidente şi evenimente adesea surprinzătoare. Concertul programat la Palermo a fost anulat în ultimul moment.

— O măsură de precauție, a explicat Stratmore muzicienilor uimiți.

La Veneția, Mark a primit vizita lui Roger în apartamentul lui din Hotelul Danieli:

— De acum înainte, caută un pretext să refuzi cupa de şampanie pe care ți-o oferă Stratmore înaintea concertului. Am impresia că pune în paharul tău un drog pentru a te excita... pentru a te face mai exuberant... mai impetuos...

Roger l-a privit interzis. Jocul lui Mark îl intriga. De ce îl punea în gardă? Ca să-i trezească neîncrederea?

— Eşti sigur, Mark?

— Sunt sigur că el procură droguri colegilor tăi. Pentru a-i face dependenți de el, apoi pentru a putea să tragă sforile aşa cum doreşte... Şi mai ales nu sufla un cuvânt din ceea ce tocmai ți-am spus... Nu glumesc...

Viena...

După micul dejun, Roger a plonjat ca de obicei în lectura presei britanice. Revelațiile lui James Roe şi afacerea Deathridge tot mai făceau valuri. O nouă ştire lansată pe piață a uimit întreaga lume. Marcia Emerson, o veche *groupie* a formației *Happy Ones*, şi-a povestit experientele sale sexuale cu membrii acestui grup, ce se dedau după fiecare spectacol la nişte orgii incredibile, drogurile fiind la discreție. Roger a constatat că această campanie de calomniere se intensifică. Cine avea oare interesul să-l discrediteze?

Căzut din întâmplare pe rubrica financiară, a citit consternat un titlu ce ocupa trei coloane: *Contele Huntington pândit de dezastru?* Comentatorul constata că pierderile sale se ridicau la suma de două miliarde de lire. După ce a suferit un şoc devastator în domeniul imobiliar, el trebuia acum să facă față obligațiilor de acționar principal al celei mai importante societăți de asigurări maritime britanice, ce a înregistrat de mulți ani un deficit considerabil. Contele ar fi fost obligat să-şi scoată la vânzare domeniul din Haslemere. Verişorul lui, vicontele Gresterforth, cunoştea dificultăți similare. El pierduse deja herghelia sa de cai de curse şi faimoasa colecție de impresionişti francezi.În ziua următoare, Roger a primit o scrisoare de la mama sa vitregă, care îl informa înnebunită despre catastrofa financiară abătută asupra familiei Huntington. Degringolada acțiunilor lui Walter îi amenința cu spectrul ruinei. Sfătuit de unchiul său, Gresterforth, el şi-a angajat toate resursele într-o operație de bursă care s-a dovedit nefericită. Trebuia acum să verse creditorilor 900 000 de lire sterline, dacă nu Wilton Crescent va fi pusă sub sechestru. Ducele de Northminster era dispus să-i avanseze suma de 100 000 de lire cu titlu de împrumut. Propriile mijloace, destul de slabe, nu-i permiteau un efort mai mare. „Nu ai putea să-l ajuți pe tatăl tău, furnizându-i diferența?, l-a rugat Annabel. Walter nu ştie că am intervenit pe lângă tine. Am aflat din ziare că veniturile tale sunt destul de importante. Un gest din partea ta ne-ar putea face să ieşim din acest impas. Nu cred că Walter va accepta să profite de banii tăi. După cum ştii, el este foarte mândru. Sunt jenată să-ți solicit ajutorul, dar adesea nevoia îi împinge pe oameni să facă demersuri umilitoare."

Roger s-a grăbit să ceară un cec de 900 000 de lire pentru Walter Osborne. Managerul general a făcut o grimasă:

— Ați cheltuit deja sume foarte mari recent! Cele două motociclete, numai ele, reprezintă 50 000 de lire...

— După calculele mele, dispun la ora actuală de cel puțin 3 milioane de lire.

— Este adevărat, dar sunteți încă minor. Trebuie să trimit conturile domnului Gresterforth, unchiul dvs.....

— Pardon? Am împlinit deja şaisprezece ani! Am dreptul să-mi administrez singur veniturile!

Un surâs conciliant s-a desenat pe buzele întredeschise ale lui Stratmore.

— Nu mă gândesc decât la binele dvs., domnule Osborne. Vreau să vă ajut să vă păstrați banii! Nu uitați de trista experiență a Samanthei Fox, lipsită de bani chiar de către tatăl ei, care s-a dedat la nişte operațiuni incorecte cu banii ei...

Roger şi-a ridicat bărbia cu un aer războinic:

— Nu trebuie să vă dau dvs. socoteală, domnule Stratmore.

— Bineînțeles, bineînțeles. Mâine dimineață cel târziu, tatăl dvs. va primi banii.

Walter Osborne a acceptat banii. I-a reproşat lui Annabel umilința pe care o va suferi. Ajutorul lui Roger lua în ochii lui semnificația unei insulte. Un sentiment de ură, mai puternic decât sentimentele părinteşti, îi tăia apetitul, îi tulbura somnul. Că fiul său va salva Wilton Crescent reprezenta o răsturnare a legilor naturii. Că un adolescent de şaisprezece ani a reuşit să se afirme, contrar previziunilor lui, echivala cu o pălmuire. Atunci când casierul i-a înmânat cecul de 900 000 de lire, ar fi avut chef să plângă de ciudă. Întors acasă, a privit cu mânie imobilul ce-l dezgusta şi, mortificat, a intrat în vestibul. Avea senzația că pereții, plafonul, planşeul îl apăsau.

Annabel era în salon. Aşezată la televizor, ea urmărea buletinul de ştiri. Spicherul vorbea de problemele imobiliare. A citat chiar şi numele contelui Huntington. Annabel a întrerupt emisiunea, pentru a nu creşte nefericirea soțului ei, care s-a lăsat să cadă în fotoliu. Ea îi vorbi cu blândețe:

— Aţi plătit?

— Da, a oftat el golit de energie. Ea schiță un gest de uşurare:

— Întreaga sumă?

— Da. 900 000 de lire.

— Cei 100 000 de lire pe care ni i-a avansat papa pot servi pentru a ne acoperi cheltuielile cotidiene. Sunt fericită acum. Mă simt din nou acasă... În propria casă...

— Nu mai este a noastră...

— Nu te înțeleg....

— Este casa lui Roger, a spus el printre dinți.

— Walter, nu uita că Roger este fiul tău.

— Nu! Nu este fiul meu! Roger este un străin!

Varşovia....

Spectacolul se apropia de sfârşit...

Apoteoza se desfăşura după toate regulile artei. În mijlocul dansatorilor în plină mişcare, Roger se mişca precum un foc zglobiu. Totuşi, oboseala a aruncat plumb în picioarele lui. Primele semne ale epuizării se anunțară. Licurici formați de creierul său zburau pe dinaintea ochilor, suprapunându-se pe miile de brichete aprinse, pe care le agitau fanii, care urlau în extaz. Pielea lui Roger a căpătat o transparență luminoasa. Corpul lui emana o senzualitate, o vulnerabilitate ce-i înnebunea pe tineri...

Părăsi în fine scena, aproape împleticindu-se. Will îi remarcă slăbiciunea şi alergă să-l sprijine. Ajuns în loja sa, Roger se întinse pe canapea. Gâfâia, aflat la capătul puterilor. Mark evacua pe toată lumea, cu excepția lui Will. Îl privi pe Roger ce respira cu greutate.

— Şampania lui Stratmore îmi făcea totuşi bine, a murmurat el.

Mark i-a şters sudoarea care îi umpluse fruntea:

— În niciun caz! Te-ai oprit la timp! Anumite organisme rezistă mai bine la droguri. Tu ai avut această şansă. Oboseala ta este datorată întreruperii prizei de droguri... vei vedea că totul va trece.

— Uneori, am nevoie de un întăritor... Când sunt epuizat, o linie de cocaină mă repune pe picioare....

— Rezumă-te la prizele ocazionale... Este un sfat prietenesc... Şi eu prizam cocaină. Când am simțit că sunt în prag de a deveni dependent, m-am oprit. Mi-a trebuit o cură de dezintoxicare pentru a mă elibera de acest cerc infernal. Acum nu mai trag şi nici nu-mi mai este rău. Este vorba despre ceva ce ține de trecut. Şi sunt extrem de fericit că m-am eliberat. A fost o perioadă în care inhalam nutriți, etil-cloride, prin care înghițeam porcării pentru a putea să fac amor fără oprire...

Will îl privi cu ochii măriți de uimire:

— Şi eu am luat acid...

— Cu atât mai rău! Trebuie încetat cu aventurile amețitoare. Roger îşi masa tâmplele:

— Sunt obosit... totuşi sângele pompat în vene mă arde....

— Este o uşoară stare de slăbiciune, a constatat Mark. Gata, Roger, gata!

Uşa se deschise şi Stratmore a intrat agitat. O paloare stranie îi colora obrajii. A deschis buzele:

— Trebuie să vă previn, domnule Osborne. Ziariştii vă aşteaptă la ieşire. Vă vor bombarda cu întrebări! Trebuie să vă pregătiți nişte răspunsuri.

— Încă un scandal? Acum ce am mai făcut?

Un surâs a strâmbat gura managerului general:

— Nu este vorba despre scandalurile dvs., spuse el pe un ton uşor ironic. Presa de seară din Londra a publicat o ştire ajunsă la Varşovia prin intermediul radioului şi televiziunii. Am fost asaltat de ziarişti şi de corespondenții străini, dar am răspuns într-o manieră laconică: nu am comentarii; numai domnul

Osborne este abilitat să vă lămurească. Am vrut să câştig puțin timp ca să telefonez la Londra şi să obțin informații. King's Voice a semnat un contract de colaborare cu casa japoneză Nippon Sun. Noua casă ce va fi susținută de multinaționalele Dexter şi Nakamura va dispune de enorme mijloace pentru a impune grupul dvs., domnule Osborne, printre primii trei uriaşi al planetei. Goldcrest s-a retras din cursă. Samuel Goldbloom nu putea suporta efortul financiar impus de amploarea afacerilor noastre.

— Asta ce înseamnă?, a întrebat Roger. Grupul nostru nu aduce bani?

— Ba da, dar numai de puțin timp.

— Iar milioanele de discuri vândute? Afluența publicului la concertele noastre?

— Cifrele de afaceri şi beneficiile sunt noțiuni distincte, a spus Stratmore. Vă voi face o mărturisire, domnule Osborne. Pentru a forța succesul grupului dvs., King's Voice a trebuit să facă sacrificii oneroase. La debutul dvs. stadioanele erau tot timpul umplute cu oameni admişi să intre fără să plătească. Şcolile primeau invitații colective pentru a asista la spectacole. Vânzările discurilor dvs. erau umflate. Domnul Dexter a dorit ca grupul

să se afirme încă de la început în topul muzicii rock. Pentru a urca pe muntele înzăpezit, o poți face fie pe jos, fie confortabil instalat în cabina unui funicular. Dvs. ați beneficiat de un funicular construit pentru dvs. personal.

Cu amorul propriu distrus, Roger s-a întors spre Mark:

— Este adevărat, Mark?

— Da, este adevărat, a răspuns jenat regizorul. Stratmore se grăbi să adauge:

— Să nu vă imaginați că noi nu vă recunoaştem valoarea. Sunteți foarte mare! Ultimul disc este deja numărul doi în topuri.

Mark a izbucnit în râs:

— Corporația a pariat pe un cal câştigător! Pe cel mai bun cal de curse anglo-arab, ce câştigă marile premii cu o uşurință uimitoare. Este purul adevăr. De ce să ne ascundem după degete? Şi milioanele vor reintra!... Catastrofismul lui John a deformat sensibil realitatea...

— Atunci ce să spun ziariştilor?, a întrebat Roger cu o falsă candoare.

Fața lui Stratmore exterioriza concentrarea intelectului său pus într-o situație de luptă:

— Ei, cred că un omagiu adus firmei King's Voice pentru sprijinul acordat tinerilor muzicieni ar fi corect...

— Aveți dreptate, domnule Stratmore, a spus Roger serios. În timp ce majoritatea adulților şi autoritățile civile şi religioase ignoră sau detestă rockul, anumiți mari industriaşi au descoperit virtuțile acestei muzici. Este propensiunea aducerii miliardelor de dolari oamenilor de afaceri ce se înghesuie spre aceste manifestări, bani pe care îi canalizează înspre obținerea de profituri şi mai substanțiale. Industria discului şi a spectacolului, comerțul, marile întreprinderi, precum şi anumiți rockeri obțin de aici mari avantaje.

Figura lui Stratmore s-a alungit.

— Presupun că nu este de dorit să insistăm prea mult asupra profiturilor realizate de marea finanță...

— Cea mai bună soluție este de a mă scoate pe uşa din spate, a propus Roger. Descurcați-vă dvs. cu ziariştii!

Dosar 326 Roger Osborne Grupul Osborne

Domnule,

Paginile 383-385 ale manuscrisului Dillon, pe care vi le prezentăm, aruncă o lumină inedită asupra atmosferei care se tensiona în cadrul grupului Roger Osborne în perioada dezastruoasei decizii luate de Harold Dexter de a rupe legăturile cu corporația noastră şi de a căuta o alianță cu Yazuka.

Trebuie să recunosc că manevra a fost executată cu o răbdare şi o viclenie care ne-au surprins. Consiliul nostru de administrație a primit cu stupoare raportul meu privitor la situația lui Dexter. Harold Dexter şi-a exprimat în două rânduri nemulțumirea cu privire la împărțirea beneficiilor ce ar fi avantajat corporația noastră în detrimentul corporației sale.

El considera, tn piua, că pierderea a 900 milioane de dolari pe care a suferit-o după eşecul Ol'A lansai împotriva consorțiului NTM era datorată tn parte reținerii noastre de a interveni în favoarea sa, atunci când Sunderland Corporation — calul alb — a luat apărarea lui NTM. În realitate, noi am avut intenția de a-l slăbi, pentru a-l înghiți apoi fără probleme. Un joc dublu, cu urmări înşelătoare, pe care le cunoaştem foarte bine.

Când Dexter a semnat acordul cu Nippon Sun, noi nu ştiam că această companie multinațională era legată de Yazuka. Eram numai informați că băncile lui Jushi Nakamura albeau banii acestei organizații underground. Asta nu este însă o excepție. Practic, toate marile corporații financiare din Occident acceptă înălbirea. Eliminarea lui Samuel Goldbloom, ce a renunțat fără să protesteze la drepturile sale asupra contractului cu grupul Osborne, ar fi trebuit să ne deschidă ochii. Dexter, singur, nu ar fi dispus de mijloace de presiune eficace pentru a-l determina pe Goldbloom — un încăpățânat — să se retragă cu înțelepciune, fără să facă valuri. Dar Yazuka le avea. Iar Goldcrest a înțeles mesajul. Roger Osborne joacă — fără ştirea lui — rolul calului troian introdus în citadela rock. Aceste formații muzicale uriaşe ce traversează frontierele în toate sensurile, cu uşurința apei ce traversează pereții-filtre ai intestinelor, ne oferă oportunități formidabile, avantaje incalculabile. Discurile şi spectacolele ocultează fața nevăzută a lunii.

Îndepărtându-se de noi, Dexter ne-a privat de un atu — asul numit Roger

Osborne. O dublă lovitură ce solicită o pedeapsă exemplară. Între noi şi Dexter s-a declarat război. Asta înseamnă că ofensiva noastră trebuie să aibă ca obiectiv şi pe Yazuka. Un război subteran, sub acoperirea calmului, destinat să înşele nu numai lumea exterioară, dar şi formaţia muzicală a lui Osborne. Grupul lui rămâne o miză însemnată. Trebuie să-l recuperăm.

Vor exista şi victime. Este indispensabil. În caz de eşec, grupul trebuie distrus. Va fi dificil de găsit un talent capabil să egaleze strălucirea, atracţia pe care Osborne o exercită asupra maselor. Dar nimeni nu este de neînlocuit. Amintiţi-vă de Elvis! Unicul! Regele! Monopolul lui a fost spart ulterior de o avalanşă de genii. Iar cortegiul lor continuă şi azi. Geniile colcăie ca puricii pe un câine cu blana deasă. Rockul generează genii.

Vă rog să mă scuzaţi, domnule, pentru această explozie elegiacă. Rockul este contagios. Fie îl adori, fie îl deteşti. Nu există aici decât alb sau negru. Griul nu există.

Dacă voi primi ordinul de a-l elimina pe Osborne, îl voi executa fără ezitare. Dar după execuţie, voi asculta unul din discurile lui.

Vă rog să primiţi, domnule, expresia devotamentului meu neţărmurit.

Jarvis Penrose

P.S. Harold Dexter a început deja să îndepărteze de grup personalul tehnic şi gărzile de corp care nu-i inspiră încredere. A infiltra oamenii noştri ar fi o întreprindere extrem de dificilă. Oamenii lui Yakuza îşi cunosc bine meseria. A discerne suspecţii este una din specialităţile lor.

*J.P.*Încă de la început, colaborarea dintre King's Voice şi Nippon Sun se dovedea avantajoasă pentru toate părţile, cu excepţia lui Roger şi a băieţilor, care au manifestat o uşoară reticenţă. Muncitori neobosiţi şi fără odihnă, japonezii au pus tehnologia în sprijinul ameliorării randamentului grupului. Domnul Nakamura a furnizat un studio transportabil, pentru a permite muzicienilor să înregistreze cântecele chiar în timpul turneelor. Condiţii confortabile, mijloace tehnice perfecte, personal înalt calificat... în ochii lui Roger şi a colegilor lui, compoziţia — plăcută prin definiţie căci implica inspiraţie, exaltare, entuziasm

— a luat semnificația unei adevărate corvezi, a unei munci penibile, impuse din afară. Nakamura a multiplicat efectele speciale, ca şi cum ar fi vrut să eclipseze faimosul concert „Harmony" prezentat la Tokyo de către Marc Cerrone. El a înecat muzica într-o feerie orbitoare ce voia să fure vedeta spectacolului. Dexter, avertizat de către Mark Schweize, a trebuit să intervină pentru a modera ardoarea asociatului său japonez. Dar ideile lui Nakamura l-au modelat. El a cumpărat studiourile Intercontinental Pictures, de la Hollywood, şi a ordonat începerea unui film de lungmetraj având ca rol principal pe Roger Osborne. Scenarişti experimentați au trebuit să-şi stoarcă mintea, ca strugurii pe o presă, pentru a secreta cele mai bune idei caro, transformate în producții cinematografice, să aducă pe un platou de platină multe sute de milioane de dolari. Regizorul desemnat pentru a realiza această operă de excepție era celebrul John Mantegna, care încercase deja să-l recruteze pe Roger — în perioada în care urma şcoala elvețiană — cu scopul de a-l lansa într-o superproducție muzicală. Judecătorul Osborne redusese la neant acest proiect. Astăzi opoziția lui nu mai exista. Banii fiului său i-au evitat falimentul. După aceea, domnul Nakamura a constatat că elementul feminin nu era îndeajuns de reprezentativ în spectacol. Pentru a restabili strălucirea grupului, el a propus concursul a patru tinere fete — alese dintre modelele sale cele mai bine plătite — care dansau şi cântau minunat, pentru a întări trioul de coriste ce acompania grupul. Aceste candidate puteau contribui la crearea unei aure de glamour ce lipsea grupului.

— Grupul Osborne nu este o casă de modă, a obiectat Mark. De ce să nu facă şi stiptease, pentru a inflama senzualitatea fanilor? Să adăugăm scene de un erotism violent susceptibil să eclipseze gloria Madonnei! Apoi să presărăm sămânța discordiei printre tinerii muzicieni! Să infiltrăm diavolul în jupon de dantelă in sânul Edenului nostru!

— Calm! Calm!, a exclamat Stratmore. Tu vorbeşti ca un macho, licențiat al celei mai dure şcoli antifeministe. Gata cu glumele! Domnul Dexter este prins între dorința de a se face agreabil noului său partener, ce aduce afacerii o întărire de un

miliard de dolari, şi mânia Myrei care se opune invaziei acestor frumoase şi tinere fete în domeniul rezervat ei. Ştii prea bine la ce fac aluzie.

— Sexul şi afacerile nu fac un bun menaj! Stratmore a izbucnit în râs:

— Numai dacă nu e vorba de un gigolo. Acordul dintre cumpărătoare şi cel cumpărat se dovedeşte adesea folositor pentru ambele părți.

— Nu-l văd pe Roger în pielea unui gigolo.Este ființa cea mai îndrăgostită de independență pe care am văzut-o vreodată, a spus Mark cu convingere.

— Şi fetele recomandate de Nakamura?

— Voi încerca să-l conving pe Roger să le accepte.

Turneul european se derula în circuit închis. Pornit la Paris, va lua sfârşit tot la Paris. Grupul parcurgea oraş după oraş. Această viață aparent colorată, plină de agitație şi de zgomot, se pierdea pe calea unei rutine devenite exasperantă. Pentru a se elibera din acest laț, orice mijloc era bun. Băieții se dedau unor excese obişnuite de altfel tuturor grupurilor ce au cucerit gloria. La Viena, Danny a aruncat un aparat TV pe fereastra camerei hotelului. Din fericire, din cauza orei târzii, nu erau trecători. Dând dovadă de o mare ingeniozitate, Bruce a introdus la el în cameră, fără ştirea lui Jason, un băiat cu moravuri speciale. După câteva ore de înțelegere perfectă, ei s-au certat, la răsărit, dintr-un motiv neînsemnat. Au făcut o asemenea gălăgie, încât gărzile de corp au trebuit să intervină în forță pentru a-i separa. Cu strângere de inimă, Stratmore a trebuit să plătească mobilele distruse. Acest incident s-a petrecut la Berlin. La Varşovia, Lou a devastat la rândul lui camera pe care o ocupa, dar din motive diferite. De câtva timp, drogurile tari pe care le consuma în cantități tot mai mari i-au provocat necazuri. Avea viziuni, halucinații, după spusa lui Mark. Şobolani apăreau din pereți, tarantule ieşeau de sub pat şi se cățărau pe corpul lui. Şi-a sfâşiat hainele şi a aruncat spre păianjeni cu toate obiectele pe care le avea la îndemână. În ziua următoare, a uitat delirul din starea de veghe şi a cântat la baterie cu mult farmec. Dennis adora pocherul. Găsea mereu parteneri amatori să manevreze cărțile, căci în general pierdea sume mari. Roger a participat la câteva partide, pentru

că îi plăcea să joace, dar a abandonat pockerul atunci când a constatat că masa verde îl făcea să piardă prea mult timp.

La Budapesta, doi membri ai grupului beți au angajat un furios meci de *catch as catch can* în camera lui Jimmy. Ca de obicei mobilele s-au făcut țăndări. La Bucureşti, Roger, amețit de câteva pahare de şampanie, a urcat pe balustrada terasei superioare a hotelului Intercontinental şi, inspirat de exemplul lui Morrison, a făcut nişte evoluții în apropierea golului ce se deschidea în stânga sa. Cu vârfurile degetelor, el trimitea bezele camarazilor şi membrilor grupului ce-l priveau speriați, aşteptându-i căderea în hăul nopții traversate de lumini fixe sau mişcătoare. A coborât în cele din urmă valid, salvat de o stinghie improvizată, şi a declarat râzând:

— Ce exaltare splendidă! Sfidarea atracției gravitaționale! Combaterea absolutului!

Ca să-i facă plăcere, directorul hotelului a pus la dispoziția sa o piscină situată pe acoperiş şi luminată feeric la ora trei din noapte. Cu această ocazie, cele patru fete trimise de Nakamura, răpitor de frumoase, seducătoare şi foarte sexi, au fost cu plăcere primite de băieți şi cu o contrarietate abia ascunsă de cele trei coriste prezente deja. Înalte, „intrusele", deşi adolescente, atingeau un metru optzeci. Din fericire, majoritatea muzicienilor, inclusiv Roger, le depăşeau cu câțiva centimetri.

— Sunt foarte decorative, a recunoscut Mark. Chiar dacă nu este nevoie. Vor atrage toate privirile în dauna grupului. Dar trebuie să se acomodeze cu ceilalți.

Fiecare fată, fusese informat Mark, câştiga 5 milioane de dolari pe an. Muzicienii din grup, cu excepția lui Roger, atingeau circa patru milioane. Dansatorii primeau mai puțin de un milion. Diferențele de tratament, odată dezvăluite, au dus la scrâşnituri din dinți. Banii primiți de Roger se ridicau la cifre astronomice, dar asta nu mai uimea pe nimeni, căci era sufletul grupului şi toată lumea se învârtea în jurul lui.

Pentru a sărbători pe noii recruți, s-au desfăcut şampaniile.Recepția neaşteptată s-a transformat într-o beție orgiastică. Adolescenții au consumat alcool în cantități industriale, fără ca cineva să îndrăznească să-i împiedice. Libertatea,

bunăstarea lor depindeau de succesul turneului. Că ei se autodistrug? Nu mai interesa pe nimeni. Înlocuitori atinşi de talent se puteau găsi foarte uşor. Dificultatea consta în eforturile pe care căutătorii de vedete trebuiau să le depună pentru a-i impune publicului, în general capricios. Atâta vreme cât strălucea, steaua era adulată, menajată, răsfățată. În schimb, trebuia să răspândească o lumină orbitoare, o căldură intensă, chiar şi cu riscul de a-şi irosi viața. Dar miza înclina balanța. Dintre cele patru modele, o roşcată unduitoare, suplă, încântătoare, cu un pahar de şampanie în mână, s-a apropiat de Roger. Mark supraveghea de departe scena.

Tot ce atingea Roger îl interesa în gradul cel mai înalt. Fata i-a surâs. Un surâs care ar fi impresionat şi inima cea mai dură.

— Eu sunt Kimberley. Nu vă mai amintiți de mine?

Roger şi-a plimbat privirea pe fața luminoasă, pe gât, pe sânii care tresăltau sub pânza rochiei sale chinezeşti. Apoi a urmărit curba şoldurilor strânse, de băiat, şi linia perfectă a gambelor atât de lungi încât lăsau impresia că se termină sub sâni.

— Sunt încântat, Kimberley. Ne-am mai întâlnit undeva?

— Am făcut dragoste la Monteleone... Roger a râs:

— Această alegere demonstrează că am un gust fin.

— Dumneavoastră planați pe înălțimi de vis prea abstracte ca să vă mai amintiți de fata goală care vă lega, prin intermediul corpului ei, de măruntaiele pământului...

— Văd că sunteți o poetă!

— În anumite momente... Evident, această întâlnire accidentală...

— Aş spune carnală....

— Carnală, dacă preferați... nu înseamnă că trebuie să se repete...

— Atunci de ce mi-ați reamintit de ea?

— O experiență printre altele... Uitați-o!

Şi-a mişcat uşor gâtul, în semn de salut schițat, apoi s-a îndepărat. Mark a venit apoi la interpret:

— Ce voia fata asta?, a întrebat el cu o curiozitate ironică.

— Kimberley, se numeşte Kimberley. A asistat la unul din concertele mele...

— Presupun că ți-a cerut un autograf....

— Nu.

— Mai mult decât atât?

Roger l-a privit interogator. Tonul amar al lui Mark l-a surprins. Era oare gelos? Pentru prima dată şi-a pus această întrebare. Regizorul a schimbat subiectul:

— Hai să bem un pahar de şampanie! Exhibiția ta pe balustrada hotelului m-a agitat puțin.

— Doar puțin?, a întrebat Roger pentru a-l tachina.

— Este adevărat! „Puțin" nu exprimă exact emoția pe care am simțit-o...

— Nu voi mai repeta acea experiență! Îți promit!

La Moscova, în marele hol, cu plafonul încărcat de o poleială veştejită, al hotelului, Roger s-a întâlnit cu mama sa. Îmbrăcată în alb, de o eleganță supremă, persoana sa alinia distincția aristocratică şi grația dansatoarei. Margaret de Lusignan parcă nu avea vârstă. Nici cel mai bun fizionomist nu ar fi putut preciza dacă ea a împlinit treizeci de ani sau cincizeci. Avea fața imobilă, aproape rigidă, a unei zeițe antice sculptate în marmură. Gura sa cu curbe uşor rotunjite schița umbra unui surâs. Pentru cei avizați, acest semn de expansiune reprezenta un summum niciodată depăşit. O dansatoare trebuie să-şi exprime sentimentele prin mişcările corpului, ale brațelor, ale picioarelor, niciodată prin ale feței. Ea s-a oprit în fața fiului său şi l-a privit cu o admirație incredulă:

— Tu eşti, Roger? Nu-mi vine să cred... Eşti atât de frumos şi de mare... În ochii mei ai rămas acelaşi mic băiat pe care îl mângâiam... cu mulți ani în urmă...

Margaret l-a îmbrățişat, apropiindu-şi simbolic obrajii de ai lui pentru a nu-şi strica machiajul.

— Sper că ai primit telegramele mele de felicitare. Ți-am urmărit cariera cu o plăcere maximă. Rezultatele şcolare, concertele de le Brighton, Wembley, Paris.... Am toate discurile, casetele video, criticile.... Nu mi-ai răspuns niciodată...

Vocea lui Margaret exprima toată tandrețea pe care fața sa da marmură refuza să o exteriorizeze.

— Am încercat să te întâlnesc, dar nu am reuşit niciodată. Erați mereu în turneu.

Margaret a oftat cu o tristețe teatrală.

— Pentru a-mi menține trupa în viață, sunt obligată să alerg prin toată lumea pentru cucerirea spectatorilor. Am nevoie de o sută de reprezentări înaintea unei săli pline ca să fac o sută de mii de spectatori pe care tu îi obții la un singur concert. În zilele noastre, Nijinski, pentru a se afirma, ar trebui să fie admis ca dansator în trupa lui Michael Jackson... da, de ce nu printre ai tăi?... tu eşti şi un bun, un foarte bun dansator... Aş fi preferat să practic dansul clasic... În orice caz, cred că ai moştenit talentul meu.... îmi închipui nefericirea tatălui tău... El are concepții prea burgheze.... îl deplâng....

Margaret a remarcat gărzile de corp ce-l escortau pe fiul ei. Se țineau destul de departe pentru a nu avea aerul că ascultă discuția purtată de Roger cu mama sa, dar la o distanță care le permitea să intervină dacă se profila vreo primejdie.

— Nu te agasează aceşti indivizi cu mutre de spânzurătoare?

— Este imposibil să scap de supravegherea lor. Măsuri de securitate, se spune. Adesea, am impresia că am devenit un fel de canar închis într-o colivie. Este prețul pentru avantajele oferite de notorietate.

Roger a invitat-o să cineze în apartamentul lui. Întrarea în restaurantul hotelului ar fi dus la provocarea unei minirevoluții. Aşezați la o masă pătrată, aproape de fereastră, aveau toată Moscova la picioare. Serviciul era plăcut, iar mâncarea bine preparată. Numai apetitul le mai lipsea. Emoționată, a mângâiat cu degetele sale subțiri mâna lui Roger şi i-a vorbit cu o căldură care l-a impresionat:

— Când erai mic îmi închipuiam că vei fi cândva un muzician şi un poet...

-Muzician... poate, dar poet, nu. Îmi scriu cuvintele cântecelor. Asta este tot. Morrison era un poet! Un poet înnăscut! Dorința mea secretă este să scriu un roman. Dar scrisul cere timp, iar eu, din nefericire, nu am timp. Multe fraze îmi trec prin minte, fraze bine elaborate pe care mi le notez într-un carnețel. Sper să le pot utiliza cândva. Jim Morrison broda fraze pe care le închidea într-un caiet...

— Nu cred că Morrison este un bun exemplu pentru tine... Reproşul trist reflectat în ochii lui Roger a tulburat-o.

— Nu aş vrea să vă contrariez visele... Vergiliu l-a ghidat pe Dante pe şantierele Infernului... Morrison îți dirijează paşii printre stele... O plimbare care nu este la îndemâna muritorilor... Oare am ghicit?

Margaret a gustat din somonul afumat şi din caviarul Beluga. Roger s-a mulțumit cu un platou simplu: paste cu brânză.

— Italienii nu concep ca pastele să fie însoțite de sos tomat. A le presăra cu brânză echivalează pentru ei cu o erezie, a spus Margaret cu convingere.

Roger a surâs amuzat.

— Înainte de succesul care-i permitea să aleagă platourile cele mai fine din marile restaurante, Perl, interpretul grupului Love-Hate, a declarat cu o candoare impresionantă, că în urmă cu cinci ani nu mânca decât macaroane cu brânză şi că şi-a păstrat aceleaşi țoale timp de şase luni. Deborda de talent. I s-a reproşat că este prea punk. Mie mi s-a reproşat că sunt prea glam. Oamenii s-au înşelat deopotrivă asupra lui, cât şi asupra mea. Gustul comun pentru pastele cu brânză ne apropie.

Uşa s-a deschis şi Mark a intrat val-vârtej. Părea într-o mare agitație. Şi-a cerut iertare pentru întreruperea intempestivă şi a adăugat:

— Dennis era gata să-şi piardă viața ca urmare a unei supradoze. Un medic l-a salvat *in extremis*. Dacă posezi cumva cea mai mică cantitate de droguri, aruncă-le repede în closet. Riscăm o descindere a poliției. Stratmore face în toate felurile! Se teme de un scandal care ar putea păta imaginea noastră în afară.

Stratmore se precipită la rândul lui după Mark. Era mai livid decât vampirii lui Polanski şi Coppola. Mânia îl înnebunea.

— Din fericire, acest imbecil de Dennis nu a căzut printre pomii din Singapore. La ora actuală am fi fost cu toții puşi sub gratii.

Margaret de Lusignan îl studia cu un aer placid. În lumea teatrului astfel de incidente erau monedă curentă. Roger a crezut că vede în ochii lui Mark un licăr de ironie.

Grupul reveni la Londra după ce a trecut cu mare succes o probă foarte grea. Primul turneu internațional a ridicat în slăvi reputația sa, a activat vânzarea discurilor şi a casetelor video. Înstalarea studiourilor mobile de înregistrare i-a

permis lui Roger să creeze câteva cântece pentru noul album. Pentru a calma curiozitatea ziariştilor, care-i urmăreau toate mişcările, el şi-a restabilit domiciliul la Wilton Crescent. În acest fel, putea pune capăt şi divergenţelor cu tatăl său. Desigur că se evitau în continuare. Walter înnebunea la ideea de a fi utilizat banii fiului său, pentru a plăti bancherii ce-l hărţuiau. Recunoştinţa este o marfă rară. În ce-l priveşte, Roger se ţinea de o parte, căci cunoştea irascibilitatea şi cheful de ceartă al tatălui său.

Annabel se forţa să realizeze un echilibru precar. Cu privire la Roger încerca sentimente complexe: admiraţie, uimire, tulburare — da, tulburare — şi o excitaţie sexuală care se accentua în cursul viselor ei nocturne. Visa la copulaţii dezlănţuite, la situaţii explozive, răpiri, violuri, fuga alături de Roger pentru a scăpa de nişte urmăritori mascaţi. Annabel se agita atât de mult în timpul nopţii, încât îl trezea pe Walter tresărind. Într-o noapte, după un vis foarte emoţionant, ea a deschis ochii şi l-a văzut pe Walter care stătea în capul oaselor şi o privea cu uimire.

— Ai pronunţat numele lui Roger! Oare nu îţi arată respect? Să nu-mi ascunzi adevărul!

Un surâs forţat i s-a desenat pe faţă:

— Am avut un vis straniu. Mă găseam cu tine pe un trotuar, în faţa casei. Roger traversa strada pentru a ne întâlni... Brusc, o maşină s-a precipitat spre el... Atunci l-am strigat....

Putea să-i dezvăluie adevărul? În vis, Roger o poseda. Ajunsă în culmea orgasmului, îi striga numele....

Data plecării la New York — deschiderea turneului american — era deja fixată. Cele patru avioane de transport, ce duceau cele patru scene şi echipamentul, părăsiseră deja Anglia. Roger îşi făcea bagajele şi îşi alegea cărţile şi casetele indispensabile, care vor trebui să-i furnizeze o lectură plăcută şi o documentaţie precisă. În mod paradoxal, marea oboseală pe care o resimţea îi alunga somnul, aşa că pentru a dormi el se umfla de somnifere. Spre deosebire de colegii lui, care păstrau de multe ori până la ziuă pe fetele din grup care le ofereau o noapte de amor, el le trimitea imediat ce apetitul sexual se potolea. Chiar şi

Kimberley a suferit acest tratament. Fetele, rănite în orgoliul lor propriu de acest egoism, îl numeau Narcis, dar continuau să i se ofere, acceptându-i resemnate capriciile.

Tocmai închidea o valiză, când a auzit paşi zgomotoşi ce urcau la etajul lui. Cu ochii tulburați, cu fața lividă, descompusă, Will a intrat în trombă, agitând un ziar pe care l-a aruncat sub ochii lui Roger:

— Citeşte acest articol, a urlat el, arătându-i cu degetul un articol subliniat cu roşu.

Textul relata uimitoarea experiență a unui tânăr turist american, ce fusese spitalizat într-o clinică mexicană ca urmare a unei crize acute de apendicită. A fost operat de urgență şi apoi sechestrat pentru că nu putea achita suma imensă de bani cerută de directorul spitalului, care îşi imagina, din eroare, că are de-a face cu un personaj foarte bogat. După câteva încercări eşuate, tânărul american a reuşit în cele din urmă să fugă, să traverseze frontiera mexicană şi să intre în Statele Unite. A suferit o nouă intervenție chirurgicală, pentru a repara pagubele suferite prin prima operație. S-a constatat cu stupoare că ablațiunea apendicelui bolnav nu a fost operată. Cu această ocazie s-a aflat că americanul este seropozitiv, căci mexicanii i-au administrat o perfuzie cu sânge infestat.

Roger a aruncat o privire interogativă prietenului său.

— Şi care este problema?

Will şi-a strâns pumnii cu o disperare neputincioasă.

— În clinica asta am fost operat după accidentul de maşină. Roger a înțeles durerea lui Will. A încercat să-l calmeze:

— Asta nu înseamnă că ți-au aplicat acelaşi tratament.

— Sunt sigur că m-au infectat. I-am arătat acest articol tatălui meu care, ca şi tine, mi-a spus să nu mă îngrijorez. Dar mi-am dat seama că era tulburat. A cedat insistenței mele şi a dispus să fac analize de sânge. Clinica lui are un laborator bine utilat. Voi primi rezultatele mâine... Mi-e frică, Roger... Mi-e frică... Aş fi vrut atât de mult să te însoțesc în America...

— Sunt sigur, Will, că temerile tale nu sunt fondate. Vom zbura împreună spre New York. Vei vedea... VOM ZBURA ÎMPREUNĂ!...

Roger se înşela. Will nu l-a însoțit în America. Tragedia lui Will a avut efectul unei lovituri teribile asupra tuturor membrilor formației. Roger a plâns în hohote. Un capitol al vieții lui luase sfârşit. Un sfârşit pe care îl simțea amar, acru, angoasant. Aşteptase această călătorie cu plăcerea anticipată a unui copil care aşteaptă un pom de Crăciun plin cu ornamente strălucitoare şi cu jucării dătătoare de vise... drogurile copilăriei...

Cu flacăra bucuriei stinse, cu orizontul umbrit de nori amenințători şi moartea ce rodea totul în jurul lui, i s-a tăiat plăcerea de a trăi. Marea doamnă în negru îl înconjura cu o grație celestă, pentru a-i reaminti că într-o zi, mai mult sau puțin îndepărtată, ea se va prezenta la întâlnirea fixată încă din clipa venirii lui pe lume. Robert de Fontevrault, verişorul lui, luat de SIDA, Eric, copilul martir ce se legăna la capătul unei funii, Bob Hutton ucis de o supradoza, Jim Robbins dispărut într-o catastrofă aeriană...

În timpul zborului spre New York, oraşul fantasmelor lui ciclopiene, Roger a păstrat o linişte încăpățânată. Prăvălit într-un fotoliu, cu bărbia în piept, el mângâia cu un gest mecanic capul lui Doris, care-l privea cu ochii ei inteligenți, înțelegători... Contrar concepțiilor simpliste, obtuze, ce neagă animalelor existența unui suflet, ea poseda calități superioare aşa-ziselor valori umane...

Roger voia de multă vreme să cunoască New Yorkul, acest oraş prodigios care crea şi ruina reputației cu indiferența rece a zeilor. Stratmore îl prevenise că va fi primit în triumf, că trebuie să se dovedească agreabil mulțimii, să răspundă amabil ziariştilor avizi de interviuri. Roger s-a abținut cu greu să-i răspundă că se lipsea de sfaturile sale. Singurul motiv de mulțumire era legat de permisiunea de a o păstra pe Doris alături pe toată durata călătoriei. Avionul, un Boeing 427 închiriat de Nippon Sun, o scutea pe cățeluşă de a traversa oceanul închisă într-o cuşcă rezervată câinilor, regulă strict respectată pe cursele de pasageri.

Câteva sute de fani salutaseră plecarea lui Roger, ambasador itinerant al rockului britanic. Clanul Huntington s-a abținut să asiste la aşa ceva. Au acceptat cu o condescendență jenantă statutul de celebritate dobândit de Roger şi-i invidiau

milioanele, cu atât mai mult cu cât prosperitatea contelui, venerabilul şef al familiei, se prăbuşise.

Imaginea şi zgomotul turboreactorului erau gravate în toate memoriile. Avionul ce aluneca cu uşurință pe pistă şi-a ridicat nasul, s-a detaşat de sol şi după ce şi-a introdus trenul de aterizare, a înfruntat vastele spații însorite ale cerului.

A plana deasupra Atlanticului era pentru Roger o experiență nouă. Neglijat de tatăl său, călătoriile lui se reduseseră la nişte deplasări forțate între şcoala din Elveția şi Anglia şi rarele vizite făcute părinților din Franța. Nu a cunoscut niciodată încântarea vacanțelor savurate în compania lui Walter sau

Margaret. La impresiile puternice pe care această călătorie aeriană intercontinentală i le inspira, se adăugau şocul provocat pe drama lui Will şi aşteptarea primului contact cu tânărul public american ce face şi desface idoli...

Avionul zbura între albastrul auriu al cerului şi albastrul verde al oceanului, când o stewardesă surâzătoare i-a adus lui Roger un mesaj transmis prin satelit şi înregistrat pe bandă magnetică.

Vocea Myrei Dexter se făcu auzită: „Aş fi vrut să fiu prezentă la îmbarcarea ta înaintea fastului care te aşteaptă în Statele Unite, dar un ambuteiaj pe autostradă, puțin înainte de Heathrow, m-a împiedicat să te întâlnesc pentru a-ți transmite tot binele pe care ți-l doresc. Sper să te revăd la sfârşitul unuia din concerte, în timp ce stadionul se zguduie de tunetele aplauzelor. Vom serba triumful tău, devenit pentru tine o simplă obişnuință, golind o cupă de *Don Perignon"* Stewardesa îşi unduia corpul cu grația unei dansatoare.

— Sunt foarte fericită să vă servesc, domnule Osborne, a spus ea pe un ton ce promitea toate comorile pe care le deținea.

Ea îl adora pe River Phoenix, care la douăzeci de ani avea aerul unui adolescent de şaisprezece şi se înclina idolatru înaintea lui Roger care la şaisprezece ani avea aerul unui tânăr de douăzeci. Cu fruntea întunecată, cu ochii trişti, buzele strânse, expresia de amărăciune ce marca fața lui Roger îl făcea şi mai seducător, şi mai vulnerabil.

Kimberley a intrat în cabină şi a privit cu ură pe târfa care îndrăznea să-i

invadeze teritoriul. Ea avea în vedere într-un viitor apropiat un mariaj care să încoroneze idila cu Roger. Lucra la asta cu răbdare, înarmată cu o viclenie experimentată. Kimberley nu ştia că pentru Roger mariaj rimează cu miraj.

— Se spune că SIDA a fost importată în America de către un frumos stewart, a spus ea fără vreo introducere.

— Şi a fost răspândită de către dansatoare, a ripostat stewardesa.

Fraze înveninate care au destins pentru o clipă fruntea lui Roger.

Dosar 326 Roger Osborne Grupul Osborne

Strict confidențial

Domnule,

Vă trimitem ultimul fragment al manuscrisului Dillon, pe care l-am obținut în fotocopie.

Scriitorul şi-a părăsit domiciliul fără să anunțe pe cineva. Unii oameni de litere englezi au obiceiul să părăsească din când în când Londra, pentru a continua munca în singurătatea plăcută de la țară sau de la țărmul mării.

Dillon a dispărut ca un marțian ce se deplasează cu o farfurie zburătoare. Vă rog să-mi scuzați această expresie într-un raport profesional, dar ea reflectă surpriza noastră. Vă putem asigura, domnule, că îl vom regăsi.

El a avut patru întâlniri cu Roger Osborne, două la domiciliul său, două într-un bar din Notting Hill. Domnul Osborne are un fel de fixație pentru acest cartier, teren al începuturilor lui în muzica rock. Discuțiile au vizat cariera muzicală şi unele fricțiuni intervenite între membrii grupului. O supradoza a fost gata să pună punct vieții chitaristului Dennis Cameron. Încidentul a reținut atenția noastră.

Indiscutabil, Osborne este o piesă importantă în jocul angajat de către Harold Dexter împotriva corporației noastre. Lichidarea sa ar complica situația lui Dexter. Înainte de a acționa, aştept ordinele dvs. Primul vicepreşedinte mi-a transmis instrucțiunile dvs. cu privire la infiltrarea grupului Osborne. Operația va fi executată în cele mai mici detalii, deşi comportă multe dificultăți. Stratmore se arată foarte vigilent atunci când e vorba de recrutarea de personal pentru întreprinderile, centralele, organismele şi formațiile-cheie.

Domnule,

Conform dispozițiilor pe care le-ați dat, noi am accelerat formarea dosarelor pentru toate persoanle care au continuat să acorde susținere lui Harold Dexter, după separarea sa de corporația noastră: oameni politici, bancheri, magistrați, oameni de afaceri, polițiști.

Suntem infiltrați în sistemul informatic al mai multor bănci. Operațiunile noastre, executate în umbră, şi operațiile financiare executate la lumina zilei, puse în perfectă concordanță, au permis corporației noastre să împiedice loviturile vicontelui Gresterforth, unchiul lui Roger Osborne. Banca Gresterforth finanțează enorma întreprindere imobiliară a contelui Huntington. Căderea lui Gresterforth a antrenat ruina familiei Huntington şi a lui Walter Osborne. Culmea ironiei, judecătorul a fost salvat de milioanele fiului său.

Ideea vicepreşedintelui de a recupera grupul Osborne prin intermediul profesorului Davenport, creatorul formației Happy Ones, ce şi-ar revendica paternitatea, nu mi se pare realizabilă. Pentru a ajunge aici, ar trebui analizate măsuri mai drastice. O soluție radicală. Trebuie lovit capul! Harold Dexter, în persoană!

Vă rog să primiți, domnule, expresia devotamentului şi a respectului meu.

Jarvis Penrose

Roger a observat nişte situații uimitoare. Biletele de la concertele sale erau vândute cu câteva săptămâni în avans. Cu toate acestea, în seara spectacolului, mii de fani se înghesuiau la intrarea în stadion, cumpărau bilete de pe piața neagră, de cinci ori mai scumpe, apoi invadau gradenele, aproape goale. Şocat, i-a comunicat lui Mark constatările lui şi a adăugat că vrea să-i vorbească lui Stratmore despre ceea ce el considera că este o neregulă. Roger remarcase de asemenea nişte necunoscuți care intrau în culise, fără a fi împiedicați de serviciul de ordine. „Au față de dealeri. Este dubios..." Răspunsul lui Mark l-a surprins:

— Să-l informezi pe Stratmore? În niciun caz! Jim Robbins, prietenul tău, a făcut aceleaşi observații. Puțin după aceea, a dispărut!

— Cred că glumeşti!

Sprijiniți de tejgheaua barului, beau Canada Dry cu gheață, servită în pahare

învăluite în abur. Zgomotul clienților din stabilimentul cu pereții decorați cu lambriuri de stejar îi forțau pe Roger şi prietenul lui să ridice vocea.

— Când ne jucăm de-a v-ați ascunselea cu doamna în negru, nu am chef de glume, a spus Mark. Păstrează-ți descoperirea în cele mai adânci găuri ale subconştientului tău. Uită tot! înțelegi?

— De felul meu, sunt un încăpățânat, Mark.

— Asta înseamnă un cap de catâr!

— Ce expresie banală! Trebuie să-ți şlefuieşti limbajul!

— Vrei deci să afli adevărul! Chiar dacă este periculos! Foarte periculos!

— Mark, mi-ai ațâțat curiozitatea!

Mark a aruncat o privire suspicioasă de jur-împrejur, apoi a spus încet pentru a nu fi auzit de vreo ureche indiscretă:

— Din fericire, tu tocmai ai atacat acest subiect în afara camerei tale de la hotel, unde nişte specialişti ți-au instalat microfoane. Orice cuvânt pe care îl pronunți, orice zgomot pe care îl faci sunt înregistrate!

— Ne se poate!, a exclamat Roger râzând. Atunci, țipetele de plăcere ale lui Kimberley, atunci când i-o trag, trebuie să le fi mângâiat urechile...

Regizorul a ignorat această întrerupere:

— Ceea ce tu tocmai ai văzut nu este decât partea vizibilă a aisbergului. O parte infimă. Pentru a înțelege amploarea acestui fenomen, imaginează-ți un stadion de 100 000 de locuri. Agenții vând cam 25 000 de bilete, apoi anunță că toate biletele sunt epuizate. Pentru cele 75 000 de bilete rămase, o sumă corespunzătoare este vărsată în case. Acesta este banul murdar, care este albit instantaneu. Rămân deci 75 000 de bilete libere care sunt distribuite pe piața neagră, cu 200, 300 sau 500 la sută beneficiu. Fiscul primeşte taxele pentru banii albiți, dar nu primeşte nimic din banii câştigați pe piața neagră, ce sunt dirijați spre alte operații bancare, pentru a intra la rândul lor în circuitul normal.

Stupefiat, Roger a făcut ochii mari şi a căscat gura:

— Este un scenariu incredibil! Asta înseamnă că eu lucrez pentru mafie, ca Frank Sinatra...

— Nu! În niciun caz! Tu lucrezi pentru o corporație perfect onorabilă! Finanțată la rândul ei de bănci foare importante, şi ele

de o onorabilitate perfectă. Cel puțin în aparență. Mafioții sicilieni, majoritatea lor inculți sau intelectuali ratați, au adoptat această cale pentru a deveni bogați şi a dispune de o putere discreționară. Traficul de droguri, răpirile, teroarea, furturile aduc nişte beneficii uriaşe. Dar ei nu pot să le justifice, pentru a face achiziții, terenuri, întreprinderi, comerț legal, imobile etc. Este vorba despre bani murdari care trebuie albiți. Astfel, ei corup bancheri, miniştri, polițişti, magistrați, pe care îi plătesc scump, foarte scump. În acest fel, îşi cumpără o relativă impunitate şi obțin banii proprii. La nivelul mafioților, viața este foarte dură. Îşi împart prada, pun stăpânire pe un teritoriu, intră în rivalitate... bănuitori, brutali, aroganți, se ucid între ei pentru cea mai mică neînțelegere. În schimb, noii lor stăpâni, bancherii, trăiesc ca nişte prinți, manevrând banul crimei. În Bolivia, Pablo Escobar este disperat deoarece şobolanii îi distrug baloții cu dolari. El are nevoie de ajutorul bancherilor, înainte ca micii rozători să nu-i distrugă comoara. Este obligat să accepte condițiile marii finanțe, singurii capabili să le dea parfumul de virtute care le lipseşte. Dragă Roger, am ajuns aproape să-i deplâng pe traficații de droguri, care înfruntă toate pericolele, pe micii dealeri vânați de poliție, pe transportatorii clandestini de cocaină şi de opium închis în prezervative sau introdus în intestinele lor în timp ce prinții finanței, patronii companiilor multinaționale, miniştrii şi într-o anumită măsură polițiştii îşi umplu burta cu toată impunitatea. Aceste înalte personaje cu guler alb nu sunt mai puțin criminale decât traficații ce ucid cu mâinile lor.

— Iar Dexter?

— Alianța sa cu Nakamura este semnificativă. Toată lumea ştie că Nakamura albeşte banii lui Yazuka, dar, desigur, lipsesc probele. Posedă o rețea de bănci atât de complicată încât este practic imposibil să se urmărească traseele banilor murdari, de la începutul filierei până la imaculare. Atunci când, după mai multe luni de urmărire, agenții DEA au reuşit să implice un bancher cu reputație internațională, el a răspuns cu o inocență perfect jucată: „Dacă am refuza aceşti bani, ar însemna să ruinăm sistemul economic occidental şi marile bănci ce fac

parte din angrenaj." Această masă uriaşă de dolari ar fi dirijată spre Iran, Libia şi spre toate ţările în care domneşte terorismul religios. Ea umple cuferele dictatorilor care sunt nerăbdători să-şi procure o bombă atomică, pentru a împinge lumea în hăul unui război nuclear. Ruşii nu aşteaptă decât un bun motiv pentru a-şi vinde materialul încă periculos. Bancherii cu pricina primesc, de formă, o severă critică şi o amendă care nu reprezintă decât o cifră nesemnificativă în raport cu beneficiile monstruoase pe care le realizează. Beneficii care simt de departe moartea. Mark şi-a golit paharul.

— Să nu repeţi nimănui ceea ce tocmai ţi-am spus. Este un secret care trebuie păstrat sau uitat. Este în joc viaţa ta.

Roger l-a privit gânditor.

— Aş putea să ştiu sursele informaţiilor? Curiozitatea mea este legitimă! Sunt direct interesat!

— Pentru moment, nu mai pot adăuga nimic!

Roger îşi reaminti de această discuţie, în timp ce Kimberley pregătea un cocktail de fructe şi se plângea fără încetare:

— Sufăr de o cumplită durere de cap! Nu-mi place deloc călătoria cu avionul. Dar mă obligă meseria!

Era felul ei de a atrage atenţia lumii asupra persoanei sale, cu atât mai mult cu cât după un început de idilă foarte promiţătoare cu Roger, ambalat pe atunci, legătura lor s-a dezumflat încet-încet. „Un Narcis impenitent, care se studiază în oglindă chiar şi atunci când mă sărută", a declarat ea indispusă prietenelor. „Patul lui este încadrat de mari oglinzi, pe care toţi directorii de hotel le instalează în camera sa, căci îi cunosc gusturile". „Roger este un rafinat, eu îl înţeleg", a spus cu convingere Jill, care aştepta cu nerăbdare să fie şi ea invitată în acel pat.

Gândurile lui Roger zburau spre alte sfere, îndepărtate, proprii concepţiilor lui familiarizate cu marile spaţii. Nici Kimberley, nici Jill nu aveau acces în grădina lui secretă. Le lăsa la uşa de intrare şi se angaja singur pe aleile viselor. Roger visa chiar şi în stare de veghe, cu ochii deschişi. Compunea atunci cântece, versuri, poeme în proză ce câştigau pentru el o importanţă tot mai mare. Viitorul operelor lui îl angoasa. Se preocupa mai

puțin de persoana sa, supusă creațiilor. Prezența sa umană se ridica la rolul de instrument al fantasmelor sale, care grație spiritului se însuflețeau, își luau zborul și se lansau în mod independent spre asaltul viitorului. După ce va muri, ele vor primi energia lui vitală, eliberată de cușca sa carnală, și îl vor purta printre stele, acolo, în sufletul universului ce exclude miticele paradisuri, câmpiile elizee, Ierusalimul celest, Olimpul, lumea cea mai bună, nirvana, invențiile fabricate de umanitatea impresionată în fața prăpastiei sfârșitului inevitabil pentru cei buni și pentru cei răi, pentru profitori și pentru exploatați. A promite fericirea celestă înseamnă a înșela încrederea nefericiților care abandonează eforturile pentru a-și ameliora existența, așteptând o fericire ipotetică după moarte, promisă de către preoți. Spațiul imaginar pe care cei credincioși — indiferent de credința lor — Îl mobilizează cu personaje mitologice cu diferite nume nu era pentru Roger decât spațiul galactic, fără sfârșit și fără început, marcat de big-bangul ce a creat universul..., un univers care va pieri și va face să strălucească un nou big-bang..., apoi un altul..., și un altul... Iar Terra, pretins centru al lumii, nu va fi decât un grăunte infinitezimal de nisip incandescent înghițit de vreo gaură neagră feroce și aruncat sub o anumită formă de niște factori imprevizibili... *Sic trasit gloria mundi...* Stewardesa surâzătoare a intrat și a anunțat bucuroasă:

— Domnule Osborne, se vede New Yorkul. În câteva minute vom ajunge pe aeroportul Kennedy!

Roger privi prin hublou. Noaptea sosise. O primă decepție îl aștepta: în locul insulei Manhattan, ornată cu mirificul ei colier de zgârie-nori orbitor de lumini, aglomerație de turnuri babei arhimoderne, Roger nu văzu decât o bandă roșiatică de ceață, asemănătoare cu un crocodil uriaș cu măruntaiele luminate, ce se odihnea pe țărmul oceanului. Imperturbabilă, Kimberley savura cocktailul de fructe. În timpul scurtei, dar strălucitei sale cariere de model, ea vizitase, în mod profesional, acest oraș cucerit de lux și strălucire. Stratmore intră brusc, urmat de un ofițer de bord, plin de importanță, și de Mark, impasibil ca un preot budist. Ofițerul aducea o veste bună.

— Câteva mii de fani vă aşteaptă pe aeroport. Numai Beatles şi Rolling Stones, ambasadori ai Angliei, ca şi dvs., s-au bucurat de o asemenea popularitate.

Tânărul ofițer era obişnuit să fie în preajma celebrităților. *Primus inter pares,* Roger beneficia de o aură particulară.

— Dacă avionul va capota la aterizare, spectacolul ar fi de două ori mai interesant, a spus Kimberley.

Stratmore uită de politețea sa obişnuită şi o corectă pe un ton sec:

— Nu îmi plac glumele macabre, domnişoară Maxton!

— Aşa de mult vă e frică de moarte, domnule Stratmore?, susură ea cu o blândețe ironică.

Managerul întrerupse acest duel verbal pentru a se consacra lui Roger:

— Domnule Osborne, un mare număr de ziarişti sunt doritori să vă pună întrebări!

— Cunosc rutina, răspunse el bosumflat.

Avionul trebuia să survoleze în cerc înainte ca turnul de control să-i acorde permisiunea de a ateriza. Odată ce ceața s-a mai risipit, Boeingul a intrat pe pistă fără vreun incident. Roger era obişnuit cu mulțimea în delir. New York a depăşit şi cele mai optimiste aşteptări ale sale. Jim Robbins îi spusese că publicul american este mai *cool* decât cel european. Roger a constatat un fenomen invers. Strigătele de veselie erau sincere, excitante. Un cordon de polițişti îi ținea pe adolescenți în lesă, adolescenți care îi aruncau flori şi îi trimiteau cu vârfurile degetelor bezele pline de dragoste. Fetele aproape că au leşinat de plăcere. Roger a fost condus într-o sală în care era aşteptat de reprezentanții americani ai domnului Dexter şi Nakamura, ziarişti şi critici de rock, conducători de la Madison Square Garden şi viceprimarul oraşului însoțit de întregul său stat major.... Salutări... schimburi de amabilități... complimente...

Printre temenele, domnul Mori Kanai, directorul general al Nippon Inc, ce dorea să-i ofere o primire luxoasă, i-a declarat cu candoare că a închiriat un elicopter pentru a fi condus de la aeroport până pe acoperişul de la Pan Am, pe Strada a cincea, pentru a oferi imaginea magnifică a oraşului cuprins de noapte... O avanpremieră a oraşului situat la

picioarele sale.... Premiera, triumf şi consacrare, va fi sărbătoritã în seara următoare la Madison Square Garden... Domnul Mori Kanai vorbea, vorbea, vorbea.... Mişcările, surâsul stereotip, limbajul colorat îi dădeau aerul unei păpuşi mecanice în mărime naturală. Concluzia discursului său a şters cu o singură mişcare divagațiile lui optimiste... Din nefericire, a spus el, ceața interzice zborul unui elicopter pe deasupra oraşului şi în special pe deasupra Manhattanului. O coliziune cu un zgârie-nori ar fi neplăcută pentru pasageri şi ar pune punct existenței lor. Domnul Osborne va avea la dispoziție un Cadillac Emperor Size, un fel de vagon de mare lux, în care se poate la nevoie face şi baie, pentru a-l conduce pe bulevardele şi străzile din New York.

Reprezentanții lui Harold Dexter îl priveau cu neplăcere pe acest mic japonez ce-l acaparase pe tânărul oaspete de onoare. Apoi ziariştii s-au lansat la atac. Înterviurile colective urmează un ritual care reaminteşte de anchetele polițiştilor. La început sunt întrebări banale, de rutină, pentru a adormi vigilența victimei. Apoi, în partea a doua, întrebări insidioase şi, în ultima parte, agresive. Înstalat la o lungă masă şi încadrat de muzicieni, plictisit de această corvoadă indispensabilă, Roger privea flegmatic pe exponenții presei şi ai televiziunii care îl examinau cu o curiozitate profesională. Se căutau, mental, defectele blindajului său cerebral. Camerele puse pe el îl filmau deja. O femeie tânără, cu buzele subțiri, ce avea o voce tăioasă, deschise focul:

— Se vorbeşte tot mai mult, domnule Osborne, de împrumuturi făcute de rockeri din muzica simfonică. Oare nu e vorba de plagiat?

Roger surâse, emanând mult farmec:

— Nu cred că întrebarea ar trebui pusă în acest fel. Nu este vorba de plagiat. Mai întâi, să lămurim lucrurile. O orchestră simfonică necesită un mare număr de muzicieni, pentru a crea un zid de sunete capabil să se facă auzit până în fundul unei săli de spectacol. Un grup rock, compus din patru persoane, mulțumită mijloacelor electronice, realizează o intensitate, o amplitudine a sunetelor suficientă pentru un public de o sută de mii de spectatori. Un avantaj important în favoarea rockului, dar nu în detrimentul

muzicii clasice. În zilele noastre muzica clasică, în ciuda calităților sale incontestabile, este în cădere liberă. Într-un centru comercial, am văzut compact-discuri cu concertele lui Beethoven, Mozart, Bach sau Haydn soldate cu zece la sută din prețul fabricantului, în timp ce discurile de rock erau vândute la prețul lor întreg. Chitariști de mare calitate, ca Malmsteen, Kee Marceloo, Van Halen sau Jimmy Page reiau adesea teme clasice, fără a-şi atribui însă paternitatea lor. Ei nu fac decât să atragă atenția tinerilor asupra muzicii create de marii compozitori ai lumii care au ilustrat secolele trecute. Vocea extraordinară a lui Pavarotti nu ajunge pentru a realiza acest rol. Publicul lui este compus din adulți şi din persoane în vârstă. Malmsteen interpretează cu o asemenea măiestrie bucăți clasice, încât un critic perplex se întreba dacă avem de-a face cu un şarlatan sau cu un geniu. Reaua voință, ca şi calomnia, seamănă grăunții îndoielii. Aşadar, nu, nu e vorba de plagiat.

— Rockul este reuniunea muzicii clasice şi a jazzului, deopotrivă, pretind anumiți critici. Sau cumva aceste producții muzicale credeți că traversează o criză temporară?, a întrebat un ziarist cu plete argintii.

— La începutul secolului nostru, agonizant la ora actuală, era de bon-ton să recunoşti toate simfoniile, sonatele sau ariile după ce ai ascultat câteva fragmente. Trebuia să ingerezi muzică clasică în cantități industriale pentru a nu fi taxat ca necioplit sau ignorant. Repetiția conduce la saţietate. Ca şi în mariaj. Repetiția forțată ucide iubirea şi o înlocuieşte cu o mecanică fastidioasă. În ce priveşte jazzul, explicația este simplă. După vârsta de aur, anii treizeci şi patruzeci, el a degenerat într-un formalism indigerabil. Connink jr va fi oare capabil să-l facă să iasă din această rutină?

— Domnule Osborne, se spune că nu iubiți muzica rap?

— Este o problemă de gust. Elton John îl detestă. Rapul îmi evocă o recitare plictisitoare din vechile opere lirice. Anumiți interpreți uzează şi abuzează de asta, reducând rațiunea de a fi a muzicii, esențială pentru rock, la un zgomot de fond.

— Conchideți, domnule Osborne, că rapul este copilul degenerat al rockului?

— Este aprecierea dvs., nu a mea. Rezervele mele se rezumă la aspectul artistic. Aspectul politic, contestarea care îl caracterizează sunt, în schimb, lăudabile. Desigur, cu excepția violenței pe care eu o dezaprob sub orice formă. A combate războiul şi a încuraja crima mi se pare ceva inconsecvent. Un tânăr cu alură de elev de colegiu se ridică în picioare:

— Domnule Osborne, ați abandonat clipul. De ce?

— Am renunțat la clipuri după ce un puşti m-a oprit în plină stradă şi mi-a spus cu patimă: „Vă bateți joc de fani sau ce? Ultimul clip al dvs. este un rahat. Guri ce țipă, scene insignifiante în alb şi negru, mizerii ce vor să exprime probabil ceva inteligent, totul învăluit într-o mulțime de clişee idioate. Nişte țicniți, un şarpe, alte mizerii! Fața dvs., pe care o căutam disperat, apare pe ici şi colo. Un clip ce mă face să vomit!" S-a îndepărtat cu un gest disprețuitor. Cuvintele lui dure, foarte dure, s-au înfundat în mintea mea. Am reținut mesajul. Fanii vor să vadă figura interpretului şi nu pe nişte necunoscuți sau scene fără cap şi coadă. După această interpelare, am făcut şi eu o analiză a mai multor clipuri. Producătorii, seduşi de şarmul poetic al suprarealismului, s-au băgat în lumea curgătoare a imaginației. Dar bunele intenții se înfundă adesea în nisipuri mişcătoare, în terenuri pline de grotesc... de rău, de ridicol... Am analizat câteva clipuri. Colecție de clişee conceptuale de o sărăcie dezolantă. Deşeuri, tipi de o urâțenie tristă, cranii de bou pe un calandru, scaune uitate pe un dig, femei bătrâne fără dinți se intercalau cu muzicieni în smoching... fețe care se lichefiază şi curg pe podea... două figuri lipite — un Janus derizoriu fără raport cu textul... canale pline de mizerii... scene insignifiante văzute printr-o draperie translucidă... un dric reflectat în apă murdară... picioare goale care se bălăcesc într-un hârdău cu lături... pistoale care se descarcă asupra spectatorului ce preferă să moară pentru a pune capăt acestei compilații burleşti muzicale... un peisaj de iarnă populat cu interpreți în cămaşă roşie — cum dracu nu făceau pneumonie?... o femeie în rochie pipăită de mâinile unui Frankenstein... În fine, o performanță

incredibilă, o acuplare umană, în zăpadă, urmărită de nişte urşi albi, ce se uită placid la o scenă de un ridicol perfect... Numai Prince şi Michael Jackson au înțeles că prezența interpretului trebuie să fie prezentă pe parcursul întregului clip... Clipurile mele se limitează la fragmente din concerte...

Un tip în vârstă, cu capul rotund de bufniță, comparație accentuată şi de pletele gri, tăiate drept, se ridică în picioare la rândul lui:

— Acordați o mare importanță melodiei, domnule Osborne. Ați putea să ne explicați pentru ce?

— Toate operele muzicale trebuie să producă o melodie, mai mult sau mai puțin uşor de memorat. Rockul nu face excepție. Beatles, Rolling Stones, Bon Jovi, Poison sau Nirvana au respectat această lege. Melodiile lui Michael Jackson sunt de neuitat. Admir tehnica grupului Metallica şi măiestria bateristului, Lard Ulrich, deşi nu îi iau ca model. Nu apreciez performanțele interpreților care zbiară, gen ACDC, tot concertul.

— Sunteți un interpret înțelept, adept al curentului funk sau glam?

— Nu cred că etichetele se pot ataşa de persoana mea...

— Auzindu-vă, domnule Osborne, nu s-ar spune că dvs. ați scris muzica şi cuvintele agresive ale piesei intitulate *Censure -cassure*. Un manifest de punk tipic!

Stratmore, ce urmărea interviul alături de Mark, se aplecă la urechea acestuia şi murmură alarmat:

— Iată o întrebare capcană. Sper că Roger nu se va dezlănțui!

— Calmează-te, John! Nu este la primul interviu. Replica lui Roger căzu usturătoare:

— Dacă a combate cenzura este o atitudine punk, atunci sunt punk. Combat cenzura politică, religioasă, puritană sau fanatică. Combat autocenzura practicată la Hollywood, care are ca origine teama. Combat sectarismul sub toate aspectele lui şi condamn orice atentat la libertate!

— Ce imprudență, se plânse Stratmore. Îşi pune în cap toată America profundă.

Mark dădu din cap impasibil:

— Nu puritanii Americii profunde se vor înghesui la concerte!

Un tânăr ziarist cu fața deschisă, cu ochii veseli, lansă o nouă amorsa:

— V-ați dobândit reputația că trageți ghiulele aprinse împotriva criticii. Este vorba de o atitudine preconcepută, domnule Osborne?

Roger surâse:

— Un critic definea pe Rolling Stones în felul următor: „Urâți, perverşi, stupizi şi incoerenți". Această expresie de un sublim comic îl salvează pe autor de o uitare care se va arunca de altfel peste toți confrații lui ce trăiesc pe seama artiştilor şi a creatorilor ca puricii pe un câine...

— Acum este un război declarat, oftă Stratmore.

Un reporter slab, încovoiat, cu corpul costetiv, în formă de „S", întrebă cu un aer inocent:

— Ziarele au publicat declarația unui valet al contelui Hastings, ce a dezvăluit un anumit joc pe care îl făceați cu lordul Langley Holborne. Cititorii ziarului meu doresc să ştie dacă respingeți aceste alegații?

Roger îl privi amuzat:

— Dacă aş răspunde întrebării dvs., ar trebui să puneți în fruntea articolului un anunț de felul celui practicat la televiziune înaintea unor filme şocante: „Acest interviu nu este recomandat persoanelor a căror sensibilitate ar putea fi rănită de anumite întrebări şi răspunsuri! Interzis copiilor de mai puțin de cincisprezece ani!".

— Dacă voi urma recomandarea dvs. şi voi înscrie această introducere interviului, ați fi de acord să satisfaceți curiozitatea cititorilor? Vă mărturisesc că vânzarea ziarului ar creşte vertiginos. Deci?

— Un gentleman nu răspunde unei întrebări care priveşte viața sa intimă; iar dacă dvs. sunteți un gentleman nu ar trebui să o puneți.

Nervos, Stratmore îşi frângea mâinile:

— Copilul dvs. minune nu este deloc un bun diplomat. Îşi va asmuți toată presa împotriva lui! Moderați-l, Mark!

— Dvs. trebuie să o faceți. Dumneavoastră sunteți managerul general. Dar ca prieten, vă sfătuiesc să vă abțineți. Este mai îndărătnic decât un pur-sânge englez. Loviturile sale de copită ar putea să vă ejecteze, ca o rachetă, printre nori.

Stratmore se împotrivi:

— Aceste vedete capricioase nu mă impresionează deloc. Eu ştiu să le îmblânzesc!

Dar nu trecu la acțiune...

Cadillacul Emperor Size traversa un tunel învăluit în negură, fără sfârşit şi fără margini. Draperii de negură acopereau ferestrele colorate ale habitaclului confortabil şi somptuos. Roger şi Doris împărțeau bancheta din spate. În acest interior delicat, avea senzația că este separat de restul lumii.

— Ne aflăm pe Southern Parkway, domnule Osborne, îi explică şoferul prin interfon. Şi ne îndreptăm spre Podul Williamsburgh.

Maşinile lansau fascicule de lumină lăptoasă ce albea fugitiv smogul, un giulgiu gri, greu şi opresiv. Un New York sumbru, diferit de metropola cu turnuri feerice, găurind cerul şi sfidând stelele, glorificată în filme, la televiziune, în albumele turistice sau în afişele etalate în toate birourile de voiaj. Un New York decepționant, trist. Garda de corp, aşezată alături de şofer, voind să-şi manifeste prezența, a adus o informație suplimenatră:

— Suntem acum angajați pe Podul Williamsburgh. Pe timp frumos, vederea Manhattanului este atât de frumoasă că îți taie respirația!

Dar abia îşi termină fraza, cu amprenta unui lirism neaşteptat la o persoană de condiția sa, că şoferul frână brusc, pentru a nu lovi frontal o maşină sport, imobilizată de-a lungul străzii după ce s-a lovit de un camion ce circula din sens invers. Alte maşini crescură carambolul. Cadillacul lui Roger se opri fără să provoace stricăciuni, dar cel de-al doilea Cadillac, ce îl urma, plin cu cei cinci muzicieni, Bruce, Dennis, Lou, Jimmy, Danny, se băgă în spatele său, găurind tabla. Câteva coliziuni în lanț, apoi totul se calmă, dar pentru puțin timp, căci şoferii şi pasagerii au ieşit din maşinile accidentate şi au început să se certe şi să se înjure.

Sprijinit de parapetul metalic al podului, Roger părea amuzat de peripețiile acestei noi experiențe, terminată fără victime umane. Evenimentul, soldat cu câteva zgârieturi, a mobilizat ambulanțele şi maşinile poliției care au sosit cu toate sirenele pornite. Dintr-un autobuz, prins

între autoturisme, a ieşit, ca într-un film de comedie, un şir neîntrerupt de pasageri. Un tânăr de vreo douăzeci de ani, ce purta o cutie alungită în braţe, se detaşă de ei şi, râzând, se apropie. În acea clipă, patru gărzi de corp ieşiră, ca din senin, şi se materializară în jurul lui Roger. Cel mai voinic se puse în faţa tânărului.

— Fiţi inteligent şi îndepărtaţi-vă! Interpelatul îşi încruntă sprâncenele:

— Suntem într-o ţară liberă, domnule! Nu mă puteţi împiedica să-i fac un compliment interpretului meu preferat!

Vru să-şi deschidă cutia, dar tipul voinic interpretă greşit gestul său şi îşi imagină că are de-a face cu un ucigaş plătit, ce voia să scoată o armă de foc. Îi aplică o lovitură sub maxilar, care îl proiectă pe parapet. Cutia căzu pe jos şi lăsă să se vadă o trompetă. Tânărul se sculă şi la rândul lui aplică un upercut tipului voinic care se răsturnă cu picioarele în sus. Celelalte gărzi de corp, tovarăşii lui, erau gata să intervină, când Roger le făcu un semn să se abţină. Tânărul se linişti. El îşi adună cutia şi trompeta, apoi îşi aborda politicos idolul:

— Am ascultat cu încântare toate cântecele dvs. şi vă pot cânta la trompetă orice. Aţi vrea să vă fac o probă?

— Aici? În mijlocul acestor zgomote?

— De ce nu? Eu sunt obişnuit să cânt fără să ţin cont de zgomote!

Fără să mai aştepte răspunsul, îşi puse jos cutia, apoi îşi duse la buze trompeta. Sunetele produse erau dulci, armonioase, de o frumuseţe ce părea supranaturală.... Roger a ascultat propriul cântec, *Never Say Forgive Me,* care graţie acestei intepretări câştiga o nouă valoare. Faţa acestuia, transfigurată de extaz, exprima fericirea. Singur în mulţime, protejat numai de globul magic al muzicii sale. Agilitatea degetelor lui, fineţea atingerilor ridicau o întrebare care cerea o explicaţie imposibilă: cum această mână atât de abilă, atât de mângâietoare putea să se înarmeze cu o forţă atât de uriaşă încât să arunce în aer un om familiarizat cu toate artele marţiale. Danny, Jimmy, Bruce, Dennis şi Lou, grupaţi în jurul lui Roger, ascultau uimiţi cascada de sunete de o puritate perfectă. Când cântecul se termină, Roger exclamă uimit:

— Este bine, foarte bine. Sunteți un maestru al trompetei! Unde ați învățat această artă?

— Singur, cântând, a răspuns el cu simplitate. Nu ştiu nici măcar notele...

— Nu are importanță. Bix Beiderbecke, unul din cei mai mari trompetişti de jazz pe care i-a cunoscut lumea vreodată nu cunoştea notele. Este o lipsă ce poate fi reparată cu uşurință.

Roger îl privi lung.

— Ştiți să şi cântați cu vocea?

— Mă descurc. La institutul de coreție cântam în cor. Tenor, la nevoie soprană...

— Ah!

— Vă sperie trecutul meu? Roger a izbucnit în râs:

— Nici vorbă! Cum vă numiți?

— Eric. Eric Selth.

Se spune despre Kevin Bacon şi Mick Jagger că sunt adorabil de urâți. Expresia feței lor, valuri capricioase de mare tropicală, le dă o frumusețe stranie, mai seducătoare decât o frumusețe convențională.

— Eric Selth, ați vrea să dați o audiție pentru grupul meu? Un mic râs incredul, aproape jenat, a apărut pe buzele lui Eric:

— Cred că glumiți...

— Absolut deloc.

— Niciodată nu voi fi lăsat să mă apropii de dvs.

— Ce ştiți de asta?

— Ştie toată lumea. Sunteți închis într-o citadelă care vă protejează de orice contact cu universul exterior.

— Bun. Dă-mi atunci adresa. Voi trimite pe cineva să vă caute.

— Este cam greu...

— Cum aşa?

— Pentru că... pentru că... cum să vă spun?.. Eu dorm sub cerul liber.

Roger făcu cu mâna un gest de compasiune:

— Eric, îmi amintiți de un prieten... un tânăr prieten ce purta acelaşi nume... acum el este mort... l-am iubit mult... Ei bine, Eric, veți avea o adresă. Adresa hotelului meu... Mă veți însoți....

O rază de lumină străluci pe fața lui Eric:

— Este adevărat?

Roger fu atât de impresionat de acest strigăt de bucurie încât îi veni să plângă.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule Osborne!

— Nu trebuie să îmi mulţumiţi! Nu e vorba de milă. Eu ştiu că veţi fi util grupului meu. Pentru prieteni şi apropiaţi eu mă numesc Roger. Doar atât.

Eric îşi băgă trompeta în cutie.

— Nu credeam că poveştile cu zâne ar putea să se întâmple şi în zilele noastre!

O gardă de corp sosi gâfâind:

— Domnule Osborne, trebuie să ne continuăm drumul pe jos, până la capul podului, unde vă aşteaptă câteva taxiuri pentru a vă conduce la hotel. Vă rog să scuzaţi această încurcătură de program!

Când micuţa coloană de taxiuri se puse în mişcare, un zgomot uşor se aşternea peste oraş, iar luminile valsau pe asfaltul moale...

La Nippon Inn, Roger fu instalat în apartamentul de lux. Albul şi auriul dominau decoraţiunile de un modernism excesiv. Mari tablouri abstracte aruncau pe pereţi o efervescenţă de culori şi de forme subţiri, imnuri dionisiace, ce ilustrau tendinţele recunocute de tânărul interpret. O canapea de piele albă servea drept culcuş pentru Doris, care o găsi pe gustul său. Pe o masă de cristal se aflau fructe, prăjituri, sticle de *Dom Perignon, Fine Napoleon şi Chivas Regal,* aşteptând să satisfacă poftele noului locatar. Roger oferi o bucată de ciocolată lui Doris, care o mancă cu delicateţe. Apoi el se apropie de marea fereastră glisantă şi admiră spectacolul straniu oferit de draperia de negură, ce începea încet să se risipească. Draperiile gri, ce se mişcau spre est, lăsau să se ivească pe ici şi colo, confuz, silueta subţire a unui turn ce se îndrepta mândru spre cer, cu pereţii perforaţi de mii de ferestre luminate, o faţadă acoperită cu geam colorat. O porţiune de stradă inundată de lumini, apoi totul dispărea în spatele cortinelor de ceaţă...

Acest joc alb şi negru, de lumini şi tenebre, simboliza caracterul lui Roger, saturat de contradicţii. Îndrăgea compania numeroasă, veselă, antrenantă, pentru a căuta apoi cu febrilitate singurătatea, visul, imaginile închipuite, fantasmele ce-i populau universul. Spiritul lui refuza să se plieze pe cele mai mici constrângeri, care i-ar fi limitat independenţa. După retragerea lui Will, mâncat de boală, el evita legăturile prea intime, feminine sau de alt fel, ce ar fi

implicat concesii reciproce, eventual o modificare a programului său de lucru, ce nu respecta nici un orar rațional. I se întâmpla să se bălăcească într-un jacuzzi la ora două din noapte, să compună la ora trei sau să cânte la pian înainte de răsărit. Lectura şi studiile cereau un timp considerabil. Dormea puțin şi se trezea târziu. Şedințele de înregistrări îi ocupau după-amiezele. Avea senzația de a fi împins înainte de o forță irezistibilă, necunoscută, ce-l făcea să îndeplinească orice misiune repede, foarte repede, căci sfârşitul existenței sale era aproape. Numai Doris era capabilă să accepte această umplere haotică a timpului. Comunicativ, absolut altruist, exuberant, trecea adesea de la o extremă la alta. Se închidea în cochilia lui, devenea irascibil, neîncrezător şi plin de contradicții. Schimbările stării lui sufleteşti şocau şi îi deranjau pe apropiați. Reputația de personaj capricios, bizar, imprevizibil era lipită de pielea lui. Dorința lui de a evada, de a plonja în mulțime, de a păcăli vigilența gărzilor de corp exaspera pe toată lumea. O stare de criză ce intervenea cu o anumită periodicitate.

Adolescența, pasajul obligatoriu dintre copilărie şi vârsta adultă, marcată de transformări corporale şi psihologice profunde, exercita o mare influență asupra caracterului lui Roger. Adolescenții resimt efectele acestor transformări. Mulțumită inteligenței lui strălucite, Roger urmărea aceste procese cu ochiul unui cercetător ce analiza un fenomen apărut în afara sa. Această analiză i-a permis să înțeleagă — prin ricoşeu — drama trăită de tatăl său. Walter Osborne — copil, adolescent şi adult — fusese dominat de personalitatea contelui Huntington, intransigentul său tată. Devenit părinte la rândul lui, el a vrut să aplice fiului său un tratament similar. I-ar fi plăcut să aibă un copil supus, cuminte, ascultător ca un cățeluş, dacă se poate legat pentru totdeauna de copilăria sa. Roger l-a decepționat, căci precocitatea sa, dezvoltarea sa intelectuală prodigioasă i-au furnizat mijloacele pentru a se sustrage de această autoritate părintească. Walter suferise cea mai grea umilință atunci când a trebuit să accepte ajutorul financiar al fiului său, pentru a evita bancruta. În coşmarurile lui, se vedea

imobilizat între doi pereți care se apropiau încet şi îl zdrobeau....

Un grom, încă adolescent, îmbrăcat cu o uniformă verde, ornată cu două rânduri de nasturi lucitori şi epoleți cu pânză aurită, intră surâzând, cu cascheta rotundă şi uşor înclinată cochet pe frunte. Salută cu respect:

— Eu sunt însărcinat să mă ocup cu câinii, domnule Osborne. Îi plimb, îi hrănesc, le țin companie şi le asigur un sejur agreabil. Aveți o foarte frumoasă cățeluşă, domnule.

Se apropie de Doris. De obicei distantă față de străini, ea începu să dea din coadă atunci când gromul îi mângâie uşor capul.

— Mă faci gelos.

Nu mai văzuse vreun membru al personalului de serviciu, în felul oamenilor din lumea sa, care să-şi arate în acest fel condescedența lor politicoasă, dar de neîntrecut.

— Cum te numeşti?

— Robert, Robert Clairambault, domnule. Dar aici toată lumea mă ştie sub numele de Red, din cauza părului.

— Eşti francez?

— Da, domnule. Urmam o şcoală la Paris şi am fost trimis în Statele Unite pentru a-mi perfecționa limba engleză. Şi am rămas aici, căci mă simt bine aici, domnule.

— Roger, pentru apropiați!

— Nu pot îndrăzni, domnule. Este împotriva regulilor hotelului...

— Îndrăzneşte! În apartamentul meu eu impun regulile. Adolescența constituie o clasă socială, un compartiment separat unde *dvs.* nu are loc.

Gromul s-a înroşit până în vârful urechilor. A murmurat timid:

— Roger...

— Iată că se poate! Nu te va concedia nimeni. Tu poți să fii sigur. Vrei să ieşi cu Doris? După această lungă şi plicticoasă călătorie, cred că are nevoie de puțină mişcare...

— Sigur.. Roger..

Red ieşi conducând-o pe Doris. Roger surâse; un curent de prietenie se instalase între el şi acest băiat exilat voluntar. Farmecul orașului New York îl cucerise pe micul francez. Schimbul de vise se încrucişa pe deasupra Atlanticului.

Europenii caută exotismul american, şi în special vârtejul din New York, iar americanii se derulează ca nişte copii în ambianța festivă a bătrânului continent. În ciuda orei târzii, Mark îi făcu o vizită. Râdea:

— Impetuosul nostru manager general era gata să facă un infarct: „Roger al tău, mi-a spus, tocmai a crescut haita de câini râioşi. Un mic trompetist de rahat."

— Să-l ia dracu, a țipat Roger uitând pentru prima dată de bunele maniere şi de limbajul lui îngrijit. Îi interzic să se bage în compoziția grupului meu. Este clar? Dacă vrea să provoace o ruptură, o va avea. În principiu, eu sunt pacifist, dar dacă sunt provocat, nu evit scandalul.

Roger se enervase vizibil. Era pentru prima dată când Mark îl vedea mânios, dezlănțuit, gata de a uza de violență. Cu un gest ce se voia liniştitor, regizorul îi arătă pereții şi apoi propriile urechi. Semnificația era simplă: microfoanele probabil că împănau apartamentul.

— Dacă ne-am urca pe acoperiş? Există o terasă uriaşă ce oferă o vedere fabuloasă! Aerul înălțimilor te va calma puțin. Ascultă, Roger, Stratmore nu este un om rău, el nu vrea decât binele grupului.

Roger a înțeles mesajul lansat prin privirea rugătoare a lui Mark. Ieşiră pe acoperiş. Peisajul era cu adevărat magnific. Vârfurile turnurilor se iveau din norii ce acopereau oraşul; luminile lor cochetau cu stelele. Roger, atât de flegmatic de obicei, nu se liniştise.

— M-am gândit mult cu privire la comanditarii mei. Revelațiile tale recente nu au făcut decât să-mi infirme bănuielile. Nu mai vreau să servesc de paravan pentru milionari corupți, care se ascund după activități onorabile. Sunt hotărât să sfârşesc... să rup toate punțile. Meseria mea îmi poate asigura o existență onestă.

Depăşit, Mark îşi ridică ochii spre cer:

— Ascultă-mă, Roger. Dacă provoci acum o criză, rişti să arunci totul în aer. Apoi, nu posezi nicio probă. Dacă îi provoci, te vor distruge. Să nu contezi pe apropiați. Sunt cu toții mai mult sau mai puțin slabi. Contele Huntington, bunicul tău, Gresterforth, unchiul tău... Tatăl tău este în afara acestei afaceri, dar el nu contează deloc. Un judecător oarecare, ce poate provoca teamă unor răufăcători de

mică anvergură. O singură lovitură de picior dată de aceşti elefanți de neatins şi îl vor face să danseze pe un câmp de deşeuri... Oameni serioşi şi competenți se ocupă de această problemă.

— Serios? Dă-mi un nume!

— Eu, de exemplu. Roger îl privi siderat:

— Tu?

— Da, eu. Nu mă forța să vorbesc. Există secrete pe care nu sunt autorizat să le dezvălui.

Roger îl privi bănuitor:

— Mark, eu nu mai sunt un copil pe care să-l duci de nas. Eşti şi tu în legătură cu aceşti bancheri?

Mark oftă, aruncă o privire la dreapta, apoi la stânga, ca şi cum îşi căuta o inspirație într-un peisaj new-yorkez:

— Dimpotrivă!

— Ce vrea să însemne asta?

Roger îl împingea spre ultimele tranşee. Mark scutură din cap, încă ezitând:

— Nu te pot angaja pe nisipurile mişcătoare ale unei aventuri periculoase... S-ar putea să te coste pielea...

— Mereu am fost bântuit de presentimentul unei morți premature. Dacă tu nu îmi dai o rațiune puternică pentru ca eu să mă abțin, atunci voi acționa...

— Este şantaj. Dar ştiu că eşti capabil de orice... Ceea ce îți voi spune, trebuie să rămână între noi.

— Promit, Mark.

— Ai auzit vreodată de ceea ce se numeşte o operațiune secretă de infiltrare? Ei bine, eu sunt o mică rotiță a unei asemenea acțiuni montate pentru a supraveghea activitățile subterane, ilicite, ale Corporației lui Dexter şi ale aliaților lui...

Roger surâse:

— Mă îndoiam.. Ați detectat traficul de droguri practicat sub acoperirea turneelor grupului meu?

Mark făcu ochii mari:

— Cum ai aflat?

— Flerul meu... Nu ați operat încă arestări?

— Nu. Nu încă. Vrem să scoatem la lumină toate operațiile lor înainte de a acționa.

— Asta este complicat.

— Foarte complicat. Şi perspectivele în ceață. Sunt în joc prea multe interese. Se

ridică bariere imediat ce investigațiile se apropie de zone de umbră protejate prin mari influențe. Înțelegi acum reticențele mele? Cea mai mică indiscreție ne-ar putea costa viața!

Roger s-a întors singur în apartament. Revelațiile lui Mark l-au trimis într-o stare de amețeală. Simțea nevoia să se agite, să se defuleze. Când Red a revenit cu Doris, Roger a dat mai tare sunetul lanțului japonez, ce înlocuia avantajos o mare orchestră, şi i-a spus:

— Red, în această seară vreau să fac o mică plimbare, fără escortă. Te rog să îmi arăți o ieşire de serviciu, pentru a mă strecura afară, fără să mă observe cineva. Înțelegi?

— Perfect.

— Cunoşti vreun bar în care aş putea asculta un grup bun de rock? Un grup care te-a frapat în mod special. Eu caut originalitatea, calitatea, nu renumele.

— Vă recomand formația *Tempest,* care cântă în barul de pe Houston Street. O stradă mai degrabă rău famată. Dar barul *33-34* este frecventat de toată boema cartierului. Pentru un grup tânăr, abia lansat, este dificil de găsit un loc sub soare. Un băiat de vârsta mea, Roy Lowell, cântă la chitară, pian şi acordeon..., ca şi Brian Jones, de la Rolling Stones... dacă *Tempest* ar avea un bun manager, sponsori bogați, un producător ce mânuieşte milioane...

Roger a ascultat distrat cuvintele băiatului. Spiritul lui era în altă parte. Tot ce a aflat despre marii patroni îi dădea o senzație de vomă.

— La ce oră termini programul, Red?

— La ora unsprezece.

Roger îşi ascunse pletele sub o caschetă şi îşi puse ochelarii fumurii. Blugii, vesta de piele şi bascheții completau o ținută rezervată pentru ieşiri clandestine.

— Red, la ora unsprezece vei primi un telefon. Îți voi spune unde vei putea să mă întâlneşti. Mă vei conduce la clubul tău favorit. Este bine?

Strada 42....

Vitrine, lumini, baruri, teatre, îmbulzeală, burniță....

Roger era prea dezorientat pentru a aprecia spectacolul. Ansamblul reamintea de arterele animate de la Paris şi Londra, cu atât mai mult cu cât partea înaltă a

zgârie-norilor era tot invizibilă. Un tip în pantaloni scurți făcea jogging printre maşini, căci trotuarele — prea strâmte — nu permiteau asemenea performanțe. Noctambulii căutau disperați să se amuze... Muzicieni în mizerie executau un rock jalnic... Prostituați -băieți şi fete — adresau surâsuri complice trecătorilor....

O vitrină a firmei Levi's — ce decernase scrisori de noblețe blugilor — îi atrase atenția lui Roger. O fată cu părul roşu căzut pe umeri, cu ochii verzi de smarald, cu corpul şerpuitor, îl făcu să cadă în extaz. Nu era decât un manechin..., dar iubirea lui Pigmalion nu-i dăduse viață unei statui? Notă adresa. Mâine, după deschiderea magazinului, el se va prezenta la Levi's şi va cumpăra manechinul... Odată reglată această afacere, euforia sa s-a risipit ca un nor destrămat de vânt....

Se întrebă dacă circulația motocicletelor era autorizată pe strada 42. Motocicletele sale Harley şi Honda zăceau în garaj... În orice caz, nu avea timp să le utilizeze... Întră într-un bar şi pierdu un sfert de oră înaintea unui joc electronic de o banalitate că te făcea să plângi... Într-un magazin de muzică îşi văzu discurile aliniate frumos sub ochii cumpărătorilor care şi le procurau... Spectacolul anunțat pentru ziua următoare la Madison Square Garden activa vânzările... De ce nu ar merge acolo, la sala unde se va produce, înaintea publicului...?

Un taxi îl lăsă la Madison Square Garden. În vastul hol cu multe ghişee erau formate lungi cozi ale iubitorilor de producții sportive şi muzicale. Biletele se vindeau de mai multe săptămâni şi chiar luni. Roger fu acostat de oameni care i-au propus bilete, de trei sau patru ori mai scumpe, pentru propriul concert. Nimeni nu îl recunoscu. Ochelarii de soare şi alura de adolescent nu se potriveau cu imaginea interpretului dezinvolt, frumos şi strălucitor prezentată pe afişele aflate peste tot. În imensa sală se derula un concurs hipic. Înarmat cu un bilet de trei ori mai scump, Roger văzu stupefiat un parcurs de obstacole — cu bariere, un zid cu coloane, bare pe apă, cub cu gard, planşă de bare, gardul pe apă, crucea — şi mulți cai ce evoluau în galop, conduşi de nişte sportivi îndrăzneți. Fiecare reuşită recolta aplauze. Roger nu putea crede că această arenă hipică putea să se

transforme peste noapte într-o sală de concerte. Obstacolele vor trebui să fie demontate în cursul nopții, pentru a permite tehnicienilor să monteze — Încă de dimineață — scena mobilă pentru concertul rock.

Prea nervos pentru a urmări performanțele hipice, el părăsi Madison Square Center şi intră într-un bar, *Chez Bernie,* unde se mulțumi cu un pahar de cola. Un grup funk, foarte şic, executa o combinație bastardă de rock aşezat şi jazz dansant din anii patruzeci. O muzică fadă, apatică, ce-l plictisea. Încapabil să suporte mai mult, telefona la hotel, îl ceru pe Red şi îi spuse că îl aştepta la *33-34.* Gromul încercă să-l facă să se răzgândească, să nu se aventureze singur în Lower East Side, dar Roger îi spuse să nu se îngrijoreze. După ce a trăit printre squaterii londonezi, nu-l mai putea impresiona ceva.

Un şofer de taxi, care-l conducea acolo, îl avertiză de asemenea că era un cartier periculos, în special pe timpul nopții. Pe timpul mersului, el încercă să facă puțină conversație.

— Englez?

— Da, londonez.

— V-am recunoscut accentul, spuse satisfăcut de priceperea lui.

Pauză.

— Cunoaşteți oraşul?

— De abia am ajuns.

— Asta explică tot.

— Ce explică?

— Destinația... Pauză.

— Aveți acolo nişte prieteni?

— Nu.

— Atunci?

— Caut barul *33-34.* Mi-a fost recomandat.

Pauză.

— Veți găsi aici mii de baruri risipite prin cartiere mai puțin dezgustătoare.

Pauză.

— Aveți o şansă din patru să terminați această noapte la spital... sau la morgă.

— Nu sunteți deloc încurajator....

— Dacă aş avea o seară liberă şi buzunarul plin, nu aş merge la *33-34.* Ați văzut filmul *Nu trageți în pianist?* Este genul de loc. Există acolo un grup de rock, care a schimbat chitaristul şi bateristul săptămâna trecută...

— Dați afară?

— Ucişi!

— Ah!

— Vreți să schimbați adresa? Mai aveți timp!

— Nu, mulțumesc.

— Fiecare este stăpân pe viața sa. Pauză.

— Păcat...

— De ce e păcat?

— Nu aş vrea să vă văd mâine fața în ziar.

— Poate că o veți vedea... Pauză.

— Să îmi plătiți cursa înainte de a ajunge la *33-34.* Vreau să rămân cât mai puțin posibil în acest loc.

Conversația se întrerupse brusc, ca atunci când firul de telefon este tăiat cu foarfecă. Taxiul îl lăsă pe Roger în fața barului *33-34,* apoi se îndepărtă repede. Plantat pe trotuar, privi cu un ochi critic intrarea, ca şi pe trecătorii care îl separau de uşa de lemn, vopsită în roşu. O ferestruică încastrată în mijloc, îi dădea aerul unui ciclop imobil. Mulțimea pestriță reamintea de gloata care, după căderea nopții, invada Earl Court din Londra. Prostituate cu vârsta regulamentară, adolescenți cu plete verzi, vagabonzi, dileri, HeU's Angels îmbrăcați în piele, indivizi cu mutre de spânzurătoare, bețivani se intersectau fără să se înghesuie.

Un om obez cu obrajii grei, umezi de sudoare, îl fixă disprețuitor pe Roger şi, țuguindu-şi buzele, îi trimise un sărut:

— Eşti liber, îngerul meu?

— Ocupat, îi răspunse Roger pe un ton sec şi îi întoarse spatele.

Dădu cu pumnul în uşa roşie. Un paznic cu o față de Frankenstein bărbos deschise şi îl măsură cu aroganță. Din buzunarul interior al vestei el scoase un teanc de dolari, alese calm o grămadă şi o plimbă pe sub nasul monstrului, care fu o clipă tentat să-i smulgă banii şi apoi să-l trimită la plimbare. Băiatul fluşturatic ce se ține tare în fața sa nu afişa insolența războinică a unui golan; atitudinea sa degaja clasă, ceea ce îi impuse respect. Deschise uşa şi fără un cuvânt îi făcu loc să intre.

Roger coborî o scară strâmtă, aproape strivită între cei doi pereți purpurii şi intră într-o sală arhiplină, tăiată de lumini stroboscopice livide. Clientela din zona a treia prezenta o colecție ieftină: artişti pletoşi deveniți amari din cauza insuccesselor repetate, macho cu haine

pline de cuie, gata să se certe pentru cel mai mic pretext, codoşi în căutare de fete pentru a-şi îngroşa şeptelul, tineri derbedei cu brațele goale abundent tatuate, animatoare îmbătrânite care-ți agresau vederea cu sânii lor lăsați şi fesele lor tremurătoare, dileri cu buzunarele pline de extasy, marginali buclați şi cu lanțuri triple în jurul gâtului, travestiți mai feminini decât femeile; cu toții beau, țipau, râdeau, se mişcau cu o concentrare tristă, pe ritmul unui rock trash executat cu o furie apocaliptică. Pentru a-i face să iasă din toropeală pe clienții îmbibați de alcool, o dansatoare goală, ce-şi pierduse de multă vreme prima tinerețe, îşi mişca fesele şi sânii, ale căror proporții uriaşe ar fi putut uşor figura în cartea recordurilor.

Cu un pahar de suc în mână, Roger se insinua în mulțime, pentru a ajunge la tejgheaua care făcea față cu greu dansatoarei înconjurate de muzicieni. Se sprijini de margine, între două femei, una blondă şi alta brună, foarte decoltate şi pictate ca nişte clovni, ce însoțeau pe câțiva indivizi cu fața răvăşită ca de foşti boxeri.

Luând câte o gură de băutură, el urmărea cu interes jocul instrumentiştilor, care se manifestau cu o disperare obosită, pentru a anima publicul, mai interesat de alcool, de droguri sau de sex decât de rock. Roger fu surprins de calitatea grupului care, dacă ar fi fost bine condus, ar fi avut deja la activ un disc de succes.

Brusc, ciudățenia prezenței lui aici, în acest *33-34*, îi apăru cu toată puterea. În aşteptarea concertului său de la Madison Square Center, îşi pierdea timpul într-o bombă de pe Houston Street. Exista însă o explicație pentru asta: voia să se elibereze de tensiunea nervoasă suscitată de dezvăluirile făcute de Mark.

Mâna cuiva din spate se lipi pe fesele sale. Roger tresări atât de violent, încât îşi vărsă paharul de suc pe rochia presărată cu paiete a vecinei sale blonde, care scoase un țipăt de spaimă, însoțitorul ei, un colos cu față de taur furios la vederea capei roşii a unui toreador, o lăsă pe blondă şi se plantă înaintea lui Roger:

— Bă, mucosule, urlă el, proiectând un pumn greu ca un ciocan spre maxilarul lui Roger, care făcu instinctiv o eschivă, căzând pe femeia brunetă. Pumnul care îi

era adresat îl făcu knock-out pe tipul din spatele lui Roger. Colosul făcu un nou croşeu, dar se opri miraculos la jumătatea traseului, căci o chitară se ivi din neant şi se sparse în mii de bucăți în capul boxerului, care se opri o clipă, apoi se prăbuşi cu cracii în sus. Blonda începu să țipe. Însoțitorul brunetei, surprins la început de scandal, se pregăti să intre în acțiune. Exact atunci o mână îl prinse pe Roger de braț şi o voce cunoscută îi strigă la ureche:

— Urmează-mă fără un cuvânt!

În jurul lui, încăierarea se dezlănțui cu furie. Loviturile cădeau de peste tot. Sticlele, scaunele, instrumentele muzicienilor, amplificatoarele, toate au devenit nişte arme cu efecte devastatoare. Cimbalele zburau ca nişte farfurioare volante pe deasupra mulțimii şi îşi încheiau traseul fulgerător răvăşind şiruri întregi de luptători.

Roger primi şi el câteva lovituri, dar încălzit de atmosfera de luptă abia resimțea şocurile care îi învinețiseră coastele şi spatele. Urmări docil mâna pusă pe brațul său, se înfundă într-un culoar, urcă o scară abruptă plină de umiditate, urină şi excremete de şobolani şi se găsi propulsat într-un iatac întunecat, antrenat de Robert, gromul de la Nippon Inn, şi escortat de chitaristul formației *Tempest,* ce reprezenta ariergarda. Ei se lansară spre capătul iatacului ce dădea în Houston Street, fiind urmăriți de o ceată de indivizi furioşi. Brusc, aceştia se opriră calmi la apariția siluetelor a doi polițişti proiectate pe clădiri în lumina reclamelor. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, se întoarseră pe călcâie şi se înfundară în grota de unde tocmai se iviseră. Tinerii fugari se aflau acum confruntați cu apărătorii ordinii publice:

— Actele la control, a cerut pe un ton sever polițistul mai în vârstă.

Cei trei băieți îşi prezentară actele de identitate. Polițistul le parcurse la lumina unei vitrine.

— În plus, minori, spuse el încruntând sprâncenele.

— Eu sunt chitaristul grupului *Tempest,* care cântă la *33-34.* Iar aceşti doi băieți, prietenii mei, au venit să mă asculte.

Polițistul îşi notă numele lor şi le restitui actele.

— Bine. Vom verifica.

„Nu îmi lipsea decât asta!", îşi zise Roger. Poliţiştii intrară în bar.

— Să ne tirăm, exclamă chitaristul. Descinderile poliției se soldează mereu cu arestări. Este prudent să nu fim găsiți prin zonă.

Cu aripi la picioare, intrară apoi în prima stație de metrou şi se fofilară într-un vagon ce mergea spre Midtown.

— Eşti bine?, întrebă gromul, preocupat de confortul noului său prieten.

Gâfâind după această cursă nebunească, Roger aspira fără plăcere aerul urât mirositor din vagon.

— Sunt bine. Brusc, el izbucni în râs, amuzat de comicul situației. Ai apărut ca un *deus ex machina.*

— Ca un ce?

— Ca Terminator 2, venit în ajutorul lui Edward Furlong.

— Mulțumesc, Roy. L-a făcut knock-out pe agresorul tău. Roy îl privi cu uimire pe Roger. Se găsea ca un prieten alături de inaccesibilul Roger Osborne. Era un privilegiu inestimabil.

— Red m-a anunțat la telefon de sosirea dumneavoastră la *33-34.* Era îngrijorat de securitatea dumneavoastră. V-am recunoscut imediat, în ciuda deghizării. Dar nu am spus nimic. Obişnuiții barului sunt cam sonați. Nu trebuie să te freci de ei.

Roger îl bătu amical pe umăr.

— Fără tine, aş fi fost redus la stare de pulpă. Îți voi oferi cea mai bună chitară de pe piață... Dar oare după afacerea din această seară, nu vei avea probleme?

Roy râse:

— Dacă voi fi dat afară, nu ar fi o noutate. Sunt obişnuit. Roger îl privi cu simpatie. Părul său lung, blond, căzut pe umeri, îi amintea de o perucă Ludovic al XIV-lea. Avea trăsături plăcute. Îndrăgostit de propria sa frumusețe, lui Roger îi plăcea să o găsească reflectată pe fața celorlalți.

— Nu eşti un rocker de ocazie! Red mi-a povestit că tu cânți la mai multe instrumente.

— Varietatea mai ucide din monotonie.

— Avem aceleaşi gusturi. Red mi-a vorbit şi de preferința ta pentru saxofon.

— Este adevărat! Unchiul meu, Baldwin, care cânta într-o orchestră de jazz, m-a învățat să cânt la saxofon. Este instrumentul meu favorit. Din nefericire,

saxofonul este puțin acceptat de grupurile rock.

— Am o idee, a exclamat Red. Să mergem la *Angelo,* unde cântă unchiul lui. El îi va împrumuta saxofonul pentru câteva clipe.

Odată aceptată propunerea, cei trei băieți se opriră în barul unde Baldwin era un fel de vedetă. Saxofonistul, singurul alb dintr-o orchestră compusă numai din negri, fu foarte impresionat de prezența lui Roger, care îl rugă, între patru ochi, să nu-i dezvăluie identitatea. Acceptă sugestia lui Red şi, cu permisiunea şefului orchestrei, fericit de a-i face un serviciu, îi dădu voie lui Roy să cânte la saxofon câteva bucăți de Cole Porter, Gerswin şi Glenn Miller, apoi se aşează în jurul unei mici mese lângă Roger şi Red.

Pentru a doua oară în aceeaşi zi, Roger avu ocazia să descopere un muzician de mare talent, ceea ce se conforma opiniilor lui cu privire la drama geniilor necunoscute, respinse de idioți mediocri şi infatuați, aroganți, de o suficiență şi de o megalomanie care nu fac decât să le pună în evidență prostia lor burgheză. Ei pot lua decizii fără apel, deoarece dețin frâiele bursei. Roy ar fi îngroşat numărul muzicienilor talentați care îşi pierd aptitudinile prin turnee fără de sfârşit... prin teatre amărâte, baruri mizerabile, hoteluri păduchioase, public zgomotos... pentru a înşela plictiseala, a uita de lipsa de bani, de deziluzii, de managerii fripturişti, de membrii grupului de nimic, de mahmureală ei se cufundă în alcool, droguri sau jocuri de cărți. Dacă au şansa să cadă peste un producător bogat, peste un manager introdus în sfera înaltă a rockului şi peste unul dintre miliardarii care au prins gustul metamorfozării acestei muzici condamnate în aur, atunci comorile lui Aladin se deschid în fața lor, cu gloria în față... Riscul de a întâlni un Dexter nu este însă niciodată exclus....

Sunetele întregii orchestre păreau că dansează în jurul unei eufonii brodate pe saxofonul lui Roy. Ondulația bogată şi armoniile somptuoase dădeau vechilor compoziții de jazz o tinerețe reînnoită, o interpretare care a şocat spiritul conservator al şefului orchestrei. Baldwin a observat expresia sa rigidă, tentația de a întrerupe exuberanța lui Roy sau cel puțin de a-i impune o întoarcere la formele

clasice... Roy înțelese că trebuie să pună capăt extravaganțelor. Îi făcu un semn unchiului să-şi reia saxofonul.

— Este formidabil. Eu l-am format, domule Osborne. Şi sunt mândru de opera mea!

Aplauzele salutară performanța modernistă a lui Roy, ce reveni la masa prietenilor lui. Baldwin îşi reluă locul pe podium. Roger strânse puternic mâna lui Roy.

— A fost un regal de armonii, a spus cu admirație. O lume te separă de colegii tăi de la *33-34*.

— Mulțumesc.

— Partenerii tăi sunt — față de tine — nişte nulități care te trag în jos, înspre nivelul lor. Nu ai vrea să te alături grupului meu?

Roy era cu gura căscată:

— Să escaladez Everestul după ce am rătăcit prin şesul din

— Nu îți va fi frig având studii. Iată de ce îmi vorbeai de piscurile din Himalaya!

— Am avut mereu o slăbiciune pentru geografie, pentru istoria umanității şi pentru literatură... Am început cu benzile desenate şi am terminat cu Whitman, Burrough, White şi Morrison...

Beka?

Pentru a sărbători accensiunea lui Roy în fabulosul grup Osborne, unchiul Baldwin le procură nişte şampanie servită în sticle de cola. Băutura le activă buna dispoziție...

— Roy are douăzeci şi nouă de frați, anunță Red senzaționala zestre genetică a lui Lowell Senior.

— Este adevărat?, exclamă Roger surprins. Roy râse în hohote:

— Tocmai am aflat că cel de-al treizecilea frate al meu este pe punctul de a-şi scoate nasul la lumina zilei. Eu sunt exact în mijlocul acestei trupe de băieți. Da, suntem numai băieți. Tatăl meu, foarte religios, repetă adesea preceptele biblice: „fiți fecunzi şi prolifici, umpleți pământul şi dominați-l. Supuneți peştii din apă, păsările din cer şi toate animalele care se mişcă pe pământ!" După exemplul lui Dumnezeu, care-i pedepseşte pe păcătoşi, tatăl meu îi loveşte foarte tare pe copii de fiecare dată când consideră că autoritatea sa este batjocorită. Loviturile plouă asupra copiilor ce se află încă sub acoperişul lui.

Din clipa în care ei se pot descurca singuri, copiii — În ciuda vârstei lor mici — se cărăbănesc. Cei care rămân, primesc o porție dublă de scatoalce. Dezertările prezintă deci un avantaj pentru tatăl meu, căci ele îi permit să reducă cheltuielile familiale, fără de care ar fi distrus. Eu am părăsit locul la unsprezece ani. Nu a făcut nimic ca să mă găsească. Am trăit confortabil la unchiul meu, care m-a învățat tot.

— Că veni vorba: ce vârstă ai?

— Voi face în curând optsprezece!

Când se întoarse la hotel, la ora patru dimineața, Roger găsi pe toată lumea neliniştită. Gorilele de serviciu îl priviră încremenite: crezuseră că a fost răpit. În dimineața următoare, Roger se delecta cu micul său dejun, după o baie reconfortantă. Anunțul cu *Do not disturb,* ataşat de mânerul uşii, i-a permis să doarmă până la prânz fără să fie deranjat. Mark îl vizită ca să pregătească spectacolul de la Madison Square Center. Surâzând, ca de obicei, îi descrise exploziile de mânie ale lui Stratmore, care a vrut să dea telefon poliției, la spitale în căutarea vedetei grupului, dar care nu a îndrăznit să o facă pentru a nu alerta presa.

— Din cauza ta, am petrecut cu toții o noapte albă. Cum ştiam gustul tău pentru a juca farse gărzilor de corp, mi-am păstrat calmul. Stratmore m-a acuzat că ți-am favorizat ieşirea clandestină. I-am răspuns că după ştiința mea tu nu eşti prizonier, nu eşti lipsit de libertate. Răspunsul i-a închis gura. În această dimineață, el s-a precipitat furios în camera mea: „Prietenul tău, a spus el, nu s-a mulțumit să facă turneul marilor duci, dar în plus a adus un câine râios. Al doilea într-o zi. Iar eu trebuie să plătesc nota. Prea mult e prea mult." I-am răspuns că aceşti câini râioşi ai tăi sunt muzicieni desăvârşiți, talente autentice în curs de înflorire..., că alegerea ta nu este dictată de capriciu...

Din baie se auzi zgomotul făcut de nişte flacoane puse pe polița de sticlă. Apoi, apăru Kimberley, cu un kimono negru brodat cu aur, pus neglijent pe umeri, ceea ce-i permitea să etaleze în toată splendoarea magnificele sale atracții anatomice. La vederea lui Mark, ea afectă o pudoare forțată şi, cu gesturi studiate, îşi închise chimonoul.

— Pardon!

— Mă copleşiți, a spus el galant.

Ea puse un sărut pe buzele lui Roger şi se îndreptă cu un pas uşor spre uşă.

— Zbor! Peste o oră trebuie să pozez fotografilor!

— Goală?, întrebă îngrijorat Roger.

— Este pentru *Vogue*, nu pentru *Playboy*. Uşa se închise în urma ei.

— Sunt îndrăgostit, recunoscu Roger.

— Eh!, exclamă Mark politicos.

— O superbă tânără, care nu este nici geloasă, nici posesivă, nici pretențioasă.

— Uau *Rara avis!*... Cine este fericita?

— Un manechin văzut într-o vitrină la Levi's. Dar să revenim la subiectul nostru. Vreau ca Roy Lowell şi Eric Selth să fie angajați în grup. Fără discuție! Nu te tentează un mic dejun?

— Mulțumesc, dar am luat micul dejun la ora opt. Am fost deja la Madison Square Centre pentru a supraveghea instalarea scenei... Ascultă, Roger, nimeni nu vrea să-ți respingă deciziile. Dar trebuie să înțelegi reticențele lui Stratmore. Bugetul grupului intră în competențele sale...

Mark îi făcu un semn să meargă pe terasă. Roger înțelese sensul invitației. Spectacolul oraşului era de o măreție care îți tăia respirația. Cerul spălat de nori arunca pe zgârie-nori o lumină clară, de o calitate perfectă, ce sublinia contururile arhitectonicii cu o mare precizie. Arterele de circulație, drepte,aparent fără sfârşit, prezentau o bogăție de culori în plină mişcare...

— Controlul bugetului... urechile mele! Bugetul turneului este atât de uriaş că ar putea suporta fără probleme zece, douăzeci de muzicieni în plus. Cu cât grupul este mai mare — mă raportez la toți componenții — cu atât mai mult mijloacele de ascundere a jocului clandestin se amplifică. În realitate, Stratmore este speriat. Printre câinii tăi râioşi ar putea să se infiltreze în grup un agent DEA sau IRS. El nu bănuieşte că această infiltrare este un fapt realizat. Iar eu nu sunt singurul. Mai există încă unul. Nu-i cunosc numele şi nici el pe al meu. În acest fel, căderea unui agent nu va atrage eşuarea operației. În centrală, numai un singur om este la curent cu misiunea mea. Dacă eu voi cădea, responsabilittaea lui este direct angajată. Aşadar, trebuie să ne ținem gura închisă. Mijloacele de corupție au mai

puțin efect, căci fiecare persoană implicată în această vânătoare ştie că sabia lui Damocles se află deasupra capului său. Totuşi, nu trebuie să ne facem prea multe iluzii...

Roger contempla gânditor Midtwon brăzdat de turnuri -nişte piese uriaşe situate pe un eşichier cu pătrate delimitate de străzi şi bulevarde.

— New York şi Paris sunt singurele oraşe care exercită o atracție magică asupra întregii lumi, spuse el. Vise încastrate în piatră...

Mark nu fu uimit de această diversiune. Era familiarizat cu limbajul neinteligibil al diplomaților, ce făceau ocolişuri complicate pentru a ajunge la o țintă aparent confuză.

— Împărtăşim aceleaşi opinii.

Intră în joc, ştiind că abstracțiile se vor deversa într-o luptă fără menjamente.

— Aş putea să-ți pun o întrebare, Mark? „Acum e acum!", îşi spuse regizorul.

— Te asigur dinainte de toată sinceritatea răspunsului meu.

— De ce mi-ai dezvăluit misiunea? Rațiunea ta de a fi în grup? Nu te temi de o indiscreție din partea mea, care ar putea să te compromită?

— Nu. Mă bucur de faptul că te cunosc foarte bine. Apoi, mi-am spus că într-o zi aş putea avea nevoie de ajutorul tău...

— Nu cred că am înclinații pentru meseria de polițist!

— Nici eu! Nu sunt decât un auxiliar..., un auxiliar al CIA...

— Adică un fel de „indic"?

— Nu. „Indicii" sunt pocăiții. Traficanți de droguri căzuți în plasele DEA sau FBI, ce încearcă să obțină o reducere a pedepsei prin trădarea vechilor complici. Auxiliarii au un statut special. Eu, de exemplu, când am terminat conservatorul de arte dramatice, am căutat de lucru. Dar în zadar. Piața de artă dramatică — teatre, cinema, învățământ — era saturată. În aceste condiții, prietena mea a murit de o supradoza. Am fost foarte afectat, o iubeam. În timpul anchetei, am fost contactat de un ofițer care, după ce a verificat concepțiile mele, mi-a propus să lucrez pentru CIA. Era informat că fratele meu mai mic fusese ucis de o supradoza la vârsta de paisprezece ani. Pentru mine, exista o mare motivație. Agentul, pe nume

Lester Perkins, nu ştiu dacă este numele lui real, mi-a încredințat numărul de telefon al lui Dexter. „Când veți primi semnalul meu, sunați-l!" I-am urmat instrucțiunile, în ciuda unui anumit scepticism ce îmi frâna ardoarea. Odată primit semnalul, i-am telefonat lui Dexter. Am fost foarte surprins când secretara lui mi-a spus că vrea să-mi vorbească personal. Pe un ton jovial, Dexter m-a anunțat că un prieten, prințul Alvignano, i-a vorbit elogios de mine, şi că voia să-mi ofere postul de regizor la King's Voice. Dragă Roger, te pot asigura că nu l-am cunsocut pe acest prinț, nici filiera ce a sfârşit cu angajarea mea. Perkins a păstrat contactul cu mine. Ne-am întâlnit la o şcoală de pilotaj unde el dă lecții de zbor. La CIA eu figurez sub un nume de cod. Am avut două întrevederi cu şeful lui Perkins, care m-a apelat pe numele meu de cod. Ei îmi dau instrucțiuni, pe care le urmez *ad-literam...* Asta este tot... sau aproape tot...

Roger îl privi cu o curiozitate nedeghizată:

— Cu mulți ani în urmă am citit o carte intitulată *Omul, acest necunoscut...* Eşti ilustrația sa vie...

Momentele încărcate de o înaltă tensiune dramatică pot fi întrerupte, adesea neutralizate, de nişte incidente în aparență nesemnificative. Red, gromul francez, veni cu figura alungită, cu colțurile gurii lăsate, cu fruntea sumbră şi cu privirea îngrijorată. Roger, preocupat de propriile probleme, nu remarcă dezolarea de pe fața lui:

— Ai venit să o iei pe Doris la plimbare?

— Nu! Am venit să îmi iau rămas bun. Am fost dat afară! Din cauza asta!

El îi prezentă lui Roger un ziar ce etala pe prima pagină un titlu mare ce țipa o veste senzațională: „Roger Osborne, marele interpret rock, maltratat într-un bar de pe Houston Street". El evoca scena colorată ce a început cu paharul vărsat pe decolteul unei cliente. Doi prieteni ai interpretului, chitaristul Roy Lowell şi Red Cairambault, grom la Nippon Inn, au făcut ca ceea ce este mai rău să fie evitat.

Roger îi trecu ziarul lui Mark, care parcurse articolul fără să facă comentarii. Red privea disperat cățeluşa albă ce se freca uşor de el, ca şi cum ar fi vrut să-l consoleze.

— Întoarcerea mea în Franța va fi fără glorie, spune el, reținându-şi eroic lacrimile.

Roger îl privi fix mult timp şi spuse:

— Nu! Tu nu te vei întoarce în Franța cu coada între picioare!

Vulgaritatea expresiei nu-i scăpă lui Mark. Acest limbaj exprima o mânie ascunsă în spatele unui paravan de calm perfect. Îl ceru la telefon pe recepționerul-şef:

— Vă rog să rezervați o cameră pentru domnul Clairambault, care de acum înainte face parte din personalul auxiliar al grupului meu. Vă rog, în acelaşi timp, să acordați toată atenția prietenilor mei, Roy Lowell şi Eric Selth! Am fost bine înțeles?

— Perfect, domnule Osborne!

Recepționerul-şef, maestru al diplomației, ştia că direcția îi va da o bruftuluială umilitoare. Dar ştia şi că trebuie să surâdă, chiar şi atunci când trece pe sub furcile caudine, când este vorba de un client de talia domnului Osborne. Roger se îndreptă spre Red, care îl privea cu gura căscată:

— Red, te vei ocupa de Doris, care te iubeşte, dar şi de corespondența mea personală, care este în dezordine. Nu îți ofer totuşi o sinecură pentru această muncă. Vei primi dublul salariului tău de grom.

Tăie cu blândețe mulțumirile lui Red, ce ieşi apoi conducând-o pe Doris.

— Mark, sunt foarte mulțumit atunci când pot face pe oameni fericiți. De altfel, nu fac decât să recompensez meritele.

Regizorul dădu din cap, râzând:

— Crezi că vor plăti salariul lui Red contabilii lui Dexter şi Nakamura, fără să protesteze?

— Jim Morrison, care în acea perioadă nu avea mijloacele mele financiare, a plătit din propriul buzunar un băiat de doisprezece ani care s-a ocupat de corespondența sa. Acel băiat a devenit mai târziu un mare, foarte mare scriitor, care a scris o carte minunată despre Jim, Dumnezeul său. Salariul lui Red nu va îngreuna bugetul grupului. Pot să te asigur.

Mark râse cu hohote:

— Îmi imaginez fața lui Stratmore, când va da de acest articol!

— Că un ziarist mă atacă pentru a-şi vinde pagina de nimic, îmi este indiferent.

Că Stratmore se supără, mi se fâlfâie ca de anul patruzeci. El nu este nici mentorul, nici confesorul meu. Să se abțină însă să comenteze această ticăloşie în prezența mea! Nu aş vrea să fiu nepoliticos...

Şirul lung de şapte mari Mercedesuri cobora lent — din cauza circulației dense — pe Bulevardul cinci, îndreptând-se spre Madison Square Centre. În prima maşină, Loring fuma bosumflat o țigară. Prezența lui Meiji, omologul său japonez, şi a oamenilor lui, ce întăreau detaşamentul lui de gărzi de corp, îi dădea mereu o proastă dispoziție. Avea impresia bizară că este spionat de japonezi, care păstrau — fără excepție — o față imobilă, în orice circumstanță. Vorbeau puțin, iar când le era adresată vreo întrebare, un surâs ce se voia amabil se ivea pe trăsăturile lor de maimuță. Meiji suporta greu mirosul dezgustător de țigară, dar nu protesta, cel puțin deocamdată. Probleme mai importante se aflau pe ordinea de zi. Roger nu ştia că avea corespondența riguros triată. Scrisorile de amenințare colcăiau. Majoritatea se reduceau la tentative de intimidare, sau de şantaj, la blesteme sau vrăjitorii. Dar nu trebuia uitat că aceste scrisori concepute de nişte perverşi, de nişte bolnavi mintal periculoşi, riscau să-şi atingă ținta. John Lennon, ucis cu patru gloanțe de armă în spate, trase de către un individ avid de publicitate, micuțul Scheffer asasinat în fața uşii de către un îndrăgostit ignorat, precum şi numeroasele atentate făcute împotriva artiştilor, scriitorilor, intelectualilor eminenți, politicienilor erau nişte exemple tulburătoare, ce impuneau din partea gărzilor de corp o vigilență permanentă. Loring, Meiji şi toți ceilalți purtau costume bine croite, ce le camuflau pistoalele purtate la subsuoară.

— Îi cunoaşteți pe tinerii ce-l însoțesc pe Roger Osborne?, întrebă Meiji.

— Nu. Sunt nişte noi achiziții. Nu am avut timp să le fac fişe...

— Este rău, Loring San! Este rău! Vreți să mă ocup eu?

— Nu. Supravegheați-i! De restul mă ocup eu.

— De ce să nu-i neutralizăm, Loring Sun?

— Mă gândesc şi la asta. Pentru Red, gromul francez, aş putea aranja cu

serviciul de imigrări. Ceilalți doi sunt americani..., intangibili în țara lor.

Un surâs angelic se ivi pe fața lui Meiji.

— În această mare țară accidente pot avea loc oricând... Loring îl privi şocat. Oamenii lui erau ofițeri de securitate şi nu ucigaşi plătiți. Ar fi pariat că Meiji recrutase în trupa sa nişte yakuza. Roger Osborne îi spusese că la Curtea Franței gărzile de corp au fost ucise pentru a salva viața lui Ludovic al XVI-lea şi a reginei Maria-Antoaneta, atunci când revoluționari îmbătați de sânge au invadat castelul Versailles. Un sfârşit onorabil pentru nişte ofițeri care merită tot respectul. În forul lui interior, Loring dezaproba alianța patronului său cu Nakamura. Această „combinație" nu va face decât să atragă inamici din toată lumea interesată...În cea de-a doua maşină, mai impozantă, Roger urmărea cu privirea comportamentul invitaților săi Eric, Roy şi Red. Cei trei băieți erau cufundați pe bancheta din spate, largă şi cofortabilă, pe fotoliile plasate față în față. Scormoniseră prin frigider şi scoseseră — uimiți — diverse sticle de băutură: şampanie, whisky, coniac, vodcă, gin, bere...., un amestec puțin ortodox, care a încălzit plăcut spiritele. Cu un pahar de Courvoisier în mână, Red declară liric:

— În această dimineață şeful personalului — ar fi trebuit să-i vedeți gura sadică — m-a anunțat cu o voce plată: „Sunteți dat afară, Clairambault. Să treceți pe la casierie! Veți primi ultimul salariu. Un sfat: întorceți-vă cât mai repede în Europa. A munci în domeniul hotelier aici, în Statele Unite, implică o ținută morală ireproşabilă. Un salariat al firmei Nippon Inn nu se bate prin barurile din Houston Street. Sunt profund dezamăgit. Viitorul îmi pare mai negru decât cerneala aruncată de o caracatiță." Iar în seara aceleiaşi zile iată-mă, gata să mă delectez cu un pahar de coniac, într-un Mercedes de mare lux, alături de Roger Osborne... Încredibil, dar adevărat!

El dădu pe gât coniacul şi atacă o sticlă de gin.

— Şeful de personal care îmi ținea acea morală, continuă el persiflator, mă trimitea să duc tradiționalul buchet de trandafiri oferit de direcția hotelului damelor bogate şi în vârstă ce coborau la noi. Ele profitau de ocazie şi îmi trăgeau "o pipă". Dacă

mutra mea le plăcea, şeful de personal reînnoia zilnic cadoul floral. Nu era ciudat, dar trebuia să o facă. Această mică operaţiune aducea bacşişuri grase...

Doris, cu capul sprijinit pe genunchii lui, îl privea cu un aer languros.

— Roy, presupun că şi tu ai succes la femei?, întrebă Eric, cu ochii strălucind de curiozitate.

— Merge, merge. Dar mă tem de SIDA. Adesea, mă reţin pentru a îndepărta tentaţia.

— Dar sexul protejat?

— Fleacuri! Prezervativul nu este sigur sută la sută. Vechiul nostru baterist nu înceta să cânte virtuţile prezervativelor. Dar precauţiile lui nu l-au împiedicat să ia SIDA de la soţia lui.

Roy aspiră parfumul de Dom Perignon. El exclamă extaziat:

— Divin! Absolut divin! Dacă tatăl meu m-ar vedea în această maşină, ar face stop cardiac. El pretinde că limuzinele, pletele lungi, buclele, mâncărurile bune, alcoolul şi rockul atrag condamnarea eternă. Ce aiureli!

Eric râdea uşor şi se întreţinea cu spiritul lui. Un dialog mut care-l absorbea, detaşându-l de însoţitori. Roger îi întrerupse meditaţia:

— Englezii au o expresie: *A penny for your thought!*

— Dacă aş fi şoferul acestei maşini, aş izbi vitrina din faţă, aş traversa magazinul de la un cap la altul şi aş ieşi pe strada învecinată...

Violenţa înnăscută a lui Eric ieşea exploziv la suprafaţă. Goli paharul cu un fel de mânie ce-i dădea aripi. Un surâs rău, care în mod paradoxal îl ambala, îi exprima extazul.

— La institutul de reeducare, înainte de a adormi noaptea, eu îmi imaginam scene sângeroase, dueluri, asasinate, lupte mortale, curse disperate cu maşina spre nişte prăpăstii fără fund... Şi râdeam de prostia filosofilor, psihologilor sau moraliştilor care pretind că filmele şi televiziunea, pline de violenţe, exercită a proastă influenţă asupra tinerilor... La mine, când eram mic, nu exista televizor... totuşi eu nu visam decât răni şi cucuie...Îşi scutură capul, ca şi cum tocmai s-ar fi trezit din somn:

— Nu v-am spus că am fost internat trei ani într-un institut de reeducare şi şase luni într-o închisoare?

— Nu. Am aflat-o în această seară! Dar asta nu are nicio importanță. Numai trompetistul mă interesează... Bix Beiderbecke reîncarnat...

Ochii lui Eric se umplură de lacrimi:

— Credeți în aceste prostii?

— Da, Eric, cred. Şi încetează cu pluralul!

Brusc, mâna lui Eric se strânse, iar paharul îi răni degetele. Roger se precipită să adune cu batista sângele — ca nişte perle roşii — ce se scurgea, picătură cu picătură, pe mocheta de culoarea pielii unei capre sălbatice, dintre cioburile paharului spart. Roy adună cu grijă fragmentele pătate de sânge, pe care se simțea şi coniacul, şi le puse una câte una într-o scrumieră de argint. Roger puse interfonul în funcțiune:

— Să ne aştepte un medic la Madison Square Centre pentru o urgență!

Personajul în vestă tăiată, aşezat lângă şofer, răspunse cu un ton imdiferent:

— Foarte bine, domnule Osborne.

Trăsăturile lui Eric se înăspriră. Slăbiciunea lui de moment îl dezgusta. Îşi ascunse mânia, ruşinea în spatele unui pahar. Râsul lui sună ca o provocare:

— Nu este nimic. Sunt obişnuit.

— Înțeleg, spuse Roger. Înțeleg.

Şirul de maşini Mercedes s-a precipitat în parcarea subterană de la Madison Square Center. Polițiştii aliniați pe parcurs îndepărtau fanii care se strecuraseră printre cordoanele din zona interzisă. Mark şi Stratmore îl primiră pe Roger la coborârea din Mercedes. Managerul general îl aborda, afişând o bună dispoziție de circumstanță. Învățase lecția lui Mark: a nu se face aluzie la articolul ce-i trezise mânia lui Roger.

— Sala este arhiplină, domnule Osborne!

Nu ajunsese încă să-i spună pe nume. Răceala lui Roger făcuseră zadarnice toate tentativele de apropiere.

— Da?, replică Roger pe un ton neutru.

Decepția lui Stratmore se reflectă în privirea neagră pe care o aruncă spre cei trei câini râioşi.

Regizorul de platou se apropie de Roger:

— Vreți să mă urmați, domnule Osborne. Vă voi arăta drumul spre loja dumneavostră.

Stratmore clocotea. Mark încercă să-l calmeze şi îl sfătui să nu provoace nici o discuție contradictorie cu Roger, acum, la începutul primului concert din turneul american. Mark înțelegea această atitudine distantă, acră, a interpretului cu privire la managerul general. El îl considera complice cu cei care îi utilizau talentul şi capacitățile muzicale ale grupului pentru a realiza beneficii ilicite. Se temea că acest comportament al lui Roger ar putea naşte suspiciuni.

Eric şi Roy se instalară în culise, pentru a urmări de aproape formația în plină activitate. După instrucțiunile date de Roger, în seara următoare ei trebuiau să se integreze în grup şi să cânte în fața publicului adunat pe stadionul din New Jersey. Miile de fani care se înghesuiau în sala Madison Square Center îl speriau pe Roy, obişnuit cu clienții micilor baruri. Eric părea indiferent. „Nu aveți nevoie de repetiții, a decis în cele din urmă Roger. Cunoaşteți cântecele la perfecție şi sunteți muzicieni foarte buni. Dacă la început sunteți intimidați de public, faceți să pară un joc. Vă veți regăsi repede aplombul. Pot să vă asigur de asta. Primul obstacol psihologic depăşit, nu vă veți mai opri. Aveți încredere în mine..."

Mark îl găsi pe Roger tocmai când îşi îmbrăca hainele de scenă în fața unei oglinzi uriaşe din cabina sa.

— Sala explodează!, spuse el cu satisfacție. O bombă amorsată, ce nu aşteaptă decât apariția ta pentru a face ca bucuria să explodeze. Epopeea americană începe... îi urmezi îndeaproape pe Beatles!

— Nici vorbă. Am visat mereu să urmez traseul lui Kerouac... periplul lui american....

— Foarte romantic! Dar însoțit de imensul ansamblu care te urmează, vei avea aerul unei broaşte țestoase, care vrea să alerge după un mânz pursânge englez!

— Puțin încurajantă comparația... Dar... din nefericire, exactă... Kerouac era liber... În timp ce eu...

— Este prețul celebrității!

— Kerouac... vagabondul divin, oftă Roger. Nu voi putea niciodată... niciodată.... ajunge la nivelul lui. În *On the Road* el a ridicat la rang de epopee

rătăcirea câtorva tineri vagabonzi din ținuturile din Statele Unite... Un interpret — carieră efemeră prin definiție — nu va fi capabil să egaleze gloria unui scriitor...

Mark găsi o paradă originală:

— În cursul unui interviu, Bono, de la U2, a afirmat — pe bună dreptate — că un scriitor trebuie să treacă pragul de 70 000 de cititori pentru a atinge audiența marilor rockeri... Nu îți mai rămâne, Roger, decât să scrii o carte...

— Ascultă, Mark, nu vreau să cad în ridicolul anumitor spikeri de televiziune, care scriu cărți imaginându-şi că toți ascultătorii emisiunii lor se vor înghesui la librărie pentru a le cumpăra operele. Îşi închipuie că sunt mai importanți decât informațiile pe care le debitează. Iluziile lor se risipesc atunci când creațiile eşuează pe rafturile magazinelor cu prețuri reduse. Editorii care au contat pe popularitatea acestor scriitoraşi înscriu — oftând — o nouă pierdere în registrele lor. Din nefericire, de acest spațiu editorial pierdut a fost privat un tânăr poet sau un romanier plin de talent, dar rămas necunoscut.

— Eşti dur, Roger!

— Adevărul este adesea neplăcut!

Kevin Gillian, asistentul lui Mark, îi anunță înfrigurat:

— Pregătiți-vă, domnule Osborne, să intrați în scenă!

În acest moment, invariabil, tensiunea arterială a lui Roger creştea, căci fiecare spectacol reprezenta o luptă pentru cucerirea publicului, o luptă pentru a învinge propria emoție, oboseala, dispoziția adesea rebelă, indispozițiile unui organism ce nu răspunde întotdeauna fără să crâcnească ordinelor date de creier. Apoi rutina îl prindea în ghearele ei: să părăseşti adăpostul oferit de cabină, să parcurgi culoarele, să defilezi prin fața unui dublu şir de polițişti — cu bastoane, pistoale şi cătuşe ataşate la centură — să auzi în spate paşii grei făcuți de gărzile de corp, să ieşi pe culoar, să traversezi zona periculoasă, adică spațiul liber dintre gura culoarului şi scările ce urcă pe scenă — riscul unei agresiuni aici este cel mai mare —, să auzi rumoarea sălii ce freamătă ca o pădure agitată de un vânt sunând în rafale, să escaladezi cu un pas vioi scara destul de mare, pentru intrarea şi ieşirea în siguranță a muzicienilor, să aştepți

şocul exploziv, delirant, asurzitor al debutului concertului, să înfrunți luminile orbitoare ce inundă scena, să primeşti ovațiile, țipetele, aplauzele fanilor excitați, să te îndrepți spre mulțimea frenetică, să uiți emoțiile, slăbiciunile, temerile, să declanşezi tornada de sunete, ploaia de decibeli... să cânți, să cânți, să cânți... să faci publicul să aibă frisoane de plăcere, fanii care-şi balansează mâinile, gâfâind, în pragul orgasmului...

Turneul american se derula într-un ritm infernal. Cele patru scene, montate în patru oraşe diferite, asigurau concertelor o continuitate perfectă, o activitate neîntreruptă, epuizantă... Toți rockerii, animați de focul sacru, sublimați de flăcările creației, transportați pe valurile gloriei, ştiu că trebuie în schimb să se ofere ca sacrificiu pe altarul zeului rock şi sunt conştienți că la capătul drumului, presărat cu flori şi lacrimi, fericire şi suferință, cu descărcări şi droguri, cu splendori şi mizerie se profilează decăderea, uitarea, adesea autodistrugerea....

Cei care asociază rockul cu riturile satanice cad în mare confuzie. Rockul respinge compromisurile. El se vede învăluit într-o splendidă izolare. În concepția sa, Dumnezeu sau Diavol nu există. El oferă discipolilor lui propriul paradis şi propriul infern. Fidelii trebuie să i se dedice, să se identifice cu el, dacă sunt, desigur, capabili. În felul lui Loloch, el îşi devorează copiii. Falşii rockeri, zei falşi, adică muzicienii fără talent, ce caută în rock un mijloc de parvenire sunt împinşi, refulați, spulberați de dumnezeul rockului. Ei zac în barurile din zona a treia, ignorați de adevărații amatori ai rockului ce refuză contramodelele. Micilor sau marilor săi preoți, dumnezeul rock le dispensează glorie şi bani, discuri de platină şi idolatri fanilor. Aleşilor le acordă tinerețea veşnică. Bob Dylan, Springsteen, Cocker, Jagger, McCartney şi alții zburdă pe scenă ca la douăzeci de ani. Pentru Morrison şi Lennon, moartea nu este decât începutul nemuririi.

Dar zeii sunt capricioşi. Şi dumnezeul rock nu face excepție. Există bătrâni — vechi celebrități ale rockului — care nu beneficiază de privilegiul acordat lui Dylan. Favorizații au făcut dintotdeauna parte din joc. Numele acestor mici bătrâni, ce au

cunoscut celebritatea, figurează în dicționarele de muzică rock, dar în zilele noastre puțină lume mai are timp sau chef să le răsfoiască. Aceste personaje arhaice, desuete, ce se scufundă lent în uitare, nu se resemnează să suporte stoic abandonul în care se scaldă. Pentru a reînvia contactul exaltant cu publicul, ei se ataşează la remorca tinerilor rockeri încă puțin cunoscuți, ce speră să se afirme prin intermediul acestor dinozauri rock. Un fel de asociere între un paralitic şi un orb. După ce au dobândit un început de notorietate, tinerii îi lasă să cadă. Adesea, ziarişti în lipsă de inspirație sau de subiecte mai deocheate, fac interviuri colective cu aceste fantome vii. Privați de admiratorii lor de ieri, se bagă printre aceştia, atribuindu-şi reciproc laude fantasmagorice. Un spectacol impresionant şi trist. Nefericiți, aceşti *ex-uriaşi,* obişnuiți să călătorească printre stele, expulzați din visele lor frumoase, se află adesea suspendați deasupra unui vid înspăimântător; şocul realității este violent; decepționați, ei sunt trântiți la pământ; numai nostalgia le mai ține de urât....

Propulsat spre zenit cu o celebritate uimitoare, Roger îşi păstrase legăturile cu viața nefardată. Ceea ce explica dorința lui de a frecventa oamenii obişnuiți, muzicienii ce înfruntă curajos mizeria, care nu-şi economisesc eforturile pentru a fugi de mediocritate. El nu se pierdea niciodată în labirintul măreției zadarnice. Păstra firul Ariadnei ce-i pemitea să revină pe pământ, de fiecare dată când avea chef. Ridica un scut înaintea ditirambilor ce spălau creierul rockerilor îmbătați de glorie....

New York, Hartford, Worcester, Boston, iar apoi Quebec, Montreal, Ottawa, Toronto şi înapoi la New York.... Turneul realizat în nord-estul Statelor Unite şi al Canadei a cules multe triumfuri şi mulți bani. Grupul a marcat cel de-al doilea sejur la New York printr-un concert gratuit oferit în mijlocul verdeții din Central Park. Şapte sute de mii de persoane au asistat la concert. Apoi au urmat coastele de vest şi de sud ale Statelor Unite: Philadelphia, Baltimore, Washington, Richmond, Charleston, Savannah, Jacksonville, Palm Beach şi Miami, unde grupul obținu o haltă de odihnă de trei zile. Cu toate acestea,

avioanele de transport continuau să instaleze în serie scenele în oraşele prevăzute în programul acestei prime părți a turneului american.

Roger profită de această pauză ca să repete cele mai recente cântece, *Turning night into day, Out of Breath, Plastic bags for Perou* şi *Spoiled Brats.* Muzicienii bombăneau. Ar fi preferat să se tolănească la soare pe nisipul aurit de la Miami Beach şi să se uite la fetele goale de pe plajă. Bruce izucni în râs:

— Două fese şi două țâțe! Din aceste patru baloane nu se ştie exact care sunt fesele şi care sunt țâțele! Mai ales când sunt întinse pe nisip!

— O puță de băiat, mulată sub țesătura unui slip, nu-ți ofensează gustul!, glumi Jimmy, pianistul, pe un ton mai degrabă agresiv.

— Calm, calm!, spuse Roger conciliant. Repetăm două ore, apoi mergem la soare, plajă şi fete!

Eric protestă bosumflat:

— Roger, ai devenit mai exigent decât un capitalist lacom ce suge sângele muncitorilor!

—Termenul „acționar" ar fi mai adecvat!, spuse Roger râzând. Nu câştigați prost!

— Suge? Suge?, strigă Bruce. Ce idee excitantă!

Căutară marele studio mobil dedicat repetițiilor şi înregistrărilor, dar fără a-l găsi în parcare. De obicei, acesta îi însoțea pe muzicieni în toate deplasările. Roger le permise colegilor, mirați de acest contratimp, să zburde pe plajă, apoi ceru explicații lui Mark. Înainte de a-i răspunde, regizorul îl invită la o mică plimbare la țărmul mării.

— Să mergem să ne destindem puțin! Sunt epuizat de acest turneu non-stop!

Roger înțelese că era vorba de a comunicare importantă. Mark îl conduse spre Lummus Park, ce oferea o vedere magnifică asupra oceanului.

— Nakamura tocmai a retras studioul mobil. La ora actuală el este la cuțite cu Dexter. În mod natural, nu ar trebui să ştim acest lucru, dar după cum ştii, am propriile surse de informații.

— Ce s-a întâmplat?

— Nakamura, în ciuda calmului său japonez, a devenit groaznic de furios.

Pretinde că Dexter l-a înşelat. La nivelul lor, este vorba de sute de milioane. Acum, Dexter este izolat. Şi-a pierdut toţi vechii aliaţi, care au construit în jurul lui un cordon sanitar. Ca Michael Jackson pentru Sony, tu-i aduci lui Dexter un miliard de dolari. Iar el are o nevoie foarte mare de ei.

Roger îl privi uimit şi uşor alarmat:

— Aşadar, risc să fiu sprijinit de adversarii lui!

— Nu! Nu cred! Ei preferă să te recupereze. De altfel, Loring, care este omul de încredere al lui Dexter, veghează asupra ta ca un câine de pază.

— Nu mă aşteptam la asta!

— Eu, da.

— Sunt consternat! A fi aşezat pe un butoi de pulbere este puţin liniştitor!

— Şi eu te veghez! Tu eşti preţios pentru CIA! Un pion important!

— În ce rahat am fost băgat!

— Nu este vina ta!

Mark râse uşor. Dezolarea lui Roger îl întrista. El reluă după o scurtă pauză.

— Îţi voi încredinţa încă un secret! Pot să o fac, deoarece faci parte din echipa noastră!

— Mulţumesc! O poziţie care nu mă încălzeşte deloc!

— Clifford Moseley, operatorul şef video, este un agent al DEA.

— Serios? Eu credeam că-l pupă-n fund pe Stratmore!

— Asta înseamnă că îşi joacă bine rolul! El mă îngrijorează puţin, căci este un pic prea repezit. Riscă să verse oala înainte ca pastele să fie bine fierte. Răbdarea este o condiţie esenţială pentru meseria noastră! Atenţie, însă, Clifford Moseley este numele lui de scenă.

— Afacerea asta îmi dă dureri de cap!

— Păstrează-ţi echilibrul, Roger! Dacă te consolează, află că nu eşti singura victimă inocentă a acestui joc. Şi încă ceva! Continuarea acestui turneu în Mexic şi Caracas nu este întâmplătoare. Nu vom coborî până la Bogota sau Medellin! Ar fi prea suspect!

Turnenul îşi continuă periplul: Tampa, Atlanta, Birmingham, Mobile, Hattiesbourgh, New Orleans... Traseul era parcurs cu avionul dacă distanţa era importantă, sau cu autobuzul dacă era vorba de o sută sau două de kilometri. Roger iubea deplasările terestre, deoarece

îi permiteau să alerge cu motocicleta pe autostrăzi. Când urca pe Harley-Davidson, ceda Honda lui Dennis, un alt pasionat de curse nebuneşti. Urmat de patru gărzi de corp, metamorfozate — de circumstanță — În motocicliști, el lăsa impresia automobiliştilor întâlniți din întâmplare, că era şeful unei bande de Hell's Angels debarcați din California pe coasta de est a Statelor Unite. Când depăşeau viteza legală, plăteau fără să discute amenzile usturătoare date de agenții de circulație. Odată, aterizară într-un post de poliție, împinşi ca o turmă de către un agent intransigent. Un telefon miraculos a dus la eliberarea lor. Mai târziu, Mark a explicat această intervenție:

— Ascultă, Roger. Am pus la lucru artileria grea ca să te fac să ieşi din închisoare. Americanii sunt foarte stricți când e vorba de excesul de viteză. Te sfătuiesc să-ți moderezi pe viitor ardoarea. Rockerii au o prostă reputație. Nici chiar cei mai mari nu sunt feriți de sancțiuni disproporționate cu infracțiunea. Aminteşte-ți de favoritul tău, Jim Morrison.

Roger promise să se abțină... dar îi plăcea prea mult riscul ca să respecte acest angajament...

Scurtele călătorii îi ofereau ocazia să cunoască mai bine peisajul american. Văzute pe hubloul avionului, peisajele se derulau impresionante. Marile oraşe cu grupurile lor de zgârie-nori, separate de străzi aliniate, prezentau un spectacol magic. Micile localități, reliefate pe fondul verde al câmpurilor cultivate, al pădurilor şi râurilor ce şerpuiau capricios, încântau ochiul şi spiritul. Când se cobora la nivelul lor, se descopereau nişte oraşe minuscule, ce anunțau, pe panourile puse la intrare, o populație de câteva mii de locuitori şi care etalau cu o mândrie impresionantă urâțenia cea mai pură, nuanțele sale, compromisurile sale. Mai ales în sud, Roger a traversat întinderi fără sfârşit acoperite de o vegetație pipernicită, de o culoare brună arsă de soare. Urâtul bej, ars de un soare galben... galbenul bolnav a icterului.... bejul trist al noroiului...

— Eu am trăit în astfel de regiuni, a spus Eric. Adesea, soarele era atât de arzător că păsările cădeau prăjite din cer. Creierul oamenilor fierbea, iar vaporii le

ieşeau prin urechi. De multe ori, şuierau ca o locomotivă ce-şi anunță intrarea în gară.

Roger privea peisajul lichefiat de căldură, ce făcea bolta să danseze.

— Bizar!, a exclamat el. Acest decor extraterestru exercită un farmec extravagant, dement. Mă fascinează. O viziune din lumea cealaltă. Un fragment de Univers, redus la proporții minuscule, la scara noastră.

Eric înclină capul cu un aer convingător.

— Este adevărat. Iată o descoperire miraculoasă! Trăiam în centrul Universului şi nu o ştiam! Tu mi-ai deschis ochii, Roger!

În ciuda permanentei deplasări, în ciuda orizonturilor care-şi schimbau culoarea şi forma, zi după zi, membrii grupului trăiau într-un spațiu închis. O intimitate forțată, un contact permanent care le întindea nervii, trezea violența adormită în fiecare individ şi declanşa, adesea, un instinct de agresiune. Doi sau trei şobolani închişi într-un spațiu mai mare, au un comportament paşnic, aproape amical. Se privesc, se apropie, se miros, apoi fiecare se retrage în colțul lui. Dacă spațiul este suprapopulat de şobolani, ei se ceartă, sângele curge, furia se amplifică, femelele sunt violate şi în cele din urmă se ucid între ei. Acelaşi fenomen se poate observa în mijlocul grupului Osborne, dar în condiții mai moderate, căci oamenii sunt mai mult sau mai puțin civilizați şi pot să-şi înfrâneze impulsurile. Dar conflictele se înscriau într-o curbă ascendentă. La Baltimore, în cursul unei repetiții, Jimmy a făcut o remarcă jignitoare la adresa lui Eric, fără intenția de a-l răni. Violența lui Eric s-a declanşat. Agresiunea era singura lui armă. O lovitură de pumn l-a făcut pe Jimmy să zboare pe deasupra pianului, ca o pană. Incidentul a rămas fără urmări, mulțumită intervenției lui Roger, care a calmat spiritele. Eroii acestei afaceri au fost obligați să-şi dea mâna şi să promită că vor îngropa securea războiului.

După spectacol, Roger îl invită pe trompetist la o cină în doi. Eric îşi imagina că era vorba de un mijloc elegant de a-i ține o lecție de morală. Dar temerile sale nu s-au adeverit. Roger nici măcar nu a adus vorba despre asta. Eric a fost cel care

a decis să dea o explicație. Dar, ezita. El, un tip voinic, care nu avea teamă de nimeni şi de nimic, să se justifice în fața unui băiat cu câțiva ani mai mic decât el?

— Ştii, Eric, Kimberley şi cu prietenele sale ne-au părăsit azi dimineață, urmate de Meiji şi de oamenii lui. Din ordinul lui Nakamura. Kimberley a venit să-mi spună la revedere. Plângea...

— Ştiam. Sue, prietena ei, mi-a spus. Un capitol care s-a încheiat. Kimberley te iubea! Ea se hrănea cu iluzii...

— Iluzii?

— Spera la un mariaj... La fel şi Sue... Dar nu am încă stofa unui bun soț...

— Nici eu... Un nou capitol se deschide... Roger a ridicat paharul de şampanie.

— În sănătatea ta!

— În sănătatea ta!

Cererea lui Roger a căzut ca o bombă:

— Eric, vrei să mă înveți să mă bat?

— Cu plăcere..., dar pentru a te bate trebuie să fii motivat... şi nu cred că eşti...Eu m-am bătut dintotdeauna pentru a mă apăra... pentru a riposta față de cei care mă oprimau... ca să-mi fac dreptate... Roger, ai fost vreodată bătut?

— Nu...Nu... doar mici altercații fără importanță...

— Tatăl meu, un alcoolic, mă bătea ca un nebun... Eu nu ripostam, căci el era tatăl meu şi îmi spuneam că are tot dreptul să îmi aplice nişte corecții... Într-o zi ne-a părăsit... şi mama s-a recăsătorit cu un bețiv care pe deasupra se mai şi droga... deseori, era în lipsă de bani, căci nu lucra... aproape toți banii pe care mama îi câştiga ca femeie de serviciu erau dați pe droguri... În ce mă priveşte, mă snopea în bătaie...

Şi-a umplut paharul şi l-a golit cu o mânie reținută.

— Atunci aveam unsprezece ani... nu voiam să mă supun unui străin ce nu avea niciun drept asupra mea... am fugit de acasă, dar poliția m-a găsit şi m-a adus la mama... străinul şi-a continuat vechile obiceiuri... Mă tăbăcea pentru plăcerea de a mă face să sufăr... Într-o zi a izbit atât de tare tărtăcuța fratelui meu că s-a umplut de sânge... atunci am văzut roşu... am luat o sticlă, care era lângă mine, şi i-am spart-o în cap... nu am făcut decât să-i zgârii pielea capului... dar era destul grav... eu ripostasem la lovituri... era inadmisibil...

am fost închis într-o casă de corecție... aveam doisprezece ani... eram cel mai mic copil recalcitrant care trebuia să fie domolit... acolo am înțelels că trebuie să mă apăr dacă vreau să supraviețuiesc... toată ranchiuna, toată ura, toată amărăciunea pe care o îngrămădisem îmi întărea forțele de sute de ori... mă băteam cu nişte lichele mai mari ca mine, care îi maltratau pe cei mici pentru a-şi impune autoritatea... o autoritate pe care eu o respingeam... supraveghetorii ne agresau în numele legii., violența absolută domnea... eram considerat irecuperabil... până la optsprezece ani, am făcut naveta între casă şi institutul de reeducare... toată lumea mă plângea... toți mă făceau vinovat de un delict bine definit... la nouăsprezece ani am fost închis, ca urmare a unui scandal neprovocat de mine... am împărțit celula cu un negru, trompetist de mare talent, care şi-a ucis soția adulterină... gelozia este un sentiment pe care nu-l înțeleg... Otis — era numele lui — m-a învățat să cânt la trompetă... În fine, am executat pedeapsa... Înainte să părăsesc închisoarea, Otis mi-a oferit trompeta sa... îți va aduce noroc, mi-a spus... a avut dreptate... puțin după aceea te-am întâlnit pe tine, pe pod...

La Miami, Dennis a oferit o petrecere cu ocazia aniversării a nouăsprezece ani. Devenit euforic cu ocazia fericitului eveniment, el a oferit invitaților săi, dansatorii şi muzicienii grupului, fără să uite câteva fete alese pe sprânceană — un bufet pantagruelic, o mare bogăție de băuturi alcoolice şi, pentru a încorona totul, droguri la discreție. Cum el nu dispunea decât de o singură cameră, Roger i-a împrumutat apartamentul lui, mare, somptuos, cu o terasă vastă cu vedere la ocean. Mark nu a fost invitat, căci la cei douăzeci şi şase de ani, era prea bătrân. Celebrarea se derula după canoanele unei perfecte orgii romane. La propunerea lui Bruce, dezbrăcarea completă a fost adoptată cu entuziasm. Spectacolul plăcut pentru ochi, i-a permis lui Roger să constate că frumusețea masculină îi furniza aceeaşi plăcere estetică şi aproape aceeaşi emoție ca şi cea feminină. Era oare bisexual?, s-a întrebat el amuzat. Un aspect interesant al acestei probleme i-a revenit în minte. Într-o biografie serioasă a lui Truman Capote, semnată de Gerald

Clark, a fost frapat de un fragment ce evoca clipa în care bizarul Truman, încă adolescent, şi-a descoperit înclinaţiile evidente spre homosexualitate. Majoritatea tinerilor ce se găsesc confruntaţi cu revelaţii de această natură se tulbură, sunt înnebuniţi, sunt bulversaţi de nonconformismul lor. Lent, progresiv, ei se obişnuiesc că sunt diferiţi şi în cele din urmă se acomodează de bine de rău. Truman a acceptat această situaţie fără să-şi frângă mâinile speriat, fără să-şi pună probleme. El a dovedit o curiozitate vie, o excitaţie plăcută şi dorinţa de a-şi aprofunda explorările în acest domeniu. Femeile au fost apoi nişte prietene şi aliate, concepţie care trebuie că i-a adus mai târziu avantaje indiscutabile.

Roger ştia că la şcoală o mare parte din adolescenţi şi prepuberi au experienţe homosexuale, dar odată ajunşi la vârsta adultă majoritatea adoptă heterosexualitatea sau bisexualitatea. Homosexualii exclusivi se reduc la o minoritate tot mai activă. Relaţiile lui cu Joan şi Langley, cu Will în mai mică măsură, cu fetele şi băieţii, mai mult sau mai puţin cunoscuţi, i-au arătat că plăcerea împărţită pe mai multe planuri îi poate deschide perspective seducătoare. Firul ideilor lui a fost brusc întrerupt de un incident care a luat rapid proporţiile unei catastrofe. În sala de baie, Dennis, aflat în prezenţa lui Lou şi a unei fete din grup, ce-şi aşteptau cu nerăbdare rândul, şi-a injectat o doză de heroină şi, brusc, s-a prăbuşit pe dalele de marmură, fără să dea vreun semn de viaţă.

Alarmă! Toată lumea s-a adunat în jurul lui. Panică!

Roger l-a chemat pe Mark şi i-a povestit ce s-a întâmplat. Mark a alertat pe medicul grupului, un tânăr ce acceptase acest post după ce a fost nevoit să-şi închidă cabinetul din lipsă de clienţi. Mark şi Jesse Pryce, înarmat cu trusa lui de chirurg, au năvălit în apartamentul lui Roger. Jesse îndepărtă cercul curioşilor şi îşi puse un genunchi jos, alături de corpul inert al lui Dennis. O examinare sumară, apoi dignosticul a căzut scurt:

— Supradoză! Comă profundă! Trebuie neapărat să chem o ambulanţă!

Mark îşi ridică braţele speriat:

— Este exclus! Dacă poliția şi presa se amestecă, suntem terminați! Reanimează-l! Prin orice mijloace!

— Există un mijloc, dar este foarte riscant!

— Te rog să faci imposibilul, Jesse! Medicul i se adresă lui Bruce care se afla în apropiere:

— Desfă-i pieptul! Bruce se execută, tremurând de teamă. Jesse îşi deschise trusa, luă o seringă pe care o umplu cu un lichid incolor, apoi, fără ezitare, îi băgă acul în cutia toracică, sub sânul stâng. Dennis tresări, apoi deschise ochii.

— E salvat!, spuse Jesse. Adrenalină injectată direct în inimă... Iată că surâde... Meritäm un pahar de şampanie, nu?

Dar Dennis nu era la prima poveste de acest gen. Cu câteva luni mai înainte, la Londra, o supradoză l-a doborât în camera sa de hotel. O ambulanță l-a dus repede la spital. La o intersecție, maşina unui beţiv a intrat pe roşu şi a lovit violent ambulanța. Şocul a fost atât de puternic, încât şoferul ambulanței s-a lovit cu capul de cadrul uşii şi şi-a pierdut cunoştința. Medicul ce se afla în cabină, alături de Dennis, întins pe targa, a fost proiectat în geamul lateral care i-a tăiat fața, transformând-o într-o bucată de carne sângerândă. La rândul lui, a leşinat. Dennis a căzut la pământ şi s-a lovit cu capul de peretele cabinei. Şocul a avut un efect neaşteptat. Ieşit din comă, dar încă ameţit, el a coborât cu un pas clătinat, sub ochii curioşilor adunați în jur, a luat locul şoferului, pe care l-a împins uşor, s-a instalat la volan şi a condus ambulanța până la spital. Personalul uimit şi-a dat seama că este prima dată când un bolnav în stare gravă realizează o asemenea performanță, ce ar fi meritat o menționare specială în cartea recordurilor.

La Atlanta, personalul din serviciul de ordine care în mod normal forma un obstacol viu înaintea asaltului fanilor excitați ce voiau să urce pe scenă, a trebuit să intervină în forță pentru a evacua o bandă de Hell's Angels, care voia în mod evident să provoace dezordine. În cursul scandalului, mulți tineri au fost călcați în picioare. Incidentul s-a soldat cu câteva julituri şi răni fără importanță, dar presa i-a dat amploare, făcându-i o publicitatea negativă. Un ziar ce exprima opiniile conservatoare ale bigoților fundamentalişti ce făceau legea în sudul profund, a cerut

interzicerea grupului Osborne cel puțin optsprezece ani. „Trebuie să apărăm sănătatea morală şi fizică a copiilor noştri agresați de aceşti muzicieni corupți, destrăbălați, perverşi, sprijinitori ai lui Satana. Să ridicăm nişte scuturi împotriva acestor vicioşi degenerați, care ne strică copiii. Avem datoria să strigăm: Destul! Dispăreți! Nu abuzați de răbdarea noastră! Intoarceți-vă în grotele infernului de unde ați ieşit! Dacă nu, justiția mânioasă a poporului se va revărsa asupra voastră!"

După lectura acestui articol, Roger a exclamat disprețuitor:

— În numele aşa-zisei morale batjocorite, Hitler, Stalin şi alți ayatollahi au justificat cenzura, câmpurile de gazare şi condamnarea la moarte! îmi vine să vomit!

Concertul programat la Montgomery a trebuit să fie anulat, pentru că scena montată în două zile s-a prăbuşit exact înaintea spectacolului. Nişte necunoscuți au scos şuruburile scheletului metalic ce trebuia să se înconvoaie în momentul în care vibrațiile puternice produse de mişcările ritmice ale muzicienilor şi dansatorilor îl vor face să intre în rezonanță. Dar operația prost calculată a cauzat prăbuşirea, în timpul zilei, eveniment ce a salvat numeroase vieți. Complicitatea paznicilor de noapte rămânea de dovedit.

Stratmore a intrat în panică. A trebuit să angajeze din nou supraveghetori, bine verificați, pentru a asigura securitatea materialului şi a personalului. Asta însemna un plus uriaş de cheltuieli, condiție ce-l enerva cumplit pe manager. Dar Mark s-a arătat intransigent:

— Oamenii se tem. Vrei să ai în brațe o grevă care ar arunca totul în aer? Nu am nevoie să se mai repete aşa ceva! Pentru Dexter Corporation, Roger valorează mai mult de un miliard de dolari. Responsabilitatea ta este direct angajată!

Dar evenimentul cel mai grav s-a petrecut la New Orleans. După concert, care a avut ca de obicei un succes enorm, Bruce a ieşit singur pentru a-şi aerisi plămânii, căci spectacolul l-a istovit. La răsărit s-a constatat că el nu s-a întors la hotel. Loring şi toți oamenii lui erau în stare de alertă. Mark îl umplu pe Stratmore cu reproşuri:

— Cum ai putut să-l laşi să iasă fără escortă? Cunoşti precaritatea situației noastre! Pericolele care ne pândesc! Amenințările care planează asupra capetelor noastre!

Poliția, alertată de managerul general, îi informă că un cadavru al unui tânăr a fost descoperit pe o străduță din cartierul francez. Cu capul spart, era dificil de recunoscut. Corpul se afla la morgă. Ar putea trimite pe cineva să-l identifice?

Roger a aflat înnebunit această veste. El le ceru lui Mark şi Stratmore să-i însoțească la morgă. Mark a întărit garda personală, fără să mai ceară acordul managerului. Loring i-a executat ordinele fără să discute. A înțeles că autoritatea lui Stratmore, şeful lui direct, a început să se clatine.

Un convoi de trei maşini l-a escortat pe Roger în cursul acestei deplasări neaşteptate. La morgă, Roger îl recunoscu pe Bruce după veşminte, după păr şi tatuaj — un trandafir — desenat pe brațul drept. Fața îi era literalmente distrusă. Roger s-a întors la hotel, protejat de o gardă de corp înarmată până în dinți. Stratmore şi Mark au mai întârziat puțin la morgă, pentru a îndeplini formalitățile legale. În aceste condiții, şeful poliției locale a sosit şi a promis să se ocupe personal de anchetă.

— Asasinarea unui membru al grupului Osborne va face valuri, a spus el îngândurat. Formația dumneavoastră rock se bucură de o celebritate mondială, dar suscită şi critici acerbe.

Şeful poliției se străduia să utilizeze un limbaj ales, la înălțimea interlocutorilor săi.

— Ştiu că este şi o reclamă neplăcută pentru oraşul nostru... dar în acelaşi timp nu pot decât să deplâng imprudența acestui sărman muzician... precum şi lipsa serviciului dumneavostră de securitate...

Stratmore a înghițit cu greu această lecție de vigilență, care a întărit poziția critică adoptată în privința sa de Mark. El îl bănuia de multă vreme de manevre de culise pentru a-l îndepărta. Şeful poliției nu s-a înşelat. Moartea lui Bruce, odată identificat, a început să facă valuri. Doi ofițeri de la FBI au sosit, urmați îndeaproape de doi ofițeri DEA. Afacerea a luat brusc dimensiuni neprevăzute. Când poliția federală şi cea de moravuri de

amestecă, sunt de aşteptat complicaţii. Moartea lui Bruce risca să deschidă o breşă care îi va costa scump, foarte scump...

Managerul general şi regizorul au părăsit morga.

— John, trebuie să-i anunţi pe părinţii lui Bruce de moartea fiului lor. Cum vrei să procedezi?

Brusc, mânia lui Stratmore a izbucnit:

— Sunt sigur că Bruce a fost masacrat de nişte huligani homofobi. Ştim cu toţii că îi plăcea să se travestească. A găsit ceea ce a căutat!

— Chiar dacă ar fi adevărat, crezi că asta te va dispensa să dai socoteală? Dexter nu iubeşte scandalul! Iar publicitatea făcută în jurul acestei morţi va strica reputaţia grupului!

Mark şi-a aprins o ţigară, apoi a continuat cu o nelinişte simulată:

— Şi agenţii ăştia de la FBI şi DEA care-şi bagă nasul peste tot... Prezenţa lor îmi dă frisoane...

Stratmore a răspuns tot cu un calm prefăcut:

— *Sex, drog şi rock'n roii!* Această formulă explică tot!

Partenerii lui Bruce au aflat cu stupoare de circumstanţele înspăimântătoare ale morţii lui. Răceala lui Danny, care din principiu nu se amesteca, a pălit; plonjat în dezolare, abia şi-a reţinut lacrimile. S-a dus la Roger, ce se retrăsese în apartamentul lui. L-a găsit măsurând camera de la un cap la altul. Cu pumnii strânşi, cu faţa întunecată, sângera de durere şi de mânie. Ascunsă într-un colţ, Doris îl urmărea cu ochii umezi ca şi cum ar fi vrut să-l consoleze. La intrarea lui Danny, Roger s-a oprit:

— Este oribil! Cum de l-au lăsat singur? Să rătăcească prin noapte! Nu îi voi ierta niciodată!

Danny şi-a scuturat capul:

— Ar fi trebuit să fie cruţat de acest sfârşit... A renunţat la familie, la studii, la un viitor sigur, pentru a se dedica grupului, muzicii... ţie, Roger, modelul lui... Spunea adesea că noi suntem singurii lui prieteni... cei trei muşchetari... Bruce, Will şi cu mine... Tu erai d'Artagnan... Iată că acum Bruce e mort, Will e seropozitiv... am rămas singurii supravieţuitori ai formaţiei *Happy Ones*... Îmi vine să urlu când mă gândesc că Bruce

va fi trimis părinților ambalat ca o marfă oarecare...

— Da, suntem o marfă, Danny. Valori negociabile ce aduc mari beneficii... Dar în curând vom pune capăt acestui joc!

îi convocă prin interfon pe managerul general şi pe regizor. Ei se prezentară imediat.

— Domnule Stratmore vreau să anulez spectacolul din această seară!

Managerul protestă:

— Imposibil! Toate biletele sunt vândute de o lună! Chiar şi cu un artist mort, spectacolul trebuie să continue!

— Nu şi grupul nostru, domnule Stratmore! Decizia mea este irevocabilă! Toate concertele programate în statul Louisiana, la Natchey, Baton Rouge, Alexandria, Lake Charles, vor fi anulate în semn de protest față de această moarte dezgustătoare întâmplată în acest stat!

— Atenție, domnule Osborne. Riscați să ridicați împotriva dvs. toată America profundă...

— Dacă America profundă scuză asasinatul este treaba ei. Concertele vor fi reluate în Texas. În mod normal.

— Domnule Osborne, am datoria să vă reamintesc că ați semnat un contract cu King's Voice!

— Contract al cărui termen final se apropie! Voi avea grijă să nu-l reînnoiesc.

Mark interveni în acest moment. Escaladarea conflictului nu era de dorit. Misiunea sa nu se putea îndeplini dacă turneul, sub forma sa actuală, ar fi oprit.

— John, tinerii noştri prieteni au dreptate. Ei s-ar abate de la principii, de la raţiunea lor de a fi dacă ar renunța la lupta împotriva violenței, sub orice formă, împotriva prejudecăților care otrăvesc relațiile dintre oameni.

Stratmore realiză că trebuie să o lase mai moale. Glumi:

— Vorbeşti de parcă şi tu ai face parte din grup.

— Deşi auxiliari, noi facem cu toții parte din acest grup. Trebuie să ne arătăm solidari cu personalul artistic.

Managerul îşi ridică brațele:

— Bine, fie! Dar această anulare ne va costa ochii din cap! Stratmore şi cu Danny s-au retras. Roger îl reținu pe Mark,

pentru a-i reproşa excesul de zel al echipei video, care îl urmărea peste tot

imediat ce părăsea apartamentul şi îi inoportuna la fel şi pe muzicieni. Mark îi explică cu multă răbdare: „Cu ajutorul acestei mari cantități de imagini video, combinate cu imaginile obținute în timpul concertelor, operatorii realizează clipuri care, luate pe viu, se remarcă prin spontaneitate şi naturaleţea personajelor, interpreților, muzicienilor, dansatorilor. Ele reflectă şi eforturile tehnicienilor pentru montarea scenelor, transportarea lor cu avionul sau autocamioanele. Pe scurt, specialiştii video imprimă pe casetă toată activitatea grupului."

— Dacă ar fi urmărit paşii lui Bruce, poate că această crimă ar fi fost evitată, a insistat Roger.

— Este adevărat. Dar Bruce a ieşi pe furiş. Încognitoul are inconvenientele lui.

Mark profită de ocazie pentru a-i face semn lui Roger să-l însoțească pe terasă. Asta însemna că urmarea discuției trebuie să rămână confidențială.

— Te implor, Roger, să nu limitezi activitatea operatorilor video. Sub pretextul înregistrării peripețiilor grupului, ei pot surprinde în obiectiv pe toate persoanele străine ce gravitează în jurul nostru. Accidental sau cu un scop precis. Fotografiile lor sunt apoi analizate pe calculatoarele de la CIA. Suspecții sunt filați de către agenții noştri. Noi suntem pe urmele unei afaceri mai importante decât traficul de droguri. Înocența ta presupusă constituie cel mai bun avantaj. Grupul şi celebritatea sa constituie pentru aceşti oameni cel mai bun ecran, ce le permite să acționeze în voie. Cu cât se bucură de mai multă libertate, cu atât mai mult se afundă...

Lou, Roy, Jimmy, Dennis, Red, deşi mai puțin apropiați de Bruce decât Roger şi Danny, au resimțit greu pierderea. Dar după primele momente de durere, ei s-au gândit să profite de vacanța de patru zile pentru a se defula, la început cu reținere, apoi cu toată ardoarea de care erau capabili. Au făcut petreceri fără încetare. Beția, de alcool şi droguri, şi-a arătat efectele într-un fel surprinzător. În plină zi, Roy lansa de la fereastra camerei sale numeroase baloane ce aveau forma unui penis uriaş. Dennis, însoțit de o fată instalată în spatele său pe motocicletă, a intrat într-o vitrină, ca urmare a unei manevre greşite, şi-a tăiat fața şi a aterizat

cu prietena lui printre o duzină de manechine răsturante ca nişte ţinte într-un stand de tir. Lou, pe jumătate adormit după o bogată libaţie, a găsit în pat o fată goală, care a început să ţipe că este violată. Ea a ţipat atât de tare că personalul hotelului şi gărzile de corp au dat buzna în cameră. Lou ar fi împărtăşit trista soartă a lui Mike Tyson, dacă sistemul de supraveghere video instalat în camera sa nu ar fi înregistrat subterfugiul fetei: s-a strecurat în cameră, şi-a scos hainele, s-a băgat lângă Lou beat, după care a început să ţipe. Tentativa de şantaj a eşuat în mod lamentabil.

Mark a comentat vesel:

— Spionajul video are şi ceva bun...

Jimmy Stewart, ce abandonase orchestra simfonică deoarece nu voia să-şi piardă libertatea căsătorindu-se cu fiica şefului de orchestră, a căzut în mrejele unei fete, dure, imperioase, ce ştia ce voia. Într-o seară ei au ieşit să cineze într-un restaurant din cartierul francez, însoţiţi de o roşcată, Kelly, ce trăia în siajul lor. Jimmy era aşezat între cele două fete „ca Isus crucificat, între doi bandiţi", a spus el cu umor. Julie iubea băuturile tari, drogurile, sexul şi distracţia exact în ordinea aceasta. Atunci când bea bine, şi asta se întâmpla destul de des, Julie devenea scandaloasă, cicălioare şi agresivă. Comportamentul lui Kelly, ce glumea vesel cu Jimmy, i-a trezit brusc mânia. S-a ridicat şi, pe deasupra capului lui Jimmy, i-a aplicat o scatoalcă atât de puternică, încât fata s-a răsturnat cu scaunul pe un chelner ce trecea pe acolo încărcat cu platouri. A urmat o mare dezordine. Felurile de mâncare au început să zboare pentru a-şi sfârşi cursa stropindu-i pe clienţii aşezaţi la o masă învecinată. Fără să ţină cont de această complicaţie neaşteptată, Julie s-a aruncat peste Kelly, căzută la podea, şi a umplut-o cu lovituri. Kelly a reuşit să se ridice şi a tăbărât la rândul ei asupra lui Julie. Lupta a luat proporţiile unui pasionant meci de *catch as catch can* şi a făcut ravagii printre mese şi convivii ce se aflau în preajmă. Jimmy le privea consternat pe cele două tigroaice ce se băteau cu furie. Nu a îndrăznit să intervină, căci îi era teamă să nu-şi rănească mâinile, degetele sale delicate de pianist. Intervenţiile lui nu au avut niciun efect. Poliţia a sosit în forţă.

Intervenția sa bărbătească a pus capăt altercației. Trioul a fost adus la post *mânu militari*. Jimmy, în calitate de martor, căci toate persoanele interogate au declarat că el nu a fost decât un spectator dezolat şi pasiv al luptei de box. Dar el a fost nevoit să-şi deschidă punga pentru a plăti cauțiunea cerută de poliție pentru a le elibera pe fetele ciufulite şi cu rochiile rupte.

Aceste incidente, relativ minore, au fost amplificate de către puritani, de anumite comunități religioase şi de grupurile de extremă dreaptă, care au cerut interdicția concertelor grupului Osborne pe tot teritoriul SUA. Aceste proteste au provocat reacția zgomotoasă a fanilor, a cluburilor sportive şi culturale din marile şcoli, a asociațiilor contestatare şi a multor formații de rock care şi-au manifestat solidaritatea cu Roger Osborne şi grupul lui. Dar cel mai bun şi mai eficace sprijin a fost adus de presa internațională, de marile reviste rock din America şi străinătate, de lanțurile de televiziune cele mai importante care au condamnat nu numai pe asasinii lui Bruce, dar şi pe autorii morali ai acestuia, reacționari cu vederi înguste, puritani, fanatici de toate felurile, cancerul social ce rodea societatea americană şi viața democratică. Aceeaşi mass media a tratat cu indulgență şi umor năzbâtiile muzicienilor care aveau de suportat tensiunea nervoasă, epuizantă a concertelor ce se înşirau seară după seară.

De la moartea lui Bruce, Roger avea oroare de New Orleans. Îşi dădea seama că era ilogic să culpabilizeze un oraş întreg de ceea ce s-a petrecut acolo, dar impulsurile urmează o cale pe care rațiunea nu o înțelege. Concertul următor trebuia să aibă loc la Dallas, după trei zile. Roger simțea nevoia să se agite, să-şi descarce nervii, să-şi spele creierul de imaginea însângerată a lui Bruce, cu capul sfărâmat, în atmosfera saturată de formol de la morgă.

Jimmy, Dennis, Roy înnotau în plină comedie, iar Roger avea senzația că se afundă într-o tragedie fără nume. Ca în piesele lui Shakespeare, în care râsul face pereche cu plânsul. Concluziile lui erau colorate în negru. Nimeni nu-i mai inspira încredere. Chiar şi jocul lui Mark îi trezea un anumit echivoc. Deoarece îi cunoştea loialitatea, i-a făcut confidențe care-l

făceau atomat pe Roger complice. Roger se documentase cu privire la tactica agenției CIA. Înfiltrare, piste false, implicare, iar odată probele primite, lovitura... Dar granița dintre cele două atitudini era mobilă, iar durata primei faze era nedeterminată....

Circa 500 de mile separau Dallas de New Orleans. Roger a decis să fie parcurse cu maşina. Va avea ocazia să se familiarizeze cu acest stat ce simbolizează bogăția petroliferă a Americii. A-i vedea de aproape pe cowboy, a admira câmpiile nesfârşite, decorurile sălbatice prezente în filmele western, enormele turme de bovine, pădurile de sonde negre ce se desenau în tuş pe orizontul senin. Erau desigur şi aspecte mai puțin idilice, dar prospectele le igonorau. Roger aştepta cu curiozitate primul lui contact cu motelurile americane, prezentate în aproape toate filmele de aventuri sau în *thrillers* gen *Psychose,* a lui Hitchcok şi Anthony Perkins.Încă de la început, Roger a ales un traseu care să folosească nişte autostrăzi mai puțin frecventate, pentru a putea privi peisajele fără a fi jenat de curgerea circulației intense şi monotone. Au traversat localități cu nume încântătoare, adesea bizare, ca: Merryville, Lufkin, Nacogdoches, Bethel, Cayuga, Ennis etc. Nu se grăbeau. Şi-au găsit adăpost în moteluri bine întreținute, cu camere depersonalizate ce aveau în comun televizoarele cu ecran uriaş şi care furnizau 24 de ore din 24 programele câtorva sute de canale. Luau masa în baruri-restaurant în care culoarea locală era de recunoscut după pălăriile cu boruri largi ale texanilor, de care aceştia nu se separau niciodată. Au întâlnit chiar şi vreo trei sau patru „miliardari" texani ce rulau în nişte Cadillacuri enorme, ornate cu coarne de vite şi care etalau cu o ostentație ridicolă ceasuri Rolex şi lanțuri de aur, țigări groase şi surâsuri cuceritoare. Noii bogătaşi sunt, peste tot, ridicoli.

Roger regreta imposibilitatea de a retrăi plăcerile simple ale lui Jack Kerouac şi ale prietenilor lui care rătăceau pe autostrăzi, căci coloana grupului, compus din douăzeci de limuzine şi maşini sport, nu trecea neobservată. Jimmy şi mica sa prietenă se umflau în pene într-un Porsche roşu, Dennis conducea o tânără la bordul maşinii sale Ferrari, tot roşu, iar Roy

conducea triumfător un Aston-Martin verde de smarald. Danny îşi cumpărare un Lamborghini, iar Lou făcea furori cu Lotusul său alb. Mai modest, Eric aştepta nerăbdător ziua în care să aibă destui bani ca să-şi cumpere o Toyota. Red făcea aceleaşi calcule, căci el trimitea în Franța, la familie, toți banii disponibili. Plăcerile şi luxul mai puteau să aştepte.

Coloana era încadrată de Mercedesurile gărzilor de corp. Vigilența lor nu a slăbit. Au primit cu toții un consemn drastic. Moartea lui Bruce nu fusese încă elucidată. La început a fost atribuită homofobilor, soluție comodă, care nemulțumea pe agenții DEA. Ei credeau că este vorba mai curând de o metodă de intimidare ce implica complicități la numeroase niveluri. Mark nu excludea nici el acest raționament, dar contrar lui Roger, ce punea crima în contul fanaticilor, presupunea că responsabilitatea revenea adversarilor lui Dexter. Fără să reducă grupul la neant, voiau să-i încurce programul şi să-i paralizeze activitățile ilicite.

Mercedesul lui Loring deschidea coloana, iar o maşină cu patru gărzi de corp o încheia. El a recomandat menținerea unei ordini stricte în interiorul coloanei, dar indicațiile lui nu erau deloc urmate. Muzicienii care aveau maşini sport nu suportau disciplina cerută de şeful serviciului de securitate. Ei părăseau coloana şi alergau ca nişte mânji în jurul unei turme de cai. Numai Cadillacul uriaş al lui Roger şi maşinile lui Mark şi dansatorilor respectau mai mult sau mai puțin dispozițiile lui Loring. Roger se limita la compania lui Doris, a lui Red, ce se ocupa de ea, şi a lui Eric. Trioul, în general tăcut, îi permitea să mediteze, să privească peisajul, să se piardă în gânduri, să conceapă noi cântece şi versurile potrivite. Atunci când avea chef de vorbit, el găsea un auditoriu atent şi interlocutori inteligenți şi originali. Eric îl amuza cu concepțiile lui ieşite din comun, cu ideile lui adesea aiurite, cu criticile lui furioase. El împărtăşea admirația lui Roger pentru Morrison şi îi comenta cu înflăcărare poemele, cântecele şi în special filosofia, pentru Eric, sacră.

— Viața sa, cariera sa scurtă, dar strălucitoare ca un meteor ce apare şi dispare, lăsând printre stele o urmă de vis,

trebuie să servească ca model pentru rockerii ce vor să-şi facă meseria şi dincolo de douăzecişişapte de ani. Elvis, regele Elvis, a luat spre sfârşitul vieţii nişte dimensiuni de cotoroanţă planturoasă, încărcat de bijuterii sclipitoare şi de prost gust. Am asistat la ultimul mare concert al marelui Bob Dylan. El crescuse ca un corb răguşit. Nu puteam să cred că îl aveam în faţa mea pe acelaşi Dylan care mi-a legănat copilăria cu vocea sa magnifică. În ce-l priveşte pe Neil Young, atunci când el cântă iubirea, am o impresie penibilă. Ca şi cum bunicul mi-ar povesti despre raporturile lui sexuale cu bunica. Este complet indecent... este adevărat că există şi muzicieni care-şi păstrează o tinereţe aparent eternă, ca McCartney, Jagger, Cliff Richard. Am văzut o poză recentă a celor de la Rolling Stones. Sunt trei generaţii reunite pe un instantaneu de familie: Jagger, fiul, alături de tatăl său, Keith, şi de bunicul său, Charlie Watts...

Printr-o asociaţie de idei, termenul „tată" l-a enervat pe Eric:

— Înţeleg dorinţa lui Morrison de a-şi ucide tatăl!, a exclamat el.

— Psihologii îi dau o explicaţie ştiinţifică. Tendinţa tinerilor de a se elibera, de a respinge autoritatea tatălui, de a-şi afirma propria emancipare, de a glorifica propria virilitate, a spus Roger.

— Baliverne! Eu vorbesc de actul în sine! De a omorî, de a-l strangula pe genitor!

— Şi relaţiile mele cu tatăl meu au fost dintotdeauna tensionate, dar nu m-am gândit niciodată la fapul de a-l suprima.

-Eu, da!, a declarat Eric agresiv. Tatăl meu natural şi tatăl meu vitreg au fost cei mai mari duşmani ai mei! Din cauza lor, am petrecut ani mulţi în spatele gratiilor! Sunt sigur că Morrison nu a brodat teorii în jurul voinţei de a-şi ucide tatăl.

— Tatăl lui era un foarte onorabil amiral.

— Nu se ştie niciodată ce se petrece în spatele pereţilor unei foarte onorabile case ce adăposteşte o foarte onorabilă familie. Tu ai auzit vorbindu-se de Cenci? Copiii Cenci care şi-au ucis părintele? Nu ai scris un cântec despre micuţul Eric, omonimul meu, care s-a sinucis pentru a evada din viaţa sa de rahat?

Coloana traversa un târguşor cu case curate, bine întreținute şi cu peluze verzi în față. O biserică albă lansa spre cer turla sa încoronată cu o cruce ce strălucea reflectând razele soarelui de dimineață. În centrul oraşului, în fața primăriei, o mică grădină publică etala nişte straturi de flori. Magazine, baruri şi indispensabilul Mc'Donalds o înconjurau. Străzile erau însă goale. Un decor de film, se părea, care aştepta doar pe actori şi pe tehnicieni ca să înceapă filmările. Coloana a luat-o la dreapta, urmând indicatoarele rutiere. Spre ieşirea din mica localitate, maşinile au fost oprite de un nebun care bloca drumul, aruncând cu pietre în ferestrele unui imobil cu două etaje, ce avea aspectul unei clinici. Nişte pancarte erau agitate în vânt: „Avortul! În afara legii!", „Biserica interzice avortul!", „Avortul este o crimă!", „Nu ucideți copiii concepuți!", „Avortorii asasini!", „Moarte ucigaşilor!"

Două femei relativ în vârstă s-au apropiat de maşina lui Roger:

— Strigați cu noi! Avortori asasini! Avortori asasini! Câțiva polițişti încercau fără convingere să delimiteze manifestanții. Roger văzu un şerif bondoc, cu picioarele sub forma unei paranteze, ce se aplecă la portiera maşinii lui Loring. După un scurt dialog, Mercedesul lui Loring s-a întors. El făcut un semn celorlalte maşini să-l urmeze. Uriaşul Cadillac trebui să facă manevre multiple ca să se înscrie pe o întoarcere de 180 de grade pentru a executa consemnul şerifului. Coloana se angaja pe altă rută, lungă şi proastă, pentru a ieşi în cele din urmă la drumul ce-i conducea la Dallas.

— Ați văzut?, se adresă Roger însoțitorilor lui. Toată circulația deturnată pentru că şeriful, care nu vrea să-şi piardă popularitatea şi apropiatele alegeri, se supune cerințelor unei turme de nebuni. Sunt sigur că cele două femei care ne-au vorbit participă cu aceeaşi energie la manifestațiile feministe. Ele cer drepturi pentru femei, dar în acelaşi timp le interzic să dispună de pântecele lor. Contradicție flagrantă! În acest fel, toată lumea este manipulată de nebuni. Noi urmărim acest moment convinşi că vom fi capabili să schimbăm moravurile grație cântecelor noastre. Am lansat o provocare nebunilor.

— Am reuşit să-i trezim pe tineri!, spuse Eric pe un ton hotărât.

— De câtva timp am impresia că jocurile sunt false. Adulții — politicieni, birocrați, bancheri, teoreticieni — tolerează cultura noastră, muzica noastră, entuziasmul nostru, dinamismul, asimilând mulțimea, pentru a menține vechiul edificiu, absorbind complet ceea ce noi am adus nou, dar asezonând totul după gustul şi interesele lor. Ei îşi apropie muzica noastră şi au dirijat-o spre studiourile de televiziune transformând-o într-o sursă de beneficii imense. Cântecele noastre nu mai sunt disprețuite. Mass-media vorbeşte de ele. Apoi ei s-au interesat de moda pe care o lansăm noi. Adulții au adoptat-o. Bluzele, blugii, cămăşile în culori vii, pantofii de sport, puloverele cu mânecile înfăşurate neglijent în jurul taliei şi colanții tinerelor au pătruns în forță în garderoba adulților. Asta îi face mai tineri la un preț mai ieftin. Marile case de modă au simțit şi ele de unde bate vântul. La rândul lor, au cedat tentației, cu atât mai mult cu cât noua linie aduce venituri mari. Fotografii lui Mowby mă urmăresc peste tot. Chiar şi în timpul turneelor. Stratmore nu protestează. Fotografia mea în toate revistele de modă aduce profit imaginii mele de marcă şi indirect face publicitate grupului şi turneului.

Roger surâse, aducându-şi aminte de ceva simpatic.

— La Miami, am primit vizita domnului Mowby, sosit special de la Londra pentru a-mi vorbi despre un subiect care, spunea el, îl preocupă în mod particular. „Eu îmi puneam adesea întrebarea următoare: oare Marky Mark a creat gloria chiloților Calvin Klein, sau chiloții Calvin Klein au creat gloria lui Marky Mark? în orice caz, mariajul între chiloți şi Marky Mark a dat o lovitură mediatică formidabilă. Dacă, de exemplu, am purta pantaloni de tenis, chiloții ar trebui să treacă peste pantalon la centură, pentru a se descoperi sigla lui Calvin Klein. Chiloții ar trebui să iasă din pantaloni chiar şi în partea de jos, pentru a-l face pe purtător mai sexy. Înțelegeți? Asta dă niște idei ticăloase. Atunci, mi-am spus eu, de ce i-aş cere lui Roger Osborne, supermodelul meu favorit, un mic efort. A lansa, grație farmecului său, un chilot care să fie purtat peste pantalon?" M-ar face ridicol, i-am răspuns. El a schițat o grimasă dureroasă: „Un milion nu ar putea

influența favorabil decizia?" Am cântărit ce este în favoare şi ce este împotrivă... „De lire?", am întrebat. „Natural!", a răspuns... M-am gândit la propunerea asta şi am ajuns la concluzia că prostia umană nu are limite. „Două!", am spus... El a studiat afacerea. „De acord!" „Am glumit, domnule Mowby", i-am spus. El mi-a aruncat o privire tristă, plină de reproşuri. „Vă propun să fiți inițiatorul unei revoluții vestimentare, şi mă refuzați..."

Fața lui Roger reflecta amărăciunea, descurajarea.

— Acest dialog aparent comic disimulează o tristă realitate, în zilele noastre, ceea ce se numeşte contracultură tânără este acceptat. Ne furnizează bani, ne permite să sărbătorim când vrem şi când nu vrem, ne acordă plăceri la discreție, o intrare triumfală în lumea filmului şi a televiziunii, ne bate prietenește pe spate, ne surâde cu indulgență, dar cu o condiție: a juca rolul de marionetă trasă de sfori... Nu se cere însă o docilitate completă... canarii dintr-o colivie au toată libertatea să sară de la un perete la altul, după cum doresc, să ciugulească grăunțele sau să bea apă la orice oră... ni se admit năzbâtiile, extravagațele, chiar şi excesele sexuale, căci prostiile servesc publicității şi multiplică -prin mijloace deturnate — beneficiile patronilor... dar atenție! Nu vă atingeți de politică... cum era la Veneția în timpul dogilor: viața se confunda cu plăcerile aurite, toată lumea dansa, cânta, practica furios jocurile de noroc, făcea amor şi purta măşti pentru a face mai picante întâlnirile, aventurile, visele... dar odată ajunşi la nişte secrete de stat, curioşii erau trimişi la închisoare sau sub gloanțe..

Roger a izbucnit în râs... un râs fără bucurie...

—Dacă dintre noi se ridică un rebel, pedeapsa vine nemiloasă... Boy George sau Sinead O'Connor au cunoscut trăsnetele *establishment-viui...* acum este rândul lui Michael Jackson.... orice armă este bună pentru a-i lovi pe rockerii care au trezit mânia celor mari... A protesta?... Da... este şic a protesta... şi mai ales să nu se atace persoanele puternice... Suntem manipulați cu o artă desăvârşită...

Red a întrerupt această filipică, stupefiat:

— Şi ai refuzat două milioane de lire? Adică vreo patru milioane de dolari?

— Aproape!

— Este incredibil! Pentru aceşti bani, mi-aş fi lăsat şi p... să iasă afară din chiloți!... Fără vreo teamă de ridicol!

— Meningele sale lucrează cu o anumită întârziere!, spuse Eric malițios.

— Deci, ai refuzat?, insistă Red? Fii sincer! Ai refuzat?

— Eh!... nu ştiu...

Roger găsi diversiunea lui Red utilă şi oportună. Încălzit de subiectul atacat, el vorbise deja prea mult. Mark avea dreptate: să nu ai încredere în nimeni şi în nimic. El avea încredere în Eric şi Red, emulii lui. Dar setea lor de bani, de altfel întemeiată, îi făcea vulnerabili în fața tentațiilor. Apoi, microfoanele... El înota în plin roman de aventuri, de spionaj şi de groază...

Seara, ajunşi la Dallas, Roger îi telefona lui Will, care i se păru deprimat, descurajat, plin de gânduri negre. Roger îi comunică veştile senzaționale, şi anume că în presa americană, în special în *Spin,* o revistă cu o mare difuzare, el găsise câteva articole semnate de cercetători de renume mondial care pretindeau că relația cauzală dintre HIV şi SIDA trebuie să fie pusă sub semnul întrebării. Specialiştii au constatat că la mai mult de şase mii de bolnavi de SIDA, analizele de sânge au arătat absența virusului HIV. Pe de altă parte, persoane atinse de HIV trăiesc opt sau nouă ani fără să dezvolte boala SIDA. În anumite familii, soțul este bolnav de SIDA, în timp ce soția nu este infectată, sau viceversa. Populațiile ce trăiesc în mijlocul pădurilor ecuatoriale au virusul HIV în sânge, generație după generație, fără să prezinte semnele îmbolnăvirii.

— Nu sunt doctor, Will, nu fac decât să repet ceea ce am citit. Te rog să îi spui tatălui tău. El va şti să-ți explice mai bine decât mine aceste fenomene, care ridică atâtea enigme, pentru a separa adevărul de fals. Aici, toată lumea aşteaptă cu sunetul la gură experimentarea vaccinului franțuzesc şi sper ca într-un viitor apropiat SIDA să fie învinsă, să intre în domeniul amintirii.

Roger auzi oftatul lui Will, care a răspuns cu un ton liniştit:

— Sunt la curent... Dar specialiştii sunt sceptici... Tatăl meu încearcă să mă

încurajeze, ca şi tine de altfel... Dacă trebuie să mor, nu fac decât să-mi urmez destinul...

— Destinul?... Ce formulă vagă! În realitate, noi ne construim destinul! Noi purtăm toată răspunderea pentru acțiunile noastre! A culpabiliza destinul pentru ceea ce ni se întâmplă este cel puțin naiv... În fine, nu uita apelul meu pentru turneul brazilian! Vom urma aceeaşi cale! Prezența ta este necesară!

În timpul concertului din Dallas un scandal a izbucnit între o bandă de motociclişti îmbrăcați în haine de piele şi un grup în blugi şi veste franjurate. Motocicliştii au pretins că nu pot vedea spectacolul din cauza pălăriilor texane cu boruri largi. Doi adolescenți au fost atât de brutal loviți că a trebuit să fie spitalizați. Poliția şi paznicii au intervenit şi au operat numeroase arestări.

Presa a comentat acest incident într-un fel contradictoriu: pentru Osborne, respectiv împotriva Osborne. Ziarele care l-au criticat au primit mii de scrisori de protest. Pentru a nu-şi pierde cititorii, criticii au fost nevoiți să-şi modereze tonul şi chiar să treacă de partea cealaltă a barierei. Numai presa locală ce supraviețuia grație susținerii comunităților atașate de princpii învechite a continuat să-şi verse fierea.

Roger le ignora în cunoştință de cauză. Ciocnirile repetate cu detractorii l-au întărit. Ca şi Madonna, el practica excesele, cuvintele licențioase şi impudoarea ce exasperau ligile puritane, dansatoare şi dansatori aproape goi, muzicieni care masturbau cozile chitarelor şi îşi atingeau organele sexuale în felul lui Michael Jackson. Grupul simula felațiile şi copulațiile în plin spectacol. Cântecele ridicau în slăvi sexul şi libertatea de a face dragoste sub toate formele...

Dallas, Houston, San Antonio....

Grupul a părăsit Texasul şi s-a îndreptat spre Mexico-City. De data asta cu avionul.

Texasul îi evoca lui Roger filmele de cowboy cu lupte între apărătorii ordinii şi răufăcători. În timp ce Boeingul tăia cerul, jos de desfăşurau peisaje mexicane exotice şi pline de culoare. Roger — cu capul plin de istorie — evoca execuția tragică a împăratului Maximilian, trăsăturile eroico-comice ale lui Pancho Villa, dictaturile şi

revoluțiile care se înlănțuiau sângeroase. Mexicul îi trezea şi sentimentele dureroase, legate de Will şi boala sa. Se întreba cât timp vor rezista Statele Unite asaltului tot mai puternic exercitat de populațiile de la sudul frontierei sale, asaltului încă pașnic pe care întreaga lume occidentală îl suferă fără să-l poată indigui...

La Mexico-City, Roger a primit o veste bună. Cel mai recent album, *La voie lactee jaillit de ma cobra,* în ciuda conotațiilor obscene, după cum credeau cei din Ligile decenței, a raportat 90 de milioane de dolari. O performanță fenomenală! Veniturile lui Roger se cifrau la şapte milioane de dolari.

Mark l-a felicitat:

— În mai puțin de trei ani, vei aduna o avere personală de 200 de milioane de dolari. O nouă propunere de la Hollywood tocmai s-a adăugat celor precedente. Studiourile Sunderland-Beauclair îți oferă cinci milioane pentru un rol principal în filmul *Infernul viselor,* ce are un buget de 80 de milioane de dolari... Aş vrea să fiu în pielea ta, Roger!

Seara, după spectacol, Roger primi în cabina sa vizita neașteptată a unui personaj de circa treizeci de ani, ce purta un costum în trei piese, bine croit, bleumarin, nepăsător în fața căldurii tropicale a oraşului. Fruntea prematur dezgolită, ochelarii, buzele subțiri şi gravitatea de pe fața sa îi dădeau aerul unui intelectual aspru, sever sau a unui cioclu plin de demnitate. Stratmore şi cu Mark, îmbrăcați amândoi în alb, îl flancau. Noul venit îi întinse lui Roger o mână moale şi surâse cu condescendență. În jurul său plutea mirosul unui parfum bărbătesc foarte scump.

— Mă numesc Harod Dexter Jr. Nu am avut până acum ocazia să vă cunosc personal, căci King's Voice nu intră în competența mea. Tatăl meu şi cu sora mea îşi rezervă în exclusivitate industria spectacolului. Dar cum tatăl meu este la ora actuală reținut cu nişte afaceri care cer prezența sa la Londra, el m-a însărcinat pe mine să iau legătura cu dvs. Sora mea, Myra, m-a rugat să vă transmit complimente.

— Mulțumesc, domnule Dexter Junior!

Tonul lui Roger îşi păstra răceala protocolară. Afla pentru prima dată de existența acestui tânăr membru al clanului

Dexter. Politicos, îl invită să ia loc. Vizitatorul luă loc şi puse picior peste picior. Îşi încruntă sprâncenele. Acest boboc oare nu ştie că termenul „Junior" se foloseşte numai în limbajul curent? Sau îl foloseşte cu o intenție care vrea să rănească? Reuşi să-şi dismuleze iritarea, apoi aborda obiectul vizitei sale:

— Domnul Dexter m-a rugat să vă reamintesc despre contractul pe care îl aveți cu King's Voice, care se apropie de termenul final. Aşa că v-am adus un nou contract pentru următorii trei sau cinci ani, după cum preferați. Veniturile dumneavoastră vor fi majorate cu zece la sută. Mai mult, vă garantăm un venit anual de 60 de milioane de dolari.Îşi deschise geanta diplomat, arătă un formular deja semnat de Harold Dexter şi i-l înmâna lui Roger.

— Vreți să-l semnați? Condițiile financiare sunt foarte avantajoase pentru dvs. şi pentru grup. Numai Prince, Madonna şi Michael Jackson beneficiază de astfel de condiții. Pentru Jackson viitorul este un pic înnorat. Probabil că veți lua locul lui în *topuri,* spuse el cu un mic surâs, ce se voia agreabil.

— Scuzați-mă, dar trebuie să intru în scenă! Lăsați-mi aici contractul! îl voi citi după spectacol!

Dexter îl privi contrariat. Îşi dădea seama că acest comportament arogant al lui — care era obişnuit pentru el — nu a jucat în favoarea sa.

— Evident, este dreptul dumneavoastră, domnule Osborne! Mâine dimineață, la răsărit, eu voi pleca spre Londra. Aveți tot timpul în această noapte să studiați contractul. La revedere, domnule Osborne.

O nouă strângere de mână, apoi Harold Dexter Jr. se retrase vizibil indispus, urmat de Stratmore şi de Mark, care nu au apucat să deschidă gura...

Concertul se derula fără evenimente. Fanii rockului au aceleaşi reacții entuziaste peste tot în lumea civilizată. Tinerii mexicani aplaudară cu putere şi încântare, cu atât mai mult cu cât un dansator era de origine mexicană. Numele lui Roger şi al lui Pablo Martinez fură scandate în cor. Roger îl invită pe dansator — foarte impresionat de aceste ovații — alături de el, în avanscenă. Publicul era în delir, gata să ia cu asalt scena pentru a-şi

îmbrățișa favoriții. Când Roger se întoarse în culise, îl găsi aici pe Mark, care îl aştepta neliniştit.

— Te voi conduce la maşină. Singurul moment în care îți pot vorbi fără martori şi fără teama de microfoane. Dexter a fost jignit de primirea ta.

— Cu atât mai rău pentru el! Va fi şi mai jignit când va vedea că refuz să-mi pun semnătura pe acest contract. Mă gândesc de multă vreme să mă dispensez de serviciile firmei King's Voice.

Mark îi privi speriat:

— Nu poți să-mi faci aşa ceva... mie, prietenul tău! Vei compromite toate eforturile noastre! Indivizii pe care îi vânăm vor scăpa. Operația va fi distrusă! Asta vrei?

— Că tu îi manipulezi pe acei oameni, este treaba ta! Că tu vrei să manipulezi grupul, este treaba mea! Să-l previi pe Stratmore! El va şti să mă scuze în fața Juniorului!

Cu casca în mână, şoferul a deschis portiera. Doris, deja instalată înăuntru, lătra fericită... Reîntors la hotel, Roger fu primit de Red, care îi aducea excitat ultimii saci de corespondență primiți în acea zi.

— Printre miile de scrisori semnate de fanii care te adoră, iată câteva perle: trei milioane de dolari pentru o publicitate de trei minute propusă de o firmă de maşini japoneze; nominalizarea pentru Music Academy Award; nominalizare pentru *Best Video oftheyear;* atribuirea celui de-al şaptelea disc de platină pentru *Playing with Eternity* şi cel de-al unsprezecelea pentru *Never say forgive* mc; o scrisoare de la mama ta, care te roagă să compui muzica pentru baletul intitulat *Toamna în Grădina Tuileries; o* telegramă de la mama ta vitregă prin care eşti rugat că-i trimiți urgent un cec de 500 000 de lire şi în fine o ofertă de 50 000 de dolari de la un oarecare William Pennell, care te imploră să-i vizitezi fiul, Bob, bolnav de SIDA şi spitalizat într-o clinică din

New York. Bob îşi petrece întreaga zi ascultând muzica ta şi privind clipurile tale. El îşi permite acest lux, căci nu împarte camera cu nimeni. Are doar cincisprezece ani.

— Răspunde-i domnului Pennell că voi merge să-l văd pe Bob cât mai curând posibil. Să îşi păstreze banii pentru tratamentul medical.

— Domnul Mowby cere reînnoirea contractului tău!

— Şi el? Să mă lase în pace! Toate aceste coaie bătrâne mă vor duce la închisoare!

Red şi-a pus mâinile la urechi, simulând o pudoare ofensată:

— Tu? Puristul? Un asemenea limbaj?

— M-au manipulat destul! Gata! S-a terminat! Brusc, izbucni în râs:

— În ce priveşte limbajul, am avut maeştri competenţi: tu, Jimmy, Eric, Roy…

— Lou?

— Nu! El nu este un maestru decât în argoul francez. Nu a avut timp să se familiarizeze cu cel american. Pe când tu, da!

Loring a mobilizat echipa de noapte. Zece oameni care trebuiau să-l escorteze pe Roger şi pe colegii lui la discotecă. Cele treizeci de gărzi de corp s-au împărţit în trei echipe, care vor lucra douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Moartea lui Bruce l-a luat pe nepregătite. Brusc, în timpul nopţii, nu numai Roger, dar şi ceilalţi muzicieni şi în special dansatorii, se strecurau singuri afară din hotel, înşelând vigilenţa gărzilor de corp. Loring avea misiunea de a asigura securitatea în timpul spectacolului şi după, dar nu de a fi temnicerul lor. Pe Roger el reuşise, de bine de rău, să-l urmărească fără ca el să-şi dea seama. Moartea lui Bruce nu numai că a compromis reputaţia şi credibilitatea organizaţiei sale, dar putea să ducă la rezilierea contractului cu grupul Osborne. Se mira că nu a fost deja dat afară până acum cu toţi oamenii…

Roger şi prietenii lui vor petrece o noapte efervescentă în atmosfera supraîncărcată de electricitate de la *Los Diablos,* o discotecă *in,* a cărei cotă de popularitate este foarte ridicată. În onoarea oaspeţilor, DJ-ul a pus multă muzică interpretată de formaţia Osborne. Reporterii anunţaţi de direcţia localului, mereu avizi de publicitate, au sosit urgent, trecând peste culoarea roşie a semafoarelor. În mijlocul mulţimii excitate ce se învârtea în jurul lui Roger ca un disc de foc, era imposibil a se obţine interviuri. Presa a trebuit să se mulţumească să ia instantanee care vor face în ziua următoare deliciul cititorilor. O fată din grup ce făcea stripteas complet, un dansator ce simula o felaţie cu un coleg de

echipă, Jimmy cu mâna pusă pe sexul unei fete, Dennis care urina lângă un perete, fără să țină seama de curioşii care s-au strâns în spatele lui în semicerc uimiți de acest spectacol, gărzile de corp vigilente, aparent pierdute în acest Bedlam mexican, Eric gata să dea un pumn unui tip care îi atinsese părțile intime, Roy plângând pe umărul unui băiat fardat strident, Roger ce golea o sticlă de whisky, Lou care se lăsa masturbat de către o tânără necunoscută... Operatorii video au surprins de asemenea o scenă impresionantă... cu toți membrii grupului reuniți şi vărsând o picătură de vin în memoria lui Bruce... După acest moment de reculegere, isteria se declanşa din nou, vijelioasă, convulsivă. Ritmul greu, percutant de rock, globurile cu mii de oglinzi minuscule, luminile verzi, roşii, portocalii, albastre şi albe se încrucişau vertiginos... o beție de sunete şi culori...

Sub aspectul său de personaj imperturbabil, Loring masca o îngrijorare crescândă. Întrarea în sală deversa neîntrerupt clienți tineri şi mai puțin tineri. Se putea presupune că prezența lui Roger Osborne la *Los Diablos* a fost deja anunțată în toate cele patru colțuri ale oraşului. Dansatorii, lipiți unii de alții, se agitau ca o masă vâscoasă, într-un spațiu din ce în ce mai mic. Loring — vechi polițist, mereu neîncrezător — se temea de ce e mai rău. Uciderea lui Bruce nu se datorase unei altercații ocazionale. Un pericol nedefinit parcă plutea în aer. Mirosul lui îl avertiza că trebuie să se pregătească pentru orice eventualitate. Roger pipăia o fată, care îi lingea excitată urechea şi îi băga mâna, uşor ezitantă, între picioare. Brusc, Loring remarcă un tip tânăr, neras, care se fofila prin aglomerație, pentru a se apropia de masa lui Roger. Fața lui era impenetrabilă, ceea ce îl făcea şi mai suspect. Să fi fost el prietenul gelos al fetei care se lăsa pipăită de interpret? Avea el alte intenții? Toate privirile se concentrau spre Roger, steaua, idolul tinerilor. Priviri pline de admirație, de iubire, de invidie, de lubricitate, de gelozie, privirea albă, fără expresie şi totuşi fixată asupra unei persoane foarte importante ridică probleme gărzilor de corp...

Loring ştia să dea şi să primească mesaje grație unui sistem de semne, mai

precis decât orice cuvânt. Peter Steel, în stare de veghe, cu alura calmă a tigrului care-şi adulmecă prada, înțelese uşor mişcarea din ochi a şefului şi, fără să-şi încordeze muşchii, reuşi să se plaseze în spatele tânărului neras. Colegii lui intrară în alertă. Mâinile lor se deplasară spre armele ascunse la subsuoară. La nevoie, ei le vor utiliza fără să țină seama de îmbulzeală. Trăgători de elită, ei ar putea lovi fruntea unui eventual agresor fără să atingă pe cei apropiați. Riscul era desigur prezent, dar dacă erau nevoiți să tragă, scenariul era bine cunoscut. Îndividul observat se prăbuşi pe spate după ce făcu un uşor salt în spate. Panica se declanşa oarbă. Majoritatea oamenilor se aruncară la pământ. Restul se precipitară spre ieşire. Femeile scoaseră țipete disperate. Pentru ce țipau? Dezordinea nu serveşte la nimic. Dacă autorul unui atentat eşuat are complici, lucrurile se pot complica. Focurile încrucişate fac adesea victime inocente, căci tirul devine incontrolabil...

Tânărul neras continua demersurile lui de apropiere. Înainta pas cu pas, ca o fiară gata să treacă la atac... apoi îşi băgă mâna în buzunarul interior al vestei de culoare albastră. Peter sări asupra lui şi cu o singură mişcare de învăluire îi bloca brațul. Un singur moment şi pistoletul lui Loring şi al oamenilor lui ar fi ieşit şi s-ar fi descărcat asupra suspectului. Dar în ultimul moment, Peter Steel introduse mâna în interiorul buzunarului şi scoase... un pachet de Chesterfield... Tânărul neras, uimit de această îmbrățişare insolită, privea peste umărul gărzii de corp, care izbucni în râs...

— Aveam chef de o țigară, un chef nebun, spuse Steel surâzând... iar când am văzut că vă căutați pachetul, mi-am spus: este momentul să acționez!

Un bărbos, cu cascheta înfundată pe frunte, îl apostrofă replicând:

— Nu eşti puțin pederast? Pretextul a fost găsit repede!

I-a arătat cu un gest un pederast cu sâni falşi, bogat fardat, ce plângea lipit de un zid.

— Ea s-ar descurca mai bine! Haideți! Curaj! Abia aşteaptă!

— Mi-a fost atât de frică!, a spus fata-băiat cu o voce uşoară. Săptămâna trecută, o glumă asemănătoare s-a soldat

cu trei morți şi opt răniți! Sunt o persoană sensibilă! Violența mă oripilează!

În dimineața următoare, Roger se trezi în patul său alături de o fată goală, foarte frumoasă, cu corpul subțire de manechin, dar care îi era complet străină. Fata dormea în continuare, cu capul sprijinit de umărul lui. I se sculă....

Oprit în fața uşii deschise, cu mâinile în şolduri, Mark, îmbrăcat în haine de piele, îl privi râzând:

— Ai catargul în vânt! Din nefericire, trebuie să-ți pui repede hainele! Avionul va decola într-o oră!

Roger protestă:

— Mă aşteaptă duşul! Şi nu voi pleca fără să fi luat micul dejun!

— Toate aceste servicii sunt la dispoziția ta la bordul avionului!

Fata deschise ochii, oftă, se întinse cu voluptate, apoi îşi plimbă mâna finuță pe sexul lui sculat.

— Straşnic stindard!, exclamă ea.

— Nu! Stop!, țipă el. Tu vrei să mă masturbezi înaintea lui Mark?

— Dacă este puțin voyeur, va aprecia spectacolul! Aş putea termina operația în avion!

Mark a izbucnit în râs:

— De ce nu? Ai paşaportul vizat pentru Venezuela?

— Nu...

— Atunci Roger se va bucura de compania ta, la propriu şi la figurat, data viitoare...

Orgasmul lui Roger explodă ca o adevărată fântână arteziană. El se eliberă din brațele care încercau să-l mai rețină puțin şi sări jos din pat.

— Oare am făcut dragoste azi noapte?

— Da! O dată! Erai prea beat! Apoi ai adormit... Un somn agitat... Pronunțai nişte nume... Am reținut doar pe cel al lui Danny...

Roger îşi trase cămaşa. Luă ceasul Rollex de aur ce se afla pe măsuța de la capul patului şi îl oferi tinerei, care îl acceptă uimită.

— Eşti formidabil, Roger!

— Şi tu? Cum te numeşti?

— Jimmy! Un nume de băiat! Mama mea voia un fiu. Atunci m-au înțolit în băiat şi mi-au dat numele de Jimmy.

S-a îmbrăcat repede, ca şi cum nuditatea sa i-ar fi făcut brusc ruşine. Poate că îi era teamă să nu i se ia ceasul...

— Ieri seară a avut loc o falsă alertă, spuse Mark. După aceea, m-am distrat cu Loring. Numai Stratmore pretindea că trebuie să ne ținem după gărzile noastre. De câtva timp, mi se pare foarte bizar... În fine, grăbeşte-te!

In drum spre Caracas, avionul survola Marea Antilelor, un spectacol paradisiac, cu fațete multiple, de un exotism delirant. O vastă câmpie albastră, lichidă, montată cu smaralde brute. Yachturi cu pânze albe, pacheboturi de croazieră, şi ele albe, şi pescăruşi albi se balansau pe aripile vântului. Un petrolier de culoare închisă, lung ca un vierme, urâțea peisajul acesta idilic.

Roger era vesel. Prima dată după moartea lui Bruce, o moarte ce l-a marcat profund. Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să se elibereze de aceste idei negre care-l invadau din nou. Încercă să se concentreze asupra nopții trecute în compania lui Jimmy, fata cu nume de băiat. Nu reuşi să-şi scoată din inconştient nici o amintire. A frâna gustul pentru băuturile tari ar fi fost o soluție. A bea un pahar cu apă atunci când organismul cere whisky. Procedeu drastic, neplăcut. Pusese capăt relațiilor sale cu cocaina, interlocutor seducător, acaparator şi dominator. Le înlocuise cu coniacul apoi cu whisky, parteneri mai puțin exigenți, dar care profitau de slăbiciunea lui pentru a-şi impune prezența la ore nepotrivite. Dimineața şi chiar în timpul spectacolului. Rockerii au obiceiul să păstreze la îndemână o sticlă de suc, pentru a-şi uda gâtul. Dar sticla lui conținea whisky tăiat cu puțină apă...

Oraşul Caracas îşi profila la orizont turnurile sale înalte colorate în purpuriu spre soare, care trăgea pe fața sa obosită codița brodată de vârfuri montane. Văzută de sus, capitala Venezuelei avea aspectul unui oraş mediu nord-american, cu grupul său de zgârie-nori plasat în centru. Văzute de aproape, lucrurile stăteau altfel...

Primirea de la aeroport se derula după un program devenit deja rutină, în ciuda proporțiilor importante. Mii de fani, reporteri, televiziune, poliție, cordoane de poliție, cortegiu de limuzine, şoferi în livrea, gărzi de corp, reprezentanți ai autorităților municipale... toată partea vizibilă a unui turneu... erau desigur şi factori invizibili... cum erau agenții DEA şi

CIA, traficanții de droguri, indivizii dubioşi, căci ei ştiau să se facă invizibili, în ciuda prezenței lor materiale...

Acum Roger era prevenit... Manipularea continua, tot mai greu de suportat... el era prea sensibil, prea inteligent, ca să nu observe presiunea care se exercita asupra grupului într-o manieră insidioasă, neîntreruptă, insistentă...

Coloana de maşini traversă centrul oraşului Caracas, aglomerație citadină cu pretenții de mare oraş occcidental. Asemănare destul de fidelă, dar cu o singură excepție. Contrastul dintre bogăție şi mizerie, mai evident ca oriunde, era datorat poate exotismului ambiant. *Mixtum compositum* arhitectural — cu influențe indiene, spaniole, nord-americane sau franceze -ca şi varietatea vestimentară, a costumului folcloric de *grunge* rock, accentuau această diferență, ce nu era totuşi lipsită de farmec. Atmosfera, ce părea proprie sud-americanilor, era de natură să calmeze angoasele.

Un tânăr venezuelan, ataşat de persoana sa în timpul sejurului la Caracas, numit Pedro Vasconcelos, era aşezat lângă şofer şi din timp în timp îi furniza prin telefon informații care l-ar fi putut interesa pe ilustrul şi foarte tânărul oaspete. Ghid perfect, el vorbea despre monumentele oraşului, despre ştirile cele mai remarcabile, fără să uite de emoția pe care concertul lui Roger o suscitase printre adolescenții venezuelani.

— Tocmai am fost anunțat, domnule Osborne, că miile de adolescenți care s-au adunat în fața hotelului pentru a vă saluta au obligat autoritățile să devieze circulația....

Brusc, un zgomot asurzitor al unei deflagrații îi întrerupse discursul. O bucată de metal lovi geamul din spate al maşinii, dar fără a răni pe cineva. După primele momente de confuzie, Roger şi cu însoțitorii lui îşi dădură seama că cea de-a doua maşină a coloanei a sărit în aer, fiind sfărâmată în bucăți şi semănând distrugere şi moarte de jur împrejur.

— Doamne, Dumnezeule!, strigă Red. Danny şi Jimmy erau în această maşină!

În stradă, panica era în toi. Oamenii alergau, țipete tăiau aerul.

— Opriți! Opriți!, urlă Roger, care deschise portiera şi sări din maşină imediat ce limuzina s-a oprit.

Urmat de Red, Eric şi Vasconcelos, el se îndreptă spre locul tragediei. Trecători surprinşi de explozie zăceau însângerați pe trotuar. O camionetă albă, ce servise drept capcană, era redusă la un morman de fiare înnegrite. Limuzina lui Danny, proiectată în partea cealaltă a străzii, era literalmente dezintegrată. În carcasa distrusă, corpul pasagerilor zăceau arse, aproape pulverizate. Roger privea consternat, pierdut acest spectacol dezolant. Geamurile sparte, vitrinele distruse, morții şi răniții accentuau aspectul tragic al atentatului. Atentatul părea să fi eşuat, căci nimic nu-i indica pe Danny şi Jimmy drept ținta preferențială. Nu era decât o singură explicație logică: inamicii lui Dexter au lansat un nou avertisment. Dacă maşina lui Roger era vizată, ei nu şi-au atins obiectivul....

Roger şi membrii grupului se strecurară în hotel pe o uşă de serviciu, pentru a evita mulțimea care păstra o tăcere stupefiată. Vestea se răspândise în tot oraşul. Stratmore, Mark şi tot statul major se reuniră în apartamentul lui Roger pentru a discuta măsurile ce se cereau a fi luate. Stratmore făcu o propunere pe care el o considera înțeleaptă: concertul trebuie să aibă loc, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Muzicienii se vor prezenta — cu fruntea senină — Înaintea publicului, care va aduce un omagiu muzicienilor dispăruți. Apoi, spectacolul se va derula după acelaşi program. O soluție demnă de grupul Osborne.

Roger ripostă cu violență:

— Nici nu se pune problema! Trei muzicieni asasinați în cursul unei singure săptămâni! Şi doi dansatori care se găseau în maşina distrusă, James Stanfield şi John Croft, invitați de

Danny! Este atroce! *Ridi Pagliacio* la limitele sale! Ne vom întoarce la New York! Apoi, trebuie să reconstitui grupul de muzicieni şi corpul de balet!

Stratmore făcu o grimasă ce-i exterioriza contrarietatea.

— Să anulăm spectacolul? O sută de mii de bilete au fost deja vândute! Deja cheltuielile au atins cifre impresionante! Turneul trebuie să continue! Mark, sper că împărtăşeşti opinia mea!

Regizorul a ridicat din umăr.

— Regret, John, dar Roger trebuie să hotărască!

— Domnul Dexter va fi scandalizat! L-am anunțat la telefon despre acest atentat în care o parte din membrii trupei au căzut victime. Această crimă odioasă l-a aruncat în disperare! M-a rugat să vă transmit, vouă şi colegilor voştri, condoleanțe! Dar şi cu aceste pierderi umane suferite, trebuie să ne conformăm datoriei noastre! Din nefericire, nu ne vom putea permite nebuniile financiare pe care le antrenează refuzul vostru.

— Noi nu suntem în război, domnule Stratmore! Trebuie să ne îngropăm morții şi să continuăm lupta! În aceste condiții, nici domnul Dexter, nici însuşi Dumnezeu nu ar putea să-mi schimbe decizia! Scuzați-mă!

Căută prin agendă şi formă numărul de telefon al reşedinței londoneze a lui Harold Dexter. O voce rece, afectată, răspunse:

— Reşedința Dexter. Majordomul la aparat.

— Sunt Roger Osborne. Aş vrea să vorbesc cu domnul Dexter.

— Bună seara, domnule Osborne. Domnul Dexter este absent, dar....

Un strigăt de bucurie îl întrerupse, apoi Roger, surprins, auzi la celălalt capăt al firului vocea excitată a Myrei:

— Roger, ce fericită sunt să te aud! Fericită şi îngrozită! Domnul Stratmore l-a informat pe papa despre atentatul care l-a costat viața pe Danny şi pe ceilalți colegi de-ai tăi! Jurnalul de ştiri tocmai l-a anunțat. Papa a telefonat la ambasada noastră din Venezuela pentru a interveni pe lângă guvern ca să se facă repede lumină... Oh, Roger, mi-ar fi plăcut atât de mult să asist măcar la un concert de-al tău din America... Dar papa a fost atât de ocupat... Nu a avut deloc timp să mă ia cu el în Statele Unite, de la începutul turneului tău... Afaceri, afaceri, afaceri...

Mereu afaceri... Am început să urăsc afacerile... Myra oftă... Un lung suspin, care exprima o tristețe profundă, fără sfârşit... Dar şi o adorație idolatră... Aş fi fericită, Roger, dacă aş putea să te văd măcar câteva clipe... Adesea mă închid în cameră şi ascult discurile tale fără încetare, ori întregi... Mă trezesc la miezul nopții, pun lectorul laser în funcțiune şi adorm legănată de cântecele tale....

Declarația de iubire, naivă şi emoționantă, îl mişcă pe Roger, dar fără ca totuşi să-i încovoaie determinarea de a nu se angaja vreodată într-o legătură susceptibilă să-i micşoreze libertatea. Rezerva sa nu excludea gentilețea şi căldura amicală.

— Sunt sigur Myra că ne vom revedea în curând! Voi scrie un cântec pentru tine. Lansarea va fi făcută în prezența ta!

— Adevărat?, exclamă ea uimită.

— Pe cuvânt de interpret!, spuse el cu solemnitate comică.

— Am o noutate pentru tine, Roger! Am făcut recent un examen medical exhaustiv într-o clinică elvețiană. Specialiştii chemați să mă consulte au ajuns la concluzia că o intervenție chirurgicală ar putea avea şanse de reuşită. Aş putea părăsi scaunul rulant şi să merg, să mă plimb, să fac curse, să dansez sau să joc tenis. Succesul nu este totuşi garantat sută la sută. Dar sunt dispusă să sufăr toate consecințele, bune sau rele... aş fi vrut să îți fac o surpriză, Roger! Să te invit la discotecă, să mă scol şi să te invit la dans!

Roger înțelegea suferințele şi problemele Myrei, dar era prea legat de dificultățile lui, pentru a continua un dialog de acest fel. Simțea ochii lui Stratmore holbați asupra lui şi ostilitatea lui crescândă. După un schimb de amabilități, ce au avut darul de a o detensiona pe fată, conversația a luat sfârşit.

— Vă mențineți decizia, domnule Osborne?, întrebă Stratmore.

El spera că acest interludiu telefonic l-a influențat pe Roger în favoarea firmei King's Voice.

— Absolut, domnule Stratmore!

— Îmi permit să vă reamintesc că ați mai anulat două concerte. Decizia ar putea avea consecințe foarte grave....

Fruntea lui Roger se întunecă.

— Discuția s-a încheiat, domnule Stratmore!

Managerul general îl privi furios. Îşi dădu seama că insistențele lui ar fi inutile. Ieşi trântind uşa. Roger a remarcat neutralitatea prudentă afişată de Mark. Buzele lui schițau un surâs ironic. Mark răspunse la întrebarea care nu se pusese, dar pe care expresia lui Roger o făcea elocventă.

— Nu am intervenit ca să nu înveninez atmosfera. Îți împărtășesc emoția şi aprob fără rezervă hotărârea luată. Nu am vrut însă să-mi dezvălui opiniile. Ştiam că John va repeta cuvintele mele lui Dexter, care ar avea bănuieli asupra mea. La ora actuală Dexter este speriat, căci acest atentat a fost îndreptat, în principal, împotriva lui. A destabiliza poziția sa constituie prima fază a unei vaste operații care are ca scop distrugerea imperiului său.

Roger arătă cu un gest circular pereții.

— De obicei te fereşti de microfoane!

— Nu şi de data asta! Atentatul mi-a furnizat un bun pretext de a schimba apartamentul care ți-a fost rezervat. Acesta tocmai a fost părăsit de un actor american. Leslie Perkins, ofițer CIA, de care ți-am vorbit, vrea să te vadă. Te rog să nu refuzi o întâlnire care s-ar putea dovedi interesantă.

— Nu țin să am de-a face cu oamenii CIA! Mark surâse:

— Cunosc şi eu reputația lor. Adesea, ei nu sunt atât de răi. Acum situația internațională este aşa de tulbure, încât CIA, DEA, M 16, SDECE şi BNDE lucrează împreună pentru a apăra lumea occidentală amenințată de un pericol mortal. Nu sunt autorizat să-ți furnizez informații suplimentare. Perkins a sosit la Caracas. Vrei să-l întâlneşti? Nu te va costa nimic...

— Mă voi gândi...

Roger avea sentimentul că este manipulat, trădat. Şi nu era paranoia. Îşi cunoştea temperamentul ciclotimie ce nu degenera în psihoză, şi se ridica la un nivel moderat. Acum, era bântuit de gânduri negre. Revelațiile lui Mark şi morțile colegilor lui, îl înfundau în pesimism. Probitatea morală, virtuțile care i-au fost predate la şcoală, nu erau de fapt decât nişte minciuni. Roger văzuse la televizor un film intitulat *Made in Great Britain,* care povestea viața unui *skinhead* adolescent căzut în violență şi rasism. Educatorii, incapabili de a-l pune pe o cale dreaptă, recunoşteau inteligența lui excepțională, din nefericire pusă în serviciul răului. Tânărul nu înceta să-şi țipe disprețul pentru societatea contemporană bazată pe minciună. Mai târziu, Roger a dat de cartea uluitoare a lui John Saul, un filosof de geniu, ce analiza dictatura rațiunii în Occident, care ajungea la concluzia că

societatea modernă este condusă de tehnocrați ce fac din manipularea secretelor şi din minciună arme extrem de puternice. Faptul că persoane atât de diferite împărtăşesc aceleaşi idei, asta i se părea straniu. Şi nu erau singurii. Roger simțise efectele acestei politici asupra propriei persoane.

Avea senzația că trăieşte pe marginea unei prăpăstii. Imense părți de pământ se detaşau şi se prăbuşeau în gol cu un zgomot de tunet. Terenul pe care se afla era încă ferm. Dar oare pentru cât timp?

Roger analiză situația grupului. Gravele complicații intervenite, implicațiile ipotetice care ar putea duce la o catastrofă. Raționamentul lui era simplu: trebuie să cunoască atât prietenii, duşmanii, cât şi pe cei neutri astfel încât să poată îngroşa rândurile unei tabere sau a alteia. Decise în cele din urmă să se vadă cu Leslie Perkins. După căderea nopții, Roger şi Mark ieşiră din hotel printr-o uşă secretă, în timp ce de la fereastra apartamentului său, Red, îmbrăcat în alb, cu ochelari de soare fumurii pe nas, însoțit de Doris, îi saluta cu mâna pe tinerii reuniți din nou în stradă pentru a-şi manifesta solidaritatea şi simpatia. Roger şi Mark, anonimi în blugi şi bluzoane, parcugeau o stradă aglomerată, în drum spre grădina publică în care Leslie Perkins îi aştepta.

— Te descurci foarte bine, Mark, în labirintul din Caracas!

— Explicabil! Am însoțit în Venezuela patru sau cinci grupuri patronate de King's Voice.În trecere, Roger îşi observă portretul într-o vitrină ce îi expunea şi discurile.

— Eşti sigur, Mark, că prietenul tău nu este filat?

— Sigur! El îşi ia mereu măsuri de precauție. Să punem lucrurile la punct! Perkins nu este prietenul meu. El m-a recrutat pentru a servi interesele CIA. Care pentru moment se confundă cu ale tale.

O fată, aparent o liceancă, se plantă înaintea lui Roger, plăcut surprinsă.

— Un autograf, vă rog, domnule Osborne!, țipă ea.

— Regret, domnişoară, dar nu sunt Roger Osborne. Există o anumită asemănare între noi, Atâta tot!

— Scuzați-mă!

Fata se îndepărtă confuză. Roger oftă:

— Astăzi, îi invidiez pe tinerii rockeri care îşi pot permite luxul să se plimbe prin

mijlocul mulțimii, fără a fi interpelați de necunoscuți.

— Inconvenientele sunt infime în raport cu avantajele enorme ce decurg de aici, de exemplu a avea statutul de zeu viu....

— Crede-mă Mark, la ora actuală m-aş lipsi fără regret de această celebritate incomodă.

— Nu fi filistin, Roger! Nu ai putea suporta declinul....

Ei au intrat într-o grădină publică luminată cu o aparentă zgârcenie. Lampadarele erau eclipsate de vegetație. Leslie Perkins îi aştepta aşezat pe o bancă. Îmbrăcat într-un costum în trei piese, bine croit, cu cravată Countesse Mara şi pantofi Gucci, avea aerul unui prosper om de afaceri între două vârste. La apropierea lor se ridică. După prezentări, Roger îi spuse cu un ton ingenuu:

— Nu corespundeți imaginii pe care eu mi-am făcut-o despre un agent al CIA.

— Este un compliment! Mulțumesc! Aici, la Caracas, eu am venit în calitate de reprezentant comercial. O dovedesc actele... Am ținut să vă cunosc personal, domnule Osborne. Posed toate casetele şi discurile dvs. Din nefericire, ocupația m-a împiedicat să asist la concerte. Sunteți cel mai mare rocker în viață.

— Mă flatați, domnule Perkins! Aş putea să vă pun o întrebare?

— Vă rog!

— De ce ați spus „în viață"?

— Deoarece geniile artei, în general, au murit tinere. Rimbaud, James Dean, River Phoenix, John Lennon, Gerard Philippe, Jim Morrison, pe care îl iubiți atât de mult, sunt nişte stele martir. După cum puteți constata, vă cunosc preferințele, obiceiurile, preocupările...

— Mark v-a informat?

-Vă asigur că nu. Noi posedăm dosarele complete ale tuturor celebrităților.

— Mă uimiți!, surâse Roger cu maliție.

— Mă voi raporta la întrebarea... „în viață"... Da, noi vrem să vă păstrăm în viață. Prezentați un mare interes pentru noi. Un foarte mare interes...

— De ce?

— Sunteți un pion important pe eşichierul afacerilor ilegale, aparent de o perfectă onorabilitate.

— Nu vă pot înțelege... Aveți impresia că eu particip la aceste afaceri?

— Participați fără să o știți. Sunteți partenerul inocent al unui vast complot împotriva lumii occidentale. Un pion care ar putea să captureze regina... În ceea ce vă priveşte, termenul *instrument* ar fi mai precis... În zilele noastre, marile organizații criminale sunt angajate într-un război fără milă... Organizații echivalente şi chiar superioare celor mai importante multinaționale legal constituite. Cifrele lor de afaceri depăşesc anual mii de miliarde.

— Am citit câteva cărți documentare despre acest subiect...

— Perfect! Sunteți mai mult sau mai puțin informat. Ştiți deci că mafia, Cosa Nostra, cartelurile de la Medelin şi Caii, Triadele, Yakuza şi atâtea altele nu sunt decât nişte părți vizibile ale unui aisberg uriaş, a cărui parte invizibilă scapă investigațiilor şi justiției. Şi ştiți de ce? Marile organizații criminale manipulează şi adesea — ceea ce este mult mai grav — sunt manipulate de şefi de guvern, preşedinți de republică, dictatori, miniştri, militari de rang înalt, episcopi, bancheri, polițişti, conducători ai multinaționalelor... O rețea vastă şi atât de bine protejată, încât suntem adesea despuiați în fața forțelor oculte, ostile, care ne scapă.... A fost suficient ca magistrații din Italia să se ridice împotriva acestei stări de lucruri, pentru ca adevărul să iasă în fine la suprafață. În multe țări, complicitățile politice şi manevrele disimulate în cercuri de afaceri încă mai împiedică spargerea bubei. Anchete sunt semnalate pe ici şi colo. Dar vă asigur, domnule Osborne, că marea curățenie nu va întârzia.

Un surâs ironic se desenă pe buzele lui Roger. Perkins îl privi amuzat.

— Am impresia că vorbele mele vă miră!

— Domnule Perkins, eu sunt englez, deci nu renunțați să discutați afacerile din țara dumneavostră. Dar...

Făcu o pauză mai lungă.

— Dar?, insistă Perkins. Roger se aruncă în apă:

— Voi fi sincer cu dumneavoastră! Presa şi multe cărți publicate despre CIA nu cântă virtuțile civice...

Mark surâse uluit de sinceritatea interpretului. Fără să se formalizeze, Perkins adăugă:

— Ascultați, domnule Osborne, CIA nu este nici imaculată ca o porumbiță, nici

pătată de sânge în felul unui colț al contelui Dracula. CIA este o organizație de stat, puternic ierarhizată, ce execută ordinele Casei Albe. Cunoaştem argumentele denigratorilor noştri. Aşa-zisa noastră cârdăşie cu vânzătorii de arme sau cu traficații de droguri. Credeți că CIA nu ar fi fost dizolvată dacă ar fi acționat independent de superiori? Am combătut KGB şi GRU atunci când amenințarea sovietică s-a intensificat asupra lumii libere. Am vrut să evităm câmpurile de exterminare care au înflorit în spatele Cortinei de Fier, destinul tragic rezervat sutelor de milioane de europeni abandonați după Yalta la discreția lui Stalin şi a complicilor lui. Antrenați în focul luptei, noi am comis şi erori. Latinii spun *Errare humanum est...* Căderea imperiului comunist le-a inspirat occidentalilor un fals sentiment de securitate. Oamenii priveau viitorul cu calm şi evenimentele din Rusia cu o anumită complezență. Numai Castro, Kim II Song şi Marchais continuă să trăiască după tradiția comunistă pură şi dură. Chiar şi chinezii înclină spre un liberalism economic... În această ambianță idilică a izbucnit bomba. În Rusia, primele alegeri democratice au adus în prim-plan un anumit domn Jirinovski, ales mulțumită sprijinului masiv al comuniştilor stalinişti şi al fasciştilor genul moscovit. Republica de la Weimar — asezonată â la Rusia — a renăscut din cenuşă la Moscova. Un nou Hitler combinat cu Stalin şi-a făcut apariția la granița lumii civilizate. El predică reîntoarcerea le vechea ordine, condamnă rolul politic jucat de evrei şi preconizează trezirea naționalismului slav, fascism slugarnic, reluarea înarmării şi a războiului rece, în aşteptarea trecerii la cel cald... Iată cum bătrâna CIA a revenit la modă... CIA, făcută de ruşine, chemată să combată comunismul reunit cu fascismul, cu traficul de droguri şi cu terorismul... Roger îşi strânse mâinile, nerăbdător:

— Ce aşteptați exact de la mine, domnule Perkins?

— Ajutorul! Pur şi simplu!

— Nu mă văd în postura de spion! FBI, justiția şi alte organizații trebuie să-şi asume această responsabilitate care de altfel vă incumbă. Aveți la îndemână o armată de specialişti, care dispun de

mijloace sofisticate pentru a prinde suspecții.

— Actualmente mijloacele noastre sunt insuficiente pentru a avea probe valabile în justiție. Mulțumită sistemelor electronice foarte dezvoltate, miliarde de dolari negri pot fi transferați de la un cap la altul al lumii în câteva secunde şi spălați fără niciun risc. Telefoane celulare şi faxuri trimit mesaje criptate ce circulă în toată libertatea, fără ca noi să le putem stabili sursa. Avioane şi nave încărcate cu droguri posedă interceptoare care reduc la tăcere eficacitatea radarelor noastre. Suprimarea barierelor vamale între țările din CEE permite circulația fără limite a stupefiantelor. Anumite guverne complice acordă *end use* — certificate de destinație finală — care facilitează traficul de arme. Teroriştii sunt aprovizionați fără probleme. Grupul dumneavoastră — şi nu este singurul — este manipulat de către profesioniştii crimei, care la rândul lor sunt protejați de către un fel de francmasonerie care îi protejează şi le permite să se îmbogățească asigurându-le o perfectă imunitate. Geli şi loja sa sunt exemple perfecte. Între marile puteri ale crimei există fricțiuni, rivalități, adesea războaie deschise. Pablo Escobar a fost emisarul concurenților înainte de a fi lichidat. El devenise supărător. Asasinatul colegilor dumneavoastră a fost un avertisment. Au fost victimele nevinovate ale acestor rivalități, în trecut atentatele vizau oameni politici, şefi de stat, generali, diplomați. Dar aceste agresiuni comportau riscuri mari. Teroriştii erau adesea ucişi de gărzile de corp care ripostau în mod automat. Din prudență sau laşitate, teroriştii atacă în zilele noastre trecători, victime anonime fără apărare. Pentru ei esențialul este atins, căci mesajul a trecut. Micii dileri nu ne interesează. Îi cunoaştem. Vrem să lovim numai în conducători, înaltele personaje ce se ascund în spatele onorabilităților de fațadă. Comanditarii intuşabili ai crimei... La acest nivel ne puteți ajuta, domnule Osborne. Prin naştere şi prin celebritate multe porți le aveți deschise, porți care pentru noi sunt inaccesibile.

— Cu alte cuvinte, vreți să devin agentul dumneavoastră, ca Mark?

— Agent? Nu! Aliat pentru o cauză dreaptă. La sfârşitul acestei săptămâni veți

primi o invitație la o mare recepție oferită la Long Island de către Harold Dexter.

— Mă îndoiesc! După informațiile mele, afaceri importante cer prezența lui la Hong-Kong...

— Tocmai a părăsit Hong-Kong pentru Tokyo. Îşi va termina periplul la New York. Domnişoara Myra şi Harold Dexter Jr. vor asista la această petrecere.

-Ah!

— Este o schimbare de program de ultimă oră. John Stratmore a primit deja dispoziția de a vă transmite această invitație. Stratmore s-a temut de refuz, ținând cont de ultimele evenimente. Atunci, a cerut sfatul lui Mark...

Surprins, Roger se întoarse spre regizor:

— Nu mi-ai spus nimic?

— Domnul Perkins a dorit să aibă în prealabil o discuție cu tine.

— Este adevărat! Eu am insistat asupra acestui aspect! Roger avu din nou senzația penibilă a unei manipulări.

Sosirea Myrei la New York, importanța atribuită acestei petreceri, luau o proporție grotescă...

— Nu am dispoziția să particip la o petrecere!

— Iertați-mă, dar prezența dvs. este indispensabilă!, insistă Perkins. Dexter va întâni la Long Island personaje care fac parte din această francmasonerie specială de care v-am vorbit. Oamenii noştri nu se pot infiltra la reuniuni de acest fel. Măsuri draconice sunt luate pentru a împiedica accesul jurnaliştilor şi al altor intruşi.

Un surâs sarcastic curbă buzele lui Roger.

— Presupun că nu îmi veți cere să port vreo cameră miniaturizată la centură!

— Este o idee bună!

— Nu am văzut astfel de lucruri decât la cinema sau am citit în romanele polițiste!

— Filmele şi romanele reflectă adesea viața reală!

— În ce mă priveşte, este în afară de orice discuție!

— Esențialul este acceptarea invitației! Vă rog să vă gândiți la prietenii care acum zac la morgă.

— Este un şantaj sentimental, domnule Perkins!

— Scopul justifică mijloacele!, surâse agentul CIA. Acum o veste bună, depinde de dumneavoastră să o luați ca atare. Mark este foarte preocupat de securitatea dumneavoastră. Noi am căzut de acord să vă găsim un *stand-in.* Trebuie să fiți de acord că grupul este angajat într-un joc foarte periculos. Existența unui *stand-in* va ridica un semn de întrebare eventualilor agresori.

— Asta este vestea cea bună?, surâse Roger.

— In parte, da. Am descoperit la Las Vegas un băiat de vârsta

dumneavoastră, Bob Essex, care a suferit opt intervenții chirurgicale pentru a vă putea imita. O intervenție chirurgicală mai puțin decât a suferit tânărul Frank Marino pentru a se asemăna cu superba vedetă Joan Rivers. Bob şi Frank sunt cele mai frumoase exemplare umane din Las Vegas. Termenul *impersonator,* utilizat de englezi, se apropie de latinescul *later ego.* Este mai mult decât o imitație. Când l-am văzut pe Bob cântând la Tropicana, am crezut că sunteți dumneavoastră. La sugestia lui Mark, am antamat o conversație despre dumneavoastră. Bineînțeles, teoretic. El mi-a spus că ar fi foarte fericit să lucreze pentru dumneavoastră.

Roger îl privi cu un aer straniu:

— Dacă mi se va întâmpla un accident, ar putea să mă înlocuiască...

— Dimpotrivă... el va face ca un accident să fie evitat... El renunță la independența lui, pentru a lucra în umbra dumneavoastră... La Las Vegas câştigă în jur de 300 000 de dolari pe an; cu 200 000 mai mult decât imitatorul lui Burt Reynolds. Dacă sunteți de acord vă veți întâlni la New York.

— Sunt de acord! Sunt curios să-l văd...

— Dacă veți accepta să ne ajutați, identitatea dumneavoastră nu va fi cunoscută decât de mine şi DDO, ce ne va proteja dacă mie mi se va întâmpla ceva. Bineînțeles, şi de prietenul dumneavoastră, Mark.

— Ce este DDO?

— Deputy Director of Operations. Nu aveți niciun raport cu DEA, aşa că noi avem propriul serviciu antidrog, CNC, adică Counternarcotics Center

Evidemment. Acesta nu are dimensiunile uriaşe ale DEA.

Roger se ridică, urmat de Mark şi Perkins.

— Vă voi da un răspuns în zilele următoare, domnule Perkins.

Roger avea senzaţia că se afundă puţin câte puţin în nisipurile mişcătoare ale minciunii, dar va ieşi de aici... El era un luptător... El refuza să accepte o autoritate ilegitimă care îi va lua libertatea. Sclavia nu este consimţită decât de laşi sau de indivizi impregnaţi cu o mentalitate de sclav înnăscut...

La bordul avionului care îl aducea la New York, Roger se întreţinea cu supravieţuitorii grupului său, chitaristul Dennis Cameron, foarte tânăr play-boy, cu multiple aventuri amoroase, plin de lanţuri de aur şi cu diamante la urechi; bateristul Lou Dieuleveult, un francez expansiv, care-şi păstra intact umorul galic, în ciuda tragediei abătute asupra grupului; basistul Roy Lowell, fostul chitarist al formaţiei *Tempest,* care l-a salvat pe Roger agresat de clienţii acelui bar din East Side; strălucitul trompetist Eric Selth, portret întinerit al lui Kevin Bacon, ale cărui schimbări de dispoziţie îi timorau pe colegi. Roger dorea să îndepărteze bariera pe care Stratmore a construit-o cu grijă în jurul lui, pentru a-l izola de grup. La această reuniune asistau cei trei corişti şi corpul de balet amputat de cei doi dansatori ucişi la Caracas. Ei beau acum şampanie, după ce au vărsat o picătură în memoria prietenilor lor care au pierit. Au vorbit despre viitorul grupului şi despre apropiata audiţie prin care se spera să se aducă noi talente care să umple pierderile suferite.

Roger afişa un calm care-i ascundea tulburarea interioară. În realitate, el avea chef să plângă. În ciuda aerului său de adult experimentat, ce a văzut de toate, el rămânea un copil. A rămas singurul supravieţuitor al formaţiei *Happy Ones.* Bruce a fost asasinat pe o străduţă sumbră, Danny ucis în explozie, Will devastat moral de seropozitivitate. Relaţiile lui Roger cu Danny nu au fost niciodată caracterizate de o cordialitate excesivă. Danny resimţea pierderea rolului de lider în cadrul grupului. El îi reproşase lui Roger faptul de a-l fi deposedat, fără să îşi dea seama că ascensiunea rivalului său

era datorată selecției naturale şi nu unui joc de culise. Era chiar bântuit de ideea de a părăsi grupul, dar apoi a renunțat la această idee, deoarece ar fi pierdut toate avantajele financiare. Generos, Roger le acorda muzicienilor un procentaj substanțial din venituri. Ulterior, atitudinea lui Danny s-a mai îmbunătățit.

Bruce i-a arătat mereu lui Roger o prietenie nețărmurită. Surâsul lui, glumele lui, drăgălăşenia lui înseninau frunțile colegilor. Fanteziile lui sexuale nu mai deranjau pe nimeni.

Când se gândea la Will, prietenul lui cel mai bun, Roger simțea un nod în gât şi simțea că se îneacă. El spera ca virusul HIV să nu fie anticamera obligatorie a bolii SIDA, aşa cum o pretindeau cercetările recente.Înainte să plece spre New York, Roger a aflat că Extradables de Colombie şi un grup de gherilă antiamerican şi-au asumat responsabilitatea atentatului care a decimat formația. Mark credea că aceste organizații teroriste încercau să-şi facă publicitate, dar că adevărații comanditari rămâneau în umbră. Carnagiul din Caracas nu avea decât semnificația unui incident minor, o încăierare din cursul unui război fără milă.

Dexter Corporation poseda, pe strada 42, un imobil de cincizeci de etaje. Primele zece sunt afectate serviciilor corporației. Următoarele patruzeci sunt închiriate unor întreprinderi comerciale sau financiare: o societate holding, un birou de avocați, o agenție literară, un club aerobic şi un fotograf de modă. Este un loc în care se munceşte fără încetare şi în care intrigile şi loviturile sub centură abundă, căci viața nu este deloc uşoară la New York.

Partea utilizată de Dexter cuprinde între altele un studio al firmei King's Voice, ce comportă trei compartimente izolate fonic, specializate în înregistrarea discurilor, precum şi un studiou pentru producție de casete video. Studiourile şi anexele sunt instalate pe şase etaje. Trei etaje sunt rezervate birourilor unui grup de ziare şi reviste ale corporației. În fine, cel de-al zecelea etaj era locuința personală a lui Harold Dexter.

La parter să găsea un teatru, care şi-a închis porțile ca urmare a unui faliment foarte comentat. Aşteptând un nou locatar, Harold şi-a exprimat recent intenția de a

forma o companie care să prezinte concertele grupurilor rock sub contract cu King's Voice. În această sală, pentru moment goală, urma să aibă loc audiția cerută de Roger şi anunțată în paginile presei de specialitate cu câteva zile mai înainte. Candidații s-au înscris în număr mare. Înterpreți şi instrumentişti, profesionişti şi amatori, fără a uita pe dansatori, tremurau de nerăbdare, cei mai tineri aveau mari speranțe, deoarece vârsta cerută nu trebuia în niciun caz să depăşească douzecişicinci de ani, după cum era cerința lui Roger, ce voia să mențină nivelul juvenil al grupului.Încă de cum a ajuns la New York, Roger a început audițiile. S-au prezentat oameni de toate rasele şi națiile, albi — WASP — şi negri, mexicani şi japonezi, chinezi şi portoricani, români şi slavi, în ciuda limitei de vârstă, afluența candidaților a depăşit toate previziunile. Atentatul terorist suferit la Caracas nu i-a speriat. A fi acceptat în grupul lui Roger Osborne însemna o afirmare, o intrare răsunătoare în lumea rockului. Muzicienii grupului câştigau mulți bani. Iar banii aduceau fete, motociclete rapide şi puternice, haine scumpe de la firme prestigioase, mâncare şi băutură la discreție şi, de ce nu, droguri. Banii îndeplinesc visele cele mai extravagante.

O comisie formată din Roger, Mark şi Stratmore era însărcinată să facă selecția. Evident, Roger urma să aibă cuvântul final. Înstalați în fotoliile orchestrei, în spatele unei mese lungi, ei trebuiau să-şi noteze observațiile pe foi de hârtie. Stratmore, obişnuit cu acest soi de examen, fu stupefiat atunci când hoarda de candidați adolescentini ieşi din culise şi invada scena. Tinerii adulți erau în evidentă minoritate.

Stratmore îi spuse la ureche lui Mark:

— Am impresia că mă aflu într-o pepinieră bine utilată pentru pedofilii

— Exagerezi, John, aceşti tineri explozivi şi plini de talent constituie atuul grupului nostru. Să nu uităm!

Emoționați şi speriați, aspiranții la glorie priveau comisia, şi în special pe Roger, această legendă vie a rockului, care, încă adolescent, strălucea pe firmamentul rockului.

— Deoarece sunteți foarte mulți, le spuse Roger, astăzi vom asculta numai

muzicienii. Dansatorii sunt rugați să se prezinte mâine la aceeaşi oră.

După ce s-au retras dansatorii, au mai rămas vreo şaptezeci de candidați pe platou. Unii îşi aduseseră instrumentele: chitare, saxofoane, trompete, tromboane, clarinete şi chiar un contrabas. Examenul consta din două probe: un solo, apoi aceeaşi bucată cântată împreună. Lectura unui text muzical nu era cerută. Rockul — muzică populară prin excelență — admitea reproducerea unei melodii după ureche. Pianiştii au fost examinați primii. S-au prezentat opt concurenți. Ei trebuiau să cânte la pian apoi la sintetizator. Doi dintre ei se făcură remarcați: Sam Tomlin, un tânăr de culoare, de 18 ani, ce-şi mişca degetele pe clape cu o agilitate remarcabilă, şi un băiat de 16 ani, Dudley Richmond — prototipul adolescentului WASP — blond, simpatic, bine făcut, părând mai în vârstă decât este, ce reunea talentul cu măiestria unui profesionist. Învitat să improvizeze pe o temă dată, apoi să cânte o compoziție proprie, ei se arătară deopotrivă de străluciți. Sam nu cunoştea notația muzicală, dar Roger nu ținea seama de asta. El decise să-i angajeze pe amândoi. Stratmore ridică obiecții. Pentru ce doi pianişti? Roger îi răspunse că marile grupuri rock utilizează zece şi chiar doisprezece muzicieni în afara interpretului şi a coriştilor. În plus, ei puteau să-şi permită acest lux, ce servea de altfel intereselor firmei King's Voice. Cu cât creştea calitatea grupului, cu atât vor creşte beneficiile. Apoi, Sam şi Dudley puteau asigura un suport vocal. Stratmore acceptă până la urmă cu strângere de inimă pe ce doi pianişti, după ce a lansat un ultim avertisment:

— Richmond este minor. Trebuie să obținem autorizare de la părinți. De obicei, ei se opun.

Dudley se grăbi să explice că părinții lui au pierit înt-un accident de maşină, unchiul lui îi era tutore şi că îşi va da consimțământul fără probleme.În lumea *grunge* mai curând decât rock, tânărul Richmond părea să fie singurul stilat. El mirosea a săpun şi apă de colonie. O diferență care i-a trezit curiozitatea lui Roger. Sam a văzut lumina zilei în Bronx. Copilăria lui avea ca decor mizeria, murdăria, violența, crima şi drogurile. Un băiat de culoare, de vârsta lui, a fost ucis

sub ochii lui de către un glonț pierdut în cursul unei încăierări intervenite între două bande de traficați de stupefiante. El a jucat volei cu puştii din vecini, s-a certat, a furat — mici fleacuri — a gustat plăcerile sexului şi a savurat amețelea vitezei pe o planşă cu role, aruncând panică printre trecători. Adolescent, a mânuit pistolul, a tras LSD pe nas şi a violat — În grup — două fete de culoare, după o seară la cinema. Înformat de aceste fapte rele, de altfel curente în Bronx, tatăl său, un gunoier onest şi pios, a fost atât de indignat, încât l-a bătut de moarte. Sam a traversat totuşi fără prea multe pagube acest incident şi, după spitalizare, s-a decis să evite pe viitor astfel de evenimente. Exact în acea perioadă de tranziție a căzut la şcoală pe un vechi pian dezacordat. Mânuia distrat clapele albe şi negre şi constata surprins că din degetele sale pot ieşi nişte melodii care îi treceau prin cap. Cântece auzite la televizor şi chiar improvizații. Şi-a găsit calea. Tatăl său, după ce a aflat că Sam are acest talent, s-a supărat pentru că copilul îşi pierde timpul cu muzica rock în loc să se dedice imnurilor religioase. De data aceasta Sam a a fost de neclintit. El s-a ataşat succesiv unor grupuri de cartier, dar le-a părăsit repede, nemulțumit de performanțele lor. Admiterea lui în formația lui Roger Osborne îl făcea fericit...

Audiența continua. Unsprezece baterişti se prezentară la audiție, cu toții profesionişti. Touşi, a se găsi un succesor al lui Bruce era dificil. S-au remarcat trei tineri, printr-o interpretare dezinvoltă, prin ritmul lor variat şi precis. Aveau chiar şi discuri scoase şi concerte devenite celebre. Erau atât de buni încât nu puteau fi departajați. Unul dintre ei purta o barbă de trei zile şi o mustață bine conturată. Mark, care detesta pilozitățile faciale, îl întrebă cu brutalitate:

— Dacă veți fi ales, va trebui să vă bărbieriți. O veți face? Bateristul făcu o grimasă sarcastică:

— Cred că glumiți.

— Imaginea grupului nostru este tinerețea nemachiată. Un fel de *look*, dacă vreți.

— Barba este un semn de forță, de virilitate. Precum şi de tinerețe.

Surâsul ironic al lui Mark îi dădea un aer mefistofelic:

— Virilitatea se măsoară după performanțele a ceea ce aveți în pantaloni. Barba de trei zile arată că există probleme cu erecția... şi se vrea să fie înşelați clienții asupra calității mărfii, în ce priveşte mustața, este un atribut al homosexualilor care vor să afişeze un *look* de macho.

— Nu e deloc originală teoria dvs.!, spuse bateristul.

— Nu are nimic original. La antici, barba, semn de venerabilitate, era purtată numai de indivizii care depăşiseră trista vârstă a andropauzei.

Bateristul se îndreptă spre Roger:

— Acceptați acest punct de vedere?

— Muzica este resortul meu.

Bateristul îşi plimbă privirea pe comisie şi salută:

— Vă las o reverență!

Îşi ridică capul şi părăsi sala. Roger surâse spre cei doi baterişti rămaşi, apoi parcurse lista candidaților pusă pe masă, în fața lui:

— Domnul Alan Parker şi domnul Scott Calloway, ca urmare a abandonului colegului dumneavoastră, sunteți angajați în calitate de baterişti ai grupului nostru. Vă doresc succes!

— Amândoi?, întrebă Stratmore mirat. Mark făcu o glumă îndoielnică:

— Ținând cont de accidentele care se pot produce, o mai mare precauție nu este deloc contraindicată...

Chitariştii erau cei mai numeroşi, şi anume douăzecişitrei. După probe destul de dificile, comisia selecționa trei candidați. Doi tineri, de 18 şi 19 ani, ambii profesionişti, şi unul de 25 de ani, necunoscut, care cânta foarte bine. Ultimul, pe o melodie simplă, de câteva măsuri, putea broda o dantelă de sunete colorate ca un curcubeu.

— Ați cântat în public... ați avut vreun angajament?

— Niciodată, domnule Osborne. Dar ştiu să mă descurc. Să fiți fără teamă. Sunt obişnuit.

Mark îl privi intrigat:

— Aveți mai curând un aer de playboy, domnule Northcote!

— Sindicatul muzicienilor apără interesele membrilor. Angajmentul acesta îmi va aduce mulți duşmani, a adăugat Stratmore.

Glenn Northcote surâse:

— Am visat toată viața să cânt la chitară într-un grup rock. Dar voința tatălui meu şi probabil destinul au luat altă decizie. Am devenit *golden-boy*. După ce am câştigat la bursă două milioane, am spus stop! Trăieşte viața aşa cum ai visat. Transformă fanteziile în realitate! După calculele mele, domnule Osborne, ați câştigat mai mult de o sută de milioane... cântând... căci muzica rock este un joc. deşi aveți cu şapte ani mai puțin ca mine...

Roger izbucni în râs:

— Vă doresc să câştigați cât mai repede o sută de milioane!

— Vă asigur că mi-am schimbat filosofia de viață. La ora actuală banii îmi sunt indiferenți. Libertatea, bucuria de a trăi, plăcerea de a face prestidigitație cu sunetele valorează mai mult decât tot aurul din lume. Am întors spatele trecutului şi am antamat o nouă existență. Nu-i aşa că mă veți angaja, domnule Osborne?

Glenn Northcote obținu contractul. Ceilalți doi chitarişti selecționați, Greg Charney şi Drew Perry vor semna şi ei un angajament. Doi băieți inteligenți, activi şi plini de talent.

Colecția de muzicieni se îmbogăți cu doi saxofonişti, un trompetist, agreat de Eric, care îl cunoştea, şi un trombonist, dar bun cunoscător al aparatelor de percuție.

Contrabasistul nu îşi găsi însă de lucru.

În ziua următoare era rândul dansatorilor. Asasinarea celor doi colegi a aruncat consternarea printre membrii trupei. Mai sensibili decât muzicienii, şi mai înclinați spre teamă, trei dansatori s-au retras din trupă. Dar ei vor fi repede înlocuiți. Pentru anumiți artişti, a trăi periculos reprezintă o atracție specială.

Pe aceste baze, Bob Essex sosi de la Las Vegas. Tropicana, care îl avea sub contract, acceptă un aranjament care-l făcea sosia lui Roger Osborne. Patru zile pe lună el se producea pe o scenă din Las Vegas. Spectatorii vor fi mai impresionați atunci când vor şti că imitatorul lor favorit a fost primit ca atare în anturajul marelui interpret. Pericolul de a fi confundat cu idolul său şi să cadă victimă a unui atentat îndreptat împotriva sa era o idee la care s-a gândit. Dar, cu inima uşoară, el îşi asuma toate riscurile.

Când Roger îl întâlni în marele hol al hotelului, avu impresia că se află în fața propriei imagini, ca într-o oglindă. Pentru a ajunge la această performanță, Bob a recurs la un mic, dar nevinovat, truc: cu complicitatea binevoitoare a lui Mark şi a valetului, a aflat în detaliu cum se îmbracă Roger în acea zi. Aşa a putut să realizeze această asemănare uimitoare. Chiar şi persoanele ce erau prin preajmă, nu au reuşit să-şi dea seama cine este cine. În acest fel, Bob Essex a repurtat un succes strălucitor.

Roger fu atât de încântat de această revelație încât decise pe loc să-l ia pe scenă, lângă el, şi să prezinte publicului un duo de o originalitate uimitoare. Mark acceptă ideea cu încântare. Stratmore împărtăşea ideea, datorită aspectului său practic, un ucigaş plătit ar fi fost pus în dilemă: pe care din cei doi trebuie să-i ucidă?

Seara, Mark îl conducea pe Roger în oraş, la bordul unei maşini banale, cu pretextul de a-i arăta oraşul noaptea. Era un pretext ce ascundea o nouă întâlnire cu Perkins. Au fost făcute câteva ocolişuri, pentru a se pierde eventualii filatori. Întâlnirea avea loc în Central Park, acolo unde se putea vorbi în toată libertatea, fără teama de urechi indiscrete. Pentru a evita orice incident, Central Park nu era sigur după căderea întunericului, Perkins purta un pistolet la subsuoară.

— Am pus în funcțiune un sistem DESIST, care posedă informații despre toate organizațiile teroriste ce operează în întreaga lume. Se cunosc grupurile, membrii, persoanele care le finanțează, afilierile lor la alte grupuri şi, mai mult sau mai puțin, permite identificarea rapidă a autorilor unui atentat, în cazul dumneavoastră, am constatat că nu e vorba nici de guerillos conduşi de Sentier Lumineaux, nici de cartelul din Caii sau Medelin, ceea ce confirmă de altfel suspiciunile noastre. Explozia de la Caracas a fost opera unui ucigaş plătit, manipulat de un grup de *spooks* — agenți secreți din sectorul privat — totul organizat la ordinul unui personaj încă necunoscut, dar a cărui identitate se profilează la orizont. Acest individ, încă de neatins, va fi prezent la petrecerea unde veți fi invitat. O întâlnire va avea loc între

el şi Dexter. Aici ne puteți dumneavoastră ajuta.

Roger se împotrivi:

— Nu! Nu îmi place să fiu agent secret şi nici nu simt nevoia să devin! Nu v-a spus Mark?

— Acest personaj va încerca să vă contacteze, continuă Perkins fără să fie impresionat de întreruperea negativă datorată lui Roger. Dacă nu, unul dintre intermediarii lui.

-Nu!

— Această misiune nu are absolut nimic periculos, şi nici spectaculos. Nu vă cerem să purtați microfon sau cameră video.Vrem doar să cunoaştem numele celor cu care vorbiți, în special a celor care vă vor face propuneri, chiar şi vagi. Avem bănuieli, iar discuțiile dumneavoastră, chiar şi cele mai neînsemnate, vor putea să ne furnizeze informații prețioase...

— Nu este deloc dificil!, interveni şi Mark.

— Dacă fanii mei află că am devenit agent CIA, voi fi terminat!

— Nu ați lăsat o bună impresie celor tineri, domnule Perkins!

— Într-o zi ei îşi vor da seama că nu suntem chiar atât de răi...

— Nu eu trebuie să vă curăț reputația! Perkins surâse:

— Deocamdată este vorba de a vă salva viața. Interesele noastre coincid! Atunci?

-O.K.!

Audierile dansatorilor şi a *backing-vocals* avură loc în ziua următoare. Fete şi băieți între cincisprezece şi douăzecişicinci de ani aşteptau semnalul maestrului de balet, Keith Elroy, ales dintre dansatorii mai vechi ai grupului, nu numai pentru talentul său, dar şi pentru calitățile sale de conducător. La cei nouăsprezece ani ai săi, el poseda un fel de magnetism, de autoritate înnăscută, ce impunea respect.

Muzicienii grupului îşi pregătiră instrumentele pentru a-i acompania, iar Keith le arătă candidaților ce trebuie să facă. Bob Essex, încă privit ca o curiozitate, asista şi el la audiție.

După zece minute de evoluții coregrafice, Mark elimină jumătate dintre concurenți. A interpreta a încăierare pe o stradă din Harlem. Pentru a realiza asta, trebuiau să se dispună în spatele lui Roger într-o formație triunghiulară, pentru a

înfrunta banda ostilă. Ei mimau o bătaie între bande rivale, terminată cu victoria lui Roger şi ai lui.

Keith dispuse cele două echipe. Apoi Roger urcă pe platou, pentru a le indica ce se aştepta de la ei. Brusc, îi veni o idee. I se adresă lui Bob:

— Tu dansezi şi cânți, nu?

— Bineînțeles! Nu sunt imitatorul tău? Nu garantez perfecțiunea vocii, dar mă descurc destul de bine!

— Atunci, mergi în fruntea echipei adverse!

Bob se execută cu veselie. Va putea arăta de ce este capabil.În fața lui Mark şi Stratmore se derula apoi spectacolul cel mai uluitor. Un Roger în dublu exemplar se mişca, se lupta sau sărea pe scenă, în timp ce Keith scanda mişcările ce trebuiau să fie copiate de candidați:

— Un, doi, trei, patru, cinci şi şase... un, doi, trei, patru, cinci şi şase...

Apoi muzicienii îi luară locul. Alan Parker, primul baterist, dirija ritmul cu măiestrie. Apoi îi cedă locul celui de-al doilea baterist, Scott Calloway, ce se achită cu farmec de sarcina sa.

Stratmore privea pe Roger şi sosia lui ce se reflectau unul în altul.

— Cine este Roger numărul unu? Şi cine este dublura?, întrebă el malițios. O neplăcere în perspectivă!

— Nu cred, răspunse Mark. Roger nu cunoaşte gelozia.

— Pui pariu? O mie de dolari!

— Bate palma!

Roger reveni la masa comisiei, încântat de prestația lui Bob, care a rămas pe scenă pentru a-l înlocui în fruntea primei echipe. Keith luă conducerea celei de-a doua echipe. Un băiat din serviciul tehnic se prezentă cu un telefon fără fir:

-Este un apel pentru dumneavoastră, domnule Stratmore.

Managerul general luă aparatul. În timpul convorbirii, fața managerului se făcu verde. După ce termină, se întoarse spre Roger.

— Organizatorii concertelor pe care le-ați anulat ne cer două milioane de dolari. Tocmai m-a anunțat avocatul.

Roger nu păru afectat de această veste.

— Vom ajunge la o înțelegere. Nu vă faceți griji!

— Mă îndoiesc că domnul Dexter va acepta deversarea acestei sume!

— Mă voi ocupa personal de această afacere!, spuse Roger. Pentru

moment, trebuie să ne concentrăm asupra audiției. Viitorul grupului şi ameliorarea prestațiilor sale sunt mai importante pentru mine decât orice.

Tonul era atât de categoric, atât de decis, încât Stratmore renunță la obiecții. Dar se ambala din nou atunci când Roger îşi manifestă intenția de a opri doisprezce dansatori, pentru a da amploare corpului de balet. Stratmore se opuse cu vehemență. Era neobişnuit pentru un grup rock să aibă un atât de mare număr de dansatori. Roger declară că dorea să ilustreze cântecele într-o manieră originală. Cuvintele lui vor fi mimate de dansatori. Mark îl aprobă. În cele din urmă, Stratmore trebui să cedeze, cu inima îndoită.

-încă un lot de degenerați se va adăuga grupului!, adăugă el printre dinți.

Dar nu se îndepărta prea mult de adevăr. Noii recruți se remarcau printr-o excentricitate pitorească. Mai întâi fetele. Georgina Wells, de 16 ani, brunetă cu ochi albaştri, ar fi putut să o dubleze pe Elisabeth Taylor când era tânără. Deşi provenită dintr-o foarte modestă familie din Bronx, ea îşi dădea aerul unei prințese eşuate printre săteni. Se izola de colegi şi respingea cu hotărâre avansurile curtenitorilor, care trebuiau să renunțe să o cucerească.

Jill Pugsby a debutat ca *pom-pom girl* înr-un mic oraş din America profundă. Încoronată cu ocazia unui concurs de frumusețe pentru copii, ea a devenit manechin, apoi a urmat o şcoală de dans. În ciuda calităților fizice şi a eleganței înnăscute, ea nu se putea debarasa de accentul provincial, lipsă ce îi crea un complex de inferioritate.

Jocelyne Venables descindea dintr-o veche familie care se lăuda că are drept strămoş un pasager din *Mayflower*. Lăsată gravidă de un coleg de liceu la vârsta de treisprezce ani, drogată la paisprezece, rebelă față de orice disciplină, ea a fost autorizată de părinții săi depăşiți să urmeze o şcoală de dans. Talentul său uriaş a propulsat-o în vârf. Admisă fără probleme în cadrul grupului de balet al grupului Osborne, ea promitea complicații

nenumărate, perspectivă care nu a aruncat vreo îndoială în mintea lui Roger.

Drussilla Boyle fusese botezată de bunicul ei, un puritan sever şi bigot, sedus de rezonanța acestui vechi nume ce avea un miros de sfințenie. Mai târziu, bătrânul a aflat scandalizat că numele de Drussilla fusese purtat de sora incestuoasă a lui Calligula. Purtat de o mânie virtuoasă, el a cerut primăriei ca numele imund al nepoatei sale să fie schimbat în cel de Immaculata. Primăria i-a răspuns că numele de Magdalena a fost purtat de o prostituată devenită sfântă. Bunicul şocat a suferit un infarct. Dar fatalitatea a trebuit să se zbată asupra sa cu o violență dublă, atunci când, după treisprezece ani, nepoata sa se bucura de reputația unei Magdalene înainte de a trece în cohorta sfinților. Atunci când un vecin antipuritan l-a informat că Drussilla s-a culcat cu jumătate din colegii ei de şcoală, inclusiv cu fiul său, vestea a fost atât de tare, încât infarctul a lovit din plin şi bătrânul a fost expediat *pronto* într-o lume mai bună, în Paradisul promis oamenilor Bisericii. Drussilla, acum la şaisprezce ani şi atinsă de nimfomanie, gusta în schimb din plăcerile paradisului terestru împreună cu toți tinerii şi cu toate tinerele capabile să zămisleascâ urmaşi.

Nell Selby avea la activ un serial de televiziune. Copil precoce, Nell a reuşit să insufle personajului ei, o micâ fată bogată, aranjată şi bizară, un asemenea relief, că seria, la început înconjurată de cenuşiu, a cunoscut un succes crescând. Nell cânta, dansa, se zbătea ca un spiriduş. Apoi a venit accidentul. Autobuzul care transporta actorii într-un turneu s-a răsturnat într-o prăpastie. Nu au fost din fericire decât răniți. Şocată, cu splina spartă, cu brațul drept fracturat, Nell fu spitalizată şi primi bune îngrijiri. Cum vindecarea sa întârzia să aibă loc, producătorul a decis să o înlocuiască cu fiica sa. Dar talentul nu urmează milioanele. Seria, fără Nell, şi-a pierdut puțin câte puțin din lustru, căci fiica producătorului, în ciuda reclamei uriaşe, nu a trezit interesul publicului. Resentimentul tatălui s-a îndreptat împotriva lui Neil, ce a demonstrat, în mod inconştient, diferența dintre adevăratul talent şi talentul impus de puterea banilor. Producătorul avea toate mijloacele ca să

construiască în jurul fetei un zid de netrecut, aşa că la ieşirea din spital a găsit toate uşile închise. La cincisprezece ani, Neil fu acceptată în grupul Osborne, deşi tratată cu dispreț de John Stratmore. „O formație care simte încă laptele matern, a comentat el cu un ton acid. Adesea, am impresia că conduc o creşă." Iritat de aerul suficient al lui Stratmore, Mark i-a răspuns maliţios: „O creşă care aduce milioane de dolari şi permite câştiguri financiare foarte zemoase!"

Phoebe Lonsdale era cea de-a şasea dansatoare aleasă. Tatăl ei, ofițer de aviație în timpul războiului din Vietnam, a luat prostul obicei de a se deda jocului de cărți, pentru a uita oribilele misiuni cu elicopterul pe deasupra teritoriului inamic. La întoarcerea în Miami, după sfârşitul războiului, el a continuat să aibă încredere în jocul întâmplării, care-i săpa lent norocul. În acest mediu sulfuros el s-a îndrăgostit de o animatoare de la un bar rău famat, care i-a cerut să fie condusă la altar. Căpitanul Monsdale, deja căsătorit, avea o fiică şi un fiu — nu s-a decis să divorțeze de o femeie care îi scuza toate năzbâtiile. Animatoarea a forțat nota. Ea a angajat doi ucigaşi care, în timpul absenței soțului, au pătruns în plină noapte prin efracție în casă şi au ucis cu lovituri de cuțit pe Ann Londale şi pe fiul ei. Phoebe, ce urma cursurile unei şcoli de dans la New York, a scăpat ca prin minune de masacru. Poliția a dat de firul poveştii. Ucigaşii şi animatoarea au fost arestați. Bănuit pe nedrept de complicitate, ofițerul şi-a tras un glonț în cap. Tutela lui Phoebe, atunci de cincisprezece ani, a fost încredințată unei mătuşi cu aspect masculin şi obiceiuri stranii, ce se numea Junona. Într-o noapte, Junona s-a strecurat în patul lui Phoebe, care a găsit plăcut acest sport în doi. Un accident de vânătoare puse însă capăt vieții Junonei. La optsprezece ani, Phoebe era singură pe lume. Ea s-a angajat în trupa de balet a unui teatru de pe Broadway care a dat faliment. Grupul Osborne îi furniza acum posibilitatea de a-şi arăta talentul, remarcabil de altfel, pe o scenă prestigioasă.

Tinerii dansatori aleşi de Roger ofereau de asemenea o gamă bogată de personaje pitoreşti. Abraham Lincoln, un tânăr de culoare, suplu ca o liană, cu pielea de

abanos, superb înzestrat, ce sărea mai sus decât Nijinski; Guy Deeping, un tânăr blond, cu ochii verzi, visător şi romantic, ce evoca pe legendarul Siegfried; Edmond Northcliffe, un tânăr brunet, vioi, plin de veselie şi de farmec, ce întorcea capul tuturor fetelor; Antonio Maura, frumosul şi sumbrul portorican, care emana un parfum exotic; elegantul Brian Milton, fermecător şi bun conviv, ce-şi etala înclinațiile homosexuale cu un surâs dezarmant; narcisistul Francis Redwood, ce accepta omagiile admiratoarelor cu o indiferență regală; Rock Lorraine, supranumit Cobra, deoarece corpul lui magnific şerpuia cu o grație incomparabilă, dar în acelaşi timp inspira un fel de teamă, ca un extraterestru...

Numai doi din aceşti noi recruți au depăşit vârsta de douăzeci de ani.

— Creşa ia proporții!, exclamă Stratmore exasperat.

— O lipsă care se va ameliora treptat!, îi răspunse Mark.

El tot încerca să-l calmeze pe manager, dar de la o vreme acesta era tot mai nervos. Îl supăra ceva, dar nu se deschidea deloc, în ciuda încercărilor lui Mark de a-l face să vorbească. Problemele financiare, deşi complicate, nu justificau starea sa de spirit apropiată de panică. Întuiția ascuțită a lui Mark îl înşela foarte rar. Ar trebui să-l prevină pe Perkins... Eventual, să-l pună în gardă pe Roger... Dar era prea acaparat cu pregătirile noului program al grupului... Cântece, dansuri, repetiții, înregistrări, compoziții... De altfel, Roger nu acorda decât o atenție distratată cuvintelor lui... Mark nu voia să-şi impună voința... Roger era un artist... un mare artist şi un creator... capul său ascundea un univers...

Faimoasa petrecere din Long Island a fost de două ori amânată de către Harold Dexter, reținut la Londra cu afaceri care cereau prezența sa. În cele din urmă, invitația fu lansată pentru sfârşitul săptămânii. Acest termen i-a permis lui Roger să pregătească spectacolul ce trebuia să inaugureze la Los Angeles cel de-al doilea turneu în America. În cursul repetițiilor, noii recruți se arătară la înălțime. Muzicienii se adaptară repede exigențelor lui Roger. Rockul autorizează improvizațiile cele mai nebuneşti, ținute totuşi în lesă de ritmul impus de baterie. Roger ştia să disciplineze broderiile

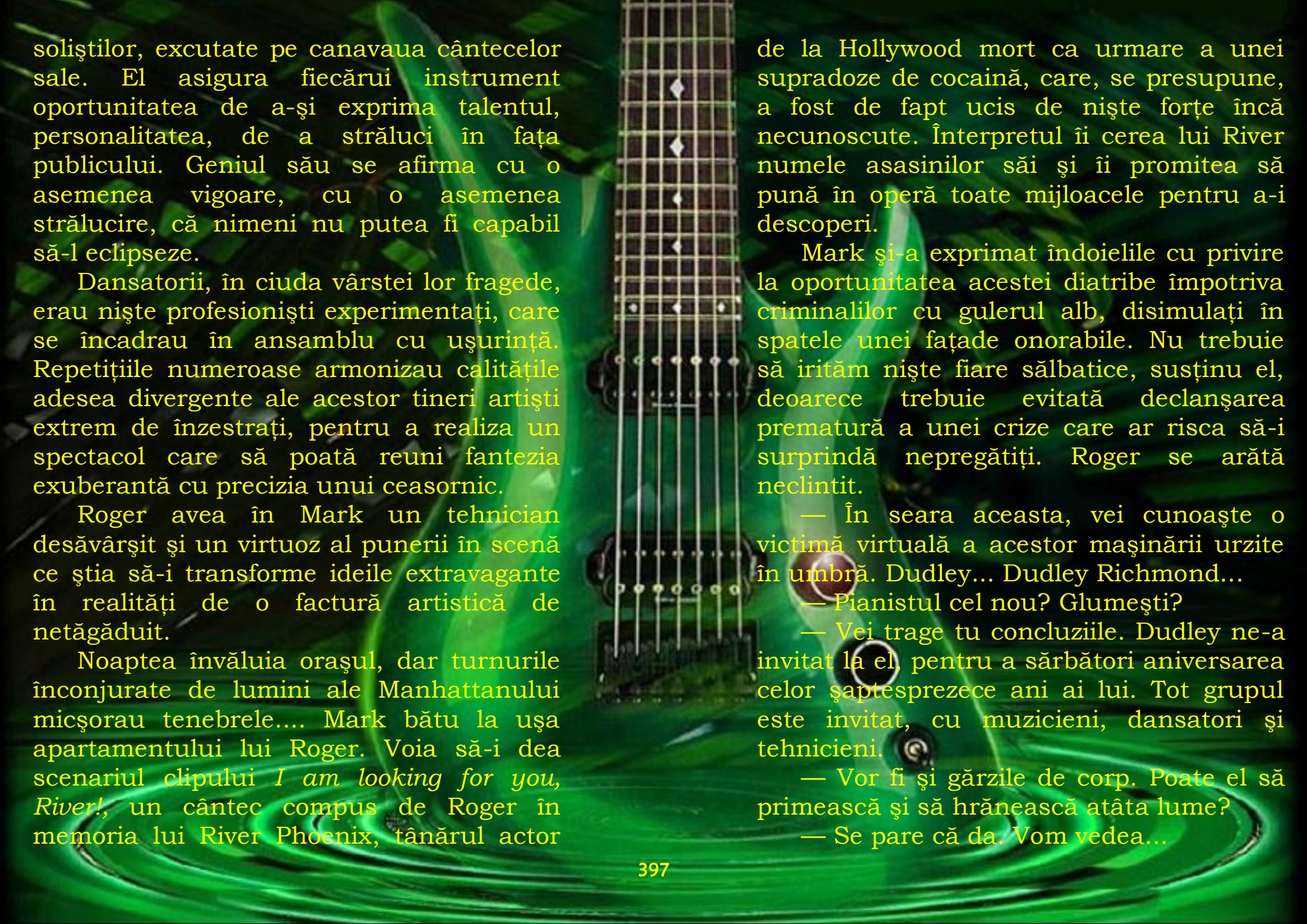

soliştilor, excutate pe canavaua cântecelor sale. El asigura fiecărui instrument oportunitatea de a-şi exprima talentul, personalitatea, de a străluci în faţa publicului. Geniul său se afirma cu o asemenea vigoare, cu o asemenea strălucire, că nimeni nu putea fi capabil să-l eclipseze.

Dansatorii, în ciuda vârstei lor fragede, erau nişte profesionişti experimentaţi, care se încadrau în ansamblu cu uşurinţă. Repetiţiile numeroase armonizau calităţile adesea divergente ale acestor tineri artişti extrem de înzestraţi, pentru a realiza un spectacol care să poată reuni fantezia exuberantă cu precizia unui ceasornic.

Roger avea în Mark un tehnician desăvârşit şi un virtuoz al punerii în scenă ce ştia să-i transforme ideile extravagante în realităţi de o factură artistică de netăgăduit.

Noaptea învăluia oraşul, dar turnurile înconjurate de lumini ale Manhattanului micşorau tenebrele.... Mark bătu la uşa apartamentului lui Roger. Voia să-i dea scenariul clipului *I am looking for you, River!*, un cântec compus de Roger în memoria lui River Phoenix, tânărul actor de la Hollywood mort ca urmare a unei supradoze de cocaină, care, se presupune, a fost de fapt ucis de nişte forţe încă necunoscute. Interpretul îi cerea lui River numele asasinilor săi şi îi promitea să pună în operă toate mijloacele pentru a-i descoperi.

Mark şi-a exprimat îndoielile cu privire la oportunitatea acestei diatribe împotriva criminalilor cu gulerul alb, disimulaţi în spatele unei faţade onorabile. Nu trebuie să iritäm nişte fiare sălbatice, susţinu el, deoarece trebuie evitată declanşarea prematură a unei crize care ar risca să-i surprindă nepregătiţi. Roger se arătă neclintit.

— În seara aceasta, vei cunoaşte o victimă virtuală a acestor maşinării urzite în umbră. Dudley... Dudley Richmond...

— Pianistul cel nou? Glumeşti?

— Vei trage tu concluziile. Dudley ne-a invitat la el, pentru a sărbători aniversarea celor şaptesprezece ani ai lui. Tot grupul este invitat, cu muzicieni, dansatori şi tehnicieni.

— Vor fi şi gărzile de corp. Poate el să primească şi să hrănească atâta lume?

— Se pare că da. Vom vedea...

O coloană de maşini pline cu tineri a părăsit garajul subteran r al hotelului Piaza şi, sub conducerea lui Dudley, se îndreptă spre Long Island. Mai mult de o sută de kilometri, parcurşi rapid grație autostrăzilor cu mai multe benzi. Pe faimoasa Gold Coast, ornată cu vile somptuoase, ce aminteau de palatele şi castelele din Europa, convoiul se opri în fața unui grilaj auriu. Un paznic înarmat ieşi din cabina lui şi la vederea convoiului deschise porțile. Maşinile se angajară pe o alee şerpuitoare, mărginită cu arbori ascunşi în întuneric. Brusc, o mulțime de lampadare se aprinseră şi luminară peluza plină cu fântâni şi cu statui de marmură. Tinerii invitați priveau uluiți aceste peisaje, pentru unii dintre ei inimaginabile. Coloana se opri în fața unei vile, copie exactă a clădirii Grand Trianon, inundată de lumina strălucitoare a proiectoarelor. Casa părea pustie,impresie întărită de opacitatea ferestrelor.

— Să nu vă îngrijorați!, se adresă Dudley colegilor lui, uimiți de această primire neaşteptată. Vă voi deschide eu porțile. Sunt singurul rezident al acestui depozit de mobilă!

El intră în vilă, mânui ceva la un tablou de distribuție şi lumina izbucni în interiorul casei.

— Urmați-mă!, strigă el, antrenându-şi colegii să traverseze un şir de saloane magnifice, până la o bucătărie vastă ca o biserică. El deschise o cameră frigorifică plină de merinde, de o bogăție ce evoca festinurile lui Lucullus. El îi conduse apoi într-o pivniță lungă ca un tunel, ce adăpostea mii de sticle de vin, de şampanie şi băuturi tari, aliniate ca soldații pe nişte rafturi cu mai multe etaje.

— Să înceapă petrecerea!, exclamă Dudley bucuros. Serviți-vă! Nu există servitori! Casa este a voastră!

O instalație de sunet de mare fidelitate arunca sonorități rock. Ambianța era creată pentru o frumoasă sărbătoare. Absența serviciului nu împiedica pe tineri să se bucure de această opulență. Muzicienii şi dansatorii, la început puțin intimidați de lumea sofisticată a celor superbogați, constatară că este foarte agreabil să profite de avantajele şi privilegiile lor, cel puțin temporar. Chiar şi Glenn Northcote, fostul *golden-boy* milionar, privea uluit acest lux pe care îl

cataloga drept princiar. Băieții *golden-boy,* majoritatea proveniți din rândurile burgheziei, nu erau primiți în sânul protipendadei. Uluit, Eric îşi plimba ochii pe tablourile de un modernism exagerat, care îi reamintea de graffiti aplicate pe zidurile imobilelor mizerabile din Harlem, Bronx sau Brooklyn. Când Roger îi arătă o pictură de Picasso, ce costa mai mult de cinci sute de mii de dolari, el rămase cu gura căscată.

Blazat, Dudley explică tovarăşilor lui:

— O familie americană bogată de trei generații şi ivită dintr-un cârpaci parvenit se consideră la fel de aristocrată ca şi o dinastie princiară europeană ce-şi are originea în timpul cruciadelor. Ai mei cred că sunt de viță regală deoarece bogăția noastră durează de patru generații. Creatorul acestei bogății a fost un cioclu. Se numea Jeremiah Browy. Bunica mea, o foarte bogată Brown, s-a căsătorit cu un foarte sărac conte Richmond. Acesta a fost cumpărat la preț redus, căci înainte de mariaj el a semnat un contract care stipula separarea bunurilor. Toată viața lui de om căsătorit a trebuit să ceară bani de buzunar de la soția lui. Contele Richmond era la fel de supus ca şi un câine ținut în lesă. Eu sunt acum ultimul Richmond....

— Şi locuiți singur în această casă uriaşă?, întrebă Mark.

— Da! Şi mă simt foarte bine! În mod oficial, locuiesc la unchiul meu, un Brown, bancher. În mod practic, îmi petrec aici existența, îmi ține companie un buldog. Din nefericire, el este atât de bătrân că doarme aproape toată ziua. Apoi, în fiecare zi o femeie de serviciu de culoare vine să-mi pregătească masa, să spele lenjeria, să şteargă mobilele de praf şi să dea cu aspiratorul în camerele locuite. Seara, ea se întoarce acasă la ea. Unchiul meu pretinde că prezența mea sub acoperişul lui i-ar deranja liniştea.

Dudley izbucni în râs. Se înveselea fără vreun motiv. El continuă:

— De fapt, aş fi deranjat iubirile clandestine ale mătuşii mele...Clandestine este un fel de a spune. Toată lumea ştie că ea primeşte tineri curtezani în timpul când lipseşte soțul, constrâns — În fiecare zi — douăsprezece ore pe zi fără întrerupere, să stea la birou. Foarte bătrân pentru a satisface nevoile sexuale ale soției, el

preferă să țină ochii închişi căci o iubeşte, desigur, în felul său...

Red aruncă o privire în jurul lui:

— Este foarte fumos aici la tine! Dar noaptea eu aş tremura de frică!

— Portarul — Înarmat — Îmi asigură securitatea.

— Un paznic de acest fel, insistă Red, nu l-a împiedicat pe Manson şi banda sa să-i măcelărească pe Sharon Tate şi pe toți invitații lor!

Dudley râse din nou.

Dacă vreun nebun m-ar lichida, toată lumea ar fi mulțumită. Unchiul meu ar fi marele beneficiar, apoi copiii lui din prima căsătorie, mătuşa mea şi indirect iubiții ei. Casa, tablourile, tapiseriile, mobilele sunt asigurate. Totul ar fi vândut la licitație. Comercianții şi amatorii de obiecte de artă ar fi foarte fericiți., toți ar profita... Pentru moment, eu sunt în viață., şi chiar foarte bine.... Să ne bucurăm deci de viață! Dansați, beți, mâncați şi faceți dragoste! Toate fetele care se emoționează în sunetele muzicii se pot acum destrăbăla! Pentru amatori, există numeroase camere şi chiar o piscină pentru a vă arunca în ea îmbrăcați! A face sex cu fetele în apă este o specialitate a acestei case!

Bob Essex, sosia lui Roger, repurta primul succes. Înaintea prietenilor lui Dudley, Roger adoptă personalitatea lui Bob, iar Bob pe cea a lui Roger. Falsul Roger fu asaltat de fetele excitate. Capacitățile lui sexuale au contribuit din plin la creşterea reputației de etalon mereu gata să facă partenerele să juiseze, titlu de glorie ce încorona fruntea lui Roger.

Petrecerea dură până la ziuă. Muzicienii şi dansatorii reveniră la New York obosiți, beți, epuizați după o noapte de excese sexuale. Pentru Roger începea o zi foarte grea, ce trebuia să culmineze cu recepția din Long Island...

Roger şi Mark luară prânzul cu Leslie Perkins, la cererea acestuia, într-un mic restaurant chinezesc din Mott Street. În acest timp Bob se dădea drept Roger, afişându-se la Pavilion în compania lui Kevin, Dennis şi Dudley.

Perkins îşi asigură oaspeții, care-şi ascundeau greu nervozitatea, că nimeni nu îi filează. Mari ochelari de soare ascundeau fața interpretului.

— Acum vă voi vorbi cu cărțile pe masă!, spuse agentul CIA. Veți întâlni la Dexter, în Long Island, un personaj foarte important, ce conduce o corporație de proporții uriaşe. Oficial, el se ocupă în exclusivitate de câmpurile petroliere. Bănci, societăți financiare, de construcții, maritime şi aeriene se află sub patronajul lui. O uzină de armament îi completează imperiul. Băncile lui au spălat bani murdari şi au plătit amenzi uriaşe pentru asta; avioanele lui au transportat clandestin droguri. Piloții au fost arestați. Uzinele sale de armament au vândut mitraliere şi componente pentru rachete unor țări supuse embargoului internațional. Dar responsabilitatea sa personală niciodată nu a putut fi stabilită. Diverse persoane de execuție au semnat actele compromițătoare. El, marele, foarte marele patron, se ține mereu deasupra mulțimii. Nu dă niciodată ordine, sau dacă o face acestea sunt verbale. Acest domn se numeşte Wilbur Stetson. Întangibilul domn Stetson. Niciodată nu am putut stabili vreo legătură între el şi persoanele care au trecut peste lege. Teoretic, nu se poate face responsabil directorul unei bănci dacă un funcționar de la ghişeu, din proprie inițiativă, acceptă un cec de o valoare superioară celei de 10 000 de dolari fără a cere identitatea emitentului; condiție impusă de lege.

— Conferința dumneavoastră este instructivă, dar nu văd rolul meu în acest imbroglio politico-financiar...

— Aşteptați! Voi ajunge imediat acolo! Wilbur Stetson este un personaj strălucitor, bizar. Citat în *Forbes* printre cei mai bogați oameni de pe planetă, el se laudă cu originea sa modestă. Calculat, violent, fără scrupule, înarmat cu o voință aliată cu o încăpățânare pe care el o numeşte perseverență, el poate deveni un adversar extrem de periculos. În plus, posedă o inteligență neobişnuită.

— Calități obişnuite la un mare om de afaceri!, spuse Roger.

— V-am vorbit despre imaginea lui prezentată marelui public.

De fapt, el aplică legea junglei, iar când se dă acestei legi un sens peiorativ, se insultă jungla. În junglă, ființele ce fac parte din regnul animal ucid pentru a mânca şi pentru a supraviețui. Când ele sunt sătule, nu ucid. Oamenii ucid pentru

a-şi impune dominația, pentru a îndepărta nişte rivali, pentru a a-şi impune religia sau ideile politice... dar şi pentru plăcere. Prietenii apropiați lui Wilbur l-au gratificat cu un supranume care îi flatează amorul propriu: împăratul... Ca împăratul Tiberiu, el este fascinat de orgii. Orgii ai căror actori sunt tineri. De ambele sexe. Stetson este mai curând un *uoyeur*. El îi place atât de mult pe cei tineri că s-a căsătorit recent, de câteva săptămâni, cu Dilys, un fost manechin, ce a sărbătorit recent douăzeci de ani.

— Sper că nu îmi cereți să particip la aceste orgii!

— Dați-mi voie să termin, domnule Osborne! Chiar şi în acest domeniu, Stetson este invulnerabil. El nu alege pentru spectacolele sale decât tineri care au trecut de vârsta legală, pentru a nu-şi atrage tunetele justiției. Această pasiune pentru tineri este singurul punct slab din armura lui Stetson. Zidurile citadelei sale sunt altfel inexpugnabile. A introduce un cal troian în interior este singura soluție viabilă.

— Îmi propuneți acest rol?, spuse Roger cu ironie. Agentul CIA evită un răpsuns direct.

— Stetson a fost informat că faceți parte dintr-o familie nobilă şi bogată, că sunteți un om rafinat, că vă plac manechinele de la Levi's şi arta suprarealistă...

Roger îl privi iritat:

— Vă face plăcere că ştiți gândurile mele cele mai secrete, domnule Perkins?

— Nu uitați că sunteți un personaj comentat de mass — media. Este suficient să citeşti ziarele, să asculți emisiunile tv sau să citeşti articolele din reviste... toată gama, de la *Rolling Stone* la *Playgirl*, pentru a afla totul despre dumneavoastră şi despre gusturile dumneavoastră. Aceste informații, adevărate sau nu, creează o anumită aură în jurul dumneavoastră... veți şti să aflați călcâiul lui Ahile...

— Îl credeți chiar atât de naiv?... Ar cădea în laț ca orice novice?... Îmi închipuiam că sunteți mai rău!

— Într-un fel sau altul, el va cădea în cursă... dacă veți accepta să ne ajutați...

— Să ştiți, domnule Perkins, că nu mă voi preta la un asemenea joc!

— Sper că vă veți schimba părerea... Sunteți o carte mult prea importantă pentru a o juca fără să calculăm toate urmările...

— Să schimbăm subiectul, domnule Perkins!

În cursul traseului de la Manhattan la Long Island, Roger recapitula vexat discuția cu Perkins... Nimeni nu îl va putea forța că acționeze împotriva voinței sale. Agasat, el privea luminile caselor ce se vedeau de pe autostradă. Luase deja o decizie. Dispunea de un important cont în bancă ce îi permitea să se elibereze, într-un viitor apropiat, de orice constrângere stipulată în contractul ce-l lega de King's Voice. Voia să urmeze calea trasată de Madonna, Prince sau Axl Rose. Aflase de lupta teribilă a lui George Michael, pentru a rezilia contractul cu o mare societate de producție...

Casa țărănească a lui Harold Dexter era de fapt un castel feudal bavarez, care a avut ca prim cumpărător un foarte bogat bancher atins de nebunia măreției. Demolată complet, casa a fost transportată de-a lungul întregii Europe şi peste Ocean şi reconstruită ca atare în Long Island. Asta se întâmpla în anii douăzeci. Noul proprietar s-a bucurat puțin de splendorile castelului, căci crahul din 1929 a lichidat imensa sa avere. Lovit de disperare, el a urcat în marele turn al castelului şi s-a aruncat în gol. Nefericirea unora, duce la fericirea altora. Castelul fu cumpărat de un bancher care a jucat la bursă şi şi-a triplat veniturile. Două generații s-au succedat fără să acorde nici cel mai mic interes castelului exilat într-o țară necunoscută, şi care se deteriora într-un parc de douăzeci de hectare, lăsat şi el în paragină. Scos la vânzare de un tânăr ce-şi risipea banii în cele patru zări, el fu cumpărat — spre sfârşitul anilor optzeci — de către Harold Dexter. El a vrut să facă plăcerea fiicei sale, foarte îndrăgostită de turnurile sale cenuşii ce se reflectau în apa albastră din Long Island Sound. Castelul avea şi o capelă, neglijată de vechii proprietari, protestanți practicanți. Myra, deşi evreică, a restaurat-o şi i-a redat vechea sa splendoare. Familia Dexter, prea ocupată cu afacerile, începu să beneficieze încet-încet de nobila achiziție. Acum o utilizau numai pentru a oferi petreceri prietenilor lor şi aliaților lor americani. Enorma

construcție se ridica nostalgică pe țărmul mării, departe de munții bavarezi...

Harold Dexter Junior primi invitații în locul tatălui său, care trebuia să sosească de la Londra la bordul avionului său. O uşoară întârziere datorată timpului rău de deasupra

Atlanticului, l-a împiedicat să facă personal onorurile. Atunci când maestrul de ceremonii anunță intrarea lui Roger Osborne, Harold Dexter Junior, de obicei rece şi inaccesibil ca vârful din Annapurna, se arătă foarte cordial şi prezentă pe interpret oaspeților în culorile cele mai strălucitoare.

Pe marea peluză ce separa castelul de mare, un decorator în vogă a creat un decor sofisticat, ce evoca petrecerile renascentiste. Prezența lui Roger, în mijlocul acestor bancheri terni şi a soțiilor lor pline de bijuterii, făcu senzație. Cei mai tineri invitați îl înconjurară pe Roger cu o impresionantă bucurie. El se plictisea şi simțea o anumită aversiune pentru această lume orgolioasă şi îngâmfată, marcată prin bogăția unora şi prin parazitismul altora. Ar fi preferat de o mie de ori entuziasmul ingenuu al admiratorilor săi adolescenți, cu inocența şi cu sinceritatea lor.

Roger detesta conformismul oamenilor care fac parte din aşa-zisa înaltă societate. Domnii, cu toții în smoking negru, îi sugerau o adunătură de ciocli. Soțiile lor, prea tare împodobite, în ciuda aerelor lor, treceau drept nişte burgheze îmbrăcate de sărbătoare.

Avertizat de Perkins, Roger aştepta cu curiozitate urmarea evenimentelor. Chelnerii treceau printre invitați purtând pe platouri de argint cupe de şampanie Dom Perignon, un digestiv foarte recomandat înaintea meselor bogate. Roger nu a remacat prezența lui Wilbur Stetson.

Brusc, interveni ceva bizar şi rupse calmul ceremoniei. Un tânăr în smoking, cu fața palidă, se apropie de amfitrion şi îi spuse ceva la ureche. Obrajii acestuia se goliră de sânge. Părăsi aproape alergând mulțimea şi se îndreptă spre intrarea castelului. După circa zece minute reveni livid. Tulburarea sa evidentă nu scăpă persoanelor care se aflau în jurul său. Apoi, rumoarea, vagă la început, luă încet consistență. Avionul lui Dexter a suferit un accident. Circulau variante mai mult sau

mai puțin fanteziste. Învitații se agitau. Conştient de această stare de spirit, Dexter Junior se decise să vorbească. Avionul tatălui său a aterizat pe aeroportul Kennedy. Comandantul s-a prezentat autorităților pentru face o declarație surprinzătoare. Patronul său a dispărut în decursul zborului, în condiții încă neelucidate. O singură explicație era plauzibilă. Lovit de o indispoziție subită, domnul Dexter ar fi vrut să meargă la toaletă, dar în loc să deschidă uşa sălii de baie, el ar fi deschis, din nefericire, uşa ce dă în exterior. Şi astfel a căzut în gol. Domnişoara Myra nu se afla la bord. Ea rămăsese la Londra, în afara personalului navigant, o singură stewardesă era repartizată pentru serviciul lui Dexter. Ea se afla la bucătărie când se produsese accidentul. Poliția a deschis deja o anchetă. Sunt analizate acum trei ipoteze: accident, sinucidere sau crimă. Optez pentru cea de-a treia. Tatăl meu a fost asasinat. Accident? Este exclus. Uşa toaletei este batantă, iar cea spre exerior este culisantă. O eroare în aceste condiții este exclusă. Sinucidere? De ce să o fi făcut? O verificare medicală recentă a constatat perfecta sa stare de sănătate. Nu există probleme de familie. Corporația este mai înfloritoare ca niciodată. Probabil că succesele acestea supără pe cineva. Este clar. Este vorba de o crimă!

Invitații i-au prezentat condoleanțe. Petrecerea lua o întorsătură tragică. Oamenii voiau să plece.

— Nu plecați!, spuse amfitrionul. Onorați memoria tatălui meu dacă participați la pomană!

Un personaj voinic, în ciuda vârstei sale venerabile, care adăuga la smokingul impecabil o pălărie texană albă, cu boruri largi, răspunse cu o voce puternică:

— Este preferabil, Harold, să oferi acest festin săracilor, care vor fi recunoscători şi vor face ca sufletul tatălui tău să se ridice la cer. Voi bea un pahar în memoria lui Harold, un prieten pe care l-am respectat foarte mult.

El vărsă jumătate din paharul de şampanie înainte de a-l da peste cap, vechiul obicei dedicat salutului celor dispăruți. Apoi ridică mâna în semn de adio şi se îndreptă spre parcare, urmat de un om uscat, vioi, cu ochii iscoditori. Majoritatea invitaților, inclusiv Roger, îl

imitară. Au mai rămas numai câțiva apropiați ai noului şef al familiei pentru a-l îmbărbăta.

Ajuns la maşină, Roger avu o surpriză neplăcută: şoferul, răsturant pe bacheta din spate, sforăia. Şoferul unui Mercedes de alături îi explică râzând:

— Oamenii domnului Dexter ne-au dat mâncare bine stropită cu şampanie. Şoferul dvs. probabil că a băut un pahar în plus...Însoțitorul lui Stetson apăru ca din întâmplare lângă Roger şi îi surâse cu amabilitate, întinzându-i mâna dezinvolt.

— Mă numesc Cardigan! Domnul Stetson a remarcat încurcătura în care vă aflați. Ar fi fericit să vă conducă la New York la bordul elicopterului său!

— Vă rog să-i transmiteți domnului Stetson că îi sunt recunoscător pentru invitație. Voi conduce singur maşina fără nici o problemă.

Cardigan îşi ascunse contraritatea. Îi remise cartea de vizită.

— Dacă veți avea vreodată cel mai mic necaz, domnul Stetson va fi gata să vă ajute. El are o mare admirație pentru talentul dvs..

— Îl puteți asigura pe domnul Stetson că nu voi uita oferta. O seară bună, domnule Cardigan.Îi strânse mâna, apoi se instala la volanul maşinii...

— A muşcat din momeală!, exclamă Mark râzând.

Mark, Roger şi Perkins erau reuniți în jurul unei mici mese la Vittorios, o pizzerie puțin frecventată de către WASP.

— El a muşcat momeala încă de când a văzut o casetă video cu un concert *live,* spuse Perkins flegmatic. Succesul interpretului nostru cântăreşte foarte greu în balanță.

Roger remarcă fără plăcere termenul *nostru,* alunecat în fraza agentului. Or, el nu se simțea deloc încadrat în echipa lui Perkins. CIA nu-i inspira niciun respect. Nefericita reclamă făcută de mass-media acestei organizații era prea tare imprimată în mintea lui, pentru a fi şterasă dintr-o dată.

— Un anumit Penrose, un tip foarte periculos, joacă pe lângă Stetson rolul interpretat de CIA pe lângă guvernul Statelor Unite. Sau al KGB pe lângă URSS, înaintea decesului său, cu toate excesele lor.

Fraza lui Perkins nu era lipsită de umor. El luă o gură de pizza, urmată de o porție de Chianti, apoi spuse:

— În ce privește moartea lui Dexter, eu aleg formula sinucidere. Dispariția lui va fi urmată de multe surprize... știu ce spun...

Roger trimise o telegramă de condoleanțe Myrei, apoi celelalte preocupări au făcut ca această dispariție să fie trecută în uitare. Pregătirile pentru apropiatul turneu continuau cu ardoare. Roger era mulțumit căci grupul, sub noua formulă, se dovedea tot mai bine sudat. Un concert, repetiție generală, de la Jersey City, trebuia să-i permită să verifice coeziunea ansamblului. Deși anunțat cu numai douăzeci și patru de ore în urmă, șaptezeci de mii de bilete au fost vândute. Spectacolul a repurtat un mare succes. Muzicienii și dansatorii au făcut o mare cheltuială de energie. Roger a introdus o nouă tehnică, și anume participarea publicului la acțiunea ce se derula pe scenă. Proiectoarele scăldau mulțimea cu fasciculele lor stroboscopice, în timp ce pe deasupra mării de capete alunecau pe niște cabluri mici platforme purtându-i pe instrumentiști, pe balerine și pe coriști, care repetau ca un ecou piesele interpretate de colegii lor pe scenă. Roger invită prin gesturi pe fani să cânte și ei, lăsându-le impresia că el îi acompania. A fost un moment de delir. Spectatorii se agitau, dansau, se mișcau, își agitau brațele în aer, se învârteau în loc ca niște spiriduși.

Roger a simțit atunci senzația plăcută a reușitei. Aspirațiile lui cele mai curajoase s-au realizat. Oare ar trebui să abandoneze muzica, pentru a relua studiile filosofice și științifice? Neînțelegerile cu firma King's Voice începeau să-l calce pe nervi, iar intervențiile lui Perkins, articolele publicate în presă în jurul dispariției dramatice și misterioase a lui Dexter contribuiau la tulburarea lui, la întunecarea stării lui de spirit.

După concertul de la Jersey City, Roger oferi colegilor lui o cină într-un restaurant situat la etajul 107 din World Trade Center. Majoritatea intrau pentru prim oară într-un stabiliment în care ținuta de seară era obligatorie. Pentru Eric, vagabondul neîmblânzit, această lume strălucitoare, fabuloasă, reprezenta un Paradis terestru care-l minuna și în mod

paradoxal îl revolta. Prețul unui prânz ar fi fost suficient pentru a asigura timp de o lună întreținerea unui copil sărac din Bronx. Roger îi dădu dreptate, fără să-i mărturisească că el afecta deja câteva milioane pentru servicii de binefacere.

În acea seară, Glenn Northcote, fostul *golden-boy,* îi făcu o mărturisire surprinzătoare. Roger l-a felicitat pentru prestația sa splendidă din timpul concertului de la New Jersey. Glenn îi răspunse emoționat:

— Cuvintele tale sunt un balsam pentru mine! În această zi am fost foarte fericit! Mai fericit decât în ziua în care am câştigat primul meu milion!

O fericire de o calitate superioară!

O experiență sublimă, care — mi-e teamă — că nu se va mai repeta...

— De ce? Eşti un chitarist de mare clasă! Talentul este înnăscut! Iar tu îl posezi!

— Mulțumesc. Dar nu a fost decât o încercare. Nu am dreptul să continuu... să abuzez de încrederea ta...

— Nu te înțeleg.

— Am renunțat la carieră, am încercat să mă sinucid... dar nu am avut puterea să o fac... apoi am căutat un derivativ... şi m-am prezentat la audiție... m-am prezentat fără să sper că voi fi angajat... A fost un fel de joc... un joc cu moartea... căci sunt seropozitiv, Roger... nu-mi rămâne decât să mă înclin în fața grupului...

Roger oftă.

— Prietenul meu cel mai bun este seropozitiv... nu l-am îndepărtat de grup... când ne vom întoarce în Anglia el îşi va relua locul în formație.... În ce te priveşte, trebuie să cer autorizarea grupului... dar te pot asigura dinainte de votul meu favorabil... şi asta va conta mult în balanță....În dimineața următoare, Roger evocă în fața colegilor cazul lui Glenn şi pleda cu o asemenea căldură, încât cei care mai aveau îndoieli au renunțat la obiecții. Glenn ar fi putut ascunde adevărul. Dar nu a făcut-o. Unanimitatea se pronunță pentru integrarea lui definitivă în grup...

Stratmore protestă împotriva acestei decizii, căci, susținea el, presa va pune stăpânire pe acest subiect şi va da o interpretare dăunătoare intereselor grupului. După cum se temea, el se lovi de

intransigența lui Roger, care se menținu pe poziții.

— Sunt surprins de opoziția dumneavoastră, domnule Stratmore. Când toată lumea civilizată se mobilizează să pună capăt ravagiilor produse de acest flagel, când numai câțiva retrograzi şi un pumn de oameni ai bisericii mai consideră că această boală este o pedeapsă divină, grupul nostru îşi face datoria atunci când poartă torța solidarității umane, a iubirii pentru aproapele nostru lovit de nefericire. Nu facem decât să ascultăm de vocea conştiinței noastre!

La bordul avionului spre Los Angeles, Roger se abandonă viselor. Ambianța era propice pentru meditații. Nori groşi poleiți cu aur alunecau pe sub burta aeronavei. O muzică liniştită, melodioasă, în surdină legăna cântecele ce păreau că se derulează pe cerul albastru, fără margini. Veselia sa era hrănită de perspectiva unei lungi plimbări pe plaja Venice, acolo pe unde păşise Morrison. Ca în toate zilele, a brodat fantasme în jurul lumii uluitoare de la Hollywood. Întransigența tatălui său, care-i interzisese că joace într-un film regizat de Mantegna, nu l-a descurajat. El se gândea la proiectul unui scenariu inspirat din istoria grupului. Un spectacol optimist, apropiat de revistele muzicale de la Hollywood din anii treizeci.

Intrarea comandantului îi întrerupse firul ideilor:

— Avionul ar trebui să aterizeze pe aeroportul internațional din Los Angeles, dar autoritățile se tem de eventualele dezordini şi încăierări dintre miile de fani şi manifestanții ostili ai grupului Osborne. Atunci, turnul de control ne-a îndreptat către Tom Bradley International Terminal. Ziariştii care vă aşteptau pe aeroportul din Los Angeles pentru a vă intervieva au fost sfătuiți discret să se îndrepte spre Hotelul Beverly Hills, acolo unde veți fi cazat. Această schimbare de intinerar nu vă va schimba progamul, domnule Osborne...

Roger nu păru impresionat de aversiunea pe care o arătau cercurile rigoriste şi ultraconservatoare. În Lousiana şi în Texas a avut ocazia să le cunoască excesele.

— Maşinile repartizate grupului, adăugă comandantul, au fost deja dirijate spre Tom Bradley Terminal. Sunt dezolat de acest contratimp, domnule!

— Nu aveți de ce să vă scuzați! Este mai degrabă vina mea!

După aterizarea fără fanfară, caravana de limuzine se angaja pe freeway, autostradă asemănătoare cu orice autostradă din lume, mijloc de comunicare rapidă, ce nu permite unor nou-veniți să-şi facă o idee despre acest oraş fabulos. Freeway trecea peste centre aglomerate, oferind perspective monotone. O mare de acoperişuri de imobile mai mult sau mai puțin înalte şi din când în când etajele superioare ale unor zgârie-nori.

La Hotelul Regent Beverly Hill, Roger şi cu muzicienii fură primiți, într-o sală de festivități recent aranjată, de un mare număr de ziarişti gata să pună întrebări directe sau insidioase, binevoitoare sau agresive. Roger — purtătorul de cuvânt — era însă obişnuit cu aceste jocuri verbale. De data asta, el avu senzația că se află înaintea unei comisii de profesori, majoritatea arțăgoşi, care-l supuneau unui examen foarte greu, încercând să afle mai puțin ce ştie, cât să-i descopere punctele slabe.

Un ziarist rumen, cu aerul unui copil, îi puse o întrebare aparent inofensivă:

— Se pare că nu apreciați muzica rap. De ce?

Roger remarcă prezența câtorva reporteri şi fotografi de culoare. Un răspuns negativ ar risca să le trezească ostilitatea.

— Vă voi povesti o anecdotă, spuse el cu umor. Un şofer de taxi mi-a povestit că soția sa este o campioană de rap. Ea vorbeşte... vorbeşte... vorbeşte fără încetare, toată ziulica, pe un fond muzical, căci în apartamentul lor radioul sau televizorul funcționează în permanență. Ea face rap fără să ştie. O performanță remarcabilă. Comercializat, ar putea să câştige bani buni...

Se auziră câteva râsete. Apoi întrebările se abătură dure, în felul unei grindini. Totul a fost spus. Considerații despre *rock*, despre *punkul* renăscut, despre tendințele producției muzicale din Seattle, despre excesele muzicii *grunge*, despre proliferarea grupurilor rock — trei mii numai în California —, despre sexualitatea anumitor cântece, despre apologia păcatului, despre indignarea crescândă a ligilor pentru apărarea familiei şi a drepturilor copiilor, despre exemplul prost oferit de grupurile

ce ignoră voluntar legile morale, şi preconizează o revoluție deschisă, despre folosirea drogurilor numite uşoare...

Atmosfera se încălzise, agresivitatea câtorva ziarişti ce reprezentau vizibil curentele rigoriste şi puritaniste s-a accentuat.

— Ştiți, domnule Osborne, că nişte consilieri municipali s-au prezentat la primăria câtorva oraşe din Midwest şi în numele alegătorilor au cerut interzicerea spectacolelor dvs.?

— Vânătorii de vrăjitoare există de multă vreme, iar influența lor malefică nu va înceta să se manifeste, replică Roger flegmatic.

— Mame onorabile şi pastori foarte cunoscuți consideră că oferiți copiilor un exmplu prost: citat injustiție pentru stabilirea paternității, moravuri destrăbălate ce au făcut obiectul a numeroase articole. Nu credeți că ar trebui să vă îmbunătățiți imaginea, să dobândiți o mai bună reputație?

— Justiția pe care tocmai ați citat-o s-a pronunțat în favoarea mea. Ar fi trebuit să o ştiți, dacă acest subiect vă interesează atât de mult!

Roger era sigur că artileria grea nu va întârzia să intre în acțiune. Dar hărțuielile continuară:

— Este adevărat că melodiile dumneavoastră v-au adus peste două sute de milioane?

Roger surâse:

— Nu aş putea să vă dau cifrele exacte. Trebuie să ştiți că fiscul opreşte o bună parte din aceşti bani. Cu toate deducțiile făcute, mai rămân câteva milioane. O bună parte din ei merge la opere de binefacere. În ce priveşte cheltuielile mele personale, nu sunt ridicate. Cărțile, casetele sau CD-urile, pe care le cumpăr cu predilecție, nu costă mult. De altfel, banii mă interesează foarte puțin. V-a mulțumit explicația?

Un ziarist cu barbişon îl privi cu un aer inocent:

— Grupul dumneavoastră a angajat recent un muzician seropozitiv? Confirmați acest zvon?

Atacul de care se temea Stratmore era în fine declanşat. Puritanii care nu respectau decât cuvântul *pur* al lui Dumnezeu, căutau să-l înfrunte. Roger îi răspunse cu un calm glacial:

-Este adevărat. Am primit un muzician seropozitiv. Dar nu cred că această problemă de ordin interior merită o publicitate specială.

— Dimpotrivă, domnule Osborne! Alegerea arată o stare de spirit supărătoare, o toleranță pentru o categorie de persoane reprobabile. Comportamentul oamenilor din anturajul dumneavostră nu poate servi ca exemplu pentru copiii noştri. Nu credeți că grupul este pe cale să-şi piardă vechea identitate şi să ia forma unui pericol public?

Ziarişti notau furibunzi în carnețele dialogul dintre interpret şi personajul bărbos, ambii hotărâți să se distrugă, deşi păstrau aparența seninătății.

— Pentru dumneavoastră, spuse Roger, un seropozitiv este un pericol public. Pentru noi, un seropozitiv nu îşi pierde calitatea sa de ființă umană. Noi îi datorăm respect şi avem față de el obligația de a face tot ce putem ca să-l salvăm.

O expresie disprețuitoare înflori pe fața interlocutorului.

— Majoritatea seropozitivilor sunt păcătoşi pedepsiți de Dumnezeu! Ei suportă consecințele viciilor lor contra naturii!

Roger îl privi cu milă.

— Morala dumneavostră nu este şi a mea! Se adresă apoi tuturor ziariştilor:

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să mă pregătesc pentru concert. Vă mulțumesc!

Publicul lui Roger începea să freamăte cu multă vreme înainte de apariția lui pe scenă. O comunicare reală, extrasenzorială îl lega de interpretul lui favorit. Un critic a afirmat că magnetismul lui Roger traversa spațiul şi impresiona de la distanță pe fani, care simțeau fizic apropierea lui. Atunci când se prezenta în fața publicului, se produceau nişte electroşocuri între ei. Când cânta, spectatorii cântau de asemenea. O identificare datorată poate charismei lui, ce îmbăta ca un drog. Psihologii şi psihiatrii vorbeau de acest magnetism, dar fără să poată înțelege secretul acestei simbioze spirituale.

La Hollywood Bowl, îşi reînnoi succesul, antrenând publicul într-o frenezie apropiată de extazul mistic. Influență malefică, clamară rigoriştii, care atribuiau succesul lui unor vrăjitorii. La

imaginea lui Roger Osborne, monstru al rockului, ei au ataşat un calificativ care li se părea mai potrivit: Roger Osborne, sau diavolul încarnat... Cheltuiala sa extraordinară de energie — pe lângă interpretare, el dansa pe tot timpul spectacolului — exercita o atracție egală asupra femeilor şi bărbaților. Fascinație cu atât mai periculoasă, susțineau adversarii, cu cât se adresa unor adolescenți ale căror impulsuri erau încă în formare, ceea ce putea avea o influență periculoasă asupra libidoului lor.

Spectacolul de la Hollwood Bowl se termină, ca şi celelalte, în delir. Aplauzele şi ovațiile continuară multă vreme, în timp ce duzini de buchete de flori i-au fost aduse, privilegiu de care numai Axl Rose se bucura deplin....Încă euforic, Roger se demachia în cabina sa, când intră Mark, cu un mare surâs pe față. În urma sa, înainta regizorul John Mantegna, creatorul de filme costisitoare dar care aducea studiourilor sute de milioane de dolari. Gălăgios, bun vorbitor, expasiv, ca orice italian, el lansa înțepături cineaştilor constipați şi oscilanți ce turnau filme intimiste şi se mulțumeau cu firimiturile. La vederea lui Roger, îl îmbrățişa plin de entuziasm:

— Încă de când v-am văzut, aveați şapte sau opt ani pe-atunci, mi-am dat seama că am de-a face cu o ființă excepțională. Acum străluciți în mod deplin. Talentul dvs. a explodat şi eclipsează complet o întreagă galaxie de stele extraordinare! Am ajuns în preajma dvs. grație domnului Schweize, care m-a ajutat să traversez un triplu rând de paznici. Această gardă întărită din jurul dvs. este absolut necesară. Am fost dezolat la aflarea veştii despre acel atentat căruia era să-i cădeți victimă. Vă aduc o veste care sper să vă bucure: întregul Hollywood a venit să asiste la concert şi a rămas cu gura căscată! Ați reuşit să-i spulberați! Am venit să vă cer un autograf pe program! Aş fi fericit dacă v-ați pune semnătura şi pe un contract cu firma XXI st Century! Vă promit un succes ce va depăşi succesul filmului *Jurassic Park!* Mă gândesc la un film în care îi veți avea ca parteneri pe Axl Rose, McCartney şi Evan Dando! Paul va interpreta rolul tatălui dvs., Axl şi Evan vor fi frații dvs. Legenda modernă a lui Cain şi Abel! Vor curge valuri de sânge şi de

muzică! Totul se va derula într-o ambianță de feerie şi de teroare! Filmul va lua sfârşit — după un cutremur apocaliptic de pământ — atunci când falia San Andrea va deveni un braț al mării! Ce ziceți, vă place?

— Foarte mult! Dar, deocamdată, sunt în plin turneu.

— Înainte de a lua o hotărâre, ascultați această propunere! Iată că vorbesc şi în versuri! Vă ofer un onorariu de şase milioane! Sean Connery a primit atât pentru *Medecin Man.* Vă place?

— Vom mai vorbi...

Mantegna mai aruncă un argument în talger:

— În acest film, domnul Schweize va fi îngerul dvs. păzitor. Un înger păzitor care circulă în Porsche şi care iubeşte toate fetele nubile din Hollywood!

Toată lumea izbucni în râs. Roger spuse:

— Mark, iată un rol care îți vine ca o mănuşă! Domnule Mantegna, mă voi gândi.

— O.K. Voi aştepta răspunsul. Ştiți unde mă găsiți. Mategna se retrase. Roger oftă eliberat:

— Un personaj remarcabil, dar de o limbuție... Puțin cam obositor!

— Nu a reuşit să te convingă?

— Ba da! Dar am un sentiment straniu care îmi frânează elanul. Cinematograful l-a emasculat pe Elvis Presley. Filmele reduc pe marii cântăreți, nişte monştri, nişte zei, la dimensiuni umane... Amploarea personalității lor se restrânge ca o piele... Filmele cu Mick Jagger, Madonna sau David Bowie nu au atins niciodată culmile unei autentice capodopere. *Moonwalker* nu a fost la înălțimea lui Michael Jackson. L-am văzut pe Sting pe ecran. Înterpreta rolul unui patron de bar şantajat de mafie. În distribuție, el era plasat după Melanie Griffith şi Tommy Lee Jones, un actor mediocru. Sting ar fi meritat să fie în capul listei, mai ales că jocul lui a fost mai bun decât al partenerilor lui. *Suspect,* interpretat de Cher, este acceptabil. Dar *Moonstruck* a păcătuit prin banalitate. Cel puțin Bowie a avut inteligența să interpreteze în filme eroi stranii, ce-şi păstrează propria esență... Nu! Nu cred că voi profita de oferta lui Mantegna...

— Eu sper că în cele din urmă tu îți vei schimba opinia. Nu vei rezista la infinit

tentației cinematografului, spuse Mark. Trebuie să te grăbeşti. Am rezervat mai multe mese pentru toată banda la Escoffier. Să sărbătorim succesul în capitala mondială a filmului. Vei fi primit ca un rege. Bucătărie franțuzească de mare calitate. Ambianță mega-lux pentru mega-snobi. Apariția ta la Escoffier va avea efect mai mare asupra colectivității din Beverly Hill decât un articol elogios din *Varietyl*

— Excelentă idee! Să mergem. Bob îmi va ține locul. Să-l tratați ca şi cum aş fi eu. Nimeni să nu observe şmecheria.

— Şi tu?

— Eu voi face un tur pe plajă, la Veneția...

— Cum? În mijlocul nopții? exclamă Mark uluit.

— Am o întâlnire cu Jim Morisson... Mă rog... cu spiritul lui...

Mark râse:

— Bizareria este apanajul marilor interpeți. Vrei să-i ordon lui Cao să pregătească limuzina?

— Nu! Veau să merg singur...

— Singur, noaptea, la Veneția? Rişti să-l întâlneşti pe Morrison pe bune. Dincolo de Styx!

— Singur, este un fel de a vorbi. Voi fi însoțit de Doris.... Până acolo, voi lua un taxi... sau voi închiria o maşină....

Mark oftă dezarmat. Ştia că Roger este încăpățânat ca un catâr.

— Într-o jumătate de oră o maşină te va aştepta în fața holului. Ai vreo preferință?

Ochii lui Roger au strălucit:

— Doris adoră maşinile Ferrari! Roşii!

— OK. Ştii să te descurci în acest oraş tentacular, gigantic, pe care îl vezi pentru prima oară?

— Nici o problemă. Am studiat un ghid. Rodeo Drive, apoi la dreapta pe Bulevardul Santa Monica, apoi oceanul... şi Veneția...

— Locul întâlnirilor proaste!

— Sunt obişnuit. La Notting Hill am învățat semnificația expesiei *a trăi periculos.* Am trăit printre oameni fără adăpost. Am avut prieteni printre capetele rase, indieni, negri...

Mark râse:

— Nu vei înceta să mă surprinzi, Roger. Dacă Veneția te plictiseşte, ne poți găsi la Polo Lounge!

— Mulțumesc pentru invitație!

Roger vibra de plăcere. A parcurge la bordul unui superb Ferrari străzile din Los Angeles, oraş de vis, îl umplea de fericire. Hollywoodul şi lumea filmului l-au fascinat dintotdeuana. Mirajele ivite pe ecran i-au excitat imaginația şi i-au stimulat spiritul creator. Era pentru prima oară în viață când conducea un Ferrari. Ar fi putut să-şi permită luxul să cumpere o maşină de această gamă, dar nu avea timp să se preocupe de aceste fleacuri. La volanul maşinii Porsche, a lui Mark, el gustase plăcerea de a înfrunta spațiile, de a savura voluptățile vitezei, fără să se teamă de surprizele adesea penibile pe care le rezervă motocicletele, capricioase ca un cal îndărătnic.

Mirosul proaspăt, sărat al oceanului şi parfumul de trandafiri pluteau prin aer. Euforic, Roger nu simțea adierile de aer cald ce aduceau pe aripile lui mirosul de benzină şi de oxid de carbon. Privea strada, trecătorii, luminile, mişcarea mulțimii. Pentru el mulțimea era mai importantă decât monumentele, căci reflectă viața, în timp ce monumentele se identifică cu moartea. Concepție iconoclastă, dar care exprimă, după el, un mare adevăr. Un catâr viu valorează mai mult decât un împărat mort, este expresia care rezumă o veche credință. Adesea, înțelepciunea populară este mai profundă decât teoriile filosofice formulate de marii gânditori. Roger se opri la un semafor. O motocicletă Yamaha, călărită de un adolescent blond, cu bucle ce cad pe umeri, se opri la înălțimea lui. Lumina roşie se schimbă în verde. Yamaha țâşni prima. Din partea dreaptă, un Mercedes decapotabil argintiu traversă intersecția, intrând pe roşu. Pentru a evita coliziunea, adolescentul frână puternic. Roata din spate derapa pe asfaltul devenit alunecos. Motocicleta se răsturnă şi alunecă câțiva metri, antrenând totodată pe tânăr, care se văzu cu piciorul imobilizat sub masa grea de metal. Roger fu singurul şofer care se opri pentru a da ajutor accidentatului. Îl ținu de motocicletă şi îl ajută pe tânăr să se ridice.

— Eşti bine?, întrebă el. Nu s-a rupt nimic?

— Sunt bine. Puțin amețit. Vă mulțumesc pentru ajutor.

— Ați avut noroc!

— Este o motocicletă bună! Puțin cam nervoasă! Ei împinseră motocicleta pe trotuar.

— Am şi eu o Yamaha exact ca asta!, spuse Roger. Tânărul blond îi întins mâna.

— Mă numesc Chad. Chad Stetson. Roger fu frapat de rezonanța acestui nume binecunoscut,

dar nu făcu niciun comentariu.

— Roger... Huntington, se prezentă el.

— Aş vrea să vă invit la clubul meu, spuse Chad, *The Blue Devils.* Toți oamenii cu motociclete mari se întâlnesc acolo. Chiar şi Hell's Angels sunt bine primiți. Pielea este un *must,* iar solidaritatea este regula noastră de conduită. Dacă veți veni în această seară îmbrăcat în alb, vom face o excepție. Vă aşteptăm!

Urcă pe motor, făcu un semn amical şi demară în trombă. Yamaha se îndepărtă ca o săgeată. Roger încă se mai întreba dacă Chad l-a recunoscut. În orice caz, a dat dovadă de discreție. Este el oare rudă cu Wilbur Stetson? Ce coincidență tulburătoare!

Roger sosi pe țărmul oceanului. Recunoscu palmierii, atât de familiari, care se aliniau de-a lungul bulevardului, ce mergea de-a lungul plajei. Veneția îşi desfăşura luminile, barurile, restaurantele, lumea sa exotică şi pestriță pe unde se plimba la debuturi Jim Morrison. Cântece, țipete, râsete se amestecau aici vesel.

Roger îşi parcă maşina şi se îndreptă pe jos spre plaja care îl atrăgea ca şi cum ar fi fost hipnotizat. Se încrucişa cu noctambuli fără a-i vedea. Nisipul mângâiat de valuri îl invita să se întindă... Roger repeta experiența lui Morrison... nu era singur în fața oceanului... excentrici sau iluminați, ca şi el, erau întinşi sub razele reci ale lunii... un cuplu se deda păcatului fără să se jeneze de martori, abandonându-se aventurii... se fuma... se fredona... se descifra limbajul stelelor... se dedau unor rețete plagiate... se înşela plictiseala... se plimbau degetele pe corzile unei chitare care plânge uşor...

Doris se alungi leneşă pe nisip.

Roger îşi lăsă privirea pe lumina albă, coloratăîn verde, pe care o arunca un ponton pe valuri, până la orizont... se lungi lângă Doris... chitara ofta în noapte...

Roger închise ochii... o mână mătăsoasă îi atinse fruntea... Întredeschise ochii şi nu văzu decât galaxii întreţesute, amalgamate într-o dezordine strălucitoare... Îşi închise ochii şi aşteptă... atingerea se repetă... un frison de plăcere şi de bucurie îi parcurse tot corpul... îşi întoarse uşor capul şi percepu în apropiere o siluetă curgătoare... silueta lui Jim... a lui Jim Morrison, întins pe nisip... cu pieptul dezvelit, cu mâinile încrucişate sub cap, briza se juca cu pletele lui negre ca nişte bucle rebele... era Jim... Roger îi recunoscu faţa frumoasă şi visătoare... Jim îi surâse... Roger nu îndrăznea să se mişte... cea mai mică mişcare, credea el, va face ca spiritul lui Jim să dispară în neant... exista o complicitate între spiritele lor... spiritul celui mort şi spiritul celui viu...

Apoi Jim îi vorbi... fără a deschide gura... prin intermediul ideilor... El evocă magicul domeniu al suntelor... al muzicii... al ritmului imprimat de tobă, ecoul ritmului universal... Îi vorbi de semne... litere, cifre, note de muzică, urme de culoare... mijloace de exprimare a ideilor, de a le comunica... scriitură, formule matematice, linii pictate.... universul semnelor accesibile tuturor muritorilor... numai semnele trasate de creatorii de geniu supravieţuiesc secolelor, mileniilor... de la desenele rupestre şi până la ultimele formule ştiinţifice cu privire la secretele cosmosului... gravitaţie, lumină, viteză, forţă explozivă, distrugere şi renaştere... moartea concepută de oameni nu există... totul este viaţă... viaţă eternă... sub diverse forme... forme care se schimbă, esenţa subzistând mereu...

— Hei, omule, ai un foc?

Roger deschise ochii... Într-o fracţiune de secundă el fu adus în timpul fiinţelor vii... părăsi spaţiile astrale pentru a recădea pe scoarţa terestră... nisip... plajă... ocean... palmieri... ambianţa californiană... Roger văzu un tânăr pilit, cu păr albastru, care îl privea de sus în jos... Morrison dispăruse... s-a risipit în neant...

— Nu ai foc, omule?, insistă tânărul pilit.

Doris începu să mârâie şi să îşi arate colţii. Întrusul a tulburat călătoria prin infinit a prietenului şi stăpânului ei... ea nu vorbeşte, dar înţelege tot... fără să se bucure de inteligenţa umană, Doris posedă

impulsurile şi înțelepciunea experienței preistorice...

— Omule, eşti mut sau ce?

Vocea bâlbâită, iritată... urme de salivă, rotunde ca nişte stele la colțurile gurii...

— Regret, nu fumez!

— Cu atât mai rău, omule!, murmură tânărul cu plete albastre, şi se îndepărtă împleticindu-se.

Roger era tot sub omeriul întâlnirii sale cu Morrison... vis?... imaginație?... realitate?... la istoria ființei sale se adăugase o nouă experiență... o experiență magnifică....

Roger se ridică... oftă... privi oceanul... apoi mângâie capul lui Doris care se ridică, şi ea, pe lăbuțe şi se lipi de piciorul stăpânului.

— Să mergem, Doris!... Să ne întoarcem!...

Interpretul şi cățeluşa lui se îndreptară spre mini-haosul din Veneția... Întâlnirea cu Jim Morrison i-a insuflat lui Roger noi energii... Acum fredona vesel un cântec, o nouă creație inspirată de Morrison... Veneția nu-l mai interesa... Fără Jim, Veneția a redevenit o colectivitate zgomotoasă, vulgară...

Roger înainta în parcare. Mai rămăseseră puține maşini. Doris mârâi din nou. Ea simțise că cei patru negri strânşi în jurul maşinii Ferrrari îşi făceau simțită ura. La cel mai mic gest ostil din partea lor ea le va sări la gât. Instinctiv, Roger percepu şi el agresivitatea celor patru vizitatori.

Cel mai vârstnic, deja adult, avea globuri şi un lanț de aur la gât. Probabil, furat. Lumina în parcare nu era puternică. Negrul nu putea distinge bine fața lui Roger, ce purta în continuare ochelarii fumurii şi cascheta a cărei vizieră arunca o umbră pe trăsăturile lui. Negrul îl examina disprețuitor şi spuse:

— Hei, omule, am avut grijă de maşina ta. Furturile din maşini s-au înmulțit. Trebuie să ne plăteşti efortul. Ceasul, sper că ai unul, nu-i aşa?, şi portofelul! Iată! Maşina este intactă, nu-i lipsesc nici roțile, nici ornamentele! Hai, fă-te încoa!

Negrul ce-l flanca pe şef, scoase un cuțit şi cu mâna liberă făcu un gest:

— Mişcă şi fii cuminte, dacă nu vrei să-ți tai pielea ta albă! Atitudinea sa agresivă trezi mânia ancestrală a lui Doris.

Sări asupra lui, dar Roger o trase de laț şi o reținu. Era nevoie să o calmeze.

Negrul cel înalt aruncă o privire peste umărul lui Roger şi ezită. Colegii lui se tulburară. Roger auzi o voce cunoscută:

— Ajunge! Plecați sau veți fi încălziți!

Uimit, Roger întorse capul şi-l văzu pe Chad, băiatul de pe Yamaha, şi o gaşcă de opt-nouă tineri îmbrăcați în piele. Lanțuri grele şi cuțite străluceau în mâinile lor.

Şeful negrilor se întunecă, calculă rapid şansele unei lupte... disproporția era evidentă... nimic de făcut... Aruncă o privire disprețuitoare asupra noilor veniți, întunecați şi agresivi, apoi spuse cu o voce şuierătoare:

— Ne vom revedea!

Se întorse pe călcâie şi se îndepărtă cu un pas nonşalant, urmat de tovarăşi. Roger oftă eliberat. Intervenția miraculoasă a lui Chad l-a scos dintr-o mare încurcătură. Chad îi surse.

— Solidaritate! Este regula noastră numărul unu! Vă prezint pe prietenii mei!

Le spuse numele, Roger le strânse mâna şi îşi exprimă mulțumirile. Matt, un tânăr brunet cu ochii veseli şi cu fața de o frumusețe bizară, de înger decăzut, exclamă surprins:

— Chad, nu ne-ai spus că noul tău prieten este Roger Osborne.

— Nu! Răspunse Chad. Se numeşte Huntington! Roger Huntington.

Surâsul care dansa pe buzele lui îi dezminți vorbele.

— Este Roger Osborne, confirmă un roşcovan cu fața pătată de pistrui. L-am văzut la un concert la Wembley. Mă găseam în primul rând.

Interpretul admise râzând şmecheria. Le ceru iertare că i-a indus în eroare. Pentru a le arăta recunoştința, Roger îi invită la un pahar.

— Foarte bine!, exclamă Chad. Veți fi oaspetele nostru de onoare la Blue Devils, strigă Chad încântat.

Ca o măsură de precauție, Ferrari fu adăpostită în parcarea păzită a clubului. Spectacolul oferit lui Roger depăşea imaginația cea mai debordantă. Într-o fostă hală a unei fabrici dezafectate, un decorator cu idei extravagante a amenajat

un fel de templu dedicat motocicletelor şi iubitorilor acestora. Yamaha, Harley-Davidson şi Toyota atârnau de plafon pe post de lampadare. Proiectoare abil disimulate răspândeau o lumină metalică, argintie, ce bătea în roşu şi verde, cu tonuri livide ce dădeau dansatorilor aspectul de cadavre ambulante. Schelete umane se balansau, apărând şi dispărând în spațiul traversat de lumini stroboscopice.

— Moartea este mereu prezentă printre noi, explică Chad. Vărsăm întotdeauna o picătură din primul nostru pahar în memoria colegilor noştri ucişi în cursul unor plimbări nebuneşti. Noi nu purtăm cască de siguranță, deoarece vrem să cochetăm cu moartea. Dacă vrem să ne sinucidem, nimeni nu are dreptul să ne împiedice. Violența şi aneantizarea fizică sunt jocurile noastre preferate. Motocicletele, cu mulți cilindri, sunt maşini periculoase, violente, care cer multă iscusință şi în acelaşi timp un curaj fără limite, voluptatea de a te întâlni la orice moment cu moartea. Nu ne temem nici de Dumnezeu nici de diavol. Suntem damnați încă de când am venit pe lume.

Prietenii lui Chad şi cu Roger aplaudară aceste cuvinte.

— Când unul dintre noi cade ucis de propria motocicletă, noi sărbătorim, adăugă Kyle, roşcovanul. A muri tânăr este un privilegiu. Se evită un sfârşit deplorabil al unor bătrâni care sunt morți mai înainte de a-şi da ultima suflare.

— Suntem cu toții trăgători de elită!, declară Matt cu mândrie. Asta nu vrea să spună, că noi simțim plăcerea de a ucide. Nu! Nu suntem ucigaşi!

— Este adevărat, confirmă Craig, un colos de douăzeci de ani. Nu mergem pe picioarele nimănui. Dar vai de cel care merge pe picioarele noastre!

— Suntem fericiți de a vă avea printre noi! Dar nu ştim dacă acceptați aceste principii!

— Nu mai vorbiți cu dumneavoastră cu mine. Pentru prieteni sunt Roger! Iar voi mi-ați arătat că sunteți prietenii mei! Apoi, împărtăşesc o mare parte din aceste idei! Aşa că îmi depun candidatura la clubul vostru!

— Acceptată în unanimitate!, strigară în cor tinerii adoratori ai ruletei ruseşti.

Roger îşi ridică brațele:

— Voi compune pentru voi două cântece: *The Blue Devils* şi *To Death, with Love!*

La primele raze ale răsăritului, Roger se întoarse la hotel, uşor cherchelit şi cu bună dispoziție. El ocupa un apartament ce-i permitea să cânte, să interpeteze la pian, în general să facă zgomot fără să-şi deranjeze vecinii. Mark îl aştepta în camera de zi. El adormise, culcat într-un fotoliu. La sosirea lui Roger, el se trezi şi îl primi frecându-se la ochi:

— Mi-ai dat o teamă...

— De ce? Prezența lui Doris cu mine ar fi trebuit să te liniştească!

— I-ai pierdut pe drum pe cei din escortă...

— Ți-am spus că vreau să fiu singur!

— În fine. Bine că te-ai întors. Asta este important. Perkins mi-a telefonat de câteva ori, Voia să-ți vorbească. Îți cere o întâlnire în cursul zilei de mâine, în grădina Muzeului de artă. Tu trebuie să stabileşti ora. Are chestiuni foarte importante să-ți comunice.

— La prânz? Mă însoțeşti?

— Desigur. Să facem cumpărături. Este un pretext foarte bun. Acum, merg să mă culc... Mor de somn...

La ora 10 Red se strecură în camera lui Roger, care dormea profund. Prietenul său a cerut valetului să nu fie deranjat înainte de ora unsprezece. Dar circumstanțele impuneau o schimbare de program. Red îl scutură uşor de umăr. Roger mormăi ceva neinteligibil.

— Regret că-ți tulbur visele, dar Stratmore vrea să te vadă urgent. L-a prevenit deja şi pe Mark, care va veni aici de asemenea. Este vorba, se pare, de un consiliu de război. Nu l-am văzut niciodată pe Stratmore într-o asemenea stare de agitație.

— Spune-i să intre, zise Roger încă somnoros.

După câteva clipe, managerul general dădu buzna în cameră. Gâfâia ca şi cum abia a terminat un jogging epuizant. La vederea lui, Roger ieşi din toropeală, Mark apăru şi el în pijamale.

— Conturile noastre sunt blocate!, strigă Stratmore panicat. Portăreii au pus sechestru pe avioane, pe materialul scenic,

până şi pe instrumente, ce mai, pe tot ce aparține grupului!

— Nu este adevărat!, exclamă Mark surprins. Consternat, Roger sări din pat şi îşi descoperi din kimonoul de mătase nuditatea.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că Dexter este falit! Că fondurile grupului au fost ipotecate pentru a se garanta datoriile!

— Ce? Fără să ne prevină? Nu avea acest drept!

— Bineînțeles că nu avea!, spuse şi Mark indignat. Trebuie să ne alertăm avocații. Justiția va tranşa...

Roger îşi masa uşor fruntea.

— Justiția... asta cere timp... Domnule Stratmore, voi acoperi cheltuielile din fondurile mele personale... Dispun de o sută de milioane...

— 180 de milioane domnule, dar şi contul dvs. este blocat... A servit de garanție...

— Fără ştirea mea? Atunci, asta este o escrocherie! Deturnare de fonduri şi furt calificat!

— Exact. Din fericire, hotelul este plătit dinainte pentru trei zile...

— Şi după aceea? Putem conta pe banii de la ultimele spectacole?

— Cum biletele au fost vândute dinainte, am remis totul casieriei firmei.

Zdruncinat de acest şoc, Roger făcu un efort să se stăpânească:

— Bine, domnule Stratmore. Voi merge personal la bancă. Voi încerca să obțin un împrumut pentru a acoperi cheltuielile cele mai presante.

— O să vă însoțesc. Este nevoie de explicații...

— Nu, mulțumesc, prefer să mă ocup singur de această afacere. Este vorba de banii mei. Vă voi anunța rezultatele.

Managerul general păru afectat de această lipsă de încredere. El se retrase fără să mai facă vreun comentariu. Lipsit de energie, Mark se lăsă să cadă pe un fotoliu.

— Îl bănuieşti de a fi fost în cârdăşie cu Dexter?, întrebă Mark.

— Tot ce este posibil... Nu ai văzut? Mâinile îi tremurau aşa de tare că nu a reuşit să aprindă o țigară.. Mergi de te îmbracă. Acum, chiar că vreau să vorbesc cu Perkins.

Cum era stabilit, Mark şi Roger se întâlniră cu agentul CIA în grădina Muzeului de artă. Mark îi repetă discuția cu Stratmore.

— Exact de acest aspect voiam să vă previn, spuse Perkins. Mâine dimineață toate ziarele vor publica vestea falimentului lui Dexter. Datoriile lui neplătite se ridică la două miliarde de lire sterline. Cea mai mare escrocherie a secolului. Moartea sa nu este datorată vreunui accident, cum pretinde familia. El s-a sinucis, pentru a evita ruşinea unui proces penal şi justa pedeapsă care trebuia să urmeze. Nu sunteți singura persoană spoliată de acest individ. Băncile care i-au acordat credite imense, un pic cam prea uşor, au suferit pierderi importante. Două sunt gata să cadă. Zeci de mii de acționari au fost ruinați. Fondurile de salarii au fost de asemenea deturnate. Toate grupurile rock care lucrau cu King's Voice împărtăşesc aceeaşi soartă. Din fericire pentru voi, celebritatea vă va aduce pe platou oferte mai bune. Ele nu vor întârzia. În zilele următoare, veți fi contactați de cele mai mari case de discuri din lume.

Roger îi relată întâlnirea cu Chad Stetson. Expresia mirată a lui Perkins îl uimi.

— Aş putea să pun pariu că peripețiile de ieri seară nu sunt fructul întâmplării... Wilbur l-a spulberat pe Dexter, şi imperiul lui. El va putea cumpăra la un preț bun întreprinderile lui Dexter, care la ora actuală sunt în mâinile câtorva bănci ce au supraviețuit dezastrului. Aparent, Stetson nu este amestecat, este la fel de alb ca şi Imaculata Concepție.

— Mă gândesc să creez propria mea casă de discuri şi să întemeiez propria societate de producție...

— Mai degrabă, nu! Prea multă independență este periculoasă! Gândiți-vă la Michael Jackson! Atunci când eşti singur, rişti foarte mult. Trebuie să fii acoperit de aliați puternici. Orice bancă vă poate acorda un credit. Concertele şi discurile din viitor pot garanta împrumutul. Dar, atenție!

Previziunile lui Perkins se dovediră corecte. Banc of America îi acordă lui Roger un prim credit de 20 de milioane de dolari, care trebuia să-i permită continuarea turneului american. El angaja

apoi serviciile cabinetului de avocați Scott, Chandler & Morgan. Aceştia luară contact cu Banca londoneză Ridell & Kravis ce obținuse în garanție contractele cu King's Voice, cumpărate ulterior de către Art Recording din Londra. Contractul lui Osborne reprezenta partea cea mai importantă. Avocații new yorkezi ai lui Roger invocară nulitatea acestei convenții, ca urmare a deturnării de fonduri şi furtului de bani în detrimentul lui Roger, care vor antrena consecințe penale împotriva patronului firmei. Pentru a-şi apropia milioanele interpretului, Harol Dexter se făcea vinovat de fals în înscrisuri şi de uz de fals. Se anunța un lung proces.

Această pierdere de bani, fructul muncii lui, deşi importantă, îl afecta mai puțin pe Roger sub aspect material, cât sub aspect moral. Îl lăsa rece bogăția în sine. Nu avea gusturi somptuoase.

Fără să ducă o existență spartană, căci îi plăcea confortul, Roger se mulțumea să acumuleze o vastă documentație, cărți ştiințifice şi literare, discuri şi casete video, toate necesare realizării cântecelor lui, program care îi lăsa timp puțin pentru plăceri. Milioanele lui i-ar fi permis să susțină financiar grupul, să asigure remunararea personalului artistic şi tehnic. Mânia lui era cu atât mai pornită împotriva bancherilor veroşi, împotriva oamenilor de afaceri fără scrupule, împotriva hoților cu guler alb, împotriva escrocilor ce arătau o falsă respectabilitate. El detesta instrumentele lor servile, politicienii, înalții funcționari, polițişti, ce se pretau la jocul acestora, împinşi de setea de bani şi care erau fericiți dacă obțineau nişte firimituri de la festin.

Roger realiza precaritatea situației sale şi a grupului. Era la un pas de dezastru, evitat de fapt mulțumită încrederii pe care o inspira talentul său. Dacă nu ar fi putut obține un împrumut de 20 de milioane de dolari, ar fi trebuit să dizolve grupul. Pentru a acoperi cheltuielile acestei formații gigantice, a plăti sălile, organizatorii de spectacole şi pe alții i-ar fi trebuit un buget de cel puțin o sută de milioane. Roger plătise o cauțiune de cinci milioane de dolari pentru a ridica sechestrul pus pe materialul scenic, pe instrumente, pe accesoriile tehnice, precum şi pe mijloacele de transport.

Desigur, a renunțat la avioane, a căror întreținere era prea scumpă.

Această criză i-a servit drept lecție. El se concentrase numai asupra muzicii, neglijând complet afacerile. Noua experiență, noile contacte cu lumea financiară puteau constitui un subiect pasionant, aşa că a compus câteva cântece despre politicieni corupți. Pentru moment însă trebuia să-şi îndrepte toate forțele şi să polarizeze energia personalului spre continuarea turneului american, ce condiționa supraviețuirea grupului. Rețeta următoarelor douăzeci de spectacole era deja achitată firmei King`s Voice, înainte de anunțul falimentului. Roger era obligat să accepte această situație, altfel grupul ar fi trebuit să restituie costul biletelor vândute dinainte, dacă nu imaginea sa ar fi fost pe veci pătată. El trebuia acum să acopere toate costurile turneului: transportul, casa şi masa pentru personal, mâna de lucru locală suplimentară, necesară montării şi demontării materialului scenic. Trebuia ca mai întâi să facă economii, să se abandoneze stilul de viață risipitor. Să se renunțe la hotelurile de lux şi să se mulțumească cu unele modeste, să se treacă de la maşinile somptuoase la autobuze, să se elibereze de cateringul costisitor şi să se mulțumească cu masa la McDonald's. Cei interesați acceptară cu înțelegere aceste sacrificii. Roger avea în vedere chiar şi concedierea gărzilor de corp.

— În niciun caz!, exclamă Perkins alarmat. Grupul trece printr-o gravă criză. Interese obscure, neneglijabile, sunt în joc. Favorabile sau defavorabile. Nu uitați de asasinatul lui Bruce, de atentatul de la Caracas. Situația este încă explozivă.

Roger se întreba dacă spălarea de bani murdari funcționa în continuare.

— Presupun că operațiunea a fost întreruptă, o dată ce Dexter a ieşit din scenă.

— O vom şti la sfârşitul acestui turneu. Nu ar fi exclus ca această operațiune să fi fost făcută de aliații supărați ai lui Dexter, cu permisiunea tacită a lui sau chiar fără ştirea sa. Este clar un singur lucru: Dexter a fost abandonat de vechii asociați. Rămas singur, a devenit ținta organizațiilor mai puternice. Privată de sprijin, corporația sa s-a prăbuşit ca un castel de nisip. Candidații acestei despuieri nu vor întârzia

să iasă din umbră. Casa Art Recording va avea mult de lucru ca să-şi apere interesele.

Ipotezele lui Perkins nu întârziară să se adeverească. Yasuo Ichiwa, un japonez politicos, cu păr negru gumat, îmbrăcat cu un costum din trei piese, bine croit, un diplomat tipic, se prezentă la Roger.

— Domnul Nakamura va fi foarte fericit să reia colaborarea cu grupul dvs. Divergențe de idei l-au determinat să se separe de Harold Dexter. Domnul Nakamura este gata să vă facă o propunere avantajoasă. Are intenția de a face o casă de producție care să se ocupe numai de grupul vostru. Veniturile dvs. vor fi considerabil mărite. Protecția sa vă va permite să lucrați în liniște, să vă dedicați cântecelor. Strălucita cale a carierei dvs. va fi degajată de orice poluare.

Limbajul înflorat îl amuză pe Roger. Ichiwa îi înmâna un dosar.

— Studiați-l! Aşteptăm cu încredere decizia dvs. Înțeleaptă!

Japonezul cu alură de diplomat făcu câteva temenele apoi se retrase fără zgomot. Puțin după aceea, patru case de producție americane şi engleze îi prezentară la Roger oferte tentante. El trebuia acum să aleagă. Împrumutul de la Banc of America nu putea dura la infinit. Stratmore, pe care Roger l-a păstrat în serviciul lui, ca urmare a insistențelor lui Mark şi Perkins, se arăta cooperant şi făcea toate eforturile pentru a menține cheltuielile grupului la un nivel cât mai scăzut. A terminat cu fețele lui întunecate, cu obiecțiile lui agasante. Cu surâsul pe buze, executa fără să discute dispozițiile lui Roger, care avea senzația că trăieşte un coşmar. Înterpretul şi-a asumat toată responsabilitatea, iar greutatea acesteia apăsa greu pe umerii săi. Mark, un excepțional regizor, era practic nul când era vorba de probleme financiare. Perkins nu înceta să-i spună:

— Continuați! Nu aşteptați noi intervențiii făcute de case de producție pentru a vă acapara grupul. Oamenii pe care îi bănuim, nu vor întârzia să-şi depună candidatura.În aşteptare, Roger îşi înmulți demersurile pentru a face rost de bani. Articolele publicate de presă şi jurnalele televizate comentau falimentul lui Dexter şi furtul a cărui victimă a fost Roger. Grupuri mai puțin importane, care

au colaborat cu King's Voice nu au suscitat decât un interes minor. Escrocheriile lui Dexter, pierderile suferite de Roger, amenințarea unei panici bursiere mereu posibile, riscurile tânărului Osborne meritau în schimb toată atenția. Revelații picante despre viața privată a personajelor angajate în acest curent abundau pe piață: amantele lui Dexter, banchetele şi fetele de companie oferite bancherilor pentru a le câştiga bunăvoința şi pentru a susține nişte împrumuturi fabuloase, aventurile sentimentale ale fiului său şi perversiunile sale sexuale, dorința Myrei Dexter de a-şi găsi un soț, în ciuda infirmității ei, nonconformismul lui Roger şi aluziile la bisexualitaea lui, deşi destul de vagi pentru a putea începe un proces de defăimare. Descompunerea grupului era, desigur, luată în calcul.

Roger îşi dădea seama că zvonurile din jurul posibilei dizolvări încurajau pe oamenii de afaceri şi industriaşii cenuşii să aştepte cu răbdare ca el să arunce prosopul, pentru ca apoi ei să se arunce după profit. Dar el nu avea nici o intenție să abandoneze câmpul de luptă. Dificultățile întâlnite i-au întărit rezistența. I-a ! telefont lui John Mantegna şi l-a anunțat că este gata să semneze contractul cu studioul XXI st Century, dacă i se va plăti un avans de trei milioane din onorariul său. Mantegna discută cu şefii lui şi obținu în cele din urmă două milioane. Cum responsabilul | însărcinat cu relațiile exterioare, ce făcea parte din statul major al lui Stratmore, era un incapabil sau poate că îl sabota, Roger îl

Iconcedie şi îl înlocui cu Red Clairambault, tânărul lui secretar, care-şi dovedi repede calitățile de negociator. Roger semnă de asemenea un contract de publicitate cu domnul Mowby, dar fără a-i acorda exclusivitatea pe care acesta i-a solicitat-o. Red trebuia acum să ia legătura cu diverse firme comerciale şi industriale şi să le propună un parteneriat publicitar cu Roger Osborne.

— Red, toată lumea ştie că acum sunt în pană. Depinde numai de tine să-ți pui în funcțiune talentul tău diplomatic şi să obții cele mai bune condiții financiare. Utilizează rivalitățile, concurența firmelor care produc mărfuri mai mult sau mai puțin similare. Corespondența pe care tu o porți cu fanii mei îmi dovedeşte o

inteligență foarte ascuțită, un spirit fin şi un umor remarcabil. Şi nu este vorba aici de complimente, ci de constatări. Ai darul sau nu îl ai. Iar tu îl ai. Pot să te asigur. Desigur că această nouă însărcinare va duce la majorarea substanțială a salariului tău.

— Mai întâi rezultate... mai târziu recompensele...

Red făcu minuni. Haine de lux, maşini, articole de sport, tenis, yachting, echitație, totul mergea. Roger era foarte credibil când recomanda calitatea superioară a acestor produse. Opiniile lui aveau autoritate. Imaginea lui Roger apăru în presă, la televiziune, pe panouruile publicitare cu o frecvență crescută. Contractele şi milioanele nu au întârziat să apară. Domnul Mowby îi reproşa lui Roger trădarea sa, dar fără niciun efect. Dar marea lovitură a lui Red depăşi toate previziunile. Firma Coca-Cola se oferi să sponsorizeze următorul turneu al grupului. Trebuiau acum discutate condițiile.

— Cu condiția ca acest contract să nu îi aducă aceleaşi neplăceri ca cele aduse lui Michael Jackson! spuse Eric, înclinat spre pesimism.În schimb, Perkins îşi freca mâinile, manifestând o mare satisfacție.

— Acum, rechinii vor intra în joc, dacă nu vor să piardă o afacere de aur! Patronul ocult al lui Stratmore va ieşi la lumină!

— Îşi va scoate coarnele de Belzebut!, interveni şi Mark cu un aer sumbru. Criza nu este însă sfârşită! Totul mi se pare prea frumos pentru a fi adevărat!

Roger îşi dispersă fondurile în cinci conturi, de la cinci bănci din New York şi Los Angeles. Cum împrumutul acordat de Banc of America era aproape gata de a fi epuizat, preşedintele Harry Schultz îi propuse o suplimentare de credit. Moralul lui Roger era acum ridicat.

După un concert excepțional la Las Vegas, el apelă domiciliul londonez al lui Will Stanhope. Will răspunse la telefon.

— Am citit în ziare despre marea măgărie făcută de Dexter.

— Din fericire, am putut ieşi! Am trasat jaloanele unui viitor turneu în America de Sud, Australia şi Japonia. Vei putea să ni te alături...

Will oftă.

— Ştii că sunt seropozitiv... Legislația din Statele Unite interzice intrarea pe

teritoriul său a străinilor purtători ai virusului HIV...

— Această interdicție nu este în vigoare în Brazilia, unde vom avea o serie de concerte. De altfel, avem deja un seropozitiv în grup.

— Am aflat. Aici, comentariile nu sunt complet binevoitoare...

— Mă doare în cot de aceste comentarii! Am nevoie de tine aici! Tu eşti un chitarist de mare clasă! Cum te simți?

— Bine. SIDA nu s-a declanşat încă... După ultimele teorii, virusul HIV nu este un vestibul obligatoriu al bolii SIDA.

— Exact. Will, te rog să-ți pregăteşti paşaportul pentru Brazilia. Îți voi telefona când trebuie să te îmbarci pentru Rio!

Primul turneu american se apropia de sfârşit. Cel deal doilea, anunțat cu mare publicitate, promitea beneficii fabuloase. Biletele s-au epuizat încă din ziua punerii în vânzare. Grupul plutea în plină euforie. Zilele urâte erau într-un trecut pe care Roger şi colegii lui doreau să-l uite. Toată lumea era mulțumită, cu excepția lui Stratmore, care rodea nevos frâiele. Roger angajase un nou contabil, recomandat de Perkins. Abia ieşit din colegiu, el a acceptat să coopereze cu CIA şi să servească ca agent în statul major al lui Stratmore. La început, acesta se opuse vehement acestei numiri.

— Cereți economii, domnule Osborne, şi îmi angajați pe acest boboc, fără nici o experiență, în condițiile în care am deja doi contabili experimentați în seviciul nostru de contabilitate. Ne va complica existența.În cele din urmă, el a trebuit să se supună. Ordinul lui Roger nu admitea replică. Stratmore se plânse şi lui Mark:

— Încă o gură de hrănit! Capriciile lui Roger, acest copil întârziat, au început să mă calce pe nervi!

— Trebuie să recunoşti, John, că el a salvat grupul şi pe noi de şomaj!

Stratmore se îndepărtă înjurând.

La rândul lui, Perkins se arătă încântat:

— Stratmore este furios pentru că nu mai poate spăla banii murdari ai patronilor lui. Ipoteza mea se dovedeşte exactă. Stratmore nu lucra pentru Dexter. Dexter nu era decât un paravan. El ştia ce se petrecea şi primea probabil un procentaj din afacere. Trebuie să ajungem la şefii lui Stratmore.

— Nu vă temeți pentru viața lui Osborne?

— Pentru moment, nu. Ei au nevoie de el!

— Patronii lui Stratmore nu vor accepta niciodată un fapt împlinit. Ei vor lua măsuri... probabil violente....

— Aşteptăm aceste măsuri! Ard de nerăbdare! Riscul este meseria noastră!

— Dar nu a lui Roger şi a colegilor lui!

— Aceste sensibilități nu sunt miza, Mark! Eu nu pregătesc prăjitura pentru cei de la DEA!

— Sunteți cinic, Perkins!

— Cinic? Nu. Sunt realist.În timpul concertului oferit de grupul Osborne la Memphis, interveni un prim incident serios. Totuşi, ziua începuse sub cele mai bune auspicii. Avionul Concorde, închiriat de Roger pentru a face mai mult efect, ateriza înaintea prânzului, primit de mii de fani care legănau portretele lui Roger, în mărime naturală, pe numeroase pancarte şi erau îmbrăcați cu tricouri cu numele şi chipul său imprimate. Când coborî pasarela, urmat de trupa sa compusă din fete foarte frumoase, alese dintre cele mai frumoase modele, de muzicieni, toți intrați deja în galeria marilor rockeri, de dansatorii lui atent selecționați, ca nişte Chippendale, pentru a seduce şi inflama simțurile femeilor, ovațiile izbucniră. Toată lumea era convinsă că au fost depăşiți George Michael sau Prince, care se puteau lăuda că au prezentat în clipurile lor, Too *funky* şi *Cream,* pe cele mai uluitoare manechine. Ambii aveau de înfruntat rivalitatea grupului *En Voge,* care, în *Free Your Mind,* a desfăşurat o defilare de modă făcută de nişte superbe fete de culoare.

În legătură cu clipurile, opinia lui Roger a evoluat în funcție de câteva concepții inovatoare adoptate de creatorii foarte inspirați. Ei au abandonat suprarealismul naiv ce caracteriza clipurile de la început, pentru a aborda subiecte admirabil construite. Clipurile grupului Osborne respectă această formulă ce implică, din nefericire, cheltuieli mari.

Roger simțea o emoție justificată. Memphis, oraşul ce reflectă şi acum gloria nemuritoare a lui Elvis Presley, regele rockului, i-a făcut o primire triumfală. Lumea ce se agita în jurul lui Roger, îl făcea pe Loring şi pe gărzile de corp să fie în alertă. Mark a profitat de noua

prosperitate a grupului, pentru a obține ridicarea sechestrului pus pe limuzinele blindate ale lui Roger. Concluziile lui Perkins, ce-l considera, pentru moment, pe Roger de neatins, nu îl linişteau deloc. Întuitiv, el descifra reticențele interpretului, ce resimțea manipulările al căror obiect devenise. Temerile lui găsiră repede o motivare. În fața hotelului, protestatarii purtau pancarte cu sloganuri ostile: „Roger Osborne, pleacă de aici cu bolnavii tăi de SIDA!", „Nu vrem ca copiii noştri să fie contaminați!", „Părăseşte Memphis neîntârziat!"

Poliția, de altfel prezentă, nu interveni, căci manifestanții se limitau să vocifereze, fără să facă vreo acțiune violentă. Roger nu s-a lăsat însă impresionat de această nouă etalare a urii. El ştia că acceptându-l pe Glenn printre muzicieni, se expunea criticilor. După-amiaza, contrar obiecțiilor lui Mark, ieşi cu maşina, însoțit de Eric, trompetisul, de Abraham Lincoln, dansatorul de culoare, de Red şi Doris, pentru a vizita studioul în care Elvis a înregistrat primul lui cântec dedicat mamei sale.

Imobilul aparent banal era situat într-un cartier mai curând mediocru. Studioul, minuscul, ar fi putut foare bine să servească drept cămătărie sau mercerie. Roger nu rezistă curiozității să vadă şi interiorul. O tânără femeie, anunțată în prelabil, care trebuia să joace rolul de ghid, fu atât de impresionată de prezența lui Roger, că uită discursul pregătit dinainte. Câteva instrumente muzicale din epoca lui Elvis şi câteva fotografii mai aminteau de gloria trecută. Roger nu putea realiza că în acest spațiu redus au fost lansați marele Elvis, dar şi Johnny Cash, Roy Orbison şi extraordinarul Jerry Lee Lewis, toți au înregistrat aici cântecele care i-au făcut celebri. El se simțea mic în acest sanctuar, ce păstra între pereți umbra marelui Elvis. Pentru contemporanii puritani, cu concepții înguste, rockul era muzica diavolului. „În zilele noastre, gândea Roger, fundamentaliştii sunt gata să recâştige terenul pierdut." El simțea consecințele pe pielea lui. Răuvoitorii au încercat dintotdeauna să murdărească reputația marilor rockeri. Clocotind de mânie, ei denunțau incestul lui Elvis, bigamia lui Jerry Lee, viața risipită a lui Morrison. Toți

marii rockeri au fost împroşcaţi cu noroi. „Milioanele lor, se gândea Roger, au atras scandalurile aşa cum un câine atrage puricii sau vita atrage muştele. Au fost valabile toate pretextele. Când e vorba de bani mulţi, martorii apar ca ciupercile după ploaie."

Roger a rezistat tentaţiei de a vizita faimoasa *Graceland,* casa visurilor, construită de Elvis după ce a intrat în cercul îngust al celor superbogaţi. Cineva i-a vorbit de urâţenia acestui edificiu, de luxul epatant, expresie a unui prost gust dovedit de un parvenit. Descrierea friza caricatura. Adevărată sau nu, Roger nu dorea să o lege de imaginea lui Elvis, ce trebuia să-şi păstreze puritatea sa legendară.

Mulţimea în mişcare, ca nisipul purtat de vânt, pregătită să se bucure de un spectacol plin de exuberanţă, se grăbea spre stadion. Majoritatea amatorilor găseau bilete pe piaţa neagră ce funcţiona ireproşabil. Înaintea intrării, eternii protestatari îşi agitau pancartele şi scandau sloganuri: „SIDA este pedeapsa lui Dumnezeu!", „Împiedicaţi bolnavii de SIDA să ne contamineze copiii!", „SIDA loveşte drept!", „Sexul practicat în afara binecuvântării bisericii este o crimă!". Tema avortului era din nou atacată: „Nu ucideţi pe micuţii ce dorm în burta memei lor!", „Moarte criminalilor care ucid pe micuţi!"

Poliţia era mobilizată în număr mare, pentru a face faţă oricărui eveniment. Loring şi-a concentrat oamenii în jurul scenei şi a cabinelor rezervate artiştilor.

Roger era preocupat de această nouă reprezentare ce aducea nu element nou: a se combina ordinea strictă a baletului riguros desfăşurat de Prince, Madonna sau Michael Jackson cu dezordinea aparentă a grupurilor Guns'n'Roses, Bon Jovi, Suede sau U2. Solourile de dans executate de Jamiroquay în faţa celor zece muzicieni ai lui, aveau un farmec aparte. A permite vedetei să evolueze aparent în contratimp cu ansamblul va da o notă de originalitate. Roger a imaginat un dans excentric executat de el şi Bob Esses, uluitoarea sa sosie, având ca fond un balet disciplinat ce figura valurile unei mări agitate. Simularea unui surfing accentuat de un savant joc de lumini verzi, bătând în albastru.

Intrarea în scenă a lui Roger, precedată de un rock răsunător, a trezit ovații uriaşe şi aplauze frenetice. Programul, bine pregătit, debuta cu o defilare de modă, pretext pentru a prezenta frumusețea feminină sub aspectele ei cele mai plăcute. Fluierături admirative se ridicară în cor, semnalând prezența elementului masculin din public. Fascicule de lumină baleiară spectatorii invitați să se alăture cântăreților, ce prezentară cele mai frumoase compoziții ale lui Roger. Notele se înşiruiau ca nişte perle pe un portativ luminos proiectat pe cer; un mijloc abil pentru a se atrage atenția asupra dansatorilor ce se produceau în fața publicului, purtați de-a lungul unor corzi invizibile. Era culmea plăcerii...

Fiecare apariție a lui Roger provoca o furtună de urlete entuziaste. Fetele şi băieții râdeau, plângeau, țipau.. Era ceva nemaivăzut...

Un magnific trio de baterişti marcă trecerea de la prima la a doua parte a programului...

Baletul apăru din nou în scenă. La extremitățile acestui fond furtunos se formară doi nori luminoşi, argintii, care se risipiră pentru a dezvălui pe două patforme mobile pe doi Roger Osborne identici, ce dansau şi cântau în armonie. Spectatorii uluiți îşi închipuiră că este vorba de un joc de oglinzi, singura explicație a unei similitudini incredibile. Aplauzele explodară. Roger şi Bob au făcut minuni. Eleganța mişcărilor, fizicul lor plăcut, frumusețea lor dădeau o mai mare strălucire muzicii, pe ansamblu dezlănțuită. Era apogeul...

Dar exact în acest moment se declanşa tragedia... În rândul publicului ce se presa în partea dreaptă a scenei se produse un fel de rumoare, de ondulare giratorie. Roger remarcă o mişcare neobişnuită, dar muzica acoperea orice zgomot. El văzu gărzile de corp care se aflau în zonă, gata să se precipite spre această turbulență inexplicabilă. Un gol se făcu apoi în jurul unui tânăr ce părea să mânuiască o armă. Câțiva spectatori se lăsară la pământ. Agresorul îşi ridică arma spre Roger, apoi ezitant, o îndreptă spre Bob, pentru ca în cele din urmă să o îndrepte spre Roger şi apăsă pe trăgaci. Bob se aruncase deja înaintea lui Roger, pentru a-l acoperi cu corpul său. Glonțul îl lovi în umăr. Gărzile

de corp sosiră în fine în apropierea trăgătorului şi reuşiră să-l imobilizeze. Poliția a intervenit. Mark făcu semn muzicienilor care priveau perplecşi, să continue să cânte. Deşi uşoară, rana lui Bob înroşi vesta sa albă. Roger îl aduse în culise.

Incidentul, aparent o busculadă, scăpase publicului. Mark a împiedicat o explozie de panică cu urmări grave pentru public, şi catastrofală pentru reputația trupei... Presa puse mâna pe subiect şi publică concluziile anchetei conduse de poliție în prezența procurorului adjunct al districtului. Era vorba de un nebun, produs al societății de consum, ce împingea libertatea până la limitele sale ultime. Statistici uluitoare indicau un număr crescut al deceselor cauzate de armele de foc. Anumite ziare conservatoare din provincie aruncau o parte din responsabilitate pe umerii muzicienilor rock, care creau tinerilor o stare de isterie colectivă, propice exceselor celor mai proaste. Ei citau grupul Public Enemy, care propovăduia deschis asasinarea polițiştilor... Tonul urca... manifestările se înmulțeau...

Simpatia lui Roger pentru Bob se preschimbă într-o mare prietenie. Sosia sa se interpusese, ca un scut viu, între el şi agresor. Chiar dacă rana nu era gravă, loialitatea lui Bob s-a verificat pe deplin. Roger l-a însoțit la o clinică, unde un chirurg i-a scos glonțul şi i-a pansat rana.

— Alter ego sau înger păzitor?, se întreba Mark uimit. Perkins a avut o bună idee propunându-i un angajament.În ochii colegilor, Bob deveni un erou. În schimb, incidentul de la stadion îl aruncă pe Stratmore în dezolare.

— Mi-e teamă că această afacere va fi speculată de oamenii de rea-credință, care nu vor întârzia să înființeze o campanie de presă păgubitoare pentru noi. Managerii sălilor de concerte vor suferi presiuni pentru a ne anula concertele. Trebuie să facem astfel față unor serioase probleme financiare.

Temerile lui erau juste. O parte a presei, în special ziarele şi stațiile radio ale Americii profunde, îi sfătuiră pe părinți să nu mai dea voie copiilor lor să-şi asume nişte riscuri uriaşe frecventând concertele grupului Osborne. Această formație muzicală exercită o influență nefastă

asupra spiritului celor tineri. Campania îl denunța pe Roger care disprețuia bunul simț, logica elementară, prezentând în lumina reflectoarelor un bolnav de SIDA aureolat cu un romantism înşelător. Adolescenții vor fi tentați să conchidă că SIDA nu este o boală cu adevărat periculoasă, deoarece purtătorii virusului sunt acceptați pe o scenă. Se invocau noile legi ce-i obligă pe sportivi să se supună analizelor de sânge, căci anumite sporturi, mai mult sau mai puțin violente, cum sunt boxul, fotbalul, rugbyul, voleiul, provocau coliziuni susceptibile a produce leziuni sângerânde. Dacă Bob ar fi seropozitiv, rana sa ar fi periculoasă mortal. Atunci când a acceptat un bolnav de SIDA în grup, Roger a dat dovadă de o gravă inconştiență. Tolerant al homosexualilor, protector al seropozitivilor, el făcea indirect apologia Sodomei şi Gomorei...

Campania a avut rezultate. În cursul turneului, manifestări ostile s-au produs în mai multe oraşe din sudul profund. Un camion greu fu incendiat aproape de Little Rock, Arkansas. Stratmore ceru rezilierea contractului lui Glenn Northcote, a cărui seropozitivitate a declasat acest scandal. Mai moderat, Mark opina că această afacere merită o serioasă reflecție.

Perkins îşi mărturisi nemulțumirea, căci această agitație amenința să-i bulverseze planurile. Brian Forbes, agentul CIA jubila. El voia să profite de această atmosferă tulbure pentru a da o mare lovitură. A proceda la arestări. Şefii lui îl opriră. Spălarea banilor, ce continua în ciuda lichidării fizice a lui Dexter, demonstra că alte persoane patronau lucrul din umbră. Trebuia urmată filiera cu răbdare, adunate probele, ajuns la un nivel mai înalt şi numai după aceea se puteau arăta cărțile. De data asta CIA şi DEA erau de acord.

Roger era furios. El simțea instinctiv combinațiile ce se urzeau fără ştirea lui, maşinațiile ce disprețuiau toate interesele lui. Atmosfera încărcată de electricitate îi întindea nervii. Pentru a-i amplifica stresul, legile decenței şi asociațiile mamelor şi-au întărit acțiunile împotriva lui. Marile ziare, revistele rock, lanțurile de televiziune, de orientare mai liberală, emițând opinii nuanțate, i-au luat apărarea. Pentru a-şi elibera spiritul de aceste contrângeri, el se închidea în

camera lui de hotel şi compunea cântece angajate, prin care îşi exprima îndoielile, deziluziile, mustrările adresate lumii adulților, egoişti, duplicitari şi care-şi disimulau necinstea în spatele unei fațade de comprehensiune şi de cordialitate. Dar ei îi dezvăluiau adevărata natură imediat ce erau învestiți cu o autoritate ce le permitea să-şi manifeste aroganța şi disprețul pentru subordonați. Aceştia se umileau şi făceau temenele, aşteptând ziua în care vor putea la rândul lor să devină şefi, să se instaleze pe locul acestora şi să le adopte comportamentul şi obiceiurile....

Turneul continua...

După un concert la Albuquerque (New Mexico), grupul se deplasă spre Chicago. Itinerariul capricios fusese stabilit în funcție de programul mereu încărcat al stadioanelor, care intercalau meciurile de fotbal american, manifestările sportive şi concertele marilor grupuri rock, după rezervările făcute înainte.

Concertul din Chicago se desfăşură fără incidente. Pasiunile care creşteau spiritele în sud, se atenuau în nordul preocupat de probleme economice şi sociale. Concertul următor trebuia să aibă loc la Detroit, oraş destul de aproape de Chicago.

Roger alese transportul rutier, pentru a rupe monotonia călătoriilor cu avionul.

— Am parcurs America de la un capăt la altul fără să o cunosc, în timpul zborurilor de noapte nu vedem decât lumini dispersate, îndepărtate, care apar şi dispar în spatele unui orizont invizibil, în timpul zilei norii, defilează sub burta avionului. Când atmosfera este limpede, avem impresia că pământul se reduce la proporțiile unor producții miniaturale în relief, expuse pe mese lungi în Muzeele de Ştiințe Naturale.

Mark ridică din sprâncene, îngrijorat..

— Am citit undeva că Detroit e un oraş periculos, unde nu e de trăit...

Eric Selth izbucni în râs.

— Cunosc bine acest oraş satanic! E mai rău decât faimosul Tombestone din vechiul Far West, unde crimele îmbogățeau pe antrepenori.

Roger surâse.

— Să aluneci printre pericole... ce voluptate! Mark ridică brațele descurajat.

— Cunosc preferințele tale extravagante!... Bine! Vom merge cu maşina...

Autostrada 94 nu era în mod deosebit amuzantă. Ca de obicei, Roger remarcă amuzat numele exotice ale anumitor localități: Sawyer, care îi amintea de Tom Sawyer, tânărul erou al lui Mark Twain, Paw-Paw, Mattawan, Climax, Battle Creek, Marengo — care evoca o faimoasă bătălie câştigată de Napoleon, urmată de o altă localitate care se numea Waterloo; Parma, cu parfum italian, apoi Dexter, care prin asociere de idei îi sugera lui Roger un sentiment de amărăciune... În sfârşit Garden City, ce nume poetic — periferie care deschide uşile Detroitului, Tombestone-ul zilelor noastre...

Detroit avea aerul unui oraş african. Negrii inundau străzile. Albii, galbenii, besanezii erau în minoritate. O ambianță de bucurie şi de tristețe, de opulență şi de mizerie, dădeau acestei aglomerații urbane un miros aparte. În ciuda rugăminților lui Mark, ale lui Stratmore şi ale lui Loring, Roger alesese o maşină banală. Nu voia să atragă atenția cu limuzina sa blindată, albă şi lungă precum un vagon-pat.

Eric îi dădu dreptate.

— E mai bine aşa! Când trecem neobservați, vedem oamenii aşa cum sunt ei! Naturali! Plini de viață! Periculoşi de asemenea! Dar atât timp cât te prezinți cu aura ta de personaj celebru, adulat de mulțime, oamenii se prostesc, te privesc cu ochii rotunzi, admirativi... apoi încep să urle bucuria lor...

— Foloseşti un limbaj colorat, Eric!, spuse Roger amuzat de discursul prietenului său.

— Mulțumesc!, răspunse Eric cu politețe. La şcoală şi în mod deosebit în închisoare, am citit mult! Marii poeți americani, francezi şi englezi m-au inspirat să creez la rândul meu versuri şi cântece...

— Mă uimeşti!, spuse Roger.

— Am învățat chiar şi franceza! Am împărțit celula cu un profesor de franceză, care se culca cu elevele sale! Cea mai mare nu depăşea treisprezece ani! Îi ştia pe dinafară pe Baudelaire, Verlaine, Rimbaud! Pentru că violatorii de fetițe sunt mai maltratați de deținuți, îi luam apărarea! Eram uimit de cultura sa! Recunoscător, m-a îmbătat cu literatură şi muzică!

— Dă-mi cântecele tale! Dacă sunt bune, şi presupun că sunt, grupul nostru le va lansa! De ce nu?

— Detroitul este patria Motown Records!, explică Eric cu respect. În acest oraş leneş, unde avem toate şansele de a primi un glonţ în burtă, şi-au făcut debutul Michael Jackson, Stevie Wonder, Diana Ross, Marvin Gay şi mulţi alţii... Pentru mine Detroit este o sursă de inspiraţie...

Maşina se opri la semafor. Un negru se apropie, privi băieţii care se aflau înăuntru, se strâmbă apoi scuipă în faţa lor. Scuipatul verzui, bălos, se lovi de geam şi curse slinos.

Semaforul se făcu verde, iar maşina porni.

— Bleah! Îmi face scârbă!, exclamă Mark. Eric râse.

— Este mai bine aşa, decât un glonte! La semafor trebuie să fim mai atenţi la pietoni decât la circulaţie! Prima preocupare a unui şofer este să blocheze portierele şi să-şi ridice geamurile! Se evită surprizele! Nu toate!

Traversară un cartier sărăcăcios, cu case mari dărăpănate, vechi reşedinţe abandonate de proprietarii lor albi pe măsură ce negrii se instalează în imediata lor apropiere, pentru a-i invada încetul cu încetul.

Acum frumoasele imobile de altădată erau ruinate. Ferestrele erau acoperite. Ici şi colo, printre găuri, se zăreau canalizări. Pe scările de la intrare, pe trotuare, micuţii negri mişunau, strigau. Adolescenţi aroganţi, bine îmbrăcaţi, cu cercei şi lanţuri aurite pe piept, se uitau suspicioşi la caravana de limuzine care defila pe pavajul găurit. Bătrânii îşi duceau anii în spate. Vagabonzi transportau sărăcia strânsă în saci din material plastic.

— Mizeria umană redusă în starea cea mai pură!, exclamă Roger şocat.

— La Detroit este frecvent!, spune Eric.

După un teren invadat de ierburi apăru firma luminoasă a unui bar: ROCKLAND. Părea amenajat într-o veche biserică, sau un grajd de proporţii destul de mari. Eric îl arătă cu degetul.

— Am petrecut în acest bar cele mai fericite zile ale existenţei mele. Fete seducătoare, băutură şi scandaluri la discreţie. Eram prieten cu negrii, care se arătau primitori imediat ce erai respectuos.

În această bodegă am învățat să cunosc frumusețea *bluesurilor, a reggae-ului, a rockului* negru…

Roger nu mai era atent la comentariile lui Eric despre lumea ciudată a Detroitului. Gândurile lui zburau spre alte tărâmuri. Gloria Vox Recording refuzase să editeze ultimul album care conținea două cântece considerate nepotrivite. Premiera, *Love till death do us part,* povestea dragostea nefericită a doi prieteni bolnavi de SIDA, care nu se resemnează să aştepte moartea fără să reacționeze. Duşi de o exaltare mistică ei decid să se sinucidă pentru a permite spiritelor lor să treacă frontierele imperiului morții, apoi, resuscitați, să împartă primăvara unei noi vieți.Îndrumătorii de la Gloria Vox Recording reuniți de circumstanță — un client de înălțimea lui Roger trebuia să fie tratat cu considerație — Îşi exprimaseră totuşi regretul de a nu-l putea imprima. Argumentele lor i se păruseră speciale.

— De acord! Este un cântec foarte frumos! Atât de frumos încât ajungi să-l idealizezi, declarase vicepreşedintele, ştergându-şi cu un gest de reflex ochelarii, pentru a-şi ascunde jena. Superba dumneavoastră compoziție va avea efecte perverse. Tinerii vor fi tentați să-şi imagineze că SIDA, moartea provocată de această oribilă boală, nu e chiar atât de înspăimântătoare pe cât o credeam. Resuscitați ei voi fi din nou vii, sănătoşi şi fericiți…

— Învierea lui Christos va fi banalizată!, adăugase responsabilul Serviciului Comercial, bătând masa cu degetele sale.

— Vă cer iertare!, protestase Roger. Uitați de reîncarnare!

— Credințele budiste nu sunt ale noastre, Domnule Osborne!, spusese el. Religia creştină nu admite reîncarnarea!

Al doilea cântec arăta alungarea unui tânăr prostituat, îndrăgostit de un băiat de vârsta sa şi purificat de pasiunea sa, el abandonează vechea sa meserie şi reia drumul scolii şi comportamentul sănătos care îi redă seninătatea spiritului.

— Tema acestui cântec este inadmisibilă!, declarase un producător cu ochi bulbucați şi cu obraji roşii. Idealizați dragostea homosexuală, o prezentați într-o lumină castă, pură, care nu corespunde realității!

Roger protestase:

— *My private Idaho,* filmul lui Gus Van Sant, povesteşte de asemenea o dragoste dintre un tânăr prostituat şi prietenul său... producție premiată la Cannes...

— Este posibil!, ripostase vicepreşedintele. Dacă am edita acest disc, am risca să dezlănțuim cenzura.

— Cenzură? Cenzura nu există!

— Vă înşelați! Oficial nu mai există! Dar ligile puritane, majoritatea moralistă, sunt mai puternice decât legea!

— Discurile mele se vând în milioane de exemplare, în ciuda criticilor răuvoitoare, puțin importante de altfel...

— Exact această vânzare enormă care, în cazul dumneavoastră, ne sperie! Vom fi acuzați că facem propagandă, la scară mare, pentru sacralizarea iubirii homosexuale! Interzicerea vânzării discului dumneavoastră tinerilor poate să dăuneze!...Veți accepta să-l vedeți marcat cu semnul X ca filmele porno?

Preşedintele, un bătrâior cu părul alb şi cu fața alungită, tipul de actor de cinema folosit pentru rolul de amiral, cu prestanță, intrase în joc:

— Scuzați-mi îndrăzneala, domnule Osborne! De ce cântați homosexualitatea? Anumite ziare au făcut deja aluzii răutăcioase cu privire la preferințele dumneavoastră sexuale,

urmate de declarațiile evident tendențioase ale unui servitor de casă mare?

Roger surâse ca un aristocrat amuzat de îndrăzneala fără consecință a unui țăran.

— Văd unde vreți să ajungeți! Nu sunt homosexual! Aş înțelege poate bisexualitatea. Nu sunt de altfel singurul rocker care o practică!

— Bineînțeles, bineînțeles! Noi refuzăm discriminarea sub orice formă! Rasială, sexuală sau religioasă! Dar în acelaşi timp nu vrem să ne intersectăm cu ligile puritane! Vrem să vă sugerăm ceva... De ce să nu renunțați, cel puțin pentru moment, la introducerea acestor două cântece, pe discul dumneavoastră?

— Nu se discută, domnule!

Negocierile se terminară într-un punct mort...

— Dacă am intra să bem un pahar?, propuse Eric.

Roger tresări, smuls din gândurile sale. El admira curajul oamenilor, capabili, cel puțin după exemplul viselor, să traverseze în câteva secunde spațiul şi timpul, din orice dimensiune...

— Nu suntem singuri, Eric!, obiectă Mark fără prea multă convingere. Cu această acriturâ de Stratmore în fund...

— Nu mă interesează Stratmore! Nu este tatăl meu pentru a-mi corecta conduita!, ripostă Eric.

Pentru Roger, agresivitatea sa era reconfortantă. Această modificare a itinerariului îi va schimba ideile.

— Mark, sunt de acord cu propunerea lui Eric! Stratmore poate să se ducă la dracu! Poate să se ducă direct la hotel! Opreşte, Cao!, îi ordonă şoferului.

Managerul general, chiar dacă era şocat de această inițiativă neaşteptată, ca un bun câine de pază, nu-şi abandonă turma. Grupul, muzicieni şi dansatori, apărați de gărzile de corp şi urmat de Stratmore şi Statul său major de scribi, se îndreptară către intrarea barului. Doi negri solizi triau clienții care făceau coadă în fața uşii. Ei împinseră pe câțiva tipi, căci indivizi cu chip de gangsteri, dealeri sau de junkie nu întâlneau nicio opoziție. Grupul de albi care îl urmau pe Eric nu inspiră încredere cerberilor care îşi exprimaseră opțiunea deja:

— Nu mai sunt locuri! Clubul este deja plin! Stergeți-o! Ştergeți-o!

Eric se puse în fața lor.

— Anunțați-l pe Web! El mă cunoaşte!

Acest nume avu efect. Gardienii se consultară din priviri, apoi cel mai mare intră în bar.

Aşteptându-l pe Web, Mark se întoarse către Roger.

— Nu crezi că vom avea probleme?, spuse el în şoaptă. Asta ne-ar mai lipsi! Să facem o vizită obligatorie la spital, pentru a repara stricăciunile!

Stratmore râdea din gât.

— Nu te nelinişti! Eric ştie ce face! Este publicitate bună! Să inaugurăm sejurul nostru în Detroit vizitând un bar frecventat în exclusivitate de negri... Înaltă diplomație, Mark!

Gardianul reveni, urmat de un negru tânăr cu alură de boxer. La vederea lui Eric, izbucni în râs.

— Este în regulă! Lăsați-i să treacă!

Eric şi Web se sărutară zgomotos, ca într-un film în care vrem să subliniem prietenia explozivă dintre doi tineri care nu s-au văzut de multă vreme.

— Nu-mi spune că Roger Osborne se află printre prietenii tăi!, strigă Web. Ar fi prea frumos ca să fie adevărat! Am citit în *The Rolling Stone* că tocmai ce te-ai angajat în grupul său! Ce ascensiune, Eric! Până ieri căutam motive vagabonzilor din cartier! Astăzi înoți printre nori şi stele!

Web îl primi pe Roger cu toate onorurile.

— Suntem fericiți să primim printre noi pe cel mai mare dintre cei mai mari! Ați făcut o bună alegere, domnule Osborne, angajându-l pe Eric, cel mai strălucitor trompetist de la Louis Armstrong încoace! Din nefericire, el este alb. Dar se va căsători cu o negresă şi va face micuți trompetişti mulatri, care vor duce armonia între rase... Mulatrii vor fi mâine stăpânii Americii! Negrii-negri şi albii-albi vor dispărea....Îşi termină discursul, şi cu mâna sa mare cu vene proeminente, invită grupul să intre.

— Consumația va fi oferită de casă!

Rockland-ul era o sală vastă cu tavanul susținut de stâlpi. Ansamblul vibra de ritmul îndrăcit impus de un DJ extravagant, luminilor clipinde şi a numeroaselor cupluri de pe platoul de dans. Alcoolicii goleau pahar după pahar şi junkişştii, cu ochii sclipitori, priveau în jurul lor halucinați, ca şi cum nu reuşeau să înțeleagă viziunile care îi vânau. Traficanți încărcați cu bijuterii îşi plimbau cu o aroganță ostentativă bogăția. Animatoarele aprindeau cu şarmul lor şters clienții care se lăsau dezbrăcați fără să protesteze. Fete tinere, abia ieşite din pubertate, făceau primii paşi în lumea adulților unde totul se vinde sau se cumpără, bineînțeles şi corpul uman. Adolescenți intrați de mult timp în tumultul vieții lor dure de ghetou administrată de legea cea mai puternică: să obții prin forța pumnului ceea ce nu poți obține prin alte mijloace şi să omori pentru a nu fi omorât, în ochii acestor tineri, Roger citea foamea păsărilor de pradă.

— Cel mai bun bourbon pentru prietenii lui Eric, care sunt şi prietenii mei!, ordonă Web celor trei barmani. Sau

preferați şampania, domnule Osborne? Şampanie franțuzească, nu surogat!

— Web sunt şi minori în grupul nostru, îl avertiză Eric râzând.

— În barul nostru nu facem discriminare între minori şi adulți!, se avântă Web. De altfel poliția nu-şi bagă niciodată nasul în afacerile mele. Şi inspectorii igienei îmi anunță în prealabil inspecțiile lor!

Apoi spuse la urechea lui Roger.

— Dacă inima vă spune, vă pot procura nişte cocaină sau heroină la preț de prieten!

— Mulțumesc, nu voi uita propunerea dumneavoastră, domnule Web!

— Web! Web, simplu, pentru cei apropiați! Şi îmi sunteți apropiat...

— Roger, pentru prieteni!

— Mulțumesc, Roger! Sunteți un tip şic! Din partea casei vă oferim în această seară să inhalați nişte cocaină! Pentru tine şi prietenii tăi, ca să fii în formă! Da! Am tot ceea ce vă face să visați! Quaalude, Orange Sunshine, Mascaline, Benzedrine, Black Beauty, Dexamil, Sky Blue, Mandrax, Ethil Chlorid, Crystral Methedrine, Extasy, Tuinal, Phenobarb! Nu sunt făcături! Nu vei găsi la mine decât bună calitate! Pentru cunoscători! Pentru rafinații ca mine!

Sticlele de şampanie fură deschise în serie. DJ-ul avertizat de Web puse cântecele lui Roger. Clienții obişnuiți cu Rockland rămaseră uimiți. În acest bar se punea decât muzică de negri şi în mod excepțional cântecele lui Michael George, prieten declarat al negrilor. Recent, Web admisese cântecele celor de la *NKOTB,* noul single al celor de la *New Kids on the block,* reapăruți pe scena rock sub direcția lui Donnie Wahlberg, care-şi lăsase barbă ca să-şi dea importanță, şi care recrutase muzicieni negri pentru a completa grupul său şi să-i dea culoare.

Rasist convins, dar păstrând secretul în fundul sufletului, căci cariera sa era legată de universul *rock'n roll* în care negrii reprezentau o componerntă importantă, Stratmore privea cu dezgust ascuns amestecătura de negri care se învârteau ca nişte titirezi, dându-i amețeli. Scribii săi, tânărul asistent Ethan Montagu, responsabilul Relațiilor Publice şi contabilul Guy Rodgers, care, în ciuda celor treizeci de ani avea aerul unui

adolescent întârziat. Aşezaţi în jurul unei mese pătrate, ei beau şampania pe care Web le-o servise personal. Stratmore dezaprobase angajarea lui Abraham Lincoln, despre care Roger făcea atâta caz. Înfiltrarea acestui dansator în grup nu era decât începutul unei invazii de negri, pe care managerul general nu o dorea. Dar asta lipsea ca să completăm colecţia de homosexuali, ai bolnavilor de SIDA şi a junkerilor care compuneau grupul Osborne. Stratmore admitea teoria care asocia marile talente, nebunii.

Fete — animatoare de profesie, judecă Stramore — invitau la dans pe Roger şi pe prietenii săi cu o îndrăzneală care îi stârnea indignarea. Chiar şi Mark se lăsă dus de ritm.

O adolescentă metisă, cu ochi surâzători şi cu sâni ascuţiţi sub bustiera din mătase roşie, se apropie de contabil şi cu un gest îl chemă să o urmeze pe ringul de dans. Fără să ţină cont de privirea severă a şefului său, el se ridică şi se pierdu cu tentaţia sa în mulţimea mişcătoare.

— Îl credeam mai serios, spuse Stratmore neîncrezător.

— La vârsta sa este explicabil, replică Montagu cu vădită superioritate, deşi era mai tânăr decât Rogers.

Pentru a intra în graţiile şefului său ierarhic şi pentru a obţine o promovare, îi aproba cu ostentaţie toate afirmaţiile, chiar dacă le găsea stupide.

— Vorbiţi mai bine decât Zarathustra!, i-a spus într-o zi cu o admiraţie falsă.

Stratmore răspunse umflat de orgoliu:

— Tot ceea ce enunţ este fructul unei bogate experienţe şi a unei meditaţii profunde.

Stratmore goli paharul de şampanie şi reluă cu un ton critic:

— La spectacolul de mâine vor fi toţi frânţi!

— În caz că reprezentaţia va avea loc, spuse Montagu cu un aer îndoielnic. Managerii de sală ridică din ce în ce mai des probleme. Atitudinea prea liberală a lui Roger nemulţumeşte opinia publică. Viitoarele spectacole de la Denver, Colorado Springs şi Aspen riscă să fie anulate.

— Denver şi Colorado Springs ne vor da bătaie de cap. În schimb, Aspen nu ne va face probleme. Printre bogătaşii care se

plimbă la Aspen, concepțiile lui Roger sunt acceptate.

Deodată, un zgomot se auzi pe ringul de dans. Treptat, cuplurile încetară exhibiționarea, pentru a forma un cerc în jurul unui bărbat căzut pe parchet.

— Chemați o ambulanță!, strigă cineva.

Urmat de oamenii săi, Web îndepărtă pe oamenii stupefiați, pentru a vedea despre ce era vorba.

Stratmore şi Montagu se ridicară, împinşi de curiozitate.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă Red, care se desprinse din mulțime şi se apropie de masa lor. Tânărul francez era livid şi se abținea să nu vomite.

— Guy tocmai a fost înjunghiat!

— Ce?, exclamă Stratmore siderat. S-a încăierat cu cineva?

— Nu! Eram aproape de el! Un negru a trecut pe lângă el şi i-a implântat un cuțit în spate... apoi a şters-o... Am văzut doar gestul său... Nu aş putea să-i descriu fața... Pentru mine, toți negrii se aseamănă...

Guy Rodgers muri în drum spre spital. Mass-media semnală moartea sa. Micul contabil era un bărbat şters, fără viitor în lumea spectacolului. Una dintre numeroasele furnici anonime, care gravitează în jurul starurilor şi asigură funcționarea unui mare grup rock. Ancheta bătea pasul pe loc. O singură explicație părea plauzibilă. Agresorul greşise ținta. Roger Osborne ar fi trebuit să fie ținta. Dar această ipoteză nu mulțumea pe nimeni. Asasinatul lui Bruce Gordon la New Orleans, atentatul de la Caracas, care costase viața mai multor membri ai grupului şi acum moartea violentă a lui Guy Rodgers se înscriau, aparent, într-o suită de acțiuni teroriste, executate de o organizație încă neidentificată. Varianta criminalilor plătiți era improbabilă. Aceşti criminali profesionişti ratează rareori ținta. Dacă ratează la prima intervenție, reuşesc la a doua. Agresiunile repetate împotriva prietenilor lui Roger Osborne presupun un plan strategic, care ar avea drept scop eliminarea grupului, devenit prea important, deci stânjenitor pentru anumiți competitori. În sport această practică era curentă de ceva vreme. Această soluție îl contraria pe comentatorul de la SBC. Cu Roger Osborne în viață, grupul s-ar reconstitui sub o nouă compoziție...

A doua zi seara concertul se derula fără incidente majore. Poliția, prezentă în număr impresionant, menținea ordinea. Câțiva protestatari agitau pancarte la intrarea pe stadion. Înscripționările cereau expluzarea lui Glenn Northcote şi a tuturor homosexualilor din grupul Osborne. Altfel, boicotajul acestei formații va fi decisiv.Înainte de începutul spectacolului, Glenn anunță că nu intră în scenă. Nu voia să creeze dificultăți camarazilor săi şi lui Roger care îl susținuse cu atâta curaj. Stratmore, care asista la această discuție, propuse un compromis. Glenn nu va fi exclus din grup, dar nu va participa la concertele date în oraşele unde publicul îşi manifestă ostilitatea. Roger se opuse. Grupul îl acceptase în cunoştință de cauză; în consecință îl va susține fără rezervă. Legea nu interzicea seropozitivilor să-şi exercite meseria, să ducă o viață normală, să beneficieze de avantajele şi respectul datorat ființelor umane.

Mark adoptă părerea lui Roger.

— *Rock'n roll-ul* este expresia culturii populare, care exclude rigorismul, falsa morală, fanatismul religios, excesele aşa-ziselor tradiționalisme care au alunecat pe panta unui naționalism excesiv, al fascismului sub o altă formă. Roger nu poate să-şi abandoneze principiile de apărător al democrației, al liberalismului.

Stratmore îl întrerupse cu un gest.

— Nu-mi vorbiți în sloganuri, Mark! Mă obosiți! Tinerețea e prea impetuoasă! Prudența este mereu recomandată! Nu vreau ca agresiunile care au lovit grupul nostru să se repete!

Asistentul lui Mark anunță că grupul trebuia să intre în scenă.

Roger se adresă camarazilor săi:

— Supun cazul lui Glenn votului vostru! Putem să-l abandonăm? Să cedăm presiunilor? Sau să-l păstrăm aproape de noi?

Toate mâinile se ridicară în favoarea lui Glenn, care îi privea cu lacrimi în ochi. Roger îl sărută.

— Poti conta pe noi! Urmează-mă!

Grupul traversă culoarele sub protecția gărzilor de corp şi a unui dublu cordon de polițişti. Primarul Detroitului nu admitea incidentele sângeroase în oraşul său. Se auzea rumoarea publicului, care aplauda nerăbdător.

Apariția lui Glenn încadrat de Roger şi de Bob Essex, produse o furtună de ovații. Generația tinerilor confirmă alegerea grupului. Concertul de la Detroit marcă începutul unei etape decisive în cariera lui Roger. El îşi asuma misiunea de a apăra libertatea şi de a combate opresiunea sub toate formele. El afişa seninătatea, fără a ignora — În străfundul inimii sale — pericolele la care se expunea.

Turneul continua triumfal. În paralel, opoziția puritană, exasperată de ascendentul grupului Osborne asupra tinerilor îşi înrăia reacțiile. Presa locală, supusă influențelor teroriste, îşi multiplica atacurile.

Roger adoptase o nouă formulă; la începutul fiecărui concert punea publicului o întrebare care nu cerea decât un răspuns clar: da sau nu.

— Ar trebui să tratăm bolnavii de SIDA precum nişte leproşi care, în timpul Evului Mediu, mureau închişi, abandonați în leprării?

— Nu!, urlau tinerii impresionați de aceste imagini. Sau:

— Avem dreptul de a închide bolnavii de SIDA în lagăre de concentrare şi să-i exterminăm precum naziştii exterminau pe evrei şi pe homosexuali?

— Nu!, strigară spectatorii.

Cruciada întreprinsă de Roger câştiga teren. Existau precedente. Studiourile de la Hollywood, care produceau filme modeste, ca să sensibilizeze opinia publică în legătură cu această problemă, adoptară o atitudine mai cinstită. Filme destinate marilor ecrane prezentară personaje homosexuale fără să le reducă aparițiilor tradiționale caricaturale, machiate vulgar sau efemizat, cu gesturi ridicole.

Marea Britanie produsese deja *A bigger splash,* cu David Hockney, *Prick Up Your Ears,* interpretat de Vanessa Redgrave şi Gary Oldman, care trebuia să aterizeze în sfârşit la Hollywood. Roger respecta mult filmul *Maurice,* făcut după romanul lui J.L. Forster şi interpretat de James Wilby şi Hugh Grant, care trebuia să devină o mare vedetă. Forster nu permisese publicarea acestui roman decât după moartea sa, pentru a nu suporta scandalul societății victoriene. Un personaj, tânăr homosexual, se căsătoreşte pentru a împrăştia bănuielile care ar fi putut să-i strice reputația. Prietenul său, mai puțin

precaut, îşi continuă aventurile amoroase anticonformiste.

— *Les gardes-chasse,* au fost întotdeauna încoronate de un potențial sexual, care le făceau irezistibile, spunea Roger râzând. O altă *garde-chasse* introdusă în scenă de D.H. Lawrence în faimosul său roman *Lady Chatterley's Lover,* a lovit concepțiile ultramoraliste ale Marii Britanii, şi a pus capăt cenzurii literare. Romanele englezeşti şi americane, care excitau curiozitatea ultraconservatorilor, erau publicate în Franța, şi intrau pe căi ilegale în țările de origine.

Roger păstra în colecția sa video un film numit *Another Country,* având ca vedetă pe Rupert Everett şi care reconstituia viața studenților în marile şcoli britanice, între cele două războaie. Deşi interzisă, homosexualitatea se practica pe ascuns cu o frecvență care alarma cadrele didactice. Cei mai celebri spioni ai secolului, Burgess, Maclean şi Philby, fuseseră educați la Trinity College şi la Cambridge, unde numeroşi studenți se dedau la moravuri contra naturii, considerate şic. Legenda pudică povestea despre cauza dezertării la duşman, care era de natură politică. În realitate, sovieticii au avut o idee genială. Să şantajeze diplomații homosexuali şi să-i denunțe public dacă nu acceptau să lucreze pentru KGB. Îndrumătorii politici ai Marii Britanii şi-au dat seama — prea târziu — că legile lor, care condamnau homosexualitatea, făceau jocul ruşilor. Ei au legalizat această deviație sexuală. Şi automat trădările au încetat.

Executorii marilor studiouri americane constataseră surprinşi că filmele care dezbăteau această temă erau la mare modă. Cei care ascundeau cu grijă homosexualitatea lor, pentru a nu atrage atenția, ajunseră la concluzia că epoca persecutărilor era trecută. Filme având terma homosexualității erau produse *underground.* Acum ele primesc dreptul Cetății. *Streamers,* interpretat de două tinere stele, Matthew Modine şi Michael Lichtenstein, puse în lumină o problemă care dădea dureri de cap preşedintelui Clinton. Homosexualitatea în armată. *Chorus Line,* realizat de Richard Attenborough, care alesese drept vedete pe Michael Douglas, Cameron English şi

Terence Mann, povestea lumea teatrului, în mod deosebit a baletului, şi relaţiile limită care legau anumiţi dansatori. Roger găsea în această producţie cinematografică moravuri care înfloreau în lumea rockului.

Regizorul olandez Paul Verhoeven lansă *Cel de-al patrulea om* şi *Spetters,* care dezvăluia homosexualitatea în lumea oamenilor de litere şi din sport. Mai târziu Verhoeven cucerise celebritatea la Hollywood.

Cineaştii francezi intrară în forţă în această competiţie cu două filme de mare calitate: *Nu te sărut,* cu Manuel Blanc şi Philippe Noiret şi *Les nuits fauves,* realizat şi interpretat de Cyrill Collard, scriitor de mare talent, care murise tânăr. Geniul arde repede pe aleşii săi.

Englezii produseră *Apartament zero;* filmul povestea o acţiune plină de suspans despre un tânăr burghez ruinat şi un vechi agent secret, urmărit de poliţie pentru crimele făcute în timpul regimului dictatorial argentinian.

Roger privise cu plăcere şi amuzament comedia lui Pedro Almodovar, copilul răsfăţat al cinematografului spaniol, care realizase un film despre un adolescent — Antonio Banderas care se îndrăgosteşte de un actor — Eusebio Poncela — afacere plină de situaţii amuzante. Lansat cu această producţie cu efecte explozive, Banderas îşi făcuse o intrare triumfătoare la Hollywood.

Last exit to Brooklyn, roman scris de Hubert Selby Junior, provocase un mare scandal la apariţia sa, în anii şaizeci. Era vorba despre un lider sindicalist, căzut în păcatul homosexualităţii. Douăzeci de ani mai târziu, un film a fost făcut după această carte. Moravurile evoluaseră. Nenorocirile sindicalismului înecat în păcat nu incitară decât curiozitatea câtorva vânători de vrăjitoare întârziate. Criticii care au îngropat în tenebrele infernului romanul lui Selby, acceptară fără să obiecteze filmul. Publicul marcă aprecierile sale umplând sălile de cinema.Încurajaţi de această suită de succese, cineaştii de la Hollywood dădură o nouă lovitură, lansând un film despre travestiţi — *Torch Song Trilogy.* Acest buchet de stele, printre care Matthew Broderrick şi Anne Bancroft, trebuia să asigure o interpretare de clasă. Asasinarea unui tânăr homosexual, care luase apărarea unui bătrân agresat de un

vagabond, îi aduse aminte lui Roger de moartea lui Bruce.

Un mare succes urma. *My own private Idaho,* realizat de Gus Van Sant, regizor care cucerise admirația şi respectul Hollywood-ului. Doi actori tineri, talentați, încoronau această operă. River Phoenix şi Keanu Reeves. Un film care risca la fiecare pas să cadă în sordid, se ridica la înălțimi dramatice de o intensitate atinsă doar de tragediile shakespeariene. Un băiat bolnav de narcolepsie este victima unei lumi care profită de slăbiciunea sa pentru a-l exploata şi în final este distrus... Moartea adevărată a lui River Phoenix, intervenită puțin mai târziu în urma unei supradoze, îl surprinsese pe Roger, care vedea în el pe demnul urmaş al lui James Dean.

Un singur film difuzat în cinematografe, *Longtime Companion,* ridica perdeaua peste lumea homosexualilor loviți de SIDA. În ciuda jocului sumbru, interiorizat de Stephen Caffrey şi Patrick Cassidy, trecu aproape neobservat. Urmase inițiativa unui mare regizor, Jonathan Demme, devenit celebru cu faimosul *The Silence of the Lambs,* pentru a realiza filmul *Philadelphia,* brodat în jurul unui homosexual bolnav de SIDA, avocat eminent, care intentează un proces colegilor săi care îl expulzaseră din cabinet, considerând că prezența sa lângă ei era dezonorantă. Prestigiul lui Tom Hanks, vedetă strălucitoare din noua generație şi Antonio Banderas, care cucerise Hollywoodul, dădură acestei producții o strălucire deosebită.

Dacă am adăuga acestei suite lipsite de tabuuri curentul de opinii de după moartea lui Freddie Mercury, urmat de un concert spectaculos pe Wembley, ilustrat de celebrițăile din lumea *rock'n* roll-ului şi a filmului, poziția adoptată de Roger era confortabilă.

Intrarea sa în lat îi inspiră lui Mantegna ideea unui film care ar aduce pe ecran personajul unui cântăreț rock şi grupul său, care refuzau să se plieze injocțiunilor deseori agresive ale homofobilor şi care apără drepturile unui bolnav de SIDA ca să lucreze şi să trăiască onorabil ultimele sale zile. Mantegna voia să folosească o frază luată dintr-un interviu al lui Roger: "Suferințelor, disperării acestor maladii care aşteaptă moartea nu trebuie să li se adauge

umilințele, persecuțiile oamenilor neînțelegători, limitați, care îşi imaginează că SIDA este o pedeapsă divină". Acțiunea filmului se derulează în timpul turneului.

Roger acceptă propunerea, dar cu condiția ca, dacă era reținut de treburi, Bob Essex să poată să-l înlocuiască în timpul filmărilor, nu doar în calitate de sosie, dar şi de actor. Imposibilitatea spectatorului de a face diferența între Roger şi sosia sa va aduce publicitate. În realitate, voia să recompenseze devotamentul lui Bob, care se pusese între el şi agresorul său.

Bob credea că visează. Fantasmele sale cele mai nebuneşti i se împlineau. Să devină partenerul lui Roger, să se bucure de prezența sa, să se identifice cu el, să apară sub numele său în fața marelui public, să se şteargă, să renunțe la personalitatea sa în favoarea celei a lui Roger, a fost mereu cea mai mare dorință a sa. Generos, Roger îi permitea să se afirme sub propriul său nume... Bob Essex... Această hotărâre îl flatase... Dar se mulțumea să fie umbra, replica lui Roger Osborne.

Grupul ateriza la Nashville (Tenessee), patria muzicii country, faimosul hillbilly, pe care albii şi-l atribuiau cu mândrie, fără să numere blues-urile negrilor. Ca de obicei, programarea spectacolelor după disponibilitatea stadioanelor sau ale marilor săli de concert impunea un itinerariu în zig-zag traversând Statele Unite, nu doar excentric dar şi obositor şi costisitor. Părăsiseră Memphis, Tenessee, pentru a face un ocol şi să ofere un spectacol la Detroit, Michigan, pentru a reveni la Nashville, în acelaşi stat din Tenessee.

Din fericire, aceste deplasări amuzau personalul artistic, muzicieni şi dansatori, toți celibatari, care adorau variația aventurii. Accidentele intervenite pe parcurs erau ascunse în sertarele inconştientului.În schimb, personalul tehnic, alcătuit din adulți, majoritatea căsătoriți, nu suportau la fel de bine despărțirile prelungite de familiile lor. Dar salariul era bun, munca nu era prea grea şi condițiile de găzduire confortabile.

Pentru a compune un cântec, pentru a medita, a citi, a studia, Roger se izola spiritual de camarazii săi, se închidea într-

o cochilie imaginară. Copil precoce, el cunoscuse efectele biologice ale prepubescenței şi ale adolescenței, dar intelectual depăşea pe adulți. Roger avea ciudata impresie că îmbătrânise, deşi de abia împlinise nouăsprezece ani. Îi era frică de vârsta matură, care în ochii săi se identifica — obscur — cu moartea. El îşi explica cu o limpezime aproape dureroasă sfârşitul prematur al câtorva stele: Rimbaud şi Jim Morrison, Cyrill Collard şi Herve Guibert, James Dean şi River Phoenix... Misiunea lor printre cei vii era îndeplinită, ei trebuiau să părăsească scena încă tineri...

Roger nu încredințase nimănui îndoielile sale, angoasele sale. Anumiți jurnalişti, care cultivau scandalul, îl acuzaseră că propovăduieşte autodistrugerea, trecerea în neant.

Paradoxal, turneul îl aducea în afara grijilor sale cotidiene, decepții, dragostea fanilor săi care îi încălzea inima îl ajuta să-şi găsească echilibrul spiritual.

Când i s-a prezentat programul turneului, cu Nashville (Tenessee) în mijlocul listei, Roger ezitase înainte de a-şi da acordul. În capitala hillbilly-ului grupul său rock risca o receptare rece şi poate ostilă. Temerile lui fuseseră întreținute de Roy Lowell, basistul, care cântase două luni într-un grup country din Nashville. Hillbilly-ul, muzica albilor săraci, neglijată înainte, slăbită de succesul fulminant al *rock'n roll*-ului, cunoscuse recent o popularitate, datorată impulsului de mândrie locală, combinată cu campania întreprinsă de biserică împotriva rock-ului, instrument al Diavolului. Cântăreții fură scoşi de la naftalină. Bill Monroe, Ricky Van Shelter, regăsiră gloria de altădată. Willie Nelson, foarte în vârstă şi el, făcu o incursiune în lumea filmului. Johnny Cash, celebritate a muzicii country, avea propriul muzeu, unde primea vizitatorii, în mod deosebit turiştii, şi le vorbea de cariera sa. Printre tinerii cântăreți se afirmară câteva nume: Wynona Judd, care declara că *rock'n roll-ul* era exclus din repertoriul său; frumoasa Dixiana care aprindea şi cucerea fanii; Garth Brooks, care depăşise cele 14 milioane de discuri şi care excita mânia pastorilor de la Biblia belt, în timp ce dezvăluia în fața jurnaliştilor despre cântecele sale care nu excludeau dragostea dintre femei sau

dintre bărbați. Dar Garth se hazardase la un nivel atât de înalt, încât furia fundamentaliştilor nu o auzi.

Miile de fani care îl primiră pe Roger la aeroport, îi calmară temerile. Chiar şi pancartele ostile cu Glenn Northcote lipseau. Nashville amintea lui Roger de Viena, cântecul de leagăn al valsului şi Dunărea albastră. Dar spre deosebire de Viena, Nashville vindea hillbilly-ul sub toate formele posibile şi imaginabile. O mare piață unde cântecele country erau produse şi difuzate în cantități industriale, totul sponsorizat de firme care vindeau remedii împotriva constipației, împotriva căderii părului său a celulitei. Numeroase magazine explodau de suveniruri: postere cu măreția naturii, T-shirts în culori țipătoare, bibelouri amuzante, care evocau în mii de feluri muzica locală, chitare semnate sau care aparținuseră unor cântăreți country în viață sau morți. Barurile, farmaciile, magazinele de antichități, vânzătorii de maşini, centrele comerciale şi chiar cămătarii erau asociați într-un fel sau altul cu muzica country. Am putea găsi un Cadillac placat cu aur aparținând lui Elvis Presley, fotografii cu Johnny Cash sau colecții de discuri purtând semnătura lui Garth Brooks. Nashville îşi trăgea vanitatea din Country Music Hali of Fame, din numeroasele teatre, din companiile producătoare de discuri, stațiilor de radio şi de televiziune. Era Music Square West şi Music Square Est, fără să uităm pe Johnny Cash Parkway.

— Ne simțim sfărâmați de toate aceste celebrități!, exclamă Eric râzând.

Roger de-abia se instalase în camera sa de hotel, că Mark îi făcu o vizită. Cu un aer misterios îl anunță că Leslie Perkins voia să-i vorbească urgent.

— Ne vom întâlni pe malul unui micuț lac, Old Hickory. Un loc izolat şi bine supravegheat de oamenii noştri, pentru a evita orice surpriză...

— Surpriză? Ce surpriză?

— Să fii prins de oameni care nu ne prea doresc binele...

— Ca şi cum nu aş avea deja existența prea complicată...

— Celebritatea, dragă Roger, este câteodată asemănătoare cu un copac care are fructe înveninate.

— Mulțumesc de avertisment! Mi-am dat seama deja! Întrevederea cu Perkins fu rece. Roger nu-şi ascunse nemulțumirea.

— Nu-mi plac aceste întâlniri misterioase! Nu ne aduceți decât încurcături!

— Aveți duşmani puternici!

— Ştiam asta deja! Pentru asta m-ați chemat?

— Nu! Voiam să vă informez că asasinul care l-a lovit pe Guy Rodgers nu şi-a greşit ținta. Nu erați vizat. V-o pot garanta!

— Asigurările dumneavostră nu contează!

— Rodgers acceptase să lucreze pentru ei, explică Perkins. A făcut probabil vreo imprudență... De acum înainte vom veghea asupra dumneavoastră!

— Prietenia dumneavoastră aduce ghinion!

În aceeaşi seară, după concert, Stratmore îi anunță lui Roger două veşti proaste. Prima era că fiscul îi cerea datoria... impozitele asupra veniturilor importante... totalul, 43 de milioane de dolari şi câțiva cenți...

— La cât se ridică? Cenții?

— Exact, 240.742 dolari... adăugați la 43 de milioane, preciza Stratmore. Fiscul nu ține seama de furtul la care ați fost victimă. Contribuabilul nu poate să invoce pierderile de bani, de orice natură, pentru a fi scutit de o parte sau de totalul impozitelor sale.

— Doar 43 de milioane de dolari... o nimica toată!, suspină Roger.

El avu impresia că managerul general se amuza. El se chinuia să-şi ascundă angoasa.

— Evident, vom încerca să obținem o eşalonare, spuse Stratmore. Imposibilitatea de a achita intergral taxele nu se datorează unei rele credințe...

— Scuză-mă o clipă!, spuse Roger.

Intră în toaletă, şi la adăpost de orice privire indiscretă, inspiră o doză de cocaină, pentru a-şi ridica moralul pus la grea încercare. Reconfortat, el reveni.

— Cunoaşteți contul nostru curent? Am avut recent câteva intrări importante!

— Dispuneți de 24 de milioane de dolari, domnule Osborne!

— Doar?

— Doar!

— Şi cea de-a două veste? Stratmore afişă o mimică întristată.

— Casa de discuri contactată de noi refuză să editeze ultimul

dumneavoastră disc! Dar nu vom sta cu brațele încrucişate! Red continuă demersurile sale. Vom găsi în final o soluție.Voi contacta câteva bănci... sper să ajung la un rezultat pozitiv în zilele următoare... mi s-au făcut câteva promisiuni...

Făcu o pauză, închise ochii şi-şi masă lejer tâmplele cu un gest teatral, exteriorizând un proces cerebral profund...

— Prins de ocupațiile mele, am lăsat pe umerii lui Red greutatea unei responsabilități care, din nefericire, îl depăşeşte... Da, ştiu ceea ce-mi veți spune... În general s-a descurcat bine... a obținut câteva milioane, tratând în numele dumneavoastră afaceri deja sugerate de parteneri care nu aşteaptă decât acordul dumneavoastră pentru a semna contractele... Red este inteligent, foarte inteligent... muncitor... capabil de inițiativă... dar... Îi lipseşte experiența...

Stratmore deschise ochii, mişcă capul şi îşi uni mâinile precum un preot pregătit să țină o predică.

— Dacă mi-ați fi acordat încrederea, toate problemele dumneavoastră ar fi fost rezolvate la ora actuală...

Roger surâse cu bunăvoință.

— Am avut întotdeauna încredere în dumneavoastră, domnule Stratmore! Dar activitatea dumneavoastră nu vă lasă un moment de odihnă...

Putea să-i spună că cei de la CIA şi de la DEA l-au desemnat ca pe o unealtă din ceea ce numim Imperiul Crimei?

— Grupul nostru care vă girează, domnule Stratmore, îmi dă câteodată impresia că este o maşină care merge cu 150 kilometri pe oră, la care uşile sar una după alta. Să ții ferm volanul şi să împiedici ca maşina să se răstoarne este o misiune dificilă, care nu v-ar permite să vă asigurați noi atribuții..

Stratmore făcu o strâmbătură uşoară.

— Apreciez solicitudinea dumneavoastră, domnule Osborne... o apreciez cu adevărat...

La bordul avionului care zbura deasupra Statului Missouri, în drum spre

Far West, Roger — În mijlocul pritenilor săi — asculta caseta ultimului său cântec, *Surfing over my dreams,* forma definitivă, realizată în două zile într-un studio din Nashville. Prin rapiditatea sa, operația bătuse toate recordurile grupului. Tinerii muzicieni se minunau în fața acestei mici bijuterii sonore.

Seninătatea lui Roger era aparentă. Mental, el se pregătea pentru ce era mai rău. Într-un viitor apropiat el va fi obligat să renunțe mai întâi la dansatori şi apoi să reducă numărul muzicienilor. Perspectivă înspăimântătoare, care trebuia să se producă dacă nu reuşea să obțină un împrumut important, pentru a echilibra situația sa financiară... O soluție... Îi trebuia o soluție... de urgență...

Pentru a complica lucrurile, Mantegna îl anunțase că ar dori să înceapă turnarea filmului în Denver. Numit *The rise and fall of a Star,* el asocia ficțiunea cu realitatea. Atmosfera tensionată, care caracteriza Colorado — supranumit Statul urii — Îi va permite să suspende mişcările mulțimii, bucuria sau ostilitatea, într-un fel de cinema adevărat, extreme care vor aduce un element dramatic de o mare intensitate favorabilă dezvoltării acțiunii. Mantegna şi echipa sa se deplasa deja spre Denver pentru a filma aterizarea avionului şi primirea făcută grupului de public.

Aşezat printre muzicieni, Red simțea instinctiv neliniştile lui Roger. El îl privea cu aerul unui câine bătut. Ce să facă pentru a smulge grupul din înghețul în care se scufunda? Bunele intenții nu erau suficiente. După câteva negocieri încoronate de succes, care îi inspirase visul nebunesc de a deveni managerul grupului — Înlocuindu-l pe Stratmore pe care toată lumea îl detesta — el înregistrase mai multe eşecuri. Ultimele sale demersuri se loviseră de un zid invizibil, care, în ciuda eforturilor sale repetate, nu putea fi doborât. Forțe intangibile, dar reale, se uneau împotriva lui. Purtători de cuvânt care la început păreau să se orienteze spre un acord ce nu aştepta decât să fie semnat, amânau pe mâine. Într-un final, a fost refuzat politicos.

Roger asculta cântecul, bătând ritmul cu mâna.

— Backbeat-ul nu este destul de pronunțat! Bateriştii ar trebui să-l facă mai

percutant! Groove-ul pe care îl doresc nu este realizat!

Prietenii săi îl priviră uimiți. Ei înțeleseseră că îi plăcuse interpretarea lor. Alan şi Scott se încruntară. Obiecțiile lui Roger îi întristau.

— Analizați backbeat-ul bateriştilor de la Pet Shop Boys! Sau al lui Mickey Hart, bateristul de la Grateful Dead! Este un geniu acest băiat!

— Un băiat cu părul alb!, completă Alan cu resentiment.

— O fosilă de o sută de ani!, adăugă Scott morocănos.

— Nu are decât patruzeci de ani!, preciza Roger.

Deodată îşi dădu seama că-şi vărsa amărăciunea asupra inocenților care meritau un tratament mai bun. El surâse.

— Glumesc! Sunteți toți admirabili!

în realitate îşi aminti de titlul ales de Mantegna: *The rise and fall of a Star...* Nu preconizează propriul viitor?

în timp ce avionul se apropia de Denver şi Munții Stâncoşi se vedeau la orizont, Roger primii un telefon — prin satelit — din partea lui John Mantegna, care îi anunța cu jovialitatea obişnuită prezența echipei de filmare pe aeroport. Roger nu trebuia să fie surprins de agitația din Denver. Fuseseră scandaluri; o splendidă ocazie. Oamenii din grup se vor comporta normal, ca şi cum echipa de filmare nu exista.

— De altfel, adăugă Mantegna, numărul reporterilor şi ai operatorilor tv este atât de important, că oamenii mei se vor pierde în mulțime. Cele mai bune grupuri de figuranți nu ar putea realiza atmosfera de aici. Fără să vrem, oamenii comuni sunt câteodată mai expresivi decât profesionişti.

Cuvintele regizorului nu erau în măsură să calmeze temerile lui Roger. El îi informă pe prietenii săi care izbucniră în râs. Ei văzuseră atâtea lucruri, încât nimic nu îi mai putea impresiona.

Mark replică gânditor:

— Colorado nu are o reputație prea bună. Este supranumit Statul urii. Lancea de fier a integrismului absolut. Sper că aceşti nebuni nu ne vor da bătăi de cap.

Previziunile sale sumbre fură depăşite de evenimentele care se succedară cu rapiditate. La aeroport avionul fu primit de o mulțime fremătândă, împărțită în două

tabere. Parizanii grupului Osborne balansau pancarte, care clamau ataşamentul lor pentru idol şi muzicienii săi, în timp ce pe un alt front se agitau banere cu inscripții ostile sau chiar pline de injurii. Numeroase pancarte puneau în evidență CFV-ul — Colorado for Family Values — la fel ca şi cel de-al doilea Amendament.

În timp ce grupul coborî din avion, aclamațiile se încrucişară cu urletele de furie.

— Jos cu gay-ii!

— SIDA este pedeapsa lui Dumnezeu!

— Să alungăm gay-ii afară din Colorado!

— Dumnezeu şi Biserica sunt antigay!

— Jos cu gay-ii pedofili şi sadomasochişti!

— SIDA este corectă!

— Respectați cel de-al doilea Amendament!

— Să plece Glenn Northcote!

— Nu vrem pe cineva ca Northcote în statul nostru! Cordoane de poliție împiedicau partizanii şi adversarii celui de-al doilea Amendament să se bată.

Roger şi prietenii săi fură ghidați spre o sală a aeroportului. Un grup de reprezentanți ai autorității locale îi primiră, afişând un aer de nelinişte.

Un personaj corpolent, cu surâs oficial, se detaşă din grup şi îl primi pe Roger cu mâna întinsă. Cu un ton jenat, se prezentă:

— George Milton, consilier municipal! Încântat să vă cunosc, domnule Osborne! Regret excesele la care ați fost martor. Voi încerca să vi le explic, pentru a găsi împreună o soluție susceptibilă de a calma spiritele prea încălzite. Cetățenii statului Colorado au votat cel de-al doilea Amendament, care refuză homosexualilor protecția acordată minorităților dezavantajate, femei, persoane în vârstă sau handicapați. Iar grupul dumneavoastră include un seropozitiv, homosexual declarat...

— La dumneavoastră homosexualii sunt în afara legii?, îl întrerupse Roger.

— Domnule Osborne, nu este cazul să faceți polemică! Aici, la Denver, şi în restul statului nostru, există oameni care nu împărtăşesc opinia Association Colorado

for Family Values, dar sunt în minoritate. *Dura lex,sed lex!* Artunci...

— Trebuie să înțeleg că grupul meu are interdicție la Denver?, întrebă Roger iritat.

— Nu! Aş vrea doar să vă previn că spectacolul vostru de la Denver riscă să provoace probleme... pe care vrem să le evităm sub orice formă!

— Trebuie să ne îmbarcăm în avion şi să părăsim acest oraş?

— Nu suntem absurzi! Tot ceea ce vă cerem este să vă prezentați în fața publicului fără participarea lui Glenn Northcote. Prezența sa pe scenă va pune paie pe foc...

Ovațiile de afară veneau asurzitoare...

Operatori video şi fotografi îşi făceau meseria. Echipele lui John Mantegna imortalizau pe peliculă această întâlnire care trebuia să aibă urmări; toată lumea era conştientă de asta.

Interlocutorul lui Roger căuta un compromis.

— Domnule Osborne, nu credeți că ar fi preferabil să păstrăm aparențele? Unul dintre colegii mei din Consiliul Municipal a cerut primarului să interzică concertul dumneavoastră. De ce să ajungem acolo? Concertul va avea loc. Între timp, Northcote va rămâne cuminte la hotel. În acest fel toată lumea va fi mulțumită.

Roger aruncă o privire către Stratmore, care se găsea alături, puțin retras. Surâsul său exprima felul său de a gândi: "Iată, am avut dreptate... decideți... mă spăl pe mâini..."

— Avem un interes comun, reluă Milton.

Să evităm excesele...Să le evităm cu orice preț! El salută şi se retrase urmat de colegii săi. Jurnaliştii îl înconjurară pe Roger. Îi puneau o mulțime de întrebări, majoritatea axate pe cel de-al doilea Amendament.

— Nu comentez!, răspunse pe un ton sec.

Pe drumul de la aeroport la hotel membrii grupului, închişi în trei limuzine şi două autobuze, remarcară atmosfera grea care se lăsa peste oraş. O ambianță de brutalitate, de violență. Angajații municipali spălau pereții de grafiti-urile pro sau contra CFV-ului. Aceste vitrine sparte mărturiseau un vandalism exacerbat.

Aşezat pe banchetă între Roger şi Bob Essex, sosia lui, Glenn privea impresionat peisajele urbane poluate de pasiunile fiinţelor umane.

— Nu mi-aş fi imaginat niciodată că prezenţa mea în sânul grupului vostru ar cauza atâta zgomot şi furori.

Când a alăturat în aceeaşi frază aceste două noţiuni, Shakespeare nu se îndoia poate că tocmai exprima un adevăr etern, de o tristeţe copleşitoare, spuse Roger dezgustat.

La capătul străzii se conturau pe acoperişul cerului albastru pal munţi cu vârfuri dantelate.

— Infernul sub acelaşi semn cu Paradisul!, exclamă Bob.

— Mă gândesc să mă duc la New York, spuse Glenn. Cea mai bună soluţie pentru toată lumea.

— Nici vorbă!, spuse Roger categoric. Suntem solidari! Înainte de a părăsi aeroportul, m-am consultat cu camarazii noştri. S-au decis să te susţină. Să suportăm dificultăţile, să trecem peste bariere, să combatem stupiditatea, ipocrizia, amplifică dorinţa de a trăi.

— Detest violenţa!, spuse Bob.

— Violenţa este deseori utilă!, interveni Eric, mereu pregătit să intre în acţiune. Să ripostezi violenţei cu violenţă. Atunci când nu există o altă soluţie, nu este condamnabil.

Aşezat pe o strapontină, el întoarse capul spre Glenn şi îl încuraja printr-un surâs.

— Cuvântul este mai puternic şi mai eficace decât violenţa!, spuse Roger sentenţios. Efectul psihologic al cuvântului urât a provocat neliniştea care bulversează sub ochii noştri statul Colorado. Cuvântul blând poate să schimbe şi să pună capăt coşmarului... Ţi-o voi dovedi!

Cum ajunse la hotel, Roger primi un mesaj din partea lui John Mantegna, care se găsea încă la aeroport şi care se întorcea în cursul după-amiezii. Roger surâse cu un amuzament forţat. Nu-i mai lipsea decât filmarea în cursul acestui turneu, pentru a-i complica treburile, deja de nerezolvat, O mare încercare îl aştepta în următoarele ore. Să dea înapoi?... lată un cuvânt care nu-i intra în vocabular

De-abia instalat în apartamentul său, compunea un cântec la sintetizor care îl însoţea în toate deplasările, când sună

telefonul. Abraham Lincoln, dansatorul negru, supranumit Miracolul viu, voia să-i prezinte un prieten, jurnalist.

— Scuză-mă, Ed, dar pentru moment nu acord interviuri, spuse Roger.

— El îți va răspunde la întrebări şi te asigur că nu vei fi decepționat!

Revelațiile lui Sidney Boit, tânăr reporter la un cotidian local, depăşiră cele mai rele suspiciuni ale lui Roger. Sid admitea că era gay, dar nu avusese niciodată curajul să recunoască public. Această atitudine îi permisese accesul la întrevederi cu uşile închise. Al doilea Amendament dirijat împotriva homosexualilor nu era decât, prima fază dintr-o campanie care avea drept obiectiv întoarcerea la segregarea rasială, la xenofobie, intoleranță, la tabuuri, la cenzură şi la obscurantismul religios. Conservatorii fundamentalişti pregăteau întoarcerea în forță pe scena americană a Baptiştilor din South Belt, mormonilor şi a mişcării New Age născută din vechii Quakers. Provincialismul de asemenea, naționalismul, militarismul au revenit la modă. Venirea la putere a lui Clinton şi a Democraților au exasperat pe ultraconservatori, Ku-Klux-Klan şi aliații lor, asociațiile extremiste.

Roger scutură capul în semn de aprobare.

— Mi-am dat seama eu însumi de nenorocirea care s-a abătut asupra South Belt-ului, a Statelor Unite. Fără să vă acuz de parțialitate, m-am întrebat dacă nu înnegriți puțin tabloul...

— Îmi explic imposibilitatea! dumneavoastră de a sesiza, de a concepe înțelesul şi profunzimea acestui fenomen. Veniți din Anglia, ați cunoscut Europa şi, prin linie de sânge, aveți legături cu Franța, țara marilor libertăți. Ați cunoscut New York, San Francisco şi Los Angeles, care exaltă liberalismul. În America, în particular în zonele agricole, izolate, din sud, care se caracterizează printr-o populație de muncitori, dar semianalfabetă,morala strictă a tații noştri fondatori a exercitat o influență puternică de oamenii bisericii, de politicierni şi de fondatorii sectelor, care au transformat religia într-o ustensilă pentru a-şi impune propria autoritate şi să tragă cel mai mare profit... după principiul: "faceți ce vă spun, nu ceea ce fac eu"...

Ceea ce vă voi spune acum vă va părea incredibil. Activitățile CFV-ului au fost primele surprinse de succesul semenilor lor. Să distrugă curentul liberal din Statele Unite era nu numai primul pas de o importanță capitală, dar şi un test, un exemplu pentru statele învecinate. Văzuseră bine. Organizațiile conservatoare şi antigay din Arizona, Michingan şi Oregon, Washington şi Idaho au cerut sfatul şi ajutorul CFV-ului, înainte de a urmări acelaşi scop. Această reacție a fost întâmpinată de refuzul câtorva, care nu au acceptat recomandările preşedintelui Clinton dea recruta gay în armată... CFV-ul de Colorado câştigase primul demers... Dar acest triumf trebuia în mod fatal să suporte lovituri. Barbra Streisand şi Whoopi Goldberg calificară drept bigoți cetățenii din Colorado care votaseră cel de-al doilea Amendament. Activitățile şi partizanii CFV-ului se indignară. Un evreu şi un negru îndrăzneau să dea lecții. Un îndrumător de la CFV, mai diplomat decât cetățenii lui, făcu declarații: Nu refuzăm homosexualilor dreptul de a lucra, de a închiria un apartament. Îi privăm de asistența socială. Nu admitem ca gay-ii să poarte la butonieră insigne precum: "este okay să fii gay". Moderația sa excită mânia extremiştilor. Şeful mişcării adoptă practici perverse ale homosexualilor: sodomie, pedofilie, sadomasochism, îngurgitarea fecalelor, introducerea pumnului în anus, şi pentru a termina, contaminarea partenerilor. Pentru a da mai multă greutate afirmațiilor sale el prezentă în cursul anumitor reuniuni publice casete video porno, care ilustrau abominațiile gay-lor. Asigurat de susținerea CFV-ului, homofobii multiplicară agresiunile împotriva gay-lor. Devastară magazinele lor, casele... Am văzut casete; este oroarea rezervată şefilor CFV-ului şi apropiaților colaboratori, la fel şi partizanilor de o vârstă mai înaintată. Aceste spectacole, justificate de nevoia de propagandă, mă fac neîncrezător când e vorba de sănătatea lor mentală...

Sidney Boit făcu o pauză pentru a-şi pune gândurile în ordine. Apoi reluă:

— Normal, aceste excese emoționează şi şochează opinia publică americană, care manifestate, în cursul ultimelor alegeri prezidențiale, o întorsătură clară spre democrația liberală. Strălucitorul succes

militar obținut de George Bush — care din păcate nu reglase criza irakiană -nu împiedică deruta conservatorilor şi refuzul politicii lor autoritare. Criza crescândă din Colorado atrase atenția mass-mediei şi campania susținută de lumea de la Hollywood făcu restul. De azi pe mâine represaliile se abătură asupra campionilor celui de-al doilea Amendament şi asupra partizanilor. Un adevărat bloc economic ridică barierele aproape de nepătruns din jurul statului, care cunoscu amărăciunea unei victorii scump plătite.

Turismul şi comerțul înregistrară scăderi spectaculoase. Reveniri care se estimau la sute de milioane de dolari se evaporară... Îndustriile sunt pe cale să-şi închidă porțile... Ruina amenință nu numai oamenii care au votat cel de-al doilea Amendament, dar şi pe cei 45 la sută din cei care au votat contra...

— Aş putea să vă ofer ceva de băut?, întrebă Roger.

— Mulțumesc!

Sidney, Abe şi Roger înghițiră fără plăcere whisky-ul. Tânărul jurnalist scutură capul.

— Afacerea e teribil de complicată!, spuse el. Aş fi vrut să scriu un articol despre acest subiect, dar dacă l-aş fi făcut, aş fi fost lichidat în următoarele douăzeci şi patru de ore... Acum evenimentele se precipită. Toată America e împotriva cripto-fasciştilor din Colorado. Epoca eroică visată de CFV, care trebuia să ridice forțele vii, sănătoase, din Sudul puritan şi să le trimită la atacul Nordului materialist aliat lumii sacrilegică a Wall Street-ului şi a Hollywood-ului, tocmai se desacralizează şi se transformă într-un război economic. Aspen, luxosul Aspen, Saint Moritz al Americii şi cel mai scump ornament al Coloradoului, a pierdut toți vizitatorii săi. Imaginați-vă inimaginabilul... Şefii CFV-ului au înțeles — prea târziu — că se angajaseră pe un drum fără întoarcere şi care trebuiau să suporte consecințele. S-au pus împotriva boicotului, care paralizează treptat toate resorturile Colorado... Au pierdut războiul împotriva avortului şi acum vor pierde războiul împotriva gay-lor. Sunt conştienți că Curtea Supremă le va tăia aripile. Exasperați, ei multiplică agresiunile împotriva homosexualilor. Chiar şi

dosarele criminalilor s-au închis din lipsă de dovezi... La New Orleans, unul dintre ai voştri a fost lichidat fără ca asasinii săi să fie identificaţi şi condamnaţi... Boicotul statului Colorado a atins paroxismul, în timp ce conferinţa anuală a primarilor din marile oraşe ale Statelor Unite, care trebuiau să se reunească de această dată la Colorado Spring a fost anulat... Şi dumneavoastră şi camarazii dumneavoastră, domnule Osborne, aţi căzut în această capcană...

Sidney Boit mai goli un pahar, apoi adăugă:

— La Aspen, cântăreţul John Denver a îndrăznit să ofere reţeta ultimului său concert — mai mult de treizeci de mii de dolari — grupurilor de militanţi din Colorado care combat cel de-al doilea Amendament... Nu vă sfătuiesc să îl imitaţi, domnule Osborne... Nu! Nu vă sfătuiesc...Integrismul e mai rău decât SIDA... Virusul SIDA omoară, pentru că a omorî este raţiunea lui de a fi... Întegriştii omoară conştient, în numele lui Dumnezeu şi a moralei lor...

Roger primi vizita lui John Mantegna. Regizorul exalta.

— Ştiam! Ştiam! Instinctul nu mă înşală niciodată! Am filmat secvenţe pline de viaţă, de ură şi de furie! Mulţimea înnebunită, însetată de răzbunare şi de sânge! Quakerii din Salem, criminalii, reînviaţi pe aeroportul din Denver! De necrezut! Superb! Ce realism! Ce forţă evocatoare! Filmul dumneavoastră va avea un succes nebun! V-am adus ultima formă a scenariului! Vă rog, studiaţi-l! Echipa mea vă va acompania în timpul turneului din Brazilia! De îndată ce o să vă întoarceţi la Los Angeles, vom dezvolta subiectul pe platourile de filmare! Vă asigur, Roger, debutul dumneavoastră pe ecran vă va lansa printre cele mai mari vedete de cinema! Nu mă înfierbânt degeaba! Intuiesc mireasma succesului! Să bem un pahar de şampanie pentru a celebra acest eveniment! Mantegna reluă cu vervă:

— Aţi remarcat atmosfera încărcată din hotel? Ieri, când m-am înscris în registru, toată lumea mă privea cu ochii mari, îngroziţi! Vampirul de la Hollywood venea să sugă sângele adevăraţilor credincioşi ai Coloradoului! Sunt convins că văd în dumneavoastră trimisul lui Satan! Să aduci în Denver, în inima Colorado-ului,

un chitarist gay, crezut seropozitiv, este o exploatare a proporțiilor istorice, dacă ținem seama de criza din țările lor? Mi-ar fi plăcut să asist la concertul dumneavoastră, dar, din păcate trebuie să mă întorc de urgență la Los Angeles! Cunoaşteți dictonul: "Când pisica nu e acasă, şoarecii cântă *rock'n roll*" Este suficient să părăsesc studioul ca să aflu de certurile asistenților mei! Împreună, dragă Roger, vom mişca cerul şi pământul!

Roger ştia că decizia sa va avea consecințe neplăcute. Dar nu trebuia să renunțe. De altfel, obținuse în prealabil acordul întregii echipe artistice. Să-l prevină pe Stratmore? Asta nu ar servi la nimic, poate doar să complice situația. Mark ştia secretul, dar fără să se opună deschis, arătase o anumită reticență.În cabine, grupul se pregătea să intre în scenă, cu excepția lui Glenn, care rămăsese la hotel sub protecția a două gărzi de corp. Aşteptând începutul reprezentației, publicul era nerăbdător. Poliția, prezentă în număr mare, nu se simțea în largul ei. Zeci de pancarte cu inscripția *We love Roger* erau alături de banderole care clamau sloganuri ofensive.Într-un colț al stadionului, un individ urla:

— Am fost creați după imaginea lui Dumnezeu! Adevărat?

— Adevărat!, strigau camarazii săi.

— Dumnezeu nu este homosexual! Adevărat?

— Adevărat!

— Atunci să-i vânăm pe homosexuali!

— Amin!, urlau camarazii săi. În colțul opus, un grup perora:

— La Judecata de Apoi va trebui să răspundem Creatorului nostru că ne-am îndeplinit datoria! Adevărat?

— Adevărat!, sublinia corul.

— Datoria noastră e de a vâna pe necredincioşi şi pe gay! Adevărat?

— Adevărat!

— Moarte gay-lor şi susținătorilor lor!

— Amin!

Un al treilea grup, al apărării celui de-al doilea Amendament, afirma:

— Homosexualii nu sunt normali! Adevărat?

— Adevărat!

— Homosexualii sunt nişte viermi! Adevărat?

— Adevărat!

— Atunci, în numele lui Isus Cristos, să extirpăm viermii!

— Amin!

Adversarii celui de-al doilea Amendament erau mai puțin zgomotoşi, mai puțin agresivi, dar erau de ajuns pentru a provoca o explozie.

Scena era încă în negru. Roger şi echipa sa se aşezară pe locurile stabilite dinainte, ghidându-se după punctele fosforescente de pe jos.

Deodată lumina străluci orbitoare, un curcubeu care se ridica spre zenit şi se pierdea în spațiu sub forma unei enorme cozi de păun.Începutul spectacolului era promițător.

Delegații Consiliului Municipal şi polițiştii răsunară uşurați. Glenn Northcote nu era în ansamblu. Dar formația rămânea imobilă, ca bătută în cuie. Aşteptarea se prelungea... Autoritățile resimțiră o neliniște... Explozia sonoră, adorată de rockeri, întârzia să se producă... Aplauzele începură... la încerput mai dispersate... apoi din ce în ce mai insistente... pentru a sfârşi în urletele fanilor...

— We want Roger!... (Îl vrem pe Roger)

— We love Roger!... (Îl iubim pe Roger)

— Roger, Roger, Roger!...

Homofobii tăcură uimiți... ce pregătea?...În timp ce strigătele şi ovațiile atingeau vibrațiile tunetelor, Roger ridică mâna...

Zgomotul încetă... Însecte scânteietoare se agitau în fasciculele de lumină...

Roger duse microfonul la buze:

— Grupul nostru refuză să cânte fără chitarsitul nostru, Glenn Northcote! Nici o lege din lume nu interzice unui seropozitiv dreptul de a lucra, de a-şi câştiga demn existența! Cerem ca Glenn să fie autorizat să cânte alături de noi!

Reprezentanții ordinii publice schimbară priviri consternate. "Nu este adevărat! Acest tip este nebun! Vom avea un scandal pe cap!" Previziunile lor se îndepliniră. Proteste furioase şi aclamări izbucniră simultan. Furia homofobilor provocă agresivitatea homofililor. Tinerii se împărțiră pe două câmpuri ireductibile. Agenții care încercară să se interpună primiră lovituri din toate părțile. Un grup de polițişti invada scena şi îl aresta pe Roger. Autoritățile vrură să dea un exemplu. Ordinea, disciplina, trebuiau să

domnească în Denver. Roger fu împins, îmbrâncit în culise, în ciuda protestelor camarazilor săi.

Roger fu aruncat fără menajamente într-o maşină de poliție, care plecă în grabă. Iritarea sa nu excludea o nuanță de amuzament. Nu era singurul rocker care trezise mânia autorităților. Jim Morrison, Mike Jagger, Michael Jackson, Sid Vicious şi numeroşi muzicieni de o anvergură mai mică suportaseră sau erau pe cale să simtă pe propria piele mânia apărătorilor ordinii. Experința nu era agreabilă. Îl târâră într-un imobil cu aspect ciudat, apoi în fața unui ghişeu unde fu deposedat de toate obiectele de valoare. Fu introdus într-o sală în care un agent îi luă amprentele şi o fotografă imortaliza chipul său din profil şi din față, cu un număr agățat pe piept. Polițiştii îl tratau cu un profesionalism rece, neutru. Câțiva dovedeau o plăcere perversă. Să umilească o celebritate al cărei venit zilnic depăşea venitul lor anual, le dădea bucurie.

Roger nu avea de gând să dispere. Un judecător de noapte îi spuse că va fi judecat în fața tribunalului, pentru a răspunde acuzațiilor de incitare la revoltă şi refuzul de a respecta deciziile autorităților legale. Aşteptând procesul, el va fi pus în libertate în schimbul unei cauțiuni de douzeci de mii de dolari.

Roger ştia că acuzațiile aduse nu erau fondate. Nu violase nicio lege penală declarând că grupul său refuza să cânte în fața publicului fără Glenn Northcote; cât despre incitarea la violență, orice avocat ar fi putut demonstra că micul său discurs nu conținea nici o frază care ar fi justificat interpretarea dată de poliție.

Plătirea cash a cauțiunii implica în schimb obligația de a petrece noaptea într-o celulă, aşteptând deschiderea ghişeelor pentru a obține această sumă. El întâlni în spatele gratiilor o faună umană pestriță: prostituate, hoți, dealeri... Infractori de toate culorile şi de toate vârstele. Majoritatea erau atât de abrutizați, că abia mai ştiau ce îi aşteaptă. Cei mai lucizi îl priveau cu o curiozitate uşor agresivă. Costumul său de scenă şoca prizonierii, majoritatea murdari şi urât mirositori. Nu frecventau niciodată concertele rock şi ignorau stelele.

Roger se aştepta la o reacție dură din partea tatălui său. Judecătorul Walter

Osborne, echilibrul demnității şi al moralei, nu ar accepta cu dragă inimă dezonoarea fiului său. Pentru Roger, privat de ceas, timpul îşi pierduse dimensiunea reală. Avea senzația că secundele, minutele se dilatau. Cu fruntea sprijinită de gratiile reci ale celulei, el spera împotriva oricărei logici ca cineva să vină să-l scoată de acolo. Tresări violent când o mână îi atinse fundul. Nu se bătuse decât o singură dată cu un camarad de vârsta lui, în timpul şcolii în Elveția. În acea clipă se simțea capabil să înfrunte cu mâinile libere toate canaliile din Denver. Se întoarse şi aruncă o privire dură asupra indivizilor care se găseau în spatele lui. Nu întâlni decât chipuri tinere, indiferente. Tentativa nu se mai repetă. Paşi se auziră intrând pe culoar... şi miracolul se produse.

Polițistul care îl închisese cu un secol înainte, apăru urmat de un băiat îmbrăcat în piele... Roger recunoscu uimit chipul surâzător al lui Chad... Chad Stetson, care îl scosese dintr-un impas la fel de dezagreabil la plaja Veneția, L.A...

Polițistul deschise uşa.

— Domnule Osborne, puteți să ieşiți! Acest tânăr tocmai a plătit cauțiunea! În lichid, aşa cum trebuie!

Când se văzu liber, pe hol, gratiile închise peste camarazii de câteva ore, Roger respiră uşurat. Se simțea atât de bine, cum nu se mai simțise de multă vreme.

— Chad, cum ai ajuns aici?

Împins de un elan de recunoştință, Roger îl sărută.

— Mottoul clubului nostru reflectă o atitudine bine definită: solidaritate şi devotament! răspunse Chad.În timp ce ei se îndreptau spre ieşirea închisorii, Chad îi explică:

— Mă aflam la Aspen, la nişte prieteni, când am aflat de la televizor de arestarea ta şi tot scandalul. M-am îmbarcat într-un avion privat şi iată-mă!

— Şi banii?

— Foarte simplu! Am trezit un bancher în plină noapte, l-am luat de guler şi l-am târât până la bancă...

Chad izbucni în râs. Acel râs contagios care-i lumina chipul său frumos, făcându-l mai atrăgător.

— Nu-ți imagina, Roger, că sunt un extraterestru care îi smulge pe bancheri din patul lor. În realitate era vorba de un prieten al bunicului meu. Ce tip! Ar trebui să-l cunoşti!

în fața postului de poliție se înşiruia o lungă coloană de maşini. Grupul complet— muzicieni, dansatori, tehnicieni — Îl aştepta cu nerăbdare. La apariția lui, strigăte de bucurie se auziră în noapte.

— Să ne calmăm! Să ne calmăm!, interveni Mark, moderat ca de obicei. Vreți să fim arestați în masă? Deranjarea somnului cel dulce al onorabililor cetățeni din Denver ar fi greşeală de neiertat!

Toți băieții se îngrămădeau să-l sărute pe Roger. Expansive, fetele îi lăsară pe obraji urme de ruj. Cu brațul său, Mark strânse afectuos umerii lui Bob care râdea şi plângea de bucurie.

— Imaginează-ți, Roger! Bob voia să-ți facă o vizită la închisoare, să profite de neatenția polițiştilor şi să-ți ia locul, după ce tu ai fi ieşit!

— Ar fi trebuit ca eu să accept acest gest, ceea ce nu aş fi făcut!, spuse Roger. Am avut dovada abnegației lui...Sunt mândru că ți-am câştigat prietenia...îl iubesc pe Bob...

Drussilla Boyle ridică mâna, cerând atenția:

— Noi, fetele din grup, am luat decizia să creăm grupul Amazoanelor pentru a-l apăra pe Roger zi şi noapte!

— Mai ales noaptea!, adăugă Neil Selby cu cochetărie.

— Sunt fericit că am atâția prieteni în jurul meu!, exclamă Roger impresionat.

— Haideți să sărbătorim acest eveniment!, propuse Eric.

Presa din întreaga lume va comenta această afacere...

— Care nu este încă terminată!, spuse Mark mereu prudent.

— Ne vom ocupa de acest proces!, interveni Chad. Ne va oferi ocazia de a-i ridiculiza pe toți aceşti Tartuffi americani!

În capătul străzii apăru o zgomotoasă caravană de maşini încărcată cu reporteri şi fotografi.

— O scurtă declarație după sejurul dumneavoastră din închisoare!

— Câteva cuvinte pentru New Yorker!

— Un mesaj pentru cititorii Rolling Stones!

— În mod sigur vrem să vă cunoaştem opinia asupra oamenilor din Colorado!

— Două cuvinte pentru Detail, domnule Osborne!

— Un scurt interviu pentru MTV!

— Şi pentru NBC...

La bordul avionului care transporta grupul la Salt Lake City, Stratmore se lamenta disperat:

— Am atins o descoperire de 34 de milioane de dolari! Fără să ţinem cont de banii pe care trebuie să-i înapoiem pentru biletele vândute în Denver! Încă un concert ratat!

Mark, Roger şi camarazii lor participară la acest consiliu de război reunit de urgenţă.

-Şi impozitele?, adăugă Stratmore. Impozitele îmi dau coşmaruri!

Glenn asculta plângerile justificate ale managerului general. Dezolarea era înscrisă pe chipul său. În ritmul său glorios, la Bursă ar fi putut mobiliza uşor un împrumut de câteva zeci de milioane de dolari, posibili de a rezolva această criză agravată de alegerea deliberată a lui Roger care îşi îmbrăţişase cauza. El ridică mâna.

— Aş putea obţine un împrumut ipotecar în jur de trei sau patru milioane... Dacă asta v-ar putea ajuta... Cel puţin pentru cheltuielile imediate...

Roger îi surâse cu bunătate.

— Glenn, apreciem oferta ta şi bunele tale intenţii. Dar te sfătuiesc să-ţi păstrezi banii. Vei avea nevoie. Vom găsi o soluţie viabilă. Turneul brazilian ne va ajuta.

— De acord!, exclamă Stratmore. Brazilia ne va aduce câteva milioane. Dar nu va putea acoperi prăpastia noastră financiară. Dacă nu vom găsi o soluţie pe termen scurt, grupul va muri!

Chad, care însoţea grupul în calitate de prieten, urmări cu atenţie dezbaterile, care în realitate se reduceau la un monolog al lui Stratmore.

— Cum un mare împrumut nu este posibil, pentru moment, declară managerul general, nu ne rămâne decât o singură soluţie. Recent, Casa Stirling a făcut o selecţie înainte de a-şi elimina toţi concurenţii. În comparaţie cu oferta sa, contractul care ne leagă de King's Voice ilustrează rapacitatea lui Dexter.

Rapoartele secrete care ar fi existat între Stratmore şi anumite forţe oculte,

după concluziile lui Perkins, determinară pe Roger să respingă formula Stirling.

— Propunerile acestei case nu mă interesează! Lansarea pe piață a noului nostru CD ne va aduce, sper, beneficii substanțiale. Discurile mele au realizat mereu vânzări mari.

— Din păcate, domnule Osborne, nu am găsit nici o casă disponibilă să producă cântecele dumneavoastră, considerate, după cum ştiți, vulgare. Să le producem pe cont propriu nu intră în discuție. Nu avem bani.

Chad ridică mâna cu o moliciune nonşalantă.

— Domnule Stratmore, sunt gata să editez eu discul lui Roger, cu tot cu cântecele care au fost excluse...

Toate privirile se întoarseră către el. Stratmore îl privi cu superioritate.

— Țin să vă previn, domnule Stetson, că nu va fi de ajuns să trezeşti în miez de noapte un bancher pentru a-i cere câteva mii de dolari...

Chad replică, fără să se lase descuraj at de tonul condescendent al lui Stratmore:

— Aveți nevoie de o sumă mai importantă? Ok! Nu trebuie decât să stabiliți un deviz!

— Domnule Stetson, nu este vorba de un joc Monopoly!

— Sunt conştient de seriozitatea acestei întreprinderi! Sunt dispus chiar să mă ocup de descoperirea voastră!

Ostilitatea deschisă a lui Stratmore confortă neîncrederea lui Roger.

Managerul general reluă cu o iritare crescândă:

— Aş putea să vă întreb de sursa sumei pe care o propuneți?

— Posed o avere personală importantă, domnule Stratmore. Sunt major şi, în consecință, liber de a dispune de banii mei după propriul chef.

Dennis aruncă un strigăt de triumf:

— Eu propun ca titlul de membru onorific al grupului nostru să fie acordat lui Chad!

— De ce onorific?, interveni Drussilla entuziasmată. Membru activ! Mă angajez să-l învăț dansul! Va completa echipa noastră!

— Bună idee!, spuse Roger. Cu condiția ca Chad să accepte.

— Aş fi foarte fericit dacă m-ai angaja în grupul vostru! Am avut mereu o înclinaţie spre viaţa nomadă!

— Iată un adevărat basm!, strigă Phoebe Lonsdale ambalată. Prinţul fermecător soseşte şi trezeşte Preafrumoasa prinţesă adormită de duhurile rele!

Ea mişcă din gene şi-l sărută pe obraz pe Chad.

— Fetelor, mă faceţi gelos!, spuse Roger râzând... Se întoarse spre Chad şi îi strânse mâna. Eşti un băiat formidabil!

Mark gândi neîncrezător: „Un basm prea frumos pentru a fi adevărat!"

Stratmore aruncă o piatră în apă.

— Mă spăl pe mâini ca Pilat din Pont!

Avionul ateriza la Salt Lake City. Aventura lui Roger la Denver făcuse mult zgomot. Pentru integriştii din South Belt era o publicitate nedorită. Toată lumea ştia că campania anti-gay nu era decât un pretext care deschidea drumul unei contrareforme radicale cerută de ultraconservatori. Autorităţile nu se arătară ostile. Tinerii — majoritatea — Îşi arătară capacitatea de a se entuziasma de *rock'n roll-ul,* care nu murea. Viabilitatea sa contrazicea predicile pesimiste ale dictatorilor. Atmosfera din Salt Lake City era mai puţin grea decât cea din Denver. Mormonii tradiţionalişti, vechii învăţaţi absoluţi al ţinutului, pierdeau încet influenţa în profitul nou veniţilor, agresivi, decişi a acapara puterea economică şi o poziţie socială puternică. Mormonii constituiau încă o castă rigidă, bigotă, asociată paradoxal cu poligamia, deşi oficial interzisă. Se spune că mormonii frecventau templurile pentru a cânta imnurile în gloria lui Dumnezeu, loc de pierdere, şi dansau pe sunetele muzicii country. Tinerii erau separaţi; ca toţi sudiştii ei iubeau cântecele folclorice, dar adorau rock-ul, adoptat de adulţi şi de persoanele în vârstă.

Mark era mai puţin preocupat de atmosfera stresantă a Salt Lake City-ului decât de nervozitatea şi de salturile de umor ale membrilor grupului, care treceau de la exces şi optimism la pesimism. El considera necesară o explicaţie de la Perkins. Pentru a menaja o întrevedere fără riscuri, cel mai mic pas făcut greşit avea urmări funeste, el utiliza codul destinat să neutralizeze tentativa de a

intercepta mesajul său telefonic, întrevederea va fi precaută. Să urmeze un itinerariu complicat, să facă mici cumpărături, să schimbe apoi, repede, două, trei taxiuri pentru a împiedica un *spook* care să-l spioneze.Îl găsi pe Perkins în micul parc al oraşului. Aşezat pe o bancă, citea un ziar. Avea un aer de burghez care se odihneşte puţin după o zi de muncă. Ofiţerul de la CIA îl primi pe Mark cu un surâs amuzat.

— Aţi luat la bani mărunţi pe bigoţii din Denver! Mark îl privi cu o mânie ascunsă.

— Nu am venit să comentez evenimentele din Denver. Vreau să vă atrag atenţia asupra jocului bătrânului Stetson. A introdus calul troian în grupul Osborne.

Perkins răspunse cu calm iritat.

— Sunt informat!

— Şi acceptaţi situaţia cu seninătate!

— Îmi fac meseria, Mark! Pentru mine, Stetson, inaccesibilul Stetson, o să cadă în capcană prin intermediul nepotului său! Această afacere îmi oferă o şansă, o mică şansă să-i pun mâna în gât! Asociaţia răufăcătorilor!...

— Acuzaţie care ar putea implica pe Roger şi pe prietenii săi!

— Pentru noi, va fi doar un joc...

— Nu credeţi că Roger a fost destul de traumatizat de experienţa lui Dexter? Aveţi datoria să-l apăraţi!

— O mică problemă în plus nu-l va demola!

— Sunteţi cinic, Lester!

— Poate! Dar Chad este un mic peşte care-şi va permite să prindă în plasă rechinul!... În orice caz, protejatul dumneavoastră se va retrage din afacere... Are talent... Câteva noi discuri îl vor umple de aplomb...

— Îmi imaginam, naiv, Lester, că autorităţile legale sunt în stare să apere drepturile cetăţenilor inocenţi...

— Între negru şi alb există zone gri, dragă Mark... Dacă aţi cunoaşte intrigile, combinaţiile laşe, sforile trase de forţele oculte din spatele faţadelor celor mai onorabile aţi fi pe veci dezgustat de ceea ce se cheamă mari afaceri...

Contrar zvonurilor, concertul din Salt Lake City se desfăşură fără incidente. Municipalitatea decisese să reducă la tăcere manifestările extremiste căci se

temea de proasta publicitate. Statul Colorado nu era un model de urmat. Precum copiii nerăbdători care se aşteaptă la o pedeapsă după ce au transformat casa într-un bazar, profitând de absența părinților, tații din oraşul Denver încercau destul de târziu să elimine pagubele. Tumultul iscat în jurul isprăvilor lui Roger Osborne a făcut înconjurul lumii. În cursul unui interviu foarte comentat, John Mantegna propusese exilarea Colorado-ului. Era nerăbdător să sublinieze că viitorul său film va critica excesele extremiştilor care excitau vânătoarea de vrăjitoare. Presa europeană se grăbi să dea amploare acestei lovituri care punea în lumină comploturile fasciştilor, renăscuți nu numai în SUA, dar şi pe vechiul continent. Militantismul lui Roger Osborne în favoarea bolnavilor de SIDA, în special, şi a libertății, în general, îşi găsi un mare ecou.

Această campanie media smulse o reacție neaşteptată, cu atât mai mult surprinzătoare cu cât ea se producea în *The Star*, ziar britanic de mare tiraj. Judecătorul Walter Osborne luase teza unui alt judecător englez cu numele unui castravete murat care, cu câțiva ani înainte, se considerase îndreptățit să dea o lecție de morală socială Prințesei Diana. El constatase că Prințesa acorda o atenție exagerată bolnavilor de SIDA, iar campania sa în favoarea lor depăşea limitele permise. Considera că ar fi mai bine să se dedice cauzelor mai nobile, mult mai importante. Majoritatea acestor bolnavi se contaminaseră în urma relațiilor perverse, neigienice, între masculi. Aceşti indivizi care au jucat la ruleta rusească şi acum plătesc prețul faptelor lor, nu merită simpatia pe care le-o arătăm. Cinstitul judecător considera că Prințesa Diana violase protocolul regal asistând la funeraliile unui bătrân director al Baletului Regal decedat de SIDA. Judecătorul Walter Osborne preciza:

"Ilustrul meu coleg condamna ardoarea starurilor din show-biz care se înghesuie să poarte banderola campaniei anti-SIDA. Eu mă alătur acestor argumente şi adaug că trebuie să lăsăm SIDA să-şi facă treaba. Această catastrofă nu este decât un semn al supărării lui Dumnezeu. Sodomiții sunt pedepsiți prin ceea ce au păcătuit. A combate SIDA înseamnă a face voia lui

Dumnezeu. Strigătele de bucurie şi de triumf care se ridicau din Sodoma şi Gomora, renăscute de politicienii demagogi, de lumea putredă a Hollywood-ului, de scriitori şi de poeți condamnați, de muzicienii de *rock'n roll* vânduți Diavolului, au ajuns la urechea lui Yahve, care a decis să facă să piară din nou oraşele păcatului. Sub ochii noştri, păcătoşii loviți de SIDA aleargă disperați, precum şobolonii intrați în panică".

Judecătorul Osborne polemiza împotriva anumitor oameni de ştiință care afirmau că homosexualitatea rezultă dintr-o construcție genetică ordonată de natură. "Eu aş numi-o mai degrabă o aberație genetică, sublinia el. Dacă ar fi fost adevărat, cercetătorii au obligația de a realiza un reechilibru genetic, înainte de a elimina homosexualitatea definitiv din limbaj şi din moravurile proprii".

Fără a numi pe fiul său, Walter Osborne îşi exprima propria indignare:

"Am fost profund şocat de atitudinea combativă a anumitor grupuri rock în favoarea campaniei anti-SIDA, care, din contră, încurajează şi justifică homosexualitatea. Aceşti muzicieni exercită o influență malefică în rândul tinerilor. Când văd la televizor concertele unde mulțimea de adolescenți urlă înnebunită şi reacționează absurd, duşi de un extaz qvasi-mistic, am impresia că asist la reuniuni care venerează divinități plătite. Este Cultul Demonului resuscitat la începutul celui de-al treilea mileniu".

Direcțiunea ziarului invita cititorii să se pronunțe asupra opiniei judecătorului Osborne. Ulterior, *The Star* publică câteva scrisori favorabile sau defavorabile, dând dovadă de imparțialitate.

Una dintre aceste corespondențe dădu apropouri de violență neadecvată:

"Dacă aş afla că fiul meu este un sodomit, l-aş strangula cu propriile mâini. Cât despre perverşii gay din lumea întreagă, SIDA va elimina toate aceste canalii. Să combați SIDA? Nu! Fie ca fondurile folosite pentru a găsi un remediu împotriva acestei maladii trimisă de Dumnezeu să fie destinate cercetărilor ştiințifice. Am spus!"

Turneul american se apropia de sfârşit. Spectacolul oferit pe stadionul Balboa din San Diego durase trei ore. Entuziasmul publicului îl îmbătase pe Roger! Asta îl

ajuta să uite grijile şi neliniştile sale. În ciuda firii sale optimiste, încercările pe care el şi grupul său le sufereau îl făceau irascibil şi câteodată îl speriau. El îşi găsea refugiul în muncă. Să se desfăşoare pe scenă, să compună cântece, să le repete cu muzicienii, să le înregistreze apoi să se ocupe de grupul său de balet, să inventeze noi paşi, să modeleze ansamblul, să-i impună o disciplină perfectă, toate astea implicau eforturi care îi calmau nervii. Să pozeze pentru publicitate, să răspundă întrebărilor jurnaliştilor, să citească, să citească enorm, să înghită informaţiile, să le asimileze, să studieze casetele video produse de marile formaţii rock, pentru a fi la curent cu evoluţia lor, toate acestea cereau o concentrare, o tensiune, un spirit vigilent.

Articolul tatălui său îl şocase. Acest bărbat, autorul vieţii sale, ar fi trebuit să îl înţeleagă, să îl susţină moral şi nu să se transforme într-un duşman.În timp ce edificiul ameninţa să se dărâme, să se îngroape în propria dezamăgire, Chad intervenise pentru a-l elibera de încurcăturile sale materiale. O apariţie providenţială... Chad rezolva cu o pricepere de magician toate problemele financiare ale grupului. El cumpărase chiar un studio mobil mai bine utilat decât cel procurat şi prelucrat de japonezi, înainte de a-i permite lui Roger să-şi înregistreze cântecele în plin turneu.

Stratmore suporta greu prezenţa lui Chad care îl împingea încet, dar sigur, spre cel de-al doilea plan, limitându-i competenţele la cele ale unui contabil sau ale unui băiat care făcea comisioane. Chad nu îl consulta niciodată. El angajase propriile sale secretare şi experţi financiari care alcătuiau un fel de Stat Major General suprapus celui lui Stratmore. În calitate de manager general al grupului, funcţie care nu îi fusese ridicată, el trebuia să semneze în alb toate actele care i se prezentau. Era adevărat că nu avea nimic de spus; totul mergea ca pe roate.Încetul cu încetul, Mark însuşi constată cu resentimente că Chad îl izola de Roger, totul la el era generozitate: remarci de prietenie şi de admiraţie pentru competenţa sa de regizor. Dar, în acelaşi timp, Chad spiona terenul, îşi răspândea autoritatea şi se instala la guvernământul grupului. Bucuros de a fi eliberat de responsabilităţile sale

financiare, Roger îi semnase o procură care îi acorda o libertate totală asupra dezvoltării grupului pe plan economic. Stratmore şi Mark trebuiau să admită în sinea lor că Chad se descurca. Marea sa influență asupra lui Roger atrăgea şi nemulțumirea muzicienilor şi a dansatorilor care aveau senzația că sunt puşi la zid. Fiecare persoană trebuia să se limiteze la propria sa sferă de activitate, ştiind că grupul era dirijat de o mână de fier.

Bob Essex era ros de o gelozie foarte bine ascunsă, dar care creştea zi după zi. Relația care îl lega de Roger se răcea. Roger îi acorda în continuare încrederea sa, îşi arăta prietenia. Egoismul său care înainte trezise ranchiuna muzicienilor apropiați lui Roger începea să dispară. Toată lumea, incluzându-l şi pe Red, înțelegea că trebuia să se alieze împotriva intrusului. Un sentiment confuz, ambiguu, construia în mijlocul acestei colectivități un zid de solidaritate.

Iritat de asertațiile tatălui său, care îl acuza că justifică şi încurajează homosexualitatea, el decise să-l înfrunte, să-l exaspereze printr-o acțiune publică de avergură în favoarea bolnavilor de SIDA. Pentru început, va organiza o serie de concerte în profitul lor. El încredința proiectul său lui Chad.

— Eu aş vrea de asemenea ca grupul să facă o donație de 5 milioane de dolari Fundației Internaționale de Cercetare împotriva SIDA.

Chad surâse cu umorul său obişnuit.

— Dorințele tale sunt ordine! Voi da cele 5 milioane! Acum o veste bună! Agentul nostru de la Rio de Janeiro m-a anunțat că toate biletele de la turneul nostru din Brazilia au fost cumpărate după doar câteva zile de la punerea în vânzare!

— Incredibil!, exclamă Roger.

— De ce incredibil? Prezența numelui tău pe afiş este o garanție incontestabilă! Roger, eu sunt mândru pentru că ți-am câştigat prietenia!

— Şi eu îți sunt recunoscător pentru că ai salvat grupul!

— Să nu uiți sloganul clubului nostru! Solidaritate! Acțiunea lui Roger în favoarea Campaniei anti-SIDA fu comentată pe larg de mass-media. În timpul unui interviu acordat presei, jurnaliştii îl asaltară cu întrebări:

— Milioanele pe care le-ați donat pentru bolnavii de SIDA demonstrează stabilitatea dumneavoastră financiară regăsită. Cum ați reuşit această revenire în forță?

— Miracolul a fost posibil cu ajutorul prietenului şi colaboratorului nostru, Chad Stetson! Am plăcerea de a vi-l prezenta!, adăugă el arătându-l printr-un gest.

Chad, care se găsea aşezat lângă Roger, se ridică, aplaudat de asistență.

-După trista aventură Harold Dexter, doar prestigiul lui Roger Osborne şi valoarea grupului său au putut să reabiliteze situația. Eu nu sunt decât un manipulator de bani.

Roger îi strânse mâna, apoi, expansiv, îl îmbrățişa cu afecțiune.Încă o dată aplauze. Întrebările izbucniră insinuante:

— Când ați avut timp să învățați arta de a manipula milioanele?

— Ați debutat pe Wall Street?

— Milioanele bunicului dumneavoastră nu au jucat un rol în revenirea financiară a grupului Osborne?

— Nu! Eu am propriii mei bani!, răspunse Chad. Eu beneficiez de o zestre de familie pe care bunica mea din partea mamei mi-a dat-o când aveam vârsta de cinci ani. Probabil că nu mi-ar fi dat-o dacă ar fi ştiut că voi investi o mare parte din aceste fonduri într-un grup rock.

Se auziră râsete.

— Ați făcut deci 18 ani?

— Exact! Am aceeaşi vârstă ca Roger Osborne.

— Clubul adolescenților cheltuitori!, exclamă o jurnalistă în roşu, precum îi era şi părul. Domnul Osborne, doar o întrebare: Glenn Northcote va continua activitatea sa în cadrul grupului dumneavoastră?

— Noi ne-am pronunțat deja asupra acestui subiect! Respectăm drepturile lui Glenn Northcote!

— Chiar dacă boala sa se agravează?

— Iată o întrebare delicată, pentru a nu spune nepotrivită. Dar vă voi răspunde! Domnul Northcote nu a ajuns încă la acest stadiu. De altfel, Noureyev a dansat până la sfârşitul vieții sale. Rossellini şi-a continuat activitatea de producător fără să se îngrijoreze de progresele făcute de boala sa. Caligula este un alt exemplu. Vorbim de Brad Davis, de Anthony Perkins, de Helbert Guilbert, de Freddie Mercury şi de

atâtea stele care au strălucit până la sfârşitul lor pe firmamentul artei! Dar câți necunoscuți mai sunt alături de ei, care merită acelaşi respect?

Roger tăcu şi înclină capul în semn de omagiu... Instantaneele păcăniră; reporterii îşi cunoşteau meseria.

— Eu aş vrea să dau o notă mai veselă acestei reuniuni, spuse un jurnalist bărbos.

— Precizați: guy sau gay?, întrebă un tip îmbrăcat în verzui. Gluma sa trecu neobservată. Bărbosul puse întrebarea:

— Noile stele ale *rock'n roll-ului* care urcă spre orizont: Evan Dando, Jamiroquai, Clark Kent, Brett Anderson de Suedia, Steve Vai, Good 4 Bad nu vă stimulează? Voi şi toți consacrații, Axl Rose, Prince, David Bowie, Michael Jackson, Clapton, Springsteen, nu o considerați concurența noului val?

Roger surâse.

— Eu nu pot să vorbesc decât în numele meu. Singura concurență care mă sperie este cea a lui Beavis şi Butthead! Când i-am auzit şi văzut producându-se în compania lui Cher, mi-am spus: iată două tinere vedete care mă depăşesc! Beavis şi Butthead sunt marii cântăreți de mâine!

— Care este mesajul dumneavoastră pentru tineri?, întrebă un jurnalist roşcovan numai bine ieşit din adolescență.

— Să nu se alăture niciodată oamenilor care încearcă să le taie aripile. Mediocrii, invidioşii, geloşii, incapabili de a se detaşa de starea lor naturală, se încăpățânează să îi coboare la nivelul lor. Aceştia sunt cei mai răi prieteni...

Un concert monstruos în San Francisco, în prezența a trei sute de mii spectatori, puse sfârşit turneului american şi unor mari cheltuieli, căci rețeta fusese deja înghițită de prăpastia deschisă de escrocheria lui Harold Dexter. Treizeci de zile separau grupul de viitorul turneu brazilian. Acest interval era încărcat de un program dificil: repetiții, înregistrarea a şase cântece compuse de-a lungul periplului american, şedințe consacrate publicității câtorva Case de Modă de Lux. Altfel, Roger trebuia să-şi facă la Hollywood debutul său de actor de cinema sub instruirea lui John Mantegna.

O jurnalistă care întreținea revistele de scandal schițase un paralelism între

grupul Madonnei şi cel al lui Roger Osborne. Cele două vedete erau înconjurate de muzicieni şi dansatori cu fizicul perfect, fără a ascunde înclinația lor spre o viață foarte liberă, asemănătoare cu anticonformismul Madonnei pe care îl arăta cu o obstinație voită, în timp ce Roger prefera o anumită doză de discreție care nu excludea aluziile subtile.

"A degusta fructul oprit în public nu este recomandat, spunea el, căci îşi pierde misterul său indispensabil cunoscătorilor rafinați"

Jurnalista termina unul dintre articolele sale despre Roger Osborne printr-o frază alambicată:

"Pentru un adolescent care numai ce a împlinit cei optsprezece ani, cântărețul nostru strălucit dă dovadă de experiență, de o subtilitate demnă de un Don Juan priceput şi câteodată de o ambiguitate care nu are legătură cu sexualitatea ambivalență a lui David Bowie, cea a lui Jackie Jagger şi recent a lui Bett Anderson si Evan Dando".

După lectura acestui sumar descripitv, Roger izbucni în râs. Nu! El nu avea nimic dintr-un Don Juan care seducea fără discernământ victimele pasiunii sale amoroase. Roger alegea cu un simț deosebit partenerele sale. Frumusețea era pentru el un criteriu esențial. A şoca opinia publică prin a arăta dereglările lui i se părea de prost gust. În schimb, viața sa intimă rămânea de neatins. În spatele acestei fațade, totul era permis, cu condiția de a afişa o anumită demnitate. Excesele sado-maso îl dezgustau.... Dar viața îl răsfăța... Adevărul era mai puțin roz....

Retras în apartamentul său de la Hotelul Mark Hopkins din San Francisco, Roger îi făcea toaleta lui Doris. Era în ajunul plecării sale spre Los Angeles. Vernon, pseudo-valetul, făcea bagajele.

Vizita lui Mark îl găsi pe Roger uscând blana lui Doris cu feonul electric. Regizorul surâse amuzat de această privelişte idilică; dar privirea lui era tristă.

— Eşti ciudat, spuse Roger. Jumătate din chipul tău râde, în timp ce cealaltă jumătate plânge. Un fel de Janus modern!

— Într-adevăr, nu excelez, spuse Mark. Aş vrea să-ți vorbesc între patru ochi.

— Bine! Hai în salon! Îți ofer un pahar de şampanie?

— Aş prefera ceva mult mai energizant!

— O tequila să-ți ardă măruntaiele?

— Adu tequila!

în salon, Mark aprinse televizorul. MTV prezenta o emisiune de muzică rock. Pet Shop Boys. Acompaniamentul de baterie părea să fie în ritmul unei inimi nebune.

— Fii prudent!, spuse Mark.

— Da, cunosc teoria!

— Aş vrea să-ți vorbesc despre Chad!

— Nu-l prea placi!

— Aşa este! De ce aş mințI? Şi am motive întemeiate!

— Treci la subiect!

— Tu nu ai impresia că eşti un fluture captiv pe spinarea unui păianjen? Milioanele pe care le aruncă fără să le numere? Toată această paradă de prost gust?

— Mark, eu cred că te înşeli în această privință. Chad a făcut sacrificii importante pentru a scoate grupul din căcatul în care se înfunda...

— Poate să-şi permită acest lux!

— Nimeni nu îl obligă.

— Ba da! Face jocul bătrânului Stetson! De mult timp acest Satyre ruinat voia să ne înghită grupul. Doreai să ne păstrăm independența.

— Am fost împiedicat de Dexter care ne-a luat milioanele...

—Roger, deschide ochii! Perkins este convins că Chad lucrează pentru tatăl său.

— Nu! Sunt confuzii. Freamătă de mânie împotriva nepotului care l-a înfruntat de față cu martorii prezenți din întâmplare la o scenă de familie. Bătrânul ar fi încercat să-l pălmuiască, dar Chad i-ar fi prins mâna: "Nu mă atinge! De acum înainte vă interzic a mă mai atinge!". Stetson ar fi căzut în sincopă. De atunci nu s-au mai văzut.

— Un scenariu foarte abil pentru a înşela galeria!, spune Mark sfredelitor. Stetson are motivele sale.

— Poate că mă înşel... Dar Chad părea dezinteresat. El consideră banii investiți în grupul nostru drept o răsplată.

— O răsplată atât de importantă încât ne-ar trebui ani pentru a o achita. În acest timp el dirijează practic totul.

— Turneul brazilian va acoperi o parte din această datorie. Drepturile de autor ale discurilor mele se vor adăuga la această sumă....

Cei doi prieteni degustară tequila. Roger făcu o mică grimasă.

— Este prea puternică pentru mine!, spuse el deodată luminat de o amintire încântătoare. Chad este foarte atent. Acum câteva zile, i-am vorbit cu admirație de un Ferrari roşu parcat în fața intrării hotelului. În această dimineață un Ferrari roşu mă aştepta în garajul subteran.

— A făcut acest gest ca să te impresioneze! Si tu ai crezut invers!

— Stai să vezi ce urmează! Lângă Ferrariul cel roşu se găsea un Ferrari identic care avea pe placa de înmatriculare chiar numele meu. Chad mi-a explicat acest dublu cadou. Maşina care purta numele meu va fi condusă de Bob pentru că va atrage atenția jurnaliştilor şi a curioşilor. Ceea ce îmi va permite să trec neobservat la volanul celui de-al doilea Ferrari, care are un banal număr înregistrat în California. Ideea lui Chad, nebunească la prima vedere, nu este lipsită de logică. Evident că voi plăti prețul ambelor maşini imediat ce voi primi drepturile mele de autor.

— Copilării, Roger!

— De acord! Dar este un gest care arată generozitatea lui!

— O generozitate care îi va aduce destule! Să vorbim serios, Roger! Tu nu vei putea să mă convingi de buna-credință a lui Chad. Umbra bătrânului Stetson stă deasupra ta! Şi deasupra tuturor! Perkins vrea să-l prindă. Acest bătrâior, unul dintre cele mai bogate personaje din Statele Unite, este unul dintre mafioții celei mai importante organizații criminale pe care lumea a cunoscut-o vreodată!

— Şi încă! Are idei fixe prietenul tău Perkins!

— De câte ori trebuie să-ți explic că nu este vorba de idei fixe? Stetson a avut doar trei fete şi patru nepoate, însă doar Chad, cel din urmă nepot, mai este încă în viață. Toți ceilalți au avut o moarte violentă. Presupunem că bătrânul țap nu este străin de dispariția lor.

— Ai fost impresionat de cazul lui Saturn care devora propriii copii, pentru a nu fi deposedat de putere.

—Aceasta nu i-a împiedicat pe credincioşii lui să sărbătorească Saturnariile cu o fervoare care întrecea fanatismul. Roger surâse sceptic.

— Există dovezi pentru ceea ce susții tu?

— Nu există dovezi!

— Mark, tocmai îmi oferi nişte argumente care explică conflictul său cu Chad.

— Chad este un caz special! El execută ordinele bunicului său. Vrea să-i câştige încrederea. Speră, probabil, că îl va succeda.

— Argumente?

— Nu! Zvonuri care vin din sursă sigură. Chad este fascinat de avere: bănci, societăți de investiții, construcții imobiliare, transporturi aeriene, lanțuri de hoteluri şi televiziune, studiouri de film, uzine de armament, şantiere navale, zăcăminte petrolifere, cazinouri, case de modă de lux, cluburi de golf, cartiere întregi în marile metropole şi — noblețea obligă — echipe sportive. Stetson este mult mai bogat decât Sultanul de Brunei care nu are decât 37 milioane de dolari. Înmulțeşte cu doi sau cu trei şi te vei apropia de un nivel de avere atins de Stetson. Dar nu-şi doreşte publicitate pe seama averii sale. Nu este megaloman, dar un mare om de afaceri. Toate aceste întreprinderi onorabile sunt dirijate de oameni de nimic, controlați de alți oameni de nimic, executivi din ce în ce mai onorabili... Un fel de piramidă a onorabilității şi cum vârful se pierde printre nori şi Stetson tronează deasupra acestor nori precum Dumnezeu Tatăl. Milioane de angajați servesc interesele lui Stetson, adesea fără să ştie că el este patronul patronilor... El rămâne ascuns în umbră, ca o caracatiță, şi aşteaptă trecerea unei victime în apropierea tentaculelor sale. Meniul sărac nu îl interesează. El lucrează la un înalt nivel, precum Vanderbilții, Gould, Kenedy, Khashoggi care şi-au creat imensele lor averi prin mijloace adesea discutabile, fără a-şi pierde cinstea... Nu putem să-i comparăm cu Toto Rina sau cu alți şefi ai Mafiei, căci ei nu conduc personal nicio afacere susceptibilă care poate să ia o întorsătură urâtă. Oamenii săi -care nu îl cunosc — pot fi cu miile. Stratmore rămâne pe înălțimile lui intangibile, fără a fi deranjat... Perkins ți-a vorbit deja de acest aspect al activității sale.

— Da! Pe scurt!

— Pentru că pe vremea aceea el însuşi cunoştea puține lucruri despre acest personaj. Suspiciunile nu lipseau. Dar

suspiciunile nu erau suficiente. Era nevoie de probe. Pentru a le obține, autoritățile se loveau de dificultăți aparent insurmontabile. Nu este specializarea mea, dar Perkins m-a făcut să înțeleg de ce bogăția lui Stetson urmează o evoluție geometrică, de ce piramida sa nu ar putea să se dărâme precum edificiul construit pe nisip de Harold Dexter. Proasta gestiune a lui Dexter a produs atâtea pagube, încât pentru a le acoperi a trebuit să recurgă la o mulțime de împrumuturi, la goliri de fonduri, la escrocherii şi, în final, înainte de a evita închisoarea, el a ales singura soluție posibilă: sinuciderea. Stetson nu se va lovi niciodată de asemenea dificultăți. În pofida competenței sale excepționale, banii intră în cuferele sale în valuri care nu se mai opresc. Mai întâi afacerile curate care îi aduceau beneficii enorme. Apoi narcodolarii si armodolarii care soseau la el curați, după ce au urmat o filieră de bănci specializate în această operație; bani care la origine nu se pot practic descoperi. Sper că explicațiile mele nu te plictisesc?

— Continuă! Am citit câteva cărți despre acest subiect. Prezența lui Stetson în această încurcătură mă interesează.

— El profită de confuzia creată de Statele suverane, în care legislațiile antidrog sunt extrem de variate. Foarte dure în Statele Unite şi în Australia, ele diferă în sânul țărilor din CEE pentru a deveni pacifiste în Olanda şi aproape ignorate în anumite republici din vechea Uniune Sovietică. În Asia, Thailanda face excepție. Ea execută traficanții de droguri. China dă dovadă de aceeaşi severitate. În Statele Unite FBI-ul — Biroul Federal de Investigații -, DEA — Drug Enforcement Agency -, Iris-ul — Internai Revenue Service — , Duana şi Serviciul de Imigrație vânează traficanții. O supraveghere electronică perfecționistă este facilitată de o bancă de donații, bine pusă la punct. O lege — The Bank Secrecy Act — reduce drastic domeniul secretului bancar. Băncile sunt obligate să semnaleze autorităților competente toate depunerile în lichid care depăşesc 10.000 de dolari. Milioane de declarații făcute în fiecare an totalizează sute de miliarde de dolari. În ciuda mijloacelor considerabile puse în joc, rezultatele sunt mediocre. Perkins îmi spunea că după estimările de specialitate s-au sesizat mai puțin de şapte la sută

droguri şi bani spălați intrați efectiv pe teritoriul Statelor Unite. Doar micii dealeri şi traficanții de zona a doua cad. Marii traficanți de droguri, precum Pablo Escobar, Rodriguez Gacha, frații Ochoa, Rafael Quintero sau Noriega, jefuiesc până ce nu sunt prea compromişi. Dar atunci trebuie să organizăm expediții militare pentru a-i captura sau lichida. Marii bancheri care administrează miile de miliarde de dolari şi care realizează beneficii fabuloase dirijează liniştiți afacerile lor. Dacă Vânătoarea Băncii Manhattan este surprinsă spălând bani, câțiva funcționari sunt înlăturați, direcțiunea îşi cere scuze, plăteşte o amendă, apoi totul intră în ordine. Marii patroni din New York nu pot să ştie dacă directorul unei agenții din Bahamas tocmai a primit un mare depozit de narcodolari şi — printr-un abil joc de semnături — să-l introducă într-un circuit capabil de a transforma Infernul în Paradis şi banii murdari în bani mult mai albi decât aripile unui înger... Stetson este un mare patron mai puțin innocent. El se bagă, în mod indirect, evident, în afaceri inimaginabile pentru noi, muritorii. Rezervele de aur ale Uniunii Sovietice se estimează la trei milioane de tone, reprezentând aproximativ 26 miliarde de dolari. Conducătorii noii Republici Ruse au constatat că seifele Băncii Centrale fuseseră golite. Tot aurul a fost furat, fără a lăsa vreo urmă. Fără bilete scrise, fără justificări, fără reclamații. Întermediari de înalt rang, miniştri, oameni de la Nomenclatură au participat. Stetson a fost unul dintre cei mai mari fabricanți de arme, de tancuri şi de avioane de luptă. O activitate perfect legală. Iranul, Lybia, conducătorii terorismului mondial au nevoie de arme. A vinde arme acestor țări unde organizațiile ar însemna o gravă transgresiune a legilor. Cum să se procedeze? Este foarte simplu! Un guvernământ legitim, recunoscut de ONU, comandă un important stoc de arme. Miniştrii corupți există peste tot. Fiecare om îşi are prețul său; variabil, ce-i drept, dar în sfârşit acceptat... Armele comandate sunt îmbarcate pe mai multe vapoare care se îndreaptă spre destinația lor. Dar la jumătatea drumului navele schimbă căpitanul. Adevărații cumpărători de arme primesc marfa lor şi schimbul este făcut. Spuneam că faimosul Adnan Khashoggi,

traficantul de arme, era cel mai bogat om din lume. Alături de Stetson, Khashoggi era o cărămidă intermediară. Şi trebuie să remarci că traficului clandestin de arme aduce anual, după estimările ONU, mai mult de trei sute de mii de miliarde de dolari, cifră superioară beneficiilor realizate de domnii drogurilor.

— De ce autoritățile nu reacționează?

— Nu au dovezi! Marii infractori evită legile cu abilitate. Avocații specializați îşi cunosc meseria. Stetson se menține deasupra acestui anturaj. Semnătura sa nu se găseşte pe documente. Convorbirile sale telefonice au fost deseori ascultate. Am spune că nu este preocupat decât de yahting, golf, cursele de cai, relațiile mondene şi, în mod particular, de tinerele sale amante. Nicio urmă de dovadă. Stetson nu are legături decât cu o parte din invincibili. Un număr infim de agenți a reuşit să intre în interiorul întreprinderilor sale. Dar nu au acces la sectoarele importante... Doar Perkins a putut obține nişte rezultate... Stetson este foarte puternic. Crezi că Chad ar încerca să fie împotriva lui, pentru ochii tăi frumoşi?

Mark se opri cu răsuflarea tăiată, ca un sportiv după o lungă cursă.

— Ți-e frică?, întrebă Roger.

— Foarte frică! Dacă ar fi ştiut că am contact cu el, la ora asta aş fi fost mort!

Mark goli încă un pahar de tequila.

— Roger, îți voi pune o întrebare serioasă! Chad îți inspiră încredere? Crezi că-ți este prieten?

— După tot ce mi-ai spus, sunt puțin încurcat...

— Dacă îl bănuieşti, ai putea să încerci să-l determini să vorbească...

Din instinct, Roger îşi băgă degetul între gât şi gulerul cămăşii, dintr-o dată prea drept.

— Nici vorbă! Perkins mi-a făcut deja o astfel de propunere. Nu mă văd în postura de anchetator. Mă rezum la meseria mea.

Red intră urmat de un poştaş. Roger suspină uşurat. Această apariție punea capăt unei întrevederi care risca să devină periculoasă.

— O scrisoare recomandată A.R. pentru tine, Roger. Am vrut să semnez în numele tău, dar regulile sunt categorice.

Roger semnă şi primi plicul. Recunoscu scrisul alungit al tatălui său. În timp ce

poştaşul se retrăgea, el se apropie de o lampă şi o aprinse, căci seara cădea peste oraş. Proza descria atitudinea sa intransigentă, tonul său dur.

Roger,

Relațiile tale cu bolnavii de SIDA şi cu homosexualii te dezonorează şi strică reputația familiei tale. Articolul meu publicat în The Star reflectă opinia mea asupra acestei probleme murdare. Îți ordon să încetezi imediat campania pe care tocmai ai inaugurat-o. Ai discreditat numele Osborne asociindu-l cu o carieră de clown. Mi-e ruşine să mă prezint în fața familiei şi a scumpei mele soții, în fața bunicului tău, care este consternat de comportamentul tău, în fața tuturor celor care respectă tradițiile sănătoase, în fața oamenilor lui Dumnezeu care încercau în van să dea un sens extravaganțelor tale. Mi-e ruşine că am această funcție în Tribunal, să propăvăduiesc justiția, să condamn infractorii, când propriul meu copil sfidează legile morale ale societății. Nu mai îndrăznesc să trec uşa clubului meu, căci de fiecare dată sunt întâmpinat de privirile compătimitoare ale prietenilor mei care îmi împărtăşesc dezolarea. Tu eşti un exemplu prost pentru tinerii generației tale. Cântecele talepredică insubordonarea, cinismul, depravarea, moravurile proaste. Tu glorifici instinctele cele mai joase, imoralitatea, confuzia tuturor valorilor umane. Revistele, canalele de televiziune si radio, fanaticii care te acoperă cu flori şi laudă muzica ta nesănătoasă, îți fac un deserviciu, căci îți întreții orgoliul şi superficialitatea. Trăieşti în mijlocul unei lumi plină de profitori, de escroci şi de hoți care te exploatează, totul construind în jurul tău o falsă celebritate. O lume ireală care îți va fi fatală. Te compătimesc.

Walter Osborne

Iritat, Roger strânse din dinți. Această scrisoare i se părea cam derizorie după discuția avută cu Mark. Stetson era un rechin periculos. Dar precum Richard al III-lea, sinistrul personaj imortalizat de către Shakespeare, avea un soi de grandoare, ultimele fraze ale tatălui său aveau un sâmbure de adevăr. Devenit unul dintre prinții rock-ului, Roger trăia într-o lume aparte, într-o lume artificială şi stresantă. Izolat de exterior printr-un zid de gărzi de corp, nu se putea mişca, era ca un canar în colivie. Prietenii şi camarazii

săi îi împărtăşeau izolarea. El primea chiar, fără piedici, vizita fetelor care se îngrămădeau la uşa lui. Totuşi, el era obsedat de impresia aceasta că se află închis ca-ntr-o închisoare. Închisoare de lux, cu gardieni îmbrăcați în Armani, politicoşi, prevăzători, care îi permiteau să iasă în lume, să fie adulat de o mulțime de admiratori, să acorde interviuri. Dar era vorba de o libertate de mişcare factică, căci scena era şi ea o imensă închisoare cuprinsă de o lumină orbitoare. Gardienii îmbrăcați în costum stăteau în culise, pregătiți să-l ia imediat ce concertul se sfârşea.

Roger citise într-o revistă foarte cunoscută — Rolling Stones, Spin sau Detail, uitase numele exact — un mic articol care l-a amuzat mult. Într-un luxos atelier de coafură, oameni bine îmbrăcați au intrat în grup. Au făcut investigații laborioase pentru găsirea de bombe sau de microfoane ascunse. Examinarea a fost terminată într-un mod satisfăcător, iar un personaj şi-a făcut apariția: un tânăr slab, drăguț, genul androgin, care se numea Prince.

Roger rupse scrisoarea şi o aruncă într-un coş de hârtii, în această seară se va culca devreme. Devreme era un fel de a spune. Câteva cărți umpleau noptiera, care trebuiau citite urgent. Lectură pasionantă care nu îl va lăsa să adoarmă înainte de ora două a dimineții. Mâine, la prima oră, va urca la volanul Ferrariului său şi se va îndrepta spre Los Angeles. Nu se va bucura de o singurătate permisă oamenilor comuni. Va fi înconjurat de un şir de maşini. Personalul artistic şi indispensabilele gărzi de corp...

Roger făcu un duş, se uscă, apoi gol puşcă se aruncă în patul său. El alese un volum de filozofie şi-l deschise, binedispus... Deodată telefonul sună, întrerupând şarmul lecturii. Roger recunoscu vocea mamei sale la celălalt capăt al telefonului. Acest telefon îi făcu plăcere. Relația lor era puțin afectată din cauza turneelor. Nu prea expansivi, ei nu îşi scriau aproape niciodată. Nu aveau adrese fixe. Corespondența adusă de intermediarii agenților artistici şi întârziată de condițiile obiective nu mai era actuală, căldura sa era precum a vinurilor alterate. Margaret vorbea cu verva-i obişnuită:

— De această dată nu am avut dificultăți în a te găsi. Toate ziarele se ocupă de tine. Dacă nu aş fi mama ta, succesul tău m-ar face geloasă. Presa nu publică decât despre performanțele trupei mele. Bravo! Dansul clasic moare încet în favoarea baletului modern şi a *rock'n* roll-ului.

El încercă să o consoleze, să o asigure de continuitatea operelor clasice.

— Să schimbăm subiectul! Îmi dă un umor negru. De Walter voiam să-ți vorbesc. Cineva mi-a atras atenția asupra articolului său publicat în The Star. Această critică mi-a întărit încă o dată părerea despre vederile sale obtuze şi de stupiditatea sa. Anul trecut l-am întâlnit din greşeală la Monte Carlo. Era însoțit de tânăra sa soție. Foarte pornit împotriva ta, împotriva firii tale independente, împotriva carierei dezonorante pe care tu ai ales-o, a comportamentului tău scandalos, avea intenția să te renege. I-am râs în nas apoi l-am părăsit. Dacă face acest gest, să nu te îngrijorezi. Nu eşti copilul lui. Tatăl tău era un tânăr şi strălucitor dansator american, mort la vârsta de douăzeci şi patru de ani în urma unui accident de maşină. Tu îi moşteneşti frumusețea lui nemaiîntâlnită. El se numea Edward Lovegrave. Nume predestinat. Ai putea abandona fără regrete numele tatălui tău legal şi să-l adopți pe cel al familiei tale materne. Toți Osbornii şi toți Huntingtonii reuniți— Înnobilați pentru bogățiile obținute în India prin mijloace mai puțin sau mai mult discutabile — nu au greutatea unui singur Lusignan, pierit eroic în Palestina, în timpul Cruciadelor. Păstrează-l eventual pe Osborne, ca nume de scenă. Eu sunt pregătită să-i dezvălui lui Walter această situație. Tu decizi!... În sfârşit trebuie să închid pentru că mă va costa o avere!

Dar ea nu întrerupse conversația. Roger îi auzea respirația sacadată. Şocat de dezvăluirea mamei sale, el se întreba ce ar putea ea să-l mai învețe.

— Am uitat să-ți dau o veste!... Tu eşti destul de mare ca să înțelegi problemele adulților... Ființele umane sunt sociabile şi se tem de singurătate. Femeile divorțate acceptă relații care umplu uneori golul, monotonia, rutina exasperantă. Aceste prietenii, construite pe nimic, nu au consistență. Am avut câteva legături după moartea tatălui tău adevărat, singura mea

mare iubire. Credeam că viața mea sentimentală ajunsese într-un punct mort. Atunci am întâlnit la o recepție un bărbat distins, inteligent, generos. Bogăția nu îi stricase simplitatea, optimismul. Mai în vârstă decât mine, el avea o spontaneitate care m-a cucerit. A luat decizia de a acorda ajutor companiei mele de balet care trec printr-o criză financiară... Recent, m-a cerut în căsătorie...

Roger, devenit neîncrezător din cauza proceselor lui Harold Dexter şi a agenților financiari care speculau necinstit artele, exclamă pe un ton bănuitor:

— Trocul! Schimbați tinerețea dumneavoastră pentru banii lui. Este cam aşa... Mai onorabil decât vânzarea tinereții sale pentru bani, documentul care consacră trocul se numeşte căsătorie...

— Roger!, exclamă mama sa pe un ton de reproş.

— Scuză-mă! Nu am avut intenția de a vă ofensa... Ea reluă ezitant:

— Este un bărbat cinstit! Te asigur! I-am vorbit despre tine...

A fost surprins şi încântat când a aflat că eşti faimosul Roger Osborne... El voia să te cunoască personal...

— Mamă, vă cer iertare! Nu am niciun chef să-l cunosc. Doi tați îmi ajung. Unul natural şi unul legal... a adăuga pe cel de-al treilea este aglomerat... Apoi noțiunea de tată vitreg mă înspăimântă... ea se asociază unui intrus care a pătruns în sânul familiei... o relație de familie împotriva naturii...

— Eşti dur, Roger...

— Nu era intenția mea... pentru mine familia a fost o noțiune mai degrabă abstractă...

— Mea culpa! Nu m-am ocupat suficient de tine... apoi împrejurările obiective au intervenit... cariera mea... m-am consacrat dansului... tu ar trebui să mă înțelegi... tu te-ai dedicat muzicii rock... În absența mea Walter ar fi trebuie să facă...

— Nu-l băga pe Walter în discuție... după ce tocmai mi-ați spus, el nu avea nicio datorie față de mine...

— Întreabă-l pe bunicul tău de Lusignan să-ți vorbească de toate bucuriile avute de o familie unită... Îți urez, Roger, să întâlneşti o fată frumoasă, devotată, care să poată să-ți ofere fericirea unei adevărate familii...

— Nu mă voi căsători niciodată! Un cântăreț pe care l-am apreciat foarte mult, Kurt Cobain, căsătorit, tatăl unui copil, s-a sinucis recent...

— Aceasta nu înseamnă că toți bărbații căsătoriți se sinucid....

— Normal! Dar pentru mine, moartea lui Kurt Cobain are forța unui test...

— Mi-ar fi plăcut să am nepoți...

— Regret! Nu veți avea această plăcere...

— Păcat!... La revedere! Aş fi preferat să-ți zic pe curând! Dar turneele noastre nu se întâlnesc niciodată! Două galaxii separate de miliarde de ani lumină...

— Frumoasă comparație, mamă! Margaret suspină.

— Dumnezeu să mă ierte! Câteodată îmi pun întrebarea: de ce eşti aşa de dur?

— Duritatea nu-mi stă în fire! Sunt neîncrezător... Acest lucru face parte probabil din sistemul meu psihic de auto-apărare... La revedere, mamă!...Înainte, perspectiva unei plimbări într-o maşină din San Francisco la Los Angeles l-ar fi bucurat, cu atât mai mult cu cât conducea pentru prima dată un Ferrari, maşină visată de toți tinerii.

Roger admira San Francisco pentru aerul său romantic, pentru contrastul dintre tramvaiele antideluviene care urcau pe coline, printre case micuțe ornamentate abundent, şi zgârie-norii cu fațadele severe din oraşele de jos. Dar adora Los Angelesul pentru proporțiile sale neasimetrice, pentru agitația permanentă, pentru armonia dintre vechi şi modern, dar, mai ales, pentru visele care se țeseau în jurul universului prestigios de film.

Acum plăcerea acestei călătorii era sufocată de evenimente atât de dezagreabile, care se abăteau în avalanşă pe capul lui. Îşi pierduse optimismul care, în condiții normale, îl ajuta să treacă peste obstacole într-o viață bine umplută pentru a auzi în final scopurile supreme ale tuturor tinerilor ambițioşi: succes, bani, împlinire sexuală.

Un fel de saţietate legată de ambianța din ce în ce mai tulbure a existenței sale îl scârbea, îl întrista. O aversiune înnăscută împotriva propriilor camarazi rupea echilibrul său psihic. El credea că norocul îl părăsise. Întâlnise atâția nemernici încât nu mai ştia în cine să se încreadă. Mark îl angajase împotriva voinței sale într-o

aventură care risca să se termine prost. Tatăl său, sau acela pe care îl crezuse a fi tatăl său, îl detesta. Mama sa, rece, distantă, calculată, îl răsplătea cu aceeaşi monedă pe Walter Osborne. Revelațiile sale despre paternitatea fostului ei soț erau mai degrabă un cadou veninos. Chad, care, trebuia să recunoască, îl salvase de la ruină, nu găsea în ochii lui Mark decât imaginea unui impostor. Roger refuza această interpretare, dar îndoiala îi stăruia în minte, ea exista în ciuda eforturilor de a o alunga. Câteodată chiar Bob, care îşi dovedise devotamentul, îl enerva. El lua prea în serios rolul său de alter ego.

Pentru a merge din San Francisco la Los Angeles ar fi putut folosi autostrada care permitea o circulație rapidă şi bine ordonată. Dar el preferase drumul drept şi sinuos care urmărea cursul Oceanului, oferind perspective de o frumusețe şi de un pitoresc care să taie răsuflarea, după ghizii care bântuiau regiunea. Roger o alesese pentru că era asemănătoare cu linia nelinişitită a propriei sale vieți.

Ca de obicei, era urmat de un şir de maşini. Muzicienilor şi dansatorilor le plăcea să fie luați de val. Roger era chemat deseori să arbitreze certurile care îi stimulau pe vechii membri ai grupului cu noutățile pescuite. Primii considerau că merită un tratament special. Cei din urmă erau geloşi. Roger încerca să-i facă pe toți mulțumiți. Le acorda diverse avantaje: prime importante, cadouri, contracte de publicitate pentru Casele de Modă de Lux. Cum toți erau tineri şi frumoşi, condiție indispensabilă pentru a putea fi acceptat în grup, ei corespundeau criteriilor obligatorii pentru manechini profesionişti. El perfecționa compozițiile muzicale ale acelora care aveau talent în acest domeniu şi juca creațiile lor, înainte de a mări veniturile.

Roger îşi promisese să uite toate problemele sale în timpul acestei scurte călătorii. Să lase mintea să hoinărească la voia întâmplării, a peisajelor, a surprizelor.

După ce traversase San Jose, un micuț oraş provincial împânzit de comunitatea din San Francisco, cortegiul de maşini se îndreptă spre State Highway. Cel mai spectaculos drum nu numai din California, dar din întreaga Americă. Vanitosul Chad era expert în materie, căci el parcursese cu motocicleta regiuni recunoscute pentru

frumusețea lor naturală. Roger îl alesese camarad în cursul acestei deplasări — promenadă, cu riscul de a alimenta gelozia prietenilor săi cei mai apropiați. Chad merita această mică recompensă, căci el îi realizase unul dintre visurile sale: să conducă un Ferrari. Înainte de a fi fost escrocat de Dexter, el nu avusese timpul nici posibilitatea să-şi cumpere unul. Stratmore, care se ocupa de cheltuielile sale, îi spunea că pentru moment nu îşi putea permite acest lux. Acel moment se prelungea la infinit. Acum, deşi avea buzunarele goale, el conducea un Ferrari, datorită lui Chad, omul care făcea miracole.

Maşinile se strecurau prin aglomerația de turişti care invadaseră Monterey-ul, oraş micuț impregnat cu un parfum ciudat... mireasma săratã a Oceanului, mireasmă de heliotrop, arome subtile, artificiale...

— La începutul secolului, pescarii de sardine infestaseră Cannery Row!, exclamă Chad ilar.

— Apoi sardinele dispărură, conservăriile de la Cannery Row dădură faliment si Monterey căzu într-o letargie asemănătoare cu o comă prelungită... dar îngerii păzitori de la căpătâiul Monterey-ului, reluă Roger firul comentariilor.

— Îngerii?

— Da! Scriitorii, poeții, pictorii, au reînviat Monterey-ul! Ei au creat o nouă modă! Pentru a fi la modă, trebuia să-ți petreci vacanța în Monterey.

Chad îl privi surpins.

— Mă laşi să vorbesc despre Monterey şi îl cunoşti mai bine decât mine?

— Nu! Nu am fost niciodată în Monterey! în schimb am citit Cannery Row şi Tortilla Fiat, două romane superbe scrise de John Steinbeck, am devorat On the road de Kerouac, am căzut în lumea poetică a lui Ginsberg şi am savurat umorul lubric din proza semnată de Henry Miller. Îndrăgostit de Monterey şi de Big Sur, unde stătea de obicei, el a contribuit a țesut în mintea mea o magie, şarmul, fascinația pentru tot ce este american... Da! Totul mă seduce la americani, chiar şi defectele lor... Iubesc New York-ul super civilizat, deşertul Arizonei, oraşele micuțe atât de leneşe, visurile care încoronează California şi ambianța tulburătoare a Bronx-ului...

Roger evocă din minte chipul necunoscut al adevăratului său tată, tânărul dansator american... El suspină...

— Chad, am motive întemeiate pentru a mă îndrăgosti de Statele Unite...

Chad îl privi încântat.

— Eşti o enigmă pentru mine!... O minunată enigmă!...

El vorbea cu o căldură, cu o exaltare care îl emoționa pe cântăreț. Roger nu putea să conceapă că Chad îl înşela, că îi arăta o aşa frumoasă prietenie pentru a-l expedia fedeleş oamenilor avizi de a-l specula.

— Să facem un popas!, propuse Roger. Sunt curios... da... aş vrea să văd dacă Monterey-ul, Cannery Row construit de imaginația mea, corespunde realității.

Consultat în calitatea sa de şef al Securității, Loring se arătă reticent. Dacă ar fi recunoscut, Roger risca să provoace o încăierare. O manifestare de simpatie, certă, dar în acelaşi timp periculoasă prin implicațiile sale şi mai ales prin eventualele complicații.

Roger nu abandnă inițiativa sa. Îmbrăcat în blugi, cu o haină de piele destul de comună, el ar fi trecut neobservat, cu atât mai mult cu cât ochelarii fumurii şi o şapcă cu cozoroc acoperea cea mai mare parte a feței.

Prietenii săi de grup se strânseră în jurul lui. Ei râdeau, se bucurau, priveau cu interes şi amuzament barurile, buticurile, muzeele de ceară, restaurantele arhipline care se înşirau pe Cannery Row. Bob Essex făcea minuni. Îmbrăcat în alb, cu Doris pe care o ținea în lesă alături de el, el oferea imaginea perfectă a lui Roger Osborne, copia sa fidelă, aparent mai exactă decât originalul însuşi. Deodată un curent electric parcurse mulțimea fremătândă. Voci se ridicară: Roger Osborne este printre noi!... Roger Osborne?... Unde este Roger Osborne?... Numele său era repetat de o mulțime de voci... Valuri de chipuri loveau spre roca imaginară pe care grupul o formase în jurul lui Bob. Dragostea excesivă poate să distrugă la fel ca un tsunami. Alter ego-ul lui Roger fu lovit de mulțimea entuziastă, în ciuda intervenției puternice a gărzii de corp, luată prin surprindere, pentru că toată atenția lor fusese concentrată asupra autenticului Roger Osborne. Bob fu înghițit de mulțimea lipicioasă, sărutat, atins,

palpat, strivit, dezbrăcat de amatorii de suveniruri. Faza cu semnarea de autografe era expirată. Roger privea această scenă stupefiat, împietrit. Împins din toate părțile, Bob se evaporă... În acea clipă Doris interveni. Nervoasă, ea îi atacă agresorii amorezați ai lui Bob. Muşcăturile ei, violența ei canină, până atunci adormită, conținută de prezența civilizată a stăpânului ei, împrăştie teama printre fani, care nu se aşteptau la o asemenea reacție. Cei care se găseau în primele rânduri se retraseră brusc, îmbrâncind admiratorii încălziți care îi împingeau în sens contrar. Intervenția lui Doris avu un efect neaşteptat: să-îi îndepărteze pe agresori. Ea permise gărzii de corp să-l ia pe Bob şi să ducă corpul său încă inert într-un butic, departe de vederea fanilor atât de nerăbdători.

Calmată, Doris reveni după adevăratul său stăpân şi prieten, care o mângâie şi o răsfață cu afecțiune.

Un medic voluntar care se găsea în mijlocul mulțimii oferi serviciile sale aşteptând ambulanța. Din fericire, Bob îşi reveni repede.Încă năuc, el exclamă:

— Am căzut din pom... Dar a fost formidabil!... Să mori în pielea lui Roger Osborne... Să-mi uit propriul nume... propria identitate... visul meu se îndeplinea... este cel mai mare omagiu pe care aş fi putut să ți-l aduc, Roger... să-mi dăruiesc viața...

Coloana îşi reluă drumul spre Los Angeles şi traversă Cârmei, acest paradis la îndemîna marilor copii... El se întoarse imediat spre Big Sur, vechiul imperiu sălbatic al lui Henry Miller şi al lui Jack Kerouac, al lui Allen Gisberg şi William Burroughs... Roger se gândea la toate aceste personaje intrate în mitologia americană...

El îşi imaginase drumul cu serpentine care străbătea litoralul Oceanului... Odată fantezia fusese mai puțin puternică decât realitatea. Fusese o călătorie halucinantă între valurile uriaşe care se loveau de stâncile pline de spumă şi munții cu pante abrupte. Drumul urca şi cobora, înconjurat de uriaşe prăpăstii care emanau un aer rece, aproape înghețat străbătute de poduri înălțate pe ruine ce se pierdeau în norii sidefii de ceață, agățați de versanții invizibili, cărora le simțeam prezența,

pentru a răzbi spre zonele însorite care eliberau mintea de presiunea resimțită atât de puternic.

Visător îngândurat, Roger menținea volanul cu precizia unui robot.

— Frumusețea sălbatică, dură, a Big Sur-ului m-a speriat întodeauna!, spuse Chad. Moartea este la uşă... ea te întâmpină la fiecare curbă... aceste ruine au asupra mea o atracție bizară... Când voi fi tentat să mă sinucid, voi conduce cu două sute de km pe oră pe Big Sur...

Roger înclină capul în semn de confirmare.

— Sinuciderea este fermecătoare... o ieşire demnă, elegantă... să părăseşti scena când vrei, cum vrei... Eu sunt obsedat de Kurt Cobain...

— El s-a sinucis în plină glorie... la douăzeci şi şapte de ani... Ai remarcat?... Condamnații cu pedeapsă pe viață, bolnavii de cancer, de SIDA caută rar această soluție rapidă, radicală care ar putea pune punct unui lung şir de suferințe... *Rock'n roll-ul,* visul şi moartea se asociază unei voluptăți... Între rock şi marea doamnă neagră există o prietenie perversă... Când o chemăm, ea vine fără ezitare... Sinuciderile şi supradozele implică relații privilegiate cu infinitul...

Sosirea lui Roger la Los Angeles coincise cu o veste bună. Albumul său intitulat "Calea Lactee scuipată de cobra mea", în ciuda conotației considerată obscenă de Ligile decenței şi în ciuda condamnării pronunțate de guvernatorul Morris, care decisese să-l numească dojenitor X, care interzicea automat punerea în vânzare pentru minori, fusese judecat inofensiv de Tribunalul din New York, dar cu recomandarea de a schimba "cobra mea", cu „o cobră". Această modificare infimă dădea o semnificație literară titlului inspirat de altfel de diversele animale care populează fața pământului: leu, câine, urs, corb, şarpe, scorpion, vultur... O adevărată grădină zoologică celestă...

John Mantegna, îngrijorat să nu-şi obosească prea rău noua sa vedetă, închiriase din proprie inițiativă o vilă somptuoasă pe înălțimile Beverly Hills-ului. În această rezidență vor fi turnate o parte din interioarele din film. Această alegere ar trebui să-l scutească pe Roger de numeroase deplasări, indispensabile

dacă ar fi fost cazat la hotel. Un pavilion învecinat fusese amenajat într-un studio de înregistrări pentru ultimul său album. În sfârşit, grădina vilei va servi de decor pentru film şi pentru fotografiile publicitare.

Roger ar avea la îndemână tot confortul care i-ar fi permis să lucreze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. El se autodisciplina pentru a obține cât mai repede mijloacele care i-ar fi facilitat rambursarea datoriilor. Pentru moment, intrările, deşi importante, erau neglijate în raport cu milioanele pe care Chad le cheltuia pentru a asigura funcționarea perfectă a grupului. Impresionat de activitatea optimistă a lui Roger, Northcote îi oferi gratuit serviciile sale de expert financiar. După estimările sale, turneele din Brazilia, Australia, Extremul Orient şi din Europa Occidentală, deja programate ar putea aduce beneficii în jur de şaizeci de milioane de dolari deşi ultimele sale albume fuseseră vândute în mai mult de patruzeci milioane de exemplare.În numele lui Roger, care primise cu recunoştință ajutorul său, Glenn se prezentă la Stratmore şi îi ceru semnăturile grupului, pentru a le consulta şi pentru a-şi face propriile impresii.

Uimit de această cerere, Stratmore dădu un răspuns vag. O parte din registrele sale, care se găseau la sediul King's Voice, fuseseră distruse de falimentul provocat de Dexter. Registrele cu deplasările grupului erau pentru moment în bagajele lăsate la San Francisco. Glenn trebuia să ştie că grupul nu are o locație fixă.

Stratmore făcuse o comparație care se voia a fi umoristică:

— Caravana noastră, după exemplul circurilor de odinioară, este aproape mereu pe drumuri. Suntem nomazi de lux, adăugase el râzând.

— Sunt sigur că Chad nu ar refuza locația unui imobil care ar constitui sediul local al grupului.

Refuzul mascat al lui Stratmore de a ajunge la cererea lui Glenn conținea îndoielile lui Roger privind învârtelile managerului general, observate de Perkins.

Roger abandonase ideea unei formații independente. Chad nu era numai un deținător al unor fonduri inepuizabile, dar aducea de asemenea idei care favorizau

dezvoltarea grupului, metamorfozat într-un mecanism complicat unor performanțe excepționale.

Cum toată munca se realiza cu uşile închise, Roger nu-şi găsea nici timpul, nici ocazia de a se plimba incognito prin oraş. Câteva escapade nocturne făcute în marile restaurante frecventate de vedete de film deveneau pentru el corvezi obositoare şi plictisitoare. La Los Angeles trebuie să fie văzut pentru a ajunge la galaxiile stelelor din prima clasă. Reputația lui Roger luase proporții încât patronii marilor restaurante se temeau de prezența sa. În timp ce-şi anunța vizita, ei trebuia să erijeze personalul de gardă, pentru a împiideca fanii prea entuziaşti de a invada localul şi de a-l devasta. Aceste înfierbințeli provocau o publicitate tunătoare care se dovedea în final binevenită pentru interesați.În aceste condiții, Bob Essex, indispensabilul Bob, îl scutea pe Roger de majoritatea obligațiilor de complezență. Reporterii nu mai ştiau dacă avea legătură cu adevăratul Roger Osborne, sau cu Bob Essex, copia sa fidelă.În vila din Bevery Hills, Roger făcu cunoştință cu actorii care făceau figurația în distribuția filmului său. John Mantgna alesese câteva vedete de primă clasă, cu excepția partenerei lui Roger, o tânără fată inocentă, adolescenta Tracy Lyndon, aproape necunoscută marelui public. Precum Paul Verhoeven, care ar fi trebuit să ducă muncă de lămurire cu cameramanii, producătorii şi cu scenariştii pentru a o impune pe Sharon Stone în Basic Instincts, Mantegna a trebuit să convingă o mare opoziție pentru a o admite pe Tracy cap de afiş alături de Roger.

El explicase cântărețului rațiunile alegerii sale:

— Scenariul cere o fată tânără, inocentă, care se îndrăgosteşte de un rocker celebru în timpul unui turneu, în ciuda interdicției familiei sale bogate şi respectabile. Ce vedetă acutală ar fi putut interpreta cu credibilitate o tânără fată inocentă? Aproape toate s-au măritat şi majoritatea au fost implicate în scandaluri exploatate de mass-media. Până în prezent, Tracy nu a avut decât roluri de adolescentă în câteva filme de televiziune destinate tânărului public. Ea are optsprezece ani şi când o vezi ai impresia că vezi o fată la pubertate care roşeşte la

cea mai mică aluzie erotică. Dragostea transformă încântătoarea fată într-o rebelă vulnerabilă, în ciuda temperamentului pe care îl arată cu exasperare. Idolul său este un cântăreț de rock dezabuzat, care se droghează şi bea. Femeile măritate se aruncă la picioarele sale, dispuse la orice fantezie. Excentritatea sa şi viața dezordonată îi aduc un succes formidabil. Îngerul decăzut, frumos, întodeauna a prezentat mai multă fascinație decât îngerii din Paradis, imaculați şi fără sex. Dumneavoastră sunteți interpretul ideal pentru acest rol de compoziție!

— Aprecierea dumneavoastră mai mult flatantă riscă să-mi mărească denigrările.

—Revanşându-se, fanii se transformă în îngeri în fața imaginii dumneavoastră! James Dean, Bob O'Neill, River Phonix, Jim Morisson nu au strălucit de castitate! După ultima variantă a scenariului, Tracy vă va însoți în turneul brazilian. Un detectiv particular şi oameni de încredere angajați de părinții fetei vor încerca să o răpească, ca să o facă să intre în țarc. În mod normal, vă opuneți. Nu din dragoste, sunteți prea în vârstă pentru a demonstra dragostea adevărată, dar din ambiție. Nu concepeți că ați putea să vă faceți voia.

— Înțeleg.

— Sunteți Diavolul care îl corupe pe Faust reîncarnat în corpul lui Tracy!

— Ideea e seducătoare! M-am visat deseori în pielea unui drac! Să fim clari! Nu diavolul vampir creat de Tom Cruise! Este banal! Am nevoie de un diavol frumos, foarte fermecător care face ca femeile să cadă la picioarele lui precum semințele tăiate cu secera de secerători...

— Nu îmi place rolul de Don Juan!

— De acord! I s-a dus moda! Pedepsirea celestă şi tot acel discurs de a seduce! Vă culcați cu fetele pentru că vă place orgasmul! Orgasmul este paradisul şi infernul dumneavoastră! Adulați pe dumnezeu orgasmul!

Mantegna făcu o pauză pentru a-şi aprinde un trabuc şi a inspira aroma tutunului.

— Un detaliu, Roger! Tracy e mai puțin inocentă decât pare! Nu a ajuns să o concureze pe Shannen Doherty! Dar nu e departe! Deci atenție! Pericol!, adăugă Mantegna râzând. Încă un detaliu! Echipa de platou, actorii şi eu însumi vom face

imposibilul de a nu deranja concertele voastre, activitatea voastră profesională!

Regizorul îl privi cu un ochi critic de sus în jos şi de jos în sus. Apoi surâse:

— Sunteți un profesionist al rock-ului! Un mare profesionist al rock-ului! Sub aripa mea veți deveni un mare profesionist de film! Cântăreții de rock mari sau foarte mari care au făcut filme la Hollywood au beneficiat de bugete mai mici. Filmul dumneavoastră va dispune de unul mare, unul foarte mare. Cameramanii se aşteaptă la intrări fabuloase.

Deja câteva canale de cinema americane şi străine au obținut dreptul de a prezenta filmul vostru în sălile lor. Au plătit scump acest privilegiu! Studiourile şi mass-media şi-au exprimat pronosticurile. O cifră apropiată de două sute de milioane de intrări este prevăzută. Şi este vorba de o estimare moderată. Aveți o mare responsabilitate pe umerii dumneavoastră, Roger!

— Şi dumneavoastră de asemenea, John!

Roger şi muzicienii săi lucrau în studioul de înregistrări. În camera de control, inginerul de sunet, asistat de cel de-al doilea şi de producător, în prezența inginerului specializat pe mixaj, manipula aparatul de înregistrare digital pe 32 piste, ultima noutate în tehnică, cumpărat recent de Chad. O pistă reproducea ritmul, alta vocea cântărețului, una pentru cor şi piste pentru fiecare instrument solo. Pentru a completa echipamentul ultra-modern, Chad obținuse de asemenea o consolă de mixaj automat.

Tehnicienii executau meseria lor cu o competență evidentă. Ei mânuiau cu finețe şi cu gust sunetul şi muzica. Chad studia zelos de la A la Z operațiunea, căci el voia să devină producător în serviciile lui Roger. În acelaşi timp, experții priveau prin geamul care îi despărțea de studio, unde muzicienii cântau, în grup sau solo.

Roger folosea, o cască pentru a-şi auzi propria-i voce aşa cum consola multifuncțională o reda. Înstrumentiştii înregistraseră deja solourile lor, dar rămâneau aşezați pe scaunele aliniate lângă perete şi savurau versurile compoziției numită: *Peluză şi barbeque.* Acest cântec făcea parte dintr-un ciclu satiric care conținea mai multe piese virulente: *Micuțele doamne cu paltoane de*

vizon, Ghidul ipocritului perfect, Faceți loc puritanilor!, Elogiul castraților, Vânătoarea de vrăjitori la Denver şi în sfârşit *Petyour dog notyour date,* cântec care dezvolta un slogan lansat în Statele Unite de fundamentaliştii care predicau excluderea relațiilor sexuale în afara căsătoriei sfințită de Biserică.

După lovitura care se abătuse asupra grupului său, escrocheria lui Dexter, asasinatul lui Bruce la New Orleans, atacurile integriştilor la Denver, masacrul colegilor săi la Caracas, el riposta printr-o mare violență. *Dolari negri pentru americani albi, Pressing pentru bani murdari, Mii de miliarde, Omerta bogaților, Bancherul şi mafiotul, duo acompaniat e zornăitul monedelor de aur, Eu te cumpăr, tu mă cumperi, ei ne cumpără... La vânzare: politician împlinit, popularitate asigurată...,* *Piața internațională de miniştri, Dansul teroriştilor,*

Vânzarea de arme rabinilor: alegere mare de bombe atomice, Eu te omor, tu mă omori, ei ne omoară, Omor în numele Domnului, Crimă şi politică de înaltă clasă: ultimul strigăt al civilizației, Eu nu mă amestec, tu nu te amesteci, ei se amestecă...

Cântece militante pe care Roger le lansă cu o mânie rece peste tot în lume. Ecologia cântată de Jamiroquai intră într-o nouă fază; vânătoarea de balene e depăşită... noua modă este vânătoarea de oameni... Filozofia lui Hobbes dirijează lumea: Homo homini lupus... oamenii se sfâşie precum lupii... dar animalele omoară pentru a se hrăni... oamenii omoară pentru a se îmbogăți, pentru a-şi mări puterea, pentru a lichida rivalii... Masacrul inocenților a devenit o afacere curentă... masacrăm inocenții de pe toată suprafața pământului: Somalia, Rwanda, Algeria, Egipt, Africa de Sud, Congo, Iran, Irak, Afganistan, Palestina, Amazonia, Mexic, Irlanda de Nord, Iugoslavia... Jirinowski anunța o sută de mii de execuții după activitatea sa de putere... era modest... Stalin a executat douăzeci de mii de ruşi... Şi lumea tolera încă țări şi partide comuniste... masacrul inocenților nu ocoleşte nici metropole super civilizate nici orăşelele cele mărginaşe: războaie civilizate, lupte între bande, atentate

teroriste, crime rasiale, agresiuni fără număr... şi nu e decât începutul...

Ironiile lui Roger prezentate sub forma unor cântece sau a unor interviuri, difuzate de mass-media, enervau pe anumite personaje care se simțeau vizate...

Mark îi recomanda moderația.

— Rupi toate zăgazurile!, i-a spus într-o zi. Păcat! Roger surâse.

— Cunoşti fabula cu oaia furioasă?... Ai una în fața ta!

În timp ce cânta ultima strofă din cântec, vorbele lui Mark îi reveneau în minte. Roger fredona măsurile finale apoi tăcu. O oboseală ciudată îl invada. Înginerul de sunet făcu semn că înregistrarea fusese arhivată. Muzicienii aplaudară.

Dintr-o dată clacă. Se agăță de microfon ca şi cum căuta un punct de sprijin. Aplauzele încetară. Înstrumentiştii şi tehnicienii priviră neliniştiți.

— Roger, ce se întâmplă?

— Ți-e rău?

— Chemăm un doctor? Roger îşi scutură capul.

— Nu!... Mi-a trecut... Nimic grav... o uşoară amețeală...

— Te oboseşti prea mult!

— O scurtă vacanță îți va face bine!

O singură întrebare străbate mințile.

"Unde am ajunge dacă Roger ar dispărea?"

Muzicienii, dansatorii, tehnicienii care lucrau cu el obținuseră o reputație care le permitea teoretic să-şi găsească fără dificultate un loc de muncă în oricare grup. Dar formațiile importante dispuneau de un personal triat şi bine unit. Trebuiau să se ducă la grupuri mai puțin cunoscute sau să formeze propriul lor grup. Să-şi limiteze traiul lor de viață după ce trăiseră precum prinții era dezagreabil.

Dacă Roger ar avea o amețeală în timpul spectacolului, efectele nu ar fi catastrofice. Bob Essex ar putea să-l înlocuiască, să-i imite gesturile şi să facă play-back. Evident, mascarada nu putea continua la infinit.

Slăbiciunea pasageră a lui Roger nu se mai repetă. El îşi reluă activitatea sa normală. Filmare dimineața şi la începutul după-amiezii, să pozeze pentru publicitate spre seară şi înregistrarea cântecelor după căderea nopții. Trebuia de asemenea să găsească timp pentru repetiții.

Sejurul la Los Angeles se apropia de sfârşit. Toată lumea angajată în turneul brazilian îşi făcea bagajele. În ajunul plecării, Chad intră contrariat la Roger.

— Imaginează-ți! Am stabilit o întâlnire cu Stratmore. Trebuia să-mi aducă estimările sale de cheltuieli necesare pentru turneu. Cu aceste documente voiam să iau legătura cu bancherii mei pentru a asigura finanțarea întreprinderii. Dar Stratmore nu este. L-am căutat peste tot.La hotel, la restaurant unde ia masa de obicei, în câteva baruri pe care le frecventează cu predilecție. Nimic! Absolut nimic! Este dispărut, răpit, rătăcit pe undeva.

— Probabil îşi ia la revedere de la o micuță mexicană încântătoare...

— Nu este genul lui!, spune Chad. Nu ştie decât să se îngroape sub registrele sale sau să înşiruie cifre pe calculator.

Roger îi relată experiența lui Glenn.

— În orice caz, îl vei întâlni mâine la aeroport! Trebuie să plece cu noi!

Turneul brazilian trebui să fie anulat imediat. Roger fusese citat pentru 15 aprilie în fața Tribunalului din Denver înainte de a fi judecat la incitare de violență şi pentru că provocase dezordine publică. Pe 15 aprilie era programat primul concert la Rio de Janeiro. Pentru apărarea lui Roger, Chad angajase serviciile cabinetului de avocați Daykin, Foster şi William, firmă recunoscută pentru succesele sale în fața marilor instanțe judiciare ale Statelor Unite.

Henry Daykin se deplasase personal la Denver pentru a obține amânarea procesului. El îşi imaginase că va avea probleme, căci atmosfera apăsătoare care era în statul Colorado după succesul grupei extremiste CFV ar fi pledat în defavoarea clientului său. El constată surprins că judecătorul care îl primi îi acordă fără obiecții amânarea solicitată.În timpul unei convorbiri telefonice cu Chad, el adăugă comentariile sale:

— Am avut impresia că magistratul îşi dădea seama de fragilitatea dosarului făcut de Attorney. Procesul intentat lui Roger Osborne, personalitate de prim rang în domeniul său, îi va face pe toți liberalii Statelor Unite să protesteze. O sentință care l-ar condamna va acoperi Curtea de ruşine. Împins între presiunile CFV-ului, bunul simț şi echitatea, judecătorul ar

prefera ca prietenul dumneavoastră să profite de călătoria sa în Brazilia pentru a nu mai reintra în Statele Unite. Să imite exemplul lui Polanski. Evident, nu mi-a spus asta. Dar cunosc, după interviurile sale, temperamentul lui Roger Osborne. El nu va ezita să se prezinte în fața Tribunalului. În orice caz, voi obține o achitare. Să nu-şi facă griji!

Boeing-ul 777 închiriat de Chad pentru transportul grupului Osborne decola de pe Aeroportul Internațional din Los Angeles fără să îl aibă la bord pe John Stratmore, care nu venise. Doar noul său ajutor de contabil se prezentă la ora fixată pentru plecare. El se numea Clyde Forman şi avea o mutră speriată şi năucă ca a unui pui proaspăt ieşit din ou. Stratmore nu îi încredințase decât contabilitățile zilnice de cheltuială: hoteluri,

¡ restaurante, transporturi, salariile personalului tehnic.

Un al doilea avion îi transporta pe Mantegna, actori şi echipa pentru filmarea filmului în Brazilia.Tracy Lyndon ar fi preferat să călătorească în compania lui Roger, dar Mantegna îi recomandase să se astâmpere.

— La Rio, la Sao Paolo, la Montevideo şi la Buenos Aires şi chiar în junglele din Arizona tu vei avea ocazia să filmezi toată ziua alături de Roger, să-l săruți profesional în public şi de asemenea în particular, dacă inima-ți spune! Dar atenție! Nu forța nota, căci el are reputația onorabilă. Şi mai ales nu-l obosi cu extravagațele tale amoroase! Lui îi place să cucerească, nu să fie cucerit!

Ea fu tentată să-i răspundă:

— Nu sunteți guvernanta mea, din câte ştiu!

Dar ştia să-şi înfrâneze impulsurile atâta timp cât interesele o cereau...

Cele două avioane aterizară la scurt timp pe Aeroportul Internațional din Rio de Janeiro unde soarele se scălda într-o baie de aur, înainte de a se retrage pentru noapte în spatele norilor.

Pentru a ajunge la Hotel Național, zgârie-nor în genul celor new-yorkeze, pe Coasta Sao Conrado, la celălalt capăt al oraşului, maşinile rockerilor trebuiră să traverseze metropola trepidantă în ritmul Coriocăi, de-a lungul țărmului Oceanului, între imobilele aurii, cu înălțimi vertiginoase, şi plaja sidefie, largă, enormă,

plină de spuma făcută de surfeuri. O mulțime pestriță de fete şi de tineri aproape goi alergau, se întorceau, alunecau, surfau, se jucau, înotau, plini de o poftă de viață contagioasă chiar şi pentru persoanele în vârstă, care simțeau sângele lor curgând în venelor devenite mai elastice.

Roger împărțea maşina sa cu Chad, Bob, Eric şi Dudley. Băieții erau încântați de peisajul fantastic în care ce amestecau factorii ultramoderni şi vestigiile unui trecut care plutea în aer, se imprimase în comportamentul oamenilor, în monumente. Doar bogătaşul Dudley Richmond vizitase Rio de Janeiro însoțit de părinții săi, cu puțin timp înainte de accidentul care îi costaseră viața.

Cortegiul se opri în fața intrării somptuoase a hotelului. Ca de obicei, o mulțime de adolescenți aşteptau apariția idolului lor. Două rânduri de polițişti îi țineau cu dificultate. În timp ce Roger ieşi din limuzină, strigătele de bucurie, aplauzele se porniră. Printre picioarele agenților nervoşi, iritați, se strecură un băiat cu ochii sclipind de inteligență, sprinten ca un ieduț, care se puse în fața lui Roger. Surâzând, îi întinse câteva foi de hârtie.

— Un autograf, domnule, vă rog!

Polițistul de lângă copil îl lovi cu brutalitate aruncându-l pe trotuarul ornat în alb şi negru. Oripilat de această cruditate gratuită, Roger se întoarse spre agentul forței publice.

— De ce faceți asta?, întrebă indignat.

— Aceşti micuți vagabonzi sunt viermii oraşului nostru, domnule. Hoți şi criminali. Acesta este în stare să vă fure ceasul fără să vă dați seama!

Roger îl ajută pe băiat să se ridice, luă hârtia şi o semnă.

— Sunt mai multe foi, domnule, spuse cu timiditate.

— Vrei să-mi vinzi autografele?, îl întrebă Roger amuzat.

— Nu, domnule! Sunt pentru prietenii mei care nu au putut să se fofileze până la dumneavoastră!

Roger izbucni în râs şi semnă toate hârtiile, apoi le dădu băiatului fermecat.

— Cum te numeşti?

— Manule, domnule! Pentru prieteni, Manuelito!

Roger îl privi cu simpatie. Băiatul îi amintea vad de David de Donatello, dar numai puțin, purta chiar o pălărie de paie cu boruri largi. Manuelito prinse curaj şi atinse brațul cântărețului ca şi cum ar fi vrut să se asigure că avea în fața lui un om viu.

— Astă seară voi merge să vizitez statuia lui Hristos pe Muntele Corcovado. Vrei să-mi fii ghid?

Ochii lui Manuelito sclipiră de bucurie. Chipul său se lumină.

— Da, domnule! Cu plăcere, domnule!

— Atunci îți plătesc un acont pentru acest serviciu! De acord?

— Oh, da, domnule!

Roger îşi aminti că nu avea aproape niciodată bani la el. Se întoarse spre Loring care veghea asupra sa ținându-se puțin la distanță.

— Împrumutați-mi o sută de dolari, vă rog!

Loring găsi într-un buzunar treizeci de dolari. Gărzile sale de corp se căutară pentru a găsi suma cerută. Roger luă banii fără să îi numere.

— Manuelito, tu eşti şeful prietenilor tăi?

— Da, domnule!, răspunse el cu mândrie.

Roger îi dădu banii, sub privirile dezaprobatoare ale polițiştilor.

— Dă aceşti bani prietenilor tăi! Vei păstra cincizeci de dolari pentru că tu eşti şeful!

— Mulțumesc, domnule! Vă voi aştepta în fața uşii hotelului! Apoi copilul se pierdu în mulțime .

Dudley, care avea mereu mintea întoarsă, se adresă râzând prietenului lui.

— Roger, te sfătuiesc să nu acorzi prea multă atenție micuțului Carioca! Ai risca să ai reputația unui pedofil. Afacerea Michael Jackson poate să inspire idei!

Roger ridică umerii neîncrezător.

— La vârsta mea, pedofil? Nici nu am ieşit din adolescență... Manuelito va fi un ghid perfect! Te asigur!

Dar uită întâlnirea cu băiatul în urma unor circumstanțe problematice. Numai ce intrase în marele hol al hotelului, fu asaltat de o cohortă de jurnalişti şi de reporteri TV.

— Cunoaşteți motivul sinuciderii lui John Stratmore?

— Ştiți de ce a ales această soluție dramatică pentru a părăsi scena?

— Credeți că eram implicat în escrocheria lui Harold Dexter? Roger fu stupefiat.

— Nu am nicio informație privind sinuciderea sa! Chad interveni în ajutorul său.

— Domnilor, domnilor, nu putem să comentăm un eveniment pe care l-am ignorat până acum. Domnul Osborne va fi pregătit să vă primească de îndată ce va dispune de elementele detaliate privind această afacere!

Reporterii îi arătară câteva ziare americane. Sinuciderea lui Stratmore era pe fiecare.

Protejat de gărzile de corp, Roger se refugie în apartamentul său şi citi presa care relata circumstanțele morții managerului general al grupului. El se aruncase pe fereastra camerei sale aflată la cel de-al douăzecilea etaj dintr-un hotel din San Francisco.

— Ce dracu căuta la San Francisco?, exclamă Roger intrigat.

— Trebuie să examinăm registrele sale printr-un expert contabil!, propuse Chad. O măsură de urgență!

Înfundat într-un fotoliu, Mark tăcea.

— Trebuie să aşteptăm rezultatul anchetei, spuse Bob. Vom afla poate adevărul.

— Medicii legişti nu vor fi capabili să citească mobilele care l-au determinat pe Stratmore să-şi pună sfârşit zilelor, opina Eric. Nu l-am putut suferi niciodată! Fața lui cerea palme!

Un epitaf derizoriu care făcu pe toți să surâdă... cu excepția ui Mark...

A doua zi dimineața, la ora zece, Roger ieşi din hotel. Se îndrepta spre maşină timp în care îl văzu pe Manuelito care făcea rondul pe trotuar. Un surâs care exprima bucuria îi juca pe chip. Apariția Dumnezeului său îl exalta, îl făcea fericit.

— Bună ziua, domnule Osborne!

— Ce faci aici?, întrebă Roger perplex. Dintr-o dată un sentiment de jenă îl cuprinse. Îşi aminti de înțelegerea lor din ajun.

— Vreți să vă conduc pe Muntele Corocvado. V-am aşteptat. Am dormit pe

plajă. Mi-am spus că sunteți reținut de probleme mult mai urgente...

Nu trebuie niciodată să decepționezi un copil. Roger își aminti propriile sale deziluzii în timp ce adulții nu-și respectau promisiunile.

— Trebuie să amânăm excursia noastră, Manuelito. Din păcate, am un angajament de îndeplinit.

Surâsul copilului se șterse. Ochii i se întristară. Roger vru să repare gafa.

— Manuelito! Vrei să faci figurație într-un film?

Băiatul îl privi cu mirare. Nu era vorba de o complezență? Nu îndrăznea să creadă.

— Este adevărat?, întrebă cu timiditate.

— Adevărat! Urcă în mașină!

Loring și gărzile de corp schimbară priviri ironice. Stratmore ar fi zis că Roger Osborne ar fi crescut colecția de cățelandri râioși.

Un grup de băieți, camarazi ai lui Manuelito, care stăteau politicoși la depărtare, asistau la această scenă, animați de sentimente contradictorii; oare Manuelito a pledat cauza lor în fața bogatului și minunatului lui prieten?

Manuelito era în al nouălea cer. Să se așeze pe bancheta de piele a limuzinei, alături de zeul său, depășea visele sale cele mai năstrușnice.

— Ai mâncat de dimineață?, îl întrebă Roger.

— Nu! Mi-era teamă să nu mă îndepărtez de intrarea hotelului. Ați fi putut să ieșiți fără ca eu să fiu acolo, așa cum v-am promis.

— Bravo! Ai simțul onoarei ca un adevărat cavaler! Manuelito roși flatat.

Roger opri mașina în fața unui McDonald's și rugă bodyguardul așezat lângă șofer să aducă un bogat mic dejun pentru Manuelito. Puțin mai încolo, o tânără chelneriță în uniformă se prezentă cu un platou plin cu un tipic mic-dejun american, atât de copios că ar fi putut să sature trei sau patru băieți înfometați. Nimic nu lipsea: cereale de grâu, pancake mix, bagel chips, frozen yogurt, marshmallow kidd's, felii cu struguri, suc de portocale, fără să uităm doza de Coca-Cola. Manuelito privea cu o plăcere de gurmand aceste bunătăți de pe masa pliantă de acaju deschisă în fața lui. Nu devoră acest mic dejun: el mâncă liniștit,

cu delicatețe, precum oamenii bogați care vedeau în fiecare zi platourile suculente, expuse pe terasele restaurantelor de lux.

Limuzina îşi continuă drumul printre fluviul de maşini care se îndreptau spre nordul Rio-ului. Roger privea trecătorii bine îmbrăcați, femeile elegante, fetele şi adolescentele îmbrăcate sau mai degrabă dezbrăcate, după moda grunge. El fu surprins de prezența cerşetorilor mai numeroşi decât la New York. Copiii cu picioarele desculț zumzăiau zgomotoşi, jucăuşi. În fața unui magazin de fructe, patronul înjura furios o bandă de băieți care îi furaseră trei sau patru perechi de banane şi fugiseră râzând. Făcând o analogie, Roger îl privi pe Manuelito, care golea fără să se grăbească farfuriile. Cămaşa sa imprimată cu fiori viu colorate era mare față de trupul lui micuț. Pantalonii săi scurți erau tăiați dintr-o pereche de blugi vechi. Pielea sa aurie, tânără, picioarele desculțe, bine spălate, dovedeau incursiunile sale repetate în apele Oceanului.

Roger opri din nou maşina. De această dată în fața unui magazin cu articole sport. El duse copilul în fața vânzătorilor care îl recunoscură pe marele cântăreț în turneu la Rio şi, entuziasmați, se grăbiră să-l servească.

— Îmbrăcați acest băiat! Cămăşi, pantaloni, bluze, bascheți... tot ce aveți mai bun! Şi repede, pentru că timpul meu este măsurat la secundă!

În timp ce Manuelito, vibrând de emoție, îşi alegea haine, vestea prezenței lui Roger Osborne se răspândi cu o asemenea rapiditate, când în momentul în care Roger se prezentă la casă pentru a plăti ceea ce alesese Manuelito, se găsi blocat de o masă de fani fremătând de bucurie. Gărzile de corp trebuiră să intervină pentru a-i împrăştia şi a-l escorta până la maşină, care porni uşor pentru a nu strivi oamenii care se îngrămădeau în jurul ei. Această manifestare spontană de simpatie îi aminti lui Roger declarațiile de la televizor ale chitaristului păros al grupului Soundgarden. După ce crescuse o lungă vreme vacile slabe, el regăsea în sfârşit o anumită notorietate. O bună ocazie de a afişa resentimentele, ranchiuna împotriva rockerilor încrustați fără prea mare merit pe firmamentul celebrității. Ei marcau cu fierul roşu curentul rock din

Seattle; ei atribuiau sinuciderea lui Kurt Cobain unei glorii câştigate prea devreme şi fără eforturi, ceea ce l-a făcut să piardă noțiunea realității. Ei atacau pe Eddie Vedder din Pearl Jam, pe Axei Red şi acopereau cu sarcasm pe Michael Jackson şi iubiții săi. Un comportament insinuant într-o lume unde linia conduitei se reducea la formula: duceți-mă în ceruri şi vă voi duce în ceruri!

În acest timp Manuelito, încălțat în bascheți, deschidea plasă după plasă şi se extazia în fața conținutului lor. Grație contactului cu turiştii şi talentului său născut pentru limbile străine, el se descurca bine cu engleza şi găsea chiar expresii amuzante pentru a-şi manifesta entuziasmul.

Oraşul Rio de Janeiro i se prezenta lui Roger plin de frumoasele sale ornamente. Manuelito îi arăta cu mândrie monumentele şi locurile remarcabile. Îi atrăgea atenția asupra rocii negre a Pâinii de zahăr, asemănătoare cu o balenă pe jumătate intrată în apă şi care părea că veghează asupra Baie de Batafogo. Îi arătă Monumentul Morților cu enorma sa cimbală pusă pe orizontală pe doi înalți piloni, la fel ca apeductul de la Carioca, care aducea odinioară apă proaspătă de la munte. În zilele noastre servea drept tunel pentru linia de tramvai care aducea oamenii din cătunele sărace pentru a munci în centrul oraşului. Teatrul Municipal, replică în miniatură a Operei din Paris, era acoperit de zgârie-norii învecinați. Roger observă şocat numărul în creştere al vagabonzilor, al copiilor fără familii, al sărăntocilor îngropați în mizerie din apropierea falezei din Mangueira, care trebuiau să servească drept decor pentru câteva secvențe din film.

Bob, stand-in-ul lui Roger, se găsea deja pe terenul de filmare. Toate pregătirile fuseseră terminate în aşteptarea lui Roger.

Mantegna acceptă fără a discuta prezența lui Manuelito printre figuranți. Îi atribui chiar două replici. Ceea ce i-ar fi permis să mărească ascunzătorile. Copilul avea impresia că trăieşte un vis paradisiac. În timpul filmărilor, Roger avu ocazia de a se familiariza cu favelele: aglomerație de oameni ghemuiți în adăposturi agățate instabil pe pante care amenințau mereu să alunece şi să se prăbuşească în vale.În urmărirea răpitorilor, el escaladă şantierele

pline de gunoaie şi de mirosuri grele, care urcau printre cabanele din lemn de un gri murdar sau pictate în culori vii. În ciuda aerului uscat, mlaştina nu seca niciodată pentru că apele pline de grăsime, urina, gunoaiele lichide, imondicii, curgeau în libertate, pentru că nu aveau canalizare. În jurul cabanelor acoperite de țiglă ondulată se răsfirau lenjerii puse la uscat alături de munții de gunoi: cutii de conserve goale, tifoane, sticle sparte, mobile sparte. Gunoaiele se adunau, putrezeau şi deasupra lor se construiau alte cabane. Copiii şi bătrânii — bărbați sau femei — se înmulțeau. Ei lucrau sau făceau meserii mai mult sau mai puțin oneste.

Roger citise numeroase reportaje şi cărți despre America de Sud. Autorii pretindeau că războaiele dintre bogați şi săraci nu vor sfârşi niciodată. Pentru a cumpăra o garsonieră într-un cartier modest din Rio, un locuitor al favelei trebuia să socotească 300 de ani, în timpul cărora trebuia să fi făcut economii ceea ce, în condiții normale, era imposibil.

La ora patru după-amiaza filmarea pe favelă luă sfârşit. Roger era furios. Să escaladeze alergând pantele abrupte, să simuleze lupte cu aşa-zişii bandiți, să o salveze pe Tracy din ghiarele lor, toate acestea îl epuizaseră. Şi seara, la ora opt, trebuia să cânte în fața unui public de două sute de mii de persoane. Plăcerea lui Manuelito îl bucura puțin.

Când ajunse în josul favelei, văzu un bărbos de vreo patruzeci de ani care urla şi lovea un băiat care suspina. Manuelito îi traduse lui Roger cuvintele scuipate cu furie:

— Îl bate pentru că a cheltuit pe dulciuri banii pe care mama sa îi dăduse ca să cumpere pâine.

Lacrimi îi înmuiară ochii lui Manuelito, care adăugă suspinând:

— Nu este grozav să fii pălmuit de tatăl tău... Este mai trist decât atunci când străinii te bat pentru că tu ai ghinionul să fii în drumul lor, când sunt însetați de sânge...

Apoi bucuria îl luă pe sus. Ziua atât de bine petrecută ascundea toate frământările.

Maşina îi duse la hotel. Roger oferi o masă bogată protejatului său, apoi îi dădu o bancnotă de o sută de dolari.

— Un mic supliment din partea mea! Să nu uiți de filmarea de mâine dimineață! La ora opt şi jumătate la hotel! Ai putea să mă aştepți în maşină! Şoferul va fi prevenit!

Spontan, Manuelito se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz. După o scurtă ezitare, adăugă pe un ton timid:

— Aş fi bucuros să vă ascult cântând... este posibil? -Bineînțeles! Gărzile te vor lăsa să intri! Poți chiar să aduci câțiva prieteni! La ora asta eşti un personaj care are realții! Manuelito îi arată plasele.

— Mă gândesc la uimirea prietenilor mei când vor vedea aceste minunății! Acum sunt bogat! Le voi plăti o masă copioasă la McDonald's! Hot-dog, cartofi prăjiți, castraveți, pop-corn şi înghețată! Şi tone de Coca-Cola!

Agită mâinile în semn de salut şi se îndepărtă...În loja sa de pe Stadionul Maracana, Roger îşi pregătea intrarea în scenă.

O fată la machiaj îi tapa părul. Trebuia să se grăbească căci sosise cu întârziere. Red, Bob şi Mark asistau la această operație care, gândeau ei, dura prea mult.

— Repede, fetelor! Repede!, le grăbea Mark.

Mii de urlete făceau să vibreze atmosfera. Era publicul care îşi manifesta zgomotos nerăbdarea, dorința de a-l vedea pe Roger, să comunice cu el, să alunece în muzica lui, să se identifice cu el.

— Red, ai indicat controlorilor de bilete să lase să intre Manuelito şi prietenii săi?

— Da, Roger! Nu te îngrijora! Copiii vor fi protejați de oamenii noştri! În mijlocul acestei mulțimi riscă să fie striviți.

— Ai intenția de a-l alătura grupului nostru?, întrebă Mark cu o curiozitate ironică.

— Nu! E prea tânăr pentru asta. Vreau să-l înscriu într-o şcoală bună elvețiană.

Chad intră urmat de un bărbos gigantic semănând cu un vechi jucător de rugby; era managerul stadionului. Făcu prezentările. Uriaşul râdea încântat că avusese ocazia să-l cunoască personal pe faimosul Roger Osborne.

— Auziți furtuna care suflă afară? Aceştia sunt fanii dumneavoastră! Doar marele carnaval produce o asemena nebunie! Da! Trei sau patru grupuri din

lume au reuşit această performanță! Queen au deschis drumul!

Roger întreținea conversația ca să-şi mascheze tracul. Deşi obişnuit cu mulțimea, el simțea din când în când un fior interior, o descărcare de endorfină care îi lua din energie şi îl ajuta să suporte impactul fizic provocat de prezența agitată a celor câteva sute de mii de fani care erau la picioarele sale. Nervii începeau să-l supere.

— Ar trebui să programați câteva concerte suplimentare, îşi dădu cu părerea managerul.

Atâta timp cât turneul vostru a fost anunțat, toate biletele au fost epuizate, la douăzeci şi patru de ore după punerea lor în vânzare!

Din inconştientul lui Roger ieşiră cuvintele lui Perkins. Vânzarea biletelor reprezenta o importantă operație de spălare a banilor murdari; repede făcută şi, practic, fără riscuri.

— Bate fierul cât e cald!, continuă managerul încălzit. Ați devenit un fenomen social, domnule Osborne!

— Vorbiți cu Chad Stetson şi Red Dieuleveult, care organizează turneele! Ei vor găsi o formulă convenabilă...

Roger ştia că formula va fi repede găsită. Programul de concerte, mai mult decât încărcat, conține pauze utilizabile. Toaleta fiind terminată, el se îndreptă cu paşi iuți spre scenă, escortat de propriile sale gărzi de corp şi de polițişti înarmați. La Rio de Janeiro se acceptau toate nebuniile, toate excesele, cu condiția să nu fie deranjată ordinea publică. Există o disciplină ciudată şi constestabilă impusă de echipele mortuare, această poliție paralelă care făcea justiția după propriile legi...

Holuri... scări... holuri... zgomot crescând, asurzitor... pe măsură ce se apropie de scenă... Încă câțiva paşi şi focul rampei va apărea orbitor... paiete argintii, roşii, verzi, aurii străluceau printre fasciculele de lumină puternică care cădeau pe fața charismatică a cântărețului...

Uraganul aplauda, strigătele, ovațiile se ridicau spre cer precum o erupție vulcanică... Pentru marile grupuri de rock este doar rutină... Pentru adevărații artişti

fiecare început de spectacol aduce un element nou, o încărcătură nervoasă, surescitare care dezvoltă capacitățile creatoare ale fiecărui interpret confruntat cu un public intrat în transă...

Roger ridică brațele cerând permisiunea să vorbească. Tumultul încetă...

— Concertul din seara aceasta este dedicat mileniului al treilea care deschide oamenilor porțile Universului, circulația intergalactică. Grație tehnologiei avansate, super-calculatoarelor, programelor de informatică, rețelelor electronice, telecomunicației digitale, fibrelor optice, sateliților şi de asemenea ultimelor descoperiri ştiințifice, toți tinerii care frecventează şcolile ştiu că fiecare individ reproduce un mini-univers, constituit la rândul său din celule care sunt atâtea universuri infim mai mici. Conştiința apartenenței lor la ansamblul universal ar fi trebuit să le facă mândre de existența lor superioară. Dar în loc să pună inteligența în serviciul naturii care le-a creat, ei au dezvoltat cele mai incredibile tratate ale caracterului uman. A înşela, a fura, a trăda, a omorî şi a te sinucide, tot este invocat cu seninătate de justificări odioase, de principii morale, de ideologii politice sau religioase...

Acompaniat de grupul său, Roger cântă inocența copiilor, a aborigenilor din Australia, a etniilor pierdute în inima pădurilor amazoniene, pe vârfurile Cordilierilor şi ale Himalayei...

Fiecare individ care revendică în zilele de astăzi apartenența la comunism onorează asasinatul milioanelor de inocenți extremişti în câmpurile de concentrare, în subsolurile din Loubianka, în țările din Est devenite colonii sovietice în inima Europei, în închisorile din statele care erau guvernate încă de Ciocan şi Seceră... Fiecare individ care se mândrea să arate naționalismul Extremului Orient onorează nazismul şi câmpurile sale de concentrare, autorii războaielor imperialiste, sfârşite prin moartea a milioane de tineri soldați morți pe câmpurile de bătaie, a milioane de nefericiți civili -bătrâni, femei şi copii striviți de ploaia de bombe... Fiecare individ care omoară în numele Domnului, îl dezonorează pe Dumnezeu şi face religia malefică şi învechită.

Fiecare burgheză, care poartă cu mândrie pe spate blănuri scumpe — vizon, chinchilla, leopard — onorează braconierii care se îmbogățesc grație vanității prosteşti a omenirii...

Fiecare individ care participă la exterminarea balenelor, a elefanților, a păsărilor Paradisului şi distruge echilibrul naturii este un profitor cinic, inconştient care are cuvîntul de ordine: "după mine potopul"... Fiecare individ, traficant de droguri, care seamănă moartea printre copii şi adolescenți, merită el însuşi moartea...

Fiecare individ — om de afaceri — care speculează banii şi grație câtorva manevre financiare produce beneficii enorme, omoară indirect întreprinderile şi măreşte numărul de şomeri...

Acest individ este onorat de societatea noastră conformistă şi uneori primeşte înalte demnități politice... Miliardarul nostru posedă experiența reuşitei... să-l urmăm... profitul se va revărsa peste capetele noastre...

Criticii aşezați comod în loja lor se priveau întrebători.

— Cântecele sunt frumoase... foarte frumoase... Numai că versurile...

— Mda, versurile bine spuse... au totodată o rezonanță...

— Stângace...

— Acesta este cuvântul!

— Tendințele reformatoare ale rockerilor depăşesc, din când în când...

— Măsura!

— De acord!... Dar criticile negative ne atrag...

— Neplăceri...

— Marile Case de discuri...

— Şi publicul tânăr instigă...

— Atunci?...

— Să spunem că totul este perfect! Un mic retuş pe aici, pe colo...

— Va sublinia obiectivitatea noastră...

— Să nu fim filistini! În câțiva ani...

— Se vor cumini

— Deci cuvântul de ordine...

Este simplu... Încă un triumf adus de Roger Osborne!

— Plec! Comentariile mele trebuie să apară la miezul nopții...

— Presa de mâine dimineață va publica articolul meu...

— Obligatoriu elogios!

— Normal!

— După concert ne întâlnim la barul hotelului!

— Ca de obicei!

— Vă dați seama? Suntem mai mult de zece jurnaliști sosiți expres de la New York pentru a asista la concertul lui Roger Osborne! Este important! Nu-i așa? Ei! Priviți! Acolo sus!

Pe acoperișul de fond al cerului înstelat, Icar, cu marile lui aripi albe desfăcute, zbura ca o lebădă...

Roger cânta resemnarea unui tânăr care terminase strălucitor studiile și care era în șomaj. În acel moment aripile lui Icar se rupseră. Cu ajutorul efectelor speciale, căderea lui se produse vertiginos. Spectatorii așezați în față strigară înfricoșați.

Ei crezură că elful va cădea peste ei. Dar Icar și aripile sale rupte se pierdură în spațiu...

Aplauzele porniră...

Spectacolul dură patru ore... Cântecele, dansurile, surprizele vizuale se înlănțuiră patru ore fără întrerupere...

Bogătașul Dudley Richmond, singurul muzician din grupul Osborne care putea să-și permită toate extravagațele, închirie pentru o noapte un apartament de lux, înainte de a sărbători cu prietenii săi începutul strălucitor al turneului brazilian.

În ciuda tinereții, era un epicurian care știa să-și rafineze plăcerile. Angajase o orchestră autohtonă, care dansa minunat salsa, indispensabilă pentru a realiza o ambianță cariocană tipică, urmat de un bufet copios, cu băuturi alese cu grijă, fără a uita anumite produse destinate invitaților cu gusturi speciale, praf de înger, extasy, canabis, cocaină. Exclusese heroina și celelate droguri injectabile, căci se temea de supradoze și de complicațiile care ar putea interveni.

El întări elementul feminin, adăugând dansatoarelor și coriștilor grupului o adunătură de tineri și frumoase grupiste, gata pentru toate extravagațele.

Pentru a încinge petrecerea, Dudley adusese câțiva adolescenți, reprezentanții lumii gay, totul pentru a evita travestiții care îl înconjurau.

Membrii grupului, ajunși la fața locului, rămaseră uimiți în fața acestor minunății.

—Viața este frumoasă şi merită să fie trăită!, strigă Eric, exprimându-şi filozofia sa derizorie.

Pentru încălzire, el goli, fără să respire, trei pahare de şampanie, apoi se lipi de o fată atât de subțire încât îi simți sângele fierbându-i în vene.

— La dracu, ce frumoasă eşti!, exclamă el. Luăm ceva, fetițo, înainte de a hali şi de a dansa?

Prietenii săi se alăturară, după preferința fetelor şi băieților şi petrecerea începu. Muzica braziliană încinse atmosfera cu ritmul său îndrăcit.

— Nimic nu e mai excitant ca sexul în ritm de salsa!, urlă Denis cu bucurie.

Drussila Boyle îşi ridică hainele care, pretindea ea, îi jenau mişcările şi rămase să danseze dezbrăcată. Băuturile alcoolice şi amfetaminele ajutătoare, dezinvoltura Drussilei aduse adepți. Fetele şi băieții se dezbrăcară în serie. Abraham Lincoln, dansatorul negru, făcu câteva piruete şi sărituri demne de Nijinski şi strigă:

— Visez de o eternitate să evoluez dezbrăcat în fața publicului!

Toată lumea aplaudă.

Chiar şi muzicienii cariocani fură invitați să se dezbrace de hainele lor. La început reticenți, se resemnară să execute. Doar un chitarist burtos rezistă.

— Burta mea atârnă atât de mult încât nu aş putea arăta bijuteriile de familie, chiar dacă aş vrea!

— Lăsați-ne pe noi să judecăm!, urla Dudley agitând o hârtie de cincizeci de dolari.

— Are dreptate!, adăugă în timp ce chitaristul îşi lăsă pantalonii în jos. Acoperă-te! Spectacolul e prea trist!...

Roger întârzia să-şi facă apariția. Fusese reținut la ieşirea de pe stadion de bombardamentul de întrebări cu un număr mare de subiecte: impresiile sale despre Brazilia, orientarea muzicii sale care părea că alunecă spre punk, următorul proces din Denver care anunța, se părea, reînnoirea cenzurii anti-rock, sinuciderea lui Stratmore şi prin asociere de idei gestul lui Kurt Cobain care îşi pusese sfârşit zilelor deşi se afla în glorie... Roger Osborne ar putea să dea o explicație, o interpretare, în sfârşit, punctul său de vedere asupra acestui val de morți violente din rândul rockerilor.

— Nu este pentru prima dată când mi se pune această întrebare... Jim Morrison a deschis seria rockerilor care consideră că a trăi repede şi a muri tânăr este preferabil unei lente agonii, unei descompuneri graduale care durează câțiva ani şi îi transformă pe adulții îmbătrâniți în epave... o concepție nefericită care asociază *rock'n roll-ul,* visul şi moartea... După sinuciderea lui Kurt Cobain psihiatrii au vorbit tinerilor, la televizor, şi i-au sfătuit să nu urmeze exemplul nefast al vedetei de la Nirvana... Sunt de acord cu această măsură... Trebuie să împiedicăm proliferarea tentației de autodistrugere... Sinuciderea nu este o soluție...

— Ați încercat vreodată să vă sinucideți?

— Confrații dumneavoastră au pus această întrebare lui Kurt Cobain, cu câteva luni înainte de moartea sa. Vă voi răspunde ca el. Am fost bântuit de această tentație. Bănuiesc că numeroase persoane, sănătoase psihic, care au traversat perioade de deznădejde, s-au gândit la această soluție, fără să o înfăptuiască... Apreciez că fiecare om este stăpânul destinului său. El nu decide venirea sa pe lume, dar este capabil să părăsească scena dacă inima îi spune... În ceea ce îl priveşte pe Kurt Cobain, eu îi înțeleg gestul. Ieşit din sânul copilăriei, a deschis ochii asupra unei lumi de o frumusețe ciudată. Liber, el zbura ca un fluture printre minunățiile pe care i le oferea soarele, cerul, tinerețea sa... a visat, a iubit, a sperat... imaginația sa broda un viitor luminos, dar confuz... apoi, aparent fără tranziție, această metamorfoză s-a produs foarte repede, s-a văzut protejat în pielea unui cântăreț de *rock'n roll* cunoscut în lumea întreagă, un idol care făcea să freamăte cu vocea sa milioane şi milioane de tineri... banii curgeau în valuri... oamenii de afaceri îl solicitau... tentațiile curgeau... putea să obțină totul... dragoste, vise— artificiale, maşini de lux, toate dorințele lui erau îndeplinite... Cu toate acestea era nefericit... căci celebritatea îl închidea într-un spațiu din ce în ce mai îngust... dintre bare de aur sufocante el căuta cu disperare o ieşire... şi a găsit-o...

— Mă înşel sau pledați propria dumneavoastră cauză, domnule Osborne?, întrebă o jurnalistă care avea cercei sub formă de şarpe.

— Îmi oferiți mijlocul de a evada din Paradis? Îmi oferiți mărul magic?

Un reporter îl întrebă despre impresiile sale privind lumea filmului.

— Nu voi îndrăzni să vă dau un răspuns despre acest subiect în prezența domnului Mantegna, care se găseşte, după cum vedeți, lângă mine. În domeniul său, regizorul este Dumnezeu Tatăl... Preşedintele studioului şi producătorul completează Trinitatea... Ei sunt infailibili precum Papa... Actorii şi scenariştii se înclină la picioarele lor...

Mantegna izbucni în râs.

— Iată privilegiile celebrității! Marele Roger Osborne poate să-şi permită luxul de a-şi exprima părerile, fără a se teme de tunetele din cer... În ceea ce mă priveşte, am o scuză: nimeni nu este perfect! Cât despre ceilalți membri ai Trinității, ei riscă de fiecare dată când cheltuiesc cincizeci de milioane pentru un film pe care publicul-rege îl refuză... Atunci bancherii care sunt mai puternici decât o mie de bombe atomice reunite împing Trinitatea în Infern. Adio, domnule Mantegna, ne vom vedea în lumea cealaltă... În compania scenaristului ghinionist... Izbucniră râsete.

— Dumnezeu se dezbracă în fața voastră, adăugă Roger. Un reporter TV duse microfonul spre Tracy Lyndon.

— Domnişoară Lyndon, nu sunteți intimidată de prezența marelui Roger Osborne pe platou atunci când vă dă replica?

Ea surâse cu modestie.

— În general bărbații bogați şi celebri sunt săraci cu spiritul... Roger Osborne face excepție... Este un camarad minunat!

Aplauzele începură.

— Ne scuzați!, spuse Roger. Prietenii ne aşteaptă... În zilele noastre prietenii sunt atât de rari... nu trebuie să îi decepționăm...

Roger, Mantegna, Tracy şi Chad intrară în hotel. Regizorul îi aduse pe tinerii săi însoțitori pentru a cere scuze lui Dudley.

— Mi-ar fi plăcut să răspund invitației lui, dar la cei patruzeci şi opt de ani ai mei sunt prea bătrân penru a participa la o petrecere rezervată adolescenților. Între lumea voastră şi a mea e mai mult de un sfert de secol.

Ei protestară de formă, dar acceptară decizia lui cu uşurare. Sosiți la Dudley, constatară că Mantegna avusese dreptate.

Petrecerea era mai apropiată de dionisii orgiastici, glorifiind nuditatea totală, decât unei aniversări cuminți, tradiționale, cum fusese anunțată.

Roger privea aiurit această nebunie dirijată de bagheta magică a lui Dudley, libertinul impertinent, care ar fi putut să rescrie o replică occidentală de a lui Kamasutra. El introdusese elemente noi în jocul erotic. Prezența gay-lor mărea combinarea clasică la infinit. Dudley ar fi fost un creator imbatabil de filme XXX. Tinerețea interpreților săi, amestecul subtil de inocență şi viclenie, prospețimea şi frumusețea lor, ştergeau grotescul scenei care avea drept protagonişti parteneri bărboşi, Falstaffi deplorabili, alături de câteva femei coapte, excesiv machiate, cu sânii grei, de dimensiuni gigantice şi cu funduri tremurătoare. Privind aceste personaje, Roger înțelesese repulsia copiilor care dădeau din întâmplare peste părinții lor pe punctul de face dragoste. La Dudley, desfrânarea devenea o artă.

De când intrase în acest club de lux, Tracy fu în largul ei. Ea nu mai aşteptă invitația lui Dudley şi începu să danseze. Un dans cu mişcări lascive, care nu avea nimic şocant. Acest dans inspirat de bachus îi reflecta frumusețea sub forma ei cea mai pură şi făcea ansamblul armonios. Băieții excitați ca şerpii, fetele voluptoase resuscitând silfidele se dezmățau fără ruşine, fără a avea senzația că au făcut un păcat moral. Ei depravau ritualul unui joc elegant. Actul dragostei împlinit de tineri îşi pierdea sensul carnal, accepția utilitaristă, procreația, pentru a câştiga frumusețea unei ceremonii.

Pentru a nu strica atmosfera, Roger se dezbrăcă, imitat de Chad, şi se aşează aproape de bar, cu spatele întors spre balet. Nu era pudic. Făcuse dragoste în doi, în trei, în patru, cu parteneri cu gust eclectic. Partidele cu cupluri multiple nu făceau parte din preferințele sale. El degusta un Miami Beach Cocktail în compania lui Chad care alesese un Dom Perignon, când Dudley, gol şi el, se apropie şi îi sărută umerii.

— Reuşită petrecerea mea, nu-i aşa?

Barmanul, un băiat din hotel, foarte spontan în goliciunea sa, îi servi un Frozen Daiquiri.

— Eram la Singapore, adăugă Dudley. Un prieten închiriase un apartament

pentru a sărbători aniversarea lui, în ținuta lui Adam înainte de izgonire. Ajuns la fața locului, constată dezamăgit că marile ferestre glisante nu aveau perdele, iar uşilor le lipseau clanțele, pentru a permite polițiştilor de a inspecta pe nepregătite, înainte de a se asigura că nu se petrecea nimic dubios.

— Trebuie să precizez că trebuia să fi trecut de 23 de ani pentru a fi acceptat într-un bar. Rock-ul şi canalul MTV sunt interzise. Dacă din întâmplare găsesc un rest de pudră albă în buzunarul tău, rişti pedeapsa cu moartea, sau dacă ai noroc, închisoarea pe viață.

Simpatic, nu? Unchiul meu mi-a oferit o croazieră într-un colț, în speranța că voi cădea în capcană.

Dar l-am dezamăgit...Împins de Dudley care îi reproşa rezerva, Roger dansă cu două fete atât de intimidate de strălucirea sa, de celebritatea sa, încât de abia îndrăzneau să-l atingă.

Tinerii brazilieni erau mai puțin agresivi decât cei americani.

Tracy confirmă reputația sa lipindu-se de el, frecându-şi zona pubiană de virilitatea sa până când îi provocă extaz. Ca să nu explodeze în public, intră în baie şi o pătrunse din picioare, susținându-i fesele rotunde şi tari cu brațele. Ea îşi curba corpul în față ca să fie penetrată până în adâncul ființei. Prinsă de mijloc, Tracy era înnebunită, scoțând strigăte uşoare.

Ei reînnoiră de trei ori această performanță, cu sau fără spectatori, intrați din întâmplare în baie. Roger şi Tracy făcură un duş cald, revitalizant, în timp ce un cuplu se desfăşura pe marginea căzii, fără a se îngrijora de prezența primilor ocupanți care se desfătau sub picăturile de apă. Tracy ar mai fi vrut şi cea de-a patra explozie lurică, dar Roger spuse pe un ton decis:

— Ajunge! Mâine dimineață la opt jumătate Mantegna ne va aştepta pe platoul de filmare!

El părăsi baia. În salon, fetele şi băieții încă încinşi dormeau pe canapele, pe covoare, pe mese...

Pe jumătate beată, Drussila îi sugea organul lui Dennis care sforăia, cu o mână pusă pe sânul unei fete necunoscute înmărmurită pe spate într-o mare de

şampanie. Două cupluri dansau sau mai degrabă se târau pe parchet.

Cu braţele sprijinite pe zincul barului, Mark, îmbrăcat în blugi şi o cămaşă în carouri roşii şi albe, golea o doză de bere. Îl privi pe Roger care se apropia de bar în căutarea unei Coca-Cola reci. Cu părul umed, cu ochii pe jumătate deschişi, el se apropia şovăitor.

— Te aşteptam!, spuse Mark. Vreau să-ți vorbesc... Roger bău întâi Coca-Cola.

— La ora asta matinală?

— Da! Este urgent!

Roger îşi luă hainele abandonate lângă bar şi se îmbrăcă.

— Nu poți lăsa conferința pentru mâine?

— Nu!

— Bine! Atunci urmează-mă!

Ei ieşiră în holul supravegheat de două gărzi de corp, îl parcurseră în linişte apoi intrară în apartamentul lui Roger. Mark aprinse canalul sonor şi dădu volumul la maxim.

— Încă un secret?, întrebă Roger ironic.

— Încă!, spuse Mark.

El se aşează în fotoliu. Roger îl imită suspinând.

— Stratmore nu s-a sinucis!, anunță Mark. Roger îl privi surprins.

— Nu?

— Nu! El a fost aruncat peste fereastră! Aruncat în vid!

— Glumeşti?

—Nu am chef de glume! Stratmore a fost asasinat de criminali plătiți. Cunoaştem numele individului care a ordonat această mişcare... Dar dovezile lipsesc... El se numşte Jarvis Penrose... Şi el conduce Serviciul Secret al lui Wilbur Stetson, bunicul lui Chad... Stratmore decisese să-i abandoneze pe patronii săi, în urma unei discuții foarte încinse cu Perkins în prezența unui înalt personaj din CIA. Amenințat printr-o arestare iminentă, el a clacat. Stratmore a dezvăluit pentru noi socotelile lui Penrose. Criminalii săi l-au lichidat pe Bob Hutton. Criminalii săi au omorât pe Bruce Grudon la New Orleans. Criminalii săi au organizat atentatul din Caracas. A fost un avertisment pentru tine. Ar trebui să ştii că umbra morții zboară deasupra grupului nostru. Te păstrează în viață pentru că eşti

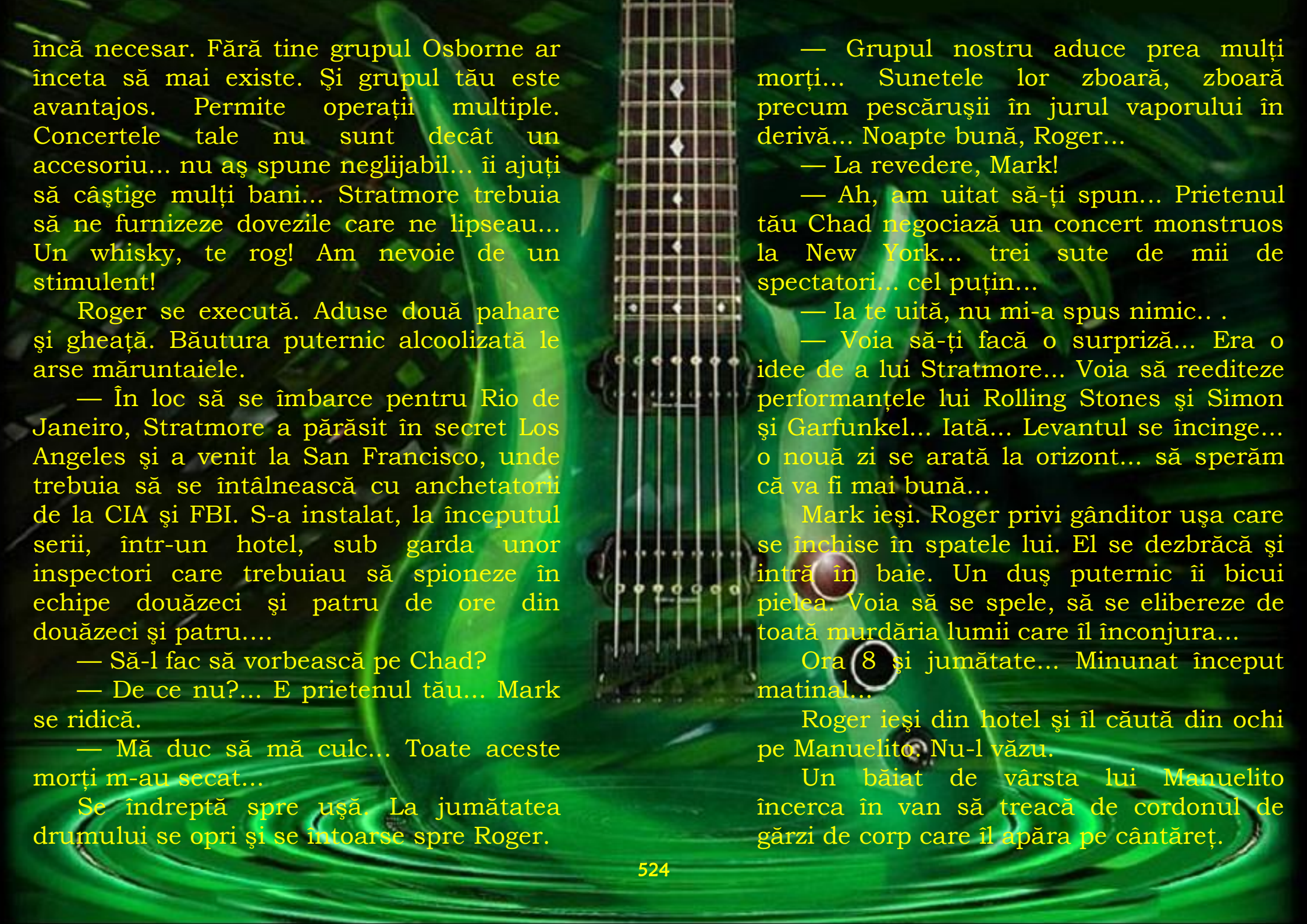

încă necesar. Fără tine grupul Osborne ar înceta să mai existe. Şi grupul tău este avantajos. Permite operații multiple. Concertele tale nu sunt decât un accesoriu... nu aş spune neglijabil... îi ajuți să câştige mulți bani... Stratmore trebuia să ne furnizeze dovezile care ne lipseau... Un whisky, te rog! Am nevoie de un stimulent!

Roger se execută. Aduse două pahare şi gheață. Băutura puternic alcoolizată le arse măruntaiele.

— În loc să se îmbarce pentru Rio de Janeiro, Stratmore a părăsit în secret Los Angeles şi a venit la San Francisco, unde trebuia să se întâlnească cu anchetatorii de la CIA şi FBI. S-a instalat, la începutul serii, într-un hotel, sub garda unor inspectori care trebuiau să spioneze în echipe douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru....

— Să-l fac să vorbească pe Chad?

— De ce nu?... E prietenul tău... Mark se ridică.

— Mă duc să mă culc... Toate aceste morți m-au secat...

Se îndreptă spre uşă. La jumătatea drumului se opri şi se întoarse spre Roger.

— Grupul nostru aduce prea mulți morți... Sunetele lor zboară, zboară precum pescăruşii în jurul vaporului în derivă... Noapte bună, Roger...

— La revedere, Mark!

— Ah, am uitat să-ți spun... Prietenul tău Chad negociază un concert monstruos la New York... trei sute de mii de spectatori... cel puțin...

— Ia te uită, nu mi-a spus nimic.. .

— Voia să-ți facă o surpriză... Era o idee de a lui Stratmore... Voia să reediteze performanțele lui Rolling Stones şi Simon şi Garfunkel... Iată... Levantul se încinge... o nouă zi se arată la orizont... să sperăm că va fi mai bună...

Mark ieşi. Roger privi gânditor uşa care se închise în spatele lui. El se dezbrăcă şi intră în baie. Un duş puternic îi bicui pielea. Voia să se spele, să se elibereze de toată murdăria lumii care îl înconjura...

Ora 8 şi jumătate... Minunat început matinal...

Roger ieşi din hotel şi îl căută din ochi pe Manuelito. Nu-l văzu.

Un băiat de vârsta lui Manuelito încerca în van să treacă de cordonul de gărzi de corp care îl apăra pe cântăreț.

— Lăsați-l să treacă!, ordonă Roger.

Copilul se apropie de el în fugă. El avea o cămaşă coloratã, blugi scurtați şi sandale. Puştiul plângea. Lacrimile lui curgeau pe obrajii lui şi se înnodau sub bărbie.

— Unde este Manuelito?, întrebă Roger.

— L-au omorât!, strigă copilul printre suspine. Roger îl prinse de umeri.

— Nu-i adevărat!, exclamă el costernat.

— E adevărat! Ieri seară ne-a dus, pe noi prietenii lui, la

McDonald's unde ne-am îmbuibat cu tot felul de lucruri bune. Când Manuelito a plătit consumația cu o bancnotă de 100 dolari, un tip destul de bătrân l-a analizat. Când am ieşit din cofetărie, tipul ne-a urmărit şi l-a împins pe Manuelito. "De unde ai furat aceşti bani?" Fără să țină cont de protestele lui, l-a buzunărit şi i-a luat toți banii. Alți tipi, camarazii lui, civili, ne-au împins într-un camion şi au închis uşile în spatele nostru. Erau oameni pe stradă. Nimeni nu a intervenit. Noi plângeam, căci ştiam ceea ce ne aştepta. Camionul a mers un timp. Manuelito bătea cu pumnii în uşă. Înutil. Apoi camionul s-a oprit. Am fost scoşi pe un teren, aproape de o pantă. Tipii au îndreptat pistoalele către noi şi au început să tragă în gol. Se făcea noapte. Manuelito a căzut printre primii. Eu am fugit înnebunit de frică. Întunericul m-a apărat. Şi iată-mă...

Cuvintele sale erau întrerupte de suspine. Cuvintele sale, un amestec de portugheză şi engleză, erau totuşi clare.

Roger îi luă mâna micuță şi o strânse într-a lui. Cu capul lăsat, copilul gâfâia. Era obişnuit cu moartea, tot timpul chinuind copiii din Rio.

— Ai putea să descrii pe aceşti indivizi? Culoarea, marca sau numărul maşinii?

— De ce?

— Pentru a anunța poliția! Să urmărească criminalii!

— Criminalii de copii nu au fost niciodată prinşi... niciodată...

Roger îl privea consternat, uimit. Citise reportaje despre lichidarea psihică a copiilor abandonați din Rio. Comentarii seci în jurul unui fenomen intrat în moravuri.

— Cum te numeşti?

— Pedro, domnule! Manuelito mi-a vorbit despre dumneavoastră! Zicea că sunteți mai mare decât soarele!

Ochii lui Roger se umplură de lacrimi.

— Asasinii lui Manuelito şi ai prietenilor lui vor fi pedepsiți! Îți promit!

Liam Loring se apropiase de Roger.

— Este mai înțelept să uităm această afacere, domnule Osborne! Ați auzit probabil vorbindu-se despre Batalionul Morții! Este un fel de instituție în această țară! Singurul mijloc de a combate criminalitatea crescândă! Măsurile legale sunt lente şi lipsa de dovezi împiedică justiția să aplice legea!

„Lipsa de dovezi" , termen des folosit de Mark şi de Perkins, îl exaspera pe Roger.

— Copiii abandonați din Rio sunt în afara legii de mâine. Preferăm să tăiem răul de la rădăcină.

— Domnule Loring, găsiți-mi pe cineva din familia lui Manuelito. Voi plăti funerariile. Să îi asigurăm o înmormântare decentă.

— Manuelito nu are părinți, domnule, interveni Pedro. Era singur pe lume, ca toți prietenii săi. Prietenii sunt familia noastră...

Roger se întoarse spre Loring.

— Ocupați-vă, vă rog, de acest băiat! Îl iau sub protecția mea! A asistat la o crimă. Deci un martor periculos, prin definiție.

Pedro îl privi cu ochii săi negri, copilăroşi. Era o asemănare între el şi Manuelito. Încetase să mai plângă. Surpriza îi tăiase răsuflarea.

— Vrei să vii cu mine în Statele Unite?

Copilul înclină capul în semn de aprobare. Emoția îl făcuse mut.

— Domnule Loring, însărcinați pe unul dintre oamenii dumneavoastră să îl cazeze la hotel, să îl îmbrace în haine noi, să i se dea să mănânce! La întoarcerea mea vreau să fiu informat că toate măsurile au fost luate pentru a-l apăra împotriva oricărui pericol!

Pedro, ne vom revedea în această seară la concert. Eşti invitatul meu.

El îl mângâie pe creştet.

— Tu vei fi ambasadorul lui Manuelito!

În acea zi, Roger participă la filmare, dar gândul său zbura aiurea. Sinuciderea lui Stratmore, neliniştea lui Mark, moartea lui Manuelito îl obsedau.

Mantegna îi atrase atenția cu toate menajamentele posibile pentru o vedetă:

— Dragă Roger, am impresia că sunteți absent la tot ce se întâmplă în jurul dumneavoastră. Concentrați-vă! Aş vrea ca replicile dumneavoastră să fie mai emoționante, mai profunde! Roger ripostă plictisit:

— Regret, John! V-am spus întotdeauna că muzicienii de rock sunt cei mai răi actori de cinema!

— Cunosc teoriile dumneavoastră, îmi permit să nu fiu de acord! Este vorba doar de umorul dumneavoastră prea schimbător! Ieri ați fost perfect!

— Voi încerca să dau tot ce pot!

Seara, înainte de începutul spectacolului, în timp ce managerul stadionului îi făcu vizita obişnuită, Roger îi vorbi de asasinatul lui Manuelito şi-şi exprimă oroarea privind moartea copiilor.

Managerul suspină.

— Vă împărtăşesc sentimentele, domnule Osborne! Din păcate, toate țările occidentale se confruntă cu problema legată de suprapopulare. La voi, terorismul, criminalitatea şi invazia imigranților preocupă pe toată lumea. Se pune întrebarea despre numărul copiilor abandonați, dar aceasta rămâne fără răspuns. Ei sunt cei care furnizează cele mai importante procentaje de recruți ai bandelor criminale de astăzi şi de mâine.

Indignarea lui Roger era efervescentă. El se întrebă dacă interlocutorul său era cinic, pervers sau doar imoral.

— Mă scuzați! Trebuie să mă îmbrac pentru concert!, zise brusc.

Acest fel de a expedia îl şocă pe manager, care se retrase după un salut precipitat. Soluția radicală aplicată de Batalionul Morții îi părea atât de naturală, încât nu făcu niciun raport între cuvinte şi proasta stare a lui Roger. Toți cântăreții care beneficiau de un statutul de mare vedetă erau capricioşi.

Concertul începu în condiții normale. Nimeni nu ar fi putut să-şi închipuie că sub masca surâzătoare, radioasă, Roger fierbea. *Ridi pagliacci* exprimă raportul care trebuie obligatoriu să existe între interpret şi public. Artistul trebuie să intre în pielea personajului, să se indentifice cu el, pentru a da conştiință imaginarului. O dedublare care permite încarnarea rolului său cu virtuozitate, trimițând în fundul sufletului tristețile care ar fi putut să-l facă să plângă. În fața publicului său, Roger

apăru în cea mai bună formă. El încălzi fanii ducându-i în extaz, al uitării de sine.În realitate el îşi pregătea efectul. Schimbarea sa de atitudine va fi atât de neaşteptată, atât de uimitoare încât va produce o avalanşă de pasiuni. Întâmplarea îi oferi o oportunitate de alegere. O pasăre oarbă printre luminile proiectoarelor, înnebunită de zgomotul asurzitor al muzicii, îşi pierdu orientarea şi se împleticea ca un vapor pe o mare de lumină, lovită de fulgere şi tunete.

Cu brațul drept întins, Roger arătă pasărea panicată. Toți priveau pasărea. Cu mâna stângă făcu un semn discret muzicienilor săi să micşoreze volumul sonor într-un murmur uşor, repetitiv, obsedant, vestitorul unui eveniment dramatic.

— Urmăriți din ochi zborul năuc al acestei păsări căzută în capcana fasciculelor de lumină! Priviți! Este sunetul lui Manuelito! Nu-l cunoaşteți pe Manuelito?... Este un copil al favelelor!... O ființă umană abandonată de părinții săi... respins de societate... un micuț Carioca... ASASINAT!!!

Mulțimea scoase un strigăt care exprima consternarea... o agitație se ridică ca un suspin... pasărea se desprinse din colivia sa de lumină şi dispăru în neant...

Roger urlă:

— Priviți... Sufletul lui Manuelito a fost primit în rai!... Îmi recunosc partea de vină!, adăugă el pe un ton dramatic. Am ajutat acest copil să câştige onest un pumn de dolari! Nu îmi închipuiam că indirect voi cauza pierderera lui! Ucigaşii săi l-au văzut plătind în dolari consumația sa într-un mic restaurant. L-au acuzat de furt, l-au luat şi fără să-l judece, i-au dat pedeapsa cu MOARTEA!...

Mulțimea care umplea stadionul tăcuse. Asculta gemetele chitarelor, plânsul unei viori, suspinele unui clavecin şi murmurul funebru al bateriei, accentuate de ritmul sobru al unui gong...

— În această noapte, Manuelito trebuia să se găsească printre voi! El aştepta cu ochii plini de nerăbdare comuniunea tinerilor, aici la Maracana! Dar aceşti UCIGAŞI l-au privat de această bucurie.

Muzica plângea...

Mulțimea de tineri trimitea o emoție dureroasă... Polițiştii prezenți la toate

manifestările sportive schimbau priviri neliniştite. Cariocanii nu erau înclinați spre violență. Meciurile de fotbal dintre Fluminoa şi Flamingo, cele mai populare echipe braziliene, urmărite cu pasiune de sute de mii de fanatici, nu degenerau niciodată în bătăi, ca în Europa. Doar Marele Carnaval avea execesele sale, acte de brutalitate, crime. Autoritățile dădeau o explicație logică. Salsa provoca o beție periculoasă, ai rea decât alcoolul, decât drogurile. Această muzică senzuală, înnebunitoare, lua mințile precum *rock'n roll-ul* în lumea occidentală. Uciderea copiilor abandonați, cu sânge rece, avea o justificație. Aceşti puşti care populau Rio ne erau decât un cuib de hoți, gangsteri, dealeri, proxeneți, criminali.

Roger refuza această justificare. Din scaunul său el îşi continua opinia.

— În cursul sejurului meu la San Francisco, am scris un cântec care glorifica natura umană, generozitatea sa, altruismul său, spiritul său de sacrificiu. Rousseau pretindea că societatea perverteşte pe om, născut bun prin definiție. Atribuiam tot răul ideologiilor politice extremiste, integrității riguroase, violențelor necontrolate, tristă moştenire a strămoşilor noştri preistorici. În această dimineață, când am aflat despre sfârşitul atroce al lui Manuelito, mi-a fost ruşine că sunt om...

Roger improviză un cântec, subordonând rima şi metrica cauzei pe care o afirmase... cuvinte de foc aprinzând pasiunile, ridicând conştiința morală şi sentimentul justiției... avalanşă de cuvinte dure şi de paradoxuri şocante... metafore percutante stimulând imaginația, exprimau în esență oroarea sa pentru aceste masacre de copii...

Roger pregătea terenul pentru un apel pe care voia să-l lanseze acestor tineri spectatori...

Reprezentanții autorităților se întrebau cu o frică crescândă dacă nu ar trebui să interzică continuarea concertului, ca să evite o întorsătură posibilă să provoace neliniști. Să intervină înainte ca mulțimea tinerilor să iasă de pe stadion prntru a se reîntâlni pe străzi şi să dea foc oraşului. Dar să oprească spectacolul ar implica consecințe la fel de grave.

Roger forță nota. Ridică brațele şi strigă:

— Avem datoria să ne opunem prin toate forțele masacrelor de copii nevinovați!

Termenul "forță" semăna alarma printre polițişti.

— Avem această datorie!, repetă Roger pentru a da mai multă greutate cuvintelor... Să cerem ca masacrele să înceteze!

Roger ridică din nou brațele şi făcu linişte.

— Din nefericire, Brazilia nu deține exlusivitatea barbariei exersată împotriva micuților. În lumea occidentală, mii de copii suportă abuzuri sexuale, sunt răniți sau omorâți de gloanțe. În cartierele vizate din anumite oraşe americane, bebelușii dorm în căzi pentru a nu fi răniți de gloanțe. În India, milioane de copii sunt sclavi, mijloc lamentabil de subexistanță, în loc să frecventeze şcolile. În Sudan, minorii de 7 sau 8 ani sunt mutilați sau executați. Întegritatea şi salvarea nu fac casă bună. În Zimbabwe, legea permite flagelarea tinerilor în piața publică. Singapore aprobă bătăile. În Iran femeile tinere acuzate de adulter sunt lapidate. Pentru această "crimă", o femeie tânără a suportat două sute lovituri cu biciul. Civilizația arabă! Un vechi consilier al domnului Bush propunea o reînnoire a vechilor principii republicane prin introducerea în Statele Unite a legislației din Singapore privind pedepsele corporale, admirate de o parte din opinia publică americană. Îmi explic acum de ce Partidul Republican a pierdut alegerile. Evident, să iei apărarea copiilor maltratați implică riscuri. Experiența lui Michael Jackson e concludentă.

Reprezentanții autorităților respirară uşurați. Roger Osborne ocolise pericolul. Continua să navigheze pe o mare dacă nu calmă, cel puțin rezonabil agitată.În sfârşit, cel de-al doilea concert din Maracana aduse acelaşi succes ca primul. Mass-media copie inițiativa lui Roger Osborne, redresorul răului, care luase apărarea copiilor abandonați din Rio. Rolling Stones şi ultra-faimosul MTV, campionii culturii Rock, luară şi ei inițiativa cântărețului. Pentru a nu cădea în capcana întinsă lui Michael Jackson, nu îl păstră pe micuțul Pedro în jurul lui. Îl trimise în Elveția, însoțit de o educatoare diplomată, care îl încredința lui Frederic Glanzer, directorul selectei şcoli rezervate

micilor genii bogate. Recomandat de Roger Osborne, cel mai celebru dintre vechii săi elevi, Pedro fu primit peste număr, pentru că elevii trebuiau să se înscrie cu câțiva ani înainte, după tradiția inaugurată de prestigioasa şcoală Eton...

Viața mergea înainte...

Grupul Osborne, închis în închisoarea aurită a succesului lor, avea primele poziții în topurile albumelor sau al single-urilor stabilit de cele mai importante reviste de rock din lumea întreagă. Şi pretențiosul canal MTV îi acorda un interes flatant şi prezență permanentă în programele sale.

Intimitatea impusă membrilor grupului-muzicieni, dansatori recrutați de echipa lui Mantegna, actori şi tehnicieni, nu putea să aplaneze controversele, să modeleze trăsăturile caracteriale, pulsiunile, să frâneze excesele, pasiunile. Tinerii care formau această colectivitate aveau, în general, o stare modestă. Banii care le intrau în buzunar le dădeau o stare euforică; ei prinseseră aripi. Nisipul de aur alunecă printre degetele lor. Să joace cărți, să-şi cumpere ceasuri Rolex, cercei de platină, motociclete de mare cilindru, haine scumpe, droguri uşoare şi puternice, să trimită bani familiei, să câştige importanță în ochii vecinilor, să-şi vadă numele pe discuri, să le audă la televizor, să admire propria fotografie în vitrine, să fie numiți de critici, acestea depăşesc fantasmele cele mai extravagante.

Cineva lansă zvonul că Chad voia să-i salarizeze. Aceasta fu revoluția. Salariul, chiar considerabil, le tăie visul. Artistului îi place să-şi închipuie un viitor fabulos. Să-i priveze de această iluzie era asemănătoare unei morți spirituale.

Doar Chad şi Dudley, după venirea sa în majoritatea legală, erau bogați. Roger cunoscuse sărăcia după escrocheria lui Dexter. Chad se găsise şi el lichidat în timp ce sumele investite în salvare apoi în dezvoltarea grupului Osborne îi impuseseră sacrificii foarte mari. Glenn Northcote avea câteva milioane obținute în scurta lui carieră de golden-boy. Dar seropozivitatea sa îl aruncase într-o stare de depresie care îl împiedica să se bucure de banii săi, de viața sa limitată.

În schimb, Dudley era bogat, foarte bogat. Devenit stăpânul averii sale, obținuse dreptul de a cere unchiului său conturile tutelei sale. Numeroasele

întreprinderi care formau patrimoniul său îl obligau să aibă o altă perspectivă decât cea a grupului Osborne. Dar studiind situația, ajunse la o concluzie seducătoare. De ce să nu alipească formațiunea propriei multinaționale. Să creeze, de exemplu, o Casă de Discuri? Să participe, grație capitalului său, la dezvoltarea grupului Osborne, care, bine administratat aduce beneficii mari.

La început, propunerea sa nu trezi interesul lui Chad. Soluția Dudley l-ar fi privat de rolul lui preponderent din sânul grupului, în ciuda unor dificultăți trecătoare, viitorul se anunța luminos, înainte de a achita impozitele restante şi majorările, mai mult de patruzeci de milioane de dolari, ar fi trebuit să obțină credite importante. Dar intrările anunțau un flux neîntrerupt de bani.

Dudley se grăbi să adauge că nu dorea decât o participare proporțională cu aportul său de capital. El termină expunerea printr-un avertisment. Grupul Osborne ar trebui să se apere împotriva unei eventuale tentative oculte care ar putea să îl înghită. Cine ar dirja această tentativă? Amatorii nu lipsesc. Argumentul lui Dudley avea greutate. Chad acceptă să ducă discuții.

Chad asista la discuții cu o vagă tristețe. Îndependența atât de râvnită, pentru el şi pentru grupul său, devenea un obiectiv irealizabil. Totuşi contul său din bancă înregistra o curbă ascendentă. Compozițiile sale îi aduceau beneficii apreciabile: 100% versurile, 75% muzica. Prietenii săi care făceau cântecele primeau restul. Când era vorba de cântece semnate de alți compozitori, onorariile erau distribuite în părți egale. Zecile de milioane de discuri vândute produceau venituri bune pentru toți membrii grupului. Roger îi ajuta şi încuraja pe camarazii săi să facă compoziții pentru a se afirma şi a câştiga bani. Egalitatea şi lipsa favorismelor excludea gelozia.În schimb, spectacolele, repetițiile, şedințele de înregistrare, filmările, cereau eforturi extenuante. Dansatorii, fete şi băieți, erau obişnuiți să se producă seară după seară. Profesionalismul asociat energiei, tinereții le permitea să echilibreze munca şi să se prezinte întotdeauna în formă în fața publicului. În schimb, oboseala muzicienilor slăbea calitatea prestațiilor.

După un concert în Sao Paolo, Eric îşi exprimă nemulţumirea cu franchețea sa brutală:

— Un căcat de ansamblu! Ansamblu de cântăreți? Ansamblu de poponari! Uită versurile şi fredonează pentru a le înlocui! Şi muzicienii! Nişte papă lapte care uită partiturile! La naiba! Din fericire bateria acoperă greşelile tuturor proştilor, care nu ştiu decât să distrugă totul! Fără dansatoarele care îşi mişcă coapsele şi dansatorii care mişcă fundurile ca să excite pe hetero de contrabandă şi pe homo, grupul ar pieri! Adio angajamente, adio concerte, adio turnee, adio bani! Roger, ia grupul în mâini, altfel toți vom fi pierduți!

Camarazii lăsară capul jenați.

— Exagerezi!

— Eşti terminat! Ai comis abuzuri sexuale în noaptea trecută!

Băieții înjurau pentru nimic. Cearta izbucnea în fiecare clipă. O nervozitate ciudată, inexplicabilă îi cuprinsese pe toți. Muzicieni, dansatori, tehnicieni.

Câteva zile mai târziu, la Buenos Aires, Dennis reluă criticile lui Eric, dându-le o tentă mult mai personală:

— A bea, a face sex, a zbura este tot ce ştim să facem!... Apoi să sărim precum nişte gorile pe scenă, scârțâindu-ne instrumentele... la propriu sau la figurat... La Montevideo am fost uimit de câteva note false... nu trebuie să luăm spectatorii drept idioți... apoi... apoi... sunt pe cale să devin paranoic... când merg prin oraş cu maşina, privesc în toate părțile, în căutarea unui criminal gata să pună o bombă...

— O grenadă, idiotule! Doar avionul lansează bombe!, exclamă Drew Perry, noul chitarist.

— Să ne calmăm! Să ne calmăm!, spusă Greg, basistul. Dennis are dreptate. Toate aceste măsuri ne fac nervoşi! Este aiurea!... Veniți pe aici... nu intrați pe acolo... evitați întâlnirile cu necunoscuți... să nu aveți droguri în camerele voastre... evitați fetele suspecte... atenți la SIDA... sunt mai răi decât mama!...

Sam Tamblin, pianistul negru care face mereu complezențe, izbucni în râs.

— După experiența lui Bruce, câțiva dansatori din grupul nostru fac în pantaloni, în loc să împărtăşească tratamentul stupid...

— Aiurezi!, spuse Dudley, privindu-l pieziş. Ştiam că doar rapperii negri sunt homofobi şi rasişti! Şi tu nu eşti rapper, din câte ştiu...

— Nu sunt nici homofob, nici rasist. Abraham Lincoln, negru ca şi mine, este un încântător băiat-fată. Într-o zi, privindu-l, era fardat pentru a intra în scenă, am fost tentat să uit de heterosexualitatea mea şi să risc de partea cealaltă a barierei...

— Eşti sărit!, îl apostrofă Dennis. Roger ridică mâna conciliant.

— Pace, copii! Suntem cu toţii obosiţi! 0 mică vacanţă ne va face bine!

Turneul brazilian şi prelungirea sa în Argentina luară sfârşit. Roger trebuia să între în Statele Unite înainte de a se prezenta în faţa Tribunalului din Denver, Colorado. Rio de Janeiro îşi închidea porţile. Pentru a sărbători evenimentul, Mantegna organiză în apartamentul său o mică recepţie pntru grupul Osborne şi pentru echipa sa, artişti şi tehnicieni.

Ultima parte a filmului trebuia să se filmeze la Los Angeles şi New York, unde un spectacol uimitor era programat în Central Park. Mantegna decisese să tragă şi procesul din Denver, cu atât mai mult cu cât nu fusese prevăzut în scenariu. Dar el miza să folosească acest episod dramatic pentru acţiune. Va găsi un mijloc pentru a-l introduce în scenariu.

Deşi invitat la Mantegna, Mark Schwize nu venise.

— Nu este bolnav?, exclamă Eric. Ieri seară am golit împreună două sticle de tequila. De dimineaţă m-am trezit chinuit de o durere de cap de nesuportat... Înainte de a mă culca am vomitat tot pe burta Thalitei, această rusoaică adorabilă care ne urmează peste tot...

— Îmi imaginez scena!, spuse Bob afectat.

Red telefona lui Mark. Nu răspunse nimeni. Camera lui Mark era goală. Hainele lui erau peste tot. El coborî la recepţie. Aici află că domnul Schweise ieşise în acea dimineaţă să facă jogging. Avea un trening bleu... Nu, nu a venit...

Nerăbdător, Red urcă la Mantegna şi spuse vestea.

După sinuciderea lui Stratmore, asasinatul lui Bruce şi atentatul de la Caracas, dispariţia lui Mark luase dimensiuni îngrijorătoare. Vor semnala

cazul Poliției din Rio de Janeiro. Grupul Osborne era cunoscut în lume şi un incident de această natură risca să murdărească reputația oraşului. Municipalitatea voia să evite notorietatea Floridei, unde străinii fuseseră omorâți în serie de necunoscuți.

Petrecerea de la Mantegna rămase într-o ambianță tensionată. Toți membrii grupului se simțeau vizați în mod direct sau indirect. A doua zi avea loc ultima filmare la Rio şi poimâine toată lumea pleca cu avionul în Statele Unite.

Roger ciocni un pahar de şampanie cu Mantegna, în semn de mulțumire pentru ospitalitatea sa. El se pregătea să se retragă, când un servitor îi strecură discret un bilet împăturit în buzunarul hainei albe. Roger se făcu că nu văzuse manevra. Revenit în apartamentul său, el desfăcu biletul. Mesajul laconic îl nelinişti. „Mâine, în jurul orelor optsprezece, vă aştept în Grădina Botanică. Mă veți găsi lângă fântâna cea mare. Trebuie să vă vorbesc urgent. Părăsiți hotelul fără să fiți escortat de gardele dumneavoastră de corp. Vă voi asigura securitatea. Lester Perkins.

În acea noapte, Roger nu închise ochii. Angoasa îi strângea plexul solar. Biletul lui Perkins nu este un fals? Întâlnirile sale cu ofițerul de la CIA fuseseră asigurate prin intermediul lui Mark. Mark dispăruse, nu îi rămânea decât să accepte o întâlnire cu Perkins mereu înconjurat de mistere.

După-amiaza, la cinci şi jumătate, servitorul care îi strecurase biletul îl ajută să se strecoare pe o uşă laterală într-un lift rezervat personalului de serviciu. În garaj îl aştepta o limuzină cu geamuri fumurii. După o scurtă ezitare, el intră în maşina care porni, ieşi din garaj şi o luă pe o stradă care se prelungea cu un teren de golf. Şoferul păstra tăcerea.

Roger surâse. Dacă era vorba de o răpire, el îi scutise pe răpitori de treabă.

Limuzina opri în fața intrării Grădinii Botanice. Şoferul îi deschise portiera fără să vorbească. Roger răsuflă uşurat. Nemaitemându-se, el găsi uşor marea fântână şi pe ofițerul de la CIA aşezat pe o bancă. Se aşează alături.

— Domnule Osborne, iertați-mi precauțiile pe care le-am folosit pentru a da de dumneavoastră. Dar trebuie să vă vorbesc. Vă voi explica mai întâi motivele

dispariției lui Mark. Nu a fost nici răpit, nici ucis. Se află acum sub protecția autorităților Statelor Unite. Oamenii lui Jarvis Penrose, de care ştiți că există, au aflat de legăturile lui Mark cu CIA, de asemenea şi rolul său în afacerea Stratmore. De acum înainte, Mark va trăi sub o altă identitate, trăsăturile feței lui au fost modificate în urma unei intervenții chirurgicale plastice. Roger îl privi consternat.

— Mă expuneți, deci, aceloraşi riscuri invitându-mă la această întâlnire!

— Nu! Oamenii mei au asigurat în permanență protecția dumneavoastră. Dacă ar fi observat cel mai mic indiciu suspect, ar fi schimbat itinerariul.Toată lumea ştie că vă place să ieşiți din când în când incognito. Şoferul ar fi oprit în fața unui magazin, v-ar fi recomandat să faceți câteva cumpărături, apoi v-ar fi condus la hotel. Maşina fusese închiriată pe numele dumneavoastră... Nu! Să nu vă fie frică! Sunteți acoperit!

— Sunt bucuros pentru Mark! Dar cum îşi va câştiga existența? Contabil, grădinar? Despărțit de teatru, rațiunea vieții sale, va muri asfixiat!... În sfârşit, ce aşteptați de la mine?

— Să luați inițiativă! Sunteți singurul personaj destul de sus pus pentru a intra în contact cu Wilbur Stetson! Demascați-i jocul!

— Proiectul dumneavoastră nu este viabil! Din clanul Stetson, eu nu-l cunosc decât pe Chad, care îl detestă pe bunicul său...

— Nu trageți concluzii pripite! Ştiați că prietenul dumneavoastră Chad a avut două întrevederi cu Jarvis Penrose! Şi asta destul de recent!

— Vă bateți joc de mine!, spuse Roger neîncrezător.

— Vă asigur că nu! Jocul din culise al lui Chad este explicabil! Într-un viitor apropiat va avea nevoie de ajutorul bătrânului Stetson pentru a susține grupul vostru. Situația lui financiară este confuză...

— Cred că nu sunteți la curent cu intervenția recentă a lui Dudley Richmond...

Un surâs ironic se desenă pe chipul lui Perkins.

— Această păsărică aterizată pe vârful unei corporații multinaționale este prinsă într-un angrenaj din care riscă să-şi piardă penele. În curând va fi o afacere la consiliul de administrație reticentă, care va încerca să-l priveze de toate puterile sale. Mai întâi unchiul său care va face imposibilul pentru a-l priva de averea sa şi de a-l împiedica să acceadă ca preşedinte al consiliului... Veți asista la un război de succesiune care abia începe. Nu trebuie să uităm membrii consiliului care sunt mai mult sau mai puțin la cheremul lui Wilbur Stetson. Prietenul dumneavoastră Chad nu trebuie să conteze pe ajutorul lui Dudley Richmond. Cel puțin pentru moment... Trebuie să înțelegeți un mare şi trist adevăr. După căderea lui Harold Dexter, grupul vostru este controlat de Băncile care au înghițit Imperiul său. Şi aceste Bănci sunt la rândul lor controlate de bătrânul Stetson. Da! Wilbur Stetson l-a ruinat pe Dexter şi a mascat sinuciderea sa. Băncile lui Wilbur Dexter controlează fondurile prietenului vostru Chad. Bunicul său ar putea să-l facă praf, să-l distrugă printr-un simplu bobârnac.

Perkins făcu o pauză. Privi cerul care se înroşea, anunțând apusul. Pe vârful munților curgea sângele. Ofițerul de la CIA reluă coleric:

— Dar într-o zi Wilbur Stetson se va înfunda! Şi toți complicii săi, toți cei care au cunoscut activitatea sa şi au tăcut, îl vor urma talmeş-valmeş în prăpastia deschisă de justiție! Dumneavoastră, de exemplu!... Nimeni nu ar putea crede că vă găsiți în mijlocul ciclonului, fără a fi udat de picăturile de apă care se întorceau în jurul dumneavoastră! Grupul dumneavoastră şi numeroasele întreprinderi controlate de Wilbur Stetson, ascuns în spatele fațadei lor, afaceri care înşală legile din Statele Unite. Ați putea pretinde că nu cunoaşteți rolul grupului în acest imbroglio? Eu însuşi v-am dezvăluit realitatea. Apoi Mark! Vă ținea la curent cu totul...

Râsul lui Roger sună fals.

— Altfel spus, sunt încolțit! Dacă nu lucrez pentru dumneavoastră, sunt complicele lui Wilbur Stetson!

— Este logic! Dar nu trebuie să vă faceți griji! Ajutorul pe care îl veți aduce CIA va pleda în favoarea dumneavoastră!

Meritați recunoştința noastră şi mulțumirile Preşedintelui Statelor Unite... Misiunea dumneavoastră este simplă... Să-l răsturnați pe Chad! Să câştigați încrederea bătrânului Stetson şi să obțineți dovada că a ordonat crimele executate de criminalii lui Jarvis Penrose.

— Doar atât!

— Stratmore, care era cu siguranță mai puțin inteligent decât dumneavoastră, a reuşit această mişcare. De ce nu ați realiza dumneavoastră această performanță?

— Stratmore era în vâltoarea evenimentelor!

-Sunteți şi dumneavoastră! Țin să vă informez că Loring, şeful gărzii dumneavoastră de corp, are mâinile curate. În plus, agenții mei veghează asupra dumneavoastră.

Roger surâse.

— Deci nu risc să iau şuturi în fund, ca în epoca lui Capone?

— Este o procedură învechită! Aceste şuturi necesită timp! O supradoza este un mijloc mai expeditiv şi mai complicat!

— Ceea ce-mi spuneți acum este încurajator, murmură Roger cu o nuanță de ironie.

— În oricer caz, ne vom întâlni din nou. Servitorul care v-a transmis mesajul meu lucrează pentru mine. Vă stă la dispoziție! Veți avea şi un valet. Nimeni nu va găsi nimic suspect. Stratmore a lansat o legendă în jurul dumneavoastră. Vă place să colecționați micuții câini vagabonzi. Valetul despre care vă vorbesc este foarte tânăr. Nouăsprezece ani; prezența sa printre adolescenții grupului dumneavoastră va trece neobservată. Este bine antrenat. Centură neagră la karate, este şi un trăgaci de elită. În caz de pericol, vă va apăra. Se numeşte Jared Ponton dublat de Vernon Conway. Ca şi dumneavoastră, este de viță nobilă englezească. Bunicul său, pilot militar, a murit în cursul bombardamentelor aeriene deasupra Dresdei. Tatăl său a pierdut toată averea la La Vegas, apoi, pentru a simplifica lucrurile, şi-a tras un glonte în cap. Mama sa a murit în urma unei supradoze. Jared, un student strălucit la Harvard, nu mai are bani ca să-şi plătească taxele. Noi l-am luat sub aripa noastră. L-am găsit grație unui coleg, fiul unui director al companiei noastre. Un recrut de care nu avem de ce să ne

plângem. Face parte din lumea dumneavoastră. Jared şi Vernon vă vor transmite mesajele mele. Vă veți înțelege bine.

Roger râse din nou.

— Deci ați prevăzut totul! Cel mai mic detaliu!

— Este meseria noastră, domnule Osborne! Sunteți mulțumit de Bob Essex?

— Foarte! Face parte din cercul prietenilor mei!

— O ultimă recomandare! Niciun cuvânt prietenilor dumneavoastră despre ceea ce am discutat! Un agent al lui Penrose s-a strecurat în grupul dumneavoastră! Nu îi ştiu încă numele. Dar îl voi afla.

— Sunteți sigur?

— Absolut!

— Dansator? Muzician?

— Nu aş şti să vă răspund! Un pic de răbdare!

— Am vreo şansă?

— Vom fi prezenți la Denver!

— Mulțumesc! Cred că mă descurc... Complimentele mele lui Mark!...Întrevederea luă sfârşit. La sugestia lui Leslie Perkins, făcu câteva cumpărături într-un mare magazin specializat în articole sport. El luă o planşă de surf şi toate accesoriile indispensabile. Surful, în California, printre roci, este un sport periculos... perspectivă fascinantă... să înfrunți pericolele cu un fel de abandon sinucigaş... să fii ca Beach Boys... să trăieşti periculos... să te întorci şi să te reîntorci în jurul morții, până îi dai amețeli... să te prefaci că o atingi, dar în clipa următoare să retragi mâna... să priveşti moartea în ochi... orbite aparent goale... În realitate mult mai vii decât găurile negre... să nu te laşi aspirat de suflarea care te împinge spre prăpăstiile ei înghețate... să te joci cu moartea... voluptatea de a risca viața... să o joci ca pe un zar... să auzi neantul fără să te temi...

Denver, Colorado...În fața oglinzii din camera sa de hotel, Roger îşi înnoda cravata.În ajun, în cursul mesei, Daykin, avocatul său, îi sugerase un costum trei piese, sobru, cravată în culori pale, atitudine calmă, fața impasibilă. Să exprime respectul pentru Curte şi să păstreze în acelaşi timp serenitatea unui personaj care nu are nimic ce să-şi reproşeze. Forțele de poliție vor proteja

împrejurimile Tribunalului, căci autoritățile municipale se temeau de manifestări susceptibile care ar putea degenera. Liberalii, încă numeroşi, vor profita de ocazie protestele lor împotriva exceselor integriştilor. Conservatorii şi extremiştii de dreapta vor dori să demonstreze că ei sunt majoritari şi intransigenți când este vorba de convingerile lor morale...

Două ore mai târziu, Roger era aşezat la o masă lungă, având lângă pe avocatul Daykin şi pe tânărul său asistent. Cu spatele întors către public, privea impasibil pe judecător, la fel pe asistentul procurorului districtului care trebuia să susțină acuzația şi pe membrii juriului. Procesul luase noi dimensiuni după moartea unuia dintre cei trei adolescenți care fusese rănit în cursul disputei care avusese loc după concert. O gravă fractură craniană urmată de o comă profundă îi cauzaseră în final moartea.

Judecătorul, puse întrebarea sacră:

— Cum pledează clientul dumneavoastră, domnule Daykin? Trebuie să vă atrag atenția că acum este vorba despre un proces criminal!

— Nevinovat, înălțimea Voastră!, răspunse avocatul cu o voce clară.

Defilarea martorilor la bară îl lăsă pe Roger indiferent. Avea ciudata impresie că spiritul ieşit din corp zbura rece, insensibil, peste oamenii care transpirau în sală. Martorii acuzației descriau evenimentele într-o manieră conform cu opiniile lor politice ultraconservatoare. Ei subliniau agresivitatea cântărețului, versurile incendiare care excitaseră pasiunile şi provocaseră bătăile soldate cu moartea unui adolescent. Comentarii mai degrabă vagi, care aruncau faptele în ceață.

Daykin îi elimină:

— Înălțimea Voastră, martorii îşi exprimă părerile personale şi nu circumstanțe precise!

Membrii juriului şi publicul îşi ațintiseră privirile asupra lui Roger care îşi păstra calmul. Obişnuit cu zeci de mii de spectatori care îi absorbeau cuvintele şi îi urmăreau cele mai mici gesturi, nu se despărțea de liniştea sa. Juriul era alcătuit din adulți care dovedeau o ostilitate viscerală împotriva *rock'n* roll-ului şi împotriva vedetelor sale.

După audierea martorilor, Daykin ceru permisiunea să prezinte în fața Curții filmele care fuseseră trase în cursul acestui eveniment şi care constituiau documente în măsură să lămurească ceea ce s-a petrecut în acea seară.

Judecătorul îşi rotunji ochii de bufniță şi clipi ca şi cum ar fi fost expus unei lumini orbitoare. El reflectă câteva clipe, apoi declară pe un ton dur:

— Permisiunea este acordată!

Tehnicienii aduseră un ecran, un aparat de proiecție şi mai multe bobine. Luminile fură stinse, perdelele acoperiră ferestrele. Apoi, în fața sălii fremătătoare, se înlănțuiră scene care impuseră o anumită jenă printre integriştii prezenți în asistență: manifestările care avuseseră loc la aeroport şi pe stadion şi scurta introducere a lui Roger înainte de concert:

— Grupul nostru refuză să cânte fără chitaristul Glenn Northcote! Nicio lege nu interzice unui seropozitiv să îşi lucreze, să câştige demn existența. Cerem ca Glenn Northcote să fie autorizat să cânte alături de noi!

Daykin întrerupse proiectarea. Luminile se aprinseră.

— Cum ați putut vedea, clientul meu nu a pronunțat niciun singur cuvânt susceptibil de a fi interpretat ca o provocare. Cât despre refuzul grupului de a cânta, este vorba doar de o grevă. Din câte ştiu, greva nu este interzisă pe teritoriul Statelor Unite. Costul biletelor a fost restituit interesaților.

Avocatul făcu o scurtă pauză înainte de a da greutate cuvintelor sale, apoi reluă:

— Vă vom prezenta în continuare scenele care s-au petrecut la ieşirea de pe stadion. Țin să precizez că este vorba de fragmente dintr-o producție de lung metraj, realizată de John Mantegna şi care va fi programată pe toate ecranele Statelor Unite şi ale lumii civilizate. Scenele pe care le veți vedea sunt în mod strict autentice şi aufost luate pe viu.

Proiectarea reîncepu.

Asistența văzu stupefiată o mulțime de tineri agitați, care strigau, protestau, împărțiți în două tabere. Ei se înjurau, injuriile curgeau... fuseseră şi câteva îmbrânceli care nu au degenerat în bătăi cum pretindeau unele autorități. O singură ceartă violentă se produse. Obiectivul era un grup de tineri surescitați. Unul dintre ei

urlă furios: "Nu o atinge pe prietena mea, poponarule!"... Unul dintre adversarii săi îl lovi după ceafă cu un obiect contondent... victima îşi duse mâna la cap, apoi căzu... un stop cadru arătă chipul său şi al adversarului... Daykin făcu un semn şi proiecția se sfârşi.

— Eu depun acest document la dosar pentru a susține apărarea!

Partizanii celui de-al doilea Amendament se încruntară. După zgomotul făcut în jurul acestui proces, liberalii şi opinia publică neutră vor găsi argumente pentru a fi împotriva Extremei drepte.

Asistentul procurorului se ridică, îşi şterse fruntea udă de sudoare, apoi declară în şoaptă:

— După probele aduse de apărare, acuzația îți retrage obiecțiile împotriva lui Roger Osborne!

Judecătorul pronunță închiderea cazului.

Aplauzele şi fluierăturile se amestecară.

La ieşirea din Tribunal o sută de jurnalişti se împrăştiară în jurul lui Roger, neutralizându-i escorta. O mulțime de tineri invadau strada şi ovaționau pe eroul său. Protestanții, puțin ca număr, stăteau cu capul plecat. Pierderea era dureroasă.

Roger surâdea, arătându-şi bucuria. Jurnaliştii îl bombardau cu întrebări.

— *Rock'n roll-ul* a triumfat din nou!, spuse el cu convingere. Rock-ul este visul tinerilor iar visul nu va muri niciodată!

I se solicită părerea asupra cenzurii exercitate pe unele cântece.

— Cenzura este o armă pe care naziştii lui Hitler şi comuniştii lui Stalin o utilizau pentru a limita pe intelectualii care nu împărțeau ideologiile lor. Ardeau cărțile şi manuscrisele care nu le conveneau. Un mod pe care ultraconservatorii din Statele Unite vor să-l impună din nou. Am citit că integriştii lui Seymour, un orăşel din Indiana, au cerut interdicția revistei Rolling Stones în biblioteca publică. Să râd de prostia omenească, să plâng pentru naivii manipulați de demagogi. Din fericire, la Seymour erau şi oameni luminați care au răpus exigențele extremiştilor. Revenirea noilor nazişti în lume este lamentabilă.

Un jurnalist care purta un costum trei piese, cravată şi batistă asortate, ridică mâna.

— Domnule Osborne, ați compus un cântec care a avut un succes mondial: *Extaz, moarte şi rock'n roll.* Titlul rezumă un program. Anumiți critici vă reproşează tendința morbidă de a asocia moartea cu *rock'n roll-ul.* Nu considerați că tinerii foarte impresionați vor fi tentați să se sinucidă, încurajați de cântecul dumneavoastră?

— Mi s-au pus des întrebări privind acest subiect, pe care îl credeam epuizat. Eu nu am cântat niciodată frumusețea morții. Am susținut doar că între vis şi moarte există o legătură certă. La rândul meu reproşez presei articolele şi statisticile despre sinuciderea tinerilor, despre tineri criminali, violenți, depravați, drogați. Fără să vă dați seama, culpabilizați toți tinerii, buni sau răi. Considerați adolescenții de astăzi o generație pierdută, pentru că le place *rock'n roll-ul,* muzica diabolică, pentru că sunt din ce în ce mai conştienți de drepturile lor, de talentul lor, de rolul lor în lumea adulților de mâine. Politicienii ultranaționalişti, autoritarişti îi detestă pe aceşti adolescenți care refuză controlul lor. Aceştia sunt pe cale să şteargă frontierele, să dezrădăcineze prejudecățile, concepțiile anacronice, să distrugă sistemele politice învechite. Au găsit un limbaj universal, concepții comune grație unei serii de factori care au consolidat solidaritatea lor. Cântece rock, moda grunge şi hip-hop, jocuri electronice, calculatoare, baze de date şi calculatoare cu circuit integrat, pe care majoritatea adulților le privesc aiuriți; fenomen natural marcat de o spontaneitate surprinzătoare. Adolescenții din Valparaiso şi din Mexico City, din Seattle şi din Helsinki, din Bucureşti şi din Saint-Petersburg, din Macao şi din Kioto dispun de un vocabular internațional, axat pe engleza simplificată la minimum. Salsa, metall-rock, samba, blugi, McDonald's, hot-dog, rap, Maxintosh, Nike, Reebok, t-shirt, Sega, Nintendo, Lacoste, Lee, Levi's sunt noțiuni care nu au nevoie să fie definite. Axl Rose este mai cunoscut decât Papa şi Harley-Davidson este mai interesant decât Himalaya. Sexul nu mai are niciun secret pentru ei şi SIDA i-a familiarizat cu moartea. Au trebuit zeci de ani pentru constituirea unei Europe Unite, încă contestată de politicienii irealişti. *Rock'n roll-ul* a realizat fără probleme uniunea universală a adolescenților. În

câteva țări dirijate de forme de guvernământ integristul muzica rock este interzisă. Într-o zi aceste dictaturi se vor nărui. Este axiomatic. Dar *rock'n roll-ul* va supraviețui. Tinerii care înoată limbi complicat, le vor arunca într-un fel de regionalism închis. Au nevoie de o limbă clară şi simplă care să le permită să comunice de la un capăt la altul al lumii. Tinerii scriitori şi poeți iau drept model versurile aeriene şi proza elegantă şi plină de prospețime a lui Rimbaud. Revista FORTUNE a consacrat un studiu pentru super-marketurile făcute exclusiv pentru adolescenți. În 1992 copiii americanii au cheltuit 6,6 miliarde de dolari pentru articolele video şi pentru biletele de cinema, aproape 3 miliarde de dolari pentru blugi şi mai mult de 3 miliarde de dolari pentru pantofii sport. În cursul anului 1993, 28 de milioane de copii, numiți de asemenea adolescenți au cheltuit 57 miliarde de dolari pentru a-şi satisface gusturile vestimentare, pentru computere, instalațiile video şi audio. În douăzeci şi cinci de țări, 200 de milioane de adolescenți cumpără aceleaşi mărci precum americanii. O clientelă la fel de bogată era acum câțiva ani. Majoritatea cheltuie bani câştigați în mod cinstit... Domnilor, voi sfârşi aici declarația mea. Vreau să evit riscul unui nou proces. Ultraconservatorii statului Colorado sunt încă atotputernici! Vom reveni poate la Los Angeles! Pe curând!

Suplu, el se strecură în limuzină urmat de Daykin şi de Chad. În afara celor două gărzi de corp, Chad era singurul membru al grupului autorizat de avocat să asiste la proces. Prezența muzicienilor şi a dansatorilor, gălăgioşi şi agitați, ar fi indispus juriul, ceea ce Daykin voise să evite. Sosit la hotel, trioul îşi făcu bagajele. Avocatul luă primul avion către New York. A doua zi trebuia să pledeze pentru un client important. Roger avea oroare să petreacă încă o noapte la Denver.

— Roger, am două surprize pentru tine, spuse Chad făcând cu ochiul cu un aer comic. Una bună şi una rea.

— Începe cu cea rea!

— Următorul avion către Los Angeles a decolat acum o jumătate de oră. Acum surpriza cea bună. Ferrariul tău te aşteaptă în garajul hotelului. M-am gândit că după această îngrozitoare zi, o plimbare

cu maşina îți va face plăcere. Am pregătit şi un Mercedes pentru gărzile de corp. Mulțumit?

— Foarte! Chad, eşti un magician!

Ferrariul mergea spre sud, pe *23 Interstate.* Apusul soarelui împrăştia rubine pe vârfurile Munților Roşiatici. Chad propusese un itinerariu mai direct, spre est. Să petreacă seara la Aspen, cea mai frumoasă şi somptuoasă stațiune termală şi de sporturi de iarnă americană, pe care actorii de la Hollywood o frecventau de obicei. Priveliştea este de o frumusețe incomparabilă, subliniase el.

— Nu contest frumusețile naturale din Colorado, dar trecerea mea în spatele barourilor nu a fost pentru mine o experiență plăcută. De altfel, întotdeauna am fost atras de renumele şi parfumul bătrânesc *Route 661...*

Este pentru prima oară în viața mea când îmi iau o vacanță de câteva zile, fără să cer permisiunea nimănui.

— O escapadă la Los Angeles nu te tentează?, propuse Chad. Să joci norocul la ruletă?

— Din păcate, Mantegna mă aşteaptă la Los Angeles, pentru a termina filmul. La proces mi-a făcut un serviciu. Până când o să fiu la Hollywood el va filma secvențele în care nu este necesară prezența mea.

Alegerea Autostrăzii 66 nu era doar de ordin estetic. Roger nu uitase avertismentul lui Perkins referitor la întâlnirea lui Chad cu Jarvis Penrose. Nu putea să conceapă trădarea lui Chad, presupusă de ofițerul de la CIA. Conducând, el arunca din când în când câte o privire fugară către Chad, care părea absorbit de frumusețea peisajului. Pe buze avea un surâs inocent. El deschisese geamul, Chad prefera aerul pur de munte în schimbul climatizării artificiale a maşinii şi vântul se juca cu părul său ondulat. El asculta cu o plăcere evidentă ultimul CD al grupului Osborne, pe care îl produsese el însuşi.

Deodată spuse cu entuziasm:

— Nu ai rival, Roger! Perfecțiunea făcută spontan! Sunt fericit! de când lucrez cu tine! Mi-ai schimbat viața! Prietenii mei de la club sunt furioşi pentru că i-am abandonat. Să te urmez peste toate obstacolele a revenit pentru mine o voluptate, un fel de plenitudine. Înțeleg

vraja pe care o exerciți asupra tinerilor. Eu însumi sunt vrăjit...

— Mă flatezi, Chad!

— Te flatez?... Mă faci să râd! Vorbeşti ca şi cum ai vrea să demaşti adevărul... Realizezi miracole fără să ştii... Înainte de a părăsi Denverul am primit un telefon de la New York. j Consilierul meu financiar m-a informat că acest CD pe care tocmai îl ascultăm are nişte vânzări fără precedent... Warner i-a asigurat Madonnei un venit anual de 60 milioane de dolari. Sony garanta lui Michael Jackson 50 milioane de dolari pe an. Nu cred că scandalul montat în jurul său ar putea influența difuzarea discurilor sale. Doar oamenii importanți sunt furnizorii calomniilor. Chad izbucni în râs. Mai întâi o veste bună. Ai deja la bancă un cont de douăzeci şi şapte de milioane de dolari.

— Visez sau ce?, exclamă Roger.

— Este doar adevărul! De anul viitor pot să-ți garantez un venit de 70 de milioane de dolari. Mai mult decât Madonna.

Roger râse la rândul său.

— Eşti un magician, Chad!

-Meritul tău face miracole, Roger! Grație vânzării fenomenale a discurilor tale, am evitat o mare criză financiară... Recent am făcut beneficii. Pun registrele la dispoziția ta.

— Am încredere!

— Să nu ai încredere în nimeni! Chiar şi prietenii trădează! Roger remarcă prietenia pe care Doris o avea pentru Chad.

O încredere pe care ea o acordase înainte exclusiv lui Red Diueleveult. Lusignan, bunicul său dinspre mamă, spunea că câinii sunt capabili să deosebească prietenii şi duşmanii de stăpânul lor. Ei i-ar fi plăcut să fie lăsată singură pe scaunul de lângă şofer, dar prezența lui Chad nu părea să o deranjeze. Îi lăsase destul loc lângă el, pntru a-i permite să se aşeze şi să privească priveliştea. Doris latră bucuroasă o iepuroaică care trecu alergând strada.

— Are o întâlnire, dacă înfruntă aşa pericolul!, spuse Chad râzând. Îți aminteşti de legenda unui tânăr care traversa înnotând Hellespontul pentru a ajunge la destinația sunetului! El s-a înecat! O lecție

bună pentru toți îndrăgostiții de toate felurile.

Roger avea grijă să nu depăşească viteza legală. Evita noi contacte cu poliția din Colorado. Avea şi un argument care îl făcea prudent. Ferrariul Testarosa pe care îl conducea dispunea de 78 de comenzi şi aparate de control; totul comparat cu un tablou de comandă al unui avion.

Mercedesul gărzilor de corp îl urmărea de aproape, facilitând o intervenție rapidă şi eficace în caz de agresiune.

Noaptea împrăştia nisip negru amestecat cu diamante pe cerul calm. Pe autostradă, un şir de licurici se întrevedeau în obscuritate, brodând melodii vii... dansul pe foc sărută flăcările cu fruntea ta de scântei... buzele tale atrag stelele, ochii tăi înflăcărați cheamă... comunică cu magii şi aleargă peste nori... penele Ledei alunecă peste pielea ta, îți penetrează corpul, îți mângâie chipul, şi fac să-ți cânte sufletul... reflectează-te în ochii mei, lasă-ți buzele să alerge pe pieptul tău, abandonează-te... fiecare plăcere te apropie de univers şi smulge infinitului o scânteie de viață... o picătură de energie eternă închisă pentru o clipă într-un corp perisabil....

Cuvintele, perle sonore, veneau din infinit şi alunecau spre razele incandescente....

— Visezi, Roger! Visezi cu ochii deschişi!, spuse Chad râzând. Lasă-mă pe mine la volan!

— Să nu-ți fie frică! Spiritul meu îşi păstrează luciditatea... aş spune chiar că se ascuțeşte...

— Cred că ar trebui să facem un popas! Lui Doris îi este somn.... iar mie mi-e o foame de lup...

Chad se uită pe harta rutieră.

— Mai avem de parcurs încă o sută şaizeci de mile până la Albuqurque. Arzi de nerăbdare să mergi pe Autostrada 66, dar trebuie să-ți înfrânezi ardoarea. Cu stomacul plin, vom putea să vedem mai bine frumusețea peisajului nocturn...

Doris adormise, cu fața sprijinită de umărul lui Chad.

Roger opri Ferrrariul la prima benzinărie. În apropierea sa, un McDonald's împrăştia miresme apetisante. Fluturi de noapte zburau în jurul firmei cu neon roşu. Roger şi Chad invitară pe cele

două gărzi de corp la masa lor. Ei mâncară hot-dog, chili cu carne, chips cu ciocolată, şi înghețată. Totul împrospătat cu bere. Roger se bucură de două pahare mari de Coca-Cola. El savura plăcerea de a se găsi incognito în mijlocul mulțimii.

Doris devoră acelaşi meniu, mai puțin berea. Apa îi ajungea. Apoi, doborâtă de somn, ea adormi la picioarele stăpânului său.

Chad o privi cu simpatie.

— Cred că prefera comoditatea oferită de bancheta din spate a Mercedesului decât Ferrariul! Să o încredințăm prietenilor noştri!

— Doris detestă să se despartă de mine, spuse Roger.

— Există o soluție!, propuse Chad. Să schimbăm maşina!

— Ideea ta nu e rea!, râse Roger.

— Bun!, exclamă Jim. Voi adora să conduc Ferrariul, această minunăție mecanică!

— Nu aşa de repede! Să tragem la sorți!, protestă Rob. Să conduc un Testarosa este visul vieții mele.

El scoase o monedă de douăzeci de cenți. Norocul fu de partea lui.

Rob strigă de bucurie şi se aruncă la volanul Ferrariului, alături de Jim, morocănos.

Roger, Chad şi Doris se instalară în Mercedes. Cele două maşini reluară drumul cu o singură diferență. Mercedesul deschise turela. Doris se întinse pe bancheta din spate şi adormi din nou.

— Deschid radioul?, se nelinişti Chad. Zgomotul nu o deranjează?

— Din contră! Muzica o face să viseze. Doris mişcă încet capul şi coada, ca şi cum ar marca cadența. Față de mine, ea adoră clipurile la televizor. Le priveşte cu atenție mare. Când ceva nu îi place protestează...

— Protestează?

— Da! Mârâie...

Când programul o enervează, latră....

Chad porni radioul. Căutând o muzică pe gustul său, dădu peste un post care comenta procesul de la Denver şi personalitatea lui Roger Osborne. " Apariția sa în fața Tribunalului a demonstrat încă o dată emoția transmisă de acest personaj care, în ciuda tinereții sale, a reuşit să se impună printre celebritățile contemporane. Roger Osborne nu este ieşit dintr-un cuplu regal pentru a

deveni un suveran prin drept de sânge. Nu trebuie să detroneze un rege, precum Richard al treilea. Idolii săi l-au proclamat rege. A devenit rege datorită talentului său..."

— Opreşte!, strigă Roger. Jurnaliştii aceştia mă ridică în slăvi sau mă denigrează după criterii lipsite de logică. Calitățile mele pentru unii sunt defecte pentru alții...

Chad căută mai multe canale de radio, specializate în muzica rock. Pe majoritatea, prezentatorii expuneau opiniile lor despre procesul din Denver. Dacă aprecierile favorabile erau majoritare, criticile negative nu lipseau: "În ciuda liberalismului său afişat cu ostentație, Roger Osborne este în realitate de stânga, un punk care devorează averile, atribuindu-le influențe răufăcătoare. Admirator al bătrânilor Sex Pistols, le imită deseori excesele, totul transformând straiele în paiete. El susține scandalurile, arătând inocența, virtutea ofensată. Atacă autoritarismul renăscut, în jurul puritanilor, a cenzurii renăscute, asociațiilor de mame de familie, totul, uitând că această societate astfel descrisă de Roger Osborne nu se opune la difuzarea albumelor sale, care, doar în acest an, au avut o vânzare de 50 milioane de exemplare. Roger Osborne este un excelent compozitor, dar ar fi mai înțelept dacă şi-ar îndulci tonul criticilor, dacă şi-ar micşora nivelul asurzitor al decibelilor săi. Muzica sa, atitudinea sa de rebel, ateismul său, constituie exemple proaste pentru tinerii care ascultă cântecele sale. Să sperăm că procesul din Denver îl va face mai rezonabil, mai modest, conformându-se nevoilor societății noastre."

— Schimbă canalul!, insistă Roger. Laudele şi criticile mă fac indiferent în aceeaşi măsură.

Chad schimbă la cel de-al treilea canal care prezenta ultimele zvonuri care dezmembrau grupul Osborne: "...surse demne de încredere atribuie plecarea lui Mark Schweise unui conflict cu Roger Osborne. Acesta pare să fie sub influența crescândă a lui Chad Stetson, noul ghid financiar al grupului. Sinuciderea lui John Mantegna nu este ciudată față de tensiunile din formație după scandalul Harold Drexter...."

Roger făcu o grimasă. Cunoştea adevărul, cel puțin o parte din adevăr,

mult mai complicat decât varianta fantezistă prezentată de comentator.

Chad găsi în sfârşit un canal care difuza cântecul *Talk dirty to me* al grupului Poison. Apoi prezentatorul anunță Generația teroristă, hit al Maniac Street Preachers, care au lansat noua modă. "A expune în public pieptul sau brațele şiroind de sânge. Chitaristul Richey James preferă să facă această operație în fața fanilor săi care urlă de bucurie, pe ritmul de *rock'n roll.* Autenticii moştenitori ai lui Sex Pistols ridică steagul curentului punk şi aduc un succes remarcabil..."

Muzica era dură, nervoasă, agresivă. Pe acest fond sonor, prezentatorul continuă:

"La fel ca englezii, *The maniac street preachers* manifestă opinii anti-monarhice. Pentru ei regii sunt «imitații demi-gods» şi «Kmerii roşii imperiali»"...

Roger izbucni în râs.

"Să îți arăți organele genitale pe scenă nu mai este la modă . Să-ți verşi sângele este la modă. Alături de noile grupuri, Osbornii sunt relicvele unui trecut revolut..."

— Totuşi tu eşti mai tânăr decât toți acei oameni!

— Vârsta mentală contează! Am senzația că îmbătrânesc înainte de vreme....

Roger păstra aceeaşi viteză de croazieră. Maşinile, camioanele, tirurile îl depăşeau.

Deodată detonații repetate se auziră în spatele lor. În retrovizor Roger văzu un Chevrolet de culoare închisă, din care se trăgea cu arme automatice spre Ferrari, care făcu o curbă ca şi cum şoferul pierduse controlul volanului. Lovi bariera de protecție, scoase scântei şi apoi se rostogoli...

— Se trage asupra oamenilor noştri!, urlă Roger.

Chad întorsese deja capul. Cei doi asistară la un spectacol halucinant. Un uriaş camion-cisternă care urmărea de aproape Ferrariul frână, fără să reuşească să evite coliziunea. Camionul târî micuța maşină sport pe câțiva kilometri, apoi explodă. O explozie umplu autostrada cu erupție vulcanică. Câteva maşini mici intrară cu viteză în marea de flăcări.

Chevroletul depăşise deja Mercedesul şi, cu farurile stinse, se pierdu în noapte. Chad notă în minte numărul de

înmatriculare, care era cu siguranță fals pentru a împiedica vreo identificare.

Roger opri maşina şi, urmat de Chad, se apropie de locul sinistrului atât cât permitea căldura insuportabilă a incendiului. Ofițerul de la CIA îl avertizase deja. Înteresul lui Penrose se abătuse asupra celor două gărzi de corp. Roger era convins de această dată că propria persoană era vizată. Criminalii atacaseră Frerrariul, care în mod normal ar fi trebuit să servească lui şi lui Chad. Dar câteva puncte confuze îi închideau concluzia. După informațiile furnizate de Perkins, Chad ar fi întâlnit în secret pe Jarvis Penrose. Totuşi Chad părea surprins şi consternat de acest atentat. Două ipoteze ar putea fi luate în calcul. Prima, Chad fusese înşelat de Penrose. A doua, atentatul ar fi fost pus la cale de criminali plătiți în serviciul unei a treia persoane.

Un număr mare de curioşi se strânse. Mai întâi pasagerii maşinilor încă intacte blocate de incendiu.

Roger se uită în mod automat în jurul lui. Un semnal rutier anunța intrarea într-o localitate relativ mică: Aquilar...

— Să plecăm!, propuse Chad. Nu este exclus ca alți criminali să fie amestecați cu această mulțime de curioşi. Vom semnala atentatul la poliția din Albuquerque. New Mexico va fi mai sănătos pentru noi decât Colorado.

— Ancheta va fi dusă de autoritățile din Denver, obiectă Roger.

— Perferct! La proces vom fi citați ca martori. Între timp, furtuna se va calma puțin...

Când Mercedesul traversă limita de sud a statului Colorado, cei doi adolescenți respirară uşurați. Doris dormea. Din când în când ea scheuna încet. Chad o privea peste umăr.

— Îți dai seama? Ea este cea care ne-a salvat viața!

Norii se jucau de-a v-ați ascunselea cu luna. Maşinile, stele trecătoare, treceau în dublu sens.

Entuziasmul lui Roger pentru Autostrada 66 dispăruse. Avea senzația că este un cerb urmărit de vânători apăruți din întuneric, care împuşcau apoi dispăreau fără urmă... A distinge prietenii de duşmani devenea o enigmă de nedezlegat... Prieteni... avea prieteni?...

Era un singuratic... ca Jim Morrison...Toată viața sa Jim Morrison fusese un solitar... În fața unei mulțimi de fani, el era singur.... Nu! Nu era singur... geniul său era cu el... După moartea sa, osemintele sale găsiseră liniştea într-un cimitir parizian... Dar celebritatea, chiar şi post-mortem, deranjează pe mediocri... proprietarii mormintelor şi ai cavourilor învecinate ceruseră ca osemintele lui Jim Morrison să fie expulzate din acel cimitir, pentru că procesiunea neîntreruptă a fanilor săi care aduceau omagiile lor la mormânt deranja liniştea morților îngropați în apropierea sa... Roger fusese atât de şocat de această informație, încât se îndoise de autenticitatea sa... dar revista Rolling Stones care o publicase confirmase veridicitatea... omenirea va păstra pentru totdeauna admirația sa pentru geniul acestui cântăreț poet... şi o tristă părere pentru nimicnicia anumitor oameni... Mozart a fost înhumat într-un cimitir rezervat indigenilor, în timp ce bogații săi contemporani dormeau la adăpostul mausoleelor de marmură, somptuozitate care nu i-a salvat de anonimat...

A doua zi de dimineață ofițerii de poliție al Departamentului din Albuquerque crezură că au de-a face cu o fantomă, pentru că Roger şi Chad se prezentară înainte de a face mărturie despre circumstanțele atentatului din care au scăpat. Televiziunea şi radioul difuzaseră deja vestea morții cântărețului de la grupul Osborne. Două corpuri arse găsite într-un grav accident rutier, într-un Ferrari transformat într-o grămadă de fiare pe jumătate carbonizate. Doar un număr de înmatriculare aproape ilizibil permisese anchetatorilor să constate că era vorba de maşina lui Roger Osborne. Accidentul provocat de ciocnirea dintre Ferrari şi un camion-cisternă încărcat cu benzină, soldat cu 15 morți, 35 de răniți, dintre care 7 în stare gravă, şi 22 de maşini distruse.

Declarația lui Roger şi a lui Chad lumina cazul şi demonstra că agresorii circulau în libertate. FBI-ul intră în joc, căci afacerea lua proporții care depăşeau cadrul statului. Înaintea lui Roger şi a lui Chad, nimeni nu sesizase atentatul. Ținând cont de atentatul din Caracas, ofițerul de la FBI se oferi să le asigure o gardă de la poliție.

— Vă mulțumesc prentru atenția dumneavoastră! în această dimineață am telefonat la Los Angeles. Gărzile mele de corp vor ajunge în cursul zilei pentru a se ocupa de securitatea mea.

— Nu veți fi chemați să identificați cadavrele. Sunt arse în întregime, de nerecunoscut. Este datoria brigăzii medico-legale să găsească indiciile. O întrebare, domnule Osborne! Aveți duşmani?

— Puşi să mă omoare?... Din câte ştiu eu, nu... La Caracas presupun că era vorba de un atentat terorist. S-au înşelat.

— Nu v-ați gândit niciodată la criminali plătiți? ...

— Puşi de cine?...

Ar putea să spună de Lester Perkins, de John Stratmore, de Mark Schweise...de Jarvis Penrose

— Nu ştiu...

Ofițerul se întoarse către Chad.

— Şi dumneavoastră, domnule Stetson? Aveți duşmani?

— Nu de acest nivel!

—Domnule Osborne, dacă vom avea nevoie de dumneavoastră, unde am putea să vă contactăm?

— La Los Angeles! Imediat ce or să sosească oamenii mei, voi părăsi Albuquerque, în ciuda dorinței mele de a prelungi sejurul în orașul acesta frumos! Obligațiile profesionale înainte de toate!

Ofițerul îi dădu cartea sa de vizită.

— Iată, numele meu este Lemon! Este de ajuns să mă sunați la acest număr la orice oră din zi sau din noapte! Sunt însărcinat să mă ocup de voi şi de protecția voastră!

Roger surâse.

— Mă aflu deci sub supravegherea poliției!

— Supraveghere amicală, domnule Osborne! Se pare că în jurul

dumneavoastră se întâmplă lucruri ciudate!

Liam Loring, însoțit de patru dintre oamenii săi, sosi cu avionul la ora 13 fix. Îşi exprimă bucuria de a-l regăsi pe Roger în viață. Nu era expansiv, capabil să-şi manifeste zgomotos bucuria, dar Roger descifra adevăratele sale sentimente.

— La Los Angeles toată lumea era oripilată, povesti Loring. Vestea morții voastre a fost anunțată pe toate canalele de televiziune. În mijlocul grupului era

haos. Colegii dumneavoastră, muzicienii, erau distruşi. Dansatorii se temeau de o lungă perioadă de şomaj. Sosia dumneavoastră, Bob Essex, plângea, spunând că o parte din el murise. John Mantegna îşi smulgea părul pentru că filmul său atât de bine început era compromis. Domnişoara Tracy a spus, printre suspine, unei jurnaliste, că trebuia să vă căsătoriți după întoarcerea dumneavoastră la Los Angeles. Fanii dumneavoastră erau înnebuniți. Toate discurile, toate albumele, toate casetele video încă în magazine au fost cumpărate. Grupul era decapitat. Dezmințirea morții dumneavoastră a creat un mare entuziasm. Cred că astăzi popularitatea dumneavoastră a atins un nivel egal cu Beatles în epoca lor de glorie.În fața hotelului în care Roger îşi petrecuse noaptea, câteva mii de tineri se împrăştiaseră pe străzi, aplaudând şi scandându-i numele.

Trebuia să între în Los Angeles cu acelaşi avion care-l adusese pe Loring şi pe echipa sa la Albuquerque. Cu o jumătate de oră înainte de zbor, garda de corp O'Connor făcu o inspecție de rutină şi descoperi stupefiat în cală un aparat infernal care trebuia să explodeze imediat ce avionul ar fi atins o mie de metri. Doar un salariat de la aeroport ar fi putut pune acest aparat. Aşteptând o anchetă care, probabil, nu va duce la nimic, Loring decise să organizeze întoarcerea la Los Angeles pe calea terestră.

Fără să anunțe, el închirie o maşină. Alese un BMW şi un Mercedes pentru el şi pentru oamenii săi, şi un Cadillac pentru Roger şi pentru Chad. Ar fi preferat trei maşini identice, mai comune, care ar fi trecut neobservate, dar toate mărcile americane care ar fi îndeplinit aceste condiții erau deja reținute.

Cadillacul trebuia să fie condus de Liam O'Flaherty, o gardă de corp capabilă să manevreze o limuzină pe două roți, lucru irealizabil pentru necunoscători. Înainte să fie angajat de Loring, O'Flaherty fusese pilot de Formula 1 , dar, spirit independent, excentric, susceptibil, se certase cu toți. Când constată că nimeni nu îl mai vrea, fu recrutat de Loring, care căuta de mult timp pe cineva aşa. Liam era tânăr, în floarea vârstei, mare amator de farse, de plăceri şi de băuturi dulci; nu se

atingea niciodată de alcool.Înainte de a părăsi Albuquerque, Loring dăduse dispoziții strategice. Limuzina blindată a lui Roger şi trei maşini încărcate cu gărzi de corp vor pleca imediat din Los Angeles şi se vor întâlni la Williams sau, dacă est posibil, la Flagstaff. Loring luase toate precauțiile, pentru că asasinii care operaseră la Aquilar circulau liberi. Bob Essex insistase să vină să-l întâmpine pe Roger, pentru a împrăştia confuzia printre eventualii agresori.

Loring pregătise cu minuțiozitate această expediție. Nu voia să fie luat prin surprindere. Adoptase chiar ideea lui Roger de a alege bătrâna Autostradă 66 acolo unde ea era încă practicabilă. Să umpli de mister pe duşman, să-l derutezi.

Loring avea experiență. Mireasma de pudră îl încânta. După ce consumaseră prima mişcare, criminalii vor reveni mai inventivi. Este logic.

— Autostrada 66 nu este parcursă în zilele noastre decât de rari autohtoni şi de turişti căutători de poezie, spuse Loring. Maşinile circulă lent, precum broaştele țestoase pe care le întâlnim adesea. Când eram tânăr şi amator de romantism, am parcurs aceste meleaguri pe motocicletă. Căutam războinici Navajo şi emoțiile evocate de filmele care glorificau Far West-ul eroic şi luptele pionierilor şi ale cowboy-lor împotriva indienilor însetați de sânge. Am constatat cu acea ocazie că trecutul era mort. Îndienii "sângeroşi" vindeau suveniruri turiştilor, cowboy-ii cântau mai mult sau mai puțin fals muzică country şi pionierii traficau cu un aer resemnat capotele maşinilor ruginite, decorații de stradă, portiere, retrovizoare cu oglinzile decolorate.

Loring nu era hotărât să aibă reminiscențe. Voia să şteargă temerile lui Roger şi Chad după agresiunea trăită în ajun. Nu reuşea să înțeleagă concepțiile lui Roger în privința morții, impasibilitatea sa. Fără a minimaliza măreția Doamnei Negre, Roger o accepta cu indiferență, o înfrunta fără frică. Loring bănuise întotdeauna că era vorba de o mască pusă să impresioneze. Pentru Chad moartea era un duşman pe care trebuia să-l înfrunte, în care nu avea încredere...

Mica coloană de maşini porni. Loring şi de Tony Brancovics, trăgător de elită şi centură neagră la karate, formau echipajul

Mercedesului care deschidea convoiul. Cadillacul îl urmări îndeaproape. BMW-ul era ariergarda. Mei Dassler, un tip solid, vechi boxeur la categoria grea, capabil să trântească, cu pumnul gol, şase adversari deodată, mânuia volanul. Alături de el, Clint Palmer, subțire, făcea adesea manevre fără să atragă atenția. Se pierdea în mulțime ca un cameleon prins de verdeața unui arbore. Îşi începuse cariera în calitate de detectiv, dar a trebuit să o abandoneze în urma unei afaceri necurate care nu îi adusese totuşi urmări judiciare. Loring îl recrutase pentru capacitățile sale de detectiv. Şi nu avusese de ce să regrete.

După ultimul său meci de box, Dasler se angajase ca

"vânător" într-un bar mai degrabă rău famat. Din cauza marelui său zel, trei clienți recalcitranți au trebuit să fie spitalizați. Concediat, aventura se repetase în mai multe discoteci, având acelaşi rezultat. Printr-un noroc chior, Loring asistase la una dintre aceste bătăi. Cum îi ştia reputația de boxeur, îl angajase în poliția privată...

Autostrada 66, plecând de la Albuquerque spre est, îl dezamăgi pe Roger care îşi imaginase un peisaj exotic, plin de culoare şi de viață. El regăsi asfalt, destul de rău întreținut, care curgea în linie dreaptă de-a lungul unei suprafețe plate, de un verde ars de soare şi de vânt. El făcea trei legături cu o autostradă cu mai multe căi şi o cale ferată parcursă de trenuri de marfă, şerpi metalici de o lungime mare, două sute de vagoane trase de patru măgăoaie asemănătoare. Pe autostradă circulau în dublu sens maşini, camioane-cisternă, motociclete, tractoare remorcă. Autostrada 66 se deosebea prin prezența cimitirelor de maşini ruginite, victimele accidentelor intervenite într-o vreme în care circulația mare provoca accidente în serie. Motele, restaurante, benzinării abandonate, îşi arătau ruinele.

Oamenii care trăiau pe Autostrada 66, auzeau deseori în jurul miezului nopții zgomotul asurzitor al maşinilor care ieşeau din cimitir şi porneau, claxonând. Vacarmul dura în jur de un minut, apoi liniştea se instala din nou, plină de amintiri.

Peisajul monoton de la început câştigă prin pitoresc, înălțimile împădurite se arătau. Dar Roger era mai puțin atent la

spectacolul naturii, căci altfel de preocupații îl măcinau.

Mângâind capul lui Doris, care-şi rezema capul pe genunchii lui, murmură pe un ton neutru:

— Chad, tu te-ai întâlnit recent cu Jarvis Penrose! Nu era o întrebare, ci constatarea unui fapt împlinit. Chad îl privi mai mult intrigat decât surprins.

— Ce ştii tu de Jarvis Penrose? Puține persoane îi cunosc numele.

— Cele mai mari secrete sfârşesc prin a scoate la lumină adevărul!

— Jarvis Penrose trăieşte sub acoperirea unui mister bine păstrat. Acest om, practic invizibil, are dosare pline de documente compromițătoare care ar putea să distrugă reputații aparent curate. Politicieni, oameni de afaceri, industriaşi, oameni ai bisericii, militari de înalt rang... fraude, corupție, spălare de narco-dolari, evaziuni fiscale, scandaluri de natură sexuală... şi altele... mizeria umană nu are limite... O singură persoană are asupra lui autoritatea totală. Bunicul meu... Penrose nu are un domiciliu cunoscut... Nu ştim unde lucrează... Să ştim că există implică deja un mare pericol... Pot să te asigur că nu figurezi pe lista neagră a lui Penrose. Cel puțin la ora actuală...

Roger îi repetă întrebarea lui Chad:

— Da? Ce ştii?

— M-a contactat, acum câteva zile... Bunicul meu vrea să mă readucă la sânul său. Să ajungă la un fel de compromis. Am rupt relațiile cu el după moartea părinților mei. Se îndoieşte de temperamentul meu, de teribilismul meu. Dar este conştient că sunt singura lui rudă în afara tinerei şi frumoasei sale soții. Voia să instituie cu drepturi legale universale, dar circumstanțele au intervenit între ei. Motivul îmi este necunoscut. Este încă un secret bine păstrat. Dar îmi imaginez despre ce este vorba... Penrose nu ți-a fost niciodată prieten... Execută ordine. Dar roata s-a întors. Îmi eşti prieten... deci de neatins... Căci eu sunt ultimul şi singurul moştenitor al imperiului Stetson...

Chad făcu o pauză, aruncă o privire spre o benzinărie abandonată, apoi reluă:

— Nu! Atentatul de la Aquilar nu este opera lui Penrose!

— De ce să nu presupunem că şi-a schimbat jocul... că a vrut de asemenea pielea ta...

— Ipoteza nu este exclusă... dar puțin probabil...

— Atunci cine putea să ne vrea?

— Triada... sau disidenți mafioți.... Jushi Nakamura nu a renunțat la ideea să-ți preia grupul. S-a retras din joc înainte de căderera lui Harold Dexter. Penrose nu voia să fie implicat în afacerea sa... Un lucru este clar! Când m-am apropiat de tine, s-au destrămat socotelile... Bunicul meu s-a găsit de asemenea pe baricade... Miliardarii se plătesc din echipele de fotbal internațional... Acum este moda grupurilor rock... cu cât sunt mai importante, cu atât sunt mai căutate... De când am obținut fără probleme direcția financiară grupului tău, toți candidații învinşi aşteaptă revanşa...

Chad deschise barul şi scoase două doze de Coca-Cola.

— Roger, pot să te asigur... când ți-am oferit sprijinul meu financiar, am făcut-o din pură prietenie. Nu am avut niciodată intenția să profit de dezamăgirea ta încât să pun mâna pe grupul tău...

Roger îl bătu prietenos pe genunchi.

— Întotdeauna am avut încredere în tine, Chad!

— Incidentul Penrose este închis?

— Absolut!

Vârfurile Munților San Mateo erau cuprinse de nori.

— Va ploua!, spuse Chad. Dar pentru noi, cerul se va însenina...

Roger nu împărtăşi optimismul său. Erau amândoi victimele unui joc care îi depăşea. Dar în ceea ce îl privea, nu avea intenția să uite.

Vocea lui Loring răsună în telefon:

— Liam, Mei fiți atenți! O broască țestoasă traversează strada!

Mercedesul ocoli la stânga, urmat de Cadillac şi de BMW care executară acceaşi manevră, cu talent de balet. Din fericire, circulația redusă pe Autostrada 66 permitea asemenea manevre fără niciun pericol. În timp ce Cadillacul trecu în apropierea sa, broasca țestoasă continuă nestingherită plimbarea sa.

Dintr-o dată, un elicopter apăru în zbor deasupra maşinilor, făcu un ocol larg, apoi se îndreptă spre est.

— Domnule Loring, credeți că este vorba de o misiune de recunoaştre?, întrebă Roger la telefon.

— Nu cred! Dacă ar fi avut intenții agresive, ar fi putut lansa grenade sau să ne zăpăcească cu focul mitralierei. Dar aceasta se întâmplă decât în filmele de aventură. Deşi nimic nu este imposibil... Totuşi mă tem mai puțin de un atac în forță, decât de un criminal ascuns pe un acoperiş sau în spatele unei ferestre întredeschise, care trage cu o armă dotată cu o lunetă şi nu raterază aproape niciodată ținta... Dar să nu ne scufundăm! După o mişcare ratată, specialiştii în materie nu atacă ca orbii. Îşi pregătesc noua acțiune cu minuțiozitate care, în mod practic exclude eşecul.

Convoiul se opri la Gallup pentru a face plinul cu benzină, în timpul operațiunii, Loring şi oamenii săi ieşiseră din maşinile lor şi supravegheau împrejurimile. Tony Brancovics şi Liam țineau sub observație maşinile care se intersectau pe autostradă.

Deodată scoaseră pistoalele şi traseră asupra unui mare Plymouth în trecere, care făcu o curbă, lovi două cabine telefonice şi termină cursa nebună ciocnindu-se de zidul unui edificiu în construcție şi explodă. Totul se petrecu atât de repede că Chad şi Roger abia avură timp să-şi revină în fire.

Liam le explică cu un surâs jucăuş pe față:

— Un individ care se găsea în această maşină fixase un proiectil asupra noastră. Dacă ar fi reuşit, toată benzinăria şi noi cu ea am fi sărit în aer. Gallup ar fi avut un foc de artificii memorabil.

Loring se strâmbă şi declară pe un ton plictisit:

— Vom pierde ceva timp, căci poliția va veni să ancheteze. Trebuie să îi aşteptăm şi să le spunem ceea ce s-a întâmplat.

— Nu vor fi probleme, adăugă Tony. Polițiştii vor găsi resturile proiectilului în rămăşițele maşinii.

— După atentatul de la Aquilar, o nouă tentativă va face mult zgomot!, aprecie Loring. Puțină publicitate foarte binevenită pentru dumneavoastră, domnule Osborne! Un eveniment dezagreabil care se întoarce în sfârşit în favoarea dumneavoastră!

— Nu aş fi conceput vreodată să trag avantaje din moartea prietenilor mei, spuse Roger.

— Scuzaţi-mă!, spuse Loring.

După aceste evenimente, poliţia sosi cu sirenele pornite la faţa locului. Ambulanţele îşi făcură apariţia. O mulţime de curioşi se îngrămădi în jurul benzinăriei. Actorii şi martorii acestui atentat fură invitaţi la postul de poliţie pentru a da declaraţie.

Un adolescent îl recunoscu pe Roger. În micile oraşe de provincie senzaţiile puternice sunt rare. Îi trebui ceva timp pentru a face cunoscută vestea. Manifestaţia publică deveni atât de stresantă, încât Roger se bucură atunci când găsi un refugiu pe un scaun la poliţia locală.

Anchetatorii priviră cu un aer suspicios pe acest cântăreţ celebru venit de cealaltă parte a oceanului, care atrăgea agresiunile violente cu o putere uimitoare. El aducea prea mulţi morţi şi prea multe conflicte ca să nu fie bănuitor. Îl considerau nevinovat, cel puţin până la proba contrarie. Dar exemplul lui Dean Martin era încă viu în amintirea oamenilor. Se întrebau dacă exista vreo legătură între Roger Osborne şi agresorii săi, încă acoperiţi de un mister de rău augur.

Târziu în noapte, formalităţile poliţiştilor luară sfârşit. Ofiţierii FBI-ului ajunseră cu avionul la Albuquerque, de la Denver şi chiar de la Washington. Treaba lua prea mare amploare. Agenţii de la DEA şi de la CIA intrară în acţiune. Toată lumea, mass-media, intraseră în priză.

Chiar la miezul nopţii, Roger şi camarazii săi părăsiră Gallup. În timp ce convoiul traversă graniţele New Mexico şi porni spre deşertul Arizona, o furtună se abătu asupra lor. Rafalele de ploaie şi de vânt suflau nebuneşte, sfărâmând picăturile grele, înnebunite, de geamurile celor trei maşini. Tunetele loveau cu şerpii lor de foc răsuciţi pământul nisipos. Fulgerele care luminau peste tot aruncau o lumină ştearsă, fantomatică peste solitudinea dezolantă. Natura înnebunită arăta oamenilor străbătuţi de frică puterea sa dezlănţuită.

Cele trei maşini pierdute în imensitatea umplută de mânie se vedeau altfel. Ştergătoarele reuşeau cu greu să facă ceva vizibil printre perdeaua de apă.

— Sfârşitul lumii va oferi acelaşi spectacol, cu o mică diferenţă, spuse Roger. O ploaie de foc va cădea deasupra lumii, a oamenilor care au pierdut toate calităţile, pentru a deveni automate, umanoizi împinşi de cele mai rele excese.

Speriată, Doris sări pe el. Dar furtuna o acoperea, ploaia se opri, tunetele şi fulgerele se îndreptară către sud, sărutând orizontul. Norii se şterseră şi stelele îşi reluară imobilitatea.

La Flagstaff, micuţul convoi fu primit cu strictul necesar sosit de la Los Angeles, prin asta înţelegându-se limuzina blindată a lui Roger. Un motel confortabil, dar nu de lux, care nu risca să atragă atenţia jurnaliştilor, deja intraţi în campanie, adăposti toţi călătorii pentru restul nopţii. Roger fu înscris în registru cu un nume de împrumut, precauţie pe care o judecă superficială în mijlocul acestei desfăşurări de forţe... Loring dispunea acum de şase maşini şi de douăsprezece gărzi de corp. Roger nu putea să se elibereze de suspiciunea că era vorba de o manipulare perfect organizată. După emoţiile puternice avute în cursul ultimelor patruzeci şi opt de ore, coşmarurile îi neliniştiră somnul.

Se trezi târziu dimineaţa. Îşi făcu un duş care îl puse în formă, apoi se duse la un restaurant rutier apropiat motelului, servi un mic dejun american, bogat în calorii, servit de o tânără fată graţioasă, îmbrăcată în verde. Localul, frecventat de studenţii zgomotoşi ai Universităţii învecinate evoca ambianţa filmelor adolescentine ale anilor '60. Ochelarii fumurii şi şapca trasă pe frunte asigurau anonimatul lui Roger, care-şi ascundea prost indispunerea.

Chad primi un telefon care îl lăsă perplex. El dădu un răspuns afirmativ.

— Ceva nu e în regulă?, întrebă Roger.

— Secretarul particular al bunicului meu mă roagă să mă întâlnesc cu el într-un bar din Seligman, localitate minusculă situată pe Autostrada 66...

— Traseul pe care l-am ales de la plecarea mea din Albuquerque, adăugă Roger pe un ton important.

— Exact!

— Ca şi cum din întâmplare!

— Da! Din întâmplare!

— Şi tu ai acceptat!, constată Roger.

— Normal! Relaţiile noastre s-au ameliorat...

Ei urcară în maşini şi cortegiul o luă din loc. Doar ce părăsiseră Flagstaff, că Roger primi şi el un telefon. După complezențe, John Mantegna îl informă de o schimbare de program.

— În loc să turnăm episodul pe yacht în largul Los Angelesului, ne vom deplasa la San Diego. Scenaristul cere o atmosferă mai sportivă. San Diego ar oferi condiții propice...

Ai putea să te odihneşti până mâine dimineață... Am urmărit secvențele filmate la Denver. Procesul şi manifestările fanilor tăi au folosit pentru momente demne de a figura într-o antologie. Felicitările mele! În această seară vom ciocni un pahar de şampanie!

Câteva minute mai târziu, Roger auzea vocea lui Bob, sosia lui, care se smiorcăia ca un copil:

— Am vrut să te urmez la Gallup, aşa cum ți-am promis. Dar Mantegna ne-a trimis aiurea la San Diego. De când lucrez cu tine câştig mai mulți bani decât înainte. La acea vreme eram un mârlan care se bucura de o libertate aproape fără limite. Acum am un frumos cuib... pasăre a Paradisului închisă într-o colivie de aur... frumosul meu Frerrari ruginit, uitat într-un garaj... În timp ce Mantegna ne conduce ca un sergent major pe recruții săi... capitaliştii ne strangulează... să intrăm repede să facem puțină ordine în casă bântuită de Hitler... ieri, Eric s-a înjurat cu Mantegna... când Eric se enervează, e mai rău decât un cal sălbatic... complimentele mele lui Chad... acest tip îmi trezeşte gelozia... te-a monopolizat...

Roger nu repetă lui Chad comentariile care îl priveau. Comparația cu pasărea paradisului îi plăcuse. El împărtăşea senzația lui Bob. Era învârtit de un ciclon care nu se va opri aşa de repede ca furtuna din ajun.

— Ai auzit celebra frază a lui Liz Phair: vreau să fiu regina succesului?, întrebă Chad dintr-o dată.

Fraza brutală îl trezi pe Roger din reveria sa.

— Liz Phair? Acest nume nu mi-e cunoscut...

— Ultima rivală a Madonnei! îi place să se arate goală şi visează să apară în paginile Playboy-ului!

Roger admira sângele rece, detaşarea lui Chad, posibilitatea sa de a ataca subiecte frivole, în timp ce tensiunea, provocată de factorii exteriori, devenea de nesuportat. Este o supapă de saturație psihică. Şirul maşinilor ajunse la Saligman şi se opri în fața unui dar minuscul ales pentru întâlnire. Un Mercedes 600 aştepta aproape de intrare.

— Roger, te rog să vii cu mine! Vreau să fii prezent la întrevederea mea cu secretarul bunicului meu.Vreau să fii primul informat de tot ceea ce se întâmplă!

Intrară împreună în micuța sală afumată. Un lung bar din lemn şi câteva mese mici. Un barman scurse nişte pahare. Două personaje aşezate la o masă se ridicară la apariția lui Chad şi a prietenului său. Un bărbat tânăr, înalt, cu fața luminoasă, surâzătoare, proaspăt rasă, îmbrăcat într-un costum impecabil, demodat în raport cu ultima modă grunge, care recomanda neglijența, barba de trei zile, cămaşa scoasă din pantaloni, văzându-se de sub haina încă nedesfăcută, în dreapta sa era un bărbat cu o vârstă nedefinită. Fața triunghiulară, ochii roşiatici, pe jumătate închişi, îi dădeau impresia unui şarpe pregătit să-şi atace victima simulând indiferența. Razele soarelui care veneau pe fereastră îi aprindeau părul roşcat. Un surâs bizar, pe jumătate ironic, pe jumătate amuzat, îi ridica colțul stâng al gurii cu buzele subțiri, decolorate. Purta un costum de mătase ecru, şifonat, asortat cu o cămaşă de mătase havaneză şi o eşarfă galbenă înnodată sub bărbia dură.

Chad îi prezentă printr-un gest, începând cu roşcovanul.

— Roger, ți-l prezint pe Jarvis Penrose şi pe Hamilton King, depre care ți-am vorbit... Domnule Penrose, Hamilton... prietenul meu, Roger Osborne!

El întări cuvântul prieten. După strângerile de mâini, Chad reluă:

— Hamilton, nu m-ați prevenit că veți fi însoțit de domnul Penrose!

— Nu, domnule Stetson!, spuse roşcovanul surâzând cu un aer conciliant. Este inițiativa mea! Vă rog să mă scuzați! Eram nerăbdător să-l cunosc personal pe prietenul dumneavoastră!

Sublinie la rândul său cuvântul prieten. Apoi îi invită să se aşeze la masă.

— Ce aş putea să vă ofer?, întrebă Penrose.

— Bere!, spuse Chad.

— Acelaşi lucru!, întări Roger.

— Bere pentru toată lumea!, comandă Penrose fără să se sinchisească de preferința lui Hamilton.

Barmanul se execută, privind clienții cu o curiozitate bănuitoare. "Mari staruri de cinema, din guvern sau din Mafie. Sunt toți la fel."

Roger îşi aminti cuvintele lui Perkins: "Misiunea dumneavoastră este simplă. Să îl demascați pe Chad! Să câştigi încrederea bătrânului Stetson şi să obții dovada că a ordonat crimele executate de criminalii lui Jarvis Penrose. Deci ofițerul de la CIA ştia că Roger va fi contactat de Stetson. Scenariul era condus de la distanță. Dar cine trăgea în realitate sforile?

Lui Roger îi veni să vomite. El strânsese mâna criminalului. Nu reuşea să se orienteze în acest labirint...

Penrose îi vorbea cu o voce metalică care îi zgâria timpanele.

— Domnul Stetson are respect față de dumneavoastră! Admiră talentul dumneavoastră şi a aflat cu interes calitățile dumneavoastră intelectuale.

Roger îl asculta fără să îi răspundă. Nu avea încredere în Wilbur Stetson şi aprecierile lui îl lăsau indiferent.

Chad nu se simțea în apele lui. Dar în circumstanțele actuale acest compromis era indispensabil.

Penrose se sprijini cu coatele pe masă şi îşi împreună mâinile.

— Din păcate, succesul aduce şi gelozie, duşmani. Exemplul lui Dexter, acest escroc, este semnificativ... Domnul Stetson a apreciat influența benefică pe care ați exercitat-o asupra domnului Chad.

Era o mică aluzie la Chad care îşi reveni.

Penrose îşi bău berea cu înghițituri mici, apoi se ridică, urmat de Hamilton, care păstrase tăcerea pe parcursul întrevederii.

— Nu aş vrea să vă rețin, căci cunosc programul vostru încărcat.

"Ia te uită! Cunoaşte programul nostru!", reflectă Roger.

— De acum înainte, adăugă Penrose, puteți conta pe susținerea domnului

Stetson. M-a autorizat să vă transmit salutările sale!

— Îi mulțumesc domnului Stetson pentru interesul pe care mi-l poartă!

Din nou strângeri de mâini, apoi Penrose şi Hamilton se urcară în Mercedesul 600, care se îndreptă spre autostradă.

Convoiul traversă o regiune sălbatică, cu înălțimi neregulate, arse de soare şi tocite de vânt. Vegetația era puțină, ca şi cum ar fi vrut să se apere împotriva schimbărilor de dispoziție ale unor genii rele.

Căzut în tumultul gândurilor sale, Roger constată că bilanțul carierei sale, în ciuda strălucirii sale, era mai degrabă negativ. Câteodată succesul excesiv aduce confuzie. Dus de entuziasm, fanii erau în jurul lui, îl sărutau, îl atingeau, îl strângeau până îl sufocau. Fetişcane adepte ale sexului agresiv profitau de cea mai mică neatenție pentru a-l asalta în loja sa, în toalete, sau să se ascundă sub patul lui şi să aştepte cu răbdare căderea nopții şi întoarcerea cântărețului, înainte de a trece la atac. O întâmplare accidentală în toalete, natura umană cade în fața tensiunii, avusese o consecință un proces care a grăbit căderea lui Jim Morrison, de altfel previzibilă. Acestor neplăceri relativ minore li se adăuga eventualitatea unei agresiuni mereu posibile. În cursul unui concert la Budapesta, un fan înarmat cu un cuțit fusese prin culoar, aproape de loja lui Roger. Somat să justifice utilizarea armei albe, vinovatul răspunsese cu seninătate că voia să taie o bucată din carnea cântărețului şi să o mănânce, pentru a avea şi el talent. Găsise această idee într-o carte despre istoria Chinei vechi. După moartea împăratului, se fierbea într-o oală mare o supă, iar bucățile de carne bine asezonate erau mâncate de demnitățile de la Curte, care absorbeau, pe calea digestivă, virtuțile ilustrului defunct.

Ieşi singur în stradă, să se bucure de libertatea sa. Acest lucru implica pentru Roger un risc, un pericol permanent. Această atmosferă de tensiune permanentă, resuscita angoase uitate în străfundurile inconştientului. Ea ieşea la lumina zilei precum şerpii şi se îngrămădea în cutia craniană, proiectând pe ecranul creierului imagini din trecut...

Un trecut atât de îndepărtat încât ar fi putut să-l calculeze în secole. Încă din copilărie, Roger fusese un revoltat, un luptător. Nu se dădea în lături de la atac, dar numai pentru a se apăra. Prin simpla sa prezență trezea ostilitatea semenilor săi cât şi a rudelor. Înteligența sa strălucitoare deranja, umilea, trezea spaime obscure, ca memoria preistorică a oamenilor ce se ascundea în străfundurile ființei lor. Este anormal, este neliniştitor, este aproape strigător la cer ca un copil de şapte sau opt ani să poată accede fără dificultate la diplome universitare, când sutele de mii de adolescenți sunt picați la examenele de bacalaureat precum soldații care atacă pozițiile duşmane printre focul mitralierei. Artribuim puştilor precoce puteri diabolice. Roger a fost dintotdeauna exasperat de agresivitatea prostiei umane. El ascundea revolta unui neînțeles care refuză mediocritatea, orgoliul mai marilor societății...

Roger blama pe tatăl său plin de prejudecăți, pe mama sa care îl abandonase pentru un gigolo rudele sale mai mult sau mai puțin apropiate, epigoni ridicoli, moştenitori degenerați dintr-o rasă de războinici care ar fi justificat eventual prezența lor în Evul Mediu. Roger urâse şcoala, profesorii care predau disciplinele lor cu automatismul unui robot. Îşi bătea joc de cercetătorii narcisişti intelectual care-şi imaginau că atinseseră înălțimile ştiinței şi criticau cu severitate munca rivalilor lor, în loc să-şi reunească eforturile pentru a învinge obstacolele şi a elimina lipsurile.

Roger a fost întotdeauna răsfățate de prestanța unui viitor traversat de lumină, de bucurie paradisiacă, dar şi de tunete şi de suferințe fără număr. El adora frumusețea, perfecțiunea, sub toate formele. Înainte să se consacre muzicii, cochetase cu mai multe domenii de activitate intelectuală: istoria, studiul timpului calculat în funcție de viața umană şi a generațiilor care s-au succedat valuri după valuri; filozofia care analizează şi cristalizează gândirile umane inteligente şi urmăreşte descoperirea adevărului; cosmologia care permite comuniunea între infima ființă omenească şi Univers; literatura care imortalizează strălucirea imaginației pe hârtia imprimată şi care îi

inspira mai mult respect lui Roger decât icoanele sfinte...

În final, el a ales *rock'n roll-ul,* căci această manifestare a geniului uman, exprimată de tineri, pregătea cultura Mileniului Trei... pretenție excesivă, ridicolă pentru anumiți sociologi, critici şi filozofi care acceptau noțiunea, existența unei subculturi rock, în care influența crescândă e pe cale să înghită continentele. Conştient de rolul artistic, social şi politic al *rock'n roll-ului,* Roger decisese să joace până la final această carte.

Apostolul unei noi religii, muzicienii rock propovăduiau pacea, înțelegerea între oameni, umilința în fața grandorii naturii şi în fața tuturor creațiilor vii. Condamna antropocentrismul preconizat de filozofii greci şi romani, de ideologia creştină. După această concepție, omul era stăpânul lumii şi al tuturor creațiilor şi pământul constituia centura Universului; teorii la fel de false şi de o ridiculitate înspăimântătoare.

Presiunea psihică exersată în permanență asupra lui Roger, contactul cu publicul, interviurile cu întrebări insinuante, atacurile care se înmulțeau, pericolele care îl pândeau la fiecare colț de stradă amplificau nervozitatea. Pentru a păstra un echilibru mental indispensabil pentru a continua activitatea sa, trebuia să folosească stimulenți sau calmante, după caz. Recursul la droguri, comun numeroşilor rockeri care erau încercați de aceeaşi presiune, îl tentase de nenumărate ori. Din fericire, organismul său avea mijloace naturale de apărare, care îi evitau obişnuința.

I s-a întâmplat să fumeze două pachete de țigări pe zi, apoi să renunțe la tutun fără niciun efort. Alcoolul — whisky-ul şi şampania, de altfel şi alte cocktailuri — consumate câteodată peste măsură, ca şi anumite droguri, în special amfetamine şi cocaină, nu i-au provocat o dependență cu consecințe grave. Nu se atinese niciodată de heroină, care îi inspira o imensă frică, în schimb, autodistrugerea, tendință comună la numeroşi rockeri care se aflau sub influența drogurilor, exercita asupra lui o fascinație periculoasă. Japonezii făceau cu luciditate şi calm harakiri.

I se întâmpla să ajungă la o soluție finală care îi permitea să părăsească scena onorabil.

Nu se aştepta ca talentul său să dispară, ca fascinația fanilor să dispară, ca laşitatea să transforme concertele sale într-o corvoadă. Să aleagă voluntar clipa intrării sale în imperiul neantului, reprezenta manifestarea supremă a liberului arbitru...

Seara, la San Diego, Roger fu primit cu bucurie de camarazii săi. Regăsi atmosfera grupului său. Simți o undă de prospețime după tensiunea şi întâlnirile dubioase care îl marcaseră zilele trecute. Red îi aduse o veste bună. Fenomenul Roger Osborne era tema unor serii de articole publicate în una dintre cele patru reviste de mare tiraj şi fotografia sa apărea pe coperta revistei Rolling Stones, Sky, Esquire, Vanity Fair şi Newsweek. Un record absolut de publicitate pentru un cântăreț rock.

Grupul petrecu noaptea într-o discotecă care afişa la intrare o maximă cu conotație umoristică: "Avertisment, zgomotul excesiv ar putea afecta persoanele sensibile". Grupul de *rock'n roll* văzu că anunțul corespundea realității. Decibelii erau greu de suportat. Tavanul luminat de şerpi de neon arunca raze fulgerătoare, indiscrete, sâni dezbrăcați şi mâini care alunecau în corsaje şi în pantaloni. O mare sală adiacentă se prelungea în întuneric cu excepția unui ecran care prezenta un film exotic, de o senzualitate explozivă. Spectatorii erau aşteptați pe spații fosforescente care trădau contururile câtorva cupluri antrenate în mişcări erotice mai îndrăznețe.

Dansatoarele grupului îşi manifestau vizibil gelozia.

— Tracy s-a lipit de Roger ca o nebună! Restul vă priveşte!

La rândul ei, tânăra actriță nu-l suporta pe Bob, care se ținea după Roger, îl împiedica să se bucure singur de ea.

Chad dispăru puțin după miezul nopții. Reveni la ora trei dimineața fără să explice motivele absenței sale. Adăpostit lângă bar, cu un pahar de daiquiri în mână, Hamilton King îl salută pe Roger, fără să se apropie de el.

Vernon îşi croi drum prin mulțime pentru a ajunge la Roger. Prezența lui King, omul lui Wilbur Stetson şi al lui

Jarvis Penrose, la câțiva paşi de agentul lui Perkins, era suspicioasă.

Cu gravitatea unui perfect valet, Vernon anunță pe stăpânul său că Mantegna telefonase în mai multe rânduri şi că îl ruga să vină mâine la Marină, unde va fi aşteptat de echipa de filmare. Tracy nu se arătă prea impresionată de telefonul regizorului. Ea abia începuse se se încălzească....

O circumstanță neprevăzută sfârşi petrecerea. În ciuda ochelarilor fumurii şi a şepcii trasă pe frunte, Roger fu recunoscut. Vestea se duse din gură în gură şi o manifestare zgomotoasă de simpatie îi mobiliza pe fanii tineri. După tactica stabilită în prealabil, Bob se substitui lui Roger, care o şterse. Tracy îl urmă posesivă. Ea petrecu restul nopții în patul partenerului ei, care se arătă mai cooperativ. Emoțiile din ziua precedentă îl epuizaseră. În sfârşit făcu onorabil față exigențelor lui Tracy care era nesătulă.

Dormi puțin şi prost. Baia de dimineață luată în doi, apoi toaleta, durară cel puțin o jumătate de oră.

Roger şi Tracy erau gata, în timp ce Bob sosi, ca de obicei, pentru a-i duce la lucru.

Asemănarea dintre Roger şi Bob era frapantă. Iritat de prezența acestei fete scai, Bob se apropie de prietenul său, îl privi amuzat, apoi surâse.

— Sunt oglinda ta! Tu eşti oglinda mea! Sunt probabil narcisist, căci ador să-mi sărut chipul!

El atinse cu buzele sale gura lui Roger, care nu se trase. Tracy găsi scena insuportabilă. Ea îi repezi colerică:

— Hei, voi doi! Împrăştiați confuzie! Eu sunt tentată să mă culc cu cele două oglinzi, pentru a stabili identitatea! Penisurile voastre se aseamănă şi ele?

— Întrebarea este indiscretă!, replică Roger binedispus. Te asigur că sunt identice! Examinează-le! Dar nu acum. Mantegna ne aşteaptă!

În timp ce Roger se îmbarcă la bordul yacht-ului „Pasărea de foc" urmat de Mantegna, căpitanul Matheson îi ură bun venit în numele domnului Wilbur Stetson, proprietarul vaporului.

Mantegna observă uimirea vedetei sale.

— Nu ştiaţi, Roger? Stetson este un important acţionar al studiourilor noastre. Ieri seară a urmărit câteva secvenţe din filmul tău şi a fost atât de entuziasmat, încât mi-a recomandat expres să semnez cu voi un nou contract pentru un musical de mare buget. Evident, veniturile voastre vor fi majorate în mod substanţial...

Roger nu răspunse...

Filmarea se dovedi a fi obositoare. Căldura moleşitoare făcea pe toată lumea nervoasă. Tracy avea un umor negru. În timpul unei pauze, se apropie de Roger şi-i făcu reproşuri.

— În faţa tuturor mă tratezi umilitor! Copiezi comportamentul lui Bruce Willis în privinţa lui Cyrill Shepherd.

El o privi cu indiferenţă.

— Cyrill se simţea insultată pentru că el refuza să facă sex cu ea. Nu este cazul tău. Nu te-am refuzat.

Tracy strânse pumnii, pieptul i se zbătu şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Credeam că mă iubeşti... că voi fi soţia ta...

— Scuze! Nu ţi-am promis nimic!

— Ai folosit toate armele ca să mă seduci!

— Cred că este invers...

— Te urăsc!

— Eşti liberă să mă urăşti! Căsătoria nu mă tentează!

— Vei alerga tu după mine!

— Mă îndoiesc!

— Brută!

El izbucni în râs.

— Rima e aproape perfectă! Calităţile tale de poetă sunt uimitoare!

Ea îl părăsi plângând.

Mantegna, care observase de departe altercaţia, îl ajunse pe Roger.

— Bravo! O scenă de un evident naturalism! Voi cere scenaristului să introducă o secvenţă asemănătoare. Tracy are aerul unei tragedienei

— Atunci încredinţează-i ei rolul Clytemnestrei!

— Sunteţi răutăcios, Roger! V-am prevenit că se aprinde repede!

— Să schimbăm subiectul, vreţi?

Seara, Roger oferi o cină, în apartamentul său, prietenilor săi cei mai apropiaţi. Era prea obosit ca să petreacă noaptea într-o discotecă. Chad, expansivul, Eric, incurabilul, Dennis, condescendentul, Kyle, roşcovanul şi

Glenn Northcote, golden-boy-ul ratat, Red, secretarul-producător, Dudley, milionarul, consumau alcool, povesteau glume, râdeau zgomotos. Servitorii circulau tăcuți în jurul mesei, sub supravegherea lui Vernon, care nota în minte subiectele de conversație, în căutarea unui indiciu care ar putea servi şefului său de la CIA.

Tracy telefona de mai multe ori, dar după instrucțiuni, Vernon răspundea că stăpânul său era absent.

Eric, macho-ul grupului, ridică paharul şi toastă:

— În sănătatea noastră, a tuturor! întâlnirile între băieți sunt cele mai reuşite, cele mai bogate! Fetele nu împrăştie decât discordia şi nu se gândesc decât la sex!

— Jos căsătoria!, strigă Red. Grupistele nu lipsesc pentru a înfrumuseța patul gloriosului!

— Amin!, cântă Dudley. Cumpărăm fetele, nu ne căsătorim cu ele!

Chad râdea încet, agitându-şi mâna în ritmul de rock care venea din uriaşele boxe. Roger ridică mâna.

— Ascultați... Ascultați!... Sunt cei de la *Bad 4 Good* care cântă! Vârsta minimă... 16 ani. Noi am îmbătrânit! Pragul de douăzeci de ani se apropie! Rimbaud îşi terminase cariera la această vârstă...

— Trăiască Rimbaud!, exclamă Kyle. Trăiască Jim Morrison!... şi Cobain... şi Stu...

— Cine e Stu?, întrebă Glenn, mişcându-şi capul îngreunat de şampanie consumată în cantități industriale.

— Băiatul care ar fi trebuit să împartă gloria cu Beatleşii, explică Kyle cu tristețe. Dar a murit la douăzeci şi doi de ani. Nimeni nu-şi mai aminteşte astăzi de el...

— Săracul Stu!, suspină Dennis.

— Să vărsăm un pahar în memoria morților noştri!, suspină Red. Bruce Gordon... şi Danny Grant....şi Jimmy Stewart...

Şampania înspuma covorul oriental. Dudley vărsă o lacrimă.

— La ce le servesc milioanele de discuri vândute?...

— Şi banii care curg în râuri... şi gloria!, adăugă Kyle. Dennis îşi şterse ochii înroşiți.

— Nu suntem decât nişte manechine... păpuşi dresate să facă să râdă şi să urle de bucurie fanii...

— Păpuşi?, se miră Eric. Nu sunt de acord! Clovni, da!

Roger se întoarse către Chad.

— Îți aminteşti de broasca țestoasă pe care am văzut-o traversând Autostrada 66?

— 66?... da, 66...

— Eu prefer 69!, spuse Eric râzând. E mai excitant!

— O dată fii şi tu serios!, îl mustră Kyle.

— Broasca țestoasă avea mai mult de o sută de ani, continuă Roger visător. Broasca țestoasă era geamăna mea...

Eric se ridică şovăitor.

— Să uităm tristețea!... Să uităm morții!... Nu putem face nimic pentru ei!... Nimic... nimic... nimic...

El începu să danseze. Dennis îl imită. Dudley le urmă exemplul.

— *Carpe diem!,* strigă Glenn. El se alătură dansatorilor.

— Sunt fericit!... Sunt fericit!...Împins de un sentiment de afecțiune, Eric îl sărută pe obraz...

Apoi exclamă:

— Ai o pată neagră aproape de ureche... o aluniță... o aluniță puțin mai mare...

Glenn tresări violent. Luciditatea îi reveni... pete negre... asta însemna... asta însemna...

El duse automat mâna la păr şi trase o meşă... meşa se desfăcu de pe scalp... el părăsi imediat camera...

A doua zi dimineața, menajera îl găsi dezbrăcat, întins pe spate, în patul desfăcut... ea văzu o mică pată neagră pe piept, aproape de axilă... o altă pată negricioasă părea lipită de obraz, aproape de ureche...

Ea îşi imagina că dormea. Un frumos, foarte frumos bărbat... i-ar fi plăcut să facă dragoste cu el...

Menajera îl atinse pe umăr, pentru a-l trezi. Deodată ea îşi retrase mâna înspăimântată. Frumosul corp însemnat cu două mici pete negricioase era rece...În filme, o femeie confruntată cu o situație asemănătoare striga panicată şi alerga să caute ajutor...

O seringă goală căzută în apropierea patului o lămuri...

o supradoză.... menajera privi corpul tânăr cu o compasiune maternă... apoi ieşi fără zgomot...

Moartea lui Glenn aduse consternarea printre prietenii lui. În ajunul acceptării lui în grup, îl priviseră cu răutate. Cei douăzeci şi cinci de ani ai lui îi intimidau pe camarazii lui, majoritatea adolescenți. Dar simplitatea sa, comportamentul amical, fără să fie evaziv, l-au făcut simpatic. Apoi sfaturile sale financiare s-au dovedit prețioase. El demonstrase că se pot face cheltuieli fără a se distruge capitalul. Pe muzicienii grupului, majoritatea cu venituri modeste, banii care intrau în valuri în buzunarele lor îi înnebuneau de bucurie. Ei cumpărau haine frumoase, motociclete cu cilindru de mare capacitate, maşini sport, bijuterii, jucau cărți, plăteau scump dealerii. Datorită sugestiilor lui Glenn se familiarizaseră cu plasamentele, învățaseră să-şi apere drepturile când semnau un contract, să prefere calitatea şi cantitatea.

Moartea lui Glenn, accident sau sinucidere, cădea rău pentru adolescenți, deja traumatizați de asasinatele în serie ale camarazilor săi. Când Eric îi vorbise de pata maro apărută pe obrazul lui Glenn, Roger îşi dăduse seama că nu era vorba de o supradoză accidentală ci de un suicid. Glenn părăsise viața în glorie. Confruntat cu o criză asemănătoare, Roger ar fi folosit aceeaşi soluție...

Filmarea din San Diego se prelungi până la sfârşitul lunii. Pentru a se menține în cadrul strict al planificării, Mantegna cerea eforturi mărite personalului artistic şi tehnic. Îi mai trebuiau încă zece zile de muncă în studioul de la Hollywood pentru a sfârşi producția. Procesul din Denver şi complicațiile sale perturbaseră programul, dar voința sa l-a ajutat să recupereze timpul pierdut.

Filmele sale, de mare anvergură, deci foarte scumpe, necesitau un talent de organizator fără pereche, care nu îi lipsea. Când filma ultima secvență dintr-o mare producție, toată lumea era înnebunită.

La San Diego, Roger avu ocazia să afle că hotelul în care îl instalaseră era proprietatea lui Wilbur Stetson. Restaurantul său preferat, discoteca frecventată de obicei, vaporul folosit pentru episodul maritim, zgârie-norul în care birourile serveau de decor, făceau parte din corporația lui Wilbur Steson, care-şi întindea tentaculele peste frontierele Californiei şi a Statelor Unite. Un jurnalist

pasionat de istorie comparase conglomeratul său cu Imperiul spaniol din secolul şaisprezece, unde soarele nu apunea niciodată.

Roger fusese informat de Vernon, contactul său permanent cu Perkins, că majoritatea întreprinderilor care aparţinuseră lui Harold Dexter se găseau în prezent sub conducerea lui Stetson. Se vorbea atât de mult despre acest personaj, încât Roger vru să-l cunoască, deşi reputaţia sa era proastă. Curiozitatea era reciprocă. Bătrânul Stetson voia să-l vadă în carne şi oase.

— Oamenii care reuşesc să se afirme mi-au trezit întotdeauna interesul, spunea el. Aş vrea să constat personal dacă reputaţia lui nu este făcută.

Spre deosebire de Dexter care adora recepţiile spectaculoase şi cinele de lux, bătrânul Stetson prefera discreţia, puterea exersată în culise, sobrietatea afişată, pentru a inspira încrederea acţionarilor săi, în mod particular a celor care făceau parte din clasa de mijloc — cei mai numeroşi — care respectau virtuţile şi morala creştină şi stimau familia, spiritul de economie burgheză.

În cursul ultimei petreceri la San Diego, Roger avu ocazia să-l cunoască pe bizarul personaj care era denumit Titanul Texasului. Bătrânul Stetson îl invită la o cină intimă în vila sa de la Joia, reşedinţă de dimensiuni medii, confortabilă, solidă, tipic burgheză. Stetmore se folosea şi abuza de termenul "burghez", care ilustra imaginea sa de marcă. Cina, servită sub tunel cu trandafiri roşii, permitea participanţilor să se bucure de o vedere perfectă spre Oceanul înroşit de apus. În jurul mesei rotunde se reuneau cei trei invitaţi, Roger, Chad şi Mantegna, amfitrionul şi tânăra sa soţie. Argintăria era mai puţin strălucitoare decât meniul care se remarca prin bogăţie şi prin vinuri. Doi servitori îmbrăcaţi în negru se preocupau de tot, asigurând un serviciu impecabil.

Wilbur Stetson purta blugi, un bluzon din denim, cizme texane şi o pălărie albă de cow-boy. În ciuda celor şaptezeci de ani, el emana un dinamism, o forţă interioară uimitoare. Afirma temperamentul său printr-o jovialitate zgomotoasă, ostentativă. Inelul său din aur masiv era încrustat cu

un rubin enorm, care părea să păteze cu sânge mâna sa mare cu vene proeminente.

Cu o reală plăcere, el explică lui Roger simbolul medalionului care orna nodul său de cravată: un cap de câine gravat într-un smarald, totul înconjurat de un şarpe de email.

— Dormeam la umbra unui copac, după o vânătoare ghinionistă, sub un soare de plumb. Mă aflam pe un fel de câmpie, moştenire sterilă pe care voiam să o vând. Dintr-o dată am fost trezit de un câine care lătra furios. Am deschis ochii şi am văzut un şarpe cu clopoței care se apropia de piciorul meu. Supărat de câinele meu, el l-a muşcat, sub ochii mei. Am profitat de această pauză pentru a-mi scoate revolverul. Dintr-un singur glonte am zburat capul reptilei. Câinele meu care îmi salvase viața a murit puțin mai târziu, privindu-mă cu ochii umezi. M-am dus acasă, am luat o lopată şi am revenit lângă copac. Voiam să fac un mormânt decent pentru câine. După câteva săpături, am avut cea mai minunată surpriză. Din gaură a început să curgă un lichid negru şi vâscos. Petrol. Câmpia asundea o mină de aur negru. Iată!... Apoi am construit pentru câinele meu un mausoleu de marmură importat din Italia. O merita!...

Dilys, 25 de ani, fost model, superb, sâni parcă sculptați de Praxiteles, asculta încântată cuvintele soțului său. Deşi auzise pentru a *n-a* oară această anecdotă, de fiecare dată îi dădea un şarm nou.

Wilbur continua să i se adreseze lui Roger, ca şi cum ar fi fost singurul său interlocutor. Monologul său continua fără să ceară răspunsuri.

-Am plecat de la nimic, micuțule, şi sunt mândru de debutul meu. Astăzi amestec miliardele, sutele de miliarde, şi sunt capabil să fac vremea frumoasă sau urâtă în marile Burse din întreaga lume. Fac fericiți oamenii care-mi plac şi ruinez pe cei care mă dezamăgesc...

„ Iată-mă prevenit fără menajamente", gândi Roger.

Wilbur continuă pe un ton amical:

— Vreți să ştiți ce m-a interesat la dumneavoastră? Ați declarat într-un interviu că *rock'n roll-ul* deschide uşile noii culturi a celui de-al treilea mileniu. Iată un băiat care are concepții care îl pun deasupra semenilor săi. Merită sprijinul meu!

— Mulțumesc, domnule!

— În această lume, trebuie să ne alegem câmpul. Altfel, forțele care joacă riscă să vă distrugă.

„Avertismentul este clar", judecă Roger, care bănuia reversul medaliei.

— Secretarii mei au făcut un dosar mare despre dumneavoastră şi despre operele dumneavoastră...

Goli paharul de vin, apoi adăugă:

— Aveți talent şi acest talent vă aduce venituri mari. Sunt mulți tineri, şi mai puțin tineri, mai talentați, dar care nu au privilegiul dumneavoastră de a câştiga bani. Mulți bani. Dar lumea de astăzi este o junglă. Harold Dexter, protectorul şi prietenul dumeavoastră, v-a lăsat pe dinafară. Din fericire ați găsit un băiat care s-a ataşat de dumneavoastră şi care vă poartă multă afecțiune. Nepotul meu Chad. Datorită lui v-ați revenit repede.

— Am fost ajutat de noroc!, spuse Chad, cu fața luminată de un surâs recunoscător. Roger ar fi putut să se descurce şi fără mine. Poate că nu aşa de repede, dar s-ar fi descurcat!

Tonul său modest, supus, îl uimi pe Roger care cunoştea versiunea lui Chad cu privire la bunicul său.

— Evident, ar fi făcut!, confirmă Wilbur. Dar să ridici un edificiu ruinat e mai dificil decât să construieşti unul nou..

Roger disimula indispunerea. Ajutorul pe care Wilbur Stetson îl „acorda", fără să ceară asentimentul său, îi aminti de ajutorul fratern impus țărilor satelit sfărâmate sub cizma Uniunii Sovietice în epoca sa de glorie.

Mantegna păstra o neutralitate prudentă. Să evite să se afle în vizorul lui Wilbur era pentru el o precauție constantă. Deodată centrul discuției se deplasă spre regizor.

— Dragă John, Dilys aşteaptă cu nerăbdare scenariul pe care i l-ați promis. Sper că după ce ați fi terminat *Extaz, Moarte şi rock'n roll* vă veți coupa de filmul lui Dilys!

Mantegna râse încetişor.

— Nu este nici o problemă, Wilbur!

Roger nu reuşea să se obişnuiască cu protocolul democratic al americanilor, care acordau subalternilor săi privilegiul să cheme pe patronul lor pe nume. O falsă

intimitate care ascundea câteodată contradicții.

„Sunteți un imbecil, Clarence!"

„De acord, Stephen...!

„Nu ai învățat încă că nu spunem niciodată de acord şefului tău, Clarence?!

„De acord... scuze! Da, Stephen!"

Acest amestec de apelative şi de familiaritate îl zăpăcea pe Roger.

Era adevărat! Subordonarea lui Mantegna se remarca printr-o atitudine mai degajată decât cea acceptată de Chad. Avea o explicație aparent plauzibilă. Chad voia să recâştige încrederea bunicului său, în timp ce regizorul se bucura de un prestigiu personal care îi asigura o poziție privilegiată.

— Scenaristul mi-a promis solemn textul pentru sfârştiul acestei săptămâni, spuse Mantegna.

— John, nu mă mai strânge de boaşe cu termenii ăştia vagi! Sfârşit de săptămână, sfârşit de lună. Sfârşit de an... de ce nu sfârşitul secolului... sau... calendarului grecesc!

Introducerea *biluțelor* într-o întâlnire profesională i se părea de neconceput. Chad surâse imperceptibil. Uimirea lui Roger îl amuza.

— Sfârşitul săptămânii înseamnă sâmbătă de dimineață!

— Sper că nu ați uitat cântecele! Dilys are o voce foarte comunicativă! Ar face un cuplu seducător cu Roger! Nu-i aşa, Roger? Sunteți amândoi frumoşi, talentați, cu şarm! John, o recomandare particulară! Dacă Roger acceptă rolul principal alături de Dilys, îi măriți veniturile cu 50 la sută! Roger, cred că propunerea este rezonabilă! John, pregăteşte contractele! Chad va avea mână liberă pentru probleme financiare!

Roger era năucit. Fără să îl consulte, Wilbur lua decizii.

— Trebuie să citesc mai întâi scenariul!, prostestă el.

— Evident! Evident! John, veți face toate modificările pe care le va dori! Ați înțeles?

— Înțeles!, răspunse Mantegna. Ştia că orice obiecție era inutilă. Wilbur Stetson nu concepea contradicția.

— Roger, i-ați făcut o excelentă impresie lui Jarvis Penrose. Este un personaj foarte dificil. Trebuie să aveți

calităţi sfinte pentru a-l zăpăci, aşa cum aţi făcut....

— Zăpăci?

— Nu v-a spus Chad? Penrose avea resentimente pentru dumneavoastră!

— Ah!... un frison îl străbătu pe Roger... Wilbur se întoarse către nepotul său.

— Să nu uiţi să cumperi un Ferrari Testarosa pentru a-i înlocui maşina prietenului tău, distrusă de acei bandiţi la drumul mare!

Apoi Stetson reveni la subiectul anterior.

— De obicei Penrose se răzgândeşte greu! Cei care nu îl iubesc pretind că este încăpăţânat ca un catâr! Dar în ceea ce vă priveşte şi-a schimbat părerea!

Aluzia era clară. Roger primi mesajul. Înainte se găsea înscris pe lista vizaţilor. Acum nu mai risca să fie asasinat din ordinul lui Jarvis Penrose, dar devenea ţinta adversarilor Casei Stetson.

Bunicul său Lusignan îi exemplificase dilema: să te îneci într-o mare abisală sau într-un heleşteu? E greu să alegi!

Hamilton King, secretarul lui Stetson, intră fără zgomot, aducând un telefon celular, se înclină la urechea patronului său şi îi vorbi în şoaptă. Stetson luă aparatul.

— Alo! Am studiat raportul său! A înghiţit găluşca! Reduceţi activitatea în Africa Sud! Vom asista în viitorul apropiat la repetiţia evenimentelor din Rwanda (izbucni în râs). Africa colonială, pacifistă şi înfloritoare era de o mie de ori de preferat confuziei şi războaielor civile care au urmat după proclamarea independeţei sale! Exploatarea minelor de diamante va pune mari probleme!

King se retrase ducând telefonul şi Stetson reluă conversaţia ca şi cum nu se întâmplase nimic. Puţin mai târziu, manevra se repetă. De această dată convorbirea îl făcu coleric.

— Castro? Nu îmi mai vorbiţi de acest imbecil! Dacă ar fi ştiut să-şi conducă barca, insula sa nenorocită ar fi rivalizat cu Hong-Kong!... Evident, ei pot să mai fie încă utili...

Bine! Ţineţi-mă la curent!...

Cina luă sfârşit cu alegerea unor digestive .

Pentru a încorona seara, amfitrionul îl conduse pe Roger în vizuina sa de şarpe,

una dintre cele mai bogate din Statele Unite. O seră adăpostea o mini-grădină zoologică. În containerele cu mure se prelingeau, rugineau, se ţârâiau printre roci o colecţie de şerpi: vipere, pitoni, aspici, boa constrcitor, cobre, anaconde, crotable, şerpi coral...

Lui Roger îi venea rău de la reptile şi de la păianjeni. Acest spectacol după masa copioasă de abia terminată îi provocă o senzaţie de dezgust, de repulsie. El reuşi să se abţină să nu vomite.

Seara, deja penibilă, se termină lamentabil...

Trebuiră încă trei săptămâni de filmare la Hollywood, pentru a sfârşi filmul. Prezenţa lui Chad în preajma lui Roger lua un aspect aproape simbolic. Chad petrecea cea mai mare parte a timpului în umbra lui Wilbur Stetson. Relaţiile dintre nepot şi bunicul său păreau excelente. Chad scuza cu zel toate misiunile care îi erau încredinţate. Mireasma banilor în mare cantitate îl face servil, spuneau răuvoitorii. Vechii prieteni ai lui Chad, fanatici de mare randament pe puternicele lor motociclete, se simţeau trădaţi, abandonaţi de acest camarad care înainte se chefuia în fiecare zi. Adio curselor nebuneşti, fetelor uşoare, drogurilor, alcoolului, interminabilelor partide de poker. După exemplul lui Henri V, din dinastia Lancaster, Chad aruncase la câini cuvintele vulgare, pentru a se înhăma la afacerile serioase. În timpul filmării în studiourile de la Hollywood nu făcu decât două scurte vizite lui Roger. În schimb, Dilys petrecea cel mai frumos timp la Los Angeles. Ea vizita des studiourile, dar era primită cu răceală de Mantegna. Întrările sale, puternic remarcate, aţâţau gelozia şi colera lui Tracy.

Aşteptând premiera filmului, care, după tradiţie, trebuia să aibă loc într-un micuţ oraş de provincie, Roger pregătea noul său turneu în Statele Unite şi în Europa.

Red Clairembault era oficial managerul grupului, demonstrând un talent de organizator şi de negociator remarcabil. Iniţiativele sale, spiritul său diplomatic, fineţea judecăţii lui, îl ajutau să obţină cele mai bune condiţii pentru următorul turneu: programări echilibrate, avantaje financiare, publicitate excepţională. În ciuda celor nouăsprezece

ani, întrecea competența lui Stratamore.În schimb, absența lui Mark se făcea simțită. Doi regizori, unul după altul, şi-au ars aripile cu vedetele grupului, mai îndărătnici decât nişte cai sălbatici. Muzicienii şi dansatorii refuzau disciplina şi făceau scandaluri, aducând fel şi fel de pretexte pentru a-şi afirma independența. Recrutarea celui de-al treilea regizor era dificilă. Într-un final, Roger luă decizia să se înhame provizoriu acestei datorii. În timp ce Mark era ocupat, Roger se simțea izolat de grup. Înainte această impresie îl deranja. Acum aprecia la adevărata valoare eforturile lui Mark, care îi asigura liniştea, permițându-i să lucreze fără să fie deranjat de incidentele lipsite de importanță.

Cu această ocazie, Roger descoperi că meseria de regizor nu era o pacoste. Să organizeze spectacolul, să reînnoiască efectele de lumină şi sunet, să mențină disciplina, să se ocupe de personalul artistic, în grupă şi individual, să aleagă costumele, machiajul, coafurile, să supravegheze personalul tehnic, repetițiile, înregistrările, să pregătească următoarele concerte.

Raporturile zilnice cu muzicienii şi dansatorii îl antrenau în vârtejul vieții lor intime. Constată că rebelii perseverenți se lăsau conduşi de vârful nasului, precum o cireada docilă, dacă li se dădea impresia că măsurile luate erau datorită inițiativei lor.

Spectacolele impuneau reguli de o precizie absolută, împânzită de dansatori, cântăreți, instrumentişti, toată lumea trebuia să se încadreze într-un ansamblu de mişcări riguroase de balet, care excludea cele mai mici fantezii individuale. Chitariştii care alergau de la un capăt la altul al rampei, într-o aparentă dezordine, trebuiau în realitate să respecte un cod strict. În caz contrar riscau să se lovească. Nimic nu e mai grotesc decât spectacolul oferit de muzicieni şi balerine care se ciocnesc, se lovesc, căzând ca popicele lovite de o bilă.

Roger era învestit cu o putere cu fețe multiple: judecător, destăinuitor, consilier, consolator. Să sfârşească cu riscul de a primi câțiva pumni, încăierarea intervenită între bătăuşul Allan Parker şi Esmond Northcliffe pentru ochii frumoşi ai lui Phoebe Lonsdale, care prefera pe Drew Perry, chitaristul... să consoleze pe Sam

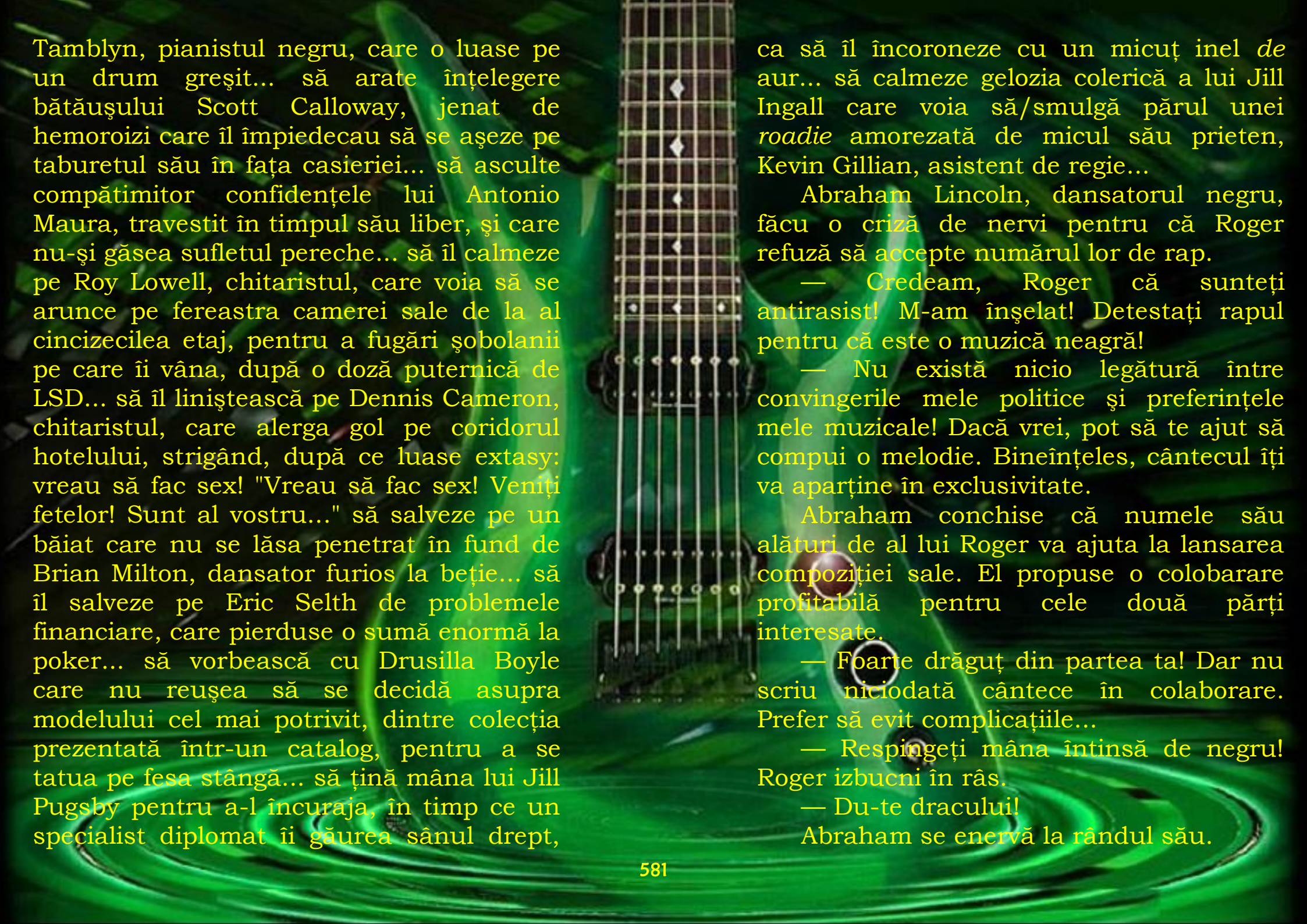

Tamblyn, pianistul negru, care o luase pe un drum greşit... să arate înțelegere bătăuşului Scott Calloway, jenat de hemoroizi care îl împiedecau să se aşeze pe taburetul său în fața casieriei... să asculte compătimitor confidențele lui Antonio Maura, travestit în timpul său liber, şi care nu-şi găsea sufletul pereche... să îl calmeze pe Roy Lowell, chitaristul, care voia să se arunce pe fereastra camerei sale de la al cincizecilea etaj, pentru a fugări şobolanii pe care îi vâna, după o doză puternică de LSD... să îl liniştească pe Dennis Cameron, chitaristul, care alerga gol pe coridorul hotelului, strigând, după ce luase extasy: vreau să fac sex! "Vreau să fac sex! Veniți fetelor! Sunt al vostru..." să salveze pe un băiat care nu se lăsa penetrat în fund de Brian Milton, dansator furios la beție... să îl salveze pe Eric Selth de problemele financiare, care pierduse o sumă enormă la poker... să vorbească cu Drusilla Boyle care nu reuşea să se decidă asupra modelului cel mai potrivit, dintre colecția prezentată într-un catalog, pentru a se tatua pe fesa stângă... să țină mâna lui Jill Pugsby pentru a-l încuraja, în timp ce un specialist diplomat îi găurea sânul drept, ca să îl încoroneze cu un micuț inel *de* aur... să calmeze gelozia colerică a lui Jill Ingall care voia să/smulgă părul unei *roadie* amorezată de micul său prieten, Kevin Gillian, asistent de regie...

Abraham Lincoln, dansatorul negru, făcu o criză de nervi pentru că Roger refuză să accepte numărul lor de rap.

— Credeam, Roger că sunteți antirasist! M-am înşelat! Detestați rapul pentru că este o muzică neagră!

— Nu există nicio legătură între convingerile mele politice şi preferințele mele muzicale! Dacă vrei, pot să te ajut să compui o melodie. Bineînțeles, cântecul îți va aparține în exclusivitate.

Abraham conchise că numele său alături de al lui Roger va ajuta la lansarea compoziției sale. El propuse o colobarare profitabilă pentru cele două părți interesate.

— Foarte drăguț din partea ta! Dar nu scriu niciodată cântece în colaborare. Prefer să evit complicațiile...

— Respingeți mâna întinsă de negru! Roger izbucni în râs.

— Du-te dracului!

Abraham se enervă la rândul său.

— Câteva expresii pentru panoplia lui Roger Osborne!

— N-ai decât să le foloseşti, Abraham!

— Binecuvântare prietenilor! Atunci lucrăm pentru compoziția mea?

— Fără probleme!

Roger prelungi contractul vilei din Beverly Hills, chiar după terminarea filmului. Îi convenea datorită apropierii perioadei de înregistrări. Îi plăcea de asemenea grădina care îl izola de exterior. În cursul ultimului sejur la Hollywood, Chad îi spusese să nu se sinchisească de cheltuieli. Casa de discuri Stetson câştiga destui bani să nu îl priveze de confort. Bunele condiții de muncă îi favorizau noile opere muzicale. El anunță deasemenea că suma din bancă crescuse substanțial.

Premiera hollywoodiană, marea premieră, confirmă succesul obținut la Fresno. Precedată de o publicitate spectaculoasă, ea trezi curiozitatea generală. Numele lui Roger Osborne, cap de afiş, promitea minuni. Aşteptările nu fură înşelate. Spectacolul includea filmul, mulți invitați, presa, mulțimea de necunoscuți atraşi de eveniment. Defilarea celebrităților, actori, actrițe, cineaşti de rang înalt, politicieni, accentua atmosfera festivă. Wilbur Stetson însoțit de Dilys, de Chad şi un grup de linge-blide, totdeauna disponibili, fu foarte remarcat căci participa rar la ceremonii.

Apariția lui Roger care o ținea pe Tracy de braț, mândră să îl aibă alături, produse o suită de aplauze şi ovații.

Acesta fu triumful complet...

Pentru prima dată în viața lui, Roger luă o vacanță de o săptămână. În timpul acesta, el încetă orice activitate şi se abandonă lecturii, delectarea sa preferată. Îşi cumpărase ultimele noutăți despre Mafia. Voia să cunoască mai bine acest subiect care îl privea îndeaproape. El se găsea într-un *dolce farniente,* când primi un semn de viață din partea lui Chad, după o absență de zece zile.În timpul unui scurt sejur la Los Angeles, îl invită pe Roger la o cină intimă, desfăşurată în vila lui Stetson din Malibu. Înainte de a se înfățişa la prietenul său, Roger vizită un magazin de bijuterii din Wilshire şi îi cumpără un lanț magnific care reprezenta Ordinul Penelor de Aur, piesă autentică de mare valorare.

Pentru a ajunge în Malibu, micul său convoi compus din Lagonda sa blindată, cele două Mercedesuri cu gărzile de corp o luară pe Coasta pacifică Highway, care era paralelă cu cea californiană. Ziua era perfectă. Oceanul eclipsat de soare luase strălucirea unui topaz lichid cu vene verzi-smarald. Siluete, tineri aproape dezbrăcați se împrăştiau pe plajă.

Deodată inconceptibilul se produse. În timpul unui ambuteiaj minor, Lagodna făcu o pană. Acest eveniment enervă pe toată lumea cu viteza unui satelit care şi-ar fi deviat drumul, amenințând pământul cu distrugerea. Liam Loring îl invită pe Roger să-şi continue drumul în Mercedes. Roger era atât de fermecat, atât de uimit de frumusețea peisajului, că nu reuşea să se desprindă de imagine.

— Voi aştepta depanatorii!, spuse Roger, aşezându-se pe o bornă, cu fața întoarsă către Ocean.

Loring rămase perplex încât Roger râse uimit de situație. *-Don't worry! Be happy* ! Nu cunoaşteți cântecul, domnule Loring?

— Aş putea să încerc!, se oferi Cao, micuțul şofer vietnamez.

— Motorul este dus!, obiectă şeful gărzii sale personale. Apoi aici suntem expuşi unor întâlniri puțin dezirabile...

— Lăsați-l pe Cao să se descurce!

Apoi se adânci în contemplarea imensității verzi-albăstre. Tineri surferi zburau cu grație pe spuma valurilor, apoi se lăsau duşi de acestea.

— Domnule Loring, nu am avut niciodată timp să învăț surf, spuse cu regret... Dar voi umple această lipsă...

Cao anunță triumfător succesul reparației.

— A fost o joacă de copil! Maşinile de această clasă nu au niciodată pene serioase...

Roger se resemna să părăsească postul său de observație. Cinci minute mai târziu ajunse la destinație. Chad îl primi pe invitatul său cu bucurie şi căldură. Îl sărută în fața tuturor celor care erau prezenți la recepție:

— Aveți în fața voastră pe cel mai mare cântăreț rock, moştenitorul talentului lui Jim Morrison şi cel mai bun prieten al meu.

Participanții aplaudară.

Roger îi dădu minunatul lanț care se asorta cu cămaşa de mătase albă cu mâneci bufante.

— Este ordinul cavalerului pentru ultimul cavaler care păstrează în inima sa generozitatea!

încă o dată sărutări şi aplauze...

Roger făcu două constatări care îi confirmară suspiciunile sale. Prima privind cina intimă: mai mult de treizeci de persoane, băieți şi fete, se îngrămădeau în jurul amfitrionului şi al invitatului său de onoare. Elementul masculin era alcătuit din sportivi, vechi prieteni de-ai lui Chad, puțin preocupați de activitățile intelectuale. A doua constatare privea vila construită de bătrânul Stetson. Un lux epatant: scări mari de marmură cu coloane şi lebede în bronz, bare şi instalații audio şi video, mobile şi covoare somptuoase, fântâni arteziene, statuete de jad, coloane de malachite, tablouri semnate de mari pictori... totul aranjat cu gust... Spre deosebire de Harold Dexter unde obiectele de artă autentică erau expuse alături de bibelouri, la Stetson totul era perfect... deşi ansamblul prea mare, prea luxos, prea apăsător, sufoca...

Chad era conştient de acest exces, căci îi spuse lui Roger, făcându-i cu ochiul:

— Voi schimba toate acestea... voi face totul mai aerisit, mai degajat...

Masa fu servită pe o mare terasă care eclipsa o piscină imensă care eclipsa şi ea plaja şi Oceanul...

Roger vorbea cu entuziasm de surf, ultima sa revelație.

Gavin, un tânăr musculos, cu pieptul gol, bronzat de soare, îl aprobă cu căldură:

— Aici toți iubim surful! Este nemaipomenit să te afli pe o planşă de surf pe un val de cinci sau şase metri care vă duce cu şaizeci de km pe oră şi vă expune pericolului de a vă face bucățele rocile de coral...

Guy, un băiat blond precum Siegfried, eroul legendar, adăugă tremurând de plăcere:

— Surful este un drog mai puternic decât heroina! Pot să vă confirm pentru că le-am încercat pe amândouă! Să urci pe valurile înconjurate de delfini care ies la suprafața Grande Blue vă dă o senzație de neuitat!

O'Rourke, un brunet cu ochii de un albastru limpede de irlandez pur-sânge, adăugă:

-Surful este o poezie care leagă marea şi soarele, infinitul şi moartea! Roger, prietenul nostru Chad ar putea să vă învețe surful!

Chad surâdea, aparent amuzat de ardoarea invitaților săi. Dar mintea lui părea să fie departe. Roger remarcă că nu se amesteca în conversație. În timp ce ceilalți beau şampanie, Chad abia se atingea de paharul său.

În mijlocul acestei euforii, un servitor aduse un telefon celular şi se înclină în fața lui Chad.

— O convorbire urgentă pentru dumneavoastră, domnule! Chad luă aparatul şi îl duse la ureche. Deodată, pe chipul său se putu citi stupoarea.

— Nu este adevărat!

El îndepărtă telefonul, căci vocea vorbea atât de tare, că putea fi auzit la celălat capăt al mesei.

— Acum o oră domnul Stetson hrănea, ca de obicei, şerpii săi. În circumstanțe încă necunoscute, un boa-constructor, o anaconda şi doi şerpi cu clopoței au spart geamurile cuştilor lor şi au evadat. Domnul a fost surprins de atacul lor. Strigătul său strangulat a alarmat pe gardianul de serviciu. Ajuns la fața locului, a găsit un boa, favoritul domnului Stetson, încolăcit în jurul corpului său. Cu revolverul său gardianul a zburat capul reptilei. Dar era prea târziu. Domnule, bunicul dumneavoastră a avut corpul complet zdrobit. Am chemat ambulanța. Medicul a constatat moartea sa. După un examen mai detaliat a observat de asemenea muşcătura unui şarpe cu clopoței pe pulpa stângă. Aşteptăm decizia dumneavoastră. Vă rog, domnule, să acceptați condoleanțele mele. Mama dumneavoastră vitregă este distrusă...

— Voi sosi în San Diego fără întârziere!, spuse Chad cu o voce tristă.

— Foarte bine, domnule! Suntem la ordinele dumneavoastră!

— Încercați să o consolați pe doamna Stetson! Pe curând, Hamilton!

Chad dădu telefonul servitorului. Un lung suspin îl cuprinse.

— Bietul bătrân!, spuse el încet.

Roger avu impresia că suspinul lui de durere ascundea o imperceptibilă uşurare. El păstră reflecţiile sale pentru el...

Wilbur Stetson abia ce fusese îngropat în cavoul familiei sale, că comentariile mass-media se împrăştiară în toate părţile. Wilbur Stetson era mai puţin cunoscut de marele public decât Harold Dexter, căruia i s-a acordat post-mortem titlul de escroc al secolului, dar personalitatea sa şi manevele sale ţinuseră de o mie de ori lumea financiară în emoţie.

Când un individ moare sufocat de un boa sau de un anaconda în jungla amazoniană, vestea trece neobservată. Când un mare finanţator piere în aceleaşi condiţii, în propria casă, redacţiile tuturor ziarelor din lume explodează.

Moarte accidentală?... Sinucidere?... Crimă?...

Trei ipoteze de luat în seamă....

Premiera era pe prima poziţie. Gardianul zoologiei fu pus sub observaţie. O condamnare pentru neglijenţă criminală nu era exclusă... A doua ipoteză părea mai puţin plauzibilă. Corporaţia Stetson avea baze solide precum Stânca din Gibraltar. Bursele financiare importante supravieţuiseră surprizei, dar, reflectând, acţiunile Stetson luaseră evoluţia lor normală. Instalarea lui Chad Stetson la guvernarea conglomeratului deschidea perspective promiţătoare. Făcuse deja încercări la Casa de Discuri care salvase de la faliment grupul Osborne... Cea de-a treia ipoteză, crima, nu era exclusă. Un personaj de înălţimea lui Wilbur Stetson suscită numeroase şi puternice duşmănii. Dar dovezile care ar fi putut să justifice această ipoteză lipseau. Sigur. Oamenii bine informaţi ştiau că un criminal expert este în stare să mascheze un accident...

Cititorii, străbătuţi de un fior, conchideau că este preferabil să dormi liniştit, la adăpostul propriei mediocrităţi.

Un jurnalist pasionat de istorie făcuse aluzie la asasinatul lui Tiberiu, împăratul Romei, în urma unui complot urzit de nepotul său, prinţul Caligula, în complicitate cu Prefectul Gărzii Pretoriene. Chad arătă articolul lui Roger.

— Dacă îl dau în judecată pentru calomnie, îi vor zbura toate penele. Dacă îl ignor, afacerea va fi aruncată la gunoiul uitării...

Dilema fu rezolvată câteva zile mai târziu sub o formă neprevăzută. Jurnalistul vizat suferi un accident de maşină. Transportat la spital, el muri fără să iasă din comă.

Chad se arătă puțin afectat când află vestea. El părea mai degrabă iritat.

Roger se întrebă dacă intervenția lui Jarvis Penrose nu împărțise criza într-un mod expeditiv, care, de altfel, îi era cunoscut.

O singură întrebare se punea. Chad era la curent sau era depăşit de evenimente?... Penrose nu ar ezita să ia măsuri drastice, fără a cere autorizația patronului său, dacă ajungea la concluzia că trebuia să acționeze... şi repede...

Ancheta stabili moartea accidentală a jurnalistului. Afacerea fu îngropată la fel ca autorul ei.

Chad, băiatul fantastic, un adevărat nebun, se metamorfozase într-un bărbat serios, conştient de datoriile sale, sever, dur cu subordonații săi. El distrugea pe adversarii săi. Chad ar fi putut să se reîncarneze în Henri V, personajul creat de Shakespeare.

"Sper să nu mă considerați Falstaff!" , gândea Roger indispus.

Dar, contrar celebrului Sir John, abandonat de Henri

V, o dată instalat pe tronul urmaşilor săi, Chad îi acorda în continuare lui Roger prietenie. Avea aceeaşi afecțiune, îl acoperă cu atenții, cu cadouri. Roger era ornamentul petrecerilor sale.

"Iată-mă redus în rolul bufonului de Curte, care poate să-şi permită cele mai extravagante dorințe de prost gust, fără ca prințul să se supere", reflecta Roger.

Doar o notă suna în ansamblul său idilic. Ochii lui Jarvis Penrose îl priveau cu cruzime. Gura sa râdea.

Intr-o zi, Roger îl aborda cu o sinceritate brutală:

— Mi se pare, domnule Penrose, că prezența mea vă face coleric!

— Din contră, domnule Osborne! Vă iubesc şi vă respect mult. Cei care îmi provoacă colera... Îi distrug...

Penrose avusese ultimul cuvânt...

Intr-o seară Roger primi un telefon de la Chad.

— Vino să cinezi la mine! Sunt prost dispus! Totul mă irită! Dealurile prea verzi

ale Beverly Hills-ului! Pacificul prea albastru şi luna prea argintie! Colaboratorii mei au intelectul redus la cifre idioate! Am nevoie de tine!

„Regele se plictiseşte şi doreşte compania bufonului său", gândi Roger. Starea lui proastă egala deprimarea lui Chad. Totuşi Chad era un prieten care merita un tratament mai bun.

— Vin!

El era obosit şi după o şedinţă de înregistrări care durase zece ore şi se terminase prost. Chad îl primi cu o bucurie care suna fals. Ei se instalară la masa servită aproape de piscină. Pentru aperitiv ei băură Don Perignon.

— Am donat toţi şerpii Muzeului Zoologic. Câteva exemplare rare i-au mulţumit. În mod special Şarpele Morţii adus din Australia...

Bunicului meu îi plăcea să fie înconjurat de reptile şi de celebrităţi...

Pictori, actori, mai degrabă actriţe, sportivi de mare competiţie şi muzicieni... am respectat ordinea preferinţelor sale... Precum Papii din Renaştere care admirau talentul.Îl încurajau, îl ajutau să se contureze, să se dezvolte. Dar imaginea sa de Micene ascundea un profund egoism. El profita de glorie, de renumele proiectelor sale ca să construiască propriul piedestal. Fonda biblioteci publice, muzee, finanţa cluburile sportive, tinerii pictori şi muzicieni... cupele Stetson acordate sportivilor erau foarte căutate... În realitate toate aceste donaţii reduceau taxele datorate Fiscului...

Chad dădea impresia că se confesează. Nu ascundea el, după o perdea de fum, evidenţa?, se întrebă Roger suspicios, în ceea ce-l privea, nu îl surprinsese niciodată să afirme neadevăruri.

— Scribul care era comparat cu împăratul Tiberiu nu se înşela. Bunicul era un tiran care dădea crevasa copilului său, chiar după ce trecuse la colegiu. El semăna conştient zânzania între fetele sale, sub pretextul de a le cultiva spirtul competiţiei. Când se băteau, el promitea o recompensă învingătorului. Vederea sângelui îl făcea să roşească de plăcere. El încuraja trădarea dacă servea propriilor interese. Bunicul doar ce învăţase să scrie şi să citească, ceea ce nu îl împiedica să ceară copiilor săi diplome la Harvard şi la Princeton. Supuse acestui regim, fetele s-

au consumat precum nişte figurine de ceară expuse la căldura soarelui...

Ei se delectau cu un Chop suey de porc cu ouă, în timp ce Chad îi puse o întrebare cel puțin surprinzătoare:

— Crezi într-adevăr, Roger că am pus pe cineva să-l omoare pe bunicul?

Cel de-al treilea mare turneu american începu la Washington, onoare dată de grupul Osborne în capitala Americii.În ciuda câtorva critici defavorabile ale presei care ridica drapelul "noului ordin moral", Roger se bucura de o popularitate uimitoare, împărtăşită de tineri şi de cercul liberărilor. Valul Democrației lua o asemenea amploare încât, de dragul contradicțiilor, o mare parte din burghezia de mijloc se întorcea la origini, o renaştere a puritanismului militant propăvăduit după Salem, oraş făcut celebru de o vânătoare de vrăjitoare.

Invidioşii reproşau grupului Osborne industrializarea muzicii rock şi setea de milioane înghițite precum apele înghițite fără încetare de cascada Niagara. "Fiecare notă muzicală le aduce un pumn de dolari", scria un critic exasperat de această îmbogățire.

A doua zi după sosirea sa la Washington, Roger fusese primit la Casa Albă de preşedintele Statelor Unite, onoare acordată câtorva rockeri aleşi. Ambasadorul Marii Britanii îl invitase la o cină de gală, pentru a-l prezenta corpurilor diplomatice. După exemplul Beatleşilor i s-a decernat Ordinul Imperiului Britanic.

De la un timp, Roger traversa o perioadă de depresie, o lipsă de interes pentru tot ceea ce îl înconjura. Ploaia onorurilor, gloria şi aurul cădeau pe un teren arid. El avea impresia că sursa sa de inspirație dispăruse. Compunea încă cântece, dar lucra cu rațiunea, iar sufletul său nu participa. Exaltarea creatoare dispăruse. Temperamentul său furtunos dezvolta doar părțile negative. El pierduse plăcerea de a trăi. El se adâncea într-un gol care îl dezorienta, care îl înspăimânta.

După concertul de la Washington, criticat de presă ca fiind zenitul carierei sale, el se gândi să abandoneze totul, să cutreiere singur, pe drumuri fără sfârşit, în țări îndepărtate, unde nimeni nu l-ar fi cunoscut.

Intr-o seară, când se demachia în loja sa, Bob, sosia lui, intră brusc, fluturând o revistă rock.

— Ai auzit vorbindu-se de Noiseaddict?

— Nu!... Cine este?

— Un grup nou creat de un puşti de 15 ani care se numeşte Ben Lee. El a format grupul la vârsta de 13 ani... Ca tine! Acest copil îți urmează paşii! Este fenomenal!

— Nu într-atât de incredibil! Jordy s-a lansat la patru ani!

— Răufăcătorii pretind că părinții i-au construit celebritatea!

— E stupid! Eu am găsit în Esquire cazul unui puşti, Masoud Kakehabadi, care la optsprezece luni putea să citească: la doi ani programa un calculator : la vârsta de patru ani traducea cărți: la şapte ani a terminat liceul: la 13 ani primea diploma Universității din California, la Irvine...

— Tu ai urmat aceeaşi filieră!

— Nu! Masoud a fost mai inteligent decât mine... medicina este pasiunea sa...

— Masoud nu este un concurent, spuse Bob. Ben Lee, da... Cântecul său Die, Evan Dando, Die... titlul este semnificant... s-a impus repede... succesul i-a prezentat deja complimentele mele... Muzicienii săi, Dan şi Doran, au şi ei tot 15 ani...

Roger suspină.

— 15 ani... cea mai frumoasă vârstă... Aceşti puşti ne împing spre pensionare...

— Pardon! La douăzeci de ani nu suntem başoldiți.

— Rimbaud se pensionase deja la douăzeci şi opt de ani...

— Roger, eşti obsedat de bătrânețe... eşti paranoic...

— Schimbăm subiectul, vrei?

La ora treisprezece şi jumătate, avionul grupului Osborne ateriza pe aeroportul Boise, din Idaho. Pentru a evita primirea gălăgioasă, Roger nu anunțase ora exactă a sosirii sale. Convoiul său obişnuit de maşini îl conduse la hotel.

Vernon şi Jared o luaseră înainte pentru a verifica eventualele microfoane puse în apartamentul său.

Roger voia să aibă o zi de odihnă. Concertul care trebuia să aibă loc a doua zi promitea surprize. El îşi făcu un duş pentru a se destinde. Jeturile de apă îi biciuiau trupul, flagelându-i muşchii,

activându-i circulația sângelui. După ce termină, Vernon îi puse pe umeri un prosop mare şi moale.

— Domnule Osborne, patronul meu vă cere o întrevedere urgentă. Are să vă spună lucruri foarte importante. În această după-amiază la ora şaisprezece ați fi dispus să vă întâlniți cu el?... Vă va aştepta în afara oraşului, la un refugiu de pe şoseaua 84... Nimeni nu va şti de această deplasare. Jared vă va duce cu o maşină închiriată. În timpul absenței dumneavoastră eu voi răspunde la telefon şi voi spune că vă odihniți şi că este interzis să fiți deranjat. Ieşirea de serviciu va fi liberă.

Roger strânse din dinți. Întâlnirea solicitată de Leslie Perkins era un fel de ordin...

Maşina, un Chevrolet banal, de cilindru mediu, mergea cu o viteză moderată pe şoseaua asfaltată. Soarele, umflat ca un aeronef atârnat deasupra orizontului, arunca o lumină roşie pe înalții munți încoronați de zăpadă. Dar Roger nu avea chef de contemplație. Nervii lui fierbeau.

Jared întoarse la dreapta şi merseră pe un drum care urca spre nord. Drumul tăia un teren plat. De departe, munții roşiatici se profilau pe cer. Un peisaj trist, dezolant care îi aduse aminte de prima secvență din filmul My private Idaho. River Pheonix făcea autostopul pe o şosea dreaptă, barată de un lanț de munți.

Chevroletul urca pe un fel de platformă, rămasă de la o stație de bezină abandonată şi se opri lângă un camion roşu. Perkins îl aştepta pe un butuc dărâmat de un fulger. Fuma. Şoferul său supraveghea împrejurimile.

Roger salută abia înclinând capul. Ofițerul de la CIA se ridică, îi întinse mâna, apoi îl invită să se aşeze alături. Expresia sa sumbră, severă, afişată de obicei, era înlocuită de un surâs amical.

— Nu vă dați seama că mă expuneți unui mare risc, domnule Perkins? Numele lui Huston, al lui Stratmore, al lui Mark nu vă spun nimic?

— Calmați-vă! Secretul nostru este perfect păstrat!

— Ați vrut capul lui Wilbur Stetson! Stetson e mort! Ce mai vreți?

— Organizația lui o vreau! Am fost pe punctul de a-l prinde! Asasinarea lui mă face să o iau de la zero!

— Sunteți sigur că a fost asasinat?

— Foarte sigur! Penrose a organizat aşa-zisul accident, şi Chad, prietenul dumneavoastră, este autorul moral! Tiberiu şi Caligula!... Bătrânul Stetson era un ignorant! Chad este mai periculos pentru că în afara inteligenței ieşite din comun este un intelectual pregătit la Harvard!

— Şi ce vreți?

— Capul lui Chad!

— Sunteți nebun! îmi cereți luna de pe cer!

— De mult timp luna este accesibilă oamenilor!

— Alegeți-vă un alt spion! De altfel eu nu cunosc nimic din activitatea ilegală al lui Chad... dacă există sau nu! Nu mai vreau să am de-a face cu voi!

— Foarte bine! îmi semnați o declarație prin care Chad Stetson este autorul moral al asasinatului bunicului său şi nu veti mai auzi vreodată vorbindu-se despre mine!

-Ce?

— Este un târg ceea ce vă propun! Vă asigur că nu voi folosi acea hârtie împotriva lui! Numele dumneavoastră nu va mai fi niciodată folosit în această afacere!

— Domnule Perkins, refuz să mă pretez manevrelor dumneavoastră!

O expresie răutăcioasă apăru pe chipul ofițerului.

— Nu aveți de ales! Sunteți implicat până la gât! Recent, în timpul unei cine la el acasă, Chad a mărturisit crima bunicului său! Unul dintre servitori era agentul meu! El ştie să citească cuvintele pe buzele care murmură!

— Chad nu mi-a mărturisit uciderea bunicului său! M-a întrebat dacă cred zvonurile lansate asupra lui de duşmani. Agentul dumneavoastră nu putea citi pe buzele sale semnul de întrebare! Chad nu mi-a mărturisit acel asasinat! Este clar?

Roger se ridică ca tras de un resort. El continuă furios:

— Înnebunesc dacă cumva aveți vreun microfon asupra dumneavoastră!

— Riscați să fiți acuzat de complicitate!

— Dacă vreți să mă opriți, faceți-o! Veți face cea mai mare gafă din viața dumneavoastră!

— Deja vorbiți ca un invincibil!

Râsul îi înveseli chipul ascuțit al lui Perkins. Se ridică şi el la rândul său.

— Îmi menţin oferta!

— Domnule Perkins, cred că această întrevedere a ţinut destul!

— Domnule Osborne, pentru că îmi sunteţi simpatic, trebuie să vă previn! Câteva mari ghinioane vă aşteaptă!

— Sunteţi deja informat!, exclamă Roger sarcastic.

— Am obligaţia să cunosc tot ceea ce priveşte persoana dumneavoastră!

Roger intră în Chevrolet.

— Jared! La hotel!

Când se trezi, târziu dimineaţa, Roger găsi pe măsuţa de noapte presa. Red însemnase deja cu roşu articolele cu posibil interes. Pe The Idaho Clarion era o dublă coloană numită "Să apărăm inocenţa copiilor noştri". Semnatara, Norma Eldridge, semnala un incident aparent minor care îi provocase indignarea, în timp ce pregătea micul dejun la bucătărie, l-a auzit pe fiul său Kurt, 9 ani, care se găsea în sufragerie, şi care cerea surorii sale Jacobina, 13 ani, să-i cumpere un prezervativ pentru cobra sa, căci voia să facă *safe-sex*. Şocată, mama lui l-a rugat să-i explice, iar Kurt răspunsese că învăţase acest cuvânt după ce ascultase un disc cu Roger Osborne. Doamna Eldridge cerea toată producţia muzicală a acestui cântăreţ să fie marcată cu semnul X-interdicţia vânzării către minori. Ea făcea o comparaţie între concertele sale, care atrag o mulţime de tineri şi dezgustătorul festival Woodstock. Ea îşi amintea de mânia locuitorilor acestei localităţi, confruntaţi cu 600.000 de hipioţi care au invadat terenul unde se ţinea festivalul. Trei zile şi trei nopţi duhoarea acestor păduchioşi a infectat aerul. Urletele lor şi muzica lor era non-stop. O fată din vecini care avea 14 ani a rămas însărcinată după ce asistase la acest concert. Mamele din Idaho o susţineau pe Doamna Eldridge care cerea interzicerea prestaţiilor muzicale ale grupului Osborne la Boise.

Ziarul The World Today publica declaraţiile senatorului Woolcott care critica cântecele lui Roger Osborne. Acest cântăreţ aduce revolta copiilor împotriva părinţilor, denunţă prăpastia deschisă între generaţii, prăpastie care în realitate nu există. Roger Osborne apără principii

aberante: alegerea tinerilor de 18 ani în Ansamburile Legislative, acceptarea homosexualilor în armată, respectul legislației de avort. Roger Osborne ar face mai bine să revizuiască dereglările vieții sale. Înțelegem acum mânia tatălui său care nu a ezitat să denunțe public comportamentul său".

Cel de-al treilea articol îl avea ca autor pe pastorul metodist Ebenzer Horton, care denunța ateismul lui Roger Osborne. "Acest cântăreț învenineaza gândirea tinerilor, propovăduind materialismul diabolic, haosul moral, confuzia sentimentelor".

Articolul se termina printr-un apel patetic. "Să răspundem urii sale prin dragostea aproapelui nostru. Să ne rugăm pentru sufletul său, pentru iertarea păcatelor sale!"

După ce citise aceste pamflete, Roger ajunse la o concluzie. Aceste articole nu erau o posibilă campanie de presă. Îl provocau în mod deliberat, pentru a-l determina să adopte o atitudine agresivă, să facă greşeli de judecată şi, în final, să provoace propria cădere.

Seara, cu ocazia unicului concert organizat pe stadionul din Boise, unde se prezentaseră patruzeci de mii de persoane, Roger privi lung mulțimea agitată care îl aplauda cu frenezie. Dar ochiul său expert supraveghea mulțimea, să prevadă reacțiile sale, îi permitea să identifice grupuri, asemănătoare cu nişte insulițe, care nu împărtăşeau entuziasmul fanilor, şi nu aşteptau decât să se pună paie pe foc ca să înceapă scandalul. Cel mai mic scandal ar fi creat grupului Osborne reputația de scandalagii, a unor anarhişti mai răi decât Sex Pistols. Trei gonguri completară ansamblul de percuție. El remarcă de asemenea şi numeroşi polițişti în uniformă sau civili-uşor de recunoscut— care se amestecau cu publicul.

Axl Rose ataca cu violență anumite personaje faimoase, Warren Beaty de exemplu, pentru a încălzi asistența; acum era încălzită...

Roger se întoarse către muzicieni şi ridică brațele. La acest semnal cei trei baterişti începură să cânte. Apoi Roger reveni cu fața la public. Toată lumea, prieteni şi duşmani, ascultau cu răsuflarea tăiată legătura politică desemnată la

răzbunare. Percuțiile încetară zgomotul lor ritmat.

— Primul nostru cântec din această seară este dedicat bebeluşilor de focă! Condamnării asasinatelor acestor adorabile creaturi, pentru a completa garderoba femeilor şterse, dezgustătoare care speră încă să atragă atenția grație acestui artificiu vestimentar...

Mulțimea aplaudă. Roger dirija barca spre apele agitate din Boise cu diplomație. Ordinea perfectă încorona spectacolul...

— Pisica cu clopoței nu poate prinde şoareci! întotdeauna am fost uimit de înțelepciunea acestui dicton!, se adresă

Roger jurnaliştilor care se prezentaseră în sala de recepție a hotelului său, pentru a-i pune întrebări.

„Trupele de jurnalişti excitați sunt mai puțin periculoase decât mulțimea dezlănțuită", reflectă Roger.

— La cine faceți aluzie?

— Ultimele critici veninoase v-au şocat?

— Declarațiile senatorului Woolcott cer un răspuns!

— Vă acuză că promovați războiul între generații?

Întrebările cădeau peste Roger, care disimula agresivitatea sub masca unei inocențe calme.

— Nu o propăvăduiesc! O constat! Termenul război este prea dur! Aş spune mai degrabă că între generații există prăpăstii... Adulții detestă tinerii! Vă voi da un exemplu... Micuții lei, masculi sau femele, sunt hrăniți, apărați împotriva atacurilor leilor masculi sau femele care formează comunitatea. Dar de când micuțul leu mascul se apropie de pubertate şi de când începe să-i dea blana, este alungat de leii masculi adulți care văd în el un posibil rival... un duşman care le va lua autoritatea supremă... Leuțul trebuie să trăiască departe de grup, pentru a nu fi rănit sau chiar omorât de mânioşii lei adulți... Din fericire pentru el este destul de puternic pentru a se apăra de hienele care îl supraveghează pentru a-l prinde. Când leuțul devine adult, puternic şi agresiv, fapt care face parte din bagajul său genetic, atacă leii adulți care l-au gonit din grup. De obicei un singur leu adult este şeful grupului. Câteodată sunt mai mulți care împart acest drept...este cazul când este vorba de doi sau trei frați... În

orice caz, micuțul leu devenit adult atacă furios, decisiv pe bătrânul leu, şeful grupului şi pe cel tânăr care cere puterea. Legea naturii vrea că leul bătrân să fie învins de cel tânăr, robust şi dornic să se arate leoaicelor pe care le doreşte. Bătrânul leu este alungat la rândul său din grup care nu mai este al lui. Umilit, plin de răni, el trebuie să se retragă. El îți trăieşte ultimii ani în singurătate, trist, slăbit. În final moare iar hienele şi vulturii îl mănâncă. Vechiul leuț devenit marele leu, vede ridicându-se noile generații de leuți care cresc şi la rândul lor cer autoritatea. Cel mai puternic, cel mai robust îl învinge după o luptă sălbatică. Învinsul se retrage, trist, epuizat. Şi ciclul se înlănțuie ireversibil. Rivalitatea între tinerii lei şi bătrânii lei nu va înceta niciodată...

— Aplicați oamenilor legea junglei?

— Civilizația nu schimbă natura profundă a omului. Bagajul cultural acumulat pe parcursul mileniilor de oameni, schimbă aparent regulile jocului. Adulții se ocupă de copii, îi protejează, îi hrănesc, îi educă. De când copiii inocenți, vulnerabili, sunt la pubertate, sunt adolescenți care cer dreptul lor la existență în lumea adulților, antagonismul ancestral revine. Este normal. Adulții care se află în fortărețele lor bine protejate, nu acceptă cu bine invazia tinerilor. Ştiu că adolescenții de astăzi îi vor învinge mâine. Alungați din pozițiile lor privilegiate, adulții se văd împinşi spre pensionare. Adulții puternici de ieri îmbătrânesc. Plini de ranchiună, de amărăciune, ei devin mizantropi. O singură ieşire le este rezervată : moartea. Ei privesc pe tinerii adulți şi adolescenți care dansează, fac dragoste, se bucură de viață, în timp ce bătrânii trebuie să se mulțumească cu privitul la televizor şi să se certe cu partenerii de viață, la fel de acriți, trişti şi amărâți. În regnul animal stăpânirea este cea care reprezintă puterea, bucuria. În lumea oamenilor pozițiile sociale, politice, economice, constituie miza. Pentru adulții mai în vârstă de astăzi, şomajul este marea spaimă. Tinerii ajung în grupuri restrânse, înarmați cu conştințe noi legate de vârsta calculatoarelor. Adulții care nu sunt pregătiți să le reziste sunt condamnați...

— Nu credeți, domnule Osborne, că aceste concepții ale dumneavoastră păcătuiesc prin cruzime?

— Concepțiile mele sunt realiste! Cruzimea este indispensabilă supraviețuirii! În lumea noastră, determinată de educație, fațada politeților ascunde cruzimea... Prăpastia dintre generații există şi a existat dintotdeauna... Lupta dintre generații devine din ce în ce mai acerbă... Asistența socială a bătrânilor este amenințată. Adulții plini de vigoare şi de sănătate nu vor să plătească întreținerea bătrânilor. Ei uită că vor fi şi ei bătrâni...

— Există critici care susțin că aveți stofă de politician!

— Scuzați-mă! Eu nu sunt un politician! Fiecare om este un om politic. Este o diferență! Aristotel pretindea şi pe bună dreptate că fiecare om este un zoon politikon, un animal politic, care trebuie să învețe ştiințele indispensabile guvernării statului. Teorie plagiată de Marx, care a interpretat-o, după concepțiile sale, şi a dat lumii o ideologie catastrofală pe care niciodată societatea umană nu a cunoscut: ideologia comunistă!

— Ce credeți despre Jirinovski?

— Jirinovski este demnul fiu spiritual al lui Lenin şi Stalin şi al stră-stră-stră-nepotului lui Gengis-Khan. El pretinde că reface harta lumii. Să reconstitui Imperiul Sovietic, să lichidezi România, să ocupi Afaganistanul, Iranul şi Pakistanul să-l smulgi Statelor Unite! Alaska, California şi Florida. Şi toate acestea în numele aşa-zisei ideologii liberal-democratice... Grotesc!... Jirinovski! Iată prototipul politicianului! Lumea are nevoie de oamenii politici, nu de politicieni...

— Care este diferența între oameni politici şi politicieni?

— Primii se ocupă de bunăstarea comunității, ceilalți fac din politică o carieră bine plătită... câteodată moştenită din tată în fiu...

Anumiți politicieni de carieră asociază puterea politică afacerilor necurate... Este detestabil!

— Domnule Osborne, sunteți acuzat de demagogie pentru că susțineți dreptul tinerilor de optsprezece ani de a fi nu numai alegători, ci şi să fie aleşi în sânul ansamblurilor legislative...

— Găsesc că este normal! Tinerii de 18 ani sunt consideraţi apţi pentru a muri pe câmpurile de bătălie... De ce nu ar fi capabili să se pronunţe dacă vor sau nu să fie trimişi sau nu la abator? Eu sunt sigur că vor fi mereu pregătiţi să combată cauza cea bună!... Propun de asemenea ca deputaţii care votează pentru război, să fie obligaţi să facă un stagiu pe front... În prima linie!... Războinicii care au votat intrarea Vietnamului în război ar fi dat dovadă de prundenţă dacă ar fi ştiut că prezenţa lor printre trupele luptătoare va fi cerută...

— Domnule Osborne, am zice că agitaţi steagul roşu!

— Vă înşelaţi grav! Sunt un liberal convins, partizan al liberei concurenţe pe plan politic, economic şi cultural. Eu sunt pentru suprimarea frontierelor cu condiţia ca legile acceptate de comun acord să fie strict respectate...

— Credeţi, domnule Osborne, că această coexistenţă pacifistă în lume ar putea să fie realizată?

— Nu! Atâta timp cât integrismul religios îşi va impune legile sale aberante, pacea nu va putea să se impună. Fanatismul religios de orice natură generează terorismul, războiul civil şi ameninţă pacea în lume. În acelaşi timp hrăneşte piaţa de arme, care face afaceri de aur. Dezafectarea crescândă a populaţiei cu privire la Biserică se datorează în mare parte radicalismului acelora care rămân fideli credinţelor lor. Atunci când preoţii furnizează arme teroriştilor sau omoară cu propriile mâini, în numele convingerilor lor religioase, caz citat de ziare, înţelegem că dogmele propovăduite astfel nu sunt doar insolente, dar şi periculoase. Un preot catolic englez a susţinut recent că Dumnezeu nu este o fiinţă supranaturală existent în afara noastră, ci că binele şi răul există în inima noastră. Superiorii săi l-au alungat din Biserică, invocând un argument suprem: "minte!" Am auzit că a scris o carte pe tema asta... devenită un best-seller... Destul am vorbit despre politică! Abordaţi un alt subiect! Muzica, de exemplu!

— Sunteţi un muzician implicat! Grupul dumneavoastră iradiază politica precum cei de la Sex Pistols!

— Mă aşteptam la această comparaţie!

— Sunteţi punkeri de lux!

— Iată o asociere împotriva naturii!

— Grunge-ul, moda săracilor, a fost adoptat cu entuziasm de bogătaşi!

— Nu a existat un grunge al bogătaşilor şi un grunge al săracilor... a existat un grunge unic... grunge-ul lui Kurt Cobain... o dată ce Kurt Cobain a murit... grunge-ul a murit şi el... a însemnat o stare de spirit...

— The Idaho Clarion compară concertele dumneavoastră, citez, un dezgustător festival de Woodstock, care a fost frecventat de un public compus din 600.000 de hipioți, păduchioşi care au infectat aerul cu duhoarea lor.

— Comparația, în ciuda conotației sale peiorative, mă flatează. Pentru ca The Idaho Clarion, un ziar local cu orientare puritanist-conservatoare, să aleagă această atitudine negativistă cu privire la Woodstock nu mă miră. Nu este nici primul nici ultimul organ de presă care să judece mai mult de jumătate de milion de copii care caută instinctiv un mijloc de exprimare a solidarității lor, să simbolizeze unitatea lor şi să creeze viitorul. Putem iubi rock-ul sau nu... putem iubi sau nu Woodstock-ul... libertatea opiniei este asigurată de Constituțiile tuturor țărilor civilizate... Newsweek, o revistă cu răspândire internațională, admite că Woodstock a devenit un mit național, după exemplul lui Thanksgiving sau al Bostonului Tea Party — incident care a declanşat Războiul de Independență al Statelor Unite. Câteva rânduri mai în jos, articolul evocă prin asociere de idei atentatul terorist de la Haymarket Square, care a provocat numeroase victime în cursul unei manifestații sindicale, asemenea Masacrului zilei Sfântul Valentin, când un grup de gangsteri au fost ucişi de alți gangsteri îmbrăcați în uniformă de polițişti. Apoi autorul articolului ajunge la o concluzie uimitoare: alianța dintre *rock'n roll-ul* hedonist, cu tentă de misticism psihedelic, şi politica de stânga, a favorizat alegerea preşedintelui Nixon. Newsweek ar fi putut adăuga că excesele Noii drepte, şi nu *rock'n roll-ul* au provocat căderea lui George Bush şi au facilitat intrarea la putere a preşedintelui democrat Clinton. Că votul tinerilor adepți ai *rock'n* roll-ului a contribuit, în parte, la această schimbare de orientare politică, nu poate fi negat. Apoi articolul alunecă, din

cauza exagerărilor, într-un comic savuros. Woodstock ar fi pregătit terenul pentru explozia SIDA intervenită unsprezece ani mai târziu, şi ar fi generalizat consumarea de droguri printre tineri. După ce a subliniat că SIDA este o manifestare a furiei divine împotriva pervertirii oamenilor, autorul articolului revine la ambianța Woodstock-ului care vă catapultează în afara logicii, în afara timpului, într-un orgasmic neant. Traumatizat de Woodstock-ul din '69 consideră că Woodstock-ul din '94, deja anunțat, va provoca aceleaşi reacții ca evenimentele din Rwanda, din Haiti şi din Bosnia... Se spune că ridicolul omoară. Newsweek a atins acest vârf... The Virgin Encyclopedia of Rock citează o frază a unui anume Domn Graham Nash care a devenit celebru datorită unei fraze groteşti: "când vorbim de Woodstock este ca şi cum am vorbi de cel de-al Doilea Război Mondial". Criticii Woodstock-ului uită să spună că în timpul acestui festival, care a durat trei zile, nicio violență nu a fost semnalată...

— Domnule Osborne, am vrea să cunoaştem părerea dumneavoastră despre industrializarea şi comercializarea muzicii rock?

— Este adevărat! Pentru anumiți industriaşi *rock'n roll-ul* a devenit o marfă supusă legilor marketingului. Numeroasele procese dintre industriaşi şi creatorii de rock subliniază această realitate. Experiența mea cu Casa King's Voice este concludentă. Totuşi, între industriaşi şi creatorii de *rock'n roll* s-a format o alianță care-mi evocă asocierea dintre orb şi paralitic. Datorită milioanelor şi piețelor deschise de industriaşi, rockerii au ocazia să se facă cunoscuți. Marii profitori sunt, bineînțeles, industriaşii şi oamenii de afaceri care realizează beneficii enorme. Rockerii, majoritatea, trebuie să se mulțumească cu firimiturile cinei. Dacă prin firea lor, industriaşii sunt material avantajați, după trecerea Styxului, rockerii preiau frâiele. Devorați de viermi, primii cad în uitare. Cei din urmă supraviețuiesc până la sfârşitul lumii. Din păcate, gloria postumă nu are decât o valore simbolică. Existența Paradisului nu a fost încă dovedită...

— Sunteți încă un adversar convins al tabuurilor?

— Tabu este un termen utilizat de vechii polinezieni şi care are semnificația unei interziceri religioase. Violarea unui tabu atrage, după credințele primitive, mânia cerească. Cu cât indivizii sunt mai primitivi, cu atât tabuurile le fac mai multă frică. În zilele noastre primitivismul se asociază cu lipsa de cultură. Profitorii de tabuuri au tot interesul de a le menține. Din fericire pentru omenire, cu cât societatea evoluează, cu atât tabuurile dispar.

— Domnule Osborne, aveți intenția de a sărbători aniversarea Woodstock-ului din '69?

— Da! Formula aleasă vă va fi anunțată într-un timp util!

Sic transit gloria mundi...

Gloria oamenilor dispare în neant...

La intrarea monumentală a zgârie-norului care umbrea mormântul Dexter Corporation, străluceşte astăzi o placă din bronz cu litere mari în relief: Steeson Corporation Building, cu emblema Stetsonilor— un şarpe încolăcit în jurul unui câine care se sufocă.În vechiul cabinet de muncă al lui Dexter este instalat biroul lui Red Clairembault, noul patron al Casei de Discuri "Harmony"....

Roger nu era surprins de alegerea lui Chad. Red îşi dovedise capacitățile de organizator şi de negociator, în calitate de manager general al grupului Osborne. Noul său post reprezenta o promovare, un salariu qvadruplu, prime importante şi paticipare la beneficii. Roger îl felicită, dar în acelaşi timp avu impresia că nu mai avea brațul drept.

Pentru a-l înlocui pe Red, Chad propuse pe un tânăr diplomat în Ştiințe Financiare de la Universitatea Harvard, care se arătă fermecat să lucreze cu Roger. Kevin Roberts era un băiat inteligent, capabil, care îşi îndeplinea cu exactitate obligațiile.

Roger remarcă popularitatea crescândă a lui Chad printre tinerii grupului. În timp ce asista, din când în când, la concertele lor, era sărbătorit ca un suveran coborât în mijlocul fidelilor lui. În timp ce-şi anunța sosirea, toată lumea îşi manifesta o agitație plină de bucurie. Umplut de cadouri, el le împărțea cu dărnicie. Deşi Chad îi oferea aceleaşi onoruri, aceeaşi afecțiune, Roger se simțea marginalizat. Marginalizat nu era

cuvântul potrivit. Izolat într-un turn de cristal ar fi fost imaginea potrivită. Pe Roger îl încerca o senzație ciudată. El privea lumea din jurul lui cu un detaşament crescând ca şi cum era vorba de două lumi diferite. Această solitudine artificială câştiga o calitate subtilă, nedefinită. Să trăieşti singur în mijlocul mulțimii nu era pentru el o experiență nouă. Conştiința de a fi diferit influențase mereu starea lui de spirit.

Roger descoperea treptat plăcerea de a fi singur, de a fi unic. Mai erau şi alte elemente care cântăreau în balanță. Roger resimțea o oboseală ciudată, crescândă. Concertele îl plictiseau. Nopțile fără sens petrecute în discoteci, prieteniile triste, fără viitor, iubirile banale, bucuriile repede consumate, precum jocurile de artificii, îl umpleau de dezgust. În marile hoteluri, locații temporare, îi venea să se închidă în apartamentul nepersonalizat care îi fusese rezervat, şi, despărțit de exterior, să scrie pagină după pagină, să savureze cărți de o bogăție de spirit de neuitat, să privească filme, să stea pe calculator, şi să creeze, grație tehnologiei digitale, un joc extravagant de imagine şi de sunet.

Micro-universul său alcătuit din propriile mijloace, între cei patru pereți ai unei camere necunoscute, îi deschide orizonturile unui univers fără limite, în care timpul şi proporțiile, măsurate la scară umană, dispăreau. Înțelepții nu se sacrificau căuntând izolarea, retragerea în deşert. Tentațiile erau produsele propriei lor endorfine, căutată cu sârguință.În sala de conferințe de la "Harmony House", Chad, Red şi Kevin Roberts studiau proiectul lui Roger cu privire la festivalul care trebuia să sărbătorească aniversarea Woodstock-ului din '69.

Red deschise dosarul care se află pe masă, în fața lui.

— Am analizat proiectul. Îl găsesc realizabil şi susceptibil de a ne aduce mari beneficii.

— Sunt de accord!, spuse Kevin. Woodstock-ul din '69 a costat 3,3 milioane de dolari. Întrările nu au existat, pentru că nu existau bariere. Fermierul care a închiriat terenul a interzis construirea unei boxe care i-ar fi traumatizat vacile. Riscul de a pierde laptele era mare, spunea el râzând.

Red rămase serios.

— Filmul realizat, discurile, publicitatea plătită de câteva firme, au acoperit cheltuielile şi au adus beneficii.

Kevin prezentă noi cifre.

— Woodstock-ul din '94, care îşi va păstra titlul în ciuda faptului că se va desfăşura la Saugerties, stat din New York, va costa în jur de 30 milioane de dolari. Muzicienii vor fi mai bine plătiți decât la Woodstock-ul din '69. Aproape de douăzeci de ori mai scump. Biletele vor costa 135 dolari. Pentru trei zile. Notați acest detaliu!

— Devizul pentru proiectul lui Roger este gata. Festivalul său ar costa 34 milioane de dolari. Dar sponsorii ar acoperi aproape în întregime aceste cheltuieli. Cele 400.000 de bilete, vânzarea t-shirt-urilor, CD-urilor, posterelor, şepcilor, casetelor video, filmelor de lung metraj, autografelor etc, vor aduce beneficii mai mari de 20 de milioane de dolari, deci mai mult de şaizeci la sută. Vânzarea CD-urilor şi a casetelor video reeditate va fi activată. După calculele noastre ea va aduce în jur de 40 de milioane de dolari. Cel puțin!... Experții din marketing sunt categorici. Bineînțeles că vom retrage din această sumă cele 10 milioane care reprezintă premiile acordate grupurilor care vor participa la concurs.

Chad ascultase raporturile cu atenție.

— Un singur aspect din această afacere ridică un semn de întrebare!

Roger ridică din sprâncene.

— Chad, dacă consideri acest festival neprofitabil, sunt pregătit să îl finanțez personal!

Chad surâse.

— Este o simplă întrebare, nu o obiecție! Am citit proiectul şi l-am găsit promițător! Aş vrea doar să ştiu dacă festivalul tău, scuze, festivalul nostru, nu se va intersecta cu Woodstock-ul'94?

— Festivalul nostru va fi structurat altfel. Am fost inspirat de o idee formidabilă al lui Malcolm McLaren, cu ocazia unui concert oferit de Sex Pistols în Statele Unite. "Fiecare puşti, a spus el, va avea voie să joace la scenă deschisă alături de formația noastră. Poate unul dintre aceşti puşti va merita mai mult. Nu este formidabil?"

Chad izbucni în râs.

— McLaren a avut mereu idei năstruşnice! El era genial!

— Voi folosi această idee în întregime! Toate grupurile de adolescenți şi de tineri până la 25 de ani, vor fi invitate să se desfăşoare la festivalul nostru. Laureații vor primi cupe şi premii în bani. Marele premiu va fi de un milion de dolari. Toate cântecele premiate vor fi înregistrate şi produse pe cheltuiala noastră...

— Şi cine va juriza?

— Publicul! Voturile vor fi înscrise pe calculator!... Chad ridică mâinile.

— Eu votez cu amândouă mâinile! Roger continuă :

— Evident că vom invita şi grupuri deja consacrate care vor umple împreună cu noi programul de trei zile. În acest fel nu vom fi acuzați că noi căutăm un succes facil cântând doar alături de câteva formații neexperimentate.

— Pe ce asistență mizezi?

— 500.000 sau 600.000 de persoane. În Central Park din New York, Rolling Stones au avut un public de 500.000 de persoane. Ca şi la QUEENS, publicul nostru la un concert normal este între 60.000 şi 150.000 de persoane. Voi propune chiar intrarea gratuită!

Fața lui Chad se alungi.

— Ce?

— Nu cunoşti teoria impozitului indirect? Buticurile vor vinde tot felul de articole legate de grupul nostru! Comerțul adiacent va aduce venituri importante!

Chad suspină.

— Stai! Stai!, strigă el panicat. Să spunem că 500.000 de persoane înmulțite cu 130 de dolari biletul face 65.000.000 de dolari. Putem renunța la o astfel de sumă? Având toate taxele plătite, ne vor rămâne destui bani pentru a sărbători! Cunosc idealismul tău, Roger, dar trebuie să mă gândesc şi la acționarii mei!

Roger evocă în minte vânzarea anticipată a biletelor, spălarea banilor murdari... Chad o luase pe urmele bunicului său?... El surâse trist.

— Chad, ai devenit un perfect om de afaceri!

— Mulțumesc! Apreciez acest compliment venit din partea ta! Deci, suntem de acord! Să vindem bilete pentru intrare!

Red şi Kevin aprobară.

— Vânzarea biletelor este rezonabilă! Ei pronunțară aceeaşi frază în cor. Red adăugă:

— Să acordăm premii în valoare de 10.000.000 de dolari reprezintă o sumă de luat în seamă...

Roger înțelese realitatea. Red trecuse alături de Chad.

— Totul este foarte rezonabil!, accentua Kevin surâzând.

Roger îşi dădu seama de cât de singur era... Chipul lui Chad se lumină.

— Roger, ştiam că vei fi înțelegător... Red, anunță concertul prin toate mijloacele de publicitate! Roger va stabili data!

Era conştient că îi făcuse o mare favoare...

Roger intră în hotel după un spectaculos concert în Chicago. El făcu un duş, să alunge oboseala, dar această soluție nu dădu rezultate. Cu halatul de baie pe umeri, el se aşeză pe un fotoliu, în fața televizorului şi puse o casetă video. The five heartbeats, filmul despre lumea rock-ului de culoare, realizat de Robert Townsend. Apoi inspiră o doză de cocaină. Mintea i se lumină, epuizarea se topi, înlocuită de o energie care îl reconforta. Veronon, valetul-agent, îi dădu câteva doze de Coca-Cola şi alune sărate. Roger avea plăceri simple.

Puțin mai încolo, Vernon anunță o vizită suprinzătoare, care îl făcu se tresară.

— Domnul Jarvis Penrose vă roagă să îl primiți câteva minute!

Valetul îşi dădu ochii peste cap... Roger îşi închise halatul.

— Lăsați-l să intre!, spuse cu o voce neutră. Vernon îl privi cu uimire neprefăcută.

— Foarte bine, domnule!

Jocul stăpân-valet era respectat cu rigurozitate. Penrose intră îmbrăcat într-un costum alb, impecabil, care contrasta cu părul lui roşcat ca focul. Avea o servietă diplomat.

— Vă rog să scuzați această vizită târzie, dar aveam să vă comunic ceva important!

Penrose aruncă o privire asupra valetului care îl condusese. Vernon ieşi.

— Domnule Penrose, vă rog să luați loc!

Vizitatorul se aşeză în fotoliul arătat printr-un gest de Roger, care îl fixa cu un calm rece. El puse servieta la picioarele sale.

— Domnule Penrose, vă ofer o doză de Coca-Cola?

— Mulțumesc, îmi voi aduce aminte de anii adolescenței mele!

Penrose goli cutia cu o plăcere vizibilă.

— Delicioasă băutură! îi regăsesc vechea savoare! Penrose părea că se amuză copios. Pisica se juca cu şoarecele.

— Unul dintre prietenii dumneavoastră, domnule Osborne, a fost răpit în timp ce călătorea la bordul yacht-ului său pe mările din Saint-Dominique...

Roger îşi ascunse neliniştea.

— Este vorba de biograful dumneavoastră, scriitorul Vincetn Dillon... Biograful dumneavoastră autorizat?

În acea clipă Roger avu impresia că miza existența pe o carte.

— Da! Şi am încredere în el! Spuneți că a fost răpit... de piraţi?

— Exact!

— Piraţii dumneavoastră?

Un surâs, mai degrabă o grimasă machiavelică, fu singurul său răspuns. Penrose mai goli o cutie de Coca-Cola. Apoi luă servieta şi o puse alături de Roger.

— Iată o copie a manuscrisului lui Vincent Dillon. Am păstrat o copie. Originalul se află la scriitor. Biografia dumneavoastră nu este încă terminată...

Penrose făcu o pauză, apoi adăugă:

— Oamenii mei l-au eliberat pe prietenul dumneavoastră... Acum se află în siguranță, sub supravegherea mea...

— Înțeleg...

— Vincent Dillon nu a fost cumsecade cu domnul Wilbur Stetson şi cu mine... Evident, biografia nu va putea apărea sub forma ei actuală... Nu toate adevărurile sunt bune de spus... Sunteți de acord... nu-i aşa?

Roger îl privi lung, fără să răspundă.

— Aţi păstrat în permanență contactul cu Vincent Dillon?

— Da! Mereu!

— Aveți o părere proastă despre mine, domnule Osborne...

— Nu pot să vă ascund adevărul, domnule Penrose...

— Ar trebui să vă rectificați gândurile, domnule Osborne... Tonul lui Penrose era amenințător.

— Vă atrag atenția că lucrați pentru Stetson Corporation... şi pentru Chad Stetson... Este trist să-ți trădezi prietenii... domnule Osborne...

Penrose îi repeta numele obsedant, ca o lovitură de gong...

— Cei doi valeți, domnule Osborne, sunt agenți de la CIA... Şi aveți legături cu Leslie Perkins, ofițer de la CIA... Relații privilegiate...

Prezența lui Jared şi a lui Vernon la birou îl asigura... dacă nu era la dispoziția lui Penrose, şi ei...

— Suntem la cel de-al douăzecilea etaj al acestui imobil, domnule Osborne... o săritură în gol nu este o performanță agreabilă...

Roger se ridică fierbând de mânie.

— Domnule Penrose, vă invit să ieşiți! Şi repede! Vizitatorul se ridică la rândul său. Un surâs crispat îi deforma gura.

— Sunteți foarte vulnerabil, domnule Osborne! Să nu uitați! Foarte vulnerabil!

Vernon intră.

— Pot să vă servesc încă ceva, domnule?

— Mulțumesc, Vernon! Conduceți-l pe acest domn!

Jared apăru în uşă. Avea aerul unei pantere gata să atace victima. Ironic, Penrose privi pe cei doi tineri, salută pe Roger, apoi se îndreptă spre uşă, escortat de Vernon.

Roger se aşeză în fotoliul său şi deschise o cutie de Coca-Cola. El se întrebă dacă Jared şi Vernon auziseră dicuția dintre el şi Penrose. Apoi remarcă filmul care se derula pe ecranul televizorului. Zgomotul dialogului şi al muzicii acoperise duelul verbal dintre el şi vizitator. Dar cum se explica intrarea lor atât de propice? El decise să nu forțeze nota cerând lămuriri.

Va avea parte de sfârşitul violent al lui Jim Robbins, cântărețul de la Deadly Sinners, al lui Bob Hutton, tânărul gigolo? Va fi mărunțit de o maşină infernală, ca Jimmy Stewart şi Denny Grant? Sau bătut la colțul unei străzi, ca

Bruce Gordon?... Să se plângă lui Chad?... Bunicul său îi lăsase moştenire nu doar imperiul spus, ci şi pe Penrose şi organizația sa de criminali!... Să-l anunțe pe Leslie Perkins?... Jocul lui Perkins era echivoc... Perkins îi mărturisise într-o zi, ca secret, că un ofițer de la DEA, Clifford Moeseley, lucra în corpul tehnic al grupului, sub acoperirea directorului echipei video... dar Moeseley demisionase... concediat?... plecat din proprie inițiativă?... dispărut?...

Roger se uita la film fără să reuşească să se concentrze, să urmărească firul acţiunii... Ameninţarea morţii plana deasupra capului său... să facă bilanţul existenţei sale... era momentul... el îşi dedicase viaţa *rock'n* roll-ului... la fel ca Moloch, rock-ul devorează pe copiii săi... după moartea lui Will, bolnav de SIDA, era ultimul supravieţuitor al grupului fondat la Eton... uitase numele anumitor parteneri care s-au succedat alături de el... succesul depăşise visele lui cele mai extravagante... succesul, banii care curgeau în valuri dezlănţuise furia apelor... adâncimii mării fremătânde... erau şerpii infernului... gelozii, corupţii, ură, trădări, crime... răul sub forma sa cea mai pură... moartea... trecerea în infinit era... poate... cea mai bună soluţie...

După anunţul oficial al festivalului organizat la iniţiativa grupului Osborne şi susţinut de "Harmony Hoise", 300.000 de bilete se vândură în primele patruzeci şi opt de ore.

Roger cunoştea procedeul. Spălare de narco-dolari. Era clasic. Perkins cunoştea de asemenea sistemul... atunci de ce nu intra în acţiune?... de ce?

Aşteptând acest eveniment care trebuia să intre în istorie, spunea mass-media, concertele din turneul american se înlănţuiau într-un succes neîntrerupt. Când vom fi recunoscuţi mondial, urcarea urmează o curbă ascendentă, pe care nimic nu o poate opri... doar imprevizibilul...

La Philadelphia 80.000 de spectatori şi-au exprimat entuziasmul pentru grupul Osborne.

În cabina sa, Roger se dezbrăca de costumul de scenă, în timp ce Chad intră surâzător. Purta un costum negru croit de Armâni. Solemnitatea sa contrasta cu tinereţea chipului său. El surâdea, dar ochii lui erau trişti. Grijile îl încărcau.

— Roger, sper că vei accepta să cinezi în compania mea.

— De accord! Dar de ce această ţinută de ceremonie? Este o cină de gală?

— La acel restaurant unde am rezervat masa sunt cunoscut ca un om de afaceri, nu ca un hippiot!

— Bine! Fac un duş, apoi mă îmbrac în negru pentru a nu strica armonia peisajului!

Un sfert de oră mai târziu, el era pe banchetele de piele din marele Cadillac al lui Chad. Cu un gest nervos, îşi trecea mâna din când în când prin păr. Apoi îşi aminti că este amfitrion. El desfăcu o sticlă de şampanie şi umplu cele două pahare.

— Pentru succesul tău, Roger!

— Pentru strălucita ta carieră şi pentru minunatul tău debut, Chad!

O suspiciune traversă mintea lui Chad. Roger făcea aluzie la moartea ciudată a bătrânului Stetson?

— Este bine!, adăugă Roger. La douăzeci şi unu de ani, să faci pe şmecherul pe Wall Street! Mantegna ar putea să facă un film care ar lăsa în urmă multiplele dinastii lansate de producţiile de la Hollywood!

Suspiciunile lui Chad dispărură. Vocea prietenului său exprima o admiraţie entuziastă. Chad decise să intre în subiect.

— Roger, am aflat de vizita pe care Penrose ţi-a făcut-o cu îndrăzneală. O iniţiativă nefericită... L-am dezaprobat şi i-am făcut reproşuri...

— Eram sigur că a acţionat de capul lui!

— Solidaritate era cuvântul de bază în clubul nostru de Veneţia! Roger luă o gură de şampanie.

— Secole s-au scurs de la întâlnirea noastră de la Veneţia!

— Sunt de acord cu tine... dar timpul nu a şters afecţiunea pe care ţi-o port... eşti foarte aproape de inima mea... îmi vine să te sărut...

El atinse cu buzele sale gura prietenului său...

— Bob mi-a povestit încântat că într-o zi l-ai sărutat, spuse Roger. Credeai că sunt eu?

— Este adevărat! Asemănarea voastră e diabolică... eşti gelos?

— Nu am cunoscut niciodată acest sentiment... am oroare de gelozie... la prima scenă de gelozie pe care o fată mi-a făcut-o, rup legătura...

— Nu ai întâlnit încă fata visurilor tale... fata care să rămână în mintea ta, în sângele tău... care să se identifice cu fiinţa ta...

— Sper să nu o întâlnesc niciodată... nu vreau să-mi complic viaţa, deja tulbure...

Chad umplu din nou paharele... Apoi, pe un ton detaşat, ca şi cum ar fi fost vorba de un fapt divers, el relată:

— O veste... am uitat să ți-o spun mai devreme... Jarvis Penrose a fost victima unui accident... a căzut de la cel de-al douăzecilea etaj al hotelului său new-yorkez... ca şi săracul de Stratmore... ancheta a stabilit: sinucidere...

Roger îl privi uimit... nu de moartea lui Penrose care merita acest sfârşit... ci de răceala calculată a lui Chad... el făcea față la crize cu un calm perfect... nervozitatea sa vizibilă de la începutul întâlnirii dispăruse... Între adolescentul Chad şi tânărul adult Chad se ridica o barieră înaltă ca un munte... Chad cel generos, exuberant, pregătit să ia apărarea celui slab în fața celui puternic, devenise un om de afaceri brutal, necruțător... imaginea lui Caligula îi reveni în minte... Caligula omorâse prefectul Mcron, executorul operelor sale... Chad îl omora pe Penrose... Penrose se prezentase în fața lui Roger şi îl amenințase cu moartea... acum Chad îşi atribuia rolul cel bun, îndreptar al relelor...

— Încă un pahar de şampanie, Roger?

— Te rog! Cred că-mi va face bine!... Chad ridică paharul.

— Pentru loialitatea ta!

— Loialitatea mea te-a cucerit!

— E vorba de un caz particular, Roger! Ai refuzat să te pretezi jocului lui Leslie Perkins... o canalie acest Perkins... e plătit de mine... dar lăcomia sa îi va face rău... voia să obțină de la tine informații care i-ar fi permis să facă presiuni asupra mea, ca să obțină avantaje mai importante...

— Chad, cum ai aflat de întâlnirea mea cu Perkins?

Cu mâna sa liberă, Chad îşi masă fruntea. El reluă după o scurtă pauză:

— Față de tine nu am secrete... unul dintre valeți a citit cuvintele pe buzele lui Perkins, în cursul ultimei întrevederi...

— Jared?

— Da! Jared! Nu era el şoferul tău la întâlnirea cu Perkins stabilită în împrejurimile Boise-ului? Jared este agent dublu. Vernon de asemenea. Când avem doi patroni, primim două salarii. Simplu! Nu-i aşa?... Vernon şi Jared au înregistrat pe bandă amenințările pe care Penrose le-a făcut, cu ocazia vizitei la tine...

— Deci apartamentele în care stau sunt vătuite cu microfoane?

— Ştiai, Roger! Mark Schweise te-a prevenit...

— Credeam că este CIA, FBI sau DEA care le puneau...

— Şi eu le puneam... pentru binele tău... pentru a interveni şi a te apăra dacă intervenea ceva rău... Dar tu însuți ai fost prudent... Nu spuneai nimic compromițător. Cât despre explorările sexuale, mai mult sau mai puțin ortodoxe, pe nimeni nu interesa. Poate că excitai curiozitatea, dar asta nu atrăgea după sine vreo consecință...

— Şi dacă Perkins vorbea... de relațiile tale cu el...

— Ce relații? Nu l-am întâlnit niciodată! El primea banii prin mijloace şi prin intermediul unei persoane care nu avea legătură cu mine... În principiu sumele sunt depuse pe numele său în Elveția sau în anumite paradisuri fiscale... Este procedeul curent... Nimic nu putea fi stabilit pe seama mea...

Roger asculta cuvintele lui Chad şi-şi spunea că nu l-a cunoscut niciodată. Căci între Chad adolescentul şi Chad tânărul adult era legătura genetică, mereu aceeaşi... Nu! Nu va putea niciodată să se adapteze la noua sa mentalitate... El mă iubea... Chad era cel mai bun prieten, — cu excepția lui Will... Chad îi dovedise ataşamentul... îl scosese din gaura unei crize aproape mortale...

— Sunt de neatins!, spuse Chad cu convingere şi încredere în propriile forțe...

Deodată, Chad luă proporțiile unui Gulliver în țara piticilor... imaginea care i se impuse lui Roger...

— Şi alături de mine vei fi şi tu de neatins!, continuă Chad.

El tăcu şi surâse. Plecă capul sub greutatea gândurilor. În acea clipă avea aerul unui tânăr om, cu chip deschis, inteligent, suplu ca o liană, aproape vulnerabil... dar alături de acest Chad prieten, moțăia Chad giganticul, care nu ezita să distrugă pe toți cei care vor îndrăzni să se pună împotriva lui. Şi a celor care îşi vor proclama independența... Chad era arhetipul adultului concurent, energic, pe care scrupulele nu îl împiedică să omoare pentru a-şi atinge scopul... Roger trebuia să obțină confirmare a temerilor sale...

— Prietenul tău, Vincent Dillon, e liber... şi o sumă importantă pentru a-l despăgubi... El va putea să termine fără probleme biografia ta...Voi fi fericit dacă îmi vei dedica primul volum apărut pe piață!

— Sigur! Primul exemplar va fi pentru tine!

— Roger, îmi place să menajez susceptibilitatea ta, dar...

— Dar... ce?

— Am citit textul... câteva pasaje vor trebui rescrise... de ce să murdărim anumite reputații?

— Am dreptul să văd textul înainte de a apărea cartea. De la început Vincent Dillon a admis această condiție. Să nu-ți fie teamă!

— Nu aş putea eu, în calitate de prieten şi de colaborator, să corectez materialul?

— Fii rezonabil, Chad! Voi avea impresia că sunt supus unei cenzuri. Tot ceea ce urăsc mai mult pe lume este cenzura! Este cel mai rău aspect...

Privirea lui Chad se întunecă.

— Păcat, Roger! Să interpretezi oferta mea aşa... Liniştea se adânci... După o pauză, comentatorul de la MTV anunța cu o voce veselă:

— Woodstock-ul '94 organizat la inițiativa grupului Osborne, excită entuziasmul tuturor iubitorilor de *rock'n roll.* Calitatea muzicii compuse de Roger Osborne şi splendoarea concertelor lui anticipează un spectacol care va marca epoca sa prin înalta ținută, ca şi prin durată. O competiție înrăită se anunță. Care dintre cele două Woodstock-uri va ieşi învingătoare? Aşteptăm pronosticurile voastre! Sunt informat că se fac pariuri! Roger Osborne spunea cu ocazia unui interviu că rockul este muzica celui de-al treilea mileniu! Afirmație îndrăzneață care, după umila mea părere, se va împlini!... Ochii lui Chad se luminară.

— Ştiam! Ştiam, Roger că eşti o ființă excepțională! De când te-am întâlnit la Veneția! Şi nu m-am înşelat!... Să toastăm pentru succesul grandios al carierei tale!

Roger surâse cu o tristețe care întrezărea o bucurie... aurora care urmează nopții...

— Acest capitol este terminat, Chad!

— Nu înțeleg...

— De ceva vreme voiam să-ți spun... dar nu am găsit ocazia... Mă retrag...

— Ce?... Harmony House nu-ți mai convine?

— Nu! Nu e vorba despre asta!... Abandonez cariera mea de rocker...

Chad îl privi perplex.

— Glumeşti?

— Nu! Sunt obosit... obosit de moarte... Chad surâse.

— După un jacuzzi, o noapte petrecută cu o fată la pubertate şi un somn reparator, vei abandona aceste idei prosteşti...

— Decizia mea este luată, Chad!

Chad puse mâna pe genunchiul lui, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită prin acest contact propria sa energie, optimismul său.

— Ascultă! Nu lua decizii pripite!... Iată, renunț la propunerea mea privind corectarea biografiei tale...

— Nu are legătură cartea cu răzgândirea mea...

— Să te retragi... ce înseamnă asta?... Să iei o vacanță? Sunt de acord! Din când în când avem nevoie de odihnă mai scurtă sau mai lungă... este de înțeles...

— Nu!...Vreau să mă retrag într-o căsuță la malul mării... Între pereții ei să construiesc un univers imaginar... mai puternic decât ceea ce numim realitate... Înconjurat de cărțile mele şi casetele video, de calculatoarele mele... datorită tehnologiei digitale voi construi lumea visurilor mele... nu o lume ternă... o lume în plină mişcare...

— După agitația creativă a existenței tale de rocker, nu vei putea suporta izolarea unei închisori inventată de tine...

— Voi păstra contactul cu lumea exterioară... voi face surf...

— Dacă este vorba de o glumă, să ştii că e de prost gust!, exclamă Chad deodată iritat. Şi Woodstock-ul '94 pe care l-ai inițiat... Îl abandonezi?... plecarea ta intempestivă va fi o lovitură... Am investit zeci de milioane de dolari în această întreprindere....

Pe chipul lui Chad se vedea o expresie ciudată. Roger crezu că participă la una dintre acele alterații produse de calculatoare, care bulversează o fizionomie şi îi dă o nouă înfățişare. Nu era metamorfza Doctorului Jekill care devenea de nerecunoscut sub chipul repugnant al Domnului Hyde. Chad păstra aceleaşi

trăsături regulare, dar, în acea clipă, ca un bloc de gheață.

— Nu abandonăm prietenii sub impulsul unui capriciu, a unui *spleen* pasager, care mâine va fi şters de temperamentul tău robust, optimist. Faci parte dintr-un club mult mai bine unit decât Francmasoneria, decât oricare altă confreerie sau comunitate religioasă închisă.

Surâsul său, care de obicei era cuceritor descoperea dinții săi de un alb strălucitor, amintind de colții de lup.

— Dexter nu fusese acceptat în acest club, continuă el. Devenit uriaş, a fost îndepărtat fără probleme. Suntem de neatins, Roger. Noi suntem deasupra turmei. Solidaritatea noastră este un sistem de apărare foarte bun.

Chad făcu o pauză. Trăsăturile sale se îmblânziră. Vocea lui deveni blândă.

— Suntem prieteni, Roger... Prietenia ta este mai scumpă decât toate comorile din lume...

— Nu vei pleca, Roger! Nu-i aşa? Surâse. Un surâs în colțul buzei.

— Aminteşte-ți adagiul de demult: a pleca înseamnă să mori puțin... câteodată poți muri de adevăratelea...

Roger înțelese aluzia. Înainte atribuise schimbarea de caracter al lui Chad influenței exercitate de noile sale responsabilități, urcării sale la baza corporației Stetson.

Astăzi, pentru prima oară, se îndoi de sănătatea sa mentală... Suspiciunile sale deveniră aproape certitudini. Chad nu ordonase numai moartea bunicului său, dar era şi autorul moral al lichidării lui Penrose. Penrose ar fi fost în continuare executorul unor opere josnice, meserie în deplină cu exactitate sub Wilbur Steson. Dar în timp ce organizase crima vechiului său patron, el semnase propria sa condamnare la moarte. Chad urma o construcție mentală logică. Dacă Penrose omorâse pe bătrânul Stetson, de ce nu ar fi tentat să omoare moştenitorul, de ce mai avea nevoie de el?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Roger, Chad continuă:

— Penrose a părăsit scena atunci când a trebuit... nu te iubea, Penrose... oh, nu... dacă i-aş fi urmat sfatul, Bob te-ar fi

înlocuit... Penrose nu putea să înțeleagă că o copie nu ar putea să egaleze niciodată un original... Bob este imaginea ta... replica ta perfectă... dar pasiunea îi lipseşte... dimineața când tu te razi în fața oglinzii... dacă ai cânta, imaginea ta reflectată ar deschide şi ea gura... dar sunetul nu ar ieşi decât din a ta... Încă un pahar de şampanie, Roger pentru a sărbători cel de-al treilea disc de platină pentru *Never say forgive me...* şi pentru a-ți arăta viul meu interes pe care îl am pentru cariera ta, îți dau vestea cea mare!... am semnat precontractul pentru viitorul tău film! Am obținut pentru tine condițiile acordate celor mai mari vedete ale ecranului! Şase milioane pentru trei săptămâni de filmare şi doi la sută din venitul brut! Este extraordinar! Primul tău film a adus 137 milioane de dolari. Şi nu rulează pe ecrane decât de trei luni. Cel de-al doilea film va aduce cel puțin 200 de milioane... Producătorul a fost minunat! A ales cel mai bun regizor de la Hollywood, un scenarist experimentat... să nu-ți fie frică!... nu te vor putea eclipsa căci tu nu ai rival...

Roger îşi ascundea iritarea.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele tale frumoase, dar trebuia să mă întrebi!

— Am vrut să-ți fac o surpriză! De altfel erai preconizat pentru o repartiție a grupului tău pe marele ecran. Madonna face film după film... Bowie de asemenea...

Roger îşi dădu seama că era inutil să-l contrazică. Când

Chad se ambala, nimic nu ar putea să-i frâneze elanul. Ei goliră paharele de şampanie.

— Vreau să fac din tine un monstru sacru!, strigă Chad. Deodată buzele lui desenară un surâs contrariat.

— M-am lăsat dus de un entuziasm prematur! Trebuia să-mi dau seama!... Eşti obosit!...

Pentru a nu-l stresa pe Roger, el decisese să-l lase puțin liber...

— Înainte de festivalul Woodstock 3, ar trebui să iei câteva zile de vacanță. Înregistrarea ultimului tău disc poate să aştepte. Câteva zile petrecute în ambianța încântătoare a Hawaii-ului... surf, fete frumoase, soare, coliere de flori nu te-ar tenta?... Iată, vorbesc ca un ghid turistic...

— Incognito?

— Sigur! Incognito!... Doar doi oameni vor supraveghea, de departe pentru a nu te jena cu prezența lor... Eşti un personaj cu risc mare, adăugă Chad râzând.

— Ideea nu e prea rea... Dar te previn, Chad, nu voi renunța la decizia mea...

— Vom discuta această problemă după întoarcerea ta. În Hawaii, vei avea tot timpul să reflectezi... Am un singur regret. Afacerile mele mă împiedică să te însoțesc. Era mai bine atunci când eram liber precum vântul... precum păsările... precum un adevărat Hell's Angel...

— Vorbeşti ca mine... ar trebui să mă înțelegi...

— Te înțeleg, Roger... toți oamenii visează la libertate... o libertate fără limite... Din păcate datoria ne impune legile ei... Cheltuielile tale în Hawaii vor fi suportate de "Harmony"!

— Mulțumesc! Dar am destui bani pentru a-mi permite acest lux... Dacă mi-ai acoperi cheltuielile, ai risca să fii acuzat de fraudă şi de abuz al bunurilor sociale...

Chad izbucni în râs.

— Nu suntem în Italia, dragul meu... De altfel Harmony face parte din proprietățile mele personale... Pot dispune de ea atunci când vreau... ți-am spus, Roger... sunt de neatins...

— Îl voi lua pe Bob cu mine... Mă va învăța surful... e un surfeur profesionist...

Chad umplu din nou paharele.

— În Hawaii vei constata că pasivitatea e apăsătoare, insuportabilă pentru bărbații activi ca tine şi ca mine... Ador distracțiile, dar distracțiile fără sfârşit m-ar sufoca... Să bem în sănătatea ta şi pentru vacanțele fără zăpadă pe râurile paradisiace ale Hawaii-ului...

Prezența lui Roger în dublu exemplar în Hawaii, Bob era o sosie perfectă, trecu la început neobservată. Închiriase o vilă izolată care se scălda în razele soarelui. El făcea surf ore întregi.

După înțelegere cele două gărzi de corp rămâneau la o distanță rezonabilă, dar le permitea să intervină dacă circumstanțele ar fi cerut o rapidă intrare în acțiune.

Datorită lui Bob, Roger deveni un surfeur profesionist. Spre sfârşitul sejurului la Hawaii, în urma unui simplu hazard, prezența lor pe insulă fu observată. Un cuplu de turişti care iubea plajele solitare, căzu peste Roger şi însoțitorul său care aluneca bucuros pe

valurile înspumate. Îi recunoscură uşor, căci cântărețul şi umbra sa nu aveau ochelarii cei negri. Prin intermediul presei, tinerii înfierbântați de această veste făcură o mini revoluție. Însula deveni un loc de pelerinaj. Singurătatea căutată de Roger şi prietenul său avu un sfârşit trist. Dacă făceau surf, o turmă de surferi agitau valurile, ca nişte delfini umani.

Supărările se sfârşiră într-o dimineață, pe plajă, când o mulțime de fete săriră neaşteptat pe idolul lor. Cum nu puteau face diferența între original şi sosie, ele le smulgeau hainele, pentru a le păstra ca amintire, şi îi lăsară goi precum Adam în Paradis. Gărzile de corp trebuiră să intervină pentru a pune sfârşit acestei situații amuzante.

A doua zi dimineața, Roger, Bob şi îngerii lor păzitori plecară cu primul avion spre New York.

Sejurul în Hawaii îi permisese lui Roger să îşi cunoască mai bine sosia.

Avionul zbura peste Ocean când Roger primi un telefon de la Chad

— Am găsit în curierul tău o scrisoare de amenințare cu moartea semnată de un grup fundamentalist. Îți reproşează cântecele de blasfemie care împrăştie haosul în mintea tinerei generații. De obicei nu iau în serios aceste lucruri. Dar ca să fac față la orice eventualitate, am angajat un polițist privat specializat în apărarea anti-teroristă. (Râsul lui Chad întrerupse pentru câteva clipe convorbirea). Moartea unui mare actor sau pictor biciuieşte vântul şi valoarea operelor sale. Eu te prefer viu!

Întors la New York, Roger găsi grupul schimbat. Kevin Roberts reînoise tot personalul administrativ şi tehnic. Ultimii supraviețuitori ai epocii Stratmore fuseseră concediați. Chiar şi coafezele, macheuzele, recuziterii, servitorii fuseseră înlocuiți. Roger întâlnea fețe necunoscute. În mod exceptional dansatorii şi muzicienii rămăseseră. Echipa artistică trecuse cu bine peste acestea. Ultimul recrut era Samuel Levy, un tânăr regizor, plin de diplome. Un element nou se adăuga. Drew Perry, chitaristul, Alan Parker, cel de-al doilea baterist şi pianistul negru Sam Tomlin compuseseră cântece destul de reuşite. Două fuseseră reținute pentru Harmony House, care propunea să le lanseze. Trupa avea deci toate şansele să

supraviețuiască, chiar dacă Roger să retrăgea din joc.

Brentwood ceru o întrevedere cu Roger.

— Am luat toate măsurile pentru a vă asigura apărarea împotriva tuturor agresiunilor. Am primit instrucțiuni precise în privința persoanei dumneavoastră. Echipele mele vor face garda cu rândul, 24 de ore din 24. Îmi permit să vă informez că un colet capcană, care venise pe adresa dumneavoastră, a fost dezamorsat, acum două zile. Nu era vorba de o bombă cu întârziere pusă la punct de tehnicieni profesionişti. Nu vreau să vă neliniştesc. Prudența se cere mai mult ca niciodată. Vă rog, domnule Osborne, să renunțați la ieşirile fără protecție armată. Cea mai banală escapadă, fie spus, incognito, riscă să se termine într-o baie de sânge. Gărzile de corp vor fi umbra dumneavoastră. O simplă imprudență ar putea să pună în pericol viața lor.

Roger îşi ascundea mânia sub masca unui calm bine controlat. Întrevederea se termină în coadă de peşte, Brentwood nu a obținut cooperarea cântărețului.

După plecarea sa, Roger îl ceru pe Chad la telefon. O secretară îi răspunse că domnul Chad era într-un consiliu, în ciuda instrucțiunilor formale, ea îi va anunța acest apel. Câteva clipe mai târziu, vocea lui Chad se auzi, în sfârşit, la celălalt capăt al firului.

— Te ascult, Roger! Dar fii scurt! Sunt foarte ocupat!

— Voi fi scurt! Polițistul tău expert şi trupa lui mi-au invadat viața privată! Acest Brentwood e de o mie de ori mai enervant decât Loring!

— Calm, Roger! Calm! Brentwood garantează securitatea ta cu o singură condiție: ca tu să respecți regulile! Sunt rezonabile!

Furia lui Roger explodă:

— Nu mă interesează regulile lui! Nu am nevoie de aşa ceva! Nu sunt nici preşedinte de republică, nici prim-ministru!

— Nu te ambala! în orice caz eşti mai cunoscut chiar decât preşedintele Bangladeşului, al Paraguay sau al Madagascarului! Mai important decât prim-ministrul Suediei sau al Greciei! Cine cunoaşte numele primului ministru al

Suediei sau al Greciei? Tu le ştii? Eu nu le ştiu! în sfârşit vom discuta toate astea mâine seară! Te invit la cină! La revedere şi pe mâine!

Roger era furios. Chad îl obliga să trăiască atâta timp cât existența lui va fi profitabilă pentru corporație. Această idee îl făcea paranoic...

Repetițiile pentru festivalul Woodstock făcute de grupul Osborne şi de Harmony House începuseră. Kevin Roberts şi Samuel Levy, cu acordul lui Roger, puseseră la punct un program somptuos care trebuia să dureze trei zile. Numeroase formații rock atrase de perspectiva unui mare spectacol şi de premiul care era pus în joc îşi anunțaseră deja participarea.

Pentru a lucra fără a fi deranjat de fani, grupul se retrăsese la Newport, Rhode Island, un orăşel liniştit la malul mării. El închiriase un întreg hotel, izolat, ceea ce permitea muzicienilor să cânte părțile cele mai zgomotoase, fără să deranjeze pe vecini. Studioul fusese amenajat într-o grădină de iarnă. Dansatoarele exersau în restaurant, transformat în sală de balet.

Roger lipsea des. Muzicienii puteau să-şi execute partiturile fără să aibă nevoie de prezența sa. Regizorul se strâmba, dar nu îndrăznea să ceară cântăreţului, foarte apreciat şi sus pus, să partiticipe la repetiții. Roger şi Bob participau în schimb la repetițiile de balet, pentru a se încadra într-o coregrafie de ansamblu.

Cea mai mare parte a timpului lor liber ei o petreceau pe plajă, surfând pe valurile vertiginoase, care lăsau în urmă spuma albă.

Roger făcea sporturi violente cu o aviditate uimitoare pentru cei care îi cunoşteau moderația, spiritul său visător, temperamentul său contemplativ. Era traumatizat de sinuciderea lui Kurt Cobain. Ea îi aducea aminte de sfârşitul tragic al lui Jim Morrison. Jim murise din cauza unei supradoze, spunea el. Sindromul auto-distrugerii atât de răspândit printre rockeri era condiționat de mai multi factori: ascensiunea lor la o vârstă fragedă, în timp ce experiența vieții le lipsea, gloria, banii care curgeau în valuri şi le permite extravagațele cele mai scumpe, cele mai fabuloase şi existența lor agitată, pe o coardă deasupra unei prăpăstii. Ei se găsesc mereu sub proiectoarele rampei, care le arde aripile.

Victime ale sindromului auto-distrugerii ei sunt antrenați spre moarte cu o forță irezistibilă. Roger simțea adesea senzația că era înghițit de o neliniște. Mijloacele sale de apărare erau fragile din cauza efectelor devastatoare ale succesului, ale marelui succes, care venea pe neașteptate și găsea pe rockeri nepregătiți. Imaginile explozive, fantasmagorice, create de calculatoare, se repetau în viața reală. Roger spunea apropiaților lui uimiți că pierduse plăcerea de a broda sunete pentru cântece, să alinieze cuvinte cu rezonanță scandată, voluptatea de a-și regăsi fanii dezlănțuiți, care îl acopereau cu adorația lor...Într-o seară, după o repetiție mai obositoare decât de obicei, un balet excentric care prefigura lupta mortală dintre *rock'n roll* și jazz, Roger se retrăsese la bar. Cu coatele sprijinite de zinc, el bea un Bloody Mary, așteptându-l pe Bob care trebuia să sosească.

Sam Levy, noul regizor, intră în sală. La vederea lui Roger, se apropie de el și îl salută jovial:

— Hy, Bob!

— Hy!, răspunse Roger amuzat de confuzie.

Sam arătă paharul lui Roger și comandă barmanului:

— Același lucru! Ai observat, Bob? în filme, clienții barului cer invariabil, "același lucru"! Sunt tentat să lansez o nouă bere... ea va avea marca "același lucru"... toate filmele vor face publicitate gratuită berii mele...Voi distruge orice concurență și voi câștiga o grămadă de bani!

— Deh, în filme toți actorii beau tone de cafele, pentru a-și ocupa mâinile... toți manipulează cești sau pun cafea în cești... În trecut actorii aprindeau țigări... totuși, astăzi prețul cafelei se înfundă pe toate piețele și săraca țigară e interzisă...

— Ai dreptate, dar marca mea de bere va avea ceva special... ea se va numi "Același lucru ca Roger Osborne!" Nu e genial?

El hău două înghițituri de Bloody Mary... un plescăit de limbă și un suspin de plăcere...

— Super, super mare... Apropos de super... Ai dansat astăzi ca un zeu... Îl eclipsezi pe Roger... nu glumesc...

— Mulțumesc!

— Ești mai natural decât Roger!

— Într-adevăr?

— El foloseşte un limbaj prea rafinat pentru un cântăreț rock... Câteodată îmi dă impresia că recită din Shakespeare...

Roger intră în joc. Mark nu l-a confundat niciodată cu Bob. Contestația lui Sam dovedea că deseori discipolul depăşeşte maestrul.

— Ar trebui să îi spui să se corecteze...

— Să cer unui monstru sacru să renunțe la proastele sale obiceiuri... este de negândit...

— Aş spune contrariul... este receptiv la sfaturile bune... În acel moment, Bob făcu, ca de obicei, o intrare spectaculoasă.

— Salut, Roger! Salut, Sam! Barman, un Black Hawk, cu o jumătate de măsură de Sloe gin!

Sam privi aiurit pe cei doi muzicieni. Roger izbucni în râs.

— Bob nu a zis „acelaşi lucru"!

Regizorul schiță un surâs jenat, apoi schimbă tactica. Se adresă lui Bob cu o bucurie bine mimată.

— Cât ai lipsit tu, ne-am amuzat intrând în jocul confuziei. Roger se pretează dialogurilor neprevăzute... Am vrut să observ reacțiile lui... nu a tremurat o secundă... Acum vă las... coregraful vrea să-mi arate schița viitorului său balet, "Ceartă pe o stradă din Bronx"... Roger, mi se pare că l-ai aprobat în principiu...

— Da! Ideea nu e rea deloc! E de actualitate! Sam plecă grăbit.

Roger avu impresia cîştigării marelui pariu...

Mai erau zece zile până la deschiderea oficială a Festivalului Wodstock 3. Elementele metalice din tribune şi schela scenei fuseseră deja instalate.

Repetițiile grupului Osborne continuau într-un ritm infernal. Se pregăteau ultimele cântece ale lui Roger Osborne, *Let's dance till Death do us part,* care povestea o satiră pe formula consacrată de ceremonialul căsătoriei şi *In my end is my Beginning, said the Queen of Scots.*

A doua zi, Klive Roberts convocă presa pentru a anunța pe un ton grav că nenorocirea a atins din nou grupul.

— Ieri seară, după căderea nopții, Bob Essex, talentat cântăreț şi dansator, sosia lui Roger Osborne, a ieşit pentru a face o plimbare sub clar de lună.

De obicei era însoțit de prietenii săi pasionați ca şi el de sportul nocturn. De

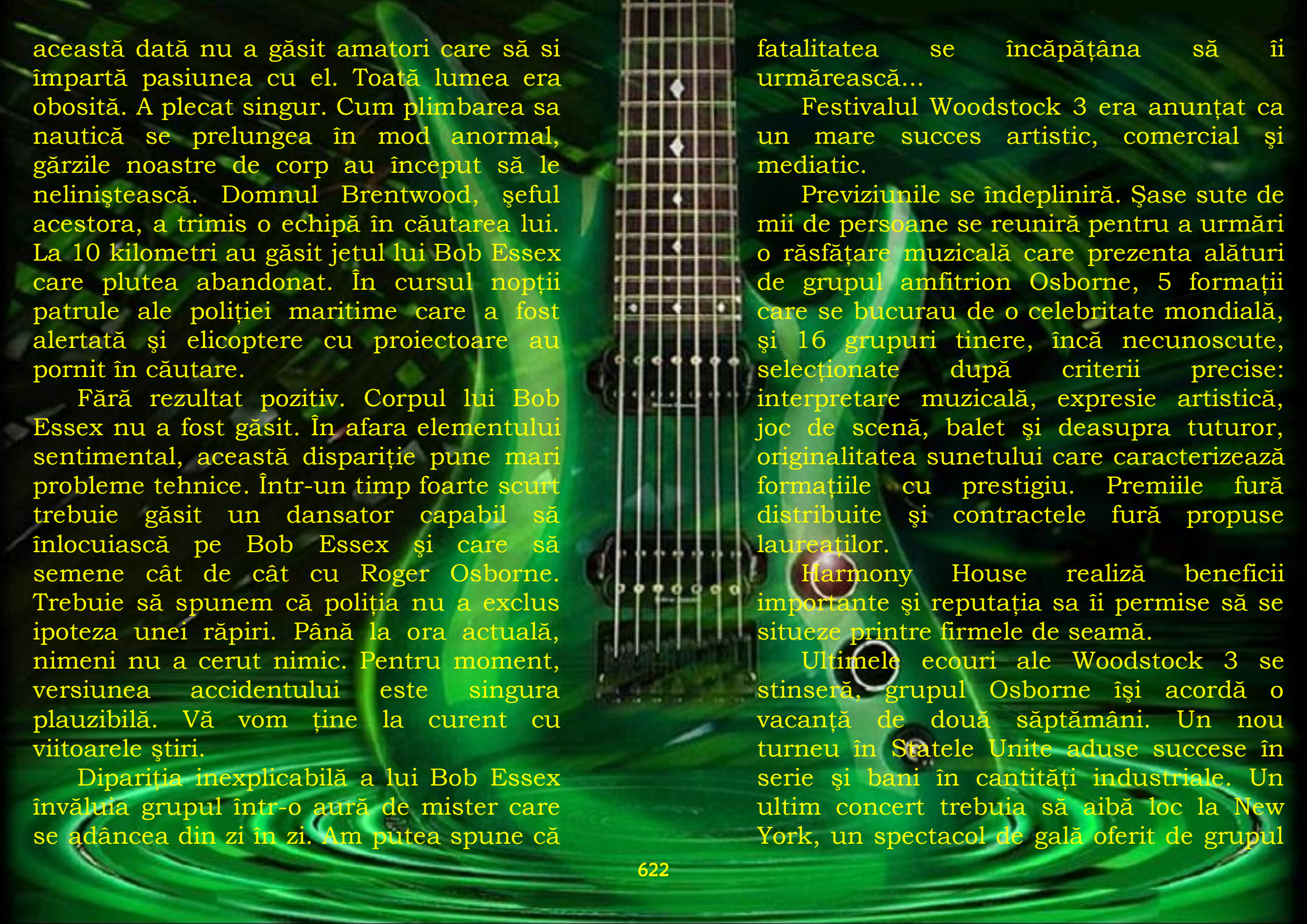

această dată nu a găsit amatori care să si împartă pasiunea cu el. Toată lumea era obosită. A plecat singur. Cum plimbarea sa nautică se prelungea în mod anormal, gărzile noastre de corp au început să le neliniştească. Domnul Brentwood, şeful acestora, a trimis o echipă în căutarea lui. La 10 kilometri au găsit jetul lui Bob Essex care plutea abandonat. În cursul nopții patrule ale poliției maritime care a fost alertată şi elicoptere cu proiectoare au pornit în căutare.

Fără rezultat pozitiv. Corpul lui Bob Essex nu a fost găsit. În afara elementului sentimental, această dispariție pune mari probleme tehnice. Într-un timp foarte scurt trebuie găsit un dansator capabil să înlocuiască pe Bob Essex şi care să semene cât de cât cu Roger Osborne. Trebuie să spunem că poliția nu a exclus ipoteza unei răpiri. Până la ora actuală, nimeni nu a cerut nimic. Pentru moment, versiunea accidentului este singura plauzibilă. Vă vom ține la curent cu viitoarele ştiri.

Dipariția inexplicabilă a lui Bob Essex învăluia grupul într-o aură de mister care se adâncea din zi în zi. Am putea spune că fatalitatea se încăpățâna să îi urmărească...

Festivalul Woodstock 3 era anunțat ca un mare succes artistic, comercial şi mediatic.

Previziunile se îndepliniră. Şase sute de mii de persoane se reuniră pentru a urmări o răsfățare muzicală care prezenta alături de grupul amfitrion Osborne, 5 formații care se bucurau de o celebritate mondială, şi 16 grupuri tinere, încă necunoscute, selecționate după criterii precise: interpretare muzicală, expresie artistică, joc de scenă, balet şi deasupra tuturor, originalitatea sunetului care caracterizează formațiile cu prestigiu. Premiile fură distribuite şi contractele fură propuse laureaților.

Harmony House realiză beneficii importante şi reputația sa îi permise să se situeze printre firmele de seamă.

Ultimele ecouri ale Woodstock 3 se stinseră, grupul Osborne îşi acordă o vacanță de două săptămâni. Un nou turneu în Statele Unite aduse succese în serie şi bani în cantități industriale. Un ultim concert trebuia să aibă loc la New York, un spectacol de gală oferit de grupul

lui Madison Garden, înainte de a zbura spre Europa, unde era aşteptat cu braţele deschise de un public idolatru.

Asta făcu ca scandalul să izbucnească. În New York Post apăru un articol semnat de Jim Simpson, asistent al inginerului de sunet, care părăsise grupul câteva zile în urmă. Titlul era imprimat cu caractere îngroşate: "Impostorul! Roger Osborne sau Bob Essex!"

Articolul se întindea pe patru coloane: secretele ascunse despre dispariţia lui Bob Essex. În realitate această afacere ascundea o enormă fraudă. Roger Osborne se înecase în largul Newportului şi Bob Essex, sosia lui, uzurpase numele său, poziţia sa, celebritatea sa şi banii săi.În concertul live, Bob Essex murmura, mima cuvintele cântate, procedeu numit lip-sync, în timp ce în play back se transmitea vocea lui Roger Osborne. Printre hârtiile cântăreţului dispărut, Bob Essex găsise partiturile cântecelor care trebuiau să constituie noul album al grupului.În studio, imitaţiile vocale atinseră perfecţiunea. Un bun inginer de sunet este capabil să lucreze o voce slabă şi să îi dea strălucirea şi culorile dorite.

Pe scenă, amplificările pot să înlocuiască în parte această imperfecţiune, dar fără rafinamentele obţinute în studio. Dar în acelaşi timp mărirea volumului riscă să reliefeze anumite diferenţe foarte fine, care permit să demascheze misterul. Bob Essex s-a identificat atât de mult cu personajul Roger Osborne, care îl face să fie confundat cu modelul său. Dar emoţia, tensiunea puternică pe care o suportă până ce se prezintă în faţa marelui public, în pielea lui Roger Osborne, depăşeşte forţele sale, rezistenţa sa nervoasă.

Redactorul-şef al ziarului preciza că autorul îşi asuma întreaga, responsabilitate a afirmaţiilor sale.

Mass-media se băgă în acest scandal care includea nu numai personajul, încriminat ci şi pe Harmony House care se preta la această afacere. Purtătorul de cuvânt al firmei declară că ea nu tolerează ca opinia publică să fie dusă în eroare asupra identităţii cântăreţului-vedetă al grupului Osborne. Pentru moment o substituire este de neînchipuit....

Refugiat în apartamentul care îi fusese rezervat de obicei la Piaza, Bob Essex citea şi recitea articolul care dezvăluia

"impostura". În timp ce Roger dispăruse în larg, Chad, Red, întreg grupul intraseră în panică. Fără cântărețul lor formația era condamnată la dispariție. După moartea lui Freddy Mercury Queens încetaseră să mai existe.

Chad chemase responsabilii de grup în conferință.

De comun acord deciseseră să facă apel la Bob Essex. O substituție, cel puțin temporară, se impunea.

Bob îl înlocuise adesea pe Roger căruia îi plăcea să dispară în anonimat pentru o zi sau două. Red presupunea că Roger nu este mort. Victimă a caracterului său fanatic, imprevizibil, decisese să dispară în neant pentru a scăpa de greutatea celebrității. Nu era exclus să îl vedem într-o zi revenind surâzător, încântat că jucase o farsă bună prietenilor săi.

Chad împărtăşea opinia lui Red. La rândul, său Roger va săruta pe sosia lui care împiedicase năruirea grupului. Dacă am anunța oficial dispariția lui Roger, vânzarea laser-discurilor, a cd-urilor, casetelor video şi sonore, va cunoaşte o scădere spectaculoasă apoi Osbornii vor fi uitați. Doar Doors făcuseră excepție.

Bob nu avea doar posibilitatea, ci şi datoria să salveze grupul amenințat cu dispariția. Bineînțeles eforturile vor fi recompensate. Va primi beneficii importante.

La început Bob fusese flatat de această propunere. Era considerat apt să mențină grupul în viață şi demn să-şi asume provizoriu rolul lui Roger. Kevin adăugase că toate biletele puse la vânzare pentru viitorul turneu european fuseseră epuizate. A anula concertul însemna să piardă câteva milioane de dolari.

Bob ezitase înainte de a-şi da acordul. Perspectiva era totuşi seducătare. Să se bucure de reputația, de gloria lui Roger era un vis care îi hrănea adeseori fanteziile...

O dată prins în angrenaj, constatase că responsabilitatea era prea mare şi el nici măcar nu-şi imaginase. Ideea de a se retrage, de a abandona acest rol ingrat, îl bântuia. Dar Chad se opusese. Acum Bob regreta slăbiciunea sa, lipsa lui de energie. Înconştient, se angajase pe un drum fără întoarcere...

Scandalul izbucnise...

El suporta consecințele singur, fără niciun ajutor... Se simțea trădat... abandonat...

Fraza pronunțată de purtătorul de cuvânt al Harmony House era ambiguă: "Pentru moment o substituire este de neînchipuit... pentru moment..."

Semnificația acestor două cuvinte îl lovi ca un pumn. El nu semnase niciun document cu Chad sau Red care l-ar salva dacă impostura ar fi descoperită...

Poate că Roger fusese omorât...

Plexul solar al lui Bob se contractă dureros. L-ar putea acuza că comandat crima înainte de a-l deposeda nu numai de poziția privilegiată, ci şi de identitatea sa...

Chad ar trebui să convoace presa şi să spună adevărul. Să declare că Bob Essex nu era decât instrumentul său, executorul instrucțiunilor sale...

Formă numărul de telefon al lui Chad. O secretară îl informă cu o voce neutră că domnul Stetson era absent, că părăsise New York-ul devreme şi că, pentru moment, nu putea să dea de el.

Bob încercă atunci să dea de Red. Secretara lui Red îi dădu un răspuns simlar. "Domnul Clairembault lipseşte. Cum se întoarce la birou vă va suna".

Bob înțelese în sfârşit că îl lăsaseră singur să înfrunte scandalul...

Spre sfârşitul după-amiezii, primi un telefon. Sam Levy îi cerea să se pregătească pentru concertul lui Madison Garden.

Articolul din *New York Post* nu trebuiau să îl impresioneze. Nu era decât o furtună într-un pahar cu apă. Harmony House va face tot ce este posibil pentru a lumina atmosfera, Bob trebuia să-şi păstreze seninătatea, înainte de a se prezenta în fața publicului care îi va fi fidel.

— Fidel cui ?, strigă Bob. Lui Roger Osborne sau lui Bob Essex? Anulați spectacolul!

— Nu! Fii rezonabil! Toate biletele sunt vândute! Jurnaliştilor care se prezentară în holul hotelului li se răspundea invariabil:

— Instrucțiunile domnului Osborne sunt categorice! Nu primeşte vizite şi nu acordă interviuri!

La ora şaptesprezece, Kevin Roberts şi Sam Levy coborâră din Mercedesul lor oprit în fața uşii de la hotel, intrară

preocupați în hol şi se îndreptară către ascensoare.

Jurnaliştii se îndreptară către ei. Chipul închis al lui Kevin Roberts şi nervozitatea regizorului excitară curiozitatea jurnalişilor. Întrebări rapide privind articolul din New York Post bombardară pe cei doi reprezentanți ai grupului Osborne.

Managerul general se limită la un răspuns laconic:

— La dracu!

Levy nu spuse nimic.

Cele două personaje se îngrămădiră în lift. Uşile se închiseră fără zgomot.

Cu intuiția profesionistă a jurnaliştilor de veghe, schimbară priviri pline de subînțeles. Remuşcări şi surprize se anunțau...

Aşteptarea lor nu fu înşelată. Încidente, aparent fără importanță, se înmulțiră.

Gardianul primi un telefon din interior. Obrajii săi se goliră de sânge. În ciuda disciplinei sale perfecte, personalul hotelului lăsa să se vadă o agitație abia perceptibilă.

Apoi un grup de civili, care erau de fapt polițişti, intră, traversă holul cu paşi precipitați şi urcă într-un ascensor. Două personaje care purtau costume îi urmară, câteva minute mai târziu. Titularii rubricii "Câini vagabonzi" recunoscură pe medicul legist şi asistentul lui District Attorney. Taciturni, grijulii, ei degajau un aer de solemnitate.

Ambianța se încărca de electricitate. Jurnaliştii asaltară cu întrebări pe gardian. Demnul funcționar, de obicei politețea întruchipată, spuse un sec, "fără comentarii"!

Reporterii care, pentru orice eventualitate, se postaseră în apropierea uşii de serviciu a hotelului remarcară excitați sosirea unei ambulanțe. Un medic în alb, uşor de recunoscut după stetoscopul pus după gât, intră ca vântul într-un ascensor, urmat de patru infirmiere, în alb de asemenea, care aveau o targă rulată. Gărzile de corp plasate în punctul strategic împiedicau accesul jurnaiştilor care trebuiră să se mulțumească a se plimba pe coridor. Polițişti în uniformă sosiră imediat după ambulanță. Apoi civili care purtau insigna poliției din New York şi de la FBI. Curioşii se strânseră pe trotuar.

După douăzeci şi cinci de minute, medicul şi echipa lui reapărură. De această dată infirmierele purtau pe targă o formă umană acoperită cu o pânză albă. Ambulanța plecă, ducând noua sa povară. Două motociclete şi o maşină a poliției îl escortau...

Sediul de la Central Intelligence Agency din Langley, Virginia.

Attonerey General Adjoint prezidează o şedință care reuneşte reprezentanții de la CIA, de la Biroul Federal al Investigațiilor, de la Drug Enforcement Administration, de la Internai Revue Service şi de la Custom Service.

La ordinea zilei: ancheta în jurul enormei rețele de spălare a banilor provenind din traficul de stupefiante şi arme, având drept centru Corporația Stetson.

Munca în colaborare cu organizațiile Statului, la toate nivelele, dorită de guvern, nu era executată mereu în bune condiții căci o rivalitate le opunea sistematic. Fiecare voia laurii victoriei sau să arunce vina pe alții, în timp ce eşecul unei misiuni îi mânia pe comisarii şi subcomisarii din Senat.

Discuțiile aveau loc în sala de consiliu de la CIA, pentru că ofițerii ei şi agenții ei îndepliniseră marea parte a problemei. Activitatea ilegală a anumitor Bănci, întreprinderi şi grupuri integrate în corporația Stetson se dezvolta pe patru continente. Printre delegații de la Country Narcotic Center, creat de CIA, se găsea Leslie Perkins care avusese ca sarcină Harmony House şi grupul Osborne.

John Clahoun, Attonerey General Adjoint, insistă asupra ultimelor probleme puse de acest grup, binecunoscut în lumea întreagă.

— Ați stabilit adevărata identitate a cântărețului acestui grup?

— Da! La morgă! Explică directorul de la FBI. Amprentele digitale ale lui Roger Osborne, luate cu ocazia arestării sale de la Denver, Colorado, se găseau în calculatoarele Diviziunii noastre de Identificare. Amprentele cadavrului descoperit în baia apartamentului său din Hotel Piaza nu corespund cu cele ale lui Roger Osborne. Era vorba de Bob Essex, sosia lui. Confuzia a fost creată de extraordinara lor asemănare.

— Cauza precisă a morții sale este cunoscută?

— Medicul legist a constatat efectele fatale ale unei supradoze de heroină.

— Ipoteza unei crime este exclusă?

— Medicul nu a găsit pe corpul său urme care ar fi putut sugera violențe...

Directorul adjunct de la CIA interveni:

— Agenții noştri Vernon Corway şi Jared Panton, alăturați în calitate de valeți cântărețului grupului, nu au observat nicio mişcare suspectă în jurul lui Bob Essex. Este vorba de o sinucidere. Încapabil de a suporta traumatismul provocat de revelarea imposturii sale, şi-a pus sfârşit zilelor.

— Atunci ce s-a întâmplat cu Roger Osborne? Publicul se impacientează, tinerii sunt împotriva autorităților, care, spun ei, nu fac nimic pentru a rezolva misterul dispariției sale.

— Ofițerul Leslier Perkins care a fost infiltrat în rețeaua Harmony House ar putea să vă vorbească de Roger Osborne. L-a cunoscut personal.

— Vă ascult! Fiți scurt!

— Domnule, eu am primit misiunea de a juca rolul unui agent dublu, înainte de a intra în cercul intim al bătrânului Wilbur Stetson, şi după moartea sa, să câştig încrederea nepotului său, Chad Stertson. În acest fel am reuşit să înțeleg şi să obțin dovezi asupra spălării de bani făcută de Harmony House. I-am dat managerului general al grupului Osborne, care a acceptat să depună mărturie împotriva lui Chad Stetson dezvăluind complicitatea sa cu oamenii din Satul Major al grupului Osborne şi de la Harmony House. Din păcate, a fost omorât, ca şi ofițerii care îl supravegheau. Regizorul Mark Shweize a decis să divulge spălarea de bani practicată de anumiți oameni din grupul Osborne. Dar nu ştia raporturile care ar fi existat între Chad Stetson şi cei care spălau narco-dolarii. Actualmente martor protejat, a luat o nouă identitate, aşteptând procesul care se va deschide. Cu Roger Osborne am avut mai multe întrevederi. El era dispus să colaboreze cu CIA, dar nu a mai vrut când a auzit că Chad Stetson mă plăteşte. Înțeleg acum reticențele sale, cu atât mai mult cu cât viața sa era amenințată. Dispariția sa nu este încă elucidată. Nu cred că ştia despre activitatea ilegală a lui Chad Stetson. Pot

certifica că Roger Osborne nu era implicat în această activitate. Nu era decât un instrument necesar. Grație charismei sale el mobiliza mulțimea de tineri şi facilita mişcarea banilor, utilizată în cursul operațiilor de spălare de bani. Roger Osborne manifesta de mult timp dorința de a se retrage, să abandoneze grupul şi să pună sfârşit carierei sale de cântăreț şi de compozitor. Chad Stetson, care îi câştigase prietenia, exercita presiuni asupra sa pentru a-l reține. Roger Osborne era găina cu ouă de aur.

Directorul de la FBI completă declarația lui Leslie Perkins:

— Am contactat pe scriitorul Vincent Dillon, biograful lui Roger Osborne. Nu a primit niciun semn de viață din partea tânărului cântăreț de la dispariția sa. Noi ştim că îi plăcea să se amestece incognito prin mulțime. Familia sa va fi autorizată să recupereze veniturile sale care se ridică la mai mult de o sută de milioane de dolari.

Directorul de la CIA luă cuvântul:

— Cred, domnule, că trebuie să trecem la acțiune. La ora actuală dispunem de dovezi suficiente pentru a distruge rețeaua de spălare a banilor din interiorul Corporației Stetson. Vor cădea multe capete.

— Mai puțin capul lui Chad Stetson. Am studiat dosarele pe care mi le-ați dat. Personal, tânărul Chad nu este implicat în nicio operație ilegală.

— Exact, domnule. Lipsesc probele. După cum ştiți, bancherii sunt obligați să semnalizeze mişcările de fonduri care li se par suspecte. Bancherii ce fac parte din Stetson Corporation au făcut-o mereu, pentru a-şi dovedi bunacredință.

Directorul FBI răspunse:

— Mulțumită informațiilor şi probelor de care dispunem, putem lansa o lovitură ce ne va aduce o recoltare bogată.

Directorul CIA adăugă:

— Îmi permit să vă atrag atenția, domnule, asupra unor incidente semnificative. Un bancher din Bahamas care se afla în obiectivul nostru a fost asasinat. Un om de afaceri elevețian, ce figura şi el pe lista noastră de suspecți, s-a sinucis. Sau a fost ajutat. Împărtăşesc opinia colegilor mei. Trebuie să trecem la acțiune.

Procurorul general oftă:

— Veți opera numeroase arestări, importante cantități de stupefiante vor fi confiscate, câteva duzini de milioane vor intra în casieria statului, opinia publică va aprecia aceste succese. Dar noi, noi ştim că operația, în ciuda rezultatelor sale spectaculoase, este un semieşec. Chad Stetson, intangibilul Chad Stetson, va privi de sus aceste lucruri, ştiind că o dată harababura trecută, va putea să-şi reia ocupațiile frauduloase. Legenda inviolabilității lui se va reafirma. Chad Stetson, va spune toată lumea, este mai presus de lege.

— De data asta putem lovi. Nu aşteptăm decât ordinul dvs. pentru a declanşa operațiunea *Blue Ribbon.* Totul este pregătit. Vă reamintiți, domnilor, de conducătorii BCCI? Bancheri ce albeau narco-dolari. Ei au fost invitați la nunta fictivă a unui ofițer de la vamă, infiltrat în rândurile lor. Când s-au prezentat în ținuta lor festivă, pentru a participa la această sărbătoare, au fost săltați fără probleme şi îmbarcați în maşinile poliției. Operațiunea noastră este mai vastă, după cum ați constatat, studiind doarele. Nu se va limita la arestările unor şefi ai unei singure bănci. Sunt prevăzute descinderi la 30 de bănci, la 49 de societăți imobiliare, la opt galerii de artă, la 11 cazinouri, la 11 societăți de transport aerian, maritim şi auto, la 21 de întreprinderi diverse, dintre care şi *Harmony House,* ce practică spălarea de bani. O parte din responsabilii lor au legături directe sau indirecte cu traficanții de droguri. Am prevăzut trei sute optzeci de arestări numai pe teritoriul Statelor Unite. Ridicări de documente vor avea loc în câteva paradisuri fiscale, în afara legalității. Judecători, polițişti, politicieni care au colaborat cu răufăcătorii, vor fi de asemena arestați. Comisii rogatorii vor fi adresate autorităților din Statele Unite şi din Italia, Luxemburg, Columbia şi Peru. Secretariatul de Stat se însărcinează cu intervențiile diplomatice. Este una dintre cele mai vaste operațiuni executate vreodată împotriva traficului de droguri. De data asta, vom tăia toate brațele lui Chad Stetson, deşi el nu este încă implicat. Dar noi sperăm că aliații lui, după ce li se va promite clemență, vor vorbi făcând să cadă capete până acum intangibile.

— Preşedintele a fost deja informat. Sunt autorizat să dau semnalul verde. Sper să nu fim dezamăgiți de rezulate...

John Donovan, un tânăr pasionat de yachting, făcu escală într-o mică localitate din Insula Antigua. Peste plaja mângâiată de valuri, se vedeau aliniate casele pescarilor, cu acoperişuri albe, roşii sau galbene, încrustate pe verdele pădurii. Palmieri înalți se aglomerau pe ici şi colo pe coasta cu contururi neregulate, Donovan aruncă ancora ce muşcă din fundul nisipos, vizibil prin apa clară. O şalupă mică îl duse la țărm. Sări pe plaja goală şi se îndreptă spre un mic bar, înconjurat de un însemn promițător: „Paradisul regăsit".Încă de la intrare el fu impresionat de prospețimea ce domnea înăuntru. Patronul, un metis adipos, servea pe clienți, majoritatea negri, ajunşi deja în diverse stadii de beție. Donovan se mişcă printre ei şi avu surpriza să se găsească lângă un tânăr ce purta cu el o trusă albă. Cu o pălărie de paie, ochelari fumurii, tricou albastru, bermude cu fiori. Visător, tânărul sorbea dintr-o bere, având culcat la picioare un setter alb englez.

Acest personaj îi evoca lui Donovan pe cineva cunoscut. Brad Pitt sau River Phoenix. Dar Brad Pitt tocmai turna acum un film la Hollywood, iar River Phoenix ajunsese hrană pentru viermi. O imagine lugubră, care îl dădu fiori.

Ros de curiozitate, el îl privi din nou cu coada ochiului, mai atent la trăsături. El comandă la rândul lui o bere. Brusc, spiritul lui se lumină ca un foc de artificii... „Rock... rock... *rock'n roll...*"

Donovan mergea des la concertele rock. Profilul străinului se potrivea cu cel al unui personaj pe care el îl idolatriza... şi anume Roger Osborne... dar Roger Osborne dispăruse... toată lumea ştia că a murit...

Impresionat, intimidat, el îşi înghiți cu greutate saliva...

Totuşi, încercă o tentativă de apropiere:

— Aveți un câine foarte frumos câine, domnule! Răspunsul sună rece, tăios:

— Mulțumesc!

Donovan jucă totul pe o carte:

— Nu sunteți cumva un interpret? Cred că v-am auzit cântând...

— Nu. Faceți o confuzie. Nu, sunt complet afon! Tânărul plăti consumația,

salută politicos, apoi ieşi fără să se grăbească, urmat de cățeluşa sa albă...

Tulburat, el se îndreptă spre barman, ce spăla un pluton de pahare:

— Îl cunoaşteți? Pe tânărul cu câinele alb? Metisul scutură din cap:

— Nu! Îl văd pentru prima oară!

Sfârsit